CILVĒCISKĀ REALITĀTE

kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam!

Cilvēciskā realitāte

Kas mēs esam
un
kādēļ mēs pastāvam

Autors — anonīms

HUMAN REALITY—Who We Are and Why We Exist!
Teksta un vāka dizaina autortiesības © 2009 Worldwide United Publishing.

Visas tiesības aizsargātas. Neviena šīs grāmatas daļa nekādā veidā nedrīkst tikt izmantota bez autora vai izdevēja rakstiskas atļaujas, izņemot recenzentu, kurš drīkst citēt īsus fragmentus.

Intelektuālā īpašuma tiesības: Vispasaules apvienotā fonda (The Worldwide United Foundation) nosaukums un logo, kas šeit ievietots, ir „A Marvelous Work and a Wonder Purpose Trust" sevišķais intelektuālais īpašums.

Pirmpublicējums 2009. gada novembrī
Otrais izdevums publicēts 2011. gada septembrī
Tulkojums latviešu valodā: 2015. gada martā

HARDBACK ISBN 978-0-9785264-9-8
SOFTCOVER ISBN 978-0-9785264-8-1
EBOOK ISBN 978-1-937390-03-7

Library of Congress Control Number: 2009937830

Worldwide United Publishing
an imprint of Pearl Publishing, LLC
2587c Southside Blvd, Melba, ID 83641
http://pearlpublishing.net—1.888.499.9666

Veltījums cilvēcei

Tas, … kurš tuvojas [zināšanu] mērķim
tikai ar prāta palīdzību, nesaistot savas domas
ar jebko redzeslokā esošu un neiesaistot savā spriešanā
nekādu sajūtu uztveri, taču kurš, izmantojot tikai tīru spriestspēju,
cenšas nokļūt līdz katrai atsevišķai realitātei …
Vai šāds cilvēks nesasniegs realitāti … ja vien vispār kāds to spēj?

— Piedēvēts Sokrātam, Platona grāmatā „Faidons”

Ja jūs vēlaties kaut ko izprast,
novērojiet tā sākumu un attīstību.

— Piedēvēts Aristotelim

SATURA RĀDĪTĀJS

AUTORA PIEZĪME ..... **VII**

IEVADS ..... **IX**

1. NODAĻA Cilvēciskā realitāte **1**

2. NODAĻA Vispārējā realitāte **22**

3. NODAĻA Cilvēciskā esence **31**

4. NODAĻA Mūsu nopamatošanas process **54**

5. NODAĻA Mūsu sākotnējā pasaule **76**

6. NODAĻA Dzīve pilnīgajā pasaulē **96**

7. NODAĻA Kļūšana par tiem, kas mēs esam **117**

8. NODAĻA Pilnīgā Visuma pārvaldība **142**

9. NODAĻA Mūsu Saules sistēmas radīšana **152**

10. NODAĻA Mūsu nepilnīgās pasaules radīšana **170**

11. NODAĻA Cilvēka ķermenis **185**

12. NODAĻA Cilvēka seksualitāte **218**

13. NODAĻA Dzīves „spēle” **234**

14. NODAĻA Nepilnīgā mirstīgā nopamatošana **252**

15. NODAĻA Mūsu patiesā realitāte **280**

16. NODAĻA Cilvēciskās dabas attaisnojums **300**

17. NODAĻA Sagatavošanās jaunajai pasaulei **330**

18. NODAĻA Nākotnes padarīšana par šodienas realitāti **357**

19. NODAĻA Mūžīgā dzīve mūsu pilnīgajās pasaulēs **379**

EPILOGS **397**

PAR AUTORU **404**

AUTORA PIEZĪME

Daudzi no šajā grāmatā sniegtajiem faktiem nekad iepriekš nav tikuši izskaidroti šīs pasaules iedzīvotājiem. Lai gan daži cilvēki ir zinājuši šo informāciju, līdz šim neviens nav veicis centienus padarīt to zināmu saviem līdzcilvēkiem pasaules mērogā. Šī grāmata iepazīstina ar daudziem dziļiem priekšstatiem, kurus lasītājs visdrīzāk nekad agrāk nav apsvēris, tādēļ dabiski var sagaidīt mentālu un emocionālu pretestību.

Mums kā cilvēkiem bieži vien ir grūti pieņemt kaut ko, kas ir pretrunā ar mūsu iesakņojušos personīgo izpratni, uzskatiem un pārliecību. Ja esam izvēlējušies lasīt grāmatu, kas varētu neatbilst mūsu personīgajiem uzskatiem un idejām, mēs esam pelnījuši uzslavu. Kaut arī daudzi sevi uzskata par brīviem no aizspriedumiem, vairumam cilvēku ir diezgan grūti izprast autora nodomus un domas, kad viņi sastopas ar tādiem priekšstatiem, kas izaicina to, ko viņi pašlaik ir pieņēmuši par savām personīgajām patiesībām.

Pēc kaut kā mums nepieņemama izlasīšanas cilvēka dabā ir raksturīgi apšaubīt visu turpmāko. Tā kā mūsu prātos kārtu kārtās ir iespiedušies intelektuālas piesardzības un personīgo aizspriedumu slāņi, mūsu izpratne par izlasīto var pasliktināties, kad saskaramies ar priekšstatiem, kas nonāk arvien lielākā pretrunā ar mūsu priekšstatiem. Mēs neapzināti nevēlamies, lai mūsu personīgie priekšstati par mūsu *pašu esamību* tiktu izaicināti — mēs nevēlamies, ka tie tiktu pierādīti kā nepareizi! Tādēļ tas var izveidot neuzticības un neticības barjeras attiecībā uz uzrakstīto. Tas izraisa aizspriedumu lavīnu, kas savukārt rada slidenu nogāzi, pa kuru mūsu prāti negatīvi „slīd" attiecībā uz jaunām idejām un priekšstatiem, kas tiek izklāstīti.

Ņemot to vērā, es ar nolūku esmu sarakstījis šo grāmatu veidā, kas varētu šķist liekvārdīgs. Liekvārdība pēc savas būtības ir kaut kas lieks un nevajadzīgs, tomēr es varu lasītājam apliecināt, ka mana atkārtošanās ir gan noderīga, gan vajadzīga. Es ceru, ka, atkārtoti nonākot saskarē ar jauniem priekšstatiem, cilvēka prāts varētu paplašināties un noņemt dažas barjeras, kas to kavē no jaunu ideju atzīšanas.

Ar retorisku mērķi es šajā grāmatā atkārtoju vārdus un frāzes, kuru nozīmi lasītājs jau varētu būt apguvis vai izpratis kādā iepriekšējā rindkopā vai nodaļā. Tie, kuri ir atvērti jaunām idejām un kuri apzinās savus aizspriedumus, vienkārši atzīs to esamību un iespējamo ietekmi. Un es ceru, ka viņi patiesi centīsies izprast citu viedokli, kas varētu būt atšķirīgs no viņu viedokļa. Šādi lasītāji nebūs lieli ieguvēji no liekas, taču mērķtiecīgas atkārtošanās. Daudziem šajā grāmatā ietvertajiem paskaidrojumiem un detaļām ir milzīga nozīme, kas mērķtiecīgi ir jāatkārto, lai lasītājs gūtu lielāku skaidrību un pareizu izpratni. Tāpēc šos pašus svarīgākos punktus es burtiski atkārtošu un *no jauna atkārtošu*.

Papildus tiem patiesības meklētājiem, kuri ir bez aizspriedumiem un patiesi (kurus vienkārši šī atkārtošanās var nedaudz kaitināt), tie, kuru lasīšanas prasmes ir labākas un izcilākas nekā citiem, arī var atrast iemeslu kritizēt manu rakstīšanas stilu, kurā ir tīši atkārtojumi. „Vairāk

pieredzējušiem" lasītājiem vārdu un frāžu biežā atkārtošana, kā arī daudzu izcēlumu lietošana *slīprakstā* un ***treknrakstā*** varētu šķist kā nedrošība par manām spējām izskaidrot kādu noteiktu punktu. Tomēr šiem „augsti izglītotajiem" es varu apliecināt, ka es jūtos drošs par priekšstatu izklāstīšanu šajā grāmatā tieši tā, kā es zinu, kādi tie ir, un par veidu, kā tie jāizklāsta.

Tas bija ļoti grūts uzdevums — aprakstīt to, ko es zinu par CILVĒCISKO REALITĀTI (ESAMĪBU), vienlaikus vēloties nodrošināt, lai šīs grāmatas izveidē visi lasītāji (izglītotie un mazāk izglītotie) tiktu ņemti vērā kā vienlīdz svarīgi. Tādēļ es ceru, ka tie, kuri uzsāks lasīt šo grāmatu, būs iecietīgi pret manu vājību — manu zināšanu izpausmi rakstveidā. Es esmu izmantojis savu ierobežoto vārdu krājumu un neikdienišķo rakstības stilu, lai sniegtu *aprakstu par lietām, kuras nekad iepriekš neviens cilvēks uz šīs Zemes nav izskaidrojis vai dalījies tajās*. Es netaisnojos par saviem trūkumiem, tomēr es apgalvoju, ka, neskatoties uz manu ne sevišķi izcilo rakstības prasmi, es esmu lietpratējs šajās lietās un sarežģītu un strīdīgu tēmu risināšanā.

Tā kā mūsu prāti labāk spēj aptvert un atcerēties informāciju, kas tiek pasniegta fragmentētā veidā (nevis ļoti garos paskaidrojumos), es esmu iedalījis šo grāmatu sanumurētās nodaļu apakšsadaļās. Katrai apakšsadaļai ir dots virsraksts, lai palīdzētu prātam vieglāk un ar lielāku izpratni pāriet no viena priekšstata pie nākamā. Turklāt tiem, kuri to vēlēsies, sanumurētās apakšsadaļas varēs būt vienkāršs veids, kā atsaukties uz grāmatas tekstu.

Kaut arī, rakstot šo grāmatu, es saskāros ar iepriekš izklāstītajiem izaicinājumiem, es tomēr ceru, ka pats necaurejamākais un nocietinātākais prāts var atmaigt, ja vien to vēlas, un ka lasītājs, kuram būtu vislielākie aizspriedumi, varēs saprast pašas pilnīgākās un aptverošākās atbildes par CILVĒCISKO ESAMĪBU, kas jelkad ir dotas cilvēcei uz šīs Zemes.

Saņemot šīs atbildes, katrs cilvēks, kā arī mēs visi cilvēki kopumā būsim ieguvēji, — vienkārši pielietojot šo jauno izpratni savā nožēlojamā stāvoklī šeit uz šīs Zemes. Tādēļ es ceru, ka visi, kuri izlasīs šo grāmatu, iegūs izpratni par to, KAS MĒS ESAM un KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM.

— Anonīms autors

IEVADS

Mans kronis ir apmierinātība — kronis, kuru bauda reti kurš karalis.
— Viljams Šekspīrs

Mēs visi esam jutušies apjukuši un vientuļi drūmajā pasaulē, kur var saskatīt pavisam maz cerības iegūt jelkādu paliekošu mieru un laimi. Jūtoties apjukuši, mēs bieži vien meklējam norobežošanos no citiem cilvēkiem, noslēdzoties savā prātā.

Mēs spējam kontrolēt savu prātu. Tā ir mūsu personīgā valstība, ko aptver augstas sienas un droši vārti. Mūsu valstību pārvalda tās kronētais valdnieks — spēcīgs diktators. Tā ir kā patvēruma un miera pilsēta, pa kuras vārtiem netiek ielaists neviens cilvēks vai doma, izņemot, ja šo ieiešanu *atļauj* tās karalis vai karaliene. Ja ārpus mūsu valstības sienām rodas kāds apdraudējums mūsu personīgajai drošībai (jeb mūsu individualitātei), mēs aizveram un nostiprinām vārtus, lai nodrošinātu to, ka tās valdnieks netraucēti valda un nedod savu spēku citiem Zemes karaļiem un karalienēm.

Tomēr mūs neapmierina vientulība mūsu pašu valstībā — tā mums nesniedz prieka un gandarījuma pilnību. Mēs nereti sēžam savā karaliskajā spēka pozīcijā, prātojot, kāda nozīme ir būt **vienas** valstības valdniekam. Mūs urda vēlme dalīties savā valstībā ar citiem, kaut arī mēs pat neesam pārliecināti — ***kāpēc*.**

Citi karaļi un karalienes, kuri dzīvo ārpus mūsu valstības sienām — savās pašu valstībās, draud uzsākt pret mums *karu*. Daudzi no tiem neciena mūsu valstību, bet tā vietā vēlas mūs padarīt par savas valstības daļu, lai *tie nejustos vientuļi*. Šie karaļi un karalienes ir vecāki, skolotāji, vadītāji, draugi un līdzcilvēki. Jo cītīgāk tie cenšas padarīt mūs par savas valstības daļu, jo vairāk mēs nostiprinām savas valstības sienas. Jo uzstājīgāk tie klauvē pie vārtiem, lai iekļūtu iekšā, jo ciešāk mēs tos noslēdzam.

Tomēr reizēm mēs sastopamies ar kādu karali vai karalieni, kas nevēlas ar mums karot un padarīt mūs par savas valstības daļu. Šie „nedaudzie" vēlas atvērt savus vārtus, lai mēs laiku pa laikam varētu viņus apciemot un gūt prieku viņu valstībā un viņi savukārt varētu gūt prieku mūsu valstībā. Kad mūs neskar „kara" draudi, mēs kļūstam pielaidīgāki atvērt savus vārtus un ļaut citiem ienākt *mūsu valstībā*, un priecāties tajā kopā ar mums. Un, kad mēs esam izbaudījuši viens otra valstību, mēs abi atgriežamies katrs savā valstībā, esot ar miera un piepildījuma sajūtu, ka esam atraduši ***patiesu*** draugu.

Tomēr šeit nu mēs sēžam katrs savā valstībā, esot izolēti cits no cita un baidoties atvērt vārtus. Mēs aptveram problēmu, ka esam vieni, un mēs pat nezinām, **kāpēc** mēs esam vieni un **kā** mēs šeit nokļuvām. Vienatnē mēs pārdomājam daudzus vispārējus jautājumus par savu esamību — jautājumus, uz kuriem nav sniegtas atbildes ne mūsu valstības augsto sienu iekšpusē, ne ārpus tām. Daudzi ir tuvojušies mūsu pilsētas vārtiem un klauvējuši, vēloties dalīties ar mums *savās* patiesībās. Taču *viņu patiesības* ir radījušas vēl vairāk jautājumu un it nemaz nav mūs pārliecinājušas, ka viņu atbildes būtu labākas nekā mūsu pašu atbildes. Tās nespēj piepildīt mūsu

ilgas zināt:

Kāpēc es esmu šeit, uz šīs mazsvarīgās planētas, kas riņķo Visumā?

Kā šī planēta šeit nonāca?

Vai manai esamībai ir kāds mērķis? Ja ir — tad kāds?

Vai nāve ir šīs esamības beigas?

Ja nāve ir beigas, vai man nevajadzētu pilnībā izbaudīt dzīvi?

Vai šī dzīve ir **vienīgā** iespēja pieredzēt apzināšanos?

Kas rada apzināšanos?

Kādēļ tad, kad neesmu pie samaņas, es nejauši un bez piepūles sapņoju?

Kādēļ šķiet, ka cilvēki apzinās sevi vairāk nekā dzīvnieki?

Ja mēs evolucionējām no dzīvniekiem, kas reiz sevi neapzinājās, kādēļ citi dzīvnieki nekļūst līdzīgāki cilvēkiem un neevolucionē, lai kļūtu tādi, kas aizvien vairāk sevi apzinās?

Vai dzīvnieki nododas pārdomām un domā par savu esamību, kā to dara cilvēki?

Ja dzīvnieki neprāto par savu esamību, kādēļ tie to nedara?

Vai ir kāds augstāks, saprātīgāks spēks par to, kas piemīt cilvēkam?

Kā gan cilvēkiem var piemist tik lielas spējas mīlēt un izrādīt līdzjūtību un tomēr tai pašā laikā radīt ciešanas cits citam?

Vai cilvēce kādreiz izmirs?

Vai dzīvību rosinošā Saule izdeg, un vai mūsu planēta galu galā aizies bojā?

Kas ir Visums?

No kurienes radušās visas zvaigznes un vēl svarīgāk — kas tās ir?

Vai mūsu Zemes rašanās bija tikai dabiski notiekoša „nejaušība”?

Vai kaut kur citur Visumā pastāv dzīvība?

Kādēļ bērni šķiet laimīgāki nekā pieaugušie?

Vai pastāv dvēsele, un vai man tāda ir?

Kādēļ miers un laime ir tik īslaicīgi un gaistoši?

Kādēļ dzīve ir tik grūta?

Vai mēs izvēlējāmies piedzimt šajā esamībā?

Kas tieši ir apziņa?

Kā izklāstīts iepriekš, mums tiek dotas daudzas atbildes uz šiem jautājumiem, un katrs (karalis vai karaliene) cenšas mūs pārliecināt, ka viņa vai viņas ideja ir pareiza. Ja atbildes nav izprotamas vai loģiskas, daži no mums izgudro teorijas, uzskatus vai viedokļus, balstoties uz saviem vislabākajiem pieņēmumiem. Tomēr vairums atbilžu aizvien ir mistērijas un tādas ir bijušas kopš šīs pasaules pirmsākumiem. Tādēļ, lai mēs būtu pilnībā pārliecināti par patieso realitāti, mums jāsaņem tādi paskaidrojumi, kam ir jēga un kas nerada citus jautājumus.

Cilvēki ir mēģinājuši atbildēt uz daudziem no šiem jautājumiem, pielietojot savu *iztēli*. Taču — kas tieši ir mūsu „iztēle"? Lai izprastu **patieso realitāti**, mums vispirms ir pareizi jāatrisina šī *mistērija*. Pateicoties mūsu unikālajai spējai ***iztēloties***, mēs esam izgudrojuši milzīgu zinātnes un izdomājumu žanru. Tomēr mūsdienu zinātniskā fantastika tikpat labi var kļūt par nākotnes cilvēku realitāti.

Taču kā būtu, ja mēs spētu izprast nākotnes cilvēku realitāti jau ŠODIEN? Kā šādu zināšanu apguve ietekmētu mūsu pasauli? Vai *pareizās* atbildes uz visiem mūsu jautājumiem uzlabotu cilvēces nožēlojamo stāvokli? Jeb vai mēs baidāmies no tā, ka šī **patiesā realitāte** varētu sagraut iesakņojušos priekšstatus, kas mums ir par sevi, — par mūsu *iekšējo karaļvalsti*, kas patlaban mums piešķir personīgo vērtību un sniedz drošības sajūtu? Baidoties atzīt faktu, ka mēs visi, iespējams, maldāmies, — un šķiet, ka mūsu pasaules apstākļi to apstiprina, — cik ilgi mēs grasāmies dzīvot bailēs un tādējādi palikt pie saviem nepareizajiem uzskatiem un zināšanu trūkuma? Kam ir jānotiek, lai mēs atzītu, ka kļūdāmies, un nolemtu mainīt savas pašreizējās dzīves virzienu? **Patiesā realitāte** paņems prom mūsu bailes un parādīs īsto ceļu.

Senos laikos cilvēka iztēle ietekmēja „mācīšanās un studēšanas" koncepcijas izveidi. Atbilžu meklēšana uz jautājumiem par dzīves noslēpumiem kļuva par lielu vērtību gan skolotājam, gan studentam. Skolotāju, kurš domāja, ka zina *pareizās atbildes*, augstu vērtēja students, kurš tās nezināja. Ja skolotājs pārliecināja studentu, ka viņa sniegtās atbildes ir patiesas, students šo mācīšanās pieredzi turēja augstā vērtē.

Bija tādas dabas parādības, ko nevarēja izskaidrot, taču cilvēka dabai raksturīga ir vēlme izprast sevi un pasauli, kurā mēs dzīvojam. Tādēļ senie skolotāji pauda savu personīgo izpratni par notikumiem un parādībām ar rakstniecības starpniecību. Viņu rakstītais laika gaitā kļuva par cienījamiem literatūras darbiem. Tomēr, cilvēcei progresējot caur pieredzi, šie senatnes darbi pārtapa par mūsdienu mitoloģiju. Šie mīti plešas tālāk par zināmās Zemes robežām — pat attiecībā uz Visumu — un kaut kā sniedza cilvēkiem, kuri tiem ticēja, drošu priekšstatu par sevi un cerību, kas lika tiem būt apmierinātiem ar savu esamību. Tomēr, pilnveidojoties uzskatiem un atklājumiem, mēs kļūstam arvien mazāk un mazāk apmierināti ar mūsu skolotāju sniegtajām atbildēm. Mēs esam noguruši no mītiem, hipotēzēm un teorijām. Mēs vēlamies **īstenu patiesību**!

20. gadsimtā daudziem cilvēkiem mitoloģiju kā realitātes avotu sāka aizvietot zinātniskā fantastika. Cilvēka iztēle sāka sniegt jaunu cerību cilvēcei. Progresīvās tehnoloģijas un zināšanas pavēra mūsu prātus iespējām, kas bija plašākas par mūsu priekšteču ierobežotajiem un tagad šķietami smieklīgajiem uzskatiem.

Tagad, 21. gadsimtā, mēs tiekam pārpludināti ar kinematogrāfiskām idejām, kas rada apziņu par mūsu neiedomājamām spējām un cilvēku potenciālu. Mēs virzāmies uz priekšu

(vismaz savos prātos) tajās realitātes sfērās, kuras mums bieži vien ir grūti pieņemt, kamēr tās nenotiek mūsu acu priekšā. Piemēram, kurš gan būtu domājis, ka 1940-to gadu Dīka Treisija pulkstenis ar tālruņa-attēla funkcijām būs 21. gadsimta realitāte? Tie, kuri dzīvoja 1940-tajos gados, to noteikti nespēja iedomāties!

Zinātniskās fantastikas žanra filmas, kas ir mūsu radošuma un iztēles auglis, nostata *nepilnīgos* cilvēkus iepretī attīstītākām (taču bieži vien ļaunākām) būtnēm, kuras lielākoties nav cilvēki. Pat citplanētieši, kurus mēs radām savā iztēlē un kuri ir draudzīgi pret cilvēci, netiek attēloti kā mums līdzīgi radījumi. Tāpat pat visradošākajam un iztēles bagātākajam prātam ir grūti iztēloties *attīstītāku (uz priekšu pavirzījušos) cilvēku* (pretstatā citplanētietim), kas palīdz glābt cilvēci. Tas ir tādēļ, ka realitāte (balstoties uz to, kā cilvēki cits pret citu izturas uz Zemes), šķiet, ka nosliecas uz to, ka cilvēce virzās uz pašiznīcību. Tādēļ, šķiet, ka loģiskāk būtu, ja cilvēces glābējs būtu nevis cilvēks, bet *citplanētietis*.

Atliekot malā zinātnisko fantastiku, ja nu uz kādām planētām Visumā patiešām *dzīvo* augstāk attīstīti cilvēki? Un, ja nu viņi ir *tikai* ieinteresēti mūsu labklājībā un laimē, nevis tiecas mūs ietekmēt vai iznīcināt? Ja nu ideja par „Augstāku radītāju" patiesībā ir vienkāršāks jēdziens par gādīgiem, augsti attīstītiem cilvēkiem — vecākiem, kuri mūs radīja savā pilnīgajā pasaulē un atsūtīja mūs šeit uz šīs Zemes, lai noskaidrotu, ko mēs darīsim paši — bez viņiem? Vai tad pusaudži nemācās novērtēt to, ko viņu labā dara vecāki, kad atstāj mājas dzīves drošību? Ar brīvo gribu apveltītie cilvēki nespēj pareizi apgūt *realitāti*, ja vien viņi to nepieredz paši.

Ja nu *cilvēciskā realitāte* nepavisam nav saistīta ar mītiem un izdomājumiem, bet drīzāk ar „zinātni", kas balstīta uz labsirdīgu, augsti attīstītu, pilnīgotu cilvēku–„zinātnieku" darbu un saprātu? Ja tas tā ir, tad kādēļ gan viņi neiejaucas, lai palīdzētu mums un atturētu mūs no savstarpējas iznīcināšanas un planētas, uz kuras mēs dzīvojam, izpostīšanas? Vairums cilvēku piekristu, ka **patiess cilvēcīgums** sevī ietver tieksmi iejaukties un piedāvāt citiem palīdzību, kad tā nepieciešama. Taču, ja pastāv augstāk attīstīti cilvēki par mums un viņi zina par mums, kādēļ gan viņi neiejaucas mūsu darīšanās mūsu labumam? Vai tad viņi nav cilvēcīgi? Vai tad viņi nesaprot, kas ir **cilvēcīgums**?

Taču, ja kādam, kurš nedzīvo uz mūsu planētas, ir jāiejaucas un jāpiedāvā mums sava palīdzība, ko tas liecina par *mūsu* cilvēcīgumu? Kā mēs varam pierādīt, ka esam pelnījuši būt ar brīvu gribu apveltīti cilvēki, ja mums trūkst cilvēcības, kas mūs atšķir no visiem citiem dzīvniekiem šajā pasaulē? Vai nav tiesa, ka ir citi dzīvnieki, kuri rīkojas *cilvēcīgāk* nekā mēs? Vai mēs nevēlētos iespēju pierādīt savu cilvēcīgumu, pirms kāda augstāk attīstīta civilizācija par mums iejauktos un izglābtu mūs no mums pašiem?

Mūsu pasaulei kļūstot saistītākai, mēs vairāk sākam apzināties problēmas, ar kurām saskaras citas cilvēku kultūras, kas dzīvo uz Zemes. Šķiet, ka, jo vairāk attīstās tehnoloģijas, jo savstarpēji saistītāki un atkarīgāki mēs kļūstam. Mēs vairs neietilpstam nošķirtās, atsevišķās tautās, bet kļūstam par planētas Zemes pilsoņiem.

Ņemot vērā mūsu tehnoloģisko sasniegumu attīstību, mēs nākotnē neapšaubāmi spēsim apmeklēt citas Visuma planētu sistēmas. Ko mēs darīsim, ja sastapsimies ar citām cilvēku civilizācijām, kurām nepieciešama mūsu palīdzība? Vai tad mūsu līdzjūtība un dabiskā, cilvēcīgā

tieksme palīdzēt neliks mums iejaukties un darīt visu iespējamo, lai palīdzētu šiem cilvēkiem? MĒS esam cilvēki! Un, ja mums piemīt spēks un spējas, mums *vajadzētu* palīdzēt tiem, kam šī palīdzība nepieciešama! Taču, kas notiks, ja visai cilvēcei uz šīs planētas būs nepieciešama palīdzība? Kurš visā Visumā piedāvās mums palīdzību, kas mums nepieciešama? Vai pastāv citas civilizācijas, kurām ir tāda pat cilvēciskā daba (cilvēcīgums) kā mums? Ja šīs augstāk attīstītās sabiedrības ir pastāvējušas tūkstošiem, miljoniem, pat miljardiem gadu ilgāk nekā mēs, vai viņu tehnoloģijas un sasniegumi nevarētu tiem sniegt spēju zināt par mums un par mūsu vajadzībām? Vēlreiz — ja viņi varētu palīdzēt, vai viņi to nedarītu? Ticēt, ka mēs esam vienīgā civilizācija, kas pastāv Visumā, ir nepārdomāti, bezatbildīgi un neloģiski. Pat ja mēs būtu sākuši savu esamību kā evolucionējošas baktērijas (kā daži prāto), vai mūsu domāšanas spēja nepieļauj iespēju, ka kaut kur Visumā pastāv citas baktērijas, kas attīstījušās līdz mūsu līmenim un vēl tālāk?

Daži cilvēki visu savu dzīvi ir meklējuši kādu pierādījumu tam, ka kaut kur „tālumā" pastāv citas civilizācijas. Tomēr neviens nav nācis klajā ar kādu pārliecinošu un spēcīgu pierādījumu, kas apstiprinātu šo faktu. Daži ir prātojuši, kāpēc citas, augstāk attīstītas civilizācijas vēl nav sazinājušās ar mums. Ko viņi gaida?

Nu, iespējams, viņi domā, ka mums nav nepieciešama viņu iejaukšanās … pagaidām vēl ne!

Ja viņi mums neparādās fiziskā veidā — kā vēl lai mēs uzzinātu, ka viņi pastāv? Kāda veida pierādījums mazinātu mūsu skepticismu? Kā būtu, ja mēs zinātu to, ko viņi zina? Vai šāda izpratne un zināšanas mazinātu mūsu neticību?

Ja nu viņi *jau* ir sazinājušies ar mums, taču neatklāj mums sevi fiziskajā veidolā, lai netraucētu mūsu attīstību un mācīšanos? Ja viņi mums parādītos, vai visa pasaule neklausītos tajā, kas viņiem būtu sakāms par Visumu un to, kas notiek ārpus mūsu nelielās planētas? Vai mēs negaidītu, lai *viņi* atrisinātu visas mūsu problēmas un mācītu mums, kā dzīvot savstarpējā mierā un saskaņā? Vai tad viņi mūs neapturētu un nepieļautu, ka mēs iznīcinām cits citu?

Ja tie, kas mums palīdzētu, patiešām būtu *augstāk attīstīti cilvēki*, tad viņi iejauktos un mums palīdzētu. Taču viņi to nedarītu, pirms dotu mums iespēju apliecināt savas tiesības uz *brīvo gribu* un tiesības uz spēku, kas saistīts ar cilvēka esamību. Būdami apveltīti ar cilvēciskā saprāta spēku un brīvo gribu, mums piemīt spēja kontrolēt savu apkārtējo vidi, valdīt pār pasaules augu un dzīvnieku valstībām un darīt jebko, ko mēs vēlamies. Vai mums var tikt uzticēts augstākais cilvēciskais spēks un spējas, ja pilnveidojam savas spējas ar tehnoloģiju un zināšanu palīdzību? Vai katram no mums var uzticēt turpināt attīstīties cilvēku zināšanās balstītās nākotnes sfērās, kas galu galā mums ļaus darīt to, ko mēs šodien spējam vienīgi *iztēloties*? Vai mēs izmantosim savu lielisko brīvo gribu un saprātu, lai turpinātu un atbalstītu cilvēci vai arī lai to iznīcinātu?

Šie ir jautājumi, uz kuriem nākotnē būs jāsniedz atbildes.

Šīs grāmatas postulāts (premisa) ir tāds, ka augsti attīstītas būtnes, kuras zina mūsu *īsteno* **CILVĒCISKO REALITĀTI**, nemanāmi iejaucas mūsu dzīvēs un sniedz atbildes uz jautājumiem, kurus mēs visi tiecamies uzzināt. Šīs būtnes to dara, lai mums palīdzētu mūsu

nemitīgajā ceļā pārbaudīt savu cilvēcīgumu un pieprasīt visas tiesības un spēkus, kas saistīti ar cilvēka esamību. Daži no šiem spēkiem un tiesībām spēj mūs padarīt ārkārtīgi laimīgus vai ārkārtīgi nelaimīgus — atkarībā no tā, kā mēs tos izmantojam.

Mūsu cilvēciskās dabas vispastāvīgākās un motivējošākās ietekmes ir mūsu seksuālā dziņa un vēlme izdzīvot. Vairums *cilvēces* problēmu rodas to rīcību dēļ, kurām ir kaut kāda saistība ar šīm abām fiziskajām ietekmēm. Kaut arī dažiem šo faktu ir grūti pieņemt vai atzīt, to nevar ignorēt, aplūkojot **īstenu cilvēcisko realitāti.** Sabiedrību pagrimumu var saistīt, pirmkārt, ar to, kā cilvēki izturējās pret savu seksualitāti, un, otrkārt, ar to, kā viņi izturējās cits pret citu, kad bija spiesti apmierināt savas dzīves pamatvajadzības. Šie divi motivējošie faktori ir bijuši daudzu cilvēces izcilāko prātu izpētes un novērojumu avots. Viņu secinājumi parasti sakrīt, ka lielākoties mūsu *necilvēcīgā* vēsture uz šīs Zemes ir bijusi seksualitātes un mūsu personīgās izdzīvošanas vēlmes rezultāts.

Tādējādi loģisks risinājums vairumam mūsu problēmu, šķiet, būtu, ja mēs iegūtu pareizu izpratni par to, **kāpēc** šie motivējošie spēki rada cilvēkiem tik daudz problēmu, un tad izskaidrotu, **kā** mēs galu galā varam izslēgt no savas esamības gan seksualitāti, gan cīņu par izdzīvošanu. Lai arī ieteikums izslēgt cilvēka seksualitāti liek domāt par intelektuālu pašnāvību, cīņas par izdzīvošanu novēršana ir cilvēces lielākā cerība! Parādīt, kādā veidā un kāpēc sasniegt šos abus mērķus, — cik tas būtu lieliski! Tā burtiskā nozīmē būtu cilvēces izglābšana! Šajā grāmatā sniegtie pierādījumi pārliecinoši parādīs, ka kādu dienu seksualitātes izslēgšanai *vairumam* no mums, kā arī pastāvīgās izdzīvošanas cīņas novēršanai — *ikvienam* no mums — būs jākļūst par **cilvēcisko realitāti**, vai arī mēs izzudīsim.

Papildus fiziskajiem spēkiem, kas ir motivējuši un ietekmējuši mūsu esamību, vislielākais emocionālais izaicinājums, ar ko mēs esam saskārušies savas pastāvēšanas uz Zemes laikā, ir vēlme pēc vienlīdzības un savstarpējās cieņas. Šķiet, ka šo emocionālo stāvokli mēs kā cilvēki vienmēr izjutīsim savas *nepilnīgās* esamības laikā.

Lai celtu savu pašvērtību un izjustu vienlīdzību ar visiem pārējiem, cilvēki ir radījuši savas uzskatu sistēmas. Reizēm cilvēki ir pat iztēlojušies, ka tiem piemīt spēki, kas saistīti ar kaut ko pārdabisku vai paranormālu. Lai izskatītu visus veidus, kā cilvēki ceļ savu pašvērtību, tas būtu daudzsējumu darbs. Šāds darbs tikai vadītu pie turpmākiem informācijas plūdiem, ko lasītāji (atbilstoši savai izpratnei) varētu uzskatīt par nenozīmīgu un nesaistītu ar saviem personīgajiem centieniem izprast *patieso realitāti*.

Īstena patiesība **ir tāda, ka nevienā no cilvēces izgudrotajām uzskatu sistēmām nav patiesas cilvēciskās realitātes — nevienā no tām! Nav nekā „pārdabiska" vai „paranormāla", vai jebkādu citu mistisku parādību, ko cilvēka prāts nevarētu nekavējoties izprast, ja vien tiktu sniegts pareizs izskaidrojums. „Mistērija" un „fenomens" ir vienkārši apliecinājumi, ka mēs nevaram kaut ko izprast par savu esamību.**

Lai cik satraucošs šis paziņojums varētu šķist vairumam lasītāju, tā būtība un patiesīgums tiks pierādīts līdz šīs grāmatas beigām. Ja lasītājam būs pacietība attiecībā uz to, kas tagad tiek uzskatīts par „neizprotamu" un „fenomenālu", kā arī ja tas saglabās patiesu vēlmi uzzināt par savu esamību vairāk, nekā viņš vai viņa var godīgi atzīt, ka zina patlaban, tad šis lasītājs būs

pārsteigts par to, cik lielu emocionālo mieru un drošību tas atradīs, gūstot saprotamu skaidrojumu par dzīves noslēpumiem. **Patiesa realitāte noteikti padarīs cilvēku brīvu!**

Šī grāmata sniegs tiešas, saprātīgas atbildes uz visiem dzīves grūtākajiem jautājumiem. Tie, kuri ir atbildīgi par šo grāmatu, nekad nepiesārņos lasītāja valstības svētumu. Tie vienmēr respektēs *karali vai karalieni, kas sēž tronī***.** Tie klauvē pie jūsu vārtiem. Tie vienmēr aizies, ja jūs nevēlaties tikt traucēts. Taču tie atstās šo grāmatu pie jūsu valstības vārtiem un sienām, jūsu pašu labā cerot, ka kādu dienu jūs varētu atvērt vārtus pietiekami plaši, lai paņemtu šo grāmatu un ievilktu to savā valstībā — valstībā, kas atrodas jūsos.

Jūsu pašu valstības vienatnē un drošībā, pielietojot savas prāta spējas, tagad jums tiek dota iespēja izlasīt grāmatu, kas beidzot jums palīdzēs izprast

CILVĒCISKO REALITĀTI — kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam.

1. NODAĻA Cilvēciskā realitāte

Ja jūs esat patiess patiesības meklētājs, nepieciešams, lai kaut reizi dzīvē jūs pēc iespējas apšaubītu itin visu.
— Renē Dekarts

1. ŠAJĀ GRĀMATĀ IR IZKLĀSTĪTA CILVĒCISKĀ REALITĀTE

Šajā grāmatā ir sniegtas atbildes uz dzīves nozīmīgākajiem jautājumiem. Šīs atbildes pārspēj vairumu no uzskatiem, viedokļiem un izpratnēm saistībā ar cilvēces pašreizējo realitātes izpratni. Tādēļ tās sniedz pilnīgu pretstatu iepriekšizveidotajiem uzskatiem par patiesību, kurus daudzi pieņem par savu personīgo realitāti. Daudzi iesakņojušies secinājumi, kas uzskatīti par patiesību, izraisa neatbildamus jautājumus. Ja kāds secinājums (atzinums) rada turpmākus jautājumus, tas nevar būt balstīts patiesā cilvēciskā realitātē.

Cilvēciskā realitāte ir notikumu kopums, kas ietekmē mūsu esamību. Šajā kopumā ietilpst tas, kas patiesībā ir noticis, tas, kas šobrīd patiesībā notiek, un tas, kas patiesībā notiks kādreiz nākotnē. Patiesā cilvēciskā realitāte reti kad sakrīt ar kļūdainajiem priekšstatiem par mūsu pašreiz pieņemto realitāti, kas laika gaitā turpina mainīties. Patiesā realitāte nemainās — tā nekad nav mainījusies un nekad nemainīsies! Tā sniedz atbildes uz visiem jautājumiem, neatstājot turpmākus jautājumus, par kuriem prātot vai par kuriem strīdēties. Vienīgā diskusija, kas jebkad notiks saistībā ar patieso realitāti, būs tad, kad tā nonāks sadursmē ar nepareizajiem priekšstatiem par pašreiz pieņemto realitāti.

2. VIENS FAKTS, KAS IR ATSLĒGA IZPRATNEI PAR TO, KAS MĒS ESAM

Lai izprastu realitāti par to, kas mēs esam, mums vispirms ir jāvēlas pieņemt par sevi vienu pamatfaktu. Šo faktu var loģiski izsecināt no mūsu pašreizējās pieredzes:

CILVĒKI IR VISNOZĪMĪGĀ DZĪVĪBAS FORMA VISUMĀ

Ņemot vērā visu mūsu pieredzi uz planētas Zeme, mūsu prātos nevajadzētu būt nekādu šaubu par to, ka mēs, cilvēki, esam apveltīti ar lielākām dzīves iespējām, spējām un izvēlēm nekā jebkura cita dzīvības forma — tostarp augi, dzīvnieki un citi esamības elementi.

3. CILVĒKI IR AUGSTĀKĀS UN GALVENĀS VISUMA BŪTNES

Vēlreiz formulējot — lai beidzot nonāktu līdz patiesībai par to, kas mēs esam, mums ir

jāatzīst, ka cilvēks ir vissvarīgākā un visnozīmīgākā dzīvības forma — ne tikai uz Zemes, bet arī visā Visumā. Mēs atrodamies saprāta ķēdes virsotnē (kā „šīs ķēdes augšējais posms"), jo mēs esam organismi, kuriem piemīt vislielākās priekšrocības, lai pieredzētu dzīvi.

Patiesās „Cilvēciskās realitātes" skatījumā cilvēka piedzimšana ir tikpat nozīmīga kā pilnīga jauna Visuma radīšana. Ja nebūtu cilvēka un tā spējas domāt par savas esamības līdzdalību — kāda Visumam būtu jēga vai nozīme? Neviena cita dzīvības forma, izņemot cilvēku, neapzinās „Visuma" priekšstatu. Kad tiek radīta jauna cilvēka dzīvība, tai piemīt brīva griba un spēja aptvert un reaģēt uz apkārtni atbilstoši tās unikālajai uztverei; tādējādi veidojas pilnīgi jauns Visums. Zināmais Visums un tas, kā tas tiek izprasts un pieņemts, mājo katrā no mums individuāli. Vienīgais Visums, kas pastāv, ir tas, kas ir jēdzieniski ietverts mūsu personīgajā pieredzē.

4. MUMS IR VISAUGSTĀK ATTĪSTĪTAIS SAPRĀTS

Domājot par mūsu pieredzi uz Zemes, mēs esam nonākuši pie izpratnes, kas patiesībā dabā izdzīvo gudrākais, nevis stiprākais. Mēs kā cilvēki atrodamies šīs „saprāta ķēdes" virsotnē nevis tāpēc, ka mēs būtu lielākā vai stiprākā dzīvības forma uz Zemes, bet tāpēc, ka mēs esam visgudrākie. Izpratne par to, kā mēs kļuvām par vissaprātīgākajiem un nonācām šīs ķēdes virsotnē, sniegs mums vairāk puzles gabaliņu izpratnē par mūsu esamību.

Kā mēs nonācām augšgalā? Ja mūsu smadzenes dabiski attīstījās daudzu gadu garumā un galu galā mūs novietoja virs visiem citiem dzīvniekiem intelektuālās attīstības ziņā, kāpēc uz Zemes nav citu dzīvnieku sugu, kas attīstītos līdzīgi mums?

Vienkārša atbilde ir tāda, ka cilvēki vienmēr ir bijuši augšgalā. Mēs vienmēr esam bijuši gudrāki par visiem citiem radījumiem mūsu pasaulē (pat neskatoties uz mūsu tieksmi nogalināt citam citu jelkāda neapšaubāmi attaisnojama iemesla dēļ un iznīcināt mūsu apkārtējās vides skaistumu un dabisko stāvokli). Zinātne nekad nav izšķiroši un pārliecinoši pierādījusi, ka, kamēr vien cilvēki atradušies uz Zemes, jebkad ir bijis tāds laika posms, kad cilvēce nav bijusi „saprāta ķēdes" augšējais posms. Zinātnē tiek teoretizēts, ka kaut kas cilvēkveidīgs varētu būt pastāvējis uz Zemes miljoniem gadu, taču kļūdaini secina, ka šie pirmie cilvēkveidīgie nebija tikpat saprātīgi kā mūsdienu cilvēki. Šajās teorijās pastāv daudz neatbildētu jautājumu, un tās ir radījušas „iztrūkstošo posmu", ko zinātne nespēj izskaidrot.

Ja ir kaut kas sakāms un cienījams saistībā ar šķietami universālo „izdzīvo stiprākais" likumu, tam tomēr ir ierobežojumu attiecībā uz cilvēku sugu. Piemēram, ir acīmredzams, ka gudrāki dzīvnieki ir dzīvojuši ilgāk par daudz stiprākiem dinozauriem. Aligatori, krokodili un daudzas kukaiņu sugas ir dzīvības formu piemēri, kas ir izdzīvojuši, neskatoties uz to vājāko spēku, salīdzinot ar citām sugām, kas jau ir izmirušas.

Ja dabiskās izlases likums („izdzīvo stiprākais") būtu pareizs, mums būtu jāpieņem, ka, ja vien gudrākais cilvēks nekļūst arī par visstiprāko, cilvēku sugas iznīcība būtu neizbēgama. Patiesi — lai cilvēces suga saglabātu savu izcilo stāvokli kā visnozīmīgākā dzīvības forma Visumā, tai būtu jāizveido par īstenu realitāti to, ka visgudrākās un nozīmīgākās dzīvības formas

Visumā (cilvēki) būtu arī visstiprākās un spēcīgākās. Tas nodrošinātu ne tikai atbilstošu kārtību visā Visumā, par ko zinātu tikai cilvēki, bet arī cilvēces nebeidzamu turpināšanos.

5. VIENĪGI CILVĒKI MEKLĒ SAVAS ESAMĪBAS JĒGU

Mums kā cilvēkiem ir iespēja un izvēle uzdot jautājumus par savu esamību un rīkoties atbilstoši tiem secinājumiem, ko mēs pieņemam kā atbildes (atšķirībā no citām dzīvības formām, kurām nepiemīt spēja raizēties par savu esamību). Tādēļ mēs pastāvīgi tiecamies piešķirt nozīmi savām dzīvēm un visu citu dzīvības formu dzīvēm. Mēs nepārtraukti tiecamies pēc izaugsmes un uzlabojumiem, koncentrējot savu cilvēcisko dabu uz jebko, kas nodrošina mūsu unikālo „patību" un sniedz tai labumu. Mūsu izcilais prāts ir mūs novietojis mūsu pašu individuālajā „Visumā", kas ir nošķirts no itin visa apkārt esošā.

Tā vietā, lai mūsu apkārtne noteiktu, ko mēs varam un nevaram darīt, mēs izmantojam savu saprātu, lai pakļautu visu apkārt esošo, cenšoties pilnīgi valdīt pār to. Reizēm mūsu vēlme kontrolēt apkārt esošo vidi dod mums labumu, bet reizēm šī vēlme kaitē mūsu esamībai. Pat tagad Zeme ir pakļauta briesmām dēļ mūsu unikālās vēlmes visu kontrolēt mūsu pasaulē. Zeme visā savā skaistumā, spēkā un varenībā nestāv līdzās cilvēka brīvajai gribai. Zemes apkārtne tika izveidota ilgu laiku, pirms mēs sākām to pakļaut un mainīt. Neatkarīgi no tā, kā mēs pielietojam savu saprātu, lai pakļautu vidi, kurā mēs dzīvojam, fakts paliek fakts, ka mēs to varam. Šīs izvēles esamība un vara iedarboties uz apkārtējo vidi ilustrē mūsu unikālo nozīmību attiecībā pret Zemi un Visumu.

6. ATRODOTIES UZ ŠĪS ZEMES, MĒS DZENAMIES PĒC SAVAS INDIVIDUALITĀTES

Mēs mēģinām atrast un gūt labumu no visa, kas, iespējams, var dot ieguldījumu individuālās „patības" pieredzē. Mēs apzināmies sevi kā atsevišķu būtību, un katram no mums ir sava unikālā ideja par to, kas mūs personīgi apmierina un kas — nē. Tas, kas mūs apmierina, dara mūs laimīgus. Tas, kas neapmierina, dara mūs nelaimīgus.

Savos centienos pēc personīgā piepildījuma mēs izmantojam savas brīvās gribas unikālo spēku darīt visu, ko mēs varam, lai atrastu šo pašpiepildījumu, ko mēs dēvējam par „laimi". Pateicoties tam, ka Visums griežas ap mums, itin viss, ko mēs izvēlamies darīt, dzenoties pēc šīs laimes, ir pareiza rīcība; vai vismaz mēs varam to attaisnot kā pareizu rīcību, kamēr vien tā dara mūs laimīgus.

7. LAIME IR MŪSU ESAMĪBAS IEMESLS

Izveidojot izpratnes pamatu, kas vadīs uz pareizo atbildi (patieso realitāti) par to, kas mēs esam, mēs nonāksim pie izpratnes par to, kādēļ mēs pastāvam. Līdz tam brīdim uz pēdējo jautājumu (kādēļ mēs pastāvam) var aptuveni un vispārēji sniegt atbildi, izmantojot terminu

„laime”, kas ir mūsu esamības mērķis jeb tas, pēc kā mēs dzīvē tiecamies. Tādēļ patiesā realitāte nosaka, ka iemesls, KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM, ir laimes iegūšana.

CILVĒKA DZĪVE vienkārši ir mūsu pieredžu apkopojums, kas gūtas atšķirīgu iedarbību rezultātā — uz dažādiem notikumiem, cilvēkiem un vidēm. Pateicoties daudzo atšķirīgo pieredžu lielajai dažādībai, pieaug zināšanas un iespējas, kas mums nodrošina iespējamību apmierināt mūsu individuālās vajadzības vai, citiem vārdiem, — pieredzēt laimi.

8. LAIMES PRIEKŠNOTEIKUMS IR VIENLĪDZĪBA AR CITIEM CILVĒKIEM

Mums nevajadzētu būt citai motivācijai mūsu dzīvē (mūsu esamībā) kā būt laimīgiem. Tomēr daudziem no mums tā ir samazināta līdz motivācijai izdzīvot, jo to mums pieprasa mūsu esamības fiziskās vajadzības (piem., pārtika un pajumte). Pat tad, kad šīs pamatvajadzības ir apmierinātas (atšķirībā no visām citām dzīvības formām), mēs joprojām vēlamies kaut ko vairāk no savas esamības. Mūsu fizisko vajadzību apmierināšana varētu ļaut mums baudīt dzīvi, neraizējoties par to, ka mēs varētu nomirt pārtikas vai pajumtes trūkuma dēļ, taču tas mums nesniedz pilnīgu laimi, pēc kā mēs tiecamies.

Mēs atklājam, ka vienatne mūsu „pašu Visumā” nespēj mums sniegt pilnīgas laimes sajūtu. Mēs tiecamies pēc citu cilvēku sabiedrības, un esam atkarīgi no tiem, jo citi mums palīdz pieredzēt mūsu pašu laimi. Kaut arī mums ir nepieciešami citi cilvēki, mēs negūstam nekādu prieku, ja neesam vienlīdzīgi ar viņiem, jeb precīzāk — ja neesam tikpat laimīgi kā viņi. Mūsu nespēja atrast un pieredzēt ilglaicīgu laimi vedina uz loģisku secinājumu, ka mums visiem piemīt dabiska vēlme būt laimīgiem un ka mēs visi vēlamies būt tikpat laimīgi kā visi pārējie. Mēs vēlamies vienlīdzību.

Ja mēs ieraugām kādu cilvēku, kuram ir kaut kas tāds, kas šķietami dara šo cilvēku laimīgu, un ja mums nav tā, kas ir šim cilvēkam, mēs sākam to vēlēties. Neatkarīgi no tā, vai šis „kaut kas” ir materiāla lieta, fiziska iezīme vai prāta stāvoklis (piem., izglītība un zināšanas), ja mēs saskatām, ka citi ir laimīgāki nekā mēs vai dzīvo piepildītāku dzīvi nekā mēs (jo viņiem ir „kaut kas”, kā mums trūkst), mēs mēģinām darīt visu iespējamo, lai iegūtu to pašu lietu — lai arī mēs varētu iegūt to pašu apmierinātības sajūtu.

9. VIENLĪDZĪBA IR SVARĪGA, TAČU TAS NAV VISS, KAS MUMS IR NEPIECIEŠAMS

Kad mēs iegūstam tās pašas lietas, kas ir visiem pārējiem, un izjūtam vienlīdzības sajūtu, ironiskā kārtā mēs atklājam, ka mēs aizvien neesam pilnībā gandarīti un apmierināti. Tas ir tādēļ, ka esam zaudējuši savas „patības” unikalitāti. Tā kā mums ir raksturīgi izveidot savu „patību”, lai tā būtu atšķirīga no visiem pārējiem, vienlīdzības sajūta ar citiem mazina mūsu individualitāti un liek mums justies nelaimīgiem.

Mēs vēlamies, lai citi mūs uzskatītu par vienlīdzīgiem, tomēr vienlaikus saglabāt savu unikalitāti attiecībā pret visiem pārējiem. Citiem vārdiem, tajā pašā brīdī, kad mēs vēlamies

vienlīdzību, mēs vēlamies arī nevienlīdzību, kas mūs padara unikālus. Šis paradokss cilvēkam rada dilemmu, kas savukārt izraisa vairumu no mūsu emocionālajām problēmām un liek mums mūžīgi meklēt atbildi uz jautājumu: Kas MAN JĀDARA, lai es būtu laimīgs?

10. LAIMEI VAJADZĒTU BŪT NEVIS TAM, UZ KO TIEKTIES, BET MŪSU TIESĪBĀM

Tas ir pretrunā mūsu loģikai un pretēji mūsu kopējai cilvēciskajai dabai, ka laime šeit uz Zemes ir kaut kas, uz ko tiekties, nevis nolūks, kāpēc mēs dzīvojam. Kā mums var būt garantēta dzīvība, brīvība un laimes izjūta, ja mēs pastāvīgi aizsargājam to pašu dzīvību un brīvību, kam būtu jānosaka tas, kas mēs esam? Kas mums lika tiekties pēc tā, kādēļ mēs pastāvam?

Tiem uz šīs Zemes, kas mūs radīja (mūsu vecākiem) būtu jānes arī atbildība par to, lai palīdzētu mums sasniegt to mērķi, kādēļ mēs tikām radīti. Tā vietā viņi mūs ir ieveduši cīņu un nedrošību pilnā pasaulē, kas mūs kavē pastāvīgi tiekties pēc kaut kā, kam mums vajadzētu būt garantētam kopš mūsu radīšanas, — tiesības uz laimi.

11. MĒS ZAUDĒJAM SAVU LAIMI, STEIDZOTIES „PIEAUGT”

Kādas mūsdienu dziesmas vārdi izklāsta, cik vienkārši un priecīgi mūsu dzīve iesākās. Tajā dziļi tiek pausta patiesā realitāte, ka tad, kad mēs pieaugam, dzīve kļūst aizvien sarežģītāka. Mēs tiekam spiesti mācīties, kā dzīties pēc laimes, tā vietā, lai spētu to baudīt. Mēs savā dzīvē allaž mācāmies no savām pieredzēm, tomēr nekad nespējam sasniegt pilnīgu pašpiepildījumu. Kaut arī mēs iesākām savu dzīvi, esot ar visām iespējām un spēju būt patiesiem pret savu „patību” un dzīvot laimīgi, mēs nonākam līdz tādam brīdim, kad zaudējam savu laimes izjūtu un paliekam ar visu jautājumu pamatjautājumu — jautājumu, ko sev uzdodam atkal un atkal: Kas es esmu?

Kad biju jauns, man likās,
Ka dzīve ir tik brīnišķa,
Īsts brīnums — tā bija skaista, maģiska,
Un putni kokos —
Tie dziedāja tik laimīgi,
Jā, priecīgi un rotaļīgi uz mani lūkojās.

Taču tad tiku aizsūtīts projām,
Lai mācītos, kā būt prātīgam,
Loģiskam, atbildīgam un praktiskam.
Un tad viņi parādīja man pasauli,
Kur es varētu būt tik uzticams,
Bezkaislīgs, intelektuāls un cinisks.

Bet reizēm, kad pasaule guļ miegā,
Un jautājumi dziļi rosās
Tik vienkāršam cilvēkam kā man —
Lūdzu, sakiet man, ak, sakiet, ko esam mācījušies.
Es zinu, tas skan absurdi,
Bet, lūdzu, sakiet — kas esmu es.

Es teicu, nu esi uzmanīgs, ko saki,
Jo viņi tevi sauks par radikāli,
Par liberāli, noziedznieku, fanātiķi.
Un vai tu neparakstīsies?
Mēs gribam, lai tu justos
Kā pieņemts, cienījams un cienīgs, pieklājīgs!

Taču naktī, kad visa pasaule dus miegā,
Un jautājumi dziļi rosās
Tik vienkāršam cilvēkam kā man —
Lūdzu, sakiet man, ak, sakiet, ko esam mācījušies.
Es zinu, tas skan absurdi,
Bet, lūdzu, sakiet — kas esmu es, kas esmu es, kas esmu es, kas esmu es.

Supertramp, „The Logical Song" (© 1979 A&M Records: Los Angeles, CA); Breakfast in America [CD].

12. MŪSU LAIMEI TRAUCĒ PASAULES GAIDAS

Savos laimes meklējumos mēs pazaudējam sevi tajā, ko citi jau ir noteikuši kā „laimi", — definīcijā, ko radījusi nevis mūsu „patība", bet kas noteikta jau ilgu laiku, pirms mēs piedzimām šajā dzīvē. Tikai daži pieaugušie pieredz dzīvi kā kaut ko „brīnišķīgu". Pasaule ir pārvērtusi savus bērnus materiālās, „prātīgās, loģiskās, atbildīgās, praktiskās, uzticamās, bezkaislīgās, intelektuālās un ciniskās" būtnēs, kuru vienīgā laime rodama no to gaidu un pienākumu izpildīšanas, ko mums noteikuši citi, nevis mēs.

Mēs uzsākām savas dzīves ceļojumu, esot ar savu individuālo skatījumu uz to, kas dara katru no mums laimīgu jaunajā vidē, kurā mēs nonākam kā bērni. Reiz mēs bijām pašmotivēti bērniņi, kuriem piemita vēlme apmierināt savu iekšējo vajadzību atrast laimi, — un katram no mums bija pilnīgi unikāla un atšķirīga ideja par to, ko mums nozīmēja šī laime un pašpiepildījums.

13. MŪSU STANDARTUS UZ ZEMES NOSAKA NEPILNĪGIE VECĀKI

Neņemot vērā mūsu instinktīvo dabu un tieksmi saglabāt savu individuālo unikalitāti, mūsu zemes vecāki nosaka mums standartus un uzspiež mums savus standartus. Tie, kuri kļūst par mūsu skolotājiem, māca mums savus standartus. Un tie, kurus mums galu galā iemācīja pieņemt par saviem vadītājiem, uzstiepa mums savas vērtības un standartus. Vispostošākie mūsu individualitātei un pašapziņai ir tie cilvēki, ar kuriem mēs veidojam ciešas attiecības un kuri mums ir mīļi.

Mēs paturam tiesības izvēlēties, ar ko saistīties intīmās attiecībās, taču mūsu vecāki, skolotāji un vadītāji tiek mums uzspiesti. Šajās tuvajās un šķietami vissvarīgākajās attiecībās tiek noteikti sagaidāmie standarti, lai mēs tiktu to cilvēku mīlēti un pieņemti, kurus mēs esam izvēlējušies par sev tuvākajiem. Mēs daudz cītīgāk cenšamies atbilst šiem standartiem, nekā mēs cenšamies atbilst mūsu vecāku noteiktajiem standartiem, jo šīs attiecības mums ir daudz nozīmīgākas. Tās kļūst par visnozīmīgākajām attiecībām mūsu dzīvē, jo tās mums ir ļauts pašiem izvēlēties, nevis kāds mums tās uzspiež.

Caur šīm attiecībām (gan tām, kas mums tiek uzspiestas, gan tām, kuras mēs izvēlamies paši) mēs izveidojam savas kognitīvās paradigmas (atšķirīgos veidus, kā mēs iemācāmies domāt). Paradigmas, kas mums tiek uzspiestas, izveido uzskatu kodolu, kas mazina mūsu unikālo individualitāti, kas mums piemita kā maziem bērniem. Ja standarti, kas mums tiek noteikti un uzspiesti, atšķiras no to cilvēku standartiem, ar kuriem mēs izvēlamies veidot personīgas attiecības, mēs kļūstam nelīdzsvaroti un nelaimīgi. Lai no jauna atgūtu līdzsvaru, parasti mēs vairāk vēlamies tās attiecības, kuras mēs izvēlamies paši, nevis tās, kuras mums tiek uzspiestas. Tādēļ, kad kāds cilvēks „iemīlas", šim cilvēkam ir viegli pretoties saviem vecākiem un saviem „pamatstandartiem". Taču, ja mūsu mīlas objekts (attiecības, kuras mēs izvēlējāmies paši) neatbilst mūsu gaidām, bieži vien mēs atgriežamies pie saviem vecākiem, un mēs atkal esam spiesti izvēlēties starp viņu uzspiestajiem standartiem un tiem standartiem, kurus mēs vēlamies paši.

Kādēļ gan mūsu vecāki, skolotāji un vadītāji vienkārši neliek mūs mierā un nepārstāj sniegt norādījumus par to, kas „pareizs" un „nepareizs", „labs" un „slikts"? Mēs to paši varētu izdomāt. Kā viņi to izdomāja? Un ja nu tas, ko viņi ir secinājuši, patiešām ir mums pats labākais, kādēļ gan viņiem šī laime aizvien ir tikpat gaistoša kā mums, un pat tikpat gaistoša kā tiem, kas viņiem ir noteikuši standartus un noteikumus? Mēs neesam laimīgi, viņi nav laimīgi, un viņu vecāki nav laimīgi — šī ir neveiksmīgu standartu pasaule, kas joprojām cieš neveiksmi laimes sniegšanā!

14. KAUT KAS IR „NEPAREIZI" AR „KĀRTĪBAS" NOTEIKUMIEM

Tie, kuri mums nosaka standartus, argumentēs — ja ikviens pasaulē darītu visu, ko vēlētos, lai atrastu savu laimi, pasaule galu galā aizietu bojā pilnīgā haosā, anarhijā un galīgā iznīcībā. Pasaules vadītāji, kas ievieš un uztur kontroli pār mums, apgalvo, ka noteikumi, likumi

un pienākumi sniedz pasaulei kaut kādu kārtības izskatu. Šis arguments ir tikpat kļūdains kā šķietamā „kārtība", ko „likuma noteikumi" ir devuši mūsu cilvēcei. Ja mūsu esamības nolūks ir „laime", tad kādēļ mums uzspiestie likuma noteikumi ir radījuši tik lielu nevienlīdzību un postu?

Protams, ar brutālu spēku un draudiem brīvas gribas cilvēkus var pakļaut un piespiest paklausīt jebkuram noteikumam vai likumam. Taču tieši kam mūsu vadītāji vēlas, lai mēs pakļautos? Kāda veida „kārtība" ir atrodama zināšanās, ka pastāv neizmantoti un pieejami tūkstošiem kodolieroču un ka tikai viens no tiem varētu iznīcināt visu cilvēku kultūru? Kāda veida „kārtība" ir atrodama izsalkušo, bezpajumtnieku, kailo, slimo un nabadzīgo nožēlojamā stāvoklī — esamības stāvoklī, kurā atrodas cilvēces lielākā daļa? Kāda veida „kārtība" pastāv rasu un kultūru atšķirtībā un aizspriedumos, kas liek kādam šķietami „vienlīdzīgam" cilvēkam ienīst vai noniecināt kādu citu?

Tiem pašiem standartiem, likumiem un noteikumiem, kas ierobežo mūsu personīgo brīvību un tiek mums uzspiesti, lai saglabātu šo „kārtību", ir pretējs efekts uz mūsu individuālo mieru un laimi. Pasaules vadītāji virza cilvēci haosā un anarhijā; un, ja viņi paliks neapšaubīti, mēs galu galā varam nonākt līdz pašiznīcībai.

Taču jau ilgu laiku, pirms mēs tiktu fiziski iznīcināti no ārienes, mēs tiktu emocionāli iznīcināti no iekšienes, kam iemesls ir mūsu nespēja atklāt savu individualitāti un nespēja apmierināt mūsu individuālās vajadzības. Šī „kārtība", kas ir izveidota mums un ko mēs neesam radījuši, ir izraisījusi bezcerību un nevienlīdzību, kas atrodas tāla sauciena attālumā no laimes, kam vajadzētu būtu mūsu esamības nolūkam.

15. AUDZINĀŠANA VAR NEGATĪVI IETEKMĒT MŪSU ATTĪSTĪBU

Tie, kuri apstrīd mūsu brīvo gribu kļūt tādiem, kādi mēs vēlamies kļūt, ir mūs pievīluši. Mēs esam pietiekami gudri, lai zinātu — un vēl svarīgāk — lai saprastu, ka ieviestā „kārtība" ir veids, kā pavisam nedaudziem cilvēkiem valdīt pār mums, pārējiem, savam pašu labumam, pilnīgi neņemot vērā to, ko viņu „likuma noteikumi" nodara mūsu individualitātei.

Tā kā mēs esam pieredzējuši dažādus cilvēces esamības periodus, mēs esam mācījušies, ka vecāki nodara saviem bērniem lielu netaisnību, ieaicinot tos vecāku pasaulē. Vecāki ir savtīgi. Viņi rada bērnus nevis bērna labumam, bet lai apmierinātu kādu daļu no savām pašu vajadzībām, caur bērniem radot sev vērtību. Nesavtīgi vecāki domātu par pasaules stāvokli, kurā būtu jādzīvo viņu bērnam. Kādēļ gan lai kāds nodarītu šādu netaisnību citam cilvēkam, radot to pasaulē, kurā iespēja izprast savu laimi (tas ir, mūsu esamības nolūku) ir īstenībā neiespējama?

16. „PIEŅEMTĀS NORMAS" ATTUR MŪS NO PATIESĀS REALITĀTES

Kad mēs kā bērni piedzimstam šajā pasaulē, mums parasti tiek ļauts dzīvot bezrūpīgi un atbilstoši mūsu dabiskajai vajadzībai realizēt sevi. Drīz vien mēs atklājam, ka mūsu egocentriskie vecāki (kuri deva mums dzīvību pēc savas patikas un dienas kārtības) ņem projām drošo vidi, ko tie mums nodrošināja pēc mūsu piedzimšanas. Mūsu sākotnējā vide bija drošības un mīlestības

vide, un mēs bijām pilnībā atkarīgi no tiem, kuri izvēlējās mūs radīt. Taču mazāk nekā mūsu esamības divdesmit gadu laikā mūsu „radītāji" uzskata par savu vecāku „pienākumu" un priekšrocību — piespiest mūs parūpēties pašiem par sevi un kļūt par tikpat iesaistītiem dzīves nevienlīdzībās un bēdās kā viņi.

Mēs piedzimstam, esot brīvi. Neilgi pēc piedzimšanas mums tiek uzspiesta verdzība, dzīvesveids un pasaule, ar ko mums iepriekš nebija saskarsmes. Kad mēs esam nonākuši piespiedu kalpošanas (verdzības) stāvoklī (ko pastiprina mūsu pašu vēlme turpināt dzīvot un atrast laimi), mūsu patības un mērķa sajūta iegrimst un izšķīst bezpersoniskas un aizvainojošas pasaules indīgajā maisījumā, kas saindē mūsu individualitāti.

Personīgā laime, ko sniedz pašizpausmes un izvēles brīvība, tiek to cilvēku kontrolēta, kuri mūs ir paverdzinājuši. Mēs visi — jauni un veci, bagāti un nabagi, necili un slaveni, brīvi un nebrīvi — tiekam spiesti pakļauties „likuma noteikumiem", kas mūs paēdina, apģērbj, parūpējas par mums, kad esam slimi, un iesloga mūs, kad tiecamies pēc individuālās brīvības un patības sajūtas ārpus „likuma noteikumiem". Tas viss palielina dilemmu — būt cilvēkam — un lielā mērā saasina mūsu emocionālās problēmas. Kā tad lai mēs būtu pateicīgi par dzīvības „svētību" šajā pasaulē?

17. LAI MĒS VARĒTU ATRAST SEVI, MUMS IR JĀNOSAKA JAUNI STANDARTI

Vienīgais veids, kā mēs jebkad atbrīvosim sevi un pasargāsim sevi no iekšēja emocionālā sabrukuma, ir nākt pie neapgāžamas realitātes un izpratnes par to, kas mēs esam un kāpēc mēs vispār pastāvam. Mēs nevēlamies pieļaut tās pašas kļūdas, ko pieļāva mūsu vecāki, tāpat arī mēs nevēlamies nepārtraukti turpināt viņu nepareizos uzskatus. Izprotot to, ko mūsu vecāki nekad neizprata, mēs būsim labākā stāvoklī, lai pasaulē veiktu izmaiņas, un būsim apmierinātāki, radot tajā jaunas cilvēku dzīvības. Mūsu nesavtīgums neliks mūsu bērniem uzdot sev jautājumu, ko mēs bieži vien sev uzdodam: „Kas tie par egoistiskiem vecākiem, kuri radīja mani šādā pasaulē?"

Esot ar lielākām zināšanām un izpratni par cilvēcisko realitāti (kas dotas šajā grāmatā), mēs spēsim mainīt „lietu kārtību", kas ir izraisījusi „patības" izkropļošanu mūsu pasaulē. Tā kā mēs paši neesam sev noteikuši unikālus, personīgus standartus, mums ir jāmaina iesakņojušie sociālie standarti, lai tie sāktu atbilst patiesajam nolūkam, kāpēc mēs pastāvam, — lai pieredzētu lielāku laimi un pašpiepildījumu, nekā pieredzēja mūsu priekšteči. Lai to darītu pareizi, mums ir jāiegūst pārliecinošāka sapratne par to, kas cilvēki patiesībā ir. Mums jāizprot sevi labāk, nekā tas izdevās mūsu priekštečiem.

18. BRĪVĪBA PALĪDZ MUMS REALIZĒT SEVI KĀ INDIVĪDIEM

Ir pieņemami, ka mazi bērni rīkojas kā mazi bērni. Taču, ja tad, kad mēs tiekam uzskatīti par pieaugušiem cilvēkiem, mēs mēģinām noteikt savu standartu sistēmu vai pat tikai saglabāt tos standartus, kas mums kādreiz bija kā bērniem, mūs citi nodēvē par „bērnišķīgiem" vai par

„radikāli, liberāli, noziedznieku vai fanātiķi”.

Neviens no mums patiesībā nav sasniedzis to „patību”, par kuru mēs sākām kļūt. Ja mēs kā mazi bērni bijām laimīgi, mēs tagad tādi vairs neesam. Mūsu pašrealizēšanos apgrūtina divi faktori: vajadzība apmierināt savas dzīves pamatvajadzības (vai labāk — drošību, ko mūsu vecāki tagad nesniedz mums) un mūsu nespēja pilnībā izprast savu individuālo patību.

Citu cilvēku ietekmes dēļ mēs esam zaudējuši spēju apzināties, kas mēs patiesībā esam. Mēs neesam apmierināti ar sevi, jo mēs netiecamies pēc savām pašu vērtībām, balstoties uz to, ko mēs patiešām vēlamies savā patiesajā būtībā. Mēs esam zaudējuši to, kas mēs patiesībā esam, citu cilvēku gaidu dēļ. Lai no jauna atrastu sevi un kļūtu par tiem, kas mēs patiesībā esam, mums jāvēlas atgriezties pie sava iesākuma un jānoskaidro, kā mēs attīstījāmies un kļuvām par tiem, kas mēs neesam. Kad mēs saprotam, kas mums lika attīstīties pretēji mūsu patiesajai realitātei, mums ir jāatrod veids, kā nodrošināt, lai mums nebūtu jāraizējas par dzīves pamatvajadzību apmierināšanu, lai mēs varētu koncentrēt savu enerģiju uz to, lai no jauna kļūtu patiesi pret sevi. Esot bez šīm raizēm, mēs spēsim atrast sevi. Kad mums tas izdosies, mēs spēsim izbaudīt to, kas mēs patiesībā esam.

19. MĒS NEESAM VIENĪGIE CILVĒKI VISUMĀ

Mēs esam vienīgā dzīvības forma, kas raugās kosmosā un prāto, kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam. Visi citi organismi eksistē tajā vidē, kur tie ir radīti, un ir apmierināti ar savu zemes stāvokli. Tā kā mēs sajūtam savu vērtību un nozīmību mūsu pasaulē un šo vērtību neapliecina mūsu pieredzes uz šīs Zemes, mēs esam spiesti izsaukties: „Jābūt kaut kam vairāk par šo!”

Kad mēs raugāmies augšup kosmosā, debess gaismas mudina mūs vaicāt: „Vai mēs esam vienīgie cilvēki, kas dzīvo šajā milzīgajā Visumā? Vai ir kādi citi cilvēki, kuri raugās savās naksnīgajās debesīs un domā par to pašu? Vai viņi jūtas tikpat apmulsuši kā mēs?”

Patiesā cilvēciskā realitāte apstiprina, ka šī Zeme nav vienīgā planēta Visumā, uz kuras dzīvo cilvēki. Cilvēki mīt visā Visumā — dažādos attīstības līmeņos. Bez tiem cilvēkiem, kuri pašlaik dzīvo uz mūsu planētas Zeme, ir vēl citi cilvēki, kuri dzīvo uz savām „zemei līdzīgām” planētām, kuri ir zemāk attīstīti par mums; citi ir tikpat attīstīti kā mēs, un vēl citi ir augstāk attīstīti, nekā mēs esam šobrīd. Piemēram, Visumā ir bezgalīgs skaits „zemei līdzīgu” planētu, kuru iedzīvotāji sasniedz savu 2012. gadu (atbilstoši savam kalendāram).

Neatkarīgi no tā, kādā attīstības pakāpē cilvēki atrodas visā Visumā, visiem cilvēkiem ir vienlīdzīgas iespējas, priekšrocības un spējas sasniegt visaugstāk attīstīto cilvēku pilno potenciālu. Visaugstāk attīstītie cilvēki dzīvo pastāvīgas laimes esamībā. Viņi piepilda savas radīšanas mērķi visos personīgā pašpiepildījuma aspektos.

20. ZINĀTNE IR CILVĒKU IZDOMĀJUMS, KAS VEIC MINĒJUMUS PAR REALITĀTI

Pat vissubjektīvākie zinātnieki pieļauj, ka dzīvība varētu pastāvēt arī ārpus mūsu pasaules. Ja mēs nespējam pieļaut vismaz šādu iespēju, tad mēs noliedzam mūsu pašu zinātnes „objektivitāti". Centienos izprast to, kas mēs esam un kur mēs sākāmies, pat to, kas atrodas Visumā, mēs esam izgudrojuši novērošanas, eksperimentēšanas un pieņēmumu līdzekļus, ko dēvējam par zinātni. Izmantojot arheoloģiju, antropoloģiju, ģenealoģiju, valodniecību, psiholoģiju un citas uz cilvēku dzīvi balstītas zinātnes nozares, mēs esam mēģinājuši izveidot ideju par to, kā dzīvoja mūsu priekšteči un no kurienes tie radās, cerot, ka, gūstot izpratni par tiem, mums būs labāka izpratne pašiem par sevi.

Taču neviena no šīm izpētēm nav bijusi sekmīga, lai izveidotu skaidru priekšstatu par to, kas mēs esam. Lai arī mēs varam daudz ko uzzināt, studējot savus senčus (gan viņu veiksmes, gan neveiksmes), no šiem pētījumiem mēs nevaram noskaidrot, kas mēs esam, jo mēs neesam mūsu priekšteči. Viņi dzīvoja pavisam atšķirīgā pasaulē un vidē, salīdzinot ar to, kur mēs dzīvojam pašlaik. Mūsu pēcteči, tie cilvēki, kuri dzīvos uz Zemes nākotnē, arī pieredzēs pavisam atšķirīgu pasauli, salīdzinot ar to, kur mēs dzīvojam pašlaik.

21. ŠODIENAS ZINĀTNISKIE „FAKTI" IR RĪTDIENAS MĪTI

Mūsu pasaule mainās ik dienu. Tā nebūt nav tāda pat pasaule, kāda tā bija pirms 1000 gadiem; patiesībā tā pat nav tāda pat, kāda tā bija pirms pieciem gadiem. Šī mūžam mainīgā pasaule turpinās mainīsies, pārvēršot mūsdienu zinātniskos „faktus" par rītdienas „mītiem". Pastāvīgās izmaiņas neļauj mums noteikt un noskaidrot patieso realitāti. Tā kā mūsu realitāte atrodas pastāvīgu pārmaiņu procesā, mainās arī mūsu sabiedrība un kultūras, kā arī mūsu gaidas un standarti.

Šo nepārtraukto pārmaiņu dēļ mēs esam spiesti veikt pastāvīgas izmaiņas attiecībā uz mūsu jau pazaudētās, patiesās patības sajūtu. Ja mēs sasniedzam kaut kādu līdzsvara sajūtu, pielāgojoties savai pašreizējai pasaulei, mēs tiekam izsisti no līdzsvara, lietām mainoties ap mums. Pagātnē notikušais palīdz mums secināt, ka mēs nekad neiegūsim pilnīgu izpratni par to, kas mēs esam, ja mēs studēsim tikai savu pagātni, jo tas, kas mēs bijām toreiz, nav tas pats, kas mēs esam tagad. Turklāt viss, ko mēs domājam, ka zinām šodien, — visa izglītība, teorijas, likumi un tā saucamā realitāte, kuru mēs pieņemam un nosakām par savu pamatpārliecību, — kādu dienu būs nieki tiem, kas dzīvos nākotnē. Piemēram, visas tehnoloģijas un jaunievedumus, kas ir uz Zemes šodien (ap 2012. gadu), kādu dienu attīstītās cilvēku sabiedrības, kas dzīvos 3012. gadā, uzskatīs par kaut ko līdzīgu tam, par ko mēs tagad uzskatām neandertāliešu tehnoloģiju — divu kociņu berzēšanu, lai radītu uguni. Izcilākie mūsdienu zinātniskie prāti nākotnes zinātniekiem šķitīs kā necivilizēti un muļķīgi „alu cilvēki".

22. ZEME TOMĒR NAV PLAKANA

Cilvēku neziņas piemērs ir vēsturiskā patiesība, ka reiz daži no izcilākajiem zinātniskajiem prātiem uz Zemes stādīja priekšā „faktu", kas zeme ir plakana un ka tā ir Visuma centrs, ap ko riņķo visas citas planētu sistēmas. Neatkarīgi no tā, cik absurdi tas varētu likties mūsdienu zinātniekiem un fiziķiem, tie var būt droši, ka kādreiz nākotnē daudzas no viņu mūsdienu teorijām augstāk attīstītiem prātiem šķitīs tikpat muļķīgas.

Šī ir lielu pazemību iedvesoša realitātes atklāsme, kuru vairumam aizspriedumaino zinātnieku un pētnieku, kuri ir pavadījuši visu savu dzīvi, studējot savas, kā arī savu mentoru un kolēģu teorijas un postulātus, būs ļoti grūti pieņemt — cilvēka ego dēļ. Taču, vai mēs to spējam pieņemt vai nespējam, šāda veida īstenas patiesības neziņa, kā arī mūsu nespēja atzīt, ka mēs varētu maldīties, ir cilvēciskās realitātes sastāvdaļas, kas mums traucē atklāt to, kas mēs esam.

23. ZINĀTNIEKI UN IZGLĪTOTIE CILVĒKI NAV GUDRĀKI PAR CITIEM

Zinātkāram zinātniekam vai profesionālim, kurš visu savu dzīvi ir veltījis cilvēces izpētei, tikai pieminēšana, ka viss viņu laiks un centieni varētu būt pilnīgi bezjēdzīgi, izraisa milzīgu aizvainojumu un domstarpības. Tie argumentēs, ka šie pētījumi ir palīdzējuši radīt un noteikt labākas kulturālās, politiskās, ekonomiskās, emocionālās un filozofiskās izmaiņas visā pasaulē.

Jā, patiesi, šie daudz lasījušie „gudrie" noteikti ir devuši ieguldījumu mūsu pasaules aprisēs. Tomēr stāvoklis, kādā atrodas šī pasaule, apstiprina viņu pētījumu „nevērtīgumu". Tie studē cits cita teorijas un atklājumus, turpinot izkalt bruņām klātās važas un ķēdes, kas aizvien tur cilvēkus pakļautībā un nespējā sasniegt savu pilno potenciālu. Tie velta neskaitāmas izpētes stundas, kā arī milzīgu naudas daudzumu, lai pētītu kosmosu ārpus mūsu planētas, kamēr tā vietā to pašu naudas daudzumu un laiku varētu izmantot, lai rastu risinājumu badam un trūkumam pasaules mērogā. Pūloties noskaidrot to, kas mēs esam, mēs aizmirstam, ka esam izsalkuši, kaili, slimi, ciešanās un ieslodzījumā.

Vai nu tas izglītotajiem un mācītajiem patīk vai nepatīk, neviens no viņu secinājumiem un neviena no izcilajām disertācijām par kādu šī Visuma „faktu" neizturēs pārbaudi cilvēces attīstības tūkstošiem gadu periodā. Ja mēs spējam pieņemt šo faktu, tas mums varētu palīdzēt sākt koncentrēt savus centienus uz to, lai palīdzētu cits citam noskaidrot, kas mēs patiesībā esam.

24. GUDRĪBU NEVAJADZĒTU MĒRĪT PĒC TĀS SAREŽĢĪTĪBAS

Izlasot šo grāmatu, cilvēce zinās vairāk par Visumu un mūsu esamību tajā nekā jebkad agrāk visā Zemes vēsturē. Mums vairs nevajadzēs tērēt laiku un pūliņus kosmosa izpētei, jo atklāsim, ka patiesu laimi var pieredzēt tikai uz šīs Zemes.

Šī grāmata varētu labi noderēt dažiem „gudrajiem", ja mēs būtu iekļāvuši detalizētu un visaptverošu bibliogrāfiju, kur mēs būtu snieguši daudzas atsauces uz tā saucamo „faktu" izklāstiem, kas ietverti šajā tekstā. Daži no nelaimīgākajiem un aizspriedumainākajiem cilvēkiem

pat nelasīs tādu grāmatu, kurā nav atsauču un piezīmju atbilstoši akadēmiskās elites noteiktajām vadlīnijām un noteikumiem. Turklāt tie vēlas, lai viņu grāmatas tiktu „recenzētas", kaut arī viņu līdzgaitnieki nezina vairāk par patieso realitāti nekā viņi.

Nav nekādas nepieciešamības publicēt nebeidzamas un nevajadzīgas bibliogrāfijas, kas grāmatas tekstu pakļauj nebeidzamām un nevajadzīgām recenzijām; jo, ja vien sniegtā informācija nepārvar lasītāja prāta aizspriedumus, viņš vai viņai nepiekritīs tai neatkarīgi no satura izklāsta vai tā, cik plaša izpēte ir veikta, lai pierādītu tās patiesumu.

Un vēlreiz — ir svarīgi paturēt prātā, kur šī cilvēces „elites" grupa ar sava saprāta un izpētes zīmolu ir novedusi pārējos cilvēkus: pie lielākas spriedzes un neapmierinātības. Šajā grāmatā sniegto patiesību realitāte pārspēj to, ko mums ir mācījusi pasaule, un mudina mūs pētīt savas zemapziņas dziļākos slāņus.

25. NEZIŅAS ATZĪŠANA PALĪDZ MUMS ATRAST PATIESO REALITĀTI

Lai kāds no mums spētu pieņemt cilvēcisko realitāti, mums jābūt pazemīgiem un jāatzīst fakts, ka, neskatoties uz visu, ko mēs esam mācījušies, un visu, ko mēs pašlaik mācāmies, mēs patiesībā neko nezinām par īsteno patiesību.

Pašreizējās zinātniskās likumsakarības, faktus un visas citas zināšanas, kurām pastāv iespēja mainīties, nevar uzskatīt par īsteno patiesību. Īstenā patiesība ir pilnīgā realitāte par to, kādas lietas ir patiesībā, kādas tās patiesībā ir bijušas un kādas tās patiesībā būs. Īsteno patiesību nevar nekādā veidā mainīt vai grozīt. Kad mēs spējam pieņemt šo faktu par sevi — ka mēs esam nepareizi informēti par patieso realitāti (īsteno patiesību) — mēs atvērsim savus prātus iespējām, ko mēs citādi nekad nebūtu apsvēruši.

26. TIE, KURI SEVI UZSKATA PAR GUDRIEM, NAV BRĪVI NO AIZSPRIEDUMIEM

Ja katrs no mums domātu, ka esam atraduši vai ka mēs zinām galīgo un nemainīgo patiesību, kas gan mūs varētu motivēt meklēt kaut ko tādu, kas, mūsuprāt, mums jau ir (ja vien, iespējams, šī apziņa par mūsu pieņemtajām „patiesībām" nedara mūs laimīgus)? Ja mēs esam aizspriedumaini, mēs nepieņemsim citas idejas. Ja mēs esam atvērti (bez aizspriedumiem), mēs uztversim citas iespējamības, kas mūs vadīs uz jaunām realitātēm un ļaus atrast īsteno patiesību.

Pēc mūsdienu standartiem tiek uzskatīts, ka „alu cilvēki" ir bijuši noslēgti (aizspriedumaini) un nezinoši. Kādā mūsu attīstības periodā mūsu priekšteči uzskatīja, ka divu kociņu berzēšana ir visefektīvākais veids, kā radīt uguni. Augsti attīstītie cilvēki nekad nepieņemtu domu, ka „divu kociņu" metode ir vislabākais veids, kā radīt uguni. Esot ar nelielajām zināšanām, kas mums ir pašreiz, kļūst iespējams iedomāties, ka cilvēks varētu radīt uguni vienkārši ar domu palīdzību.

Izlasot iepriekšējo teikumu, kāds varbūt teiks: „Kā gan cilvēks varētu radīt uguni ar domu palīdzību?" Ja jūs (lasītājs) to nodomājāt, jūs, iespējams, mūžīgi varat palikt „alu cilvēks", jo jums nav atvērta prāta. Un, kamēr jūsu pašreizējie aizspriedumi un domu paradigmas noraida

šādu iespējamību, kaut kur varētu būt kāds idejām atvērts zinātnieks, kurš attīsta tehnoloģiju, kas uztver elektromagnētiskos spēkus, ko domājot rada smadzenes, un pārveido tos dzirkstelē, kas var iekurt uguni. Šķietami neiespējamas tehnoloģijas (mūsdienu uztverē) tikpat labi varētu būt attīstītās nākotnes pasaules pamata tehnoloģijas.

27. NAV VIEGLI PIEŅEMT JAUNAS IDEJAS PAR REALITĀTI

Tā kā mums ir raksturīgi ticēt un pieņemt tikai to, kas mums ir spēkā esošs mūsdienu pasaulē, šajā grāmatā izklāstītās idejas var nesakrist ar mūsu pašreizējām prāta paradigmām (atšķirīgajiem veidiem, kā mēs tiekam mācīti domāt). No šīm paradigmām ir atkarīgs tās, kā mēs uztveram sevi un cits citu. Tā kā pastāv tikpat daudz domāšanas veidu kā cilvēku, varētu būt ļoti grūti vispārēji piekrist vienai vienkāršai atbildei par mūsu patieso cilvēcisko realitāti.

Lasītājam jāpatur prātā, ka lielāko daļu no tā, ko mēs saprotam, sniedz ierobežotās (mazāk attīstītās) zināšanas un pieņemtie tradicionālie aizspriedumi, kas mums ir nodoti tajā kultūrā, kur esam piedzimuši un izauguši. Ja kāds spēj nolikt savas zināšanas malā un apdomāt jaunos faktus, kas izklāstīti šajā grāmatā, šo atvērto prātu apgaismos pilnīgi cita gaisma, salīdzinot ar to, kā mēs pašlaik sevi uztveram.

Ja mēs vēlamies un spējam pieņemt šos faktus, mēs iegūstam priekšrocību, atverot savus prātus citām informācijas un iespēju sfērām, ko mēs personīgi vēl neesam atklājuši vai apdomājuši, — sfērām, kuras augsti attīstītie cilvēki citās pasaulēs jau izprot. Turklāt mēs sapratīsim, kā mūs uzlūko augsti attīstītie cilvēki, kuri dzīvo visā Visumā. Raudzīšanās caur šo jauno realitātes atvērto logu palīdzēs mums izveidot atbilstošu īstenās patiesības pamatu — ko tādu, kam mēs visi varētu piekrist un beidzot pieņemt kā cilvēcisko realitāti — kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam.

Secinājums, ko mēs iegūsim, balstoties uz mūsu racionālo un gudro prātu milzīgā potenciāla sistemātisku novērošanu un eksperimentēšanu, remdēs mūsu ilgas un atbildēs uz jautājumu, ko aizmigušajā pasaulē uzdod atmodinātā dvēsele. Kā teikts iepriekš rakstītajās dzejas rindās:

„LŪDZU, SAKIET, KAS ESMU ES, KAS ESMU ES, KAS ESMU ES!”

28. PATIESĀ REALITĀTE APŠAUBA STANDARTIZĒTO GUDRĪBU

Dzīves noslēpumu izpratne ir atkarīga no cilvēka dabiskās spējas domāt, ko sauc par „veselo saprātu”. „Gudrie” mūsu starpā apšaubīs šīs grāmatas spēju atrisināt dzīves noslēpumus, nekonsultējoties ar viņiem un nesmeļoties viņu gudrībās un secinājumos.

„Ko?” viņi teiks. „Vai tad apmācība un izglītība nav nepieciešama, lai atrisinātu kādu dzīves noslēpumu? Tas nav iespējams! Cilvēks nevar izprast to, ko viņš vai viņa nav studējis un saņēmis atzītu zinātnisko grādu!”

Šie „mācītie” aizvērs savus prātus iespējamībai, ka visaptveroša un pārliecinoša atbilde

patiešām pastāv, kaut arī tā nav saistīta ar viņu „mācīšanos". Tomēr šajā grāmatā sniegtās atbildes ne tikai apstiprina vairumu no zinātniskajiem secinājumiem, bet tās arī izvērš daudzus no šiem secinājumiem tādās sfērās, kur zinātne nav uzdrīkstējusies ieskatīties dēļ bailēm no līdzcilvēku rūpīgām pārbaudēm un atsvešināšanās.

Vēlreiz — nav svarīgi, kas par to ir sakāms zinātniekiem, ekspertiem, profesionāļiem un akadēmiķiem. Mēs esam izmēģinājuši viņu ceļus un esam pakļāvušies viņu secinājumiem, tikai iestiegot nebeidzamā cilvēka egoisma, posta un pilnīga apjukuma muklājā.

29. DAUDZ KO VAR MĀCĪTIES CAUR „FUTUROLOĢIJU"

Šajā grāmatā ir ietverts relatīvi jaunās futuroloģijas zinātnes pielietojums — zinātne, māksla un prakse, kas postulē (iztēlojas) iespējamo, varbūtējo un vēlamo nākotni, balstoties uz pagātni. Tomēr mēs izmantosim citu pieeju:

> Mūsu uzmanības centrā nebūs paredzējumi, kas balstītos uz pašreizējo tendenču un pagātnes pieredžu iespējamiem iznākumiem. Tā vietā mēs koncentrēsimies uz cilvēka prāta potenciālu un uz to, ko šis prāts var iztēloties par nākotni.

Pieņemot, ka mūsu pasaule nemitīgi mainās, mēs pieļaujam iespējamību, ka, lai iegūtu pareizāku izpratni par to, kas mēs esam, mums sava uzmanība ir jākoncentrē uz to, par ko mēs kļūstam. Kaut arī tā, kas mēs esam bijuši, atzīšana, balstoties uz mūsu pagātni, dod mums iespēju izteikt gudrus minējumus par to, kādi mēs varētu būt, šie paredzējumi nevar kļūt pilnīgi un īsteni, ja vien mēs neapsveram to potenciālu, par ko mēs varam kļūt.

Ja mēs savu domāšanu un pūliņus koncentrēsim un vērsīsim uz nākotni, kas ir prospekcija (pretstatā retrospekcijai), tas mums palīdzēs iegūt labāku izpratni par mūsu galamērķi un ļaus mums skaidrāk sevi saskatīt tādus, kādi mēs esam patiesībā. Iegūstot labāku izpratni par mūsu nākotni, ievērojami pieaugs mūsu spēja izbaudīt tagadni, jo mēs izpratīsim mūsu pašreizējo pieredžu nolūku un to ietekmi, kas tām varētu būt uz mums nākotnē.

30. NĀKOTNES ATSLĒGA IR CILVĒKA PRĀTS

Pamats tam, par ko mēs kļūsim nākotnē, ir rodams cilvēka prātā. Mūsu unikālā spēja iztēloties un domāt par to, ko mēs vēl neesam pieredzējuši, sniedz mums iespēju paplašināt un mainīt savu pašreizējo domāšanas veidu tādās sfērās, par kurām mūsu priekšteči nevarēja pat iedomāties.

Taču kā tas ir iespējams, ka mūsu prāti var izveidot priekšstatu vai ideju par kādu vai par kaut ko, ko mēs vēl neesam sastapuši vai pieredzējuši vai kam mēs neesam bijuši pakļauti kādā mūsu pagātnes brīdī? Uz šiem jautājumiem nevar saņemt atbildes, ja vien mēs nepieļaujam iespējamību, ka, iespējams, kaut kur Visumā eksistē citi cilvēki, kuri jau ir pieredzējuši mūsu pagātni un tagadni, kā arī mūsu nākotni. Tā kā viņi dzīvo tajā, kas kļūs par mūsu nākotnes realitāti, mēs pašlaik dzīvojam viņu pagātnes realitātē. Vēl mums ir jāapsver doma, ka mēs jau esam dzīvojuši iepriekš un ka tas, ko mēs iztēlojamies, ir vienkārši atmiņas par mūsu pagātnes

pieredzēm.

31. ATTĪSTĪTO CILVĒKU SAPRĀTS IR PIERĀDĀMS

Šis stāvoklis cilvēces vēsturē uz šīs Zemes, kurā mēs pašlaik atrodamies, ir ievērojams progress, kas sasniegts mūsu pagātnes esamības daudzo gadu gaitā (vismaz dažiem no mums). Pat mums progresējot, pastāv iespējamība, ka citās Visuma daļās ir vēl citas cilvēku kolonijas, kas ir attīstījušās daudzus, daudzus gadus tālāk nekā mēs. Lai arī tas šķiet neiespējami aizspriedumainam prātam, ko ir noteikuši citi cilvēki, — kuri ir balstījuši savu perspektīvu tikai uz pagātni (tie, kuri ir loģiski, atbildīgi, praktiski, intelektuāli un bezkaislīgi), — maza bērna iztēlē (kurš dzīvi redz kā kaut ko brīnišķīgu, skaistu, maģisku, brīnumainu) tam ir pilnīga jēga.

Mēs jau esam pierādījuši, ka spējam sasniegt tādus zināšanu un tehnoloģiskos līmeņus, kas kādreiz tiem, kas dzīvoja agrāk, likās neiespējami. Tagad jautājums paliek atklāts tikai par to, cik tālu mēs varam attīstīties nākotnē, un cik tālu mēs varam aizsniegties milzīgajās iespējās, kas mums vēl ir jāatklāj. Koncentrējoties uz nākotni, mēs apdomāsim to, ko mēs esam mācījušies pagātnē, un apvienosim to ar mūsu pašreizējām zināšanām un pieredzi, kā arī ar to, ko mēs varam iztēloties par nākotni. To darot, mēs iegūsim labāku izpratni par to, kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam.

32. MUMS IR DAUDZ JĀMĀCĀS PAR DZĪVĪBU UN NĀVI

Mūsu koncentrēšanās uz nākotni mūs noved pie neizbēgama secinājuma par dzīvību un nāvi. Šajā pašreizējā cilvēku attīstības stadijā uz šīs Zemes mums ir jāpieņem fakts, ka kādu dienu mēs nomirsim. Tomēr mūsu cilvēku dzīves izpēte ietver arī potenciālu, ko cilvēka prāts spēj iedomāties, — tostarp to, kas ir viņpus šķietami neizbēgamā nāves notikuma vai pat aizvieto to.

Mūsu spēja iztēloties dzīvību bez nāves ir padarījusi par iespējamiem daudzus atklājumus un tehnoloģijas (tostarp jaunu veidu, kā cīnīties ar slimībām, attīstību), kas galu galā vadīs pie mūsu DNS sastāva inženierijas tā, ka mēs pārstāsim novecot. Tad, kad mēs pārstāsim nogalināt cits citu, mums būs lielas iespējas dzīvot bezgalīgi ilgi. Iespēja nenovecot un izslēgt visas kroplības un slimības nav jautājums par to, vai mēs to varam, bet — kad mēs to paveiksim.

Mūsu pašreizējā izpratne par „nāvi" beidzas ar procesu, kurā mūsu fiziskie ķermeņi sadalās zemes elementos, lai kļūtu par to, kas tie reiz bija, — par citu organismu pārtiku. Nāve izraisa satrūdēšanu — bakteriālu sadalīšanos, kas papildina zemes barības elementus. Šīs barības vielas no augsnes ir vajadzīgas, piemēram, burkānam, lai tas spētu izaugt. Dabisku procesu rezultātā mūsu ķermeņi galu galā pārvēršas par tiem pašiem elementiem, kas reiz bija vajadzīgi, lai tos izveidotu un uzturētu. Mūsu ķermeņi ir vairāk saistīti ar mūsu senčiem, nekā mēs vēlētos domāt (piemēram, burkāni, ko mēs ēdam, varētu būt absorbējuši sairušā senča ķermeni).

Bet vai mūsu ķermenis ir tas, kas mēs esam? Vai arī tas vienkārši ir ietvars, lai saturētu mūsu īsteno būtību?

Mēs zinām, ka mūsu domas tiek radītas un mūsu atmiņas tiek saglabātas mūsu smadzenēs. Pašreizējā tehnoloģija ir pilnībā pierādījusi, ka mūsu būtība (tas ir, mūsu domas, sajūtas, atmiņas un spēja domāt) atrodas mūsu smadzenēs. Mūsdienu zinātne spēj atdalīt galvu no ķermeņa un ar mākslīgām iekārtām, kas piegādā smadzenēm asinis, uzturēt dzīvnieka vai cilvēka būtību pilnīgi dzīvu un pie samaņas esošu. Tie cilvēki, kuriem ir deformēti ķermeņi vai kuriem nav sajūtu vai nespēj izmantot savu ķermeni zemāk par kakla apvidu, tomēr tiek uzskatīti par cilvēkiem un ir tikpat „dzīvi" kā mēs pārējie. Tātad mūsu ķermenis noteikti nav tas, kas mēs esam. Taču — vai tās ir mūsu smadzenes?

33. VIENĪGI CILVĒKS APZINĀS, KA IR DZĪVS

Samaņa ir nomoda un apziņas par to, kas notiek mums apkārt, stāvoklis. Tā sākums un darbība notiek mūsu smadzenēs. „Pamošanās" jeb „kļūšana dzīvam" ir pirmais, kas ar mums notiek, kad mēs piedzimstam. Tomēr šī šķietami vienkāršā cilvēka rīcība (kļūstot par pie samaņas esošu, elpojošu cilvēku) ir tāda, ko pasaules „Dižākie prāti" (savos prātos) nekad nav spējuši izskaidrot.

Zinātne uzskata, ka tā ir atrisinājusi daudzas fizikas problēmas. Tā uzskata un aizstāv savu pozīciju par to, ka tās eksperimenti un novērojumi ir vadījuši pie neparastiem atklājumiem, kas ārkārtīgi ir ietekmējuši cilvēku dzīvi. Taču vienkāršā apziņas realitāte aizvien ir tai neizprotama. Vai zinātne jebkad spēs noteikt apziņas sākumu jaundzimušajos? Tā ir spekulējusi, ka apziņa varētu būt līdzīga tam, ko fiziķi sauc par „fāzes pāreju", kas šajā gadījumā būtu momentāna, pēkšņa transformācija, kas rodas mikroskopisku izmaiņu smadzeņu struktūrā dēļ.

Zinātne ir konstatējusi šo pāreju ķīmijas un citos zinātniskajos novērojumos, taču joprojām nav mēģinājusi noteikt likumu tam fenomenam, kas liek zīdainim pārveidoties no bez samaņas esoša, neelpojoša augļa, kuram sirds pārsūknē asinis, — elpojošā un pie samaņas esošā cilvēkā. Atkal tas mūs ved atpakaļ pie jautājuma par to, vai mēs esam ķermenis, kas veidojas mātes organismā, vai arī mēs esam kaut kas ārpus ķermeņa esošs, kas tajā ieiet, pirmo reizi ieelpojot jaunajā vidē.

Apziņas izpēte vienmēr ir tikusi uzskatīta par pārāk abstraktu, pārāk subjektīvu vai pārāk sarežģītu, lai to zinātniski pētītu. Taču, sākot pareizi saprast, kas mēs esam, tā parādīsies kā dzīvotspējīga un nepieciešama pētījumu un novērojumu joma. Apziņu vairs nevar atlikt malā un uzskatīt par māņticību un cilvēku iztēles radītu izdomājumu. Tai jābūt pirmajam atrisinātajam jautājumam, jo tā ir pirmā lieta, kas notiek, kad mēs kļūstam dzīvi, ievelkot savu pirmo elpu ārpus dzemdes.

Mums ir vajadzīga ne tikai atbilde uz cilvēka apziņas mistēriju, bet arī pareiza izpratne par sapņiem, miegu, fantoma sajūtām, ko sajūt cilvēki pēc amputācijas, mūsu bioloģisko pulksteni (diennakts ritmu), atmiņām un visbeidzot — taču nekādā ziņā ne par pēdējo — par visunikālāko un pašpiepildītāko cilvēka apziņas daļu — humora izjūtu, kas saistīta ar smiekliem. Atbilde uz šīm prāta mistērijām sekmēs pilnīgu un labāku izpratni par mūsu „patību" un par mūsu patieso „būtību" (esenci).

34. MŪSU APZIŅA ATBALSTA IDEJU PAR BŪTĪBU (ESENCI)

Cilvēka iztēle ir saistījusi apziņu ar ideju par dvēseli — priekšstatu, ka katrā no mums mājo nemateriāla būtība, ko neskar nāve un kas, iespējams, pat pastāv pirms piedzimšanas. Tiek ticēts, ka dvēsele ļauj mums domāt un just, atcerēties un spriest un ka tajā rodams mūsu personības, individualitātes un cilvēcības pirmsākums. Iespējams, pirmais solis ir izprast „iztēli", tostarp to, kur tā rodas un kā tā ir saistīta ar mūsu apziņu. Tad mēs varam nonākt pie labākas izpratnes par to, tieši kā mēs esam iedomājušies citu mūsu daļu, kas ir nodalīta no mūsu fiziskā ķermeņa, — ķermeņa, kas veic pirmo ieelpu piedzimšanas brīdī un pēdējo reizi izelpo nāves brīdī.

Pēc zinātnes pieņēmumiem, „dvēseles" darbības tiek piedēvētas smadzeņu fizikālajiem procesiem. Taču joprojām nav zināms tas, tieši kā šie ķīmiskie un elektriskie procesi sūta signālus triljoniem smadzeņu šūnu starpā un kā tie tiek pārvērsti cilvēka dvēseles rīcībās un pieredzēs (domās, emocijās un patības sajūtā).

Neviens nevar apšaubīt, ka starp smadzenēm un apziņu pastāv cieša savstarpējā saistība. Lai izprastu, kas mēs esam, mums nepieciešams kas vairāk par savstarpēju saistību — mums nepieciešams izskaidrojums. Jautājums, uz ko nepieciešams gūt atbildi, ir tas, kādā veidā un kāpēc smadzeņu procesi liek rasties apziņai.

35. MŪSU CILVĒCĪGUMS TIKA IZVEIDOTS PIRMS MŪSU DZĪVES UZ ZEMES

Mūsu vispārējais cilvēcīgums tika izveidots katrā no mums ilgi pirms šīs Saules sistēmas rašanās. Lai iegūtu pareizu izpratni par to, kā tas notika, ir nepieciešams pielietot loģiku un veselo saprātu, kad mēs apdomājam iespējamo cilvēces scenāriju, balstoties uz to, ko mēs zinām par mūsu pašreizējo pasauli.

36. MĒS SPĒJAM IZTĒLOTIES NEVAINOJAMU CILVĒKU PASAULI

Uz brīdi iedomājies, ka nākotnē mēs galu galā sapratīsim, kā dzīvot savstarpējā mierā un saskaņā. Attīstoties zinātnei un tehnoloģijām, mēs iemācāmies pielietot šos sasniegumus visas cilvēces labā, un tajā pašā laikā mēs iemācāmies dzīvot saskaņā ar Zemes dabisko vidi. Mēs iemācāmies izlabot pagātnē pieļautās kļūdas attiecībā uz mūsu sabiedrību un apkārtējo vidi, un Zeme kļūst par brīnišķīgu vietu, kur dzīvot cilvēkiem.

Iegūstot vairāk zināšanu un sasniegumu, mēs iemācāmies konstruēt mūsu ķermeņu DNS sastāvu un novērst gan novecošanos, gan nāvi. Mēs iemācāmies dzīvot kā aktīvi, veselīgi cilvēki, kuriem ir vienādas iespējas izbaudīt savu dzīvi. Iedomājies, ka šī esamība kļūst par mūžību.

Iedomājies, ka mēs beidzot attīstāmies un dzīvojam nevainojamā cilvēku pasaulē. Kaut arī tas šķiet neticami, esot ar pašreizējām pārvaldes formām un sociālekonomiskajām sistēmām, kurām mēs ļaujam kontrolēt savu dzīvi, nav neiespējams iztēloties, ka mēs kā vienota cilvēce

spējam sasniegt šo mērķi. Nav neiespējams iztēloties nevainojamu (pilnīgu) pasauli. Patiesībā, uz to mēs ceram. „Cerība" ir mūsu cilvēcības iekšējā mēraukla vai labāk — tas, ko mēs jūtam, ka var būt iespējams, neskatoties uz neiespējamībām, kas šķietami ir mūsu pašreizējās pieredzes daļa.

37. CILVĒCĪBA TIEK NOPAMATOTA PILNĪGĀ PASAULĒ

Kā minēts iepriekš, šī „cilvēcības mēraukla" (cerība) tika izveidota mūsos, un tā ir viena no galvenajām atšķirībām starp cilvēka dzīvības formu un visām citām dzīvības formām.

Tālāk sniegts īss pārskats par to, kā šī „mēraukla" tika izveidota:

Kad cilvēku sabiedrība ir sevi pilnveidojusi, tā vairs nepieļauj, ka kāds cilvēks ciestu no jebkāda veida nelaimes, sāpēm vai bēdām, — tā rada pilnīgu pasauli! Dzīve šādā prieka stāvoklī motivē cilvēkus radīt citus cilvēkus, kas līdzīgi viņiem, kuri arī var baudīt to pašu, ko bauda viņi. Kad kāds bērns tiek radīts un ienāk pilnīgajā pasaulē, tā pirmās un vienīgās pieredzes ir viss labais, kas saistīts ar cilvēka esamību. Tādējādi tiek izveidota cilvēcība!

38. NO JAUNA RADĪTIEM CILVĒKIEM NAV LAIMES SAJŪTAS

Tomēr no jauna radītam cilvēkam nav patiesas prieka vai laimes sajūtas, jo tam nav nekā, ar ko salīdzināt savu nevainojamo cilvēcisko realitāti — vienīgo pieredzi, kas tam jebkad bijusi. Kad jaunais cilvēks sāk apzināties, ka Visums riņķo tam apkārt un ka itin viss Visumā pastāv tā priekam, tas sāk aptvert, cik tas ir varens. Tas saprot, ka tam ir vara pār visām citām dzīvības formām (visu matēriju), kas pastāv.

Tomēr pastāv liela atšķirība starp no jauna radītiem cilvēkiem un viņu radītājiem. Radītājiem (augsti attīstītajiem cilvēkiem), šķiet, ka ir priekšstats par prieku un laimi, taču no jauna radītajiem cilvēkiem tāda nav, un viņi to nespēj novērtēt. Lai arī radītāji cenšas izskaidrot, cik brīnišķīga un pilnīga ir pasaule un Visums, jaunie cilvēki kaut ko tādu nespēj pilnībā izprast. Tādēļ tiem ir nepieciešams ļaut pieredzēt kontrastu un pretstatu visās lietās. Tiem ir jādod iespēja pašiem noskaidrot, kas ir tik brīnišķīgs viņu pilnīgajā pasaulē.

39. MĒS VISI VĒLAMIES SAVU VISUMA DAĻIŅU

Turklāt katrs cilvēks vēlas savu Visuma daļiņu — daļu, ko tie var saukt par savējo. Pilnīga cilvēku sabiedrība nevar turpināt radīt cilvēkus, nedodot tiem pietiekami daudz vietas, kur dzīvot un pieredzēt dzīvi atbilstoši katra ar brīvu gribu apveltīta cilvēka personīgajām vēlmēm.

40. MŪSU SAULES SISTĒMA TIKA RADĪTA SPECIĀLI MUMS

Attīstītajiem radītājiem ir tehnoloģijas un saprāts, lai ceļotu uz tādām Visuma vietām, kur

nav planētu sistēmu. Mērķis ir divkāršs — nodrošināt vietu, kur pieredzēt pretstatu (pilnīgās cilvēku pasaules kontrastu), un izveidot vietu Visumā katram no jauna radītajam cilvēkam. Šajā kosmosa plašumā tie rada pietiekami daudz pasauļu katrai jaunai cilvēku grupai, kuri sākotnēji tika radīti uz viņu radītāju planētas šo radītāju Saules sistēmā. Tie zina, kā radīt Sauli, mēnesi un planētas, kas apmierinātu šīs jaunās cilvēku grupas vajadzības.

Pēc tam tiek izveidota viena no jauna radītajām planētām, lai apgaismotu attīstīto, pilnīgo cilvēku pēctečus — lai palīdzētu tiem pieredzēt visu pretējo, kas būtu pretstatā viņu nevainojamai dzīvei nevainojamā pasaulē. Uz šīs planētas no jauna radītajiem cilvēkiem tiek doti ķermeņi, kas ir nepilnīgi un kas nespēj atcerēties neko vairāk par viņu pašreizējiem nedaudzajiem dzīves gadiem tagadējā nepilnīgajā pasaulē.

Būtībā tas raksturo to, kas mēs esam un kāpēc mēs pastāvam pašreizējā pasaulē, ko mēs saucam par Zemi.

41. ŠĪ GRĀMATA SNIEDZ ATBILDES UZ BŪTISKIEM JAUTĀJUMIEM PAR MŪSU ESAMĪBU

Spontāni un sevišķi — dziļu pārdomu brīžos, kad mūs neietekmē dzīves grūtības nepilnīgajā pasaulē, mūsu prātiem ir nosliece domāt par zemapziņas atmiņām — reālām enerģiju struktūrām, kas izstaro kaut kur no mūsu galvas un kas tieši ietekmē mūsu emocijas. Šīs šķietami netveramās atmiņas liek mums ilgoties, cerēt un alkt pēc labākas pasaules par to, kurā mēs dzīvojam pašlaik. Tās ietekmē mūsu izpratni par to, kā mēs izturamies cits pret citu, un pastāvīgi liek mums apzināties, ka mūsu sabiedrība ir tālu no tā, kādai tai vajadzētu vai kāda tā varētu būt.

Kā mēs zinām, kādai mūsu sabiedrībai vajadzētu būtu vai kāda tā varētu būt? Kā gan mēs spējam domās radīt mērauklu (cerību), ar ko noteikt, ka ir jābūt kaut kam labākam par to, kas mums pašlaik ir mūsdienu pasaulē? Kas ir mūsu cilvēcības iemesls? Tagad mēs to zinām.

Taču, lai cik loģiski un iespējami tas šķistu (ka mēs patiešām esam attīstīti, pilnīgi cilvēki, kuri gūst nepilnīgu pieredzi), joprojām ir tādi puzles gabaliņi, kas liek mums šaubīties, vai tā tiešām varētu būt patiesība.

Šī grāmata „CILVĒCISKĀ REALITĀTE — Kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam” sniegs pasaules iedzīvotājiem katru nepieciešamo puzles gabaliņu, lai viss saistībā ar mūsu esamību sniegtu pilnīgu jēgu!

KOPSAVILKUMS

Pēc visas šīs grāmatas izlasīšanas katrs cilvēks zinās cilvēcisko realitāti — kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam. Izprotot to, kas mēs patiesībā esam, kas mēs patiesībā bijām un kas mēs patiesībā būsim, mēs spēsim pārveidot mūsu pasauli par vidi, kur mums visiem var tikt nodrošinātas (garantētas) iespējas kļūt tādiem, kādi mēs patiesībā vēlamies būt.

Šī grāmata sniedz atbildes uz daudziem dzīves jautājumiem tādā veidā, kas nekad iepriekš nav cilvēku apsvērts. Ja šī grāmata tiks lasīta ar atvērtu prātu (bez aizspriedumiem),

atklāsies pavisam jauns skatījums uz cilvēcisko realitāti, un, esot ar jaunu ieskatu, mēs iegūsim labāku izpratni par sevi — gan atsevišķi, gan kopumā. Iegūstot šo jauno izpratni, mēs būsim brīvi, lai pieredzētu nolūku, kādēļ mēs pastāvam, un kļūtu daudz laimīgāki!

Lasītājs izdarīs secinājumu, ka iemesls, kādēļ mēs visi pastāvam, ir, lai pieredzētu laimi, un ka cīņa par izdzīvošanu mazina laimi, ko mēs varam pieredzēt šajā dzīvē (jo mums nav pareizas izpratnes par to, pēc kā mēs tiecamies). Šajā grāmatā sniegtās atbildes palīdzēs ikvienam kļūt laimīgākam, jo tās izskaidro dzīves mērķi, ko mēs tik ļoti cenšamies izprast.

Tomēr šī grāmata netika sarakstīta tikai tāpēc, lai lasītāju darītu laimīgu. Viens no šīs grāmatas galvenajiem mērķiem ir mūs vienot kā cilvēci. Ja mēs apgūsim patieso realitāti kā grupa, kas pārstāv visus cilvēkus uz šīs planētas, mēs spēsim pārveidot mūsu pasauli par miera un drošības vietu, kur laime vairs nebūs mērķis, bet garantija. Mēs varam sasniegt laimi kopā kā CILVĒCE, kas sniegs lielāku prieku un laimi katram cilvēkam. KOPĀ dzīvojot atbilstoši patiesajai cilvēciskajai realitātei, mēs varam izrādīt savu patieso un kopējo CILVĒCĪBU, kas patiesībā ir mūsu visu būtība.

2. NODAĻA Vispārējā realitāte

Ja ir bijis kāds pirmais cilvēks, tam būtu jābūt dzimušam bez tēva vai mātes — kas ir pretrunā dabai. Jo nevarētu būt pirmās olas, kas būtu sākums putniem, vai arī būtu jābūt pirmajam putnam, kurš izdētu pirmās olas, jo putns rodas no olas.

— Aristotelis

1. TEORIJAS NEATRISINA CILVĒCES JAUTĀJUMU

Mūžsenā mistērija: „Kas bija pirmais — vista vai ola?" ir loģisks jautājums, ko apdomāt, domājot par mūsu esamību. Plašākā skatījumā: kas bija pirmais — vecāki vai bērns? Filozofi un zinātnieki līdz šim nav spējuši pārliecinoši atminēt šo mīklu.

Zinātne ir mēģinājusi pierādīt, ka dzīvība sākās nevis kā kaut kas līdzīgs vistai vai olai, bet kā kaut kāda veida nezināma baktērija. Zinātnieki savu teoriju dēvē par „evolūciju". Šī teorija saka, ka kaut kādā veidā kaut kas līdzīgs vai nu vistai vai olām radās ar šīs baktērijas palīdzību, kas izgāja cauri ilgstošam adaptācijas un pārveidošanās procesam miljoniem gadu garumā. Šī teorija vēlāk tika izvērsta, ietverot „Lielā sprādziena teoriju". Šī plaši pieņemtā teorija piedāvā uzskatu, ka Visums radās no viena vienīga punkta, kas izpletās.

Aplūkojot šīs abas teorijas, sevišķi „Lielā sprādziena teoriju", daudzi jautājumi paliek neatbildēti, tādēļ tās nevar būt **īstena patiesība.** Nevar tikt dots pieņemams skaidrojums par to, kā **kaut** *kas* var rasties no **ne***kā*. Ja bija tāds lielais sprādziens, tad kā tas sākās? Kur tie elementi, kas bija nepieciešami, lai izraisītu „lielo sprādzienu", bija sprādziena brīdī? Ja bija tāds lielais sprādziens, kas radīja Visumu, tad mēs esam spiesti pieļaut iespēju, ka kāds cits liels sprādziens to *varētu* izbeigt.

Cilvēka prāts centienos sasniegt apmierinošu līdzsvaru ir radījis daudzas citas teorijas. Mēs esam pastāvīgi meklējuši pieņemamu skaidrojumu par to, kā mēs radāmies, — kopš laika, kad mēs bijām pietiekami veci, lai uztvertu savu esamību nošķirtu no visiem citiem. Mēs meklējam jebkādu skaidrojumu, kas mums sniegtu kādu pārliecības atblāzmu, ka mūsu dzīvei ir pamatota jēga. Šie meklējumi ir radījuši visdažādākos un atšķirīgākos pieņēmumus. Taču ar katru jaunu teoriju jautājumu skaits pieaug, un mēģinājumos atbildēt uz katru jaunu jautājumu tiek ierosināta kāda jauna teorija.

Izšķirošā atbilde ir „**īstenā patiesība**". Tā sniedz pārliecinošu un galīgu skaidrojumu, kas neprasa turpmākas diskusijas vai izmaiņas. **Īstenā patiesība** atmasko visas idejas un uzskatus, kas ir izveidojušies, pateicoties cilvēka prāta pieņēmumiem vai izdomājumiem. Tā noslēdz mūsu meklējumus un sniedz mums nepieciešamo mierinājumu — pārliecību, ka dzīvei patiešām ir mērķtiecīga nozīme.

Pamatojoties uz **īstenās patiesības** realitāti, izriet secinājums, ka ir jābūt pārliecinošai un

skaidrai atbildei uz mistēriju: „Kas bija pirmais — vista vai ola?”

2. VISUMS UN VISS IR PASTĀVĒJIS *VIENMĒR*

Vienkārša atbilde uz mistēriju par „vistu un olu” ir: **Neviens no tiem nebija pirmais.** Tie abi ir **vienmēr** pastāvējuši. Nekad nav bijis tāda laika, kad kaut kādā bezgalīgā Visumā daļā nebūtu atrodama vista vai ola. Katra vista ir radusies no olas, ko izdēja kāda vista, kas radās kā ola, un tā tālāk — *ad infinitum* (bezgalīgi).

Tāpat arī Visums ir vienmēr pastāvējis. Visas organiskās matērijas katras daļiņas pamatelementi ir vienmēr pastāvējuši. Kaut arī matērija ir sastopama daudzās atšķirīgās formās, nekad nav bijis tāda laika, kad tā (kādā no tās pašreiz dzīvajām vai nedzīvajām formām) nebūtu kaut kur Visumā atrodama.

Izmantojot ūdeni kā nedzīvas matērijas veida piemēru, Visumā ir vietas, kur tas pastāv kā cieta viela (ledus), šķidrums (ūdens) un gāze (tvaiks), — vienkāršs zināmu elementu, ūdeņraža un skābekļa, savienojums. Nav bijis tāda laika, kad ūdens nebūtu pastāvējis. Nav bijis tāda laika, kad zināmie un *nezināmie* elementi nebūtu pastāvējuši kaut kur plašajā Visumā. Nav tādas lietas kā tukšuma vai „nekā”. Tur, kur nav zināmo elementu, pastāv kaut kas visu elementu (protonu, neitronu un elektronu) vietā, no kā ir veidoti visi elementi.

3. ZINĀTNISKĀS TEORIJAS VAIRĀK SAMULSINA NEKĀ APGAISMO

Protams, šī „jaunā” informācija ir pretēja zinātnes skaidrojumiem un teorijām, kurām pastāvīgi nav izdevies sniegt mums kādu sakarīgu atbildi uz jautājumu par to, *kas mēs esam*. Vairums mūsdienu zinātnisko teoriju nesniedz pilnīgas atbildes uz mūsu jautājumiem, kā arī nesaskan ar mūsu veselo saprātu. Pat cilvēka iztēles spēkam ir ļoti grūti sniegt pieņemamu (saprātīgu) atbildi uz šo jautājumu par vistu un olu.

4. ĪSTENĀ PATIESĪBA BIEŽI VIEN IR PRETRUNĀ AR PAŠREIZĒJĀM ZINĀŠANĀM

Īstenā patiesība neatstāj nevienu jautājumu neatbildētu. Lai tiktu pieņemta par beidzamo un neapstrīdamo autoritatīvo atbildi, **īstenai patiesībai** ir jābūt tādai, ko katrs cilvēks viegli izprot un kas neliek nevienam no mums domāt par kāda papildjautājuma uzdošanu. Un pats svarīgākais — mums jājūtas apmierinātiem ar atbildi.

Atšķirība starp **īsteno patiesību** un pieņemtajām *zināšanām* ir tāda, ka pieņemtās zināšanas ir tas, kas mums tika mācīts pieņemt par patiesību (piemēram, ka Zeme ir plakana), taču īstenā patiesība ir tas, kādas lietas ir *patiesībā* (Zeme ir apaļa). Kaut arī dažiem no mums tīk domāt, ka esam *zinošāki* par vidusmēra cilvēku, tādējādi uzskatot, ka mums ir pārāks saprāts nekā citiem, *patiesā realitāte* apliecina faktu, ka visas mūsdienu zināšanas kādu dienu tiks aizstātas ar pilnīgi atšķirīgām zināšanām. Gudrākais un inteliģentākais mūsdienu cilvēks nākotnē

būs „alu cilvēks”. Tādēļ nekas, ko mēs uzskatām, ka mēs šodien zinām, patiesībā nav **īstenā patiesība**.

Šī zināšanu „evolūcija” turpināsies, līdz tiks noskaidroti visi jautājumi un „trūkstošās saiknes”. Nebūs tā, ka katra atklātā **īstenā patiesība** noteikti apstiprinās pašreizējās zināšanas, taču tā sniegs *pilnīgu* jēgu un neatstās vietu jautājumiem. Un tā nekad nemainīsies.

5. APGALVOJUMS, KA VISUMS IR VIENMĒR PASTĀVĒJIS, IR LOĢISKS

Daži prāto, ka tā saucamā „eksplozija” vai „izplešanās” radīja Visuma galaktikas „Lielā sprādziena” dēļ, ko radīja noteikti elementi, savā starpā reaģējot. Ja tas tā būtu bijis, tad elementi, kas izraisīja sprādzienu, pastāvēja *pirms* lielā sprādziena; tādējādi eksplozija nevarēja tos radīt.

Ja elementi veido Visumu un šie paši elementi pastāvēja, pirms Visums tika radīts, tad tiem bija jāpastāv kaut kādā vidē, lai tie varētu savstarpēji iedarboties un eksplodēt vai izplesties, lai radītu Visumu. Citiem vārdiem — ja lielais sprādziens radīja Visuma elementus, tad kas radīja „sprādzienu”? Visa šī teorija rada daudz neskaidrību. Tā vienkārši neliekas loģiska (un tā nekad tāda nebūs)! Tikai dažus no mums apmierina šis slēdziens par to, kā mēs radāmies.

Turpretī doma par to, ka Visums ir bijis vienmēr un ka matērijas organizēšanās jaunās dzīvās un nedzīvās vielās notiek un ir notikusi vienmēr, ir pilnīgi loģiska. Šis ierosinājums atbalsta dažus zinātniskos secinājumus, ka vairums elementu (matēriju, no kā sastāv visas vielas) nevar ne radīt, ne iznīcināt. Tomēr zinātnes un izpratnes progress pierāda, ka elementus *var* iznīcināt un izmainīt, jo tie ir *veidoti* no citām mazākām daļiņām. Tādēļ tās ir šīs „mazākās daļiņas”, kuras nevar iznīcināt un kuras vienmēr ir pastāvējušas Visumā savā dabiskajā stāvoklī. (Šajā grāmatā šīs „mazākās daļiņas, kuras nevar iznīcināt”, tiks sauktas par „protoniem, neitroniem un elektroniem”.)

6. JAUNU GALAKTIKU RAŠANĀS IZPLEŠ VISUMU

Viena lieta, ko mūsdienu zinātnieki ir pareizi sapratuši, ir tas, ka *šķiet,* ka Visums izplešas (un zinātniekam tas sniedz ticību teorijai, ka tas izplešas no „Lielā sprādziena" punkta). Kosmosa bezgalīgi *tumšajā matērijā,* kur nekas iepriekš nav atrasts, tiek radītas jaunas galaktikas un Saules un planētu sistēmas, un varētu *likties*, ka Visums pastāvīgi izplešas. No mūsu Zemes skatupunkta arī *liekas*, ka dažas galaktikas saduras ar citām. Tomēr šis „skatupunkts”, no kura mēs veicam savus novērojumus, rada kļūdainus priekšstatus par to, kas patiesībā notiek Visumā.

Nav grūti aptvert, ka Visumam nav malu, robežu vai telpas ierobežojumu un ka tas šķietami izplešas, rodoties jaunām galaktikām un Saules sistēmām. Ārējais Visums — ārpus šīs Zemes — nepastāvētu, ja mēs nespētu novērot matēriju no sava „skatupunkta”. Ja ārējā kosmosā nebūtu gaismu, tad šķistu, ka „ārpusē” nekā nepastāv, izņemot mūs. Ja mēs ņemam vērā to, ka tas ir bijis samērā īss laika periods, kurā cilvēki ir vērojuši kosmosa plašumus un prātojuši, kas patiesībā ir tās visas gaismas, tad zinātne ir bijusi ļoti nekorekta, piedāvājot teorijas par patiesību, kas ir balstītas uz tās ierobežoto novērošanas skatupunktu.

Ja mēs novērotu, ka kosmosā esošās gaismas laika gaitā mainās, piemēram, palielinoties to skaitam vai pieaugot to spilgtumam, mēs konstatētu, ka ir novērojama izplešanās; citiem vārdiem, liktos, ka mūsu Visums izplešas. Tā tas ir vienmēr bijis un vienmēr — mūžīgi — tā būs. To mēs saucam par „Bezgalīgo Visumu".

7. „BEZGALĪGĀ VISUMA" PIEŅEMŠANA ATBILD UZ JAUTĀJUMU — KAS MĒS ESAM

Visgrūtāk (tāpēc, ka prāts pašlaik atrodas tādā domāšanas līmenī, kas *sākas* ar piedzimšanu un *beidzas* ar nāvi) cilvēka prātam ir aptvert to, ka **itin viss** vienā vai citā veidā ir **vienmēr** pastāvējis. Kaut arī tas šķiet loģiski — un kaut arī tas varētu sniegt atbildes uz daudzām mistērijām, kuras cilvēki nespēj atrisināt, esot ar savu ierobežoto skatījumu uz Visumu, — tā aizvien ir premisa, ko nav *viegli* saprast.

Ideja par to, ka cilvēki ir **vienmēr** pastāvējuši, ir pretrunā ar zināmo faktu, ka katram no mums kā mirstīgam cilvēkam uz šīs Zemes bija sākums. Mūsu ierobežotajiem prātiem liekas neiespējami, ka mēs varētu būt pastāvējuši mūžīgi, un, ja mēs nepastāvētu mūžīgi, kā tas varētu būt, ka cilvēki ir mūžīgi?

Veidojot pareizu izpratni par to, *kas mēs esam*, mums ir jāņem vērā itin viss, ko mēs pašlaik zinām par savu *patību*. Neviens no mums nespēj atcerēties tādu laiku, kad mēs nepastāvējām, tādēļ ir vieglāk pieņemt faktu, ka mēs varētu būt pastāvējuši **mūžīgi**. Lai arī cilvēka prāts nespēj šādi izprast **Bezgalīgo Visumu**, tas nekādā ziņā nemaina faktu, ka tā ir *patiesā realitāte*. Turklāt, ja mēs esam gatavi pieņemt kā **patieso realitāti** to, kas itin viss ir pastāvējis vienmēr, mēs būsim labākā stāvoklī, lai pilnīgāk izprastu to, *kas mēs esam*, un gūtu atbildes uz daudziem jautājumiem par mūsu esamību.

8. INTELIĢENTA SPRIEŠANA ATBALSTA ĀRPUSZEMES DZĪVĪBAS ESAMĪBU

Ja ūdens (vairuma dzīvības formu pamats) ir pastāvējis vienmēr, kaut arī dažādās formās visā Visumā, tad no tā vajadzētu izrietēt loģiskam secinājumam, ka cilvēki (cita dzīvības forma) ir pastāvējuši vienmēr un arī var būt atrodami dažādās attīstības stadijās visās Visuma daļās.

Hipotētiski (teorētiski un statistiski) pieņemsim, ka mēs nejauši evolucionējām no baktērijām. Ja tā ir **īstena patiesība**, tad pastāv **varbūtība** un **iespējamība**, ka tas pats varētu notikt un jau ir noticis citās milzīgā Visuma daļās. Teikt, ka tas nevarētu notikt kaut kur citur, būtu inteliģenti nesaprātīgi un bezatbildīgi. Mūsu pašu esamība pierāda šādu iespējamību!

9. CILVĒKI IR AUGSTĀKĀ DZĪVĪBAS FORMA VISUMĀ

Lai mēs nonāktu pie pilnīgas izpratnes par to, kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam, mums jābūt gataviem pieņemt šādas patiesības:

Pirmkārt: **Cilvēki ir visaugstākā un visnozīmīgākā dzīvības forma** (matērijas

salikums) **Visumā.**

Otrkārt: **Visi cilvēki neatkarīgi no tā, kādā attīstības stadijā tie atrodas visā Visumā, ir neapstrīdami vienlīdzīgi savās iespējās uzlabot savu esamību kā dzīvības formas, kas apveltītas ar brīvo gribu.**

Ideja par to, ka Visumā pastāv augstāk attīstītas dzīvības formas par cilvēkiem, ir kļūdaina. Tādas idejas kā „citplanētieši", zinātniskās fantastikas „radījumi" un necilvēcīgi monstri un mašīnas tiks izslēgtas no mūsu domāšanas, kad mēs vairāk uzzināsim par to, kā darbojas mūsu radošās domāšanas process un iztēle. Pagaidām mums ir jāapdomā tas, ko mēs zinām, ka ir **īstena patiesība**, esot godīgi attiecībā par to, kas notiek uz šīs Zemes: cilvēki patiešām ir vissaprātīgākā un sarežģītākā dzīvības forma šajā esamībā. Nav citu dzīvības formu, kurām piemistu salīdzinoši tuvs saprātīgums kā cilvēkiem, vai labāk — kurām būtu tādas pat *iespējas uzlabot savu esamību* kā cilvēkiem.

10. AUGSTĀK ATTĪSTĪTI CILVĒKI PASTĀV VISĀ VISUMĀ

Ja cilvēki ir pastāvējuši vienmēr, būtu loģiski secināt, ka pastāv attīstītas cilvēku sabiedrības un tās ir atrodamas visā Visumā bezgalīgā skaitā. Cik tālu cilvēkiem ir *jāattīstās*, līdz tie zinātu visu, kas vien ir zināms? Cik ilgs laiks paies, līdz mēs zināsim par **katru atomu**, kas veido **katru elementu**, kas veido **katru molekulu**, kas veido **katru šūnu**, kas veido **katras** dzīvas un nedzīvas matērijas **katru daļu**, kas pastāv un ir *vienmēr* pastāvējusi Visumā? Neatkarīgi no tā, cik ilgs laiks, mūsuprāt, paies, vienīgi cilvēki (un neviena cita dzīvības forma) jebkad iegūs pilnīgas zināšanas par visas matērijas sastāvu. Turklāt, šķiet, ka cilvēki ir vienīgā dzīvības forma, kuriem rūp šo zināšanu ieguve.

Ir cilvēki, kuriem ir šīs zināšanas un kuri to izprot kā **īstenu patiesību.** Papildus šīm zināšanām tiem piemīt spējas (spēks un prasme) tās izmantot, lai darītu *visu*, ko tie vēlas. Tātad CILVĒKI KONTROLĒ KATRU VISUMA ASPEKTU. VISUMS PASTĀV TIKAI CILVĒKU DĒĻ UN ATBALSTA CILVĒKU VĒLMI UZLABOT (pilnvērtīgi izmantot) SAVU ESAMĪBU.

11. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI RADA MATĒRIJU PRIEKA PĒC

Kas tas ir, ko augsti attīstītie cilvēki, kuri to visu *zina*, kuri ir visu *pieredzējuši* un kuriem ir *spējas* visu paveikt, *vēlētos* darīt? Varētu šķist, ka tādā esamības līmenī viņu dzīve varētu būt samērā garlaicīga. Ko vairāk viņi varētu pieredzēt par to, ko jau ir pieredzējuši? Ja viņi jau zina, kā visa matērija darbosies vai reaģēs katrā noteiktā situācijā, kas vēl varētu mazināt viņu vienmulību un garlaicību?

No otras puses — ja viņi organizēja matēriju tādā veidā, ka viņi pat ar savu neierobežoto saprātu iepriekš *nezināja*, kā tā darbosies vai reaģēs, viņi varēja gūt sekmes, radot sev interesantu, aizraujošu un bieži vien uzjautrinošu izklaidi (kaut ko līdzīgu mūsu pašreizējai apsēstībai un priekam, vērojot caur „slēpto kameru" vai skatoties mājas video šovu, kur mēs esam pārsteigti par to, ko cilvēki dara).

Lai to panāktu, šīm attīstītajām būtnēm bija jāorganizē matērija tādā veidā, lai radībai būtu „brīvā griba” — ar tādu pat spēju darboties un reaģēt uz apkārtējo vidi, kāda ir viņiem. Nodrošinot šādu iespēju no jauna radītiem cilvēkiem, kas līdzīgi viņiem pašiem, viņi gūtu sekmes, vairojot arī savu prieku un laimi, tādējādi *uzlabojot savu esamību*.

12. CILVĒKI IR VIENĪGĀ DZĪVĪBAS FORMA, KAS APVELTĪTA AR BRĪVO GRIBU

Šie augsti attīstītie cilvēki „zinātnieki” (šo terminu lietojot brīvā formā) organizēja matēriju citās, sev līdzīgās būtnēs, un ļāva savām radībām būt apveltītām ar brīvo gribu. „Brīvā griba” ir motivējošais spēks rīkoties visiem cilvēkiem, kuriem nav ieprogrammētas instinktīvas uzvedības. Tiem, kuri ir apveltīti ar brīvo gribu, piemīt spēja veikt izvēles, ko neierobežo ārēji spēki. Visi citi dzīvie organismi ir ieprogrammēti ar norādījumiem savos instinktos, un šī informācija nosaka to rīcību un reakcijas uz apkārtējo vidi. Citiem vārdiem, augsti attīstītie cilvēki ieprogrammē (jeb pavēl) augu vai dzīvnieku darīt to, ko viņi vēlas, lai tie darītu, esot bez spējas izmantot brīvo gribu. Šādi ieprogrammējot matēriju, radītājam noteikti kļūtu garlaicīgi, tikai vērojot dzīvniekus un augus, jo to darbības vienmēr būtu tādas pašas līdzīgās vidēs un situācijās. Tomēr tas neattiecas uz citiem radītiem cilvēkiem, kuri ir apveltīti ar *brīvo gribu*.

Šiem no jauna radītājiem organismiem, kuri ir apveltīti ar brīvo gribu (tas ir, cilvēkiem), augsti attīstītie cilvēki rada galaktikas un Saules sistēmas, kas tiek modelētas pēc vidēm, kurās cilvēki vienmēr ir pastāvējuši visā Visumā. Šīs „vides” ir pasaules, kas tiek nodrošinātas cilvēkiem, lai tie *uzlabotu savu esamību* (tas ir, pieredzētu pastāvīgu laimi).

Vairums dzīvības formu var klasificēt un iedalīt divās galvenajās valstībās — „augi” un „dzīvnieki”. Tomēr cilvēka dzīvība ir pavisam atšķirīga kategorija no visām citām. Cilvēkiem piemīt spēja rīkoties pašiem pēc *savas* gribas, netiekot virspusēju instinktu vadītiem. Šī spēja cilvēkiem piešķir visvairāk priekšrocību, salīdzinot ar jebkuru dzīvības formu Visumā.

13. BRĪVĀ GRIBA ĻAUJ VEIKT NEATKARĪGAS IZVĒLES

Augsti attīstītie radītāji cilvēku ir izveidojuši tādu, lai tas diezgan lielā mērā darītu to, ko tas vēlas. Tā kā to nevar programmēt neviens cits kā vien pats cilvēks, tas kļūst par unikāli vienreizēju dzīvības formu, kas apveltīta ar brīvo gribu, — tai līdzīgas nav nekur Visumā. Tieši tas cilvēku atšķir no visām citām dzīvības formām.

Tādējādi no jauna radītie cilvēki netiek nekādā veidā ieprogrammēti. Tiem ir dotas tādas pat spējas un iespējas, kādas ir viņu augsti attīstītajiem radītājiem (vecākiem). Kaut arī mūsu pašreizējam *nepilnīgajam* cilvēka ķermenim piemīt dabiskas, instinktīvas izdzīvošanas un vairošanās dziņas, mums ir spēks kontrolēt šos instinktus un izvēlēties, ko katrs no mums vēlas darīt ar savu esamību.

Mēs varam izvēlēties ēst vai neēst — pat līdz pakāpei, ka mūsu ķermenis kļūst pārāk liels vai nomirst nepietiekama uztura dēļ. Mēs varam izvēlēties — nodarboties vai nenodarboties ar seksu. Ar mūsdienīgiem dzimstības kontroles līdzekļiem mēs varam kontrolēt bērnu radīšanu,

kas rodas dzimumakta rezultātā. Patiesībā mūsu vēlmei pēc seksa ir mazs sakars ar dzīvības radīšanu, jo tā ir saistīta ar mūsu fiziskā ķermeņa vajadzību apmierināšanu; un nav nevienas citas dzīvības formas, kas tik ļoti izbaudītu seksualitātes ietekmi, kā to izbauda cilvēki.

Neviena cita dzīvības forma nespēj apzināti veikt šādas izvēles. Taču, pateicoties mūsu unikālajai spējai veikt šīs izvēles, tas, ko mēs nolemsim darīt ar savu brīvo gribu, ir pilnīgi nezināms — pat mūsu radītājiem — *līdz* mēs to izdarām!

14. AR BRĪVO GRIBU APVELTĪTĀ INDIVIDUALITĀTE IZKLAIDĒ MŪSU RADĪTĀJUS

Mūsu pašu dzīvē mūs parasti pārsteidz un izklaidē mazi bērni, kad vērojam, kā tie spēlējas. Mums patīk vērot, kā viņi izmanto savu jaunatklāto kustības un rīcības brīvību, lai pieredzētu jaunas lietas un situācijas. Pat augsti attīstītajiem vecākiem, kuri ir pastāvējuši mūžīgi, nekad nepaliks garlaicīgi, vērojot cilvēka brīvās gribas izpausmes un situācijas, kurās mēs kā viņu bērni nonākam.

Ar mūsdienu tehnoloģijām mēs varam slepus nofilmēt cilvēku rīcības un reakcijas un pavadīt neskaitāmas stundas, vērojot brīvās gribas vadītas uzvedības neparedzamos rezultātus. Nākotnē, esot ar vēl augstāk attīstītām tehnoloģijām, mēs varēsim vērot citu cilvēku uzvedību uz citām planētām citās Saules sistēmās un varēsim mūžīgi kavēt laiku, vērojot viņu darbošanos dažādās vidēs un situācijās. Tāpat kādu dienu ar augsti attīstītām tehnoloģijām mēs varēsim vērot savu darbošanos pagātnē un uzjautrināties par savu ķēmošanos, ko mēs darījām, kad nezinājām, ka mēs patiesībā tiekam ierakstīti!

Augsti attīstītajiem radītājiem tā ir brīnišķīga prieka un laimes pieredze — no jauna radītajiem cilvēkiem dot iespēju dzīvot tā, kā viņi reiz dzīvoja, un kļūt par tādiem, kādi viņi ir tagad, un vērot „jaunos cilvēkus" attīstāmies tajā virzienā, kur viņi ir attīstījušies. Šī iespēja nebūt nenozīmē, ka vairums no mums kļūs līdzīgi mūsu augsti attīstītajiem vecākiem/radītājiem, bet drīzāk to, ka mēs spēsim būt pilnīgi apmierināti ar jebko, par ko mēs *izvēlēsimies* kļūt, izmantojot savu beznosacījuma brīvo gribu.

15. MUMS IR NEPIECIEŠAMAS JAUNAS PIEREDZES, LAI INDIVIDUALIZĒTOS

Neatkarīgi no tā, kādā attīstības pakāpē cilvēki atrodami visā Visumā, tie vienmēr būs *vienīgās* „brīvās gribas" dzīvības formas, kas jebkad pastāvēs. Un, būdami tik unikāli un tik atšķirīgi no visām citām dzīvības formām, mēs varam būt apmierināti un rast laimi, vienīgi iesaistoties nebeidzamās *jaunās* pieredzēs.

Mums bija jāļauj pilnībā piedalīties un izmantot šīs *jaunās pieredzes*, pielietojot savu ekskluzīvo brīvo gribu, lai mēs varētu augt, individualizēties un gūt prieku savā esamībā. Visumā ir bezgala daudz pasauļu, kur cilvēki gūst pieredzi dažādos attīstības un progresa līmeņos. Katrā no šiem līmeņiem cilvēki gūst labumu no savas esamības un *uzlabo* savu dzīvi, attīstot savu unikālo individualitāti. Visu pieredžu kulminācija (mērķis) ir sniegt cilvēkam laimi (kaut arī

īpašais mērķis šeit uz Zemes šķiet tam pretējs — tas tiks izskaidrots vēlāk). Tas ir nolūks, ***kādēļ*** *mēs pastāvam*.

16. MŪSU PAŠREIZĒJĀ PIEREDZE LIEK MUMS APJUKT

Mums ir grūti pieņemt priekšstatu par Bezgalīgo Visumu (ka **itin viss** ir **vienmēr** pastāvējis vienā formā vai citā), jo mūsu pašreizējās esamības rezultātā mums ir raksturīgi pieņemt pārliecinošo faktu, ka mēs piedzimām un ka mēs nomirsim. Šī **īstenās patiesības** daļa ir mudinājusi daudzus no mums apšaubīt piedāvāto ideju, ka cilvēki ir pastāvējuši vienmēr.

Šķiet, ka mūsu esamība sākas ar piedzimšanu un noslēdzas ar nāvi. Tādēļ doma par to, ka itin viss ir pastāvējis vienmēr (kaut arī tā var loģiski izskaidrot daudzas lietas), aizvien liek mums apjukt, jo mēs nespējam to pilnībā aptvert un gūt tajā mierinājumu. Ja būtu iespējams apgūt visu, ko mums nepieciešams zināt par to, *kas mēs esam*, ļoti īsajos aptuveni septiņdesmit gados, kamēr mēs esam dzīvi mirstīgajā ķermenī, pietiktu *tikai* ar vienu ierobežotas esamības dzīvi uz šīs planētas. Taču tas nav iespējams. Un tiem, kuri nomirst jauni, būtu vēl mazāk laika, lai mācītos par sevi. Tādēļ šie fakti mums norāda uz *realitāti*, ka mēs esam pieredzējuši **daudzas dzīves** uz šīs Zemes, katra no tām novietojot mūs stāvoklī, lai mēs *uzlabotu savu individuālo esamību*.

17. KATRA JAUNA DZĪVES PIEREDZE MUMS PALĪDZ INDIVIDUALIZĒTIES

Bezgalīgā Visuma likums nenoliedz faktu, ka katram no mums bija sākums kā cilvēkam, taču tas arī atbalsta realitāti, ka citi, *līdzīgi mums*, ir *vienmēr* pastāvējuši. Mums bija sākums, taču mums nebūs *nobeiguma*. Ja tas tā ir, un mēs zinām, ka mēs nomirsim un pārtrauksim būt par tādu personu, kā mūs pazīst, dzīvojot šajā laicīgajā dzīvē, tad tas, *kas mēs esam*, nevar būt tā daļa no mums, kas nomirst. Ja *mēs* neesam tā daļa no mums, kas nomirst, tad mēs neesam arī tā daļa, kas piedzimst. Tādēļ mēs **neesam** tikai mūsu ķermenis, vai labāk — mūsu pašreizējais mirstīgais ķermenis **nav tas, kas mēs patiesībā esam**. Iespējams, ka tas šobrīd nešķiet loģiski, taču, kad lasītājs turpinās mācīties **īstenas patiesības**, kuras nekad iepriekš nav apdomātas, viss kļūs skaidrāks.

KOPSAVILKUMS

Matērija ir **pastāvējusi vienmēr**, un to nevar ne radīt, ne iznīcināt; tādēļ tā **vienmēr pastāvēs Bezgalīgajā Visumā**. Cilvēki kā organizētas dzīvības formas, kas veidotas no matērijas, ir visaugstāk attīstītās dzīvības formas, kas atrodamas Visumā, un tie ir **vienmēr pastāvējuši un vienmēr pastāvēs**. Cilvēku sabiedrības pasaulēs, kas līdzīgas mūsu planētai Zemei, **ir vienmēr pastāvējušas un vienmēr pastāvēs**.

Cilvēki šajās sabiedrībās atrodas dažādos attīstības līmeņos. Visaugstāk attīstītie cilvēki zina visu **īsteno patiesību** un gūst prieku savā esamībā, organizējot matēriju, vai labāk — radot citus cilvēkus, kuriem ir brīvās gribas spēks rīkoties un reaģēt bez ieprogrammēšanas. Šie augsti

attīstītie cilvēki rada vides, kurās citi „mazāk attīstīti" cilvēki (tādi kā mēs) var mācīties gūt prieku savā cilvēcīgumā, pieredzot daudzas mirstīgās dzīves.

Tikai cilvēkiem (un nevienai citai dzīvības formai) dotā brīvās gribas neparastā unikalitāte ļauj mums attīstīties par indivīdiem ar savu patības sajūtu — atšķirīgi no visiem citiem. Beigu beigās mēs izvēlēsimies, kas mūs dara laimīgus; un galu galā mēs **vienmēr būsim laimīgi**. Tāda ir **Bezgalīgā Vispārējā realitāte**!

3. NODAĻA Cilvēciskā esence

Patiesībā mēs esam pārliecināti, ka, ja mēs jebkad vēlamies iegūt tīras zināšanas par kaut ko, mums ir jātiek vaļā no ķermeņa un jāapsver lietas pašiem tikai savā dvēselē.
— Sokrāts

1. CILVĒKA PAMATS IR ESENCE

Radot kādu *jaunu* cilvēku, pirmais, ko augsti attīstītie radītāji/vecāki dara, — tie nodrošina šo personu ar ķermeni un ar unikālu *esenci* (būtību), kas apveltīta ar brīvo gribu. Šī „esence" veido patības īstenību — visu, par ko šī no jauna radītā persona kļūs. *Esence* nosaka cilvēka unikalitāti un individualitāti un kopā ar tikpat *personiski unikālu* fizisko ķermeni atšķir mūs no visiem pārējiem cilvēkiem Visumā.

Radītāji ir atbildīgi par to, lai nodrošinātu, ka šis *jaunais* cilvēks ir brīvs, lai piepildītu savas radīšanas mērķi. „Mērķis" ir pieredzēt dzīvi un mācīties, un izlemt, kas šim unikālajam, ar brīvo gribu apveltītajam cilvēkam sagādā laimi. Liela daļa no šīs laimes ir gūstama, tiekot novērtētam kā individuālam (atšķirīgam) no ikviena un no visa cita Visumā! Un vienīgi ***cilvēka esencei*** piemīt spēja piepildīt šo mērķi, tas ir, pieredzēt pastāvīgu un paliekošu personīgo laimi.

2. MŪSU ESENCE IR AUGSTI ATTĪSTĪTA REĢISTRĒŠANAS IERĪCE

Cilvēka *esenci* var pielīdzināt augsti attīstītai ierīcei, kas reģistrē un uzglabā atmiņas. Augsti attīstītie cilvēki-radītāji dzīvo tehnoloģiski augstāk attīstītā sabiedrībā un izmanto jaunas *esenču* sagataves, lai radītu citus cilvēkus, tā turpinot cilvēka dzīvību visā Visumā. Tā kā *esence* reģistrē un uzglabā pieredzes, ko rada redzes, ožas, dzirdes, garšas un taustes maņu receptori, tā darbībai ir vajadzīgs ķermenis. Visiem cilvēkiem — augsti attīstītajiem un citiem — ir *esence,* kas radīšanas brīdī ir tāda pat kā pārējiem cilvēkiem. Atšķirība rodas dažādo pieredžu rezultātā, kas tajā tiek reģistrētas, kamēr katrs indivīds atklāj savu laimi cilvēka ķermenī. Mūsu brīvās gribas veikto izvēļu reģistrēšana un uzglabāšana, kad mēs izmantojam savu ķermeni, lai darbotos vidē, kurā mēs atrodamies, ļauj mums šos notikumus atcerēties. Šīs „atmiņas" ir faktu *krājums,* ko mēs reģistrējam ar saviem maņu orgāniem. Tas mums dod spēju atcerēties pieredzes, ka katram no mums piešķir mūsu individualitāti un vienreizību.

Tā kā mēs esam ar brīvo gribu apveltīta dzīvības forma, mūsu esencē nekas nav ieprogrammēts. Mūsu dzīvju laikā, proti, kad mūsu esence atrodas fiziskajā ķermenī, mēs nonākam dažādās vidēs, kurās mēs varam izmantot savu brīvo gribu un sava ķermeņa funkcijas, lai radītu savas unikālās pieredzes. Mēs reģistrējam šīs pieredzes un atskaņojam tās, izmantojot sava fiziskā ķermeņa maņu orgānus. Mūsu individualitāti rada plaša pieredžu dažādība, kurām

mēs tiekam pakļauti, un tas, kā mēs izvēlamies uz tām reaģēt.

Par dzīvu *cilvēku* mēs kļūstam tikai tad, kad mūsu *esence* ieiet fiziskajā ķermenī. Lai radītu mūsu pieredzes, mums ir nepieciešams ķermenis, kā arī *esence*, lai šīs pieredzes reģistrētu, un ķermenis var tās vēlāk atskaņot un tādējādi izteikt mūsu unikālo individualitāti. Šī „atskaņošana" (atmiņas) ļauj mums priecāties par savu individualitāti, jo katrs no mums ir *vienīgais* Visumā, kurš reaģē uz apkārtējo vidi tieši tā, kā mēs to darām! Bez vienas vai otras daļas (mūsu *esences* vai mūsu ķermeņa) mēs neesam *dzīvi* cilvēki.

Mūsu pašreizējo *nepilnīgo* ķermeni var salīdzināt ar augsti attīstītu datoru, kuram ir sava iekšējā atmiņa un procesors (smadzenes). Šajā „datorā" ir redzes, ožas, dzirdes, garšas un taustes lietojumprogrammas. Mūsu *esenci* var salīdzināt ar atsevišķu ārējo cieto disku, kas darbojas kā atmiņas krātuve ar neierobežotu (bezgalīgu) uzglabāšanas ietilpību. Tai ir arī pašai savs enerģijas avots, neatkarīgs no datora (mūsu *nepilnīgā* ķermeņa) enerģijas avota.

Kad šī jaudīgā reģistrēšanas/uzglabāšanas ierīce (mūsu *esence*) tiek pievienota datoram (mūsu ķermenim), tā vienmēr ir ieslēgta un reģistrē visu, ko dara dators. Ja dators vai kāda no tā sastāvdaļām saplīst (tas ir, ķermenis nomirst), *esencē* vienmēr būs pieejamas pilnīgas atmiņas par visu iepriekšējo darbību. Kaut arī *esence* vienmēr darbojas nevainojami, ķermenim, kurā tā tiek ievietota, nav jādarbojas nevainojami. Ja dators ir bojāts, nav svarīgi, cik *labs* ir „cietais disks". Dators var darboties tikai tajās robežās, ko nosaka tā efektivitāte un defektu neesamība. Līdz tiks radīts *pilnīgs dators* (pilnīgs cilvēka ķermenis), kas vienmēr darbojas nevainojami, būs pieejami citi nepilnīgi datori (*nepilnīgi* ķermeņi), kas darbojas, atmiņai tiekot reģistrētai uz ārējā cietā diska (mūsu *esencē*). Kad šis „ārējais cietais disks" beidzot tiks pieslēgts *pilnīgam* „datoram", kas nekad nesabojāsies, šis *jaunais, pilnīgais* dators spēs izmantot atmiņas, ko reģistrējuši visi iepriekšējie *vecie* datori, *kā arī* radīs pats savas jaunas atmiņas.

Kaut arī bojājošies datori (*nepilnīgie* ķermeņi) ir veidoti no materiāliem, kas laika gaitā nodilst un *var* sabojāties, atsevišķais cietais disks (*esence*) ir izveidots no materiāliem, kas *nekad* nenodilst. Neatkarīgi no tā, vai dators (ķermenis) ir tāds, kas bojājas, vai tas ir nevainojams, ārējais cietais disks (*esence*) ir ieprogrammēts tā, lai tas *nekad* nepārtrauktu darīt to, kas paredzēts. Tas tika izveidots un ieprogrammēts, lai reģistrētu un saglabātu atmiņas, ko rada dators (ķermenis), kurā tas darbojas.

Mūsu pašreizējās tehnoloģijas ļauj mums radīt visādus datorus, taču tie visi ir izveidoti no materiāliem, kas laika gaitā var nodilt, saplīst un salūzt. Visi *zināmie* elementi (no kā sastāv mūsu datoru sastāvdaļas, kā arī mūsu fiziskie ķermeņi) lēnām laika gaitā zaudē savu enerģiju un galu galā sairst pamatelementos. Piemēram, mūsdienu dators patiesībā ir pamatelementu salikums, kurus kopā satur to enerģijas līmeņi, izveidojot metālu, plastmasu un citus materiālus, no kuriem tas ir veidots. Laika gaitā saites, kas elementus satur kopā, zaudē savu spēku un sairst. Šīs saites var iznīcināt arī ārēja iedarbība, piemēram, siltums (uguns) vai šķīdinātāji. Mūsdienu zinātne to dēvē par *Otro termodinamikas likumu*. Šis „likums" nosaka, ka visām lietām, kas nav līdzsvarā, laika gaitā pieaug entropija (sabrukuma jeb nekārtības mērs).

3. ESENCE IR IZVEIDOTA NO NEATKLĀTIEM ELEMENTIEM

Visumā ir tādi elementi, par kuru esamību mūsu zinātnieki *nezina*, jo tie vēl nav atklāti. Šo elementu sastāvā ir tikpat nezināmi atomi, un tie veido molekulas, no kā sastāv *cilvēka esence*. Kā teikts iepriekš, šī *esence* ir visaugstāk attīstītā reģistrēšanas ierīce, kas atrodama jebkur Visumā. Tās spēja reģistrēt un uzglabāt informāciju ir tikpat bezgalīga kā pats Visums.

Saites, ko veido šie nezināmie elementi, no kā sastāv *esence*, laika gaitā nesairst. Uz šiem elementiem Otrais termodinamikas likums neattiecas. Kad šie elementi tiek apvienoti, to saites kļūst tikpat nesagraujamas kā katrs atsevišķais elements. Vienīgi augsti attīstītie radītāji zina, kas tie ir par elementiem un kā tos izmantot.

Molekulas, kas veido mūsu *esenci*, ir ieprogrammētas uzglabāt reģistrēto informāciju, kas satur mūsu individuālās esamības rezultātu un saturu. Augsti specializētie (pašlaik nezināmie) elementi, kas veido molekulas, no kā sastāv *esence*, ir tie, kas nodrošina spēju uzglabāt un atskaņot neierobežoti lielu informācijas apjomu.

Šie īpašie elementi ļauj *esences* struktūrai pastāvīgi un bezgalīgi paplašināt savas atmiņas ietilpību. Mūsdienu valodā to vislabāk var raksturot kā *mūžīgu atmiņas disku ar neierobežotu ietilpību*. Neatkarīgi no tā, cik daudz informācijas tajā tiek reģistrēta, tās uzbūve un struktūra veic bezgalīgas uzglabāšanas, kategorizēšanas un defragmentēšanas funkcijas, veidojot nākotnē izmantojamu atmiņu. Šī aktivitāte notiek, atjaunojoties *esences* nemainīgajiem enerģijas līmeņiem — līdzīgi kā atjaunojas muskuļu šūnas, kad rodas šāda vajadzība. Tomēr elementi, kas veido *esenci*, paplašinās subatomu *enerģētiskajā* līmenī un vienmēr saglabā to pašu masu, turpretim šūnas, kad veido, piemēram, muskuļus, atjaunojas un rada lielāku masu. (Lai arī mūsdienu zinātnieki vēlētos uzzināt, kā tas notiek, viņiem šī informācija netiks dota; tā paša iemesla dēļ viņi vēl nav atklājuši visus Visuma elementus. Šis iemesls tiks izskaidrots vēlāk.)

Esences elementi neatstaro gaismu. Tādēļ *esence* ir tikpat neredzama cilvēka acīm kā elementi, kas veido Zemes atmosfēru. To nevar nofotografēt, un tās masu neietekmē neviena debess ķermeņa gravitācijas spēks. Citiem vārdiem, tā ir bez svara un saglabā nemainīgu masu neatkarīgi no tā, kurā Visuma vietā tā atrodas.

4. ESENCES ESAMĪBAS PIERĀDĪJUMI

Zinātnei nav izdevies gūt kādas nozīmīgas sekmes cilvēka prāta izpratnē. Tas ir tādēļ, ka zinātne neapsver iespējamību, ka fiziskās cilvēka smadzenes nav *vienīgās*, kad atbild par cilvēka spēju *domāt*, *sapņot* un *iztēloties*, kas sniedz pierādījumus par *esences* esamību. Zinātne ietiepīgi noraida iespējamību, ka piedzimšanas brīdī kaut kas varētu ieiet smadzeņu apvidū, kas atbild ne tikai par ķermeņa spēju sākt elpot, bet arī pilnībā atbild par apziņu un par mūsu daļēji pieejamo zemapziņu.

Zinātne ar visu savu lepnību un slavu savos pētījumos un novērojumos noliedz atsevišķas *cilvēka esences* esamību, kas pastāv neatkarīgi no cilvēka ķermeņa. Tomēr, ja zinātne tikai apsvērtu iespējamību, ka tāda *esence* pastāv, tā spētu atrisināt visas citas prāta mistērijas. Tā kā

zinātne nepieļauj šādu iespējamību, mēs šīs mistērijas atrisināsim bez zinātnisku novērojumu un pētījumu palīdzības!

5. ESENCES ESAMĪBU APLIECINA PIEDZIMŠANA

Aplūkosim tuvāk, kā mūsu *esence* mijiedarbojas ar mūsu ķermeni. Lasītājam tagad ir jāizmanto cilvēciskā spēja domāt, brīnīties, radīt un iztēloties; un lasītājam ir jāvēlas arī izprast kaut ko tādu, ko viņš vai viņa līdz šim nekad nav apdomājis.

Sāksim mūsu dzīves mistēriju izpēti un izpratni ar piedzimšanas brīnumu:

Kad ķermenis atrodas mātes miesās, tas veic automātiskas funkcijas, kuras kontrolē elementi, no kā sastāv ķermenis un dzemde. Piemēram, sirds attīstās pirms smadzenēm un nepārtraukti sūknē asinis, kā tās muskuļiem norāda tai dotie DNS modeļi. Auglim attīstoties un pieaugot, tas atrodas komai līdzīgai stāvoklī un neapzinās savu apkārtni. Augļa kustības, ko sajūt māte, ir dabiski refleksi, kas saistīti ar augošā ķermeņa muskuļiem un nerviem. Tāpat kā neviens nevar apturēt ķermeņa automātiskos refleksus ārpus dzemdes (kas reizēm novērojami pat mirušā ķermenī), arī embrija refleksus *dzemdē* kontrolē vai nu augošais embrijs, vai mātes ķermenis. Tā **nav** embrija smadzeņu apzināta rīcība, jo sirds sāk sūknēt asinis, pirms vēl ir attīstījušās smadzenes! Tas apstiprina *realitāti*, ka embrijs *nav pilnīgs* un *pie samaņas esošs* cilvēks, kamēr piedzimšanas brīdī ķermenī nav iegājusi *esence*.

Katrā kustības brīdī — sākot ar sirdsdarbību un beidzot ar īkšķa sūkāšanu mātes miesās — notiek kāda ķīmiska izmaiņa. Elementi savstarpēji reaģē, izveidojot galarezultātu, ko nosaka ķermeņa DNS norādījumi. Tādējādi mēs varam secināt, ka katra darbība vai reakcija, kas notiek embrijā, ir kādas ķīmiskas reakcijas (kad viens elements reaģē ar citu elementu) rezultāts, ko sekmē mātes dzemdes vide.

Zinātne ir pareizi teoretizējusi, ka DNS ķermeņa molekulām sniedz instrukcijas un norādījumus, ko darīt, un ka plāns, ko šīs molekulas pildīs, ir iestrādāts DNS uzbūvē. Tomēr DNS *nenosaka* ķermenim, kad un kā mēs elpojam, un ķermenis *nav* ieprogrammēts to darīt. Augošam embrijam *nav* elpošanas funkcijas, taču *dzīva* dzīvības forma to spēj apzināti kontrolēt.

6. KĀ ESENCE IEIET ĶERMENĪ

Visām dzīvības formām, kuru izdzīvošanai ir nepieciešams skābeklis, elpošana ir ķīmiska izmaiņa, kas notiek, kad elementi, kuri ir ieprogrammēti radīt ķīmisku izmaiņu, *pavēsta* noteiktiem muskuļiem, kas ir jādara. Lai pakustētos diafragmas muskuļi, jānotiek tādai pašai ķīmiskai reakcijai kā tad, ka tie paši muskuļi kustas, mums smejoties. Atšķirība ir tāda, ka mūsu ķermeņa DNS norādījumi *nekontrolē* ķīmisko reakciju, kas kustina mūsu diafragmu, — to dara mūsu *esence*.

Zinātnei ir bijis grūti noteikt, kāpēc skābekļa-atkarīgās dzīvības formas sāk elpot, tiklīdz zīdaiņa ķermenis iznāk no mātes dzemdes. Nav noskaidrots, kas cilvēkiem liek elpot, jo vēl nav atklāts (un nekad netiks atklāts), kuri elementi piedalās šo reakciju izraisīšanā. Tai nav izpratnes

par mūsu *esences* uzbūvi.

Mūsu *esence* spēj kontrolēt elpošanu. Mēs varam pārtraukt elpot jebkurā brīdī, kad vien vēlamies. Mēs varam *apzināti* apturēt gaisa plūsmu mūsu plaušās, līdz mēs noģībstam. Tomēr, ja mēs noģībstam, mūsu DNS programma turpina regulēt mūsu elpošanu. Kaut arī *esence* ir ārkārtīgi spēcīga *pilnīgā ķermenī*, tai ir ļoti grūti kontrolēt ikvienu *nepilnīgā* cilvēka ķermeņa daļu, ko kontrolē iepriekš iestatīti DNS modeļi. Šie modeļi jau ir ieprogrammēti ar norādījumiem, kā rīkoties, pirms *esence* ir iegājusi cilvēka ķermenī. Cilvēks var pārtraukt elpot vienkārši — ar gribasspēku; tas ir iespējams, pateicoties *esencei*. Taču neviens cilvēks nespēj *ar gribasspēku* pārtraukt sisties sirdij. Tomēr dažos paaugstinātas garīgās koncentrēšanās gadījumos *esences* spēks patiesībā spēj nedaudz ietekmēt citas ķermeņa daļas, ko parasti kontrolē tikai cilvēka ķermeņa DNS.

Ķermenis nespēj kontrolēt *esenci*, taču *esence* spēj kontrolēt ķermeni. Gan *esence*, gan ķermenis ir atsevišķi elementu salikumi, kas strukturēti veikt dažādas cilvēka funkcijas. Diemžēl pašreizējās cilvēka smadzenes neļauj *esencei* darboties pilnā mērā, tas ir, darboties pilnā apjomā. Mūsu pašreizējos *nepilnīgajos* ķermeņos *esence* vairāk darbojas zemapziņas līmenī, nekā tā darbojas apzināti — caur ierobežoto prātu.

Kad mēs tikām radīti sākotnēji, pirmatnēji, mūsu *esence* tika ievietota *pilnīgā*, nevainojamā cilvēka ķermenī. Vēlāk mūsu kā cilvēku attīstībā — un ļoti gudra nolūka dēļ — mūsu esence vairākkārt tiek ievietota *nepilnīgos* mirstīgos ķermeņos, kas saslimst, noveco un nomirst. Esot ar savām pašreizējām, ierobežotajām zināšanām, un tāpēc, ka mēs nespējam apzināti atcerēties to, kas ir reģistrēts mūsu *esencē*, mēs izprotam *esences* ieiešanu ķermenī kā „piedzimšanu" un tās iziešanu kā „nāvi".

7. ESENCE DABISKI PIESAISTĀS ĶERMENIM

Matērija, no kā ir veidota *esence*, dabiski piesaistās ķermenim, kas tai ir radīts. Attiecībā uz to, cik tālu ir gājusi mūsdienu zinātniskā izpratne, magnētisms izpaužas, pievelkoties negatīviem un pozitīviem spēkiem. Ja viena magnēta negatīvi lādētais gals tiek novienots līdzās kāda cita magnēta pozitīvi lādētam galam, abi pielips viens otram bez kāda ārēja spēka iedarbības.

Lai iegūtu labāku izpratni par to, kā *esence* ieiet ķermenī, un, ņemot vērā to, ko zinātne ir šķietami teoretizējusi, mums jāpieņem, ka cilvēka smadzenes ir ar negatīvu lādiņu, bet *esence* ir ar pozitīvu lādiņu. Kad jaundzimušais (negatīvi lādēts) ķermenis iznāk no mātes ķermeņa, tuvāk esošā *esence* (pozitīvi lādēta), atbrīvojoties ceļam, nonāk līdz smadzenēm. Tomēr, tā kā *esence* ir izveidota no tādiem elementiem, kuriem nepiemīt *zināmo* elementu ierobežojumi, tā var izkļūt cauri lielākajai daļai matērijas, no kā ir veidoti Zemes materiāli. Tādēļ *esence* spēj nonākt asinsrites sistēmā piedzimšanas brīdī, pat ja dzemdības notiek zem ūdens. Vienīgais *zināmais* elements, kas nelaiž cauri *esences* molekulas, ir svins. Visa pārējā zināmā matērija nekavē *esences* spēju doties tur, kur tai nepieciešams doties.

Tā kā elementiem, no kā ir veidota *esence*, piemīt līdzīgas īpašības kā gāzveida

elementiem mūsu atmosfērā, šie elementi var iekļūt jaundzimušajā ķermenī, tāpat kā iekļūst skābeklis, — caur nāsīm vai muti. Pēc tam mūsu *esence* no plaušām caur asinsrites sistēmu dodas uz smadzenēm. *Nepilnīgais* cilvēka ķermenis ir veidots tā, lai *esence* varētu nokļūt tur, kur nepieciešams, vienīgi caur asinsrites sistēmu, kaut arī tā spēj izkļūt caur elementiem, kas veido *pilnīgā* ķermeņa galvaskausu un smadzenes. Kad ķermenis nomirst, *esence* to atstāj tādā pašā veidā, kā tā ienāca, — izejot caur pēdējo izelpu. Tas notiek tādēļ un tad, kad mirstošajām smadzenēm vairs nav pietiekami liels negatīvais lādiņš, lai noturētu sev klāt pozitīvi lādēto *esenci*.

Tomēr *esence* **nevar** iziet cauri mātes *nepilnīgā* ķermeņa šūnām embrijā dēļ veida, kā tās ķermenis reaģē grūtniecības laikā. Ar nolūku tikai ilustrēt — mātes ķermenis kļūst *pozitīvi* lādēts attiecībā pret embrija *negatīvi* lādēto ķermeni. Grūtnieces *pozitīvais* lādiņš atgrūž *pozitīvi* lādēto *esenci*. Kad māte vairs nav grūtniece, viņas ķermenis atkal atgriežas savā iepriekšējā, negatīvi lādētajā stāvoklī.

Iespējams, ka daži varētu strīdēties, sakot — ja mātes ķermenis grūtniecības laikā kļūst pozitīvi lādēts, tad magnētiskā izmaiņa atgrūstu viņas pašas pozitīvi lādēto *esenci*. Tomēr ir jāņem vērā, ka šajā grāmatā aprakstītais grūtniecības un piedzimšanas brīnums ir izklāstīts tā, lai mūsu *nepilnīgās smadzenes* spētu to aptvert. „Magnētismu" un „pozitīvos/negatīvos" spēkus izgudroja *nepilnīgi* cilvēki, lai sniegtu izskaidrojumu atbilstoši savai ļoti ierobežotajai sapratnei. Šo terminu izmantošana šajā grāmatā ir tikai ilustratīva. Svarīgi ir, lai lasītājs saprastu notiekošo atbilstoši savai domāšanas un izpratnes spējai.

8. ESENCES ATMIŅAS ATŠĶIRAS NO ATMIŅĀM, KAS IR SMADZENĒS

Esence nekad nemainās. Tomēr pastāv lielas atšķirības starp fizisko ķermeni, kas mums ir pašlaik, un ķermeni, kas ir augsti attīstītajam cilvēkam. Šajā grāmatā mūsu pašreizējais ķermenis arī turpmāk tiks aprakstīts kā *nepilnīgais ķermenis*, bet visaugstāk attīstītā cilvēka ķermenis — kā *pilnīgais ķermenis*. Vēlāk tiks sīkāk aprakstītas atšķirības starp šiem diviem ķermeņiem; tagad mums jāpievēršas tam, kā *esence* darbojas ar katru no tiem.

Pilnīgās attīstītās **smadzenes**, kas ir *pilnīgā ķermeņa* daļa, NEREĢISTRĒ pieredzi. Pieredze tiek reģistrēta VIENĪGI *esencē*. Tomēr *nepilnīgajā ķermenī* pieredzes tiek reģistrētas **gan** smadzeņu struktūrā, GAN *esencē*. Tā kā notiek „divkārša reģistrēšana", veids, kā mēs atceramies pieredzes *nepilnīgajā ķermenī*, ir sarežģītāks, nekā tas ir *pilnīgajā ķermenī*.

9. ATMIŅU RADĪŠANAI IR VAJADZĪGA ENERĢIJA

Lai atcerētos uzglabātās atmiņas *nepilnīgajā ķermenī*, ir vajadzīgi atšķirīgi enerģijas līmeņi, ko rada ķermenis. Piemēram, ja mēs vēlamies atcerēties, ko mēs šorīt ēdām brokastīs, tam tiek izlietots mazāk enerģijas nekā tam, lai atcerētos, ko mēs vakar ēdām brokastīs. Lai atcerētos, ko mēs ēdām brokastīs pirms divām dienām, nepieciešams vēl vairāk enerģijas. Taču ir arī tādas atmiņas, kuras mēs varam atminēties samērā viegli, tikai nedaudz patērējot savu

enerģiju, pat esot *nepilnīgajā ķermenī*.

Jo biežāk kāda pieredze atkārtojas, jo mazāk enerģijas mūsu smadzenes izlieto, lai to atcerētos vēlāk. Tas notiek, pateicoties tam, ka mūsu smadzenes, reģistrējot atkārtotas pieredzes, sadala tās atsevišķos nodalījumos. Turklāt, ja, saglabājot informāciju, mēs izlietojam vairāk enerģijas, lai koncentrētos uz pieredzi un tās reģistrēšanu, mazāk enerģijas būs nepieciešams, lai to atcerētos. Tādēļ, jo vairāk pieredze mūs ietekmē (jo tā ir traumatiskāka), jo vieglāk to atcerēties. Piemēram, visi cilvēki, kas bija pietiekami veci, lai apzinātos uzbrukumu Pasaules Tirdzniecības centram Ņujorkā 2001. gada 11. septembrī, diezgan viegli spēj atminēties, ko viņi darīja tajā brīdī, kad uzzināja par šo notikumu. Taču tie nespēj tik viegli atcerēties, ko tie darīja vienu gadu pēc šī uzbrukuma (2002. gadā) tajā pašā datumā.

Esot ar mūsu pašreizējām *mazāk*-attīstītām un vāji noslogotām smadzenēm, jo lielāka enerģija tiek patērēta, lai reģistrētu kādu pieredzi, jo mazāk enerģijas vajadzīgs, lai to atcerētos. Tādēļ, ja mēs vēlamies kaut ko paturēt savu smadzeņu atmiņu krātuvju priekšplānā un spēt viegli atcerēties nākotnē, mēs esam spiesti apzināti koncentrēties uz to (smadzeņu enerģijas patēriņš).

10. ESENCES ENERĢIJAS LĪMEŅI IR NEMAINĪGI

Atšķirībā no mūsu mazāk attīstītajām smadzenēm, mūsu esence ir iestatīta tā, ka tā reģistrē visas pieredzes *vienādos* enerģijas līmeņos. *Nezināmo* elementu struktūra, kas veido cilvēka *esenci*, ir vienmēr nemainīga un stabila. Šajā līdzsvarotajā vidē notiek pavisam niecīgs enerģijas patēriņš, lai kaut ko atcerētos. *Pilnīgajā ķermenī* mēs spējam atcerēties jebkuru pieredzi, it kā tā būtu notikusi tikai pirms brīža.

Veids, kādā mūsu *nepilnīgās smadzenes* reģistrē pieredzi un nodrošina mums spēju to nekavējoties atcerēties, ir ļoti atšķirīgs no tā, kā to var paveikt *pilnīgās smadzenes*, kuras *nereģistrē* pieredzi. *Pilnīgo smadzeņu* vienīgā funkcija ir piekļūt enerģijas līmeņiem, kas tiek uzglabāti mūsu *esencē* (mūsu atmiņām), un ļaut redzes, ožas, dzirdes, garšas un taustes maņu receptoriem uztvert šo enerģiju, tādējādi sniedzot augsti attīstītajam cilvēkam neiedomājami detalizētas atmiņas par katru pieredzi. Mūsu atmiņas par pagātnes notikumiem tiks atsauktas atmiņā (atskaņotas) atbilstoši mūsu vēlmei tās atcerēties, un tās sniegs tādas pat fiziskās sajūtas, kādas tika izjustas attiecīgā notikuma brīdī.

11. SMADZEŅU ENERĢIJAS LĪMEŅI SVĀRSTĀS

Pamēģināsim to vēl vairāk vienkāršot:

No katras pieredzes rodas atšķirīgs enerģijas līmenis. Šie „enerģijas līmeņi" ir tas, ko mēs uzskatām par savām „emocijām". Mēs nosakām prioritāti savām emocijām pēc enerģijas līmeņa, ko mēs izmantojam, tās pieredzot. Piemēram, pieņemsim, ka visu pieredžu enerģijas līmeņi atrodas skalā no 1 līdz 10, kur 10 ir konstantais enerģijas līmenis, kas nepieciešams, lai mūsu smadzenes atcerētos kādu pieredzi. Tā kā mēs brokastis ēdam katru rītu, mēs netērējam daudz enerģijas, lai censtos atcerēties, ko mēs ēdam. Tādēļ piešķirsim brokastu ēšanas pieredzei skaitli

2. Taču, kad nomirst kāds tuvinieks, mēs iztērējam milzīgu emocionālās enerģijas daudzumu, pieredzot šādu notikumu. Tādēļ piešķirsim tuvinieka nāvei skaitli 7.

Tajā dienā, kad uzzinājām par sava tēva nāvi, mēs ēdām kaut ko brokastīs. Mūsu smadzenes reģistrēja abas pieredzes attiecīgi 7. un 2. līmenī — atbilstoši enerģijas līmeņiem, ko radīja katra pieredze (un ko ļāva *nepilnīgo* smadzeņu spēja). Kad mēs to mēģinātu atcerēties, piemēram, būtu vajadzīgs tikai 3. enerģijas līmenis, lai atcerētos mūsu tēva nāvi, bet 8. līmenis — lai atcerētos, ko mēs tajā dienā ēdām brokastīs.

Turpretī mūsu *esencē* visas pieredzes tiek saglabātas *tieši tāpat* — visaugstākajā, stabilākajā enerģijas līmenī. Tā kā *esencei* ir *savs* enerģijas avots, kas nesvārstās, kā to dara *nepilnīgās* smadzenes, tā vienmēr reģistrē katru pieredzi nosvērtā līdzsvara stāvoklī. Tas apliecina *esences* nepakļaušanos *Otrajam termodinamikas likumam* — likumam, kas nosaka, ka izolētas sistēmas, kas *nav līdzsvarā*, entropijai (nekārtības, sabrukuma mēram) laika gaitā ir nosliece pieaugt. Citiem vārdiem, *esence* nekad nesabruks un vienmēr *perfekti* reģistrēs katru pieredzi. Tas ir iespējams, pateicoties *esences* perfektās enerģijas un vides stabilitātei un līdzsvaram.

Taču fizisko smadzeņu struktūrā mēdz būt dažas anomālijas, kas dažiem cilvēkiem sniedz gandrīz vai fotogrāfisko atmiņu; taču nevienām mazāk attīstītām smadzenēm nav iespējams būt tik *pilnīgi* fotogrāfiskām kā augsti attīstītām smadzenēm. Tomēr tas fakts, ka mēs esam attīstījuši dažādas spējas atcerēties pieredzēto, apstiprina atzinumu, ka cilvēka smadzenes patiešām spēj daudz, daudz vairāk, nekā tās pašlaik spēj īstenot.

12. KĀDU DIENU MUMS VISIEM BŪS PILNĪGS ĶERMENIS

Jo vairāk mēs attīstāmies, pat esot savā *nepilnīgajā ķermenī*, jo vairāk mēs izpratīsim cilvēka smadzeņu darbību un tādēļ spēsim tās efektīgāk izmantot. Jāpatur prātā, ka augsti attīstītās cilvēku sabiedrības, kuras zina, kā radīt cilvēka *esenci*, ir *vienmēr* pastāvējušas, un cilvēki, kuri mājo *pilnīgos ķermeņos*, ir vienmēr pastāvējuši. Nav bijis tāda laika, kad kaut kur bezgalīgajā Visumā nebūtu pastāvējusi kāda no šīm sabiedrībām. Turklāt, tā kā aizvien tiek radīti jauni cilvēki, kas iziet savas attīstības līmeņus, šo augsti attīstīto sabiedrību skaits pieaug. Galu galā katrs no mums iegūs *pilnīgu ķermeni*, kas var *nevainojami* mijiedarboties ar mūsu *esenci*.

Citiem vārdiem, pēc dažiem tūkstošiem gadu mēs būsim nākotnes attīstītā sabiedrība. Esot ar nākotnē pieejamo tehnoloģiju un informāciju, daži izvēlēsies būt par vecākiem un turpināt cilvēku rases pastāvēšanu. Šie *radītāji* to darīs, no sākuma radot cilvēka *esenci* un pēc tam radot ķermeni, kurā šī *esence* var piepildīt savas radīšanas mērķi. (Šis mērķis ir reģistrēt dzīves pieredzes un uzglabāt tās kā atmiņas emocionālās enerģijas līmeņos, tādējādi radot laimes sajūtu.) Šiem augsti attīstītājiem cilvēkiem, kuri izvēlēsies būt radītāji, būs zināšanas, lai radītu citas Saules sistēmas; un šajās jaunajās Saules sistēmās *jaunie* cilvēki iegūs pieredzes, līdz arī tie kļūs tikpat attīstīti kā to radītāji.

13. UNIKĀLĀ SPĒJA IZTĒLOTIES MŪSU NĀKOTNI

Kad mēs pieņemam faktu, ka citās Visuma daļās pastāv neatklātas, augstāk attīstītas cilvēku sabiedrības, nav grūti iztēloties citus cilvēkus, kuri ir attīstījušies daudz tālāk par mums, kas esam uz šīs planētas. Tikai iztēlojies, kā mūsu pašu priekšteči mūs uzlūkotu savas dzīves laikā, ja tie būtu redzējuši to, ko mēs zinām un saprotam mūsdienās. Protams, viņi mūs uzskatītu par daudz pārākiem un attīstītākiem — vismaz attiecībā uz „pasaulīgajām" zināšanām un tehnoloģijām.

Paņemsim par piemēru agrīnās grieķu sabiedrības mūziķus, kuriem savā laikā bija izcili muzikālie panākumi. Vai tie spētu tikai iztēloties, ka kādu dienu to pēcteči visur ņems līdzi ābola šķēles lieluma ierīci (vārdu spēle saistībā ar Apple iPod ™), kas spēj atskaņot tūkstošiem dziesmu — dziesmas, kuras prasmīgi ierakstītas ar instrumentiem, kas tajā laikā pat nepastāvēja?

Tāpat *mums* nevajadzētu būt pārāk grūti iztēloties nākotni, kur šīs pašas dziesmas un miljoniem citu dziesmu vairs netiek ierakstītas ierīcē, kas jānes *ārpus* mūsu ķermeņa. Tā vietā dziesmu melodijas un ritmi tiks ierakstīti un atskaņoti pēc vēlēšanās mūsu *galvās*. To paveiks mūsu smadzeņu šūnu maņu receptori, kas būs savienoti ar mūsu ausu dzirdes (audio) nerviem, kas mums ļaus *klausīties* mūziku no iekšienes. Kad mums būs atbilstoši attīstītas smadzenes, mēs ne tikai spēsim dzirdēt vārdus, kas skanēs mūsu galvās, bet mēs arī dzirdēsim instrumentu skaņas, kas rada harmoniju un ritmu. Tas iedzīvinās dziesmas un sniegs prieku, ko mēs pieredzam, tās klausoties. Kāda tad būs vajadzība pēc 21. gadsimtā izgatavota iPod, kad pastāvēs tehnoloģijas un zināšanas, lai reģistrētu jebkuru dziesmu, ko mēs dzirdam, un to atskaņotu jebkurā brīdī, kad mēs to vēlamies, tikai padomājot par to?

To ir viegli *iztēloties*. Tas šķiet ļoti iespējams, sevišķi, ņemot vērā visu, kas ticis atklāts par smadzenēm un to, kā darbojas *nanotehnoloģijas*. Jau tagad milzīgi informācijas apjomi var tikt uzglabāti tādos niecīgos priekšmetos kā mūsdienu iPod mūzikas atskaņotāja elektroshēma. Neskatoties uz to, mūsdienu zinātnieki var būt visnezinošāko un nocietinātāko cilvēku starpā attiecībā uz cilvēka *esences — vispilnīgākās* ierakstīšanas un atskaņošanas ierīces, kas jebkad tikusi radīta, — esamības *patieso realitāti*.

14. SAPŅI IR ESENCES ATMIŅAS, KURĀM DOTA PIEKĻUVE

Viena no jomām, kas apliecina *esences* esamību un par ko zinātnei nav izdevies rast jebkādus nozīmīgus secinājumus, ir sapņi. Zinātne prāto, ka sapņošana ir vajadzīga un ļoti būtiska mūsu emocionālajai veselībai. Tā uzskata, ka tāds cilvēks, kurš nesapņo, varētu kļūt kaut kādā mērā vājprātīgs. Tomēr *patiesībā* tā nav taisnība. Vispusīgāka izpratne par to, kas patiesībā ir sapnis un kā tas norisinās prātā, parādīs, ka tie, kuri sapņo mazāk, ir emocionāli mierīgāki nekā tie, kuri sapņo vairāk. Un tie, kuri savus sapņus uztver *pārāk* nopietni, bieži vien vairāk zaudē realitātes sajūtu nekā tie, kuri tā nedara.

Sapņošana un iztēlošanās ir vienkārši saglabāto atmiņu nejauša atcerēšanās, ko

mūsu apziņas prāts mēģina sakārtot *saprātīgās* un atpazīstamās pieredzēs, un to paveic vai nu mūsu *esence*, vai mūsu fiziskās smadzenes, vai abi kopā. Ja vien nenotiek kāda manipulācija no ārpuses, piemēram, hipnoze, visi sapņi īstenojas no mūsu faktisko pieredžu, kas notikušas nesen vai pirms ilga laika, nejaušām, sadrumstalotām daļām. Kad mūsu *nepilnīgās* smadzenes mēģina organizēt mūsu pagātnes pieredžu atmiņas, lai mēs tās spētu apzināti saprast, mūsu sapņi kļūst par pavisam nesaistītu notikumu neapzinātām kompilācijām, kuras mums ir grūti izskaidrot vai izprast.

Pilnīgs nakts miegs ir tāds, kurā mēs aizmiegam un, pirms mēs to zinām, mēs nākamajā rītā pamostamies, esot bez kādiem sapņiem un bezmiega periodiem, — tikai pilnīgs, īsts un dziļš miegs. Kā teikts iepriekš, tie, kuri pēdējā laikā pieredz lielāku emocionālo stabilitāti un mieru, sapņo mazāk un spēj gulēt veselīgāk.

Kaut arī sapņi nav nepieciešami, tie *ir* neizbēgama mūsu *nepilnīgo* smadzeņu darbības daļa. Tas ir tādēļ, ka smadzenes (mūsu *nepilnīgais* ķermenis) nespēj apzināti piekļūt zemapziņai (*esencei*) un kontrolēt to. Kad mēs sapņojam, mēs *pilnībā* neatrodamies *zemapziņas* stāvoklī. Sapņu laikā cītīgi darbojas mūsu smadzenes, kā arī pārējās ķermeņa maņu sistēmas. Sapņojot mūsu apziņas prāts cenšas padarīt sapni saprotamu (jēdzīgu), radot enerģijas patēriņu, kas mazina *labu* nakts miegu.

15. MUMS VISIEM IR NEPIECIEŠAMS MIEGS

Miegs ir veids, kā mūsu smadzenes pavēsta mūsu zemapziņai būt klusai un saņemt nepieciešamo atpūtu, ko, *esence*, protams, nekad nedarīs. *Nepilnīgajām* smadzenēm, kas ir *nepilnīgā* ķermeņa galvenā sastāvdaļa, ir nepieciešama atpūta enerģijas svārstību pastāvīgās nelīdzsvarotības dēļ. Citiem vārdiem, smadzenes tāpat kā visas citas ķermeņa daļas var novārgt, ja tās nesaņem tik daudz enerģijas, cik tās izlieto, vai ja tās tiek par maz izmantotas un atrofējas. Kad *nepilnīgās* smadzenes mēģina atpūsties, tās atgrūž enerģijas līmeņu pastāvīgos viļņu garumus (atmiņas), kas nāk no *esences*. Kad tas notiek, cilvēka spēja domāt netiek pilnībā izmantota, un tādēļ tas nespēj organizēt atmiņas *saprātīgās* (jēdzīgās) pieredzēs. Tādējādi tiek radītas sadrumstalotas un aplamas (bezjēdzīgas) pieredzes, kas saistītas ar sapņošanu.

Cilvēkiem, kas cieš no bezmiega, ir grūti panākt, lai smadzenes pārtrauktu domāt par viņu pašreizējām realitātēm. Šiem cilvēkiem var labi noderēt padoms „skaitīt aitas", kuras lec pāri sētai. Kāpēc tas darbojas? Ja cilvēks var koncentrēties (vērst *nepilnīgo* smadzeņu enerģijas līmeņus) uz kaut ko tādu, kas *nav* ļoti reāls (aitas, kas nepārtraukti pēc kārtas lec pāri sētai), bet kas šķiet pilnīgi saprotams (skaitīšana — viens, divi, trīs … — ir saprotama), tad enerģija, kas vajadzīga *domāšanai*, daudz vieglāk atslēgsies.

Ja cilvēki, kas cieš no bezmiega, gulētiešanas brīdī lasa kādu izdomātu romānu un tie jau ir sapratuši, ka šajā romānā nepieredzēs nekādu *īstenību* (tādēļ tie netērē enerģiju, cenšoties *domāt* un izprast), tie aizmieg samērā viegli. Tas notiek tādēļ, ka mūsu *esencei* nav nepieciešams miegs vai „enerģijas līmeņu uzlādēšana". Kad cilvēks koncentrējas uz ko tādu, ar ko *saprātam* nav jānodarbojas (uz fantāzijām), šis *domas* radītais enerģijas līmenis tiek automātiski novirzīts

uz to mūsu daļu, kurai nav nepieciešama „uzlāde" no mūsu ķermeņa (uz mūsu *esenci*). Tas sniedz tai mūsu ķermeņa daļai, kas *domā* un kam nepieciešama atpūta (mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm), iespēju atpūsties.

16. KAD MĒS SAPŅOJAM, MŪSU DOMĀŠANAS SPĒJA IR NOMĀKTA, TAČU ESENCE PALIEK NOMODĀ

Vairumam cilvēku sapņi ir līdzīgi. Piemēram, daudzi no mums ir sapņojuši, ka mēs varam lidot. Iespējams, ka daži no mums ir iztēlojušies sevi kā krītošu lapu, kas lēni laižas zemē. Daudzi no mums sapnī ir puskaili apmeklējuši skolu. Iespējams, ka mēs pat esam sapņojuši, ka redzam vienacainu milzi, kas dzīvo uz citas planētas. Mums visiem ir rādījušies murgi, kur monstri ir iebrukuši mūsu sapnī un apdraudējuši mūsu dzīvību. Mēs sapņos spējam redzēt tādas neiespējamības, kurām nav nekāda sakara ar mūsu *realitāti*. Kā tas var būt? Vai mēs reiz lidojām? Vai mēs reiz bijām lapa un vai mēs patiešām redzējām vienacainu milzi? Vai mēs visi pieļaujam vienu un to pašu kļūdu — dodamies uz skolu, pilnībā neapģērbjoties? Vai pastāv tādas dzīvības formas kā monstri, kas dzenas mums pakaļ un apdraud mūsu dzīvību?

Kad mēs sapņojam, mūsu spēja *domāt* ir lielā mērā nomākta, tāpat ir kavētas arī daudzas citas mūsu *nepilnīgā* ķermeņa funkcijas; tādēļ mums var rādīties ļoti savādi un muļķīgi sapņi. Sapņošana ir rezultāts tam, ka mūsu *nepilnīgās* smadzenes nespēj kontrolēt mūsu zemapziņas prātu, kur mūsu cilvēka *esence* turpina pastāvēt, kā tā vienmēr ir pastāvējusi, kopš mēs kļuvām par dzīvu, pie samaņas esošu cilvēku, un tai nav nepieciešams gulēt, kā arī nav nepieciešama enerģija no mūsu ķermeņa.

Esencei ir pašai savs enerģijas avots — līdzīgi kā iPod baterijām, taču *esences* „baterijas" nekad nepaliek tukšas. Tādēļ, tā kā „vienmēr ieslēgtā enerģija" no zemapziņas tiecas mijiedarboties ar smadzenēm (kuras miega stāvoklī ir spiestas izslēgt savu enerģiju dēļ vajadzības atpūsties), *saprāts* nespēj apzināti atcerēties un izprast radītos mentālos tēlus. (Jāpatur prātā, ka „saprāts" patērē smadzeņu, nevis *esences* enerģiju.) Tā kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes mums ļauj atcerēties tikai fragmentus no mūsu pagātnes pieredzēm, tās cenšas piešķirt nozīmi enerģijai (atmiņām), kas tās ietekmē miega laikā. Tās kļūst par mūsu sapņiem.

17. KAD MUMS NAV NEPIECIEŠAMS MIEGS, MĒS SAPŅOJAM NOMODĀ

Sapņošanas dabiskais fenomens noris arī tad, kad mēs esam pie pilnas apziņas, un to mēs saucam par sapņošanu „nomodā". Kad mēs nepieliekam apzinātas pūles, lai atslēgtu savas smadzenes miega laikā, mūs pastāvīgi ietekmē vai nu smadzeņu enerģija (kad mēs *domājam* par savu dzīvi), vai mūsu *esences* pastāvīgā enerģija. Atmiņas no mūsu zemapziņas ieplūst mūsu apziņas prātā bez kādas mūsu *vēlmes*. Atkal — tas notiek tādēļ, ka mūsu *esences* enerģiju nevar izslēgt. Tādējādi mūsu *nepilnīgās* smadzenes rada nejaušas, aplamas *fantāzijas*, kas ienāk mūsu prātā nomoda sapņošanas laikā, tāpat kā tās rada *sapņus*, kad mēs cenšamies gulēt.

Sapņošana nomodā notiek, kad mēs pilnībā neizmantojam savu smadzeņu pašreizējos

enerģijas līmeņus; citiem vārdiem, mēs neļaujam pašreizējai apkārtējai videi ietekmēt mūsu apzināto vajadzību domāt. Citādāk sakot — ja mūsu smadzenes neiesaistās mijiedarbībā ar apkārtējo pasauli un mēs pārstājam „domāt", mēs sākam sapņot nomodā. Ja mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm ir nepieciešams miegs, brīdī, kad mēs pārstājam tās izmantot, lai *domātu*, mēs ieslīgstam miega stāvoklī. Ja tām nav nepieciešams miegs, mēs sākam sapņot *nomodā*.

18. AKLU CILVĒKU SAPŅOS NAV VIZUĀLU TĒLU

Tiem, kas no dzimšanas ir akli, nav tādi pat sapņi kā pilnīgi redzīgiem cilvēkiem. Kad viņiem tiek palūgts aprakstīt savus sapņus, viņiem tas ir ļoti grūti, gandrīz neiespējami — tos atstāstīt jebkādā detalizētā veidā, ko saprastu redzīgs cilvēks. Zinātne ir secinājusi, ka cilvēki, kuri ir akli kopš dzimšanas, savos sapņos nepieredz vizuālus tēlus. Kā zinātne to var secināt? Kā lai iedzimti akls cilvēks (akls kopš dzimšanas) spētu kaut ko aprakstīt kādam citam cilvēkam, kurš to ir pieredzējis pavisam atšķirīgā veidā?

Piemēram, ja akls cilvēks patiešām sapnī redz sarkanu krāsu, kā lai to apraksta cilvēkam, kurš ticis mācīts, kas ir „sarkans", redzīgā cilvēka vizuālajā pieredzē? Aklajam cilvēkam nebūtu atskaites punkta, uz kura balstīt attiecīgu aprakstu.

Fakts ir tāds, ka akls cilvēks nespētu aprakstīt vizuālu pieredzi, pat ja tāda būtu notikusi sapnī. Tā kā akliem cilvēkiem ir vizuālas pieredzes, kas glabājas viņu *esencē*, tiem ir sapņi, ko tie pašreizējā pieredzē nespēj izskaidrot. Tomēr viņi var **mēģināt savu saglabāto atmiņu nejaušās izpausmes organizēt saprātīgās pieredzēs**, kas tiem šķiet loģiskas un tādējādi liek tiem sapņot.

19. VISAS NĀVES TUVUMA PIEREDZES IR SAPŅI

Aplūkosim šādu scenāriju.

Pieņemsim, ka kāds cilvēks, kuram veikta operācija, pēc operācijas pamostas un spēj spilgti atcerēties savu operāciju, ko šķietami nebūtu iespējams atcerēties, ja viņam nebūtu „ārpus ķermeņa" pieredzes. Pieņemsim, ka šis cilvēks atceras, ka ir redzējis ķirurgu operācijas laikā palaikam paceļam savas rokas, lai izstaipītu savus muskuļus un mazinātu spriedzi un saspringumu savās rokās. Pieņemsim, ka starp šī cilvēka redzesloku un ķirurgu ir novietots palags, kā tas parasti tiek darīts. Tā kā viņa redzesloks ir aizklāts, ir skaidrs, ka tas izslēdz iespējamību, ka šis cilvēks procedūras laikā nāktu pie samaņas un spētu redzēt ķirurga darbošanos. Pieņemsim arī to, ka šis cilvēks bija pie samaņas, kad tika ievests operāciju zālē, un ka viņš satika ķirurgu, pirms tika iemidzināts.

Tāpat kā mēs sapņojam, kad esam aizmiguši, cilvēks *sapņo*, kamēr tā fiziskās smadzenes pieredz kādu traumatisku notikumu. Cilvēks rada *sapni* no traumatiskās pieredzes un no uzglabātajām atmiņām, kas ietekmē zemapziņas prātu. Atmostoties no traumas, smadzenes cenšas organizēt reģistrētās atmiņas *saprātī*gā (jēgpilnā) pieredzē.

Piemēram, kaut arī anestēzija ietekmē *nepilnīgās smadzenes* jebkuras operācijas laikā, tā **neietekmē** *esenci*! Kaut arī cilvēka acis ir aizvērtas, joprojām pastāv smaržas, skaņas, garšas un

taustes enerģijas struktūras, kuras sasniedz cilvēka maņu receptorus un kuras reģistrē viņa *esence*.

Cilvēka acis var būt aizvērtas, un cits tuvumā esošs cilvēks var nostenēt vai nožāvāties, izstaipot un kustinot savas rokas. Šāda darbība izdala ievērojamu enerģijas daudzumu, un pēc tam tā tiek atpazīta — cilvēks izstaipījās. Kad mūsu fiziskās smadzenes vai nu mākslīgi vai dabiski aizmieg, mūsu *esences* spēks turpina reģistrēt ikkatru pieredzi, kas notiek apkārtējā vidē.

Piemēram, ja ķirurgam būtu gumijas apavi, cilvēkam, kurš guļ uz kušetes, nemaz nav jāredz apavi, lai zinātu, ka tie ir no gumijas. Viņš varētu izsecināt *realitāti*, izdzirdot skaņu, ko apavi rada uz grīdas (skaņu, ko cilvēks atpazīst kā gumijas saskari ar grīdu), vai pēc gumijas specifiskās smakas.

Visas nāves tuvuma pieredzes ir sapņi.

20. NAV PATIESU „ĀRPUSĶERMEŅA" PIEREDŽU

Jebkuru normālu sapņu secībā mums parasti ir kāda „ārpus ķermeņa" pieredze. Mēs patiesībā redzam sevi, pieredzot jebkādu sapni, kas mums ir. Mēs vienmēr uztveram sapni tā, it kā mēs redzētu savu ķermeni veicam darbības sapnī. Mēs nesapņojam, izmantojot sapnī sava ķermeņa acis. Sapņos mēs piedalāmies kā trešā persona, kura vēro savas rīcības.

Nav nekādas atšķirības starp ārpus ķermeņa pieredzi, kas kādam cilvēkam varētu būt bijusi sapnī, un pieredzi, ko kāds cilvēks uzskata, ka tāda ir bijusi, kad viņš ir miris un atgriezies dzīvē. *Patiesā realitāte* ir tāda — brīdī, kad *esence* atstāj ķermeni, vairs nav maņu receptoru, kas reģistrētu pieredzi; tādējādi nevar būt patiesas „ārpus ķermeņa" pieredzes, kā to daži uzskata. *Esencei* nav noteikti jāatstāj ķermenis nekavējoties pēc tam, kad ir apstājusies sirds vai kad pārstājušas darboties *nepilnīgās smadzenes*. Taču, kad tā atstāj ķermeni, tad un tikai tad cilvēks var tikt patiesi uzskatīts par mirušu; un tajā brīdī nav iespēju, kā cilvēks varētu reģistrēt noteiktu ārpus ķermeņa pieredzi.

Cilvēcei par laimi, kādu dienu mēs nekad vairs *nesapņosim*. Vairs nepastāvēs zemapziņas un apziņas domas. Tā vietā visas domas un pieredzes tiks perfekti uzglabātas un perfekti kontrolētas, un tās būs pieejamas pēc mūsu brīvās gribas caur mūsu *esences* spēku, kas mīt *pilnīgajā* cilvēka ķermenī. Taču tagad mums ir jāsapņo un jāiztēlojas, un tad jāizmanto savs *saprāts*, lai saprastu, kas ir *reāls* un kas tāds nav.

21. SPĒJA SAPŅOT, FANTAZĒT UN DOMĀT

Atšķirība starp to, kā cilvēki sapņo, fantazē un domā, ir rodama prāta stāvoklī, kurā tas tiek darīts. Mēs *sapņojam* tādā zemapziņas stāvoklī kā miegā vai stāvoklī, kurā mēs savas mentālās domas vēršam ārpus mūsu pašreizējās realitātes sfēras, — piemēram, nomoda sapņošanas laikā, kad mums būtu jāstrādā.

Atšķirība starp sapņošanu un iztēles pielietošanu ir tāda, ka *fantazēšana* ir iepriekš nodomāts prāta process, kamēr sapņošana ir netīšs mentāls process, kas mūsu prātā sākas nejauši.

Kamēr gan sapņošana, gan fantazēšana bieži vien ir labi pārdomāta, dīvaina un saistīta ar atslābinātu domāšanas procesu, tikmēr *domāšana* sasprindzina mūsu prāta spējas līdz to robežām.

Domāšanas process vai lietu noskaidrošana vienkārši ir iztēles procesa pielietošana vai labāk — problēmas risinājuma izsapņošana, koncentrējot proporcionāli lielāku enerģijas daudzumu uz kādu domu, nekā mēs to darītu *fantazējot* vai *sapņojot*. Prāta enerģija, kas tiek izmantota domāšanai, ir daudz lielāka nekā enerģija, kas nepieciešama, lai sapņotu vai fantazētu. Tādēļ daži cilvēki nespēj *domāt* tik labi kā citi cilvēki. Nav tā, ka viņu *cilvēka esence* būtu jebkādā ziņā mazāk „cilvēciska", bet drīzāk viņu *nepilnīgās* smadzenes, iespējams, nespēj radīt nepieciešamo „prāta enerģiju", lai atbilstoši *domātu*.

Ģenētiski mantotās *nepilnīgās* smadzenes spēj radīt „prāta enerģiju" atbilstoši norādījumiem, kas saņemti no vecākiem. Mūsu ļoti atšķirīgās spējas izmantot savas smadzenes ir atkarīgas no mūsu smadzeņu fiziskā sastāva. Daži cilvēki spēj domāt daudz ātrāk un efektīvāk nekā citi ģenētisku atšķirību dēļ. Tas neko neliecina par to, *kas mēs esam*, tomēr, ja cilvēka, kurš lēni mācās, *esence* tiktu ievietota tādā ķermenī, kur smadzenes darbojas efektīvāk, tas būtu tikpat „gudrs" kā visi pārējie. Tā saucamās „saprātīguma" pakāpes, kas sastopamas cilvēku starpā, ir saistītas nevis ar *esenci*, bet gan ar *nepilnīgā ķermeņa* fiziskajiem ierobežojumiem.

22. DAŽAS ATMIŅAS NAV SAISTĪTAS AR MŪSU PAŠREIZĒJO REALITĀTI

Mēs visi laiku pa laikam *fantazējam*. Daudzi no mums ir pieredzējuši nedrošību saistībā ar pirmo došanos uz skolu un domājuši, vai mēs iederēsimies, to attiecinot uz mūsu sapni par skolas apmeklēšanu, pilnībā neapģērbjoties. Un nav tāda iedomāta monstra, kuram būtu ķermeņa daļas, kas paņemtas no kāda dzīvnieka, ko mēs būtu redzējuši vai ko apzinātos savā pieredzētajā realitātē. Ir viegli iedomāties „ķengurziloni". Vienkārši iedomājies ziloni, kurš stāv uz pakaļējām kājām un kuram ir īsas priekšējās kājas un soma ar mazu ķengurzilonēnu. Tagad iztēlojies to ar lieliem haizivs zobiem!

Daži ir pamanījuši, kā no koka krīt lapa, un ir prātojuši, kā tie justos, ja būtu lapa un lēni, liegi kristu zemē. Mēs esam redzējuši putnus, kas neierobežoti brīvi lido debesīs, un esam iztēlojušies, kā būtu, ja mēs būtu kā putni. Ņemot vērā, ka mēs varam to *iztēloties*, ir loģiski, ka mūsu zemapziņas prātā (*esencē*) ir ietverta pieredze par laiku, kad mēs patiešām varējām lidot. Un tas tā ir! Tas bija augstāk attīstītajā pasaulē, no kurienes mēs esam nākuši, kur pastāv tādas tehnoloģijas, kas mums vēl ir jāatklāj.

Fakts ir tāds, ka dažas atmiņas glabājas tajā mūsu daļā, kas nav mūsu pašreizējās realitātes apzināta sastāvdaļa. Kaut arī mūsu smadzenes nespēj pēc pieprasījuma piekļūt šīm zemapziņā „uzglabātajām" atmiņām, tomēr, kad mēs atslābinām savu prātu un sākam sapņošanas vai fantazēšanas procesu, mēs piekļūstam šai zemapziņas sfērai un mēģinām organizēt to, ko mēs caur *domāšanu* ietveram mūsu pašreizējās realitātes kontekstā.

23. MALDĪGAS REALITĀTES IR MŪSU PAŠU IZRAISĪTAS

Tādējādi vienas no lielākajām cilvēka pieredzes dilemmām notiek mūsu pašu prātā. Problēma rodas tāpēc, ka mēs nespējam precīzi noteikt, kad mūsu prāts izmanto pats *savu* enerģiju, lai *izdomātu* risinājumu apkārtējās vides situācijās, vai arī mēs īstenībā *sapņojam*. Tādēļ mēs varam tikt vadīti maldīgā realitātē, ko nepieredz neviens cits, izņemot mūs.

Secinājumi, kurus mēs iegūstam, sapņojot „nomodā", pastāv *tikai* mūsu *pašu* prātā, ja vien, protams, mēs veiksmīgi nepārliecinām citus, ka mūsu sapņi ir īstenība. Mūsu pašreizējo realitāti sevišķi var sagrozīt mūsu sapņi, kad mēs pārliecinām sevi, ka tas, ko mēs sapņojam (vai nu miega stāvoklī, vai tad, kad esam nomodā), ir *īsta* pieredze. Kad mēs apdomājam savus nereālos sapņus un pielietojam savu unikālo spēju *domāt*, mēs mēģinām formulēt kaut kādu kārtību, lai šie sapņi iederētos mūsu realitātē. Tas sagroza to, kas *patiešām* notiek mūsu apkārtējā vidē, par mūsu pašu *nereālās* pasaules izmainītu formu.

Darbs, kas definētu un attēlotu katru zināmo cilvēka prāta novirzi (piemēram, ekstrasensismu, māņticību, placebo efektu utt.), būtu ļoti ietilpīgs, un tas nekad nebūtu pilnīgs, jo katrs cilvēks prāta fenomenus pieredz atšķirīgos apstākļos. Pielietojot veselo saprātu un domāšanu, lasītājs spēs saskatīt līdzības starp daudzām prāta anomālijām — gan īstām, gan neīstām. Piemēra pēc mēs aplūkosim tikai dažas:

24. MĒS VISI DZIRDAM „BALSIS SAVĀ GALVĀ"

Daži cilvēki ar garīgiem traucējumiem (vājprātību) izpauž savus sapņus un fantāzijas, kā tos uztver viņu apziņas prāts, esot bez spējas pielietot savu *domāšanu*, lai tos pārveidotu saprātīgās domās. Citi dzird savā galvā balsis vai uzskata, ka sazinās ar kādu vai kaut ko, kas būtu ārpus viņu ķermeņa. Patiesībā šie cilvēki ir ģenētiski ierobežoti savas *domāšanas* spējas izmantošanā, un tie nespēj atšķirt pašreizējo realitāti no uzglabātajām atmiņām.

Kā tika izskaidrots, *esences* enerģijas līmenis ir konstants, un tas nesvārstās kā smadzeņu enerģijas līmeņi. Kad mūsu apziņas prātā notiek enerģijas svārstības jeb atplūdi zemākā enerģijas viļņa līmenī, *esences* konsekventā augstākā enerģija sniedz „domas" (enerģiju), kas nāk mūsu prātā. Šādos gadījumos, pateicoties tam, ka esam pie pilnas apziņas un mūsu *nepilnīgās smadzenes* mēģina tās izprast, mūsu prāts interpretē uzglabātās atmiņas kā pašreizējas domas. Tas ir vislabākais veids, kā raksturot „balsis mūsu galvā".

Lūk, piemērs: Ja mēs kaut kur esam atstājuši savas mašīnas atslēgas un esam aizmirsuši, kur mēs tās nolikām, mūsu smadzenēs aizvien ir saglabājušās atmiņas par to, kur mēs tās nolikām, taču daudz zemākā enerģijas līmenī, nekā tās tika saglabātas mūsu *esencē*. Mūsu apziņas prāts var koncentrēties uz kaut ko citu, kad pēkšņi mūsu prātā nāk atmiņas par to, kur mēs nolikām atslēgas. Mūsu smadzenes ir tik neefektīvas atmiņas lietošanā, ka, jo vairāk mēs koncentrējamies uz to, kur mēs atstājām savas atslēgas, jo grūtāk mums to ir atcerēties. Taču *esences* enerģijas līmenis ir pastāvīgs, un tas aizpildīs robus, ko radījušas mūsu *nepilnīgās* smadzenes. Šie prāta „robi" var būt dažādi atkarībā no cilvēka fiziskajām spējām, ko ietekmē

ģenētiski pārmantoti smadzeņu trūkumi. Jo vairāk ir šādu „robu", jo lielāki šķiet cilvēka garīgie traucējumi.

Cits piemērs par „balsīm mūsu galvā" notiek, kad mēs ticam, ka ar mums runā kāds miris radinieks vai kāda cita bezmiesīga dvēsele. Kad tas notiek, mēs vienkārši pielietojam savu *saprātu*, *iztēlojoties*, kas varētu notikt. Mēs ņemam faktiskas atmiņas par kādu cilvēku (kā to mēs darām radinieka gadījumā) vai iztēlojamies kādu citu cilvēku, un veidojam pieredzes apzinātu realitāti.

Maza bērna nepiesārņotajā prātā ir ievērojami vairāk „robu" nekā pieaugušam cilvēkam, kura apziņas prāts visu laiku koncentrējas uz daudzām dažādām tagadnes realitātēm, kas aizņem visu *nepilnīgo* smadzeņu enerģijas potenciālu. Tādēļ ir izplatīti, ka daudzi bērni sastop neredzamus draugus, kā arī tie spēj daudz brīvāk fantazēt. Tam cēlonis ir *esence,* kas aizpilda robus viņu nenobriedušajās smadzenēs. Tātad mazi bērni spēj izvilkt atmiņas no savas *esences* daudz vieglāk, nekā to var pieaugušie.

25. NENORMĀLI UN NORMĀLI DOMĀŠANAS MODEĻI

Daži no mums varētu šķist garīgi atpalikuši, psihiski slimi, šizofrēniski vai ar citādiem emocionāliem traucējumiem; tomēr visu *nepilnīgo* cilvēku *sapņi* un *fantāzijas* var šķist ļoti nereālas citiem cilvēkiem, ja mēs nepielietojam savu *domāšanas* spēju. Tādēļ sapņi, kas mums ir zemapziņas stāvoklī, var tikt apkopoti nesaistītu gadījumu pieredzēs (vai pat fantāzijās), kas nekad nenotiek *īstenībā***.** Tam labs piemērs ir murgi, ko pieredz daudzi no mums. Pēc kādas sevišķi satraucošas filmas noskatīšanās mēs varam pieredzēt sapni, kurā filmas daļas tiek ietvertas kādā personīgā situācijā, ko mēs varētu pieredzēt savā pašreizējā realitātē; tādējādi mūs tāpat var satraukt kāda fantāzija, ko mūsu prātā radījuši savstarpēji nesaistīti notikumi.

Cits piemērs ir tas, ko mēs domājam par cilvēku, kurš iet ielu, runādams tukšumā. Vienīgā atšķirība starp šo cilvēku un kādu, kas to pašu dara noslēgtā vietā, ir rodama pieņemtajā normā attiecībā uz šādu rīcību. Kaut arī šī rīcība abos gadījumos neatšķiras, runāšana tukšumā varētu tikt uzskatīta par sociāli pieņemamu, ja tā ir dievticīga cilvēka personīga lūgšana izvēlētajai dievībai, vai tā ir mērķtiecīgi vērsta domas enerģija, ko lieto kāds meditējošs cilvēks. Savukārt, kurš tā rīkojas publiski, sabiedrībā tiek dēvēts par „šizofrēniķi". Pieņemtā atšķirība ir rodama tajā, ko mēs *domājam* par to, ko var *sagaidīt* no cilvēkiem, kas runā tukšumā. Mums ir ticis mācīts, un tāpēc mēs pielietojam savu *saprātu*, lai atšķirtu pieļaujamās „normālās" rīcības no tām, ko mēs uzskatām par „nenormālām".

26. ESENCE UZGLABĀ MŪSU ATMIŅAS UN NOSAKA TO, KAS MĒS ESAM

Daudzi mūsu pašreizējās pieredzes faktori vedina mūs pie loģiska secinājuma, ka cilvēka *esence* pastāv. Šobrīd mums pēc iespējas labi jāizmanto savs prāts un iztēle, lai mēs nokļūtu tajā *realitātes* sfērā, kurā tikai daži cilvēki jelkad ir uzdrošinājušies nokļūt ar savu apziņas prātu. Mums jāaizsniedz sapņu un radošās un tēlainās domāšanas zemapziņas sfēra. Tieši šajā izziņas

(kognitīvajā) sfērā mēs iegūsim labāku izpratni par to, kā mūsu *esence* ir izšķiroša daļa no tā, *kas mēs patiesībā esam*.

Mēs visi sapņojam, un mēs visi fantazējam. Problēma pastāv tajā, ka tad, kad mēs to darām, mums nav ne jausmas, ka tas, ko mēs sapņojam vai iztēlojamies, vienkārši ir atmiņas par mūsu zemapziņas atmiņā uzkrātajām pieredzēm. Tieši šī „atmiņa" uzkrāj visas mūsu pieredzes (gan šajā pasaulē, gan iepriekšējās pasaulēs) un nosaka mūsu individualitāti, pamatojoties uz šīm pagātnes pieredzēm. Tā ir mūsu *esence*. Neatkarīgi no tā, kāda ir mūsu ķermeņa forma vai apmērs, *esence* ir tas, kas mēs *patiesībā* esam.

Taču, pirms mēs varam pareizi izprast — tieši kas ir mūsu cilvēka *esence* un kā tā darbojas — mums jāaplūko tas, *kā* mēs domājam. Lai to darītu un tādējādi gūtu sekmes **īstenas patiesības** apgūšanā, mums jāvēlas atvērt savs prāts tādām iespējām, kādas mēs nekad iepriekš neesam apsvēruši.

27. MĒS NEVARM IZTĒLOTIES TO, KO MĒS NEESAM PIEREDZĒJUŠI

Aplūkojot cilvēka prātu un to, kā tas domā un apstrādā informāciju, pirmais, kas mums ir jāsaprot, ir tas, ka mēs nevaram domāt vai sasniegt kaut ko tādu, ko mēs nespējam *saprātī*gi iedomāties, kas tas varētu notikt. Patiesībā mēs nevaram domāt vai sasniegt kaut ko, ja vien mēs vispirms *neiztēlojamies*, ka tas varētu notikt, vai vismaz *nesapņojam* par tā notikšanas iespējamību. Un mēs nevaram *iztēloties* vai *nosapņot* kaut ko tādu, ko mēs vēl neesam pieredzējuši, jo tad mums nebūtu atmiņu, no kurām smelties to, ko mēs iztēlojamies vai par ko sapņojam. Tādēļ visu, ko mēs domājam vai *ticam*, ka mēs varam sasniegt (iztēlojamies vai sapņojam), mēs esam pieredzējuši iepriekš.

Tas nenozīmē, ka mēs visu esam pieredzējuši paši; varbūt drīzāk mēs esam bijuši liecinieki tam, ka kāds cits gūst pieredzi. Iedomāšanās, ka mūs var apēst kāds plēsīgs zvērs, nebūt nenozīmē, ka tas ir noticis personīgi ar mums; mēs redzējām tādu situāciju, un šis notikums tika reģistrēts kā atmiņa no mūsu pašu pieredzes. Piemēram, mazam bērnam nav bailes no čūskām, līdz (caur pieredzi) šādas bailes iegulstas bērna psihē, — vai nu personīgā pieredzē vai mācoties no kāda cilvēka, kam bērns uzticas. Bailes un fobijas, kas mums piemīt piedzimstot, nav katrā ziņā ģenētiski mantotas no mūsu vecākiem. Visdrīzāk tās ir pieredzes, kas ir reģistrētas mūsu *esencē*. Tādēļ vēl ilgi, pirms tie no saviem vecākiem iemācās baidīties vai pieņemt, daži zīdaiņi baidās no drausmīgām maskām, taču citi nebaidās. Iespējams, ka zīdainis saista necilvēcīgo maskas sejas izteiksmi ar kaut ko, kas izraisīja spriedzes situāciju iepriekšējās dzīves pieredzē. Nav iespējams zināt, kāpēc daži zīdaiņi atšķirīgi no citiem reaģē uz noteiktiem ārējiem stimuliem, līdz mēs spēsim redzēt visas pagātnes pieredzes, kas uzglabājas cilvēku *esencēs*.

Tā kā mums visiem piemīt neparasta un unikāla cilvēciska spēja *iztēloties*, nav nekāds brīnums, ka mēs cits citam liekam tik daudz vilties. Citām dzīvības formām nepiemīt *domāšanas* spēja, kas ir *iemesls* tam, ka tās nespēj rast tik nesakarīgus veidus, kā izturēties pret apkārtējo vidi un savā starpā, kā to dara cilvēki. Nav teikts, ka dzīvnieki nesapņo, jo tie sapņo, — taču tie ***neiztēlojas***, kā mēs to darām, jo tie nespēj *domāt* kā cilvēki.

28. NO DZĪVNIEKIEM MŪS ATŠĶIR MŪSU IZTĒLE

Fakts, ka mēs varam nākt klajā ar idejām (iztēloties), kas *nav* mūsu pašreizējās realitātes daļa, atšķir mūsu domāšanas procesus un spējas no tā, kas piemīt visiem dzīvniekiem. Tomēr, paužot uzskatu, ka cilvēki ir daudz saprātīgāki un *cilvēcīgāki* par visām pārējām dzīvības formām, tas varētu aizvainot dzīvnieku mīlētājus. Taču, atbalstot ideju, ka mēs neko daudz neatšķiramies no dzīvniekiem, uzskatot, ka mūsu priekšteči reiz paši bija mežonīgi zvēri, tas vienlīdz aizvainotu otru cilvēku daļu. Ieņemt kādu no abām nostājām šajā debatē nozīmētu atsvešināšanos no tiem lasītājiem, kuri gūst daudz vairāk prieka un mīlestības no saviem mīļajiem dzīvniekiem, nekā tie gūst no citiem cilvēkiem, vai atsvešināšanos no tiem cilvēkiem, kuru draugu vai radinieku ir sakropļojis vai nogalinājis kāds no dzīvniekiem, ko upuris reiz aizsargāja un dievināja. Dzīvnieka uzbrukuma upurim ir tikpat grūti saskatīt līdzības starp dzīvniekiem un cilvēkiem, cik tas ir grūti kara vai nozieguma upurim.

Neatkarīgi no tā, cik ļoti kāds censtos aizstāvēt dzīvnieku mīļotāju un pazemināt cilvēku, *realitāte* paliek nemainīga, ka neviens cits dzīvnieks tik prasmīgi vai tik bieži kā mēs neizmanto saprātu, valodu, izpēti, apbrīnu, ilgas, ētiku, estētiku, radošumu, iztēli un ambīcijas. Ir tādi cilvēki, kuri piedēvē visas šīs iezīmes dažām dzīvnieku sugām. Tomēr ir vajadzīgs *saprātīgs, pētījošs, izzinošs, ilgpilns, tikumīgs, radošs* un *iztēles bagāts* prāts, lai veiktu tādu salīdzinājumu, kas šķistu loģisks tiem, kuri nesaskata nekādas līdzības.

Padomā par šo: Rančo īpašnieki tur simtiem un tūkstošiem muskuļainu zirgu un liellopu, lai tie neaizbēgtu, vienkārši uzstādot plānu stiepli, caur kuru plūst neliels elektrības daudzums. Šie zirgi un liellopi *neilgojas* ēst zaļāku zāli, kas atrodas elektriskā žoga otrā pusē, kā arī tie nebrīnās, *neprāto* un *nejautā* par tālumā esoša svaiga āboliņa smaržu. Taču, *ja* arī tie to darītu, tiem tomēr pietrūkst spēju, *radošuma* vai *iztēles* īstenot to, vienkārši pārraujot neizturīgo barjeru un kļūstot brīvi (pat pēc daudziem gadiem, kas pavadīti iežogojumā).

29. DZĪVNIEKUS VADA INSTINKTI, NEVIS SAPRĀTS

Līdzīgi mums — dzīvniekiem *vispirms* ir kaut kas jāpieredz, pirms tie spēj aptvert, kas tas ir iespējams. Taču tiem nepiemīt *domāšanas* spēja, jo tie nespēj piekļūt kādai pieredzei, kas neietilpst to pašreizējās apziņas sfērā. Vēlreiz — mūsu domāšanas spēja ir mūsu spēja aptvert kaut ko savā prātā, atminoties kādu pagātnes pieredzi (pat tādu pieredzi, kas neietilpst mūsu pašreizējā realitātē) un tad atrodot veidu, kā to paveikt. Lai sāktu domāšanas procesu, mums ir *jāiztēlojas*, ka mēs varam kaut ko paveikt, un tad *jākoncertē* savas prāta spējas uz to, lai atrastu veidu, kā to īstenot.

Piemēram, šimpanze, kas izmanto kociņu, lai izvilktu termītus no mazas, dziļas alas, neiztēlojas, nesapņo vai neprāto, ka to var izdarīt. Pirmkārt, to vada vajadzība ēst. Novērojot, ka termīti reizēm iznāk no alas un rāpjas augšup pa tuvējiem kociņiem, primāts mācās (vispirms redzot šo darbību), ka termīti pieķeras kociņiem. Dzīvnieks pēc tam atklāj, ka tāda kociņa

paņemšana, uz kura ir daži termīti, ir vieglāks maltītes ieguves veids. Pēc tam šimpanze atklāj, ka, ievietojot kociņu alā, ar to var izvilkt termītus, kas tam pieķeras.

Tomēr šimpanze šo atklājumu veica tikai pēc tam, kad vispirms pieredze to mācīja, ka kociņa novietošana alas tuvumā (pēc tam alā) sniegs vēlamo rezultātu. Iespējams, ka tas ievēro, ka termīti rāpjas pa tuvumā esošiem zāles stiebriem. Kad tas ir izrāvis zāli, lai ievietotu termītus savā mutē, tas varētu nosviest zāles stiebru termītu alas tuvumā. Kad citi termīti uzrāpjas uz nosviestā zāles stiebra, šimpanze aptver, ka tas ir viegls veids, kā dabūt maltīti, un pielieto šajā pieredzē gūto turpmākajās gaitās. Tomēr neviens šimpanzes mazulis nekad nepaņem zāles stiebru vai kociņu un neievieto to termītu alā, kamēr to vispirms neiemācās, novērojot, kā šo darbību veic kāda pieaugusi šimpanze.

Ja šimpanzes vietā atrastos cilvēks, viņš vai viņa *neapzināti* zinātu, ka ir daudz efektīvāki veidi, kā iegūt termītus no to alām. Negaidot, kamēr tie uzrāpjas uz zāles stiebra vai kociņa, mēs sāktu iztēloties dažādus veidus, kā tos dabūt laukā, un pēc tam pielietotu savu *prātu,* lai savu iztēli pārvērstu īstenībā. Tādēļ ir viegli turēt dzīvniekus nebrīvē; taču ir ļoti, ļoti grūti līdzīgi ieslodzīt cilvēkus. Nav tāda dzīva cilvēka, kuru varētu turēt nebrīvē ar tādu pat plānu elektrisko stiepli, kas var no aizbēgšanas noturēt tūkstošiem muskuļainu zirgu.

30. DZĪVNIEKU ESENCES IR IEPROGRAMMĒTAS

Dzīvniekiem ir *esences*. Tomēr šīs uzglabāšanas ierīces (kā tās iepriekš tika aprakstītas) ir pilnībā ieprogrammētas un nepieļauj brīvo gribu. Dzīves laikā dzīvnieka *esencē* netiek reģistrēta neviena pieredze. Tomēr dzīvnieka smadzenes **reģistrē katru pieredzi**, līdzīgi kā to dara *nepilnīgās cilvēka* smadzenes.

Taču dzīvnieka *esence* **nereģistrē nevienu pieredzi.** Vislabākais vārds, kas raksturo to, kas ir reģistrēts dzīvnieka *esencē,* ir „instinkts".

Kā piemēru izmantosim attiecības starp mājdzīvnieku un cilvēku, lai papildus ilustrētu atšķirības starp cilvēku un dzīvnieku *esencēm*.

Ja Bridžita izveido mīlošas un jaukas attiecības ar savu suni Spotu, tad, kad Bridžitas *esence* tiek ievietota viņas *pilnīgajā* ķermenī, viņa spēs no jauna izdzīvot visas pieredzes, ko viņa guva ar savu iemīļoto dzīvnieku. Savukārt Spots neturpinās dzīvot vēl kādu dzīvi. Pat ja Spotam tiktu radīts *pilnīgs ķermenis* un šajā ķermenī tiktu ievietota dzīvnieka *esence,* Spots nespētu atcerēties nevienu notikumu, ko tas pieredzēja kopā ar Bridžitu. Kāpēc? Tāpēc, ka Spota *esence* ir pilna ar ieprogrammētiem instinktiem, kas Spotu padara par suni. Tomēr, tā kā jaunais Spots ir tāds pats suņa tips, kāds bija *vecais Spots*, tā saskarsme ar Bridžitu būtu ļoti līdzīga.

Visu dzīvnieku *esences* ir ieprogrammējuši augsti attīstītie cilvēki, kuriem ir tehnoloģijas un zināšanas, lai to darītu. Dzīvnieki ir, lai kalpotu cilvēku vajadzībām un uzturētu dabas līdzsvaru *nepilnīgajās* pasaulēs. (Tas tiks sīkāk izskaidrots citā nodaļā.) Kāds varētu prātot, vai suņa esence pēc tā nāves atgriežas kāda cita suņa ķermenī. Vairumā gadījumu tas tā notiek. Tomēr, tā kā dzīvnieka *esence* ir programmējama, suņa *esenci* var viegli pārprogrammēt, lai tā sniegtu tādu instinktīvu uzvedību, kas vajadzīga, piemēram, kaķim vai pelei. Šīs izmaiņas veic

augsti attīstītie cilvēki.

31. AUGIEM NAV ESENCES

Savukārt augiem nav *esences*. Katrā augā ir ietverta spēja sevi bezgalīgi atražot bez jebkādas ārējas ietekmes, kas teiktu, kas ir jādara. Citiem vārdiem, sēkla satur visus auga dzīves plānus. Rodoties augam, nekas tajā neieiet, jo sēkla nepiedzimst — tā aug. Augsti attīstītās būtnes ir atbildīgas arī par to, ko augi un to sēklas dara un ko tie nedara.

32. BRĪNUMBĒRNI UN SAVANTI PIERĀDA IEPRIEKŠĒJU ESAMĪBU

Lai gan dzīvnieki spēj mācīties vienīgi caur uzvedības nosacījumiem, mēs redzam gadījumus, kur mazi bērni dara tādas neparastas lietas, ko tie nekad iepriekš nav redzējuši, ka kāds pieaugušais darītu, šīs dzīves pieredzes laikā. Viens no daudzajiem piemēriem ir Amadejs Mocarts, kurš spēja lasīt un sacerēt mūziku ļoti agrā vecumā, krietni pārspējot savu vecāku spējas, kuriem bija muzikālas noslieces. Kā viņš zināja, kā to darīt?

Kaut kādā veidā Mocarta prāts spēja aptvert, ka to varētu paveikt, jo viņam par to bija uzglabātas atmiņas, — vai nu tās bija viņa atmiņas par sevi kādā citā dzīvē vai atmiņas, esot līdzās citiem cilvēkiem. Tad viņš iztēlojās sevi darām to, ko viņš bija aptvēris, un, esot ar savu ārkārtēji attīstīto *domāšanas* spēju, Mocarts paveica to bez jebkādas ietekmes, izņemot savu iekšējo motivāciju un vēlmi to darīt. Taču, ja viņam nekad nebūtu bijusi dzīves pieredze, kur viņš būtu mācījies, kā lasīt un sacerēt mūziku, kā gan viņš iemācījās, kā to darīt? Atbilde ir tāda, ka Mocarts iemācījās, kā sacerēt un atpazīt mūziku, būdams bērns, jo viņš bija pieredzējis šādas spējas kādā no iepriekšējām dzīvēm. Atmiņas no viņa iepriekšējām dzīvēm bija reģistrētas viņa *esencē*, kas savukārt sniedza viņam neparastu talantu jau bērnībā.

Savanti (zināšanu cilvēki) līdzīgi ir tādi cilvēki, kuri spēj paveikt ārkārtēji sarežģītas lietas bez jebkādas iepriekšējas apmācības vai izglītības. Piemēri par viņu šķietami pārdabiskajām spējām ir plaši pazīstami un dokumentēti. Kaut arī viņi ir neprasmīgi attiecībā uz normāla cilvēka uzvedību daudzās citās jomās, viņu unikālās spējas ir pierādījušas, ka cilvēka smadzenēs ir apslēpts milzīgs potenciāls. Taču kā gan viņi dara to, ko tie dara? Kas viņiem to iemācīja? Kādēļ „normāls" prāts nespēj to paveikt?

Vairums savantu ir ar garīgiem traucējumiem, tādēļ viņiem ir gandrīz vai neiespējams domāt — tas ir, pielikt apzinātas pūles, lai racionāli risinātu kādu problēmu, izmantojot savu iztēli, kas balstīta to pieredzē. Spēja darīt kaut ko neparastu rodama tajā, kas jau ir reģistrēts viņu mūžīgajā atmiņu krātuvē (*esencē*). Tā ir nevilša (neapzināta) izpausme no kaut kā, ko tie jau ir pieredzējuši pagātnē pirms savas pašreizējās mirstīgās pieredzes.

Ir veikti daudzi pētījumi, lai mēģinātu izprast savantu smadzeņu struktūru un prāta spējas salīdzinājumā ar „normāla" cilvēka smadzenēm. Zinātnei vēl ir jāizskaidro šis fenomens, un tā viegli pieļauj, ka ir tālu no cilvēka smadzeņu mistērijas un to pilnīgā potenciāla izpratnes. Un,

kamēr zinātne neizpratīs *esenci*, tā nekad neatrisinās šo mistēriju.

Tagad vajadzētu būt saprotams, kāpēc cilvēks savants ar savām smadzenēm spēj veikt neparastas lietas, ko „normāli" cilvēki nespēj. Nav tā, kā vairumam cilvēku nebūtu tādu pašu spēju kā visiem savantiem, kas arī ir reģistrētas viņu *esencē*, taču tiem nav pienācīgu smadzeņu iestatījumu, lai piekļūtu šīm pagātnes pieredzēm; jeb precīzāk — tiem traucē to *nepilnīgās smadzenes*. Savanta smadzenes ir anomālija; un, kaut arī to darbība parāda smadzeņu potenciālu, taču, ja pārējās smadzeņu daļas nedarbojas pareizi, cilvēkam ir grūtības *uzlabot cilvēcisko pieredzi* un dzīvot sabiedrībā, kas prasa apgūt sociālās un citas prāta iemaņas.

33. MĒS APZINĀMIES SKAISTUMU PAGĀTNES PIEREDZES DĒĻ

Skaistuma apzināšanās ir papildu liecība par mūsu *esencē* uzglabātajām zemapziņas atmiņām.

Kāds varētu teikt, ka akls cilvēks diez vai atšķir pievilcīgu cilvēku no nepievilcīga. Kādēļ tie aklie cilvēki, kuri atgūst redzi, šķietami acumirklīgi spēj saskatīt skaistumu? Kā būtu tad, ja tie atgūtu redzi un visiem apkārtējiem cilvēkiem būtu sejas kroplība? Ja kroplajam cilvēkam līdzās nostātos skaists cilvēks, vai iepriekš aklais cilvēks izvēlētos skaisto seju, ko visi redzīgie cilvēki ir pieņēmuši kā „skaistu", vai arī redzi atguvušais cilvēks nespētu noteikt atšķirību? Fakts ir tāds, ka tas *spētu* noteikt atšķirību, tāpat kā to spēj jaundzimušie zīdaiņi, kuriem arī ir ļoti maza vizuālās iztēles pieredze.

Zinātniskie pētījumi rāda, ka zīdaiņi ilgāk skatās uz tām sejām, kuras pieaugušie ir novērtējuši kā pievilcīgas, nevis uz tām sejām, kas novērtētas kā nepievilcīgas. Neņemot vērā vecākus, mazi bērni atšķirīgi reaģē uz svešiniekiem atkarībā no svešinieka fiziskās pievilcības. Bērni, kuri sākuši staigāt un vairāk iesaistās spēlēs, izrāda pozitīvāku attieksmi pret pievilcīgu svešinieku, nevis pret nepievilcīgu svešinieku. Tāpat, ja svešinieks ir nepievilcīgs, tie attālinās no šāda svešinieka daudz biežāk nekā no pievilcīga svešinieka. Zīdaiņu izpratne par to, kas ir un kas nav skaists, ir rodama kaut kur citur, nevis to pašreizējā pieredzē. Tie veic vērtējumu, balstoties uz zemapziņas atmiņām, kas uzglabājas to *esencē*.

34. SMIEKLI UN HUMORS IR MŪSU VISRAKSTURĪGĀKĀS IEZĪMES

Viena iezīme, ko nekādā veidā nevar attiecināt ne uz vienu dzīvnieku un kas saskatāmi apliecina ārkārtējo atšķirību starp dzīvniekiem un cilvēkiem, un kas papildus pamato *cilvēka esences* esamību, ir humora izjūta, kas izraisa smieklus. Lai arī mēs varam iemācīt šimpanzi smaidīt un izrādīt smieklu izpausmes, tiem (tāpat kā visiem citiem dzīvniekiem) nepiemīt spēja pieredzēt sirsnīgus smieklus vai smaidu pilnā mērā.

Smiekli ir reakcija uz neizdošanos sasniegt sagaidāmu un pieņemamu rezultātu. Smieklus pieredz vienīgi cilvēki, jo tie ir vienīgi, kuriem ir kādas gaidas. Piemēram, nav smieklīgi redzēt kādu cilvēku staigājam pa ielu, kurš apiet apkārt nomestai banāna mizai, — šādu rīcību saprātīgs

prāts sagaidītu no cilvēka. Taču, ja cilvēks uzkāpj uz banāna mizas un paslīd, cik tas ir smieklīgi!

Smadzenes reaģē uz šādām ironijām, izdalot adrenalīnam līdzīgu hormonu. Hormoni ir katalizatori, kas ietekmē citas ķīmiskas izmaiņas šūnu līmenī un kas liek muskuļiem sarauties un dziedzeriem ražot ķermenim nepieciešamo. Šī reakcija sākas smadzenēs un nenovēršami izraisa smieklu efektus, kas ir piespiedu gaisa noplūde no plaušām, paejot gar balss aparāta savilktajiem muskuļiem, satricinot diafragmu un dažos gadījumos — liekot plūst asarām.

Hormona izdalīšanās sekmē smieklu efektus. Taču *kas* izraisa reakciju, kas izdala šo hormonu? Tas nebija iepriekš zināms — to izraisa *cilvēka esences* enerģijas līmeņi, un tā ir iezīme, kas cilvēku atšķir no visiem dzīvniekiem. Kaut arī smieklus var novērot un mērīt, zinātne nav sniegusi atbildi, kas tos patiesībā izraisa un kādēļ tie novērojami vienīgi cilvēkiem. Pierādīts, ka dzīvniekiem ir līdzīgas smadzenes kā cilvēkiem, un tie rada līdzīgus hormonus kā cilvēki. Taču nekad nav redzēta kāda šimpanze (dzīvnieks, kuram pierādīta vistuvākā radniecība ar cilvēku), kura sirsnīgi smietos, redzot, ka kādam neizdodas sasniegt sagaidāmo un loģisko rezultātu.

Ievērojot to, ka visas šimpanzes rada līdzīgas skaņas un ņurdoņu, veids, kā cilvēki smejas, katram cilvēkam ir unikāls. Šis vienreizīgums izriet no katra cilvēka smadzeņu, katra cilvēka balss aparāta un katra cilvēka diafragmas unikalitātes, kas katram no mums izraisa atšķirīgus un atpazīstamus smieklus.

Tas, ko zinātne nav efektīvi pētījusi un ko nespēj izpētīt ar saviem pašreizējiem primitīvajiem līdzekļiem, ir ķīmiskā izmaiņa, kas notiek tieši pirms tās reakcijas rašanās, kas izraisa smieklus. „Ķīmiska izmaiņa" ir viena elementa mijiedarbības ar citu elementu sekas. Vienkāršības pēc mēs definēsim „ķīmisku" un „elementu" kā vienu un to pašu. Esot ar savām pašreizējām zināšanām par mūsu *esenci*, mēs varam saprast, ka „ķīmisko izmaiņu" izraisa enerģijas līmeņu ap*maiņa*, kas notiek starp mūsu smadzenēm un mūsu *esenci*.

Kā tika minēts, smieklus kontrolē *esence*, reaģējot ar mūsu smadzenēm. Tieši *esence* izraisa ķīmisku izmaiņu smadzeņu garozas priekšpusē, kas izdala attiecīgo hormonu, kas ķermenim liek smieties. Tā kā smiekli ir reakcija uz neizdošanos sasniegt gaidāmo un loģisko iznākumu, *esence* sniedz atmiņas par to, kas tiek *sagaidīts* un kas ir *loģisks*.

35. BĒRNI SMEJAS UN SMAIDA PAR PĒRTIĶIEM

Zīdainis smaida un reaģē uz noteiktiem stimuliem, kad tādā pašā veidā neliek reaģēt pērtiķim (kuram nav *cilvēka esences* — tādējādi tam nav cilvēka pieredzes). Smaids ir reakcija uz tādu pieredzi, ko *esence* jau ir uzglabājusi, spēj atminēties un tad uz to reaģēt, izmantojot smadzenes.

Iemesls tam, kāpēc ir cilvēki, kuri smaida un smejas mazāk nekā citi, nebūt nav tāds, ka to *esencē* būtu kāds trūkums, — defekts varētu būt to *nepilnīgajās* smadzenēs. Galvenais iemesls tam, kāpēc daži cilvēki varētu smieties par cilvēku, kurs paslīd uz banāna mizas, kamēr citi satraukti nopūšas, ir saistīts ar to, kas uzglabājas *esencē*. Ja cilvēkam nav iepriekšējas pieredzes par kādu cilvēku, kurš paslīdējis uz banāna mizas un sevi savainojis, tad „neizdošanās sasniegt

gaidas" tiek apstiprināta un cilvēks smejas. Savukārt, ja jau ir reģistrēta pieredze par kādu cilvēku, kurš tika *savainots*, paslīdot uz banāna mizas, tad *pastāv* gaidāmais rezultāts, tādējādi radot reakciju, kas izraisa bažas. Pērtiķis nebūtu reaģējis nekādā veidā.

KOPSAVILKUMS

Mēs smejamies tāpēc, ka esam cilvēki. Mēs esam cilvēki tāpēc, ka mums ir cilvēka *esence*, kas nav nevienai citai dzīvības formai. Citām dzīvības formām, piemēram, visiem dzīvniekiem, kukaiņiem u.c., ir *esence*, taču viņu *esence* vienmēr ir ieprogrammēta, tādējādi izslēdzot brīvās gribas iespējamību.

Mūsu individualitāti nosaka mūsu katra unikālā *esence*. Tā nosaka to, *kas mēs esam,* un ļauj mums atbildēt uz jautājumu — *kādēļ mēs pastāvam*. Esot ar šo *esenci*, mūsu iespējas ir neierobežotas un mūsu potenciāls ir neizmērojams.

Pateicoties tam, ka mums ir *esence*, mēs tiekam rosināti domāt un prātot par savu izcelsmi, savu pagātni un nākotni. Mēs apmeklējam skolu, lasām grāmatas, radām matemātikas teorēmas un tad cenšamies tās atrisināt. Mēs svinam dzīvi — dzimšanas dienās un brīvdienās. Mēs izgudrojam veidus, kā atbildēt uz saviem jautājumiem, taču spējam pieņemt atbildes kā **īstenu patiesību** vienīgi tad, ja tās saskan ar to, kas ir reģistrēts mūsu *esencē*.

Mūsu *esence* mums sniedz arī ētisku pamatu, kuram *vajadzētu* atšķirt mūs no visiem dzīvniekiem un padarīt mūs cilvēcīgus un civilizētus.

Tā ir **īstena patiesība** par cilvēku. Ja mums nebūtu uzkrātu pieredžu (atmiņu), mums nebūtu nekādu gaidu, tādēļ mēs nezinātu, kā būt cilvēkiem, un nezinātu, kā rīkoties cilvēcīgi.

Tikko piedzimis mazulis var tikt ievietots tādā vidē, kur tas ne reizi neredz kādu cilvēku smaidām vai smejamies, un tomēr tas izrādīs šīs unikālās cilvēciskās iezīmes, neredzot piemēru, kā to darīt. Zīdainis smaida un smejas, esot bez jebkādas šīs dzīves pieredzes, jo tam acīmredzot ir pieredze un zināšanas, kā to darīt, reģistrētas cilvēka *esencē*, kas iegāja tā ķermenī piedzimšanas brīdī. Turpretim, ja maza šimpanze tiek ievietota vidē, kur cilvēki smaida un smejas, tā nepieliks nekādas pūles, lai atdarinātu cilvēka rīcību; šimpanze *nesmaidīs* un *nesmiesies* visas dzīves laikā.

Tagad, kad mēs zinām, ka humora izjūta ir raksturīga tikai cilvēkam un ka sirsnīgi smiekli un jauks smaids ir reakcijas uz iepriekš reģistrētām pieredzēm, nākamajam jautājumam būtu jābūt: „Kur radās tās pieredzes, kas reģistrētas *cilvēka esences* atmiņā?"

4. NODAĻA Mūsu nopamatošanas process

Vienīgais zināšanu avots ir pieredze.
— Alberts Einšteins

1. AUGSTI ATTĪSTĪTIE VECĀKI IR ATBILDĪGI PAR MŪSU CILVĒCĪBAS NOPAMATOŠANU

Ilgu laiku, pirms mēs piedzimām ķermenī uz šīs Zemes, augsti attīstītie cilvēki mūs radīja esamībā kā atsevišķus indivīdus, kas apveltīti ar brīvo gribu. Šie augsti attīstītie cilvēki, kurus mēs varam piemēroti saukt par saviem pirmajiem vecākiem jeb radītājiem, katram no mums izveidoja *esenci* no elementiem, kas Visumā ir pastāvējuši vienmēr. Šajā *esencē* nebija nekādas ieprogrammētas vai atmiņā esošas pieredzes. Kā tika paskaidrots iepriekš, tas ir *mūžīgs atmiņas disks ar neierobežotu ietilpību*. To ir svarīgi saprast, jo pati svarīgākā daļa, kļūstot par cilvēku, ir pašu pirmo pieredžu veidošana, kas tiek reģistrētas *esencē*.

Mūsu pirmie vecāki „formatēja" mūsu *esences*, lai mēs kļūtu par cilvēkiem, nodrošinot vidi, kur pirmais, kas tiktu reģistrēts mūsu individuālajās atmiņās, būtu universālie cilvēcības standarti. Šīs pirmās pieredzes noteica līdzsvaru vai labāk — kļuva par mēru, ar ko mēs salīdzinātu visas mūsu nākamās pieredzes. Šīs sākotnējās pieredzes izveidoja mūsu cilvēcisko sirdsapziņu un sniedza *nopamatotus iestatījumus,* kas turēs mūs līdzsvarā visā mūsu esamības laikā. No jauna radītas *esences* iestatīšanas procesu vislabāk var raksturot kā ***Cilvēka nopamatošanas procesu***. Šajā procesā tiek iesakņots raksturīgais veids, kā katrs cilvēks noteiks un pieredzēs laimi, — iemesls, *kādēļ* mēs pastāvam. Tajā tika radīta mūsu cilvēcība, un tas mums ļauj kļūt par cilvēkiem, kas apveltīti ar brīvo gribu, un padara mūs atšķirīgus no visām citām dzīvības formām Visumā.

2. SĀKUMĀ MĒS TIKĀM RADĪTI AR PILNĪGĀM SMADZENĒM

Kad mēs sākumā tikām radīti, mūsu *esence* tika ievietota *pilnīgā* cilvēka ķermenī, kuram ir *pilnībā funkcionējošas* cilvēka smadzenes. Augsti attīstītie vecāki precīzi zina, kāds ir *pilnīgs* cilvēka ķermenis. Esot ar savām zināšanām un spējām, tie radīja ideālu cilvēka bioloģisko veidolu, kurā ievietot no jauna radīto *esenci*.

Nepilnīgajos ķermeņos, kas mums ir uz šīs Zemes, mēs izmantojam tikai pavisam nelielu savu mirstīgo smadzeņu daļu. Taču, kad mēs tikām radīti sākumā, mēs izmantojām katru savu pirmatnējo smadzeņu daļu. Mums nebija vajadzības gulēt vai atpūsties, un visas mūsu pieredzes tika reģistrētas pilnas apziņas stāvoklī.

Tā kā mēs pastāvējām nemitīgā pilnas apziņas stāvoklī, mēs spējām izmantot savas *pilnīgās* smadzenes ar pilnu jaudu. Savukārt, kad mūsu *esence* ieiet *nepilnīgajā* ķermenī, kas

mums ir pašlaik, tā (*esence*) kļūst par mūsu *zem*apziņu. Mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm ir ļoti ierobežota piekļuve *esencei*. Mūsu pašreizējā vajadzība pēc miega un atpūtas un dzīves stresa un gaidu nemitīgās ietekmes kavē mūsu smadzenēm darboties ar pilnu jaudu. Turklāt mūsu *nepilnīgās* smadzenes nav veidotas tādas pašas kā *pilnīgās* cilvēka smadzenes; tām nav paredzēts arī paveikt to, ko var paveikt *pilnīgās* cilvēka smadzenes.

3. PILNĪGI ĶERMEŅI SNIEDZ PIEREDZES IESPĒJU

Esencei jātiek ievietotai fiziskā ķermenī, kas var redzēt, dzirdēt, sajust, saost un sajust garšu, lai tā varētu reģistrēt pieredzes, ko sniedz mūsu maņu receptori. Mūsu pirmais (sākotnējais) ķermenis bija *pilnīgs* un ļāva mums attīstīties *pilnīgā* pasaulē, kur dzīvoja mūsu radītāji/vecāki. Kad šīs *pilnīgās pieredzes* tika reģistrētas, visas mūsu nākamās pieredzes tiks *mērītas* jeb salīdzinātas ar šīm pamata pieredzēm. Ja kāda tagadnes pieredze *līdzinās* pagātnes *nopamatotajai* pieredzei, mēs sajūtam tādas sajūtas kā mieru, mierinājumu un līdzsvaru.

Piemēram, kad no jauna radītais cilvēks *pilnīgajā* ķermenī pirmo reizi nogaršo *perfekti* izaudzētu un konstruētu ābolu, šī sajūta, ko radīja garšas kārpiņu stimulācija, tiks reģistrēta *esencē* uz visiem laikiem. Šī pirmā *garšas* sajūta tagad ir paliekoši ieprogrammēta *esencē*, un tā kļūst ar daļu no tā, kas cilvēks ir un vienmēr būs. Tāpat tiek reģistrētas citas sajūtas, kas saistītas ar pieredzi (piemēram, kad cilvēks pirmo reizi *ierauga* ābolu, *aptausta* to, *pasmaržo* un *dzird* kraukšķēšanu starp saviem zobiem). Visi citi āboli, ko šis cilvēks ēdīs, tiks salīdzināti ar šī pirmā ābola noteikto kvalitātes līmeni. Neviens cits šīs šķirnes ābols (un pastāv daudz, daudz, daudz dažādu šķirņu) šim cilvēkam nekad negaršos, nesmaržos un netiks sajusts labāk, izņemot, ja ābola ēšanas pieredze *pilnībā* sakrīt ar pirmo pieredzi. Tāds pat **nopamatošanas process** notiek ar katru jaunu pieredzi, ko cilvēks gūst.

Nopamatošanas process ir līdzīgs tam, ko mūsdienu psihologi apraksta kā „apdrukāšanu" — cilvēks iziet cauri mācīšanās fāzei, kas nav atkarīga no uzvedības sekām. Šis process ietver itin visu, ko jaunais cilvēks ierauga, sadzird, sajūt, saož un nogaršo. Tas arī ietver attiecību pieredzi, kur cilvēks redz kādu citu cilvēku, dzird tā balsi, saož atšķirīgo smaržu, sajūt pieskārienu (vai *sajūt* tā klātbūtnes enerģiju un reizēm — domu enerģiju), un gūst kopēju pieredzi. Šīs uzglabātās atmiņas vienmēr tiks asociētas ar katru cilvēku, ar kuru no jauna radītais cilvēks nonāks saskarē. Šāda „asociācija" notiek arī ar visu citu (augiem, dzīvniekiem un elementiem), kas sastopams attīstības stadijā esošā cilvēka apkārtējā vidē. Katra jauna pieredze vienmēr tiks asociēta ar kaut ko, kas tika redzēts, dzirdēts, saosts, sajusts vai nogaršots nopamatošanas perioda laikā.

Attiecībā uz garšu — jaunpiedzimušie mirstīgie (*nepilnīgie*) zīdaiņi instinktīvi liek visu, ko tie redz, aptausta, dzird un saož, savā mutē. Tie neapzināti veic salīdzinājumu ar savām nopamatošanas pieredzēm, izmantojot visas piecas maņas. Līdzīgi — kad mēs kļūstam pieauguši, mēs noskūpstām viens otru uz lūpām, iegūstot pirmo *garšas sajūtu* par cilvēku, kas mums ir fiziski pievilcīgs, — pēc tam, kad mēs esam to redzējuši, dzirdējuši, pasmaržojuši un tam pieskārušies. Lai apstiprinātu savstarpējo saderību un baudītu fiziskās saistības pieredzi, tiek

izmantotas visas piecas mūsu fiziskās maņas.

Cits piemērs mūsu unikālajai cilvēka *nopamatotajai esencei* salīdzinājumā ar citām dzīvības formām ir mūsu ožas sajūtas izmantošana, lai novērtētu elpu; mēs esam vienīgā suga, kam, šķiet, ir problēmas ar nepatīkamu elpu savas sugas ietvaros. Kaut arī reizēm mēs to ignorējam, nekas nav nepatīkamāks par skūpstīšanos ar kādu cilvēku, kuram ir slikta elpa. Tā kairina mūsu izveidoto ožas sajūtu. Tā rada neatbilstību attiecībā pret mūsu iepriekšējām pieredzēm kopā ar augsti attīstītajiem cilvēkiem. Tas ir tāpēc, ka līdzīgi kā jaundzimušajiem bērniņiem ir pati svaigākā un burvīgākā elpa, tāda ir arī augsti attīstītajiem cilvēkiem, kuru vidū mēs sākumā izveidojam savu ožas sajūtu.

4. TIKA NOPAMATOTA MŪSU IZPRATNE PAR SKAISTUMU

Sākotnējais nopamatošanas process noteica arī skaistuma standartus, kas mums būs visas mūsu mūžīgās esamības laikā. Katrs augsti attīstītais cilvēks ir ļoti skaists. Katram no tiem ir dota spēja izvēlēties, kāds izskatīsies to fiziskais ķermenis. Kaut arī katrs no mums ir individuāli unikāls, katrs ir arī cilvēka skaistuma būtisks paraugs. Tādēļ, kad no jauna radītais, sākotnējais cilvēks pirmo reizi atver savas acis un ierauga apkārt esošos cilvēkus, tā *esencē* tiek paliekoši noteikts standarts tam, kādam cilvēkam ir jāizskatās.

Varam būt droši, ka nekur Visumā nav nekontrolējamu, spēcīgu „monstrveidīgu", lielgalvainu vai zaļu radījumu ar antenām, kas kādu dienu grasās pieveikt vai iznīcināt cilvēci; to apstiprina iesakņotā mēraukla visam, kas ir skaists. Augstākā un visaugstāk attīstītā dzīvības forma Visumā ir *skaists* cilvēks.

Tāpat kā mūsu pirmās pieredzes ietvēra pašus skaistākos cilvēku ķermeņu piemērus, tās ietvēra arī pašas neskartākās un gleznainākās vides, kas iespējamas dabā. Mūsu sākotnējās vides pilnīgi skaistie kalni, līdzenumi, upes, ezeri, okeāni, meži un džungļi papildināja mūsu nopamatošanas iestatījumus par dabisko skaistumu, un tie krietni pārspēj mūsu pašreizējo *nepilnīgo* vidi pat tās vislielākajā krāšņumā.

Mūsu sākotnējā *pilnīgajā* pasaulē mūsu augsti attīstītajiem radītājiem bija zināšanas un spējas, lai radītu visizsmalcinātāko arhitektūru, kāda vien ir iedomājama. Kad mēs pieredzējām tās lieliskumu un skaistumu, tika izveidota mūsu pašu *unikālā* sajūta par arhitektūras stiliem un konstrukcijām. Tādēļ mūsu laicīgā spēja atpazīt līniju un formu simetriju, pielietojot mūsu *iztēli* un *saprātu*, tagad mums ļauj celt ēkas un konstruēt tehnoloģiskus brīnumus. Tāpat mūsu ritma, sinhronizācijas, tempa un laika izjūta, kas tika izveidota mūsu nopamatošanas laikā, ļauj mums atpazīt mierinošas melodijas, kas sastopamas dabā, kā arī to mūziku, ko mēs radām, pielietojot savu *iztēli* un *saprātu*.

5. CILVĒCĪBA IR APGŪTA UZVEDĪBA

Sākotnējā pasaulē līdz ar vērtībām (*mērauklām*), ko mēs paši unikāli nosakām, balstoties uz visu, ko mēs redzam, dzirdam, sataustām, pagaršojam un pieskaramies, mēs arī izveidojam

savas sākotnējās izpratnes un izziņas paradigmas (domāšanas pieredzes vai modeļus). „Paradigmu" vislabāk var raksturot kā ļoti skaidru un tipisku piemēru jeb arhetipu. „Izziņas" (kognitīvs) nozīmē — apzināta prāta aktivitāte. Tādēļ pirmās „kognitīvās paradigmas" (perfektie piemēri mūsu apziņā), kas mūsu *esencē* tiek izveidotas nopamatošanas procesa laikā, atbild par mūsu *cilvēcības* radīšanu. Tās nosaka iestatījumus tam, kā mēs mijiedarbosimies ar citiem cilvēkiem savā vidē un ar visu citu, kas pastāv ārpus mums.

Piemēram, mūsu pirmo pieredžu gūšanas laikā tika nopamatota ***unikālā cilvēka*** emocija — *līdzjūtība*. Neviens cits organisms Visumā neizrāda tādu pat līdzjūtīgas apziņas veidu pret visu citu būtņu ciešanām, kā arī vēlmi tās atvieglot, kā to izrāda cilvēki. Mēs ne tikai izrādām šīs jūtas cits citam, bet arī paužam savas rūpes pa visiem dzīvniekiem un augiem un par jebkuru citu mūsu dabiskās vides aspektu. Būtībā mums piemīt spēja izjust žēlumu par piesārņotu okeānu, tāpat kā mēs to izjūtam pret slimu kaimiņu.

Protams, ir tādi dzīvnieki, kas izrāda tieksmi uz līdzjūtību, taču tā nav tāda pat kā cilvēkiem. Kā izskaidrots iepriekšējā nodaļā, dzīvnieka *esence* var tikt ieprogrammēta instinktīvi darīt jebko, ko augsti attīstītais cilvēks, kurš šo dzīvnieku ir radījis, vēlas, lai tas darītu. Piemēram, ja augsti attīstītais cilvēks vēlas, lai delfīns izrādītu instinktīvu līdzjūtību pret visiem, kam uzbruktu haizivs, tad delfīna *esencē* tiek veikta šāda instinkta ieprogrammēšana. Taču delfīnam nav izvēles — reaģēt vai nereaģēt; delfīns to dara instinktīvi. Savukārt cilvēki **var izvēlēties** — izrādīt līdzjūtību vai neizrādīt.

Mūsu spēja apjēgt vienlīdzību, taisnību, mieru un prieku arī ir tieši saistīta ar reģistrētajām pieredžu atmiņām, kuras mēs guvām, esot kopā ar augsti attīstītajiem cilvēkiem, kuri bija *pilnīgu* (perfektu) cilvēku paraugi. Šīs būtnes pauda visas pozitīvās emocijas, kas saistītas ar ***cilvēcību***. Sajūtot viņu piemēru (izmantojot visus mūsu maņu receptorus), tika nopamatota mūsu individuālā ***cilvēcība***. Šī „cilvēcība" bija galvenais katalizators, kas nodrošināja, lai mēs pielietotu savu brīvo gribu savam personīgajam labumam, *netraucējot* citu cilvēku brīvajai gribai pielietot to ***savam*** personīgajam labumam.

6. LAIME IR RELATĪVS LĪDZSVARS STARP MŪSU ESENCI UN MŪSU PAŠREIZĒJO PIEREDZI

Mūsu augsti attīstītie radītāji/vecāki *pasmaidīja*, kad mēs izdarījām kaut ko tā, kā neviens cits līdz šim tieši tā nebija izdarījis. Viņi *smējās* par mūsu rīcību, kad mūsu brīvā griba mūs motivēja rīkoties un reaģēt uz apkārtējo vidi pilnīgi negaidītos veidos. Viņi *ķiķināja*, kad mēs pielietojām savu brīvo gribu un mūsu rīcība nesniedza sagaidāmus un pieņemamus rezultātus. Viņu pozitīvais iedrošinājums ļāva katram no mums attīstīt unikālu personību. Viņi neteica mums, *kādiem* mums vajadzētu kļūt. Viņi vadīja mūsu īpašību „apdrukāšanu", lai mēs varētu veikt paši savas izvēles. Viņu vadība mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā nodrošināja to, ka visi citi cilvēki tika pasargāti no mūsu rīcības un tiem tika garantētas tiesības kļūt tādiem, kādi tie vēlējās kļūt. Citiem vārdiem, viņi mums neļāva vai nesniedza nekādu iespēju domāt, ka kāda cita cilvēka individuālo īpašību izvēle būtu kaut kādā ziņā labāka vai sliktāka par mūsu izvēli. Viņi

noteica cilvēku beznosacījuma vienlīdzības pamatu.

Līdzīgi kā mēs priecājamies, vērojot smieklīgas lietas, ko veic zīdaiņi un mazi bērni, kad tie mācās izmantot savu fizisko ķermeni mūsu pasaulē, *augsti attīstītie vecāki* gūst līdzīgu baudu, vērojot, kā mēs augam un mācāmies. Tā kā mēs neesam ieprogrammēti rīkoties vai lai uz mums rīkotos, mums piemīt neierobežota spēja pārsteigt pat visaugstāk attīstīto vecāku — pat tādu, kurš būtu bijis liecinieks tam, kā aug un attīstās neizmērojams skaits jaunu cilvēku.

Mūsu augsti attīstītie vecāki iemācīja mums, kā smaidīt. Viņi mums iemācīja, kā smieties. Viņi mums iemācīja, kā pieredzēt laimi. Tā kā iemesls, *kādēļ mēs pastāvam,* ir laime, no tā izriet, ka mūsu esamība balstās uz mūsu spēju justies laimīgiem. Un mūsu radītāji/vecāki ir atbildīgi par to, lai nodrošinātu, ka mēs piepildām savu radīšanas mērķi un pieredzam pastāvīgu un paliekošu laimi — mūžīgi.

„Laime" vienkārši ir saskaņas sajušana. Tā dabiski pastāv, kad mūsu brīvās gribas rīcības ir saskaņā ar pirmajām pieredzēm, kuras mēs reģistrējām kā sākotnēji radītie cilvēki. Kad mēs pielietojam savu brīvo gribu, lai rīkotos vai reaģētu uz mūsu pašreizējās apkārtējās vides stimuliem, mūsu rīcības tiek automātiski (neapzināti) salīdzinātas ar to, kas ir reģistrēts mūsu *esencē*. Kad veiktais salīdzinājums nav saskanīgs ar to, kas ir *nopamatots* mūsu *esencē*, izrietošās nelīdzsvarotības sajūtas mūsu dzīvē ir tas, ko mēs saistām ar nejušanos laimīgiem.

Kā paskaidrots iepriekš, mūsu cilvēcību nosaka mūsu sākotnējo pieredžu atbilstoša iestatīšana. Šī nopamatošana, kas ar mums tika veikta, nodrošinās mieru un kārtību mūsu esamības laikā visā Visumā, kas pastāv un ko kontrolē augsti attīstītie cilvēki, kas apveltīti ar brīvo gribu. Lai ļautu mums rīkoties pašiem, taču nodrošinātu šo mieru un kārtību, reizēs, kad mēs izdarām kaut ko tādu, kas padara mūs nelaimīgus, mēs tiekam dabiski motivēti censties mainīt savu rīcību tā, lai mēs atkal justos laimīgi. Tādēļ mūsu nopamatošanas pieredzes darbojas kā „iekšēja mēraukla" vai kā sajūtu mērītājs, brīdinot mūs, kad mēs nerīkojamies kā tādi cilvēki, kas apveltīti ar brīvo gribu, kā mēs tikām nopamatoti rīkoties.

7. SAJŪTAS BALSTĀS UZ MŪSU ATMIŅĀM PAR GŪTO PIEREDZI

Mēs attīstām „sajūtas", tostarp laimes un nelaimes *sajūtas*, balstoties uz savām reģistrētajām pieredzēm. „Sajūta" ir veids, kā mūsu apziņa mēģina noskaidrot, vai tas, ko mēs pieredzam, ir vai nav līdzsvarā ar to, ko mēs glabājam savā *esencē*.

Piemēram, kad mēs esam blakus kādam cilvēkam, kas izskatās aizdomīgs, mums var būt „sajūta", ka kaut kas nav kārtībā, it kā šis cilvēks neatbilstu mūsu gaidām par to, kādam *vajadzētu* būt „uzticamam" cilvēkam. Mēs spriežam, balstoties uz to, ko mēs varam atcerēties, kas parasti ir tikai tas, kas mums ticis mācīts kopš mūsu piedzimšanas šajā pasaulē. Tas ir tāpēc, ka mūsu *nepilnīgās* smadzenes nespēj apzināti atcerēties tās pieredzes, kas ir reģistrētas mūsu *esencē*. Lai gan mūsu sākotnējā *nopamatošanas* procesā neietilpa aizspriedumi un vērtējumi par citiem cilvēkiem, mūsu *nepilnīgajā* pasaulē tie kļūst par mūsu pašreizējās realitātes *nepilnīgo* pamatu. Šeit, uz Zemes, mūsu *patiesā cilvēcība* ir sagrozīta, un mēs bieži vien pret citiem izturamies ***necilvēcīgi***, pretēji tam, kā mēs tikām audzināti *pilnīgajā* pasaulē.

Piemēram, ja mēs kopš dzimšanas vienmēr esam dzirdējuši par to, ka tumsnēji cilvēki rada problēmas, tad, kad mēs ieraugām kādu cilvēku ar tumšu ādas krāsu, mūsu apziņas prāts rada nelīdzsvarotības *sajūtu*. Ja tomēr mēs spētu nekavējoties atcerēties *visas* pieredzes, kas uzglabājas mūsu *esencē*, mēs varētu atklāt, ka mēs paši reiz bijām ar tumšu ādas krāsu kādā iepriekšējā dzīvē vai ka mums bija kāds labs draugs, vai ka mēs pat dzīvojām līdzās kādam augsti attīstītam radītājam/vecākam, kurš bija ar tumšu ādas krāsu. Tas tad novērstu jebkādas aizdomas vai aizspriedumu sajūtas.

Kaut arī, dzīvojot šajā *nepilnīgajā* pasaulē, mūsu sākotnējā „sajūta" varētu būt negatīva pret kādu cilvēku, taču, ja mēs pielietotu savu saprātu (kas ir mūsu spēja noteikt, kas ir *īstens* un kas nav *īstens*), mēs secinātu, ka mums nevajadzētu spriest par kādu cilvēku tikai pēc tā ādas krāsas. Lai dzīvotu ***patiesā realitātē*** un radītu mieru un kārtību, kas paredzēts cilvēcei, mums jāapvalda savas *sajūtas*, balstoties uz savu spēju *domāt*.

Pašreizējā zinātniskā izpratne definē „sajūtu" kā ķīmisku reakciju, kas sākas smadzenēs un liek ķermenim reaģēt. Taču, ja tas tā būtu, tad kāda no miljoniem dzīvnieku sugām, kas ir uz Zemes, noteikti būtu attīstījusi kaut nedaudz līdzīgu sajūtu gammu, ko pauž cilvēki. Taču tādas sugas nav, tāpēc ka nevienai dzīvnieku sugai tās ķermenī nav *cilvēka esences*, kas sniegtu vadību, kā tam jājūtas. Būt laimīgam ir cilvēciska sajūta. Smaidīšana un smiekli ir cilvēciskas reakcijas uz laimes sajūtu. Mēs jau esam paskaidrojuši, kāpēc cilvēki smaida un smejas un kāpēc dzīvnieki to nedara. Mūsu sajūtas ir izteikti *cilvēciskas* enerģijas apmaiņas dēļ starp mūsu esenci un smadzenēm — dzīvnieki šādu apmaiņu nepieredz.

Visas pārējās cilvēciskās sajūtas — gan pozitīvas, gan negatīvas — veidojas tieši tāpat, kā rodas „laimes" sajūta, — caur šīm apmaiņām. Vienīgā atšķirība starp negatīvu un pozitīvu emociju ir *veids*, kā mūsu ķermenis uz to reaģē. Šīs „emocijas", kaut arī tās netiek uzskatītas par mūsu fizisko sastāvdaļu, ir spēcīgākas, nekā kāds varētu domāt. Tās var ievērojami ietekmēt mūsu ķermeņa fizisko stāvokli, izraisot saslimšanu, slimību un pat nāvi. Ir dokumentēti daudzi gadījumi, kad nomirst kāds tuvs partneris, atstājot otru partneri emocionāli ietekmētu. Šis partneris drīz vien nomirst kāda nezināma fiziska iemesla dēļ. Emocijas ir tikpat fiziskas kā ikviens cits mūsu esamības aspekts. Tāpat kā vajadzīga enerģijas izdale no mūsu smadzenēm, lai tiktu kustināti mūsu muskuļi, emocijas tāpat liek no mūsu smadzenēm izdalīties tādai pat enerģijai.

Kad mūsu *cilvēciskā esence* tika nopamatota, tā mijiedarbojās ar *pilnīgām* un *pilnībā funkcionējošām* smadzenēm, kas nepieļāva jebkādas *negatīvas* „sajūtas". Negatīva sajūta rada nelīdzsvarotību mūsu ķermenī, turpretim *pozitīva* sajūta rada līdzsvaru mūsu ķermenī. Kad vien mūsu pašreizējā pieredzē notiek kaut kas, kas *nav* daļa no mūsu *cilvēciskā pamata*, mūsu *nepilnīgās* smadzenes atbild, radot tādus enerģijas līmeņus (ķīmiskās reakcijas), kas nav līdzsvarotas ar enerģijas līmeņiem, kas glabājas mūsu *esencē*. Kad mūsu ķermenis rada šādas enerģijas, mēs sajūtam to, ko vislabāk var raksturot ar vārdu „stress" (spriedze), kad rada nemieru, saspīlējumu un neomulību. Varētu teikt, ka pozitīvas sajūtas rada *augstu* enerģiju, bet negatīvas sajūtas rada *zemu* enerģiju; tādējādi ar brīvo gribu apveltītam cilvēkam ir *kaut kāda* kontrole pār apkārtējo vidi, lai radītu līdzsvaru, kas tiek sajusts kā „miers un laime".

Kad mēs tikām „nopamatoti", mūsu ķermenis bija *pilnīgs* un precīzi veidots, lai būtu daļa no mūsu *esences*, tāpat kā mūsu *esence* bija veidota, lai būtu daļa no mūsu *pilnīgā* ķermeņa. Jebkurā gadījumā šajā vienībā nebija iesaistīti nekādi negatīvi vai pozitīvi spēki. *Esence* un *pilnīgais* ķermenis bija vienoti. Esot kā viens, itin viss, ko mēs pieredzējām, būdami ar savu pozitīvi lādēto ķermeni, tika perfekti reģistrēts mūsu pozitīvi lādētajā *esencē*, patērējot nelielu enerģijas daudzumu.

Tā kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes nespēj piekļūt visām mūsu pagātnes atmiņām, mūsu prāts *neapzināti* mēģina nostādīt sevi līdzsvarā ar tās pieredzes atmiņām, kas mums lika sajust laimi. Izmantojot augstākminēto piemēru, aizspriedumaini vecāki (bērna skatījumā) šķiet, ka ir laimīgi, kad viņu bērni neuzticas cilvēkiem ar tumšu ādas krāsu; tādēļ, kad bērns ierauga kādu cilvēku ar tumšu ādas krāsu, pirmā *pozitīvā* atmiņa, kas ienāk bērna prātā, ir tāda rīcība, kas liek viņa vai viņas vecākiem justies laimīgiem.

Mūsu pašreizējā dzīves pieredze uz šīs Zemes ir pilna ar negatīvām „sajūtām", pateicoties citu cilvēku aizspriedumiem un ne*cilvēcīgajiem* piemēriem, sevišķi vecākiem, kuri ir atbildīgi par mūsu *nepilnīgo nopamatošanu*. Līdz mēs spēsim atcerēties *visas* savas daudzkārtīgo dzīvju pieredzes, ieskaitot mūsu plašo (apjomīgo) dzīvi *pilnīgajā* ķermenī, mēs vienmēr būsim uzņēmīgi pret negatīvām sajūtām un stresu, ko tās rada mūsu ķermeņiem.

8. EMOCIJAS IR VEIDS, KĀ MĒS PAUŽAM SAVAS SAJŪTAS

Emocija pati par sevi nav sajūta. Emocijas ir veids, kā mēs paužam savas sajūtas. Viens cilvēks var būt emocionālāks par citu, pat ja abi pieredz vienu un to pašu sajūtu. Izmantojot iepriekš sniegto piemēru, — pat ja diviem cilvēkiem ir ticis mācīts *tas pats* aizspriedums attiecībā uz cilvēkiem ar tumšu ādas krāsu, viens no tiem varētu reaģēt pilnīgi pretēji otram, ja abiem rodas „aizdomu" sajūta.

Emocijām jeb veidam, kā mēs paužam savas sajūtas, ir tieša saistība ar mums doto mirstīgo ķermeni. Unikālās ģenētiskās struktūras var noteikt atšķirīgus emocionālā līdzsvara līmeņus un izraisīt visdažādāko emocionālo izpausmju plašu klāstu. Ir cilvēki, kuri raud, paužot negatīvas emocijas, kamēr citi raud, paužot pozitīvas emocijas. Negatīvas emocijas nobīda mūsu ķermeņa dabisko līdzsvara stāvokli, turpretim pozitīvas emocijas stiprina ķermeni un uzlabo tā funkcionēšanas spēju.

Esencei nav nekāda sakara ar mūsu emocijām. To, kā mēs paužam savas sajūtas, var noteikt tikai mūsu fiziskais ķermenis. Tādēļ *pilnīgā cilvēka ķermeņa* iegūšana ir vienīgais veids, kā mēs jebkad spēsim pilnībā atbrīvoties no negatīvām emocijām. Turklāt, tā kā mums nav dots *pilnīgs ķermenis*, kamēr esam uz šīs Zemes, nav paredzēts, lai mēs nepārtraukti būtu laimīgi. Mums bija paredzēts pieredzēt nelaimīgumu.

9. MUMS BIJA JĀIEMĀCĀS SMAIDĪT

Mūsu sākotnējā cilvēciskajā attīstības stadijā mums nebija nekādu *negatīvu* sajūtu, ko

paust kā emocijas. Tas ir tādēļ, ka *pilnīgajā* pasaulē viss bija līdzsvarā. Dzīve un vide, ko nodrošināja mūsu pirmie, *pilnīgie* vecāki, pieļāva, lai mūsu *esencē* tiktu iedēstītas tikai *pozitīvas* „sajūtas". „Negatīvisms" rodas tikai tad, kad enerģijas līmeņi, ko mēs tērējam savās rīcībās un domās, nav saskaņā ar mūsu *nopamatotajiem* enerģijas līmeņiem.

Mūsu augsti attīstītie vecāki mācīja mūs ar savu piemēru, kā paust sajūtas. Viņi mums mācīja piemērotas *emocijas*. Taču, tā kā mums nebija nekā, ar ko tās salīdzināt, mēs nesapratām, piemēram, to, *kāpēc* mūsu augsti attīstītie vecāki smējās un smaidīja; mēs tikai zinājām, ka viņi to darīja. Mēs viņus atdarinājām. Mēs mācījāmies, ka tā ir pozitīvu emociju paušana, — vienīgās sajūtas, kuras mēs izpratām. Tomēr bez iepriekšējas mācīšanās jeb iepriekšējas pieredzes, kā paust emocijas, mums bija neiespējami paust nepiemērotas vai negatīvas emocijas.

Mūsu radītāji mums mācīja, kā smaidīt, kas ir līdzsvara jeb apmierinātības fiziska izpausme. „Smaids" ir raksturīgs tikai cilvēkam, un tas nav sastopams nevienai citai dzīvības formai. Patiess un sirsnīgs smaids ir universāla un nekļūdīga līdzsvara un apmierinātības pazīme. Kad mūs apmierina kāda pieredze vai kad kāda pieredze iederas mūsu zemapziņā iesakņotajā „komforta zonā", šo ietekmi mēs izrādām ar smaidu. To mēs iemācījāmies, vērojot, kā smaida pilnīgie (perfektie) vecāki, kad mēs sākām mijiedarboties ar un reaģēt uz mūsu perfekto vidi viņu pasaulē. Kad mēs smaidām mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, mēs radām enerģijas struktūru (jeb labāk — pieredzi), kas saskan ar to, kas ir reģistrēts mūsu *esencē* un liek mums justies laimīgiem.

10. VECĀKIEM IR VISSVARĪGĀKĀ LOMA CILVĒKA NOPAMATOŠANAS PROCESĀ

Kad cilvēki attīstās un kļūst pieredzējuši, esot dažādās sabiedrībās un kultūrās, kurās tie mijiedarbojas cits ar citu, tie apzinās, kāda ietekme uz jauna cilvēka emocionālo stāvokli ir piemērotai audzināšanai. Tāds bērns, kurš ir audzis baiļu, nedrošības, nevienlīdzības, ļaunprātīgas izmantošanas vai neziņas vidē (vai kurš ir mācīts jebkurā citā veidā, kas ir pretējs tam, kādam būtu jābūt produktīvam un pilnvērtīgam sabiedrības loceklim), kā pieaudzis cilvēks var radīt daudz problēmu. Veidam, kā bērnu ir audzinājuši tie, ar kuriem bērnam ir bijusi saskare pirmo dzīves nopamatošanas gadu laikā, ir ļoti liela ietekme uz tā spēju iederēties un sajust personīgo līdzsvaru ar pārējo cilvēci. Mūsu kā cilvēku *nepilnīgās* pieredzes daudzās nesekmīgās cilvēku sabiedrībās ir apliecinājušas, ka *tiesības* būt vecākam nevar tikt dotas ikvienam.

11. BŪT VECĀKAM — TĀ IR PRIVILĒĢIJA

Pat vissekmīgākās no mazāk attīstītajām mūsdienu cilvēku kultūrām uz šīs Zemes ir noteikušas, ka to pilsoņiem ir nepieciešams iegūt atļauju daudzām privilēģijām, kuras tiem ir ļauts iegūt. Piemēram, lai brauktu ar mašīnu, ir vajadzīgas tiesības. Lai veiktu kādu specializētu uzdevumu, kas var ietekmēt visu sabiedrību, cilvēkiem ir jāpierāda, ka tie spēj veikt šo uzdevumu, neradot tādu rezultātu, kas sabiedrībai varētu kaitēt.

Piemēram, cilvēkam ir jāsaņem atļauja, lai iegūtu privilēģiju būt ārstam. Cilvēkam ir

nepieciešams saņemt atļauju, lai piedalītos celtniecības darbos, tā nodrošinot drošu ēku būvniecību. Mūsdienu kultūrās ir noteikts, ka atļauja no vairākuma ir jāsaņem gandrīz katram cilvēka darbības aspektam, kur attiecīgā cilvēka darbības var ietekmēt kāda cita cilvēka dzīvi.

Taču tas ir ironiski, ka neviena no pašreizējām mūsdienu kultūrām nav noteikusi nepieciešamību izsniegt īpašu atļauju cilvēkam, lai radītu citu cilvēku. Cilvēkam netiek prasīta īpaša apmācība, izpratne vai spēja kļūt par vecāku un nodrošināt aprūpi un audzināšanu, kas nepieciešams katram jaunam cilvēces ģimenes loceklim. Kaut arī bērnības pieredzes var saistīt gandrīz ar katru problēmu, kas ietekmē sekmīgas sabiedrības drošību un līdzsvaru, neviena valdība nav sapratusi nepieciešamību nodrošināt, lai vecāki spētu audzināt savus bērnus pareizi.

Šī iemesla dēļ visas sabiedrības uz šīs Zemes ir cietušas neveiksmi. Taču, kad *nepiemērotas (nepareizas)* audzināšanas ietekme beidzot sagādās zaudējumus mūsdienu cilvēku kultūrām, cilvēki sāks izprast *pareizas* audzināšanas svarīgumu. Tad tiks noteikts, ka audzināšana ir jāregulē; un atļauja to darīt tiks dota *tikai* tiem cilvēkiem, kuri būs apliecinājuši savu spēju veikt pareizu audzināšanu.

Neatkarīgi no tā, cik daudz pārtikas ir pieejama, neatkarīgi no tā, cik specializētu izglītību cilvēks iegūst, neatkarīgi no tā, kādas iespējas cilvēkam tiek dotas, — ja kāds cilvēks savu nopamatošanas gadu laikā saņem nepareizu vai nepietiekamu apmācību, šis cilvēks, kļūstot pieaudzis, var negatīvi ietekmēt visu pārējo sabiedrību. Lai arī tas ir pretēji tam, kā uz šīs Zemes darbojas *nepilnīgās* cilvēku sabiedrības, visa Visuma mieram un kārtībai ir ļoti būtiski, lai galu galā nevienam ar brīvo gribu apveltītam cilvēkam netiktu dota spēja radīt citus cilvēkus, ja vien tas ir pietiekami spējīgs un kompetents, lai to darītu pareizi.

12. AUGSTI ATTĪSTĪTAJIEM VECĀKIEM IR JĀIEVĒRO NOTEIKTAS VADLĪNIJAS, AUDZINOT BĒRNUS

Pateicoties savai plašajai pieredzei, augsti attīstītie vecāki jau ir apguvuši pareizo bērnu audzināšanas veidu. Viņi ieguva lielu pieredzi savas attīstības dažādajos etapos un nonāca pie secinājuma, ka tieši vecāku loma ir tā, kas tiem sniegtu vislielāko laimi. Tie, kuri izvēlas nodrošināt jaunu cilvēku nopamatošanas pieredzes un būt atbildīgi par tām, ir prasmīgi un pārzina pareizo veidu, kā ir jāaudzina bērni, lai šie bērni varētu kļūt par būtiskiem un produktīviem pilnīgās cilvēku sabiedrības locekļiem.

Tā kā cilvēki vienmēr ir pastāvējuši visā Visumā, vienmēr ir pastāvējuši stingri likumi un norādījumi, lai nodrošinātu pastāvīgu kārtību. Vienmēr ir pastāvējuši norādījumi, kā audzināt no jauna radītu bērnu, un tie ir precīzi jāievēro. Var teikt, ka šie norādījumi („recepte” *visai* dzīvībai, ieskaitot augus un dzīvniekus) ir ietverti mūžīgajā „*Dzīvības grāmatā*”, ko jāpielieto un jāievēro visiem cilvēkiem, ja tiem ir ļauts būt atbildīgiem par dzīvības radīšanu.

Ir izveidota pārvaldes struktūra, kas nodrošina to, lai visi noteiktie mūžīgie likumi tiktu ievēroti, kā tie vienmēr tikuši ievēroti. Visums ir drošs par to, ka no jauna radītais cilvēks iegūs pareizu nopamatošanu un tam tiks mācīts pareizs veids, kā sadarboties ar citiem cilvēkiem un kā uzvesties. Tādējādi tikai tiem cilvēkiem būs spēja un zināšanas radīt un nopamatot cilvēkus,

kuriem Universālā pārvalde to ļaus. Tas ir saskaņā ar Visuma likumiem. Šiem radītājiem/vecākiem vispirms ir jāvēlas šī atbildība, un pēc tam viņiem ir jāpierāda pārējiem, ka viņi šo pienākumu veiks pareizi. Viņi to pierāda ar to, kā viņi pielieto savu brīvo gribu.

Kļūšana par vecāku un būt ar vecāku pienākumiem **nav** tas veids, kā vairums no mums vēlētos pavadīt savu atlikušo mūžību. Augsti attīstītā radītāja/vecāka personīgā brīvība tiek līdzīgi ierobežota, kā tiek ierobežoti mirstīgie vecāki, no kuriem tiek prasīts gādāt par savu bērnu fiziskajām un emocionālajām vajadzībām. Lai ievērotu precīzās vadlīnijas, kas ir noteiktas tiem vecākiem, kuri veic nopamatošanu, ir vajadzīga pašdisciplīna un personīga uzupurēšanās.

13. AUGSTI ATTĪSTĪTIE VECĀKI IZVĒLAS RADĪT BĒRNUS

Mūsu nopamatošanas procesa laikā mēs esam brīvi izvēlēties, kādas vadlīnijas un likumus mēs vēlamies ievērot. Taču, tā kā mēs tiekam nopamatoti *pilnīgā cilvēku sabiedrībā,* mēs mācāmies piekrist noteiktajām vadlīnijām un atbalstīt tās, esot bez kādas kontrastējošas pieredzes. Galu galā pēc mūsu attīstības dažādo etapu iziešanas (sevišķi pēc etapa, kuru mēs pašlaik izejam uz šīs Zemes) mēs nonāksim pie slēdziena, ka sabiedrība, kurā mēs saņēmām savu sākotnējo nopamatošanu, patiešām ir *pilnīga cilvēku sabiedrība*. Tad mēs **izvēlēsimies** ievērot tās sabiedrības vadlīnijas un likumus.

Ejot caur šiem dažādajiem cilvēka attīstības etapiem, mēs iemācīsimies, ka nepareiza audzināšana rada problēmas, kas saistītas ar neatbilstošu uzvedību, kas ir traucējoša mieram un laimei, kam *būtu* jāpastāv cilvēku sabiedrībā. Caur savu pieredzi mēs iemācīsimies, ka valdība, likumi un norādījumi, kas ir ietverti šajā universālajā „*Dzīvības grāmatā*”, par to, kā audzināt cilvēku, patiešām ir *vienīgā* recepte, kas uzturēs nepārtrauktu mieru un kārtību, kā tas ir bijis vienmēr.

Tā kā augsti attīstītajiem vecākiem ir noteiktas stingras prasības, neviens nav spiests kļūt par šādu vecāku. Daži izvēlas šo atbildību — vairums to neizvēlas.

14. MĒS ATTĪSTĀM SAVU BRĪVO GRIBU UN VESELO SAPRĀTU PILNĪGAJĀ PASAULĒ

Kaut arī augsti attīstītajā, *pilnīgajā pasaulē* bērnu var iemācīt domāt, rīkoties un reaģēt uz apkārtējo vidi, pastāv ievērojama atšķirība starp bērniem, kuri ir apveltīti ar brīvo gribu, un *ierobežotiem* bērniem, kuriem nav ļauts attīstīt brīvo gribu. Pirmajiem no iepriekšminētajiem tiek ļauts brīvi klejot un pieredzēt savas individuālās brīvības dažādos aspektus, darbojoties dažādās vidēs. Pēdējie tiek izolēti noteiktā, noslēgtā mācīšanās vidē.

Tie, kuri ir neiegrožoti savās pieejamās izvēlēs, attīsta ***brīvās*** *gribas* sajūtu, kas tiem ļauj individualizēties un kļūt diezgan atšķirīgiem no saviem vecākiem. Savukārt tie, kuri ir nošķirti no dažādām izvēlēm un kuriem ir dota strukturēta vide, kurā tiek sniegti tikai specifiski un specializēti norādījumi, nekad neizveido *brīvās* gribas sajūtu un kļūst tieši tādi, kā to vecāki vēlas, lai tie būtu. Noteiktā laikā „dēls”, kas tiek audzināts šādā īpašā vidē, kļūst tieši tāds pats kā

„tēvs”.

Mūsu *nepilnīgajā* pasaulē bērni bieži vien pretojas saviem vecākiem un sabiedrībai, jo tiem netiek ļauts pieredzēt tādu dzīvi, kas ir saskanīga ar pieredzēm, kas reģistrētas to *esencē*, kas pieļāva neiegrožotu brīvo gribu. Tā tiek uzskatīta par „dumpošanos” *tikai* tāpēc, ka šāda rīcība neatbilst *nepilnīgo* vecāku un sabiedrības gaidām. Taču augsti attīstītie bērni nevarēja „dumpoties”, jo to *esencē* nebija reģistrēta neviena cita pieredze, kas tos motivētu noteiktā veidā rīkoties. Turklāt augsti attīstītie, *pilnīgie* vecāki un sabiedrība neuzlika tādus pat ierobežojumus brīvajai gribai, kā to dara *nepilnīgie* vecāki un sabiedrība; tādēļ tur nepastāvēja nekādas „dumpošanās”. „Dumpošanās” ir mūsu mirstīgā, *nepilnīgā* ķermeņa stāvoklis, kas pastāvīgi ir pretējs (opozīcijā) mūsu *esencē* ieliktajai vēlmei pielietot mūsu brīvo gribu.

Augsti attīstītajās sabiedrībās no jauna radītājiem bērniem tiek nodrošināta atvērta vide, kas ļauj katram no tiem augt un attīstīt individuālisma sajūtu un brīvo gribu. Nedaudzie izņēmumi ir tikai daži bērni, kuri ir paredzēti kļūt par „sabiedriskajiem kalpotājiem” jeb „valdības pārraugu” (specializētu cilvēku, kurš pārrauga to, ko dara visi pārējie cilvēki, kas apveltīti ar brīvo gribu, noteiktajā Saules sistēmā, un kuri *neattīsta* šo brīvās gribas sajūtu). Dzīvnieks pielāgojas apkārtējai videi, balstoties uz instinktīvo uzvedību, kas tam ir ieprogrammēta. Savukārt cilvēka bērns brīvi *izmanto* savu apkārtējo vidi, lai izveidotu pats savu atšķirīgo uzvedību un instinktus, un reģistrē to kā jaunas *pieredzes*.

Ir viegli paredzēt, kā dzīvnieks reaģēs uz tā apkārtējo vidi; šīs paredzamības dēļ vairumu dzīvnieku var viegli apmācīt pielāgoties gandrīz jebkurai videi, kur tie tiek ievietoti. Turpretim cilvēks mēģina *mainīt* vidi, lai tā pielāgotos tam, ko šis cilvēks no tās *sagaida*. Šo gaidu pamatā ir cilvēka spēja *iztēloties* un *domāt*, ko mēs jau esam pienācīgi definējuši kā spēju domāt par pieredzi, līdz tā šķiet *loģiska*. Mēs to dēvējam arī par „veselo saprātu”. Tā ir vispārēja atbilstības *sajūta* par to, ko mūsu pagātnes pieredze jau ir *pamatojusi*, kas mums ir vislabākais. *Cilvēka nopamatošanas process* iesakņo mūsu veselo saprātu attiecībā uz to, kas ir un kas nav ***cilvēcīgi***.

15. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES IR ATBILDĪGAS PAR MŪSU ĶERMENI UN PAR NOPAMATOŠANU

Vecāks, kurš ir atbildīgs par to, lai noteiktu, kāds izskatīsies fiziskais ķermenis (kāda ādas krāsa, mati, acis utt.), kurā tiek ievietota *esence*, ir sieviete māte. Tā kā viņa ir atbildīga par tā nodrošināšanu, lai bērns tiktu pareizi nopamatots, viņa patur tiesības izvēlēties sava bērna izskatu. Māte nodrošina materiālus un vidi, kurā ķermenis tiek radīts un sagatavots no jauna radītajai (tas ir, tukšai) *esencei*. Lai arī mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē šis process notiek mātes dzemdē, augsti attīstītai mātei, esot ar lielākām zināšanām un augstākiem spēkiem un spējām, nav nepieciešams pārciest dzemdību sāpes un stresu. Process, kas notiek augsti attīstītā cilvēku pasaulē, ļauj mātei ieprogrammēt tieši tādas *DNS struktūras*, kas radīs tādu ķermeni, kādu viņa vēlas savam bērnam.

Māte izvēlas bērnu skaitu, ko viņa radīs. Parasti māte vienlaikus audzina tikai vienu bērnu, jo nopamatošanas process ir ļoti svarīgs. Augsti attīstītās mātes zina brīdi, kad no jauna

radītais cilvēks ir guvis „pietiekami" daudz pieredzes, kad tam vajag pievērst mazāk uzmanības un rūpju. Pirms cita bērna radīšanas māte pārliecināsies, ka iepriekšējais bērns ir ticis pareizi (pienācīgi) *nopamatots*.

Šajā laikā starp māti un no jauna radīto bērnu tiek radīta cieša saite, un māte koncentrēsies vienlaikus tikai uz vienu bērnu, kamēr viņa būs droša, ka šī mūžīgā saite ir izveidota. Šis piesaistes periods ir līdzīgs tam, kā māte uz šīs Zemes varētu gaidīt divus vai trīs gadus pirms cita bērna radīšanas. Augsti attīstītās pasaulēs, kur nepastāv laika jēdziens, šis piesaistes periods, ja nepieciešams, var ilgt tūkstošiem gadu.

16. MŪSU SĀKOTNĒJĀ SAITE AR MŪSU MĀTI IR ĻOTI SVARĪGA MŪSU CILVĒCISKAJĀ ATTĪSTĪBĀ

Mūsu augsti attīstītajām mātēm ir ķermeņi ar krūtīm, kurās ir „pienam līdzīga" viela, kas bērnam sniedz pirmo *garšas* pieredzi. Kaut arī šim „mātes pienam" nav nekādas uzturvērtības *pilnīgajam ķermenim*, kuram nav vajadzīga nekāda barošana no ārienes, barošanas ar krūti pieredze sekmē piesaistes periodu. Augsti attīstītās mātes, barojot ar krūti, nepieredz sāpes, kas reizēm tiek izjustas mirstīgajā dzīvē. Cilvēciskā *piesaiste* ir mūsu savstarpējo attiecību emocionālais rezultāts. Katrs no mums izveidoja savu *pirmo* saiti ar savu *pirmo* māti ļoti līdzīgi tam, kā zīdainis šajā pasaulē izveido saiti ar savu mirstīgo māti. Šie intīmie brīži uz visiem laikiem nostiprina personīgo saiti starp māti un bērnu. Turklāt šī saite papildina iemeslus, kādēļ augsti attīstītais cilvēks vēlas būt vecāks–māte, — personīgā prieka pēc.

Papildus šai *emocionālajai* saite mums ir arī *fiziskā* saite ar mūsu māti. Tas ir tādēļ, ka katra māte bija iesaistīta mūsu *pirmā* fiziskā ķermeņa radīšanā un kopēja dažas no savām „DNS struktūrām" katrā mūsu unikālajā ķermenī. Mūsu mātes radīja katru mūsu ķermeni tā, lai tas izskatītos atšķirīgi no pārējiem bērniem. Tas tika darīts nevis tādēļ, lai *viņas* varētu mūs atšķirt, bet tādēļ, lai palīdzētu *citiem* cilvēkiem novērtēt savu unikalitāti. Mūsu mātes varētu mūs atšķirt, pat ja mēs visi izskatītos vienādi, jo *viņu* augsti attīstītās *maņas* vienmēr atpazītu atšķirības.

Kad katra pirmsmirstīgā māte kopēja savas „DNS struktūras" katra bērna ķermeņa sastāvā, tā ļāva tajā pāriet *viņas pašas* enerģijas struktūrām, un tādēļ viņa viegli spēj atpazīt to ar savas *esences* spēku. Kad mūsu šūnas veic savas funkcijas, tās izdala enerģijas struktūras, kas ir unikālas katri konkrētajai darbībai, kas tiek veikta. Arī katram mūsu ķermenim kopumā piemīt enerģijas struktūra, kas katram cilvēkam ir unikāla. Šīs enerģijas struktūras ir fiziski saistītas ar mūsu mātes *pašas* ķermeni.

Ja mirstīgajai mātei būtu augsti attīstītās mātes smadzenes, viņa spētu „pieslēgties" katram savam bērnam, kuram viņa ir nodevusi kādas no *savām* „DNS struktūrām", pat šajā *nepilnīgajā pasaulē*. Kaut arī šis efekts reizēm tiek pieredzēts starp mirstīgo māti un tās bērnu, tas nav tik viegli pieejams *nepilnīgo* smadzeņu apziņas prātam, kā tas ir pieejams augsti attīstītās mātes smadzenēm.

Augsti attīstītās sievietes loma ir pati būtiskākā un svarīgākā *Nopamatošanas procesa* daļa. Kaut arī augsti attīstītajām mātēm ir svarīga loma arī vēlākos cilvēka attīstības etapos, bez

mātes galvenās lomas cilvēku dzīve visā Visumā būtu nesekmīga. Galvenais iemesls, kāpēc tikai nedaudzi augsti attīstītie vīrieši ir iesaistīti jaunu cilvēku radīšanas un nopamatošanas procesā, ir tas, ka tie nav nepieciešami. Uz šīs Zemes stiprāka vīrieša mērķis ir aizsargāt un atbalstīt sievieti un viņas bērnus. Pilnīgajā pasaulē sievietēm nav nepieciešams atbalsts un aizsardzība. Augsti attīstītajām sievietēm piemīt tāds pats spēks un spējas kā jebkuram augsti attīstītajam vīrietim.

17. AUGSTI ATTĪSTĪTĀ TĒVA LOMA TIEK ĪSTENOTA BEZ SEKSA

Kad pilnīgais ķermenis ir radīts un ir sasniedzis normāla zīdaiņa lielumu (kas prasa tikai dažus brīžus), tiek sagatavota *esence,* lai tiktu ievietota ķermenī. Augsti attīstītos cilvēkus, kuri iegūst vajadzīgo matēriju un zina, kā radīt *esenci*, vislabāk var raksturot kā augsti attīstītos tēvus. Augsti attīstītā radīšana notiek pēc līdzīga parauga, kā tas dabiski notiek uz Zemes. Kaut arī *nepilnīgās* sievietes ķermenis ir ieprogrammēts, lai tas vienlaikus radītu tikai vienu bērnu (izņemot daudzaugļu anomāliju), *nepilnīgais* tēvs vienlaikus var radīt daudzus bērnus ar daudzām dažādām sievietēm. Līdzīgi arī augsti attīstītajās sabiedrībās ir vajadzīgs tikai *viens* augsti attīstīts vīrietis, lai radītu daudzas *esences* mātēm, kuras ir radījušas ķermeņus saviem bērniem. Taču lielākā atšķirība ir tā, ka viss radīšanas process tiek veikts bez seksa. Nākotnē nevienam augsti attīstītam cilvēkam, vīrietim vai sievietei, lai radītu bērnu, nebūs fiziskā seksa. Esot ar spēkiem un zināšanām, kas piemīt augsti attīstītajiem radītājiem/vecākiem, sekss nebūs vajadzīgs, lai radītu pilnīgo cilvēku (kaut arī tas saglabāsies to augsti attīstīto cilvēku priekam, kuriem būs dzimumorgāni).

Tas sekss, ko mēs zinām *nepilnīgajā pasaulē*, nav līdzeklis augsti attīstītajai radīšanai *pilnīgajā pasaulē* šo divu galveno iemeslu dēļ:

- Pirmkārt, radīšana bez seksa novērš jebkādu neparedzētas nepilnības iespējamību attiecībā uz to, kā māte vēlas, lai izskatītos ķermenis. Vienīgi viņa ir atbildīga par fiziskā ķermeņa radīšanu.

- Otrkārt, poligāmas attiecības, radot bērnus, kur vienam vīrietim būtu dzimumattiecības ar daudzām sievietēm, izraisītu šādas cilvēciskas emocijas — iekāri, greizsirdību un nevienlīdzību. Tas radītu arī visas tās problēmas, kuru pamatā ir emocijas, kas saistītas ar nepilnīgo cilvēku priekšstatu par „mīlestību".

Augsti attīstītās cilvēku sabiedrības ir iemācījušās, kā atbilstoši dzīvot, lai izslēgtu *jebko,* kas rada negatīvas emocijas un spriedzi. Tie, kuri izvēlas kļūt par vecākiem, kas atbildīgi par cilvēces rases turpināšanu, *spēs* gūt fizisku, emocionālu un intīmu baudu, ko sniedz seksuāla pieredze, taču tiem nebūs nekādas negatīvas emocijas, kas šobrīd tiek saistītas ar mūsu dabisko vēlmi pēc seksa. *Nepilnīgā* „mīlestības" emocija ir relatīva vērtība, ko mēs piešķiram kaut kam (vai kādam), salīdzinot ar kaut ko (vai ar kādu), kas ir mazāk iekārojams. Šāda salīdzināšana nepastāv pilnīgajā pasaulē, kur pret visiem cilvēkiem izturas vienādi un kur viss sniedz augstāko

cilvēcisko pieredzi.

18. MŪSU NOPAMATOŠANA TIEK VEIKTA UZ IZOLĒTAS PLANĒTAS

Kā tika minēts iepriekš, bērnu ļoti ietekmē tā pirmās dzīves pieredzes. Vēl tika minēts, ka augsti attīstītās sabiedrības ir noteikušas, ka ir vajadzīga īpaša apmācība un izpratne, lai garantētu, ka visiem no jauna radītiem cilvēkiem būtu nodrošināta pienācīga vide tajā laikā, kad tie reģistrē savas pirmās pieredzes. Augsti attīstītie „vecāki" izolē sevi no pārējās cilvēces, lai tie varētu paveikt savu pienākumu — pareizi nopamatot savus bērnus, kas ietver pilnīgu koncentrēšanos uz katra bērna pienācīgu audzināšanu. Šiem vecākiem ir noteiktas planētas, kur tie var izmantot izolētas vides, lai nopamatotu savus bērnus.

Visi bērni un to mātes mājo uz šīm *vecāku* planētām, taču tie nav izolēti cits no cita vai nošķirti atsevišķās ģimenes vienībās. Visa *vecāku* sabiedrība ir viena liela, sabiedriska un laimīga ģimene. Nav šaubu, ka ir dzirdēts šāds izteikums: „Lai izaudzinātu vienu bērnu, ir vajadzīgs vesels ciems." Tā ir *patiesība*! Kaut arī starp katru māti un katru no tās bērniem *tiek* radīta unikāla saite, tā, ko mēs pašlaik dēvējam par „ģimenes vienību", neesamība un dalījums palīdz vienlīdzības un brīvās gribas pareizā nopamatošanas procesā.

Tagad nevajadzētu būt nekādām šaubām par to, kas ir galvenais cēlonis nevienlīdzībai un postam, kas sastopams *nepilnīgajā pasaulē*. Tā ir *nepilnīgā* audzināšana un vērtība, ko *nepilnīgie* cilvēki piešķir *savai ģimenes vienībai*, paceļot to pāri visiem citiem cilvēkiem pasaulē. Ja vien mēs apjaustu, ka mēs visi esam daļa no vispasaules ģimenes un ka mēs visi esam augsti attīstītu cilvēku radinieki, mūsu sabiedrība izmainītos vienas nakts laikā. Lai gan šajā dzīvē ikvienam no mums nav iespējams būt par ***pareizu vecāku***, tomēr mēs varam būt droši, ka augsti attīstītie cilvēki sekmē un nodrošina vispārēju cilvēku vienlīdzību visās jomās.

19. DAŽĀDAS PLANĒTAS BĒRNU AUDZINĀŠANAI

Augsti attīstītajās sabiedrībās ir divi pamata „vecāku grupu" iedalījumi. Viena grupa sastāv tikai no sievietēm, kuras pašas ir nolēmušas, ka bērnu audzināšana no zīdaiņa līdz pieauguša cilvēka vecumam sniedz vislielāko prieku viņu esamībā. Otra grupa sastāv no vīriešu un sieviešu pāriem. Lai labāk aprakstītu šīs abas vecāku grupas, nepieciešams iedomāties, kādas tās bija mūsu pagātnē, kad mēs sākumā tikām radīti, un kā tie no mums, kuri izvēlas būt atbildīgi par bērniem, pastāvēs kā augsti attīstītie vecāki nākotnē.

Kā minēts iepriekš, lai izaudzinātu pilnīgi līdzsvarotu bērnu, vecāks un bērns ir jāizolē no pārējās cilvēces (jeb no tiem, kuri nevēlas nekādu sakaru ar audzināšanu), lai bērns varētu tikt netraucēti nopamatots. Veids, kā augsti attīstītie vecāki audzina savus bērnus, nerada ļoti interesantu un pievilcīgu vidi tiem, kuri izvēlas nebūt par vecākiem; tādēļ pastāv citas planētas, kur ir daudz vēlamāka situācija tiem pieaugušajiem, kuri nav vecāki.

Kā piemēru izmantojot mūsu pašreizējo Saules sistēmu, tajā būtībā ir *deviņas* pamata

planētas. Nākotnē šīs planētas kļūs apdzīvojamas. Tie no mums, kuri apdzīvo tieši šo Saules sistēmu, dzīvos uz kādas no šīm planētām, par pamatu ņemot savas personīgās vēlmes pēc laimes un vēlēšanos būt starp cilvēkiem, kuriem ir līdzīgas intereses.

20. MERKURS — PLANĒTA VĪRIEŠU/SIEVIEŠU PĀRIEM

Merkurs (izmantojot mums zināmo planētu nosaukumus ***tikai*** kā piemērus, jo to nosaukumiem nav nozīmes) kļūs par planētu, uz kuras dzīvos tie cilvēki, kuri vēlas dzīvot kopā kā pāri — viens vīrietis un viena sieviete. Šīs partnerības mērķis tiks izklāstīts vēlāk. Taču tagad vajadzētu saprast, ka vīrieši rada jaunas Saules sistēmas un pārrauga cilvēces attīstības dažādos etapus. Viņi nevēlas darboties vieni paši — viņi vēlas partneri.

Ar sieviešu dzimuma partneres palīdzību šie tēvi rada bērnus, kuriem netiek dota brīvā griba, taču tā vietā tie tiek audzināti, lai kļūtu par „dēliem", kuri kļūs par katras jaunās Saules sistēmas „sabiedriskajiem kalpotājiem/pārraugiem". Šie pāri gūs labumu no savas izvēles kalpot citiem, kļūstot par vecākiem, kuriem ir dzimumattiecības. Viņu individuālās DNS struktūras būs pielāgotas tā, lai katrs partneris spētu būt pievilcīgs tikai vienam partnerim. Tādējādi nevienam no partneriem nav iespējams pieredzēt tādas grūtības un traucējumus, ko *nepilnīgajā* pasaulē var saistīt ar monogāmiju (greizsirdību, iekāri u.c.). Visiem pārējiem augsti attīstītajiem pretējā dzimuma cilvēkiem būs tāda pat pievilcība pret šo augsti attīstīto vīrieti vai sievieti kā neseksuāla pievilcība, kas pastāv starp mūsdienu brāļiem un māsām.

21. VENĒRA BŪS PLANĒTA SIEVIETĒM

Venēra kļūs par planētu, uz kuras dzīvos *tikai* tās sievietes, kuras vēlas būt mātes un kuras nerūpēsies par neviena cita vajadzībām (tostarp vīriešiem), kā vien par saviem bērniem. Šīs sievietes ir galvenās priekšteces nākamajai no jauna radīto cilvēku grupai. Kaut arī viņu bērni netiek radīti caur dzimumaktu, šīs sievietes patur spēju baudīt seksu, daloties šajā pieredzē ar citām sievietēm vai pašmanipulācijas veidā. Kā apliecinās daudzas mūsdienu sievietes, tikai dažas seksuālās pieredzes līdzinās tām, ko rada citas sievietes. Un, kaut arī daudzi centīsies to noliegt, mazāk attīstītie *nepilnīgie* vīrieši jūtas ļoti neērti, ja divas sievietes kopīgi bauda seksu. Patiesībā daudzi to uzskata kā vilinošu attiecībā uz savu seksuālo būtību.

Tā ir samērā dabiska reakcija, ņemot vērā mūsu *esencēs* reģistrētās pieredzes, kas tika nopamatotas ap sievietēm, kuras dzīvoja kopā un seksuāli mijiedarbojās cita ar citu vai pašas ar sevi. Tā kā mūsu nopamatošanas perioda laikā mums nebija nekādas seksualitātes izjūtas, mēs neuzskatījām šīs attiecības starp mūsu mātēm par kaut ko citu, kā vien par dabisku veidu, kādam tam jābūt. Lai arī mēs nekad neredzējām savas mātes iesaistāmies seksuālā aktā, mēs redzējām mīlestību un maigumu, ko tās mūsu klātbūtnē izrādīja cita pret citu.

„Veneras" sievietes seksuāli nesaistās ar „tēviem", kuri dzīvo iepriekš aprakstītajās partnerattiecībās uz planētas Merkurs. Šīs sievietes ir pilnīgi pašpietiekamas, un tām ir spēks radīt jebko un itin visu sev un saviem bērniem šajā pasaulē bez „vīrieša" palīdzības. Kā tika

minēts un kā tas vēlāk tiks pārrunāts sīkāk, vīrieša nozīmīgā loma ir radīt šo sieviešu bērniem jaunas Saules sistēmas un pārraudzīt viņu bērnu attīstības otro etapu.

Pašlaik uz šīs Zemes mēs atrodamies savas attīstības *otrajā* etapā. Citas civilizācijas, kas atrodamas visā Visumā, arī pieredz savu *otro* etapu. Tomēr citi atrodas cilvēka attīstības *pirmajā* etapā (kas zināma kā mūsu Sākotnējā nopamatošana) vai *trešajā* etapā, kur tie pastāvīgi dzīvo uz augsti attīstītām planētām. Neatkarīgi no tā, kurā no attīstības etapiem cilvēki atrodas visā Visumā, tomēr ikviens no mums tika nopamatots uz tādām *vecāku* planētām, kas līdzīgas Merkuram un Venērai, kas ir atrodamas visās Visuma daļās, kur notiek cilvēku radīšana.

22. ZEME BŪS PLANĒTA KALPOTĀJIEM

Mūsu Zeme galu galā tiks pielāgota tiem cilvēkiem, kuri būs „strādājošie" kalpotāji visiem citiem. Zeme kļūs par „kalpotāju mājvietu" (izvēloties labāko terminu) visiem tiem cilvēkiem, kuriem ir zināšanas un spējas (un pats galvenais — vēlme) kalpot citu cilvēku vajadzībām.

Šiem augsti attīstītajiem cilvēkiem kalpotājiem nebūs dzimuma, jo tie izvēlēsies neiesaistīties dzīvības radīšanā. Viņu pamata atbildība būs strādāt kopā ar vecākiem un nodrošināt, lai tiktu piepildīts cilvēku radīšanas mērķis. Tā kā viņiem būs visas zināšanas un spēki, kas ir augsti attīstītajiem radītājiem (izņemot spēju baudīt seksualitāti), viņi ļoti daudz palīdzēs tēviem un mātēm, uz kuriem gulstas galīgā atbildība par savu bērnu laimi. Viņi būs kalpotāji šiem tēviem un mātēm, tātad — kalpotāji visai cilvēcei.

Viņu mītnes planēta (Zeme) būs bāze, kur viņiem tiks doti uzdevumi un norādījumi viņu dažādajām misijām attiecībā uz katru jaunu bērnu grupu katrā jaunajā Saules sistēmā. Kad tiek radīta jauna Saules sistēma, viņi darbojas šīs Saules sistēmas „tēva" un „sabiedriskā kalpotāja/pārrauga" vadībā.

Saistībā ar mūsu Saules sistēmu, kad mūsu planētas kļūs „augsti attīstītas", šie kalpotāji kalpos visu to cilvēku vajadzībām, kuri nevēlēsies kļūt par vecākiem. Daži no šiem cilvēkiem ir aktīvi iesaistīti arī tad, kamēr mēs ejam caur savas attīstības *nepilnīgo*, mirstīgo etapu, — vienmēr šīs Saules sistēmas vīriešu dzimuma tēva jeb „pārrauga" vadībā. Saskaņā ar mūsu pašreizējo izpratni un dažiem vispārēji pieņemtiem, taču bieži vien kļūdainiem uzskatiem, šāda veida cilvēku varētu saukt par augsti attīstītu klejotāju, apgaismotu bezdzimuma dzīvības formu (**A**dvanced **N**omadic **G**enderless **E**nlightened Life form) — **ANGEL** (saīsinājuma tulkojums — **ENĢELIS**).

23. KATRAS SAULES SISTĒMAS PLANĒTAS KALPO INDIVIDUĀLAJĀM VAJADZĪBĀM

Vairums no mums vēlas paši apmierināt savas vēlmes pēc laimes. Mēs vēlamies kalpot paši sev, izveidot paši savu vidi un radīt paši savus augus un dzīvniekus atbilstoši savām vajadzībām un vēlmēm. Planētas Marss, Jupiters un Saturns nodrošinās vajadzīgo platību

vairākumam no mums, kuri vēlas kalpot paši sev. Savukārt Urānu, Neptūnu un Plutonu apdzīvos tie no mums, kuriem nav vēlēšanās kalpot pašiem sev un kuri vēlas, lai to vietā visu izdarītu kalpotāji. Tiem no mums, kuri būs uz šīm planētām, ļoti patiks doma, ka visas mūsu vajadzības tiks apmierinātas bez jebkādas mūsu piepūles, un mums tikai atliks baudīt visas tās pieredzes, ko var piedāvāt augsti attīstītā dzīve.

Augsti attīstītais cilvēks (vīrietis/tēvs), kurš bija atbildīgs par mūsu katra *esences* un par mūsu Saules sistēmas radīšanu, apspriedās ar mūsu mātēm, lai noskaidrotu, kādas būtu mūsu vajadzības, lai katrs no mums varētu pieredzēt augstāko laimi atbilstoši mūsu *pašu* vēlmēm. Mūsu mātes zināja, kādas bija un varētu būt mūsu vēlmes pēc laimes, jo viņas mūs audzināja un vēroja, kā mēs augam, turklāt esot ar emocionālo saiti ar katru no mums.

Tādēļ mūsu mātes apspriedās ar mūsu „tēvu", kurš pēc tam radīja precīzu planētu skaitu, katrai no tām esot ar noteiktu izmēru, lai tās būtu piemērotas mūsu katra personīgajām vēlmēm. Tā kā mēs esam pastāvējuši bezgalīgi ilgi un esam pieredzējuši visu, kā būt pilnīgam, augsti attīstītam cilvēkam, mūsu *Nopamatošanas process* noteica un nostiprināja to, *kas mēs esam*. Mēs kļuvām tādi, ***kādi mēs vienmēr būsim*** šajā pilnīgajā sākotnējā pasaulē. Tā kā mēs nemainīsim savas vēlmes pēc laimes, mūsu Saules sistēmai ir precīzs planētu skaits, kurām ir iepriekšnolemti izmēri, lai tās pilnībā atbilstu mūsu vajadzībām.

24. CILVĒKA ATTĪSTĪBAS TRĪS GALVENIE ETAPI

Mūsu cilvēciskajā attīstībā būtībā ir trīs etapi:

1. etaps	Mūsu sākotnējā nopamatošanas pieredze uz mūsu radītāju planētas.
2. etaps	Mūsu mirstīgā dzīve uz šīs Zemes.
3. etaps	Mūsu galīgā uzturēšanās uz kādas no mūsu Saules sistēmas planētām.

Mēs varam raksturot sevi (turklāt tas raksturos arī mūsu esamības pēdējo etapu — 3. etapu), par pamatu ņemot to, ka katrs piederēs kādai no trim pamata kategorijām jeb „cilvēcības tipiem":

1) Tie, kuri vēlas kalpot citiem
2) Tie, kuri vēlas kalpot sev
3) Tie, kuri vēlas, lai tiem kalpotu

Plānojot mūsu Saules sistēmu tai bērnu grupai, kurai mēs visi piederam, mūsu „tēvs" radīja trīs atšķirīgus planētu grupējumus, kas būtu pielāgoti katrai kategorijai, kuras mēs varam saukt arī par „kārtām". Katrai no trim pamata kārtām ir trīs „apakš-kārtas" — kopumā deviņas *pamata* planētas.

Lai gan trīs no planētām (Merkurs, Venēra un Zeme) pastāv *vienīgi* ar mērķi radīt un kalpot cilvēcei, un nodrošināt katra cilvēka individuālo laimi, tiks radīta vēl viena planēta, kas tiks nozīmēta par mūsu Saules sistēmas „pārvaldes vietu". Šī *desmitā* planēta būs vieta, kur mājos tas viens cilvēks, kurš ir *apstiprināts*, lai pārraudzītu mūsu Saules sistēmas pārvaldīšanu.

25. DZIMUMS IR IZVĒLE, NEVIS OBLIGĀTA PRASĪBA

Mūsu attīstības pirmā etapa laikā katrs sākotnējais cilvēka ķermenis, kas tiek radīts, lai tajā ievietotu tukšu *esenci*, tiek ģenētiski veidots kā bezdzimuma — bez spējas radīt bērnus un bez dzimumorgāniem. Nevienam no jauna radītajam ķermenim nepiemīt iedzimta hormonāla vēlme radīt pēcnācējus, tādēļ nevienam nav dzimumdziņas. Augsti attīstīta cilvēka bērna DNS struktūras neietver dzimumu un nekāda veida seksuālu būtību. Personai vispirms jāiegūst pietiekami daudz pieredzes, esot bez dzimuma, lai nolemtu, vai tā vēlas vai nevēlas būt par vecāku.

Mēs nosakām to, vai būsim vai nebūsim vecāki, ilgu laiku, pirms izejam savu otro attīstības etapu uz šīs Zemes. Tomēr mūsu mirstīgā dzīve šeit sniedz mums iespēju, pateicoties daudzām zemes dzīvēm, apstiprināt un nostiprināt šo lēmumu, kad mēs iegūstam laicīgu spēju pieredzēt seksu un atbildību būt vecākiem. Mūsu otrā attīstības etapa laikā uz Zemes vairums no mums pieredzēs dzīves gan kā vīrietis, gan kā sieviete. Mēs gūstam šīs dažādās dzimumu pieredzes, lai mēs būtu pārliecināti par to, ka neviens no dzimumiem neatbilst mūsu vēlmei pēc laimes (tiem no mums, kuri izvēlas nebūt par vecākiem), vai par to, kurš dzimums mums patīk vislabāk (tiem no mums, kuri kļūs par vecākiem).

Vispār, tā kā mūsu *esencē* tiek reģistrētas abu dzimumu pieredzes, pastāv, piemēram, tāda iespēja, ka kādā no mūsu dzīvēm uz šīs Zemes mēs varētu iegūt tādu vīrieša ķermeni, kas mums ļauj būt fiziski pievilcīgam attiecībā pret citiem vīriešiem. Tas notiek tādēļ, ka mēs izmantojam savu *prātu*, lai rastu pastāvīgu līdzsvaru starp mūsu *esences* enerģiju (mūsu apslēptajām atmiņām) un mūsu pašreizējo pieredzi. Tas notiek homoseksuālu cilvēku gadījumā.

Homoseksuālu cilvēku starpā pastāv nenormāla jeb *nedabiska* pievilcība. Būtībā parasti tie ir lielākā „saskaņā" ar savas *esences* spēku nekā *nepilnīgie* heteroseksuāļi. Viņu smadzenes tiem ļauj veikt ciešāku un daudz tiešāku sasaisti ar uz viņu *esencē* uzglabātajām atmiņām, liekot viņiem izjust līdzsvaru, kad tie gūst kādu *tagadnes* pieredzi, kas ir saskanīga ar kādu *pagātnes* pieredzi. Tādēļ vīrietim, kuram nav šāda veida „tiešas sasaistes" ar savu *esenci*, nebūs viegli atcerēties, ka kādā no savām iepriekšējām dzīvēm tas dzīvoja kā sieviete.

Vīrieti vai sievieti, kam ir ciešāka, daudz *tiešāka sasaiste*, vairāk ietekmēs pagātnes pieredzes enerģija, kas uzglabājas *esencē*, tādējādi liekot viņa vai viņas ķermenim reaģēt spontānāk uz to, kas tam liek justies ērti. Pateicoties šai tiešākai sasaistei ar savu *esenci*, homoseksuāļi pēc savas būtības ir līdzjūtīgāki, laipnāki, gādīgāki un maigāki nekā tie cilvēki, kuriem nav šādas *sasaistes*. Tie ir vairāk saistīti ar savu ***patieso cilvēcību*** nekā tie cilvēki, kuru *esencei* ir maza ietekme uz to *nepilnīgajām* smadzenēm.

26. SEKSUALITĀTE SAMILZINA CILVĒKU PROBLĒMAS

Nav nekādu šaubu par to, ko lielāko daļu no mūsu problēmām izraisa mūsu seksualitāte. Psihologi, kuri ir ilgi studējuši cilvēka dabu un ar to saistītās dilemmas, bieži vien piekrīt, ka gandrīz visu mūsu psiholoģisko un emocionālo problēmu pamatā ir seksuālais aspekts. Lai izvairītos no šiem mūsu emocionālās apziņas negatīvajiem aspektiem, no jauna radītajiem, sākotnējiem cilvēkiem netiek dotas nekādas seksuālās funkcijas un vēlmes.

Tas ir svarīgi tādēļ, lai nodrošinātu nepieciešamību, ka mūsu pirmajās pieredzēs nav nekāda negatīvisma, kas varētu noteikt paraugu vēlākām rīcībām. Piemēram, ja mūsu nopamatošanas pieredzē tiktu ietverta vēlme apmierināt dzimumdziņu, mēs alktu apmierināt šo seksuālo vēlmi mirstīgās dzīves laikā un mūsu attīstības trešajā etapā, lai uzturētu saskaņu ar savu zemapziņu neatkarīgi no problēmām, kas ar to saistītas. Turklāt ir nepieciešams, lai šāda veida negatīvisms netiktu ietverts arī mūsu attīstības ilgstošajā 3. etapa pieredzēs.

Mūsu seksualitāte sīkāk tiks izskaidrota vēlāk, kad mēs pārrunāsim mūsu dzīvi šeit, uz šīs Zemes, mūsu attīstības otrā etapa laikā. Ir svarīgi saprast, ka mūsu seksualitātei nav *nekāda* sakara ar mūsu pirmszemes dzīves pieredzi un ka tā neietekmē mūsu *pamata* atziņu par to, kas ir laime. Tas ir tikai un vienīgi fiziskā ķermeņa funkcionālais aspekts, kas mums pašlaik ir uz šīs Zemes. Laicīgās dzīves situācijā uz Zemes, kur mēs pašlaik atrodamies, mēs bieži vien cīnāmies ar sava ķermeņa seksuālajām vēlmēm, mēģinot tās apspiest, lai tas atbilstu cilvēku uzskatam, ka šīs vēlmes *ir* jākontrolē.

Kā tiek loģiski secināts, *nepilnīgajā* pasaulē seksuālās spējas ir nepieciešamas dzīvības turpināšanai. Šeit uz Zemes tie ķermeņa orgāni, kas saistīti ar seksu, veic savas darbības tikai ar vienu mērķi — radīt dzīvību. Kaut arī cilvēki, kuri pieredz seksu, izjūt emocionālus ieguvumus, fakts paliek fakts, ka šī fiziskā akta mērķis ir radīt citu cilvēku. Ja kādam cilvēkam *pilnīgajā* pasaulē nav vēlmes radīt dzīvību, šim cilvēkam nav vajadzīgas tās ķermeņa daļas, kas nepieciešamas, lai to darītu. Dzimumorgāni un to radītās sajūtas ir dzīvības turpināšanas procesa daļa. Tādēļ augsti attīstītajās, *pilnīgajās* pasaulēs tie nav nepieciešami vai pieejami tiem cilvēkiem, kuri nevēlas būt par vecākiem.

Lai cik loģiski mūsu *veselajam saprātam* tas varētu šķist, fakts, ka mēs baudām spēju pieredzēt seksu (ko mūsdienās uzlabo mūsu pašreizējās tehnoloģijas, šajā procesā neradot dzīvību), dod iemeslu izbrīnam — kāpēc visi cilvēki nevarētu paturēt šo spēju baudīt seksu mūžīgi. Kādēļ tā nevarētu būt daļa no cilvēka dabas — baudīt seksu vienkārši tikai prieka pēc? Kaut arī mēs vēlētos apstrīdēt šo punktu, vēlāk tiks parādīts, kādēļ Visuma likumi nosaka, ka augsti attīstītajiem cilvēkiem sekss ir jāatļauj tikai tiem, kuri ir apņēmušies būt par augsti attīstītajiem vecākiem.

Neatkarīgi no tā, vai mēs esam bez dzimuma vai spējam baudīt seksu, galu galā mēs visi būsim pilnīgi laimīgi un apmierināti ar to cilvēka tipu, ko mēs paši būsim sev izvēlējušies, jo mēs varējām izvēlēties kopš paša iesākuma.

KOPSAVILKUMS

Visas dzīvības formas Visumā, izņemot vienu, ir ieprogrammētas un specializētas darīt kaut ko, kas sniedz ieguldījumu tajā vidē, kur tās dzīvo. To apkārtējā vide nosaka to pastāvēšanas veidu un to, ***vai*** un ***kad*** tās ir vajadzīgas apkārtējai videi. Ja tās neveic to funkciju, kādēļ tās pastāv, tās izmirst. Daļa no šīs „programmēšanas" ir instinkti atbilstoši ķermeņa uzbūvei, un daļa tiek apgūta, organismam *pielāgojoties* apkārtējai videi. Šādējādi Visums saglabā savu ārkārtējo skaistumu, kārtību un līdzsvaru. Šīs dzīvības formas pastāv Visuma ***dēļ.***

Tomēr ir **viena** dzīvības forma, kas tikai *kontrolē* savu apkārtējo vidi, veicot tajā izmaiņas atbilstoši savām personīgajām vēlmēm. Šī dzīvības forma *nepielāgojas* apkārtējai videi, bet tai ir spēks piespiest vidi *pielāgoties* sev. Tās vara var iznīcināt vidi, ja netiek apmierinātas tās personīgās vēlmes. Tas ir vienīgais organisms Visumā, kas nav ieprogrammēts reaģēt uz apkārtējo vidi. Tā vietā šai dzīvības formai piemīt spēks un brīvā griba iedarboties uz to. Visums pastāv šīs dzīvības formas ***dēļ.*** Šī specializētā dzīvības forma ir **Cilvēks.**

Visums sniedz visaugstāk attīstītās planētas, kur pieejamas vissarežģītākās un izsmalcinātākās tehnoloģijas, lai nodrošinātu, ka cilvēkam būtu spēja pieredzēt vispiepildītāko esamību, kāda vien iespējama. To cilvēku vajadzības, kas dzīvo uz augsti attīstītām planētām, tiek apmierinātas dāsni un vienlīdzīgi. Daba (termins, kas tiek izmantots, lai aprakstītu visas citas dzīvās un nedzīvās lietas) šajās augsti attīstītajās planētās darbojas savā pilnīgajā stāvoklī. Koki un augi sniedz pašus sulīgākos un tīkamākos augļus, ko cilvēki jebkad ir baudījuši vai iztēlojušies.

Šajās augsti attīstītajās sabiedrībās nepārtraukti tiek radīti jauni cilvēki. Šīm no jauna radītajām dzīvības formām tiek dots tāds pat spēks pār savu apkārtējo vidi un brīvā griba, kādu bauda to radītāji. Šajās augsti attīstītajās pasaulēs, kur nepastāv trūkums, bēdas un negatīvisms, — pasaulēs, kur katrs tiek cienīts un pret katru izturas vienlīdzīgi, — katrs jaunais cilvēks izveido savas unikālās **cilvēcības** tieksmes. Šāda veida pasaulē mūsu *esencē* tika reģistrētas mūsu pirmās pieredzes.

Balstoties uz šīm pirmajām pieredzēm, mēs mērām un vērtējam katru nākamo pieredzi, kas mums jebkad būs. Šādi mēs attīstām un uzturam savu unikālo *domāšanas* spēju. Viss, ko mēs darām savā pašreizējā pieredzē uz šīs Zemes, ir cenšanās noskaidrot, kā atveidot (reproducēt) tās līdzsvara sajūtas, ko mēs reģistrējām savas sākotnējās, nopamatošanas dzīves laikā. Taču šajos meklējumos mēs varam gūt sekmes, vienīgi paļaujoties uz savu *veselo saprātu* — uz to dabisko mūsu cilvēciskā *saprāta* daļu, ko mēs izmantojam, lai tiektos pēc līdzsvara, līdz gūstam *loģisku* izskaidrojumu. Mūsu *veselais saprāts* tika izveidots mūsu *esencē* mūsu nopamatošanas laikā.

Mūsu spēja *iztēloties* un *domāt*, kas ir saistīta ar mūsu laimes meklējumiem un ilgām pēc tās, vienkārši ir mūsu apziņas prāts, kas tiecas atrast veidu, lai mēs justos ērti savā pašreizējā vidē. Mūsu *veselais saprāts* ir mūsu iztēles un domāšanas „mēraukla". Ja kāda rīcība, ko mēs apsveram, mums „šķiet saprātīga", mēs to darām. Atšķirībā no visiem citiem organismiem, kuriem nepiemīt spriestspēja un kuri reaģē uz apkārtējo vidi un pielāgojas tai, mēs atrodam

veidus, kā *izmainīt* vidi tā, lai tā reaģētu un pielāgotos *mums*, — līdz tā piepilda mūsu vēlmi pēc laimes. Tieši *sevī* mēs atrodam savu individuālo laimi — *mērauklu*, kas tika izveidota pilnīgā **Cilvēka nopamatošanas procesa** laikā.

Mūsu augsti attīstītie cilvēku radītāji/vecāki bija atbildīgi par to, lai nodrošinātu, ka mums būtu piemērota vide, kur varētu tikt nopamatota pareiza cilvēka sirdsapziņa, mūsu *veselais saprāts*. Veids, kā viņi dzīvoja un sadarbojās cits ar citu un ar mums, sniedza mums paraugu, kā mums vajadzētu izturēties pret citiem un kādu izturēšanos sagaidīt no citiem mūsu kā cilvēku esamības laikā.

Savu pirmo pieredžu laikā mēs uzglabājām savas *esences* atmiņās itin visu, ko mēs ieraudzījām, saodām, sadzirdējām, nogaršojām un sataustījām. Tā kā viss, ko mēs pieredzējām pilnīgajā pasaulē, sniedza maksimālu, pilnīgu rezultātu visās lietās, mēs izveidojām apziņu par to, ko mēs vienmēr atpazīsim kā skaistu, smaržīgu, mierinošu, apmierinošu un patīkamu.

Uz šīm augsti attīstītajām planētām, veidojot saites un nodarbojoties kopā ar mūsu pilnīgajām mātēm, tika izveidots mūsu pamats tam, ko mēs vienmēr atpazīsim kā laimi. Visi augsti attīstītie cilvēki ir vislieliskākie cilvēka auguma un skaistuma paraugi. Tur nav nekādu indīgu nezāļu, kas mums varētu kaitēt, nekādu kukaiņu un dzīvnieku, kas mums varētu iekost, mūs baidīt vai likt mums neērti justies. Dzīvnieki, kuri mājo šajās pilnīgajās vidēs, mijiedarbojas ar mums tikpat rotaļīgi un maigi, kā to dara nesen piedzimuši kucēni. To instinkti ir ieprogrammēti tā, lai būtu par vislabākajiem draugiem, kādu cilvēks varētu vien vēlēties.

Tikai šādā pilnīgā vidē mēs varējām kļūt par būtnēm, kas apveltītas ar *brīvo gribu*. Tur bija tik brīnišķīgi, cik vien mēs to spējam iztēloties; un to ir iespējams *iztēloties* tikai tāpēc, ka mēs to reiz pieredzējām. Cilvēka prāts nespēj iedomāties vai aptvert kaut ko tādu, ko tas jau nebūtu pieredzējis.

Dzīve mūsu *nepilnīgajā* pasaulē rada ko pretēju laimei, jo šeit gūtās pieredzes nav saskanīgas ar tām pieredzēm, ko mēs reģistrējām savā *esencē* mūsu nopamatošanas laikā pilnīgajā pasaulē. Nevienam no mums nepatīk, ja kāds saka, kas ir jādara. Mēs vēlamies darīt to, ko *mēs vēlamies* darīt. Kad kāds pavēl mums un pieprasa no mums kaut ko tādu, kam mēs nepiekrītam, mēs jūtamies „nelaimīgi". Šāda sajūta rodas tāpēc, ka mēs netikām nopamatoti darīt, ko mēs *patiesībā* nevēlamies darīt.

Augsti attīstītais radītājs/vecāks nekad mums neteica, ko darīt, par ko mums vajadzētu kļūt vai to, kā mums būtu jāmijiedarbojas ar savu apkārtējo vidi. Pilnīgajā pasaulē nepastāv pilnīgi nekādu gaidu. Mums tika ļauts pieredzēt visu, ko mēs vēlējāmies. Tur mēs mijiedarbojāmies ar apkārtējo vidi un radījām jaunas pieredzes, kas galu galā padarīja mūs par atšķirīgiem un unikāliem indivīdiem neatkarīgi no visiem citiem cilvēkiem. Taču, tā kā augsti attīstītajā pasaulē nav nekā cita, izņemot cilvēcisko pilnību, mums bija iespēja reģistrēt vienīgi *perfektas* pieredzes.

Tā kā laikā, kad notika šis perfektais **Cilvēka nopamatošanas process**, mēs pieredzējām tikai visu labo, kas saistīts ar cilvēka esību, mūsu *personīgā pieredze* mums neļāva zināt atšķirību starp to, kas, piemēram, ir „labs" un „slikts". Nekas, ko mēs pieredzējām savā sākotnējā, augsti attīstītajā pasaulē, mums nesniedza iespēju salīdzināt (veikt salīdzināšanu).

Tādēļ mēs patiesībā nezinājām, kas ir „laime”. Mēs tikai zinājām to, kā viss pastāvēja mūsu toreizējā tagadnes realitātē. Mēs pat neaptvērām, ka viss bija pilnīgs (perfekts)! Tādēļ mūsu radītāji/vecāki padarīja par iespējamu *nepilnīgo* pasauli (tādu, kurā mēs pašlaik dzīvojam), lai palīdzētu mums iemācīties izprast to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*.

5. NODAĻA Mūsu sākotnējā pasaule

Mūsu piedzimšana ir tikai sapnis un aizmirstība: Tā dvēsele, kas mūsos rosās,
mūsu dzīves Zvaigzne, ir mirdzējusi kaut kur citur — no tālienes tā nākusi:
Un neesam mēs visu aizmirsuši, jo
piedzimstam ar dievišķības dzirksti …
— Viljams Vordsvorts

1. AUGSTI ATTĪSTĪTAS, PILNĪGAS PASAULES IR PASTĀVĒJUŠAS VIENMĒR

Pilnīgas pasaules ir pastāvējušas vienmēr — tāpat kā viss cits Visumā. Šajās pasaulēs pastāv un tiek izmantotas visaugstāk attīstītās tehnoloģijas, lai ļautu cilvēkiem pieredzēt personīgo laimi. Šajā grāmatā lietotais termins „tehnoloģijas" attiecas uz līdzekļiem un veidiem, ar ko vai kā cilvēki iedarbojas uz apkārtējo vidi, pielietojot savu rīcības brīvību. Tādējādi „visaugstāk attīstītās tehnoloģijas" ir veidi un līdzekļi, kā vai ar ko visaugstāk attīstītie cilvēki Visumā iedarbojas uz apkārtējo vidi. Tās vides stāvoklis, kurā cilvēki dzīvo šajās *pilnīgajās* pasaulēs, nevar tikt uzlabots ne ar vienu augstāku zināšanu vai tehnoloģiju veidu. Citiem vārdiem, nav augstāku līdzekļu vai veidu, ar ko vai kā cilvēki iedarbojas uz apkārtējo vidi, par to, kā tie izmanto tehnoloģijas *pilnīgajās* cilvēku pasaulēs. Itin viss atrodas savas esamības pilnīgajā stāvoklī, un ir *neiespējami* uzlabot ko tādu, kas ir *pilnīgs*.

Katrs no mums spēj iztēloties, kāda varētu izskatīties pilnīga pasaule. Mums tikai jāapdomā tas, ko katrs no mums uztver kā *pilnīgu*, pielietojot savu iztēli. Tagad mēs zinām, ka mūsu *iztēle* vienkārši ir mūsu spēja atcerēties to, ko mēs esam pieredzējuši pagātnē, kaut arī mūsu apzinošais prāts nespēj pilnīgi precīzi zināt — kad, kur vai pat to, *vai* mēs patiešām pieredzējām to, ko mēs iztēlojamies.

Pamats tam, kas mēs esam, tika izveidots *pilnīgajā* pasaulē. Visas mūsu pieredzes tajā sākotnējā pasaulē tika iesakņotas mūsu *esencē* kā atmiņas. Pateicoties pilnībā funkcionējošam un augsti attīstītam cilvēka ķermenim, kas mums toreiz bija, mēs vienmēr *apzinājāmies* visu, ko mēs darījām. Tajā pasaulē mums nepiemita spēja *iztēloties*, un mēs nepieredzējām prāta ***zem****apziņas* stāvokli. Tajā *pilnīgās* pasaules *pilnīgajā* stāvoklī mēs sākām savu esamību kā cilvēki. (Vairāk par pilnīgo cilvēka ķermeni un prātu tiks pārrunāts 11. nodaļā.)

2. MŪSU ESENCE MŪS IETEKMĒ PILNVEIDOTIES

Papildus pierādījums tam, ka mēs pastāvējām un izveidojām atmiņas citā pasaulē, nevis tajā, kur mēs pašlaik dzīvojam, ir fakts, ka mums ir neapzināta daļa, ko mēs pilnībā neizprotam. Mēs esam aizmirsuši ne vien visu, kas notika pirms mūsu pašreizējās dzīves agrās bērnības (tā kā mums ir *nepilnīgas* smadzenes), reizēm mums ir grūti atcerēties pat to, kas notika dienu iepriekš.

Un, mūsu *nepilnīgajam* ķermenim novecojot, mums reizēm ir grūtības atcerēties to, ko mēs darījām tikai pirms dažām sekundēm. Taču neatkarīgi no tā, cik necilvēcīga un nevēlama ir vide, kurā mēs piedzimstam, visi cilvēki ilgojas pēc labāka esamības stāvokļa. Kāds varētu domāt, ka no jauna radītais cilvēks, kurš piedzimst kādā noteiktā vidē (pat tādā, kas neatbilst cilvēka laimei), varētu tai pielāgoties un atrast veidu, kā tikt galā ar konkrēto situāciju, *nevēloties* uzlabot savu vienīgo zināmo esamības stāvokli. Taču tas nekad neattiecas uz cilvēkiem. Mēs visi nemitīgi meklējam veidus, kā prasmīgi apieties ar apkārtējo vidi, lai mēs kļūtu laimīgāki.

Pats fakts, ka mēs spējam apzināties, ka mēs un pasaule, kurā mēs pašlaik dzīvojam, ir tālu no pilnības, atšķir mūs no visām pārējām dzīvības formām uz mūsu planētas. Neviena cita dzīvības forma neapsver savas esamības stāvokli, bet pieņem to tādu, *kāds tas ir*, kā arī neprāto par to, kādam tam *būtu* jābūt. „Kaut kas" mūsu cilvēciskajā esībā liek mums tiekties pēc labākas dzīves. Mēs ilgojamies pēc labākas esamības par to, ko mēs pašlaik pieredzam. Šo „ilgošanos" un mūsu pastāvīgo vajadzību uzlabot savu situāciju izraisa tas, kas ir izsenis reģistrēts mūsu *esencē*, pirms mēs ieradāmies uz šīs planētas.

3. SASKARSME AR NĀVI NAV PILNĪGA CILVĒCISKA SITUĀCIJA

Mēs varam piekrist, ka mūsu pašreizējā pasaule ir tālu no pilnības. Domājot par to, kādai vajadzētu izskatīties pilnīgai pasaulei, vairums no mums vēlētos dzīvot tādā pasaulē, kurā mēs ikdienā nesaskartos ar nāves iespējamību. Fakts, ka mēs uz šīs Zemes lēnām mirstam, tikai norāda uz to, cik *nepilnīga* ir mūsu pasaule. Kādu dienu tā persona, par kuru mēs kļuvām šīs dzīves laikā, izbeigs pastāvēt. Nāve nāk visdažādākajos veidos — mūsu ķermeņa nolietošanās, slimošanas, nejaušu negadījumu un citu cilvēku, kas apveltīti ar brīvo gribu, rīcības dēļ — tomēr tā nāk. Neviens no mums nav pasargāts no nāves. Citiem vārdiem, neviens no mums nav pasargāts no neesamības, kas būtu mūsu visu gals, *ja* tā būtu *patiesā realitāte*, ka mūsu pašreizējā dzīve šajā pasaulē būtu viss, kas ietilpst mūsu cilvēciskajā pieredzē.

Papildus *nepilnīgajai* videi, kurai mēs pašlaik esam pakļauti, arī mūsu *pašu* rīcība ir ārkārtīgi daudzu nāvju cēlonis. Kaut arī (pašlaik) nav nekā, ko mēs varam darīt, lai novērstu novecošanos, vairums no priekšlaicīgas nāves iemesliem ir mūsu *pašu* vaina. Mūsu brīvās gribas pielietošana izraisa vairāk nāves un posta mūsu dzīvēs nekā jebkuras citas dabiskas sekas, ko rada apkārtējā vide. Pēc statistikas datiem, priekšlaicīgas nāves iemesli dabisku seku dēļ nobāl salīdzinājumā ar to, kas patiesībā izbeidz mūsu dzīves uz šīs Zemes.

Daudzi no mums mirst bada un sērgu dēļ, jo citi cilvēki pielieto savu brīvo gribu, lai mūs pakļautu savām ekonomiskajām politikām un zemes īpašumtiesībām. Pasaules bezmaksas dabas resursi, kas mūs nodrošinātu ar pārtiku un pajumti, tiek atturēti no mums citu cilvēku varas dēļ. Turklāt daudzi no mums mirst priekšlaicīgā nāvē, jo pārēdas vai lieto pārtiku, kas nav dabiski līdzsvarota vai piemērota mūsu ķermeņiem. Nedabiskas pārtikas ēšana, ko *daba* nav paredzējusi cilvēku lietošanai, neitralizē ķermeņa dabiskās aizsardzības mehānismus. Tas traucē tam darīt to, kam tas ir instinktīvi ieprogrammēts, — nogalināt iebrūkošās baktērijas, vīrusus un citas vielas, kas nav ķermeņa dabiskajā sastāvā. Viss, kas ir pārstrādāts un izmainīts no sava dabiskā esības

stāvokļa, ir „nedabisks”. Un nekas nerada pēkšņākas izmaiņas elementu dabiskajā stāvoklī kā siltuma pielietošana; pārtikas karsēšana izmaina tās sastāvu un padara to nedabisku. Mūsu pārtikas karsēšana burtiski ir saistīta ar priekšlaicīgu sevis nogalināšanu. Neviena cita dzīvības forma uz mūsu planētas nekarsē savu pārtiku pirms tās apēšanas. Tādēļ neviena cita dzīvības forma nepieredz tādus slimību veidus un tik regulāri, kā to pieredz cilvēki.

Aptverot, ka nāve ir mūsu esamības beigas, mūsu cilvēciskais *saprāts* liek mums domāt par to, kas varētu būt dzīves mērķis. Domas par nāvi liek mums izjust ārkārtīgi lielu spriedzi un emocionālu nelīdzsvarotību, kas, protams, nepalīdz dzīvot laimes piepildītu dzīvi. Un savos centienos pēc laimes mēs sākam raudzīties pēc katra risinājuma, ko mēs atrodam, kas varētu novērst nāves dzeloni.

4. MĒS ILGOJAMIES PILNVEIDOT SAVU PASAULI UN DZĪVOT MŪŽĪGI

Mums piemīt vēlme pilnveidoties un dzīvot mūžīgi, pateicoties mūsu *esences* pastāvīgajai zemapziņas enerģijas stimulācijai. Mūsu smadzeņu enerģijas struktūras tiecas rast līdzsvaru ar mūsu *esences* spēku. Apzināti to neapjaušot, mēs nepārtraukti tiekam mudināti radīt jaunas pieredzes, kas būtu saskaņā ar mūsu sākotnējo esamību. *Pilnīgajā* pasaulē, kur mēs sākotnēji tikām radīti, mēs nemirām, kā arī neko nesapratām saistībā ar „nāves” jēdzienu.

Vēlme izdzīvot ir visspēcīgākā dabiskā vēlme, kas mums piemīt. Kaut arī mēs, iespējams, nezinām visus mūsu priekšlaicīgās nāves cēloņus, mēs tiekam motivēti darīt visu, ko mēs varam, lai paildzinātu savu dzīvi. Mūsu pašreizējā pasaulē, esot ar savām ierobežotajām tehnoloģijām, mēs meklējam veidus, kā saglabāt un pagarināt savas dzīves, nemainot savas brīvās gribas rīcības, kas galu galā izraisīja mūsu bēdas. Medicīnas un farmācijas zinātnes sniedz mums dažus līdzekļus, kā paildzināt mūsu dzīves, *nemainot* mūsu dzīvesveidu, kur pretējā gadījumā mūsu dzīvesveids būtu mūs nobeidzis. Tehnoloģijām uzlabojoties un attīstoties, mēs atklājam, ka dzīvojam daudz ilgāk nekā mūsu senči, kaut arī mēs ēdam neveselīgāk un vingrojam mazāk nekā viņi.

Nākotnes tehnoloģiskie un bioloģiskie sasniegumi kādu dienu pavisam novērsīs *dabisko* nāvi. Katrai slimībai, ar ko mēs saskarsimies, mēs izveidosim imunizāciju, kas to uzvarēs. Ja mūsu ķermenis gūs traumu vai cietīs negadījumā, vai ja kaut kas izraisīs savainojumu, mēs attīstīsim ķirurģisku procedūru, kas mūs uzturēs dzīvus un mūs atjaunos.

Mūsu DNS ir ietverti plāni katras anatomiskās sistēmas, katra orgāna, katras šūnas attīstībai, kas vajadzīgs mūsu ķermenim. Patlaban šie plāni ietver arī norādījumus pārtraukt reproducēt pilnīgas šūnas, kas aizvieto tās šūnas, kas laika gaitā tiek bojātas vai tiek zaudētas, tādējādi liekot mums novecot un nomirt. Kādu dienu mūsu ģenētiķi un bioinženieri spēs anulēt šos norādījumus un manipulēt ar mūsu DNS struktūrām, lai ļautu mūsu ķermeņa šūnām nebeidzami turpināt reproducēties (atražoties), tādējādi izslēdzot nāvi no lēni novecojošā ķermeņa. Kad mūsu zinātnieki atklās šo tehnoloģiju, mēs vairs nekad nepiedzīvosim vecuma sekas. Nāve daudzējādā ziņā kļūs par pagātnes parādību.

5. MĒS NEVĒLAMIES DZĪVOT MŪŽĪGI NOŽĒLOJAMĀ STĀVOKLĪ

Esot ar nākotnes tehnoloģiskajām iespējām, mūsu fiziskā nākotne šķiet gaiša. Taču — kā ir ar mūsu pozitīvo emocionālo veselību, kuras piepildījums patiesībā ir tas, *kādēļ mēs pastāvam*? Kaut arī mēs galu galā varētu izvairīties no dabisku apstākļu izraisītas nāves vai no saviem nepareizajiem ēšanas paradumiem, un kaut arī mēs varētu radīt drošības ierīces, kas novērstu negadījumus un pasargātu mūs no tā, ka citi mūs ievaino, tas nebūt nenozīmē, ka izdzīvošanas cīņa būs beigusies; tas arī nenozīmē, ka mēs dzīvosim laimīgi.

Mums var būt pilnīgs ķermenis, kas nekad nenoveco un nemirst, taču, ja mūsu dzīves cīņa turpinās, radot mums stresu un ciešanas, kāda jēga būtu paildzināt esamības nožēlojamo stāvokli? Mēs varam ārēji kļūt par pašu skaistāko cilvēka formas izpausmi, kas vien iespējama, tomēr būt bez personīgā miera un laimes, kas rada iekšējo skaistumu. Šis dvēseles miers var tikt iegūts vienīgi, pateicoties tam, ko daži mūsdienu psihologi dēvē par „pašrealizāciju". Tas nozīmē, ka mēs kā indivīdi spējam sasniegt savu pilno potenciālu, jeb, citiem vārdiem, saprotam, *kas mēs esam*, un rīkojamies **patiesi** attiecībā pret sevi.

Viens no šiem, tā saucamiem ekspertiem, Ābrahāms Maslovs, izveidoja „Cilvēka vajadzību hierarhiju". Viņš ierosināja — ja tiktu apmierinātas mūsu pamatvajadzības, tad mēs spētu attīstīties līdz sava individuālā potenciāla visaugstākajam līmenim. Viņš ir kļuvis slavens starp tiem, kas pēta cilvēku uzvedību, jo šī viņa teorijas daļa ir pilnīga.

Mēs patiešām nevaram kļūt par tiem, *kas mēs esam*, kamēr mēs neapmierinām sava ķermeņa fizioloģiskās vajadzības. Tomēr mūsu pašreizējā esamības stāvoklī vairākums no mums velta *visas* savas apzinātās stundas un *visu* fizisko un emocionālo enerģiju, cenšoties apmierināt šīs vajadzības. Mēs esam spiesti paļauties uz savu zemapziņas stāvokli, lai savu pašīstenošanos aizstātu ar to, ko mēs varam *sapņot* vai *iztēloties*. Taču laiks, ko mēs pavadām *sapņojot* un *iztēlojoties*, ir niecīgs, salīdzinot ar to laiku, ko mēs veltām, pūloties apmierināt savas fizioloģiskās vajadzības.

Izmantojot hipnozi (apzinošā prāta relaksāciju) un narkotikas, pieaug mūsu spēja aizsniegt savas zemapziņas stāvokli. Tomēr — kuram ir laiks kaut ko tādu darīt dabiskā veidā, kad mēs savā *nepilnīgajā* sabiedrībā esam noslogoti ar pašreizējiem pienākumiem un gaidām? Vai tur kāds brīnums, kādēļ izcilākās dziesmas ar izcilāko nozīmi, šķiet, tikušas sacerētas nelegālo narkotiku ietekmē?

Taču viena no Maslova teorijas daļām ir pilnīgi nepareiza! Viņš postulēja, ka mūsu vajadzība apmierināt savu fizisko ķermeni ir *daudz stiprāka* nekā mūsu vajadzība noskaidrot, *kas mēs esam*, un kļūt tādiem emocionālajā līmenī. Tādēļ, ka viņš pavisam maz pētīja tos no mums, kuri nemitīgi cīnās tikai par izdzīvošanu (viņa pētījumu lielākā daļa bija vērsta uz pasaules pārtikušajiem un izglītotajiem cilvēkiem), viņš palaida garām visnoteicošāko „pašrealizācijas" faktoru — mūsu ***vajadzību*** justies laimīgiem.

Cilvēkiem, kurus Maslovs pētīja, bija apmierinātas visas viņu fizioloģiskās vajadzības, taču tiem tomēr nebija ne jausmas, kas viņi bija, un viņi pavisam noteikti nejutās ļoti laimīgi. Šo vispārējo secinājumu mēs balstām uz milzīgajiem pierādījumiem, ka daudzi cilvēki, kuri mūsu

pasaulē kļūst ārkārtīgi bagāti, joprojām jūtas ārkārtīgi nelaimīgi. Maslovs noraidīja cilvēka *esences* esamību un spēku, kas tai piemīt, — skubināt mūs kļūt par tādu personu, par kādu mēs tikām *nopamatoti*. Tādējādi viņa pētījumiem un darbam neizdodas palīdzēt kādam no mums atrast to, ko mēs pastāvīgi meklējam, — laimi! Maslova pētījumiem neizdevās secināt, ka patiesībā cilvēka visspēcīgākā vajadzība ir panākt pilnīgu līdzsvaru (saskaņu) starp ķermeni un *esenci*. Tā ir laime.

6. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS TEHNOLOĢIJAS ATBALSTA PILNĪGO PASAULI

Pilnīgā pasaule, kur tika nopamatota mūsu *esence*, nodrošināja ne tikai pilnīgu ķermeni, kas nepakļāvās nevienai slimībai vai vecuma sekām, bet arī visu dzīvībai nepieciešamo. Tur *nebija* cīņas par izdzīvošanu.

„Augsti attīstītie zinātnieki", kuri pastāv šajās pasaulēs, zina, kā ietekmēt (manipulēt) un kontrolēt ikkatru vides aspektu. Viņi zina, kā radīt noteiktas izmaiņas atmosfērā, kas izraisīs lietu — pēc pieprasījuma jebkurā vietā, kur tie vēlas. Viņi zina, kā precīzi pavērst planētu pret dzīvību sniedzošo sauli, lai radītu pastāvīgas temperatūras, kas ir patīkamas mūsu ķermenim — ne par karstu un ne par aukstu. Viņi zina, kā izaudzēt pareizos augus, kas nodrošina pilnvērtīgu barību, — kas ne tikai ir saskanīga un pilnībā apmierina mūsu garšas kārpiņas, bet arī sagādā baudu ķermeņa redzes, ožas un taustes sajūtām un vienlaikus uztur *pilnīgā* cilvēka ķermeņa veselību.

7. PILNĪGI AUGI UN DZĪVNIEKI BIJA DAĻA NO SĀKOTNĒJĀS NOPAMATOŠANAS SAJŪTU (SENSORĀS) PIEREDZES

Uz mūsu pilnīgās planētas nebija indīgu nezāļu un kaitīgu augu. Tur bija tikai tādi augi, kas bija patīkami redzei, ožai, garšai un taustei, — kas sniedza sākotnējo cilvēcisko pieredzi. Zāle bija sulīga (mīksta) kailu pēdu pieskārienam, un cilvēks varēja skriet, nebaidoties, ka uzkāps uz kāda ērkšķa vai dzelkšņa, kas nekur nebija atrodami. Augļi un ziedi auga spontāni, un nebija nekādu sēklu, kas radītu ērkšķus, dzelkšņus, dzeloņus un indīgas nezāles, kas pašlaik sagādā ciešanas un mocības mūsu sajūtām.

Esot ar augsti attīstītām tehnoloģijām, kas ir pieejamas un *pilnīgajām* planētām, dārzkopji, zemkopji un pat parasti dārznieki var izveidot jebkādu auga veidu, ko tie vēlas, — jebkādam nolūkam, ko tie vēlas. Būtībā mūsu *nepilnīgajā* pasaulē nav nekā tāda, ko kāds jebkad atklās vai izveidos, kas *jau* nepastāv kaut kur citur Visumā. Pateicoties mūsu spējai *domāt, sapņot* un *iztēloties*, mēs esam radījuši augu un dzīvnieku sugas, kas kalpo mūsu vajadzībām. Tas vien, ka mēs dzīvojam *nepilnīgā* pasaulē, nebūt nenozīmē, ka mēs neizrādām visas cilvēciskās tieksmes, kas mums piemita, kad dzīvojām *pilnīgā* pasaulē. Mēs tikām radīti, lai būtu līdzīgi saviem radītājiem jeb labāk — lai pastāvētu kā *pilnīgi*, augsti attīstītie cilvēki, kādi mēs bijām, kad sākās mūsu esamība. Mums piemīt tādas pat vēlmes kā viņiem, un mēs izmantosim savu vidi, tiecoties apmierināt šīs vēlmes, tāpat kā to dara viņi.

Mūsu sākotnējā pasaulē nebija tādu dzīvnieku (no lielākā dinozaura līdz sīkākajam

kukainim), kas sagādātu ciešanas vai apdraudētu cilvēkus; tie neapdraudēja arī cits citu. Cita dzīva organisma nogalināšana un tā miesas notiesāšana raksturīga necivilizētām, *nepilnīgām* pasaulēm, kur cilvēkiem ir nepieciešams pieredzēt *pilnīgās* pasaules *pretstatu*.

Pilnīgā *Dzīvnieku valsts* mūsu sākotnējā pasaulē pastāvēja, lai palīdzētu mūžīgi turpināties pilnīgajai *Augu valstij*, — un otrādi. Šīs abas „valstis" pastāvēja tikai *Cilvēku valsts* pieredzes labad. Katrs dzīvnieks tik labi jutās ar cilvēkiem kā kucēns ar mazu bērnu — un kā mazs bērns ar kucēnu. Nepastāvēja tādu radījumu, kas varētu ievainot vai iznīcināt citu. Piemēram, nebija dzīvnieku ar lieliem zobiem vai gremošanas sistēmu, kas paredzēta citu iznīcināšanai. Visu dzīvnieku DNS struktūras bija tā ieprogrammētas, lai tie līdzāspastāvētu perfektā simbiozē.

Augsti attīstītās tehnoloģijas un augu un dzīvnieku gēnu inženierija ļauj šiem organismiem dzīvot mūžīgi. Tie pastāvīgi vairojas, lai uzturētu pilnīgu visu lietu dabisko līdzsvaru. Piemēram, lai nodrošinātu kāda auga auglīgumu, nav nepieciešami strādnieka vaiga sviedri. Strādnieka vietā, kurš tiek noalgots *nepilnīgajā* pasaulē, lai nokniebtu pareizo daudzumu pumpuru no augļus nesoša krūma, lai tas nestu pareizo augļu daudzumu, tiek radīts un ģenētiski ieprogrammēts skaists briedis, kas bauda krūma pumpurus, tādējādi nokniebjot tieši pareizo daudzumu un uzturot šo krūmu atbilstoši apcirptu. Tādēļ cilvēks gūst baudījumu ne tikai no krūma augļiem, bet arī no brieža klātbūtnes. Augsti attīstītie cilvēki spēj radīt jebkādu augu vai dzīvnieku, kādu tie vēlas, lai piepildītu savas personīgās vajadzības pēc laimes.

8. MĒS MĒĢINĀM RADĪT PERFEKTU VIDI

Pilnīgo pasauli, ko mēs līdz šim aprakstījām, var viegli vizualizēt un iztēloties, ja mēs ņemam vērā to, ko mēs varam un ko jau esam sasniegusi uz šīs Zemes. Esot ar atbilstošiem resursiem, cilvēks parasti spēj kontrolēt to, *kāda* augu valsts augs un *kur* tā augs, tādējādi izdaiļojot jebkuru vidi atbilstoši zemes īpašnieka skaistuma izjūtai. Herbicīdi likvidē nevēlamos augus, un insekticīdi izskauj nevēlamos kukaiņus. Daudzu dažādu dzīvnieku krustošana var nodrošināt to, ka cilvēks pieradina ļoti pakļāvīgas sugas, kas pretējā gadījumā būtu *mežonīgi* dzīvnieki. Mūsu pašreizējo spēju organizēt mūsu pasauli tā, kā mēs to vēlamies, ierobežo vienīgi mūsu resursi un mūsu radošā iztēle.

Neviens cits organisms necenšas pārveidot apkārtējo vidi, lai tā *izskatītos* skaista. Visi citi organismi, kas nav cilvēki, izmanto apkārtējo vidi vienīgi savu fizisko vajadzību apmierināšanai. Šīm citām dzīvības formām nepiemīt nekāda sajūta vai izpratne par kārtību vai skaistumu, izņemot, ja tas attiecas uz attiecīgās sugas vajadzībām. Cilvēki uzvedas atšķirīgi no visiem citiem dzīvajiem organismiem, jo tiem ir tas, kā nav visai pārējai dzīvajai radībai, — cilvēka *esence*, kas tika *nopamatota*, lai apzinātos skaistumu un pilnību — pat attiecībā uz citām sugām. Lauva neapcer gazeles skaisto ādu vai muskuļu tonusu. Lauva vienkārši vēlas apēst skaisto gazeli, lai apmierinātu savu izsalkumu.

9. PERFEKTU VIDI IR VIEGLI IZTĒLOTIES

Augsti attīstītajiem cilvēkiem, kuri bija atbildīgi par mūsu nopamatošanu, bija pieejami neierobežoti resursi. Vienīgais ierobežojums saistībā ar to, ko viņi varēja darīt ar savu vidi, bija tās fiziskais izplatījums (tas ir, tiem, kuri neuzdrošinājās doties neapdzīvotās Visuma sfērās un radīt paši savas planētas, Saules sistēmas un galaktikas). Un vienīgais iemesls, kāpēc viņi ierobežoja savas pasaules apmērus, bija tāds, ka viņiem bija nepieciešams tikai noteikts izplatījuma apjoms, kurā veikt to, kas dara viņus laimīgus.

Vairums augsti attīstīto cilvēku ir ļoti apmierināti ar to, ka tie *nav* atbildīgi par citiem cilvēkiem un ka vienkārši izbauda to planētu, uz kuras tie dzīvo. Viņiem apkārt ir cilvēki ar līdzīgām personīgām interesēm. Katram ir pieejams viss iespējamais, kas apmierina katra cilvēka personīgās vēlmes pēc laimes. Piemēram, ja tie vēlas paši savu valsti, tiek nodrošināta attiecīga telpa. (Piemēram, iedomājies telpu, kas būtu pieejama uz attīstītas, dzīvību atbalstošas planētas Jupitera vai Saturna lielumā).

Lasītājam vajadzētu būt viegli ko tādu iztēloties. Vienkārši padomā, ko tu varētu darīt, ja tev būtu neierobežoti resursi. Kādu māju tu būvētu? Kādus dārzus tu vēlētos ap savu māju? Kādus lolojumdzīvniekus tu vēlētos turēt savā mājā, kā arī savos dārzos? Tur varētu būt upes, upītes, pakalni un kalni, kas izdaiļotu tavu apkārtni un iepriecinātu tavas maņas — viss atbilstoši tavai pieredzes *izjūtai*.

To ir viegli iztēloties. Uz kādu brīdi atslābini savu prātu. Uz brītiņu aizmirsti par visu, ko tu dari. Iedziļinies savas reti pētītās *esences* nostūros, un tu atklāsi perfektu vidi. Tur ir perfekti reģistrēts apraksts, un tāpēc mums nav nepieciešams tērēt daudz laika, lai aprakstītu pasauli ar perfektu vidi.

10. NAV VIEGLI IZTĒLOTIES PERFEKTU SABIEDRĪBU

Mums nav viegli vizualizēt *perfektu cilvēku* sabiedrību. To mums ir grūti iztēloties, jo mūsu pašreizējā pieredze neietver kādu zināmu piemēru. Lai arī mēs varam atrast mūsu *nepilnīgajā* pasaulē tādus cilvēkus, kuriem ir līdzekļi ieskaut sevi tajā, ko *tie* uzskata par perfektu dabiskās floras un faunas vidi, uz Zemes nav tāda mirstīgā cilvēka, kurš būtu *perfekta* cilvēka paraugs.

Kamēr šie pavisam nedaudzie cilvēki slēpjas savās noslēgtajās „pasaulēs", kurās ir šķietami *perfekta* personīgā vide, miljoniem cilvēku cieš nabadzības, izsalkuma, pajumtes trūkuma, slimības un nožēlojamas dzīves dēļ. Vairums cilvēku nemitīgi pūlas, lai apmierinātu savas dzīves pamatvajadzības.

Tā nebija mūsu pilnīgajā (perfektajā) pasaulē. Tur mēs kļuvām tādi, kādi mēs *patiešām* esam, kad mēs bijām liecinieki un reģistrējām savā atmiņā (*esencē*) ideālu cilvēcības piemēru. Tās pasaules cilvēku īpašības un raksturiezīmes pārstāvēju cilvēcīgumu visā tā lieliskumā un cēlumā. Un atkal — tas ir iemesls, kāpēc mēs ilgojamies pēc „utopijas". Mēs *sapņojam* par perfektu sabiedrību, kas varētu radīt mieru mīlošu pasauli, ko mēs nekavējoties atpazīsim — kad

to atkal pieredzēsim.

11. BEZNOSACĪJUMA VIENLĪDZĪBA MŪSU SĀKOTNĒJĀ PASAULĒ

Mūsu pirmās pieredzes tika gūtas pasaulē, kur pret ikvienu izturējās beznosacīti vienlīdzīgi visās lietās. Visi cilvēki, ar kuriem mums bija saskarsme, bija vienlīdz skaisti un vienlīdz saprātīgi un zinoši.

Pēc mūsu pašreizējiem uzskatiem, zināšanas ir informācijas uzkrājums. Saprātīgums ir spēja un veids, kā pielietot šo informāciju. Tā kā mēs visi tikām pakļauti tām pašām lietām mūsu esamības pirmajā etapā uz perfektas planētas, mums visiem bija pilnīgi vienādas zināšanas. Mūsu nopamatošanas izveides periodā arī mūsu saprāti bija vienādi — mums visiem piemita spēja izmantot tās zināšanas, kuras mēs ieguvām atbilstoši *savai* individuālajai brīvajai gribai; tādējādi katrs no mums attīstīja savu unikālo, personīgo saprātu.

Citiem vārdiem, neviens mūs nespieda izmantot mūsu zināšanas nekādā konkrētā veidā. Mūsu mātes nenoteica gaidas attiecībā uz to, kā mums vajadzētu izmantot to informāciju, ko mēs ieguvām savu jauno pieredžu laikā. Tādēļ sākotnēji nepastāvēja saprātīguma līmeņi jeb pakāpes, jo nebija nekādu gaidu. Mēs visi bijām vienlīdz saprātīgi, jo mēs izmantojām savas zināšanas, kā *katrs no mums* vēlējās, tādējādi kļūstot par pašu saprātīgāko personu, kas pastāvēja atbilstoši mūsu *pašu* pieredzei. Neviens neizmantoja *savas zināšanas*, tāpat kā katrs no mums to darīja individuāli; tādēļ neviens nebija tikpat saprātīgs, kādi bijām mēs. Tāpat mēs nebijām nekādā ziņā saprātīgi par kādu citu cilvēku. Tādējādi mēs izveidojām savas cilvēciskās ilgas, lai pret mums izturētos vienādi, — tāpat kā pret jebkuru citu. Kādēļ? Tādēļ, ka mēs uztvērām sevi kā *pilnīgi* vienlīdzīgus ar visiem citiem visās lietās — tādēļ, ka mēs tādi esam.

Tomēr visā Visumā vienmēr būs tādi, kuriem piemīt vairāk spēka vai spēju kā citiem. (Citiem vārdiem, vienmēr būs tādi, kuriem piemīt lielāka spēja izmantot savas zināšanas, salīdzinot ar citiem.) Vienīgi attiecībā uz šo aspektu mēs varam teikt, ka daži ir *saprātīgāki par citiem*, taču **nekad** — zinošāki. Kur ir kādas divas būtnes un viena ir *saprātīgāka* par otru, vienmēr pastāv kāds, kas ir vēl *saprātīgāks* par tām.

Tomēr tie cilvēki, kuri iegūst spēju izmantot visas zināšanas, kas ir pieejamas tiem un visiem citiem cilvēkiem Visumā, kļūs par radītājiem. Un, pielietojot savas zināšanas, kā tie to dara, tie ir *saprātīgāki* par visiem citiem. Turklāt, tā kā mūsu radītājiem ir savs radītājs, Visumā vienmēr būs kāds vēl *saprātīgāks* savu zināšanu pielietošanā par mums. Taču, neskatoties uz semantiku, kā mēs saprotam zināšanas un saprātīgumu, var atbilstoši secināt, ka tas cilvēks, kurš ir vislaimīgākais, patiešām ir vissaprātīgākais, jo visi cilvēki tiecas pēc laimes.

12. VISUMS GRIEŽAS AP KATRU NO MUMS

Tā kā mēs tikām nopamatoti kā vienlīdzīgi, mums tika izveidota izpratne, ka viss Visums pastāv mūsu katra personīgajam labumam. Mēs varam pareizi teikt: „Bez manis Visums nepastāvētu! Pateicoties tam, ka es pastāvu, pastāv arī Visums! Visums tika radīts man! Esmu

pats svarīgākais Visumā!”

Visi šie izteikumi ir pareizi, jo tā pret mums izturējās augsti attīstītie vecāki/radītāji, kuri īstenoja mūsu esamību. Ja mēs nedzīvotu un nespētu apzināties savu *patību* kā atsevišķu daļu no visa cita pastāvošā, kāda gan Visumam būtu jēga? Ja mēs nespētu jēdzieniski apzināties Visumu, tas mums neko nenozīmētu. Turklāt, ja mēs pārtrauktu eksistēt, savu esamību izbeigtu arī mūsu Visums.

Kopš brīža, kad mēs pirmo reizi ar savām acīm ieraudzījām savas mātes seju, kad viņas tēls tika reģistrēts mūsu *esencē* kā mūsu pašas pirmās atmiņas, pret mums izturējās tā, it kā Visums grieztos ap mums. Vai tur kāds brīnums, kādēļ cilvēki izskatās tik augstprātīgi un egocentriski mūsu pašreizējā pasaulē? Vai tas mums nesniedz milzīgu laimi — zināt, ka mēs esam paši labākie pasaulē un ka neviens cits nav tik labs kā mēs, vai vismaz — ka mēs esam tikpat labi kā visi pārējie?

Diemžēl mūsu pašreizējais stāvoklis mums neļauj *realizēt* mūsu *patiesās* patības potenciālu, kā arī tas mums neļauj ticēt, ka mēs esam tikpat labi kā visi citi. Tādējādi mēs neesam līdzsvarā ar to, kas mēs *patiešām* esam, un esam pakļauti nelaimīguma izjūtām. Raugoties no mūsu pašreizējās, *nepilnīgās* pieredzes, vienmēr šķiet, ka kāds ir stiprāks, gudrāks, veiksmīgāks, skaistāks un laimīgāks par mums.

Visnedrošākie par sevi ir tie, kuri mūsu pašreizējā pasaulē uzskata sevi kā labākus par citiem. Tādi cilvēki nepārtraukti cenšas uzturēt nevienlīdzību, jo tie baidās, ka uzradīsies kāds, kuru uzskatīs par labāku nekā viņus. Ja vien tie spētu atcerēties, ka mēs visi tikām *radīti un pret mums izturējās vienlīdzīgi,* un katra no mūsu pieredzēm vienmēr būs atšķirīga no visu citu cilvēku pieredzēm, tad viņu *izpratne par* „labāku” mainītos. Viņi saprastu, ka neviens no mums nekad nesasniegs tādu stāvokli, kur mēs patiešām uztversim sevi kā „vislabāko” vai labāku par kādu citu.

Tomēr ir iespējams iegūt miera un laimes sajūtu, zinot, ka mēs esam *tikpat labi* kā visi pārējie. Tas ir iespējams tāpēc, ka Visums pastāv, lai atbalstītu šo ***patieso realitāti***. Mēs to pieredzējām pasaulē, kurā mēs tikām nopamatoti kā cilvēki; un mēs to pieredzēsim atkal, kad mēs pārveidosim mūsu pasauli tajā, ko mēs zinām, ir pats labākais *visai* cilvēcei.

13. MŪSU ATTĪSTĪBA NOŠĶIRTĪBĀ NODROŠINĀJA MŪSU PAŠVĒRTĪBAS SAJŪTU

Mēs jau uzzinājām, ka tad, kad mēs gājām cauri savam *Nopamatošanas procesam*, mēs bijām izolēti no citiem cilvēkiem. Mēs netikām nopamatoti tādu cilvēku tuvumā, kuri nebija vecāki un kuri dzīvoja paši savā pastāvīgās laimes stāvoklī, darot visu, ko tie vēlas, esot *bez* atbildības raizēties par kāda cita cilvēka attīstību. Viens no galvenajiem šīs izolācijas iemesliem bija tāds, lai mūsu mātes spētu kontrolēt, kā mēs attīstījām savu patības sajūtu jeb, citiem vārdiem, mūsu pašuztveri un pašvērtību.

Ja mēs savu esamību būtu sākuši tādu augsti attīstītu cilvēku klātbūtnē, kuri ir vairāk ieinteresēti tajā, kas *tos* dara laimīgus, nevis tajā, kas mūs dara laimīgus, mēs būtu attīstījuši

mazvērtības kompleksu, kas būtu izkropļojis mūsu citādi pilnīgo skatījumu uz sevi. Ja mūsu patības sajūta būtu tikusi nopamatota tādu vecāku klātbūtnē, kuri ir vairāk norūpējušies par *savu* paštēlu un laimi, nevis par mūsu, mums būtu nosliece izvērtēt savu pašvērtības sajūtu, salīdzinot ar viņējo. Un, ja mēs tam neatbilstu, mēs būtu pārliecināti, ka Visums *patiesībā* ir domāts nevis mums, bet gan viņiem.

Šādā situācijā mēs nekad nebūtu attīstījuši tīru **brīvās gribas** sajūtu, jo mēs savu pieredzi būtu uzsākuši, atdarinot to cilvēku pieredzi, kuri šķiet pilnīgi apmierināti ar savu patības sajūtu un laimi, ko tie pieredz.

Tā vietā, lai kļūtu par unikālām personībām, mēs būtu kļuvuši par savu vecāku kloniem, kas nebūtu vadījis pie atbilstošas cilvēciskās pieredzes, kur visaugstāk iespējamo laimes līmeni gan mūsu vecākiem/radītajiem, gan mums pašiem sniedz individualitāte. Kļūstot līdzīgi kādam citam, mēs nekad nespētu atrast laimi. Par laimi, mēs esam brīvi būt par vislabākajiem, kādi *mēs* varam būt, tā vietā, lai raizētos par to, kā kļūt par vislabākajiem, kādiem, *cituprāt*, mums vajadzētu būt.

Tie, kuri izvēlas būt par mūsu vecākiem mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē, parasti sagrauj mūsu pašapziņu un krasi samazina mūsu izredzes kļūt tādiem, kādi mēs *patiesībā* vēlamies kļūt. Pastāv milzīga atšķirība starp augsti attīstītiem vecākiem, kuri zina, ko tie dara, un mirstīgajiem vecākiem, kuriem nav nekādas izglītības un pienācīgas pieredzes saistībā ar vecāku lomu. Mūsu *nepilnīgie* mirstīgie vecāki rada nelaimi un nevienlīdzību, ko mēs pieredzam mūsu pašreizējā esamības stāvoklī uz šīs Zemes.

Neapmācītiem vecākiem bērni ir viņu *pašu* dēļ, nedomājot par vidi, kurā tie rada bērnu. Tie neņem vērā faktu, ka viņu bērni ir personības — paši ar savu brīvo gribu. *Nepilnīgie vecāki* reti saprot, ka no bērniem *netiek* sagaidīts, kā arī nevajadzētu sagaidīt, lai tie būtu līdzīgi viņiem.

Atšķirībā no *nepilnīgajiem* vecākiem, mūsu augsti attīstītās mātes nodrošināja, lai katrs bērns attīstītos vienlīdzīgi un lai mēs visi tiktu apdāvināti ar pašvērtības sajūtu, kas mums ļāva nobriest par pašpārliecinātiem un *pilnīgiem* cilvēkiem, ap kuriem griežas viss Visums. Kādu gan labāku sajūtu par personīgajām spējām kāds no mums varētu vēlēties?

Tie, kas palīdzēja nopamatot mūsu *patību*, nekādā veidā mums neteica, kā arī nemitīgi neatgādināja, kas mums *būtu* jādara ar savu brīvo gribu. Kad mēs vēlāk pārrunāsim veidus, kā bērni pašlaik tiek audzināti uz šīs Zemes, kļūs pavisam skaidrs, ka mūsu nelaimīgums lielā mērā ir sliktas audzināšanas tiešs rezultāts.

14. PILNĪGAJĀ STĀVOKLĪ MĒS APZINĀJĀMIES CITU NEPILNĪBAS

Mēs pieminējām, ka tajā pilnīgajā pasaulē mēs nemitīgi apguvām informāciju, taču ne visas zināšanas, kuras mēs ieguvām, bija par *pilnīga* cilvēka esamības pieredzi. Šajās augsti attīstītajās sabiedrībās pieejamās tehnoloģijas ļauj ikvienam vērot, kas notiek uz jebkuras citas Visuma planētas (ļoti līdzīgi kā datora lietošana ietekmē Universal Google™, vai dokumentālas filmas par kādu valsti tiešraidē skatīšanās Discovery Channel™).

Kad mēs nobriedām un pārsniedzām mūsu pilnīgās pasaules spēju nodrošināt mūs ar pieredzēm, ko mēs jau nebūtu reģistrējuši savās atmiņās, mūsu mātes mūs mudināja vērot, kas notiek mazāk attīstītās pasaulēs. Šajās pasaulēs citi cilvēki gāja cauri savas attīstības otrajam etapam — uz planētām, kas līdzīgas Zemei, uz kuras mēs pašlaik dzīvojam.

Mēs varējām redzēt, kas notika, kad tika radīta kāda jauna Saules sistēma, lai bērni, kas līdzīgi mums, varētu iet cauri savas attīstības otrajam etapam. Uz šīm planētām itin viss bija pretējs mūsu drošajai un kārtīgajai, perfektajai pasaulei. Mums nebija izpratnes par nāvi, mēs nesapratām arī novecošanos; tomēr savu acu priekšā, fenomenālā video-līdzīgā hologrāfiskā prezentācijā, mēs redzējām, ka cilvēki nogalina cits citu, ievaino, nodara pāri un ļaunprātīgi izmanto cits citu, un izveido visnecilvēcīgākās sabiedrības, kas ir pilnīgi nesavienojamas ar mūsu nopamatoto cilvēcīguma apziņu. Mēs nevarējām *iedomāties*, kā citi cilvēki, kuri izskatījās līdzīgi mums, varētu šādi rīkoties. Mēs to nevarējām *iedomāties*, jo mēs paši to vēl nebijām pieredzējuši.

15. DAUDZI NO MUMS VĒLĒJĀS TĀDUS PAT RADĪŠANAS SPĒKUS, KĀDI BIJA MŪSU RADĪTĀJIEM

Kad mēs vērojām to, kas notiek citās pasaulēs, neviens no mums nespēja pieļaut, ka mēs jebkad darītu to pašu, ko mēs redzējām, ka citi cilvēki nodara cits citam, — ja mēs tiktu ievietoti tādā pat situācijā. Mēs tikām audzināti ticēt, ka mēs esam vislabākā dzīvības forma Visumā. Mēs nevarējām *iedomāties*, ka mēs darītu ko tādu, kas būtu neatbilstoši tam, kā mēs tikām mācīti, — kā cilvēkam vajadzētu rīkoties. Mēs to nevarējām *iedomāties,* jo mēs vēl nebijām ievietoti situācijā, kur varētu tikt pārbaudīts mūsu cilvēcīgums.

Daļa no mūsu nopamatotās „patības apziņas" ietvēra vēlmi iegūt spēku un *saprātu,* lai varētu darītu to, ko dara augsti attīstītie cilvēku radītāji. Mēs redzējām, kā viņi spēja manipulēt ar Visuma elementiem, lai darītu jebko, ko viņi vēlējās, lai šie elementi darītu. Mēs redzējām, ka viņu *saprāts* (viņu zināšanu pielietošana) patiešām ļoti atšķīrās no mūsu saprāta un ka viņi spēja darīt to, ko mēs nespējām. Mēs redzējām, kā viņi, būdami neredzami, darbojās ar zemāk attīstītām pasaulēm, lai viņi varētu novērot ar brīvo gribu apveltītos cilvēkus, kuriem nebija ne jausmas, ka tādi augsti attīstītie cilvēki vispār pastāv.

Šīs augsti attīstītās būtnes nedarīja zināmu zemāk attīstītajiem cilvēkiem, ka viņi bija tie, kas ar savām augstām attīstītajām zināšanām un tehnoloģijām nodrošināja, ka uz *nepilnīgajām* planētām tiek uzturēts dabiskais līdzsvars. Ja šīs augsti attīstītās būtnes nepārraudzītu un reizēm neiejauktos tajā, ko darīja nezinošie un *nepilnīgie* cilvēki, zemāk attīstītās civilizācijas būtu sevi nogalinājušas un iznīcinājušas planētu, uz kuras tie bija novietoti, ilgu laiku, pirms tiktu piepildīts tās mērķis.

Mēs redzējām spēka un kontroles piemērus, kas mūs pārliecināja, ka, lai mēs būtu vislaimīgākie cilvēki, mums jāiegūst *tādas pat* spējas. Mēs redzējām, ka daži no viņiem pieredzēja lielu fizisku prieku no seksuālajām spējām, kas tiem piemita, — sajūtas un spējas, kuras mēs nespējām izprast. Kaut arī no mums netika sagaidīts, lai mēs būtu līdzīgi saviem

sākotnējiem vecākiem, mums piemita dabiska tieksme *vēlēties* būt līdzīgiem viņiem.

Kaut arī vairums no mums nevēlējās uzņemties atbildību radīt jaunus cilvēkus, tomēr mēs vēlējāmies pieredzēt to prieka pilnību, kas bija mūsu vecākiem. Taču mēs sapratām, ka mēs nezinām, vai mums var *uzticēt šos spēkus*, vai kas notiktu, ja mums tie tiktu uzticēti. Mūsu radītāji mūs informēja, ka mūsu attīstības otrajā etapā mums tiks dāvāts spēks radīt citus cilvēkus un pieredzēt neierobežotas seksuālas vēlmes. Mēs spēsim izmantot savu brīvo gribu bez kādiem nosacījumiem un ierobežojumiem. Saņemot iespēju izmantot radīšanas spēku (līdz noteiktai pakāpei) mūsu dzīves otrā etapa laikā, daudzi no mums nonāks pie izpratnes, kādēļ mums *nevajadzētu* tikt doti šie spēki un spējas.

16. MŪSU AUGSTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES PALĪDZĒJA IZVEIDOT MŪSU UNIKĀLO INDIVIDUALITĀTI UN IZPRAST TO

Šajā pilnīgajā pasaulē mēs dzīvojām ļoti, ļoti ilgu laiku. Tā kā nebija nāves, netika skaitīts laiks. Mēs pastāvējām mums šķietami vienīgajā laika mērvienībā — mūžībā. Katrs no mums attīstīja sev unikālas tieksmes un raksturiezīmes. Mēs katrs izveidojām savu personību, kas atbilda kādai no šīm trim *cilvēcīguma tipa* kategorijām, kas tika minētas iepriekš:

- Daļa no mums vēlējās kalpot citiem, esot par radītājiem un vecākiem.
- Daļa no mums vēlējās kalpot paši sev un izveidot un radīt paši savu pasauli, lai apmierinātu savas vēlmes, kas sniegtu mums laimi.
- Daļa no mums vēlējās, lai citi turpinātu mums kalpot mūžīgi.

Mūsu mātes palīdzēja mums saprast, ka *vairums* no mums nekad netiks apdāvināti ar tādu *saprātu*, kas mums ļautu iegūt to spēku, kas ir augsti attīstītajiem cilvēku vecākiem un radītājiem, lai turpinātu cilvēku radīšanas procesu, to vēršot plašumā. Mūsu mātes palīdzēja mums saprast un pieņemt to, par ko mēs izvēlējāmies būt.

Taču tas, ko viņas *nevarēja* mums palīdzēt saprast, jo mums nebija citas pieredzes viņpus *perfektā* cilvēka situācijas, bija iemesls, kāpēc tiem no mums, kuri nevēlējās kalpot citiem, nevarēja būt tādi pat spēki un spējas kontrolēt Visuma elementus un manipulēt ar tiem, kādi bija viņām. Tāpat tajā laikā mēs nespējām saprast, kāpēc tie no mums, kuri nevēlējās kalpot citiem, nekad nevarēs pieredzēt to, kas šķita kā maksimālās fiziskās sajūtas, ko cilvēks var pieredzēt, — seksuālu baudu. Mēs nespējām saprast, kādēļ mums vismaz nevarētu būt visas sajūtu (sensorās) baudas, kuras bija mūsu augsti attīstītajiem vecākiem.

17. MAKSIMĀLIE SPĒKI IR PAREDZĒTI TIKAI RADĪTĀJIEM

Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mums izveidojās spēcīga vienlīdzības sajūta. Mums tika mācīts, ka visiem cilvēkiem ir dots pilnīgi vienāds potenciāls un iespējas. Tomēr, kad mēs sapratām, ka tikai tiem, kas izvēlējās kļūt par vecākiem un turpināt radīt citus cilvēkus, piemita

Visuma *maksimālie* spēki, mēs dabiski jutāmies apjukuši. Tas nešķita loģiski attiecībā uz ideju par pilnīgu vienlīdzību. „Kādēļ mums visiem nevarētu būt vienlīdz liels spēks?" mēs jautājām.

Mūsu vecāki/radītāji saprata mūsu apjukuma iemeslu. Mums tika mācīts, ka, ja šis neiedomājamais spēks radīt visu, ko mēs vēlamies, tiktu dāvāts tiem no mums, kas vēlas kalpot *tikai sev,* vai tiem no mums, kas vēlas, lai tiem kalpotu *citi*, tas varētu tikt nepareizi izmantots. Viņi mums izskaidroja, ka, tā kā visiem cilvēkiem ir dota brīvā griba un tos nevar piespiest rīkoties vai ar tiem rīkoties, iespēja izmantot šo spēku (citiem nolūkiem, nevis citu labā) pieļautu tādas situācijas, kas nesekmētu kārtību un mieru Visumā.

Vērojot to cilvēku pieredzes, kuri izgāja savas attīstības otro etapu (uz planētām, kas līdzīgas šai Zemei), mēs skaidri pārliecinājāmies par to, kā viņi rīkojās, neskatoties uz viņu *pilnīgo nopamatošanu*. Kad tiem, kuri vēlas kalpot sev vai lai tiem kalpotu, piemīt spēja radīt citus cilvēkus (savam pašu, nevis no jauna radītā cilvēka labumam), tas rada un radīja lielu nelaimi un nevienlīdzību.

18. KATRAM CILVĒKAM TIEK RADĪTS ATŠĶIRĪGS ĶERMENIS

Mēs esam runājuši par to, ka „brīvā griba" ir unikāla cilvēkiem — augstākajai dzīvības formai. Mēs esam visaugstākā esamības forma, kas sastopama visā Visumā. Tādi mēs vienmēr esam bijuši un vienmēr būsim. Mūsu unikālā būtība ietver spēju domāt, rīkoties un reaģēt mums *pašiem* — bez kāda ārējā spēka, kas noteiktu to, kas mums jādara. Tā ir rīcības brīvība. Tās ir visvairāk aizsargātās tiesības no visiem Visuma likumiem.

Visa pārējā matērija ir pakļauta Vispārējam likumam, kas tai *ļauj* rīkoties vai reaģēt uz ārējiem stimuliem atbilstoši tam, kā tā ir ieprogrammēta. Vienīgi cilvēkiem piemīt šis individuālais spēks — jebkādā veidā netikt ietekmētiem no jebkā, ja vien netiek iesaistīta viņu pašu brīvā griba. Šī griba, šis spēks, rodas un mājo cilvēka *esencē*, un tas pienācīgi izpaužas *tikai* pilnīgā cilvēka ķermenī.

Šo *cilvēka brīvās gribas* īpašo *spēku* attīsta un izkopj tie, kuri pielieto savu brīvo gribu, nodrošinot, lai mūsu attīstība notiktu pareizi un lai *esencē* mītošais spēks kļūtu *cilvēcisks*. Visi *pilnīgie* cilvēku ķermeņi ir veidoti tā, lai piepildītu *esences* vajadzības un potenciālu. Tādēļ nevienai ar brīvo gribu apveltītai būtnei nav spēju radīt *esenci* un atbilstošus ķermeņus, kas ar to labi sadarbotos, ja vien tas netiek darīts *vienīgi* tādējādi radīto cilvēku labā. Citiem vārdiem, ja kāds nevēlas uzņemties atbildību par citas radības laimes **nodrošināšanu**, tam nebūs spējas radīt.

Tiem, kuriem piemīt augstākais radīšanas spēks, ir ķermenis ar visām atbilstošām daļām, kas tiem dod iespēju pareizi izmantot šo spēku. Bez atbilstoša ķermeņa augsti attīstītais cilvēks nespēj izmantot šo spēku. Tādēļ, lai nodrošinātu to, lai šis spēks netiktu izmantots nepareizi, tiem, kuri izvēlas *nebūt* atbildīgi par citu cilvēku radīšanu, ir dots *atšķirīgs* ķermenis.

Visi pilnīgie ķermeņi izskatās kā cilvēki. Tie, kuriem piemīt radīšanas spēks, ir dzimumorgāni, kas raksturīgi vīriešiem un sievietēm. Tiem, kuriem nav radīšanas spēka, nav dzimumorgānu. Taču vislielākā atšķirība starp tāda cilvēka ķermeni, kas spēj radīt, un tādu, kas nespēj radīt, ir rodama tajā, kā ķermenis reaģē uz smadzeņu ģenerētajiem enerģijas līmeņiem un

frekvenci.

19. ZINĀTNE SPĒJ IEROBEŽOTI KONTROLĒT ELEMENTUS

Zināšanas par to, kā šis radīšanas spēks darbojas, sniegs mums labāku izpratni par to, kādēļ tas tiek dots *vienīgi* tiem, kuri to izmanto gudri un atbilstoši. Patlaban mūsu zinātniekiem piemīt tikai ierobežots spēks radīt. Viņi spēj izmantot pieejamos elementus, lai radītu dažādas lietas, saskaņā ar dabas likumiem, kas kontrolē un nosaka to, ko šie elementi var darīt. Citiem vārdiem, mūsdienu zinātnieki spēj radīt tikai to, ko šie elementi ļauj tiem radīt. Viņiem jādarbojas atbilstoši katra elementa potenciālam un tā struktūras noteiktajiem parametriem.

20. ZINĀTNES IZPRATNE PAR MATĒRIJU IR PIRMATNĪGA

Pirms mēs varam saprast, kādas zināšanas un spējas piemīt augsti attīstītam cilvēkam–radītājam, kuru nav viszinošākajiem mūsdienu zinātniekiem, vispirms mums būtu jāsaprot daži pamata secinājumi vai hipotēzes, ko mūsdienu zinātnieki ir pieņēmuši attiecībā uz matēriju.

Zinātnē ir noteikts, ka visa matērija sastāv no elementiem, ko veido atomi, kas satur dažādu skaitu subatomisku daļiņu, kuras sauc par protoniem, neitroniem un elektroniem. (Nezaudējiet dūšu — tas viss vēlāk kļūs skaidrāks.) Protonu skaits atomā nosaka to, kas tas ir par elementu. Piemēram, ūdeņradis ir ūdeņradis tāpēc, ka katrā no tā atomiem ir tikai viens protons. Tiek teoretizēts (kas nozīmē, ka tas var šķist loģiski), ka uz katru protonu ir pa elektronam, kas līdzsvaro atomu. Ir tādi elementi, kas pastāv dabā, proti, zinātnei nav nekāda sakara ar to radīšanu, taču ir arī tādi elementi, kurus ir radījuši zinātnieki.

Zinātnieki ir iemācījušies radīt savus elementus, mainot protonu skaitu. Šajā procesā tiek izmantota enerģija. Kaut arī elementus var iznīcināt, to protonus, neitronus un elektronus nevar iznīcināt. Vienkārši izsakoties — kad zinātnieki pievieno enerģiju vai to atņem, viņi var likt vienam elementam pārvērsties par kādu citu elementu.

Saskaņā ar mūsdienu zinātnisko teoriju secinājumiem, elementu pastāvīga veidošanās un bojāeja ir parasta dabas parādība. Tam labs piemērs ir mūsu saule. Saules enerģija ir tik spēcīga, ka tās centrā esošie ūdeņraža atomi (kas satur tikai vienu protonu) tiek tik spēcīgi saspiesti, ka to protoni apvienojas, izveidojot hēliju, kam ir divi elektroni, — saskaņā ar mūsdienu zinātnieku teoriju. Tādējādi ūdeņradis iet bojā un tiek radīts hēlijs (vismaz saskaņā ar to, ko uzskata zinātne).

Tomēr, jo vairāk protonu ir atomā, jo vairāk enerģijas nepieciešams, lai to pārvērstu par kādu citu elementu. Tā kā zinātne ir nonākusi pie šāda secinājuma, tā uzskata, ka, piemēram, lai radītu oglekli vai dzelzi (tajos ir ievērojami vairāk protonu nekā ūdeņradī, un tie ir pamatelementi, lai radītu jaunu zemi), to radīšanai būtu nepieciešams daudz vairāk enerģijas, nekā spēj sniegt pat Saule.

Šķiet, ka Saule ir vislielākais enerģijas avots mūsu Saules sistēmā. Zinātnē pastāv teorija, ka gan Saule, gan Zeme tika radīta, kad uzsprāga milzīga zvaigzne, — šis notikums tiek dēvēts

par „supernovu” (pārnovu). Zinātnieki pieņem, ka šī zvaigzne sadalījās un tika izstarota enerģija, kas bija nepieciešama, lai radītu blīvākus atomus (ar vairāk protoniem), no kā veidotas planētas un Saules. No šī secinājuma radās tā saucamā „Lielā sprādziena” rašanās teorija, kas tiek pieņemta kā izskaidrojums tam, *kā* visas lietas pastāv.

Taču šī teorija atstāj neatbildētus jautājumus: Ja zvaigzne eksplodēja vai lielais sprādziens radīja to zvaigzni, kas eksplodēja, un rezultātā radās Zemes un Saules sistēma, tad kāds „lielais sprādziens” radīja elementus, kas reaģēja, lai radītu šo Lielo sprādzienu? Kur radās tā enerģija, kas izraisīja pašu pirmo lielo sprādzienu? Jāsaka, ka zinātnē ir ļoti daudz neatbildētu jautājumu, tādēļ tās secinājumi nevar būt **īstenā patiesība**, ko cilvēki izmisīgi tiecas atrast. **Īstenā patiesība** sniedz tādas atbildes, kurām nav jāuzdod citi jautājumi.

21. IEROBEŽOTS ELEMENTU DAUDZUMS VAR RADĪT MILZĪGU ENERĢIJU

Zinātne nenovērtē, ka tā jau ir palīdzējusi sniegt atbildes uz šiem jautājumiem, to pat neaptverot. Mūsu zinātnieki ir iemācījušies to, kā radīt elementus. Tie ir iemācījušies, kā izmantot to enerģiju, kas ir ietverta elementu sastāvā. Zinātnieki to ir uzskatāmi parādījuši, radot atombumbas, kas izdala milzīgu enerģijas daudzumu no pavisam neliela elementu apjoma. Piemēram, ir nepieciešami tikai daži kilogrami bagātinātā („bagātināšana” nozīmē **cilvēku iejaukšanos**, lai palielinātu vajadzīgās sastāvdaļas proporciju) urāna, lai radītu pietiekami daudz enerģijas veselas valsts izpostīšanai.

Tādēļ, ja mūsu mūsdienu zinātnieki zina, kā radīt jaunus elementus un kontrolēt tajos ietverto enerģiju, kādēļ ir tik grūti pieņemt, ka augsti attīstītie cilvēki ir ieguvuši zināšanas un spējas manipulēt ar elementiem un kontrolēt tos tādos veidos, par ko pašreizējie zinātnieki šobrīd pat nesapņo? Kādēļ gan mūsdienu zinātnieki nespēj pieņemt, ka viņiem un viņu priekšgājējiem nav priekšstata, kāds patiesībā ir elementu *īstenais* potenciāls? Turklāt — kādēļ tie nespēj atzīt, ka tie neizprot, kā arī nezina, ka Visumā ir atrodami daudzi citi spēcīgi elementi?

Ja kāds šiem agrīnajiem, *nepilnīgajiem* pionieriem, kuri pirmie atklāja un sāka eksperimentēt ar elementiem, būtu pateicis, ka kādu dienu nākotnes zinātnieki radīs paši savus elementus, kurus var izmantot, lai iznīcinātu Zemi, iespējams, tie atbildētu: „Nu, tā ir fantazēšana vai zinātniskā fantastika. Tā nekad nenotiks!” Taču tas ir noticis! Un augsti attīstītājiem cilvēkiem ir tādas spējas kontrolēt elementus, par ko mūsdienu zinātnieki nespēj pat iedomāties atbilstoši viņu nelielajām un *ierobežotajām* zināšanām un pieredzei.

22. RADĪŠANAS NOSLĒPUMS IR RODAMS „TUMŠAJĀ MATĒRIJĀ”

Nevajadzētu būt grūti teoretizēt un pieņemt, ka augsti attīstītajam cilvēkam–zinātniekam varētu būt iespējams ceļot uz dažādām Visuma daļām, kur pastāv izplatījums bez Saules vai Saules sistēmas, un, esot ar zināšanām un spējām to darīt, tas varētu radīt pilnīgi jaunu Saules sistēmu. Šis augsti attīstītais zinātnieks pēc tam varētu radīt vēl citas jaunas Saules sistēmas, līdz

tas būtu radījis pilnīgi jaunu galaktiku un pēc tam vēl citas jaunas galaktikas, kļūstot par pilnīgi jaunas Visuma daļas radītāju. Tas tiek paveikts, izmantojot augsti attīstītas tehnoloģijas, kuras kontrolē tādi augsti attīstītie cilvēki, kuriem ir atbilde uz jautājumu, ko nespēj atrisināt mūsdienu zinātnieki: „Kas ir tumšā matērija?"

Tumšā matērija ir visa tā matērija, kas aizpilda tās Visuma daļas, kur zinātne nespēj novietot jebkādu *zināmu* matēriju. Zinātnieki ir izvirzījuši hipotēzi, ka tā ir matērija, kas nemijiedarbojas ar parasto matēriju, un tai nav elektriskā lādiņa, kā arī neizstaro enerģiju.

Atbilde uz jautājumu: „Kas ir tumšā matērija?" ir tikpat vienkārša kā atbildes uz visiem pārējiem jautājumiem, kas uzdoti šajā grāmatā. Lai precīzi ilustrētu to, kas ir tumšā matērija, aplūkosim „melno" krāsu. Izrādās, ka melnā krāsa ir visu zināmo krāsu kombinācija.
Tāpat arī tumšā matērija jeb Visuma *melnā* matērija ir visas potenciālās enerģijas (vai labāk — visu protonu, neitronu un elektronu) kompilācija, kas nepieciešama, lai radītu jebkuru Visuma elementu.

Tādējādi „tumšā matērija" ir *visa* tā apkopojums, kas nepieciešams, lai radītu Visumā *jebko*. Noslēpums slēpjas zināšanās par to, *kā* pārveidot tumšo matēriju tajos elementos, no kā veidota visa pārējā matērija, jeb, citiem vārdiem, kā radīt kaut ko jaunu, kas iepriekš nav pastāvējis. Tas tiek panākts, radot enerģijas struktūras, kas iepriekš nav eksistējušas.

„Tumšajā matērijā" jau pastāv protonu, neitronu un elektronu masa, taču šīs subatomiskās daļiņas vēl nav pienācīgi konfigurētas, lai radītu enerģijas lauku, kas tiek ģenerēts, tām mijiedarbojoties atomu iekšienē, veidojot itin visu Visumā —- no akmeņiem līdz pat cilvēka smadzeņu šūnām. Augsti attīstītie zinātnieki precīzi zina, ka veikt pareizu konfigurēšanu. Tie zina, kā kontrolēt enerģijas līmeņus, lai radītu visu, ko tie vēlas. Citiem vārdiem, tie pārvalda katru protonu, neitronu un elektronu, kas atrodami Visumā!

23. MŪSU IEROBEŽOTĀS SPĒJAS KONTROLĒT ELEMENTUS

Lai labāk saprastu augsti attīstītās zinātnes milzīgo spēku, mums jāaplūko, kādas ir mūsdienu zinātnieku spējas radīt un kontrolēt elementus, un tad jāsalīdzina šīs spējas ar augsti attīstīto radītāju spējām. Lai sāktu aptvert šīs lietas, tiem no mums, kas nav zinātnieki, ir jāsaprot, ka katram no mums piemīt ierobežotas spējas kontrolēt elementus.

Lai paceltu vienu roku virs savas galvas, mūsu smadzenes nosūta enerģijas impulsu, kas savelk mūsu muskuļus, kas ir veidoti no elementiem, un liek mūsu rokai kustēties, kā mēs to vēlamies. Mūsu roka *nekustēsies*, līdz mēs tai liekam to darīt, izmantojot savu brīvo gribu. Ik reizi, kad mēs to darām, mēs ietekmējam elementus ar mūsu prāta ģenerēto enerģiju. Jā, pat mūsu prāta ārkārtīgi ierobežotais spēks spēj kontrolēt elementus!

Mūsdienu zinātnieki patiesībā var izmērīt to enerģiju, ko ģenerē mūsu smadzenes katru reizi, kad mēs domājam vai kustamies, vienkārši pievienojot elektrodus cilvēka galvai. Tas nozīmē, ka acīmredzot pastāv izmērāma enerģijas pārnese, ko izstaro mūsu smadzenes, kas ir pietiekami spēcīga, lai izietu cauri mūsu galvaskausa biezajiem kauliem katru reizi, kad mēs paceļam virs galvas savu roku.

24. MŪSDIENU ZINĀTNISKĀS TEORIJAS IR NEPILNĪGAS

Mūsdienu zinātnei nav pilnīgas izpratnes par visu, kas saistīts ar protoniem, neitroniem un elektroniem. Faktiski mūsdienu zinātnieki nekad nav redzējuši kādu no šīm daļiņām. Šo subatomisko daļiņu esamība balstās uz zinātniskajiem eksperimentiem un teorijām, pamatojoties uz to, ko zinātnieki var novērot ar sava ķermeņa maņām. Ja mūsdienu zinātnieki kaut ko nespēj saskatīt, saost, nogaršot, aptaustīt vai sadzirdēt, šie „mācītie" un, viņuprāt, „gudrie" nepieņems to, kas iespējams ārpus viņu *mazāk attīstītās* cilvēciskās izpratnes. Esot bez empīriskiem pierādījumiem, zinātne saistībā ar saviem novērojumiem ir spiesta izveidot apšaubāmas teorijas un hipotēzes.

Šeit slēpjas zinātniskā prāta lielā liekulība: Neviens zinātnieks nekad nav redzējis, saodis, nogaršojis, sataustījis vai sadzirdējis kādu protonu, neitronu vai elektronu. Tādēļ — kā tie zina, ka šīs daļiņas eksistē? Atbilde ir tāda, ka patiesībā tie nezina. Zinātnieki šīs idejas un teorēmas ir radījuši savos prātos, lai izskaidrotu to, ko viņi nesaprot; un, ja kāds nespēj rast izskaidrojumu kādai lietai, kāpēc tā ir tāda, kāda tā ir, tas šim zinātniskam prātam ir personīgs trieciens. Tieši šī iemesla dēļ var pareizi, pat *zinātniski*, postulēt, ka tas, ko zinātnieki zina šodien, tiks pierādīts kā nepareizs vai nepietiekams salīdzinājumā ar to, kas būs zināms cilvēkiem nākotnē.

25. AUGSTI ATTĪSTĪTIE ZINĀTNIEKI RADA AR SAVU DOMU SPĒKU

Mēs vēlreiz esam konstatējuši faktu, ka vienmēr pastāv un ir pastāvējušas augsti attīstītu cilvēku sabiedrības, kuras ir izveidojušas patiesu un pilnīgu izpratni par visu, kas ir jāzina par Visumu un par to, kā tas darbojās.

Dažiem no šiem augsti attīstītajiem cilvēkiem (tiem, kuriem ir uzticētas zināšanas un radīšanas spēks) ir tādas smadzenes, kas tiem ļauj prasmīgi apieties ar protoniem, neitroniem un elektroniem un radīt jebkādu elementu ārpus sava ķermeņa. Tikpat viegli, kā mēs varam pavēlēt tiem elementiem, kas veido mūsu ķermeņa muskuļus, pacelt mūsu roku virs galvas, viņi spēj radīt un iznīcināt jebkuru elementu Visumā — tikai ar savu domu spēku.

Lai augsti attīstītie radītāji kaut ko radītu, viņiem nemaz nevajag elementus! Visi protoni, neitroni un elektroni ir noteiktu enerģijas līmeņu salikumi — šos līmeņus var izmērīt, kontrolēt un atrast jebkurā Visuma vietā. Radītāja *pilnīgās* smadzenes spēj salikt šos enerģijas līmeņus kopā no faktiskās enerģijas, kas izstaro no viņa paša smadzenēm, un paveikt ko tādu, ko mūsu pašreizējie prāti spēj (kļūdaini) iztēloties kā vienīgi „kaut kā radīšanu no nekā".

26. *ESENCE* RADA PASTĀVĪGU ENERĢIJU

Domas enerģiju rada mūsu *esences* spēks. Kā tika minēts iepriekš, mūsdienu zinātne neizprot, kā arī nav atklājusi visus Visuma elementus. Citiem vārdiem, pastāv tādi enerģijas līmeņu (masas) elementi, kas atšķiras no tiem, ko zinātnieki ir atklājuši līdz šim. Un līdzīgi kā kodolreakcija rodas relatīvi nelielā elementu masā un izdala ārkārtīgi lielu enerģijas daudzumu, cilvēka *esence* ir veidota no tādiem elementiem, kas var izdalīt vēl spēcīgāku enerģiju.

Atšķirība starp to, kā enerģija tiek izdalīta elementu kodolreakcijas jeb atomreakcijas laikā, ko kontrolē mūsdienu zinātnieki, un to, kā reaģē mūsu *esences* elementi, ir rodama ietvertajā enerģijā. Piemēram, bagātināta urāna kodolreakcija turpinās tik ilgi, līdz elementa enerģija ir pilnībā izdalījusies. Turklāt šāda reakcija var izdalīt kaitīgu blakusproduktu, ko sauc par radiāciju.

Savukārt reakcija, kas piešķir spēku mūsu *esencei*, notiek pilnīgi ietvertā subatomiskā vakuumā (šie termini lietoti, lai sniegtu labāku izskaidrojumu), kur to ierobežo *cilvēcisko esencei* noteiktās robežas. Šīs reakcijas blakusprodukts rada enerģiju, kas nepieciešama reakcijas turpināšanai. Citiem vārdiem, mūsu esence ir pastāvīgas enerģijas ražotne.

27. AUGSTI ATTĪSTĪTAJIEM ZINĀTNIEKIEM VISI ELEMENTI IR LĪDZVĒRTĪGI

Augsti attīstītie zinātnieki var pavēlēt enerģijas līmeņiem radīt 79 protonus, 79 elektronus un 118 neitronus, *kas liks no nekurienes rasties tīram zeltam*. Tādēļ *viņiem* zelts ir tikpat vērtīgs kā slāpeklis, skābeklis, argons, ogleklis, neons, hēlijs, metāns, kriptons, ūdeņradis un ksenons, no kā lielākoties sastāv gaiss, ko mēs elpojam.

Taču kurš mūsdienu zinātnieks, ja viņam vai viņai būtu šādas zināšanas un spēks, radītu gaisu tīra zelta vietā? Kurš mūsdienu zinātnieks spētu paturēt savas zināšanas un spēju izprast un kontrolēt atomu enerģijas līmeņus slepenībā no tiem, kuri tās izmantotu, lai radītu tādu atomieroci, kas var iznīcināt dzīvību?

Kaut arī tie nespēj radīt zeltu, mūsdienu zinātnieki pārdod savas zināšanas un spējas *par* „zeltu", kas zināms un tiek vērtēts kā „nauda"; un, kamēr vien kāds tiem piedāvā pietiekami daudz zelta, tie pārāk personiski neraizējas par to, ko pircējs iesāks ar šīm zināšanām Radīšanas spēku un kontroli uz Zemes iegūst tas, kas visvairāk spēj maksāt. Tādēļ mūsdienu zinātniekiem, kuri pārdotu savas zināšanas par naudu, *nekad* nevar tā uzticēties kā augsti attīstītiem cilvēku radītājiem.

28. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI KONTROLĒ VIDI

Itin visu, kas saistīts ar *cilvēcisko pilnību*, rada un kontrolē augsti attīstīti cilvēki, kuri zina, kā to darīt pareizi. Uz *perfektās* planētas, kur mēs izgājām savu Cilvēka nopamatošanas procesu, bija *perfekta* pārtika, ko ēst un garšot, *perfektas* drēbes, ko valkāt, *perfekta* arhitektūra un *perfektas* mājas, *perfekti* dzīvnieki un *perfekti* augi, utt. Uz tās bija perfekta vide, kurā mēs

attīstījām *perfektu* redzes, ožas, dzirdes, garšas un taustes izjūtu. To visu kontrolēja un uzturēja augsti attīstītie cilvēki, kuri precīzi zināja, kādai jābūt šai *pilnībai*.

29. MUMS VAJADZĒJA PIEREDZĒT NEPILNĪBU

Atrodoties šajā šķietami visvarenā, augsti attīstītu cilvēku sabiedrībā mūsu sākotnējā bērnībā, mums tika dota iespēja izvēlēties — vai nu būt vai nebūt tiem līdzīgiem. Nekad nav bijis tāds ar brīvo gribu apveltīts cilvēks, kurš nevēlētos šo neiedomājamo radīšanas spēku, kas aprakstīts iepriekš. Tomēr tas tiks uzticēts tikai pavisam, pavisam nedaudziem. Un atkal — tolaik, kad mēs pieredzējām dzīvi kā perfekti cilvēki, mēs nespējām saprast, *kādēļ* mums nevarētu uzticēt šo spēku, ja mēs tiktu pienācīgi apmācīti par tā izmantošanu. *Perfektajā* pasaulē mēs nekad nespētu saprast — kādēļ.

Mūsu radītāji mums paskaidroja, ka vienīgais veids, kā mēs jebkad to spētu saprast, būtu iespējams, mums izejot caur mūsu attīstības *otro etapu* un pašiem pieredzot, kā mēs reaģētu, ja mums ļautu eksistēt vieniem pašiem — bez mūsu augsti attīstīto vecāku/radītāju iejaukšanās un palīdzības. Mums vajadzēja pieredzēt perfektās pasaules *pretstatu* un nonākt tādās pat situācijās, kādās bija citi zemāk attīstītie cilvēki, kurus mēs redzējām uz citām planētām, un par kuriem mēs domājām, ka mēs nekad nerīkosimies tiem līdzīgi.

Turklāt mūsu mātes paskaidroja, ka, lai mēs patiešām spētu novērtēt visu, ko mēs esam pieredzējuši pilnīgajā pasaulē, mums ir jāpieredz tās pretstats. Lai patiesi novērtētu mūsu *pilnīgo* esamību, mums bija jāpieredz *nepilnīga* esamība. Mēs nespējam novērtēt ko tādu, kas mums ir bijis vienmēr. Vienīgais veids, kā to patiesi novērtēt, ir tad, kad tas mums tiek atņemts. Tādēļ, lai mums palīdzētu novērtēt mūsu pilnīgo pasauli, mūsu pirmie vecāki radīja mums *nepilnīgu* pasauli.

KOPSAVILKUMS

Augsti attīstītas pasaules ir pastāvējušas vienmēr. Šīs pasaules izveido vislabākās cilvēciskās pieredzes modeli. Šajās pasaulēs mēs tiekam radīti kā indivīdi. Tā kā tur tika nopamatota mūsu cilvēcība, mēs attīstījām sajūtu par to, kādai būtu jābūt mūsu esamībai. Mūsu *esence* liek mums ilgoties pēc tā, kas mums reiz bija, taču mēs nespējam apzināti atcerēties to, kā bija dzīvot šāda veida pasaulē.

Mūsu pašreizējā stāvoklī mēs saprotam, ka vienkārši — dzīvot un nomirt — nesekmē mums perfektu situāciju — tas apmulsina mūsu cilvēcības izjūtu. Mums ir grūti pieņemt, ka nomirstot mūsu eksistence beidzas. Tomēr mēs droši zinām, ka mēs nevēlamies mūžīgi dzīvot tajā *nepilnīgajā* stāvoklī, kurā mēs pašlaik atrodamies.

Mēs aptveram, ka, jo vairāk mēs attīstāmies, pateicoties tehnoloģijām, jo vieglāka kļūst dzīve, taču tas nebūt nenozīmē, ka mēs kļūstam laimīgāki. Mēs atklājam, ka mums piemīt spēks mainīt apkārtējo vidi un kontrolēt daudzus savas esamības aspektus. Esot ar savām zināšanām, mēs mēģinām sev radīt labāku pasauli, lai mēs varētu pieredzēt vairāk laimes, — tā ir līdzsvara

meklēšana starp mūsu pašreizējo esamības stāvokli un dzīvi, pēc kuras mēs neapzināti ilgojamies. Mēs vēlamies un sagaidām beznosacījuma vienlīdzību un garantiju, ka katrs no mums var kļūt par to, par ko viņš vai viņa vēlas kļūt.

Savā sākotnējā pasaulē mēs redzējām tos spēkus un spējas, kas piemīt mūsu augsti attīstītajiem radītājiem, un daudzi no mums vēlējās to pašu. Tomēr Visuma likumi ierobežo šos radīšanas spēkus un ar tiem saistītās spējas vienīgi tiem, kuri izvēlas turpināt cilvēku dzīvi. Mēs sapratām, ka mūsu personīgā izvēle nekalpot citiem un nebūt atbildīgiem par citu cilvēku laimi varētu ierobežot mūsu cilvēciskās spējas.

Mūsu *attīstības nopamatošanas etapa* laikā mēs uzskatījām, ka mums *varētu* tikt uzticēti šie būtiskie cilvēciskie spēki. Mēs noraidījām iespējamību, ka mēs varētu rīkoties tā, kā mēs novērojām, ka rīkojas citi cilvēki, kuri guva savu pieredzi *nepilnīgā* pasaulē. Tikai mūsu pašu pieredze šādā pasaulē varētu mūs pārliecināt, ka šie spēki *nevar* tikt uzticēti mūsu izvēlētajam cilvēcības tipam. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc mēs dzīvojam mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē.

6. NODAĻA Dzīve pilnīgajā pasaulē

Mūsos mītošie dievišķie principi ir Visuma domas un apvērsumi. Tiem būtu jāseko katram cilvēkam, un jāmaina domu gaita, kas tika sabojāta, mums piedzimstot, un, mācoties par Visuma harmoniju un apvērsumiem, jāsaskaņo domāšana ar ideju, atjaunojot savu sākotnējo dabu, un pēc šīs saskaņošanas būtu jāsasniedz tā pilnīgā dzīve, kas bija paredzēta cilvēcei, — gan pašlaik, gan nākotnē.

— Platons

1. PILNĪGĀ PASAULE IR MŪSU PAŠREIZĒJĀS PASAULES PRETSTATS

Mūsu pašreizējās dzīves laikā uz šīs Zemes vairums no mums ilgojas pēc vispasaules miera, pēc labas veselības, pēc tā, lai pasaulē tiktu novērsts bads, nabadzība un izmisums, pēc drošības no visām nelaimēm — gan tām, ko rada dabas spēki, gan tām, ko izraisa citi cilvēki. Mēs ilgojamies pēc drošības savās personīgajās attiecībās un pēc tā, lai citi cienītu mūsu individualitāti. Šo ilgu pamatā ir mūsu vēlme radīt tādas pieredzes mūsu pašreizējā pasaulē, kas līdzinātos mūsu *esencē* uzglabātajām atmiņām.

Tagad mēs saprotam, ka atmiņas ir noteiktas enerģijas struktūras, kas rodas brīžos, kad mēs gūstam kādu pieredzi. Katra pieredze tiek reģistrēta ar noteiktu *enerģijas viļņu garumu*, kas to atšķir kā unikālu notikumu, kas tiek uzglabāta kā atmiņa. Mēs zinām, ka mūsu *cilvēciskā esence* ir visu šo atšķirīgo viļņu garumu (atmiņu) kompilācija (jeb glabātuve).

Mēs esam savstarpēji atšķirīgi indivīdi, un katram no mums ir sava unikāla atmiņu kompilācija. Pats svarīgākais — tagad mēs zinām, ka cēlonis tam, kādēļ reizēm mēs jūtamies *nelaimīgi* mūsu pašreizējā pasaulē, ir to enerģijas struktūru dēļ (tā dēļ, ko mēs pieredzam uz šīs Zemes), kas *nesaskan* ar mūsu *esencē* reģistrētajām enerģijas struktūrām (ko mēs pieredzējām *pilnīgajā cilvēku pasaulē*). Tas rada fizisku nelīdzsvarotības sajūtu, ko mēs apzināmies kā „nelaimīgumu".

2. TAS, KO MĒS IZTĒLOJAMIES PAR PILNĪGO PASAULI, IR ATMIŅU ATSPULGS PAR PILNĪGO PASAULI

Zinot to, ko mēs tagad esam uzzinājuši par sevi, kļūst vieglāk iztēloties, kā tas varētu būt bijis, kad mēs dzīvojām pilnīgajā pasaulē, kur mēs tikām *nopamatoti*. Viss, kas mums rada brīnuma, miera sajūtu un domu: „Vai nebūtu jauki, ja …", sniedz mūsu apzinošajā prātā ideju par to, kāda varētu būt dzīve pilnīgā pasaulē. Itin viss, ko mēs „dziļi savā iekšienē" spējam aptvert un atzīt, *kā visam vajadzētu būt,* ir tās pilnīgās pasaules atspulgs, kurā mēs reiz dzīvojām.

Mēs visi laiku pa laikam esam vaicājuši: „Kādēļ mēs visi vienkārši nespējam sadzīvot?" Kādēļ mēs reizēm nevaram uzsmaidīt cits citam, apskauties un pieņemt citam citu tādu, kādi mēs

esam?" Šie jautājumi patiešām daudz izsaka par mūsu pašu cilvēcīgumu. Tie izraisa ilgas un cerību, ka kādu dienu mēs varētu sasniegt savu potenciālu kā *cilvēki*. Taču, lai piepildītu savas *iekšējās cilvēcības* ilgas, mums ir jāstājas pretī tām mūsu pašreizējās pasaules lietām, kas mums *nesniedz* līdzsvara sajūtu (tām lietām, kāds mums rada stresu), un jānovērš tās.

Mēs varam *iztēloties* pasauli, kurā valda miers un kārtība un kurā neviens no mums neizjūt stresu, un varam vēlēties, kaut tāda pasaule pastāvētu. Taču mēs nekad nesasniegsim šo ideālo un perfekto stāvokli, ja vien mēs neiemācīsimies ieklausīties maigajos pamudinājumos, kas nāk no mūsu *iekšējās emocionālās būtības*. Šajā iekšējā būtībā mēs atradīsim pareizo pilnīgās pasaules modeli, pēc kuras mēs tiecamies un no kurienes mēs esam nākuši.

3. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NAV DIENAS UN NAKTS CIKLU

Pilnīgajā pasaulē nav mēru sistēmu, skaitļu un skaitlisko izpausmju, ko mēs pieredzam savās ikdienas aktivitātēs. Tajā pasaulē pat nepastāv jēdziena par dienu un nakti.

Pilnīgā pasaule loģistiski ir novietota un pavērsta pret sauli, lai planētas virsmas lielākā daļa vienmēr būtu pakļauta Saules gaismas ietekmei. Mūsu *nepilnīgā* planēta veic pilnu rotāciju, vienlaikus pakļaujot Saules ietekmei tikai pusi tās virsmas. Tomēr uz mūsu Zemes ir *nelielas* daļas, kas paliek apgaismotas, kaut arī šķiet, ka saule „noriet". Šo fenomenu rada Zemes ass slīpuma izmaiņas, tai riņķojot savā orbītā ap Sauli.

Savukārt, kad rotē *perfekta* planēta, tā rotējot vienlaikus attiecīgi maina ass slīpumu, lai *lielākā* daļa no planētas virsmas vienmēr būtu apgaismota. „Naktsmieram" ir neliela nozīme, jo pilnīgam ķermenim miegs nav nepieciešams. Lai rastos pieredze, mūsu acīm ir nepieciešama gaisma; tādēļ kāda jēga būtu vietai, kur pusi no laika nepastāvētu gaisma?

Tomēr uz perfektas planētas vienmēr ir kāds reģions, kur iedzīvotāji var ceļot, lai baudītu nakts skaistumu un tās radīto pieredzi. Šo perfektās pasaules nelielo daļu, kas vienmēr ir tumša, var salīdzināt ar tādu kā planetāriju, kur cilvēks var lūkoties no savas planētas debesīs un vērot Visuma brīnišķīgo gaismu dabisko skaistumu. Šis dabiskais planetārijs nodrošina zvaigžņotas nakts perfektu skatu (un tādējādi perfektu pieredzi). Šāda „nakts" pieredze tika reģistrēta mūsu *esencē*, kad mēs *pilnīgajā* pasaulē izgājām savu *nopamatošanas etapu*. Tādēļ *tikai cilvēkiem* tas sagādā prieku — lūkoties nakts skaidrās debesīs un vērot zvaigznes. Mums tas patīk, pateicoties tam, kas uzglabājas mūsu *esencē*. Dzīvnieki pret to ir vienaldzīgi.

4. PILNĪGĀS SMADZENES VISU UZTVER TAGADNĒ

Pats pirmais fiziskais ķermenis un smadzenes, kas mums bija, tika radīts tā, lai būtu pilnīgi saderīgs ar mūsu *cilvēcisko esenci*. Esot ar šīm smadzenēm, mēs pilnībā apzinājāmies to, kas noticis pagātnē, un to, kas notiek tagadnē, it kā visas pieredzes būtu viena un tā pati pieredze. Mēs attīstījām pilnīgu priekšstatu par tagadni, jo mūsu fiziski pilnīgajām smadzenēm bija tūlītēji pieejams itin viss, ko mēs bijām izdarījuši pagātnē un reģistrējuši kā atmiņas. Mēs spējām atcerēties (jeb labāk — no jauna pieredzēt) atmiņas, it kā tās būtu notikušas tikai pirms mirkļa.

Tā kā mēs esam būtnes, kas apveltītas ar brīvo gribu, mūsu nākotne nepastāv, līdz mēs to pieredzam un liekam tai notikt, pielietojot savu rīcības brīvību. Taču, pateicoties pilnīgo cilvēka smadzeņu spējām, pagātne var no jauna kļūt par mūsu tagadni.

Atšķirībā no mūsu pašreizējām smadzenēm, mūsu pirmsmirstīgās smadzenes tika perfekti līdzsvarotas ar enerģijas struktūrām, ko izdalīja mūsu *esence*. Tolaik mums bija tikai *viena* atmiņas glabātuve — *esence*; turpretim tagad mums ir *divas* glabātuves — mūsu fiziskās smadzenes (mūsu apzinošais prāts) un mūsu *esence* (mūsu zemapziņas prāts). Kaut arī mēs to aplūkojām jau iepriekš, svarīgi ir iegūt labāku izpratni par to, kā mēs uzglabājam atmiņas gan *pilnīgajā* ķermenī, gan — *nepilnīgajā*. Jāpatur prātā, ka iemesls, kāpēc mums ir *nepilnīgas* smadzenes, kamēr atrodamies uz šīs Zemes, ir tāds, lai mēs varētu pieredzēt *pretstatu* tam potenciālam un spējām, kas piemīt augsti attīstītajām cilvēciskajām smadzenēm. Mēs attīstām izpratni, kad iegūstam salīdzinošas pieredzes.

5. MŪSU NEPILNĪGAJĀM SMADZENĒM PIEMĪT NEPILNĪGAS ATMIŅAS

Mūsu smadzeņu šūnas pašreizējā brīdī reģistrē un uzglabā mūsu atmiņas. (Kaut arī mēs varētu izmantot precīzus zinātniskos terminus, piemēram, dendrītus, sinapses, aksonus, nervaudu galus u.c., tomēr, lai būtu vieglāk saprast, mēs šos terminus apvienosim un sauksim tos par „mūsu smadzeņu šūnām.") Ja mūsu smadzeņu šūnas tiek bojātas, mēs zaudējam šajās šūnās uzglabātās atmiņas un nespējam apzināti atminēties reģistrētās pieredzes. Mūsdienu zinātne to dēvē par „amnēziju". Tomēr tas, uz ko zinātne nespēj sniegt atbildi, ir tas, kādā veidā cilvēks, kuram tikušas bojātas šūnas, kurās tiek reģistrētas atmiņas, var no jauna sākt *atcerēties* notikumus, cilvēkus un vietas. Ja šūnas, kurās tika uzglabātas atmiņas, ir tā bojātas, ka tās nav iespējams atjaunot jeb reģenerēt, vai arī atmiņām nevajadzētu būt zudušām uz visiem laikiem?

Piemēram, ja kāda cilvēka smadzeņu šūnās ir reģistrēts viņa vai viņas mātes tēls, taču nelaimes gadījuma vai ķirurģiskas procedūras dēļ šīs šūnas tikušas bojātas vai zaudētas, tad atbilstoši mūsdienu zinātnes izpratnei šis cilvēks nekad nespēs atgūt atmiņas par savu māti. Taču kādā veidā šis cilvēks kādu dienu spēj *atgūt* atmiņas par savu māti (šajā piemērā), ja smadzeņu šūnas, kurās tika reģistrētas atmiņas, vairs nepastāv? Pareizā atbilde ir vienkārša — ar *esences* spēku, kuras esamībai netiek pievērsta vērība vai kura paliek neievērota mūsdienu zinātnes secinājumos.

Zinātnē tiek teoretizēts, ka tāda smadzeņu bojājuma gadījumā, kas rada amnēziju, tā smadzeņu daļa, kur tika uzglabātas atmiņas, iespējams, *netika* pilnībā iznīcināta, un smadzenēs galu galā tika rasts veids, kā piekļūt atmiņām caur citiem nebojātiem savienojumiem. Tas, ko zinātnieki nezina, ir fakts, ka mūsu pašreizējās smadzenēs visas mūsu pieredzes tiek reģistrētas divkārt — gan mūsu smadzeņu šūnās, *gan* mūsu *esencē*. Atmiņas, kas reģistrētas mūsu *esencē*, **nav iespējams** nekādā veidā iznīcināt vai sabojāt. Tās uzbūve un elementi, kas to veido, padara *esenci* par praktiski neiznīcināmu.

Iepriekš mēs pārrunājām to, ka mūsu *esence* uzglabā atmiņas atšķirīgā, *augstākā* enerģijas līmenī, nekā to dara mūsu pašreizējās smadzenes. Mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm ir

ļoti grūti kaut ko atminēties, ja atmiņas reģistrētas *zemākā* enerģijas līmenī. Tām ir vieglāk kaut ko atminēties, ja atmiņas ir reģistrētas *augstākā* enerģijas līmenī saskaņā ar *pilnīgo esenci*.

Mūsu pašreizējās fiziskās smadzenes var viegli zaudēt atmiņas un pat izgudrot tādas atmiņas, kas nekad netika uzglabātas, maldinot mūs ticēt kaut kam tādam, kas *patiesībā* nekad nav noticis. Savukārt mūsu *esence* nekad mūs nemaldinās. Tā reģistrē mūsu pieredzi *tieši* tā, kā tā notiek. Piemērs tam, cik viegli var tikt maldinātas mūsu *nepilnīgās* smadzenes, ir situācijā, kad mums ir miega vai pārtikas trūkums. Esot šādā trūkumā, mēs sākam ciest no halucinācijām, jo pienācīgi nedarbojas mūsu smadzenes.

Halucinācijas rodas vienkārši tāpēc, ka mūsu trūkumā nonākušās un murgojošās fiziskās smadzenes nespēj tikt galā ar tiem enerģijas līmeņiem, ko izdala mūsu pastāvīgā un pilnīgā *esence*. Halucinācijas, līdzīgi kā sapņi, bieži vien ir savstarpēji nesaistītas un nejaušas mūsu *reālās* pieredzes daļas, kuras apvienojušas mūsu fiziski *nepilnīgās* smadzenes tādā veidā, lai mēs tās spētu *saprāt*īgi uztvert. Mūsu *nepilnīgās* smadzenes var ietekmēt arī stimulējošas zāles, esošie garīgie traucējumi, vai pašradīta vēlme attīstīt *iedomātas* fantāzijas un sajūtas un tad šo fantāziju padarīšana par mūsu pašreizējās „realitātes" daļu.

6. PILNĪGĀS SMADZENES NEPIEĻAUJ SENSORISKU MALDINĀŠANU

Pilnīgais ķermenis nekad mūs nemaldinās ar sapņiem vai halucinācijām, jo tam ir *pilnīgas* smadzenes. Tā enerģijas līmeņi *vienmēr* ir konstanti. Pilnīgajam ķermenim nav nepieciešams miegs vai pārtika, jo tas enerģiju saņem no perfekti līdzsvarotās un konstantās *esences* enerģijas. (Pilns apraksts par *pilnīgo cilvēcisko ķermeni* un to, kā tas darbojās, tiks sniegts 11. nodaļā.)

Un atkal — *esenci* var salīdzināt ar noslēgtu kodolenerģijas iekārtu, kas nepārtraukti sevi apgādā ar enerģiju. *Esence* ir enerģijas avots, kas nepieciešams pilnīgā ķermeņa darbībai. Pārtika nav nepieciešama. Miegs nav nepieciešams. Pilnīgajam cilvēciskajam ķermenim nav nepieciešama nekāda ārēja enerģija.

Par to var vieglāk iegūt priekšstatu, iztēlojoties *esenci* kā ģeneratoru, kas nodrošina pastāvīgu enerģijas plūsmu smadzenēm un citām ķermeņa daļām, kas katra veic savu noteikto funkciju. Katra ķermeņa funkcija papildina cilvēka izjusto prieku caur maņu orgāniem. Tā kā pilnīgajam ķermenim ir pašam savs mūžīgās enerģijas avots, tam nav nepieciešams nekāds ārējs enerģijas avots. Ejot soli tālāk, *esence* nodrošina vajadzīgo enerģiju, kas nepieciešama visām ķermeņa šūnām. Vienkārši izsakoties, visa pilnīgā ķermeņa uzbūve ir salīdzināma ar tādu cilvēku, kura galvā ir kodolreaktors, — tāds, kas nodrošina visu enerģiju, kas cilvēkam jebkad būs vajadzīga, lai cilvēciski dzīvotu un rīkotos.

7. NEPILNĪGS ĶERMENIS RADA DISKOMFORTU

Mūsu pašreizējiem ķermeņiem ir nepieciešama pārtika un miegs, jo tiem nav pašiem savs enerģijas avots. Kaut arī mūsu *esence* ir daļa no mums, mūsu nepilnīgie ķermeņi tika ar nolūku

veidoti tā, lai tie nespētu pilnībā izmantot tās enerģiju. Citiem vārdiem, mūsu pašreizējiem ķermeņiem nav „kanālu", lai nogādātu mūsu *esences* pastāvīgo un nepārtraukto enerģiju.

Mēs esam spiesti veikt dažādas darbības, lai nodrošinātu mums nepieciešamo enerģiju. Šīs „piespiedu darbības" nesekmē prieku būt cilvēkam. Mēs esam spiesti pūlēties, lai dēstītu, pēc tam pūlēties, lai ievāktu ražu, pēc tam pūlēties, lai sagatavotu maltīti, un pēc tam pūlēties, lai sakošļātu un norītu. Pēc tam mums *vēl* ir jānopūlas, lai atbrīvotos no ekskrementiem, kas paliek pāri no pārtikas daļām, ko mūsu ķermenis nevar izmantot enerģijas ieguvei! Tas ir darbietilpīgs process, no kā mēs visi vēlētos atbrīvoties. Lai saskatītu priekpilnas sensoriskas pieredzes pretstatu, mums ir tikai jāpadomā par to, kā mūsu *nepilnīgais* ķermenis tiek vaļā no ekskrementiem. Veicot šo nepieciešamo ķermeņa funkciju, mēs pieredzam tiešu pretstatu tam, kā mūsu maņu orgāni gūst baudu no smaržošanas, skatīšanās, garšošanas, taustes un klausīšanās. Kādu dienu mēs visi smiesimies, atceroties, kā mūsu *nepilnīgie* ķermeņi reiz atbrīvojās no izkārnījumiem.

8. PILNĪGAJĀ PASAULĒ MĒS ĒDĀM VIENĪGI BAUDAS DĒĻ

Ja pilnīgajam cilvēka ķermenim nav nepieciešams ēst, lai izdzīvotu un funkcionētu, tad kāda gan nozīme ir pilnīgās pārtikas ēšanai, kas izaudzēta pilnīgajā pasaulē? Mūsu nopamatošanas laikā mēs ēdām *tikai* tāpēc, lai pieredzētu sajūtu, ko ēšana sniedza mūsu ķermenim. Garša ir viens no veidiem, kā cilvēka ķermenis pieredz prieku. Tā ir viena no sensoro receptoru sistēmām līdzās redzei, dzirdei, taustei un ožai. Šīs sistēmas ļauj ārējai videi sniegt mums tādas pieredzes, kuras mēs atzīstam par patīkamām.

Kā tika pārrunāts iepriekš, mūsu laimes *sajūta* tika izveidota mūsu *Nopamatošanas procesā*, kura laikā tika noteikts augstākais cilvēciskais standarts labai garšai. Tādēļ mēs esam vienīgā dzīvības forma Visumā, kura ēd vienīgi baudas dēļ. Šī *bauda* ir līdzsvars, ko mēs sasniedzam, kad tas, ko mēs ieliekam savā mutē, pieskaras mūsu mēles receptoriem un rada tādu enerģijas pārnesi, kas atbilst mūsu *esencē* uzglabātajām atmiņām. Šīs atmiņas ir tas, ko mēs uzglabājām, kad pirmās vielas no mūsu pirmsmirstīgās vides nonāca saskarē ar mūsu pilnīgā ķermeņa garšas kārpiņām.

Šīs pirmās vielas, kas nopamatoja mūsu garšas sajūtu, nebūtu pareizi saukt par „pārtiku". Patlaban mēs uzlūkojam „pārtiku" kā enerģijas avotu mūsu ķermenim. Pilnīgajā pasaulē vielas, ko mēs ieliekam savā mutē, sniedz mūsu garšas kārpiņām sensorisku baudu, taču mēs neesam atkarīgi no šīm vielām, lai izdzīvotu. Kaut arī pilnīgajā pasaulē pārtika nebūs nepieciešama, lai izdzīvotu, mēs aizvien gūsim prieku, garšojot tādas lietas, kas mums sagādā baudas sajūtu.

9. MŪSU MAŅAS IR ĀRKĀRTĪGI SVARĪGAS MŪSU ATTĪSTĪBĀ

Zīdaiņi izmanto *visas* savas maņas, lai nopamatotu sevi mūsu pašreizējā pasaulē. Kā teikts, savu garšas maņu tie izmanto daudz biežāk nekā visas pārējās maņas. Tiem patīk likt lietas savās mutēs. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā arī mēs kā no jauna radītie cilvēki likām

savās mutēs daudzas lietas. Tomēr līdzīgi kā vecāki uz šīs Zemes neļauj saviem mazuļiem likt savās mutēs tādas lietas, kas tiem varētu kaitēt vai slikti garšot, mūsu mātes radītājas neļāva mums likt savās mutēs tādas lietas, kas, kā viņas zināja, nebija perfektas nopamatošanas vielas mūsu garšas maņai. Ja nebūtu jebkādas pirmsmirstīgas garšas pieredzes, tad, piemēram, kāds indīgs augs, kas nav paredzēts lietošanai uzturā, mūžīgi mums šķistu garšīgs, ja mūsu augsti attīstītās mātes būtu mums ļāvušas to ēst un nopamatot kā garšīgu vielu.

Fiziskā ķermeņa sensoro receptoru sistēmu izmantošana ir dabisks veids, kā mēs pieredzam savu apkārtējo vidi. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā nekas ārpus ķermeņa esošs nevarēja tikt pieredzēts un reģistrēts kā atmiņas, ja vien tas neizgāja caur kādu no mūsu piecām maņu orgānu sistēmām. Šādā veidā mūsu fiziskie ķermeņi ļauj mums gūt pieredzi — gan mūsu pašreizējā pasaulē, gan pilnīgajā pasaulē, kur mēs tapām par cilvēkiem.

Cilvēkiem piemīt vēl *sestā* maņu sistēma, kas mums ļauj uztvert tādus ārējos stimulus, kas nav saistīti ar redzi, ožu, dzirdi, garšu vai tausti. Šo sesto maņu vislabāk var raksturot kā mūsu spēju sajust elektromagnētiskās enerģijas viļņus, ko rada citi cilvēki un uztver mūsu smadzenes. Tas ir veids, kā mēs apjaušam citu cilvēku „sajūtas" vai emocijas, tos neredzot, nesajūtot to smaržu, tiem nepieskaroties, tos nedzirdot un tos nesagaršojot.

10. NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ MĒS IZMANTOJAM VISAS SAVAS MAŅAS, LAI VEIDOTU AR CITIEM ATTIECĪBAS

Mēs izmantojam šīs sensorās sistēmas, lai izvēlētos to, kas mums sniedz laimi, un to, kas to nesniedz. Piemērs tam, kā mēs izmantojam *visas* savas sensoro receptoru sistēmas, lai atrastu laimi, ir veids, kā *nepilnīgie* cilvēki izvēlas personu, ar kuru tie vēlas dzimumattiecības (kas ir spēja izmantot visas mūsu maņas, lai gūtu vislielāko baudu). Mūsu acis nosaka, ka tas, ko mēs saskatām otrā cilvēkā, ir pievilcīgs. Mūsu deguns nosaka, vai otra cilvēka smarža ir pieņemama. Mēs tuvināmies otram cilvēkam, lai dzirdētu to runājam un elpojam un lai mēs varētu tam pieskarties. Tad, tieši kā to darītu mazs bērns, pēdējais, ko mēs darām, aplidojot kādu iemīļotu cilvēku, ir stādīt priekšā šo cilvēku savai mutei.

Nekad nav bijis tāda cilvēka, kurš izvēlējies dzimumpartneri, neesot ar vēlmi *nogaršot* savas mīlas objektu. Šī pieņemtā nogaršošanas forma ir zināma kā „skūpstīšanās". Tādēļ cilvēki gūst ļoti lielu baudu, skūpstoties uz lūpām. Skūpstīšanās mums ļauj izmantot *visas* mūsu maņas, lai izvēlētos to cilvēku, ar kuru mums būtu vēlme dalīties augstākajā no visām cilvēciskajām fiziskām pieredzēm — seksa priekā. Fiziskais aplidošanas process, kas ietverts centienos iekļaut citu cilvēku savā personīgajā pieredzē, ir līdzīgs tam, kā zīdainis atrod uz zemes kukaini un mēģina to iekļaut savā zīdaiņa realitātē: zīdainis ierauga to, varbūt sadzird to, pieskaras tam, saož to un tad — **pagaršo** to!

11. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NEPASTĀVĒJA MIRSTĪGĀ „MĪLESTĪBA"

Tagad, kad mēs esam pieminējuši, kā mūsu *nepilnīgajā* pasaulē mēs atrodam personu,

kas būtu mūsu mīlestības objekts, ir labs brīdis, lai parunātu par „mīlestību". Jāpatur prātā, ka viss, ko mēs pieredzam šajā *nepilnīgajā* pasaulē, ir *pretstats* tam, ko mēs pieredzējām savas attīstības nopamatošanas etapā. Tādēļ mums ir jāsaprot, kā „mīlestība" mūs ietekmē *nepilnīgajā* pasaulē.

Mūsu pilnīgajā pasaulē nepastāvēja tāda „mīlestība", kā mēs to saprotam un pieredzam mūsu *nepilnīgajā* pasaulē. Mūsu saziņā netika izmantots vārds, kas apzīmētu to, kas „mīlestība" ir mūsu pašreizējā izpratnē. Uz šīs Zemes „mīlestība" ir veids, kā mēs mērām ārēju stimulu ietekmi uz mums. Jo vairāk kaut kas dara mūs laimīgus, jo vairāk mēs to *mīlam*.

Mīlestība ***nevar*** *būt daļa no mūsu* ***patiesās, pilnīgās*** *realitātes*, jo tā nav kaut kas tāds, kas būtu paliekošs, ne arī kaut kas, ko mēs varam pieredzēt ar vienu vai vairākām no mūsu piecām maņām. Kaut arī mēs varam izbaudīt to, ko mēs saredzam, saožam, sataustām, sadzirdam un sagaršojam, tā pieredze, ko mums sniedz mūsu maņas, patiesībā nav „mīlestība". Mūsu *nepilnīgajā esamībā* mīlestība ir efektivitātes mērs tam, kā mūsu maņas reaģē ar apkārtējo vidi, lai sniegtu mums laimi.

Balstoties uz šo izpratni, līdzjūtības vai empātijas sajūtas pret kādu nevar tikt uzskatītas par „mīlestību". Šīs „sajūtas" ir piemēri mūsu spējai ģenerēt elektromagnētiskās enerģijas viļņus, kurus var *sajust* citi cilvēki, taču kuriem nav nekāda sakara ar mūsu fiziskajām sajūtām. Mūsu smadzenes atpazīst un sajūt šos enerģijas viļņus, patiesībā nemaz neredzot, nesaožot, nepieskaroties, nedzirdot vai nepagaršojot citu personu. Šos sajūtu veidus nevar pielīdzināt „mīlestībai", jo tās mums nesniedz personīgu laimi. Nav patīkami apzināties un just līdzi kādam citam cilvēkam, kurš nonācis nepatīkamā stāvoklī. Un iemesls, kādēļ šīs sajūtas mums nesniedz personīgu laimi vai līdzsvaru, ir tāds, ka tad, kad mēs dzīvojām *pilnīgajā* pasaulē, nebija vajadzības izrādīt kādam līdzjūtību vai empātiju.

Mūsu *pilnīgajā* pasaulē itin viss bija *pilnīgs*. Tādēļ, tā kā itin viss bija savā pilnīgajā veidolā, kādu gan „mīlestības" mēru mēs būtu varējuši piešķirt jebkam, ko mēs tur pieredzējām? Mūsu *Nopamatošanas process* noteica mums pilnības standartu, tādējādi izslēdzot jebkuru citu izvērtēšanas standartu, atbilstoši kuram mēs tur izvērtējām savas pieredzes. Tas arī sniedza izvērtēšanas standartu, atbilstoši kuram mēs izvērtētu savas pieredzes nākotnē. Visu, ko mēs darījām mūsu pilnīgajā pasaulē, mēs vēlāk atzīsim par augstāko cilvēciskās laimes pieredzi, — kad mēs šeit būsim pieredzējuši pilnības *pretstatu*. Mums ir nepieciešams pieredzēt *nepilnīgo* pasauli, lai mums būtu pretstats, ar ko salīdzināt mūsu *pilnīgās* nopamatošanas pieredzes.

Šeit ir vēl viens veids, kā to aplūkot: Ja mēs kaut ko mīlam, no tā izriet, ka mums kaut kas cits ir jāienīst (kā mērs, atbilstoši kuram mēs kaut kam salīdzinājumā *mazinām vērtību*). Tā kā pilnīgajā pasaulē nevar pastāvēt „naids", tur nevar pastāvēt arī „mīlestība". Pateicoties mūsu pašreizējai pieredzei, mēs saprotam, kā naids izraisa negatīvas emocijas, kas izsit mūsu ķermeni no līdzsvara un liek mums justies nelaimīgiem. Kad mēs ienīstam, mēs pieredzam ko tādu, kas nav daļa no tā, kas mēs patiesībā esam vai kādi mēs tiecamies kļūt. Ienīstot kaut ko, mēs nejūtamies apmierināti.

Vēlreiz izsakoties citā veidā: Mums „nepatīk" (aizvieto vārdu „nemīlam") slikti garšojošs ābols. Pieredze, iekožoties tādā ābolā, kas slikti garšo, ir fiziski nepatīkama, un vada mūs pie

secinājuma, ka mēs „ienīstam" šo ābolu. Mūsu savstarpējās pieredzes ne ar ko daudz neatšķiras. Daži cilvēki liek mums justies ērti, un mēs „mīlam" būt tiek līdzās. Citi liek mums justies neērti, tādēļ mēs „ienīstam" atrasties tiem līdzās.

Kaut arī šķiet, ka mīlestība mums šeit sagādā lielu prieku, šīs sajūtas pretējie efekti var mums sagādāt arī lielas bēdas. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mēs nemācījāmies, kā būt nelaimīgiem, tādēļ mēs nemācījāmies, kā mīlēt. Un, kaut arī šķiet, ka mīlestība ir dabiska un skaista sajūtu izpausme mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, ja to aplūkojam godīgi, vairumu mūsu emocionālo problēmu rada nozīme, ko mēs tai piešķiram.

Mūsu garīgās neapmierinātības pamatā lielākoties ir vilšanās kādā cilvēkā vai lietā (parādībā), ko mēs augstu vērtējam (mīlam), vai personīgās vērtības zaudēšana, ko reiz saņēmām no citiem. Tas ir labi zināms fakts, ka daudzi cilvēki, kuri reiz domāja, ka ir „iemīlējušies" viens otrā, var izveidot „ienaidu" viens pret otru, kas ir tikpat spēcīgs kā „mīlestība", ko tie reiz izjuta.

12. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NEPASTĀV NEKĀDI AIZSPRIEDUMI

Pilnīgajā pasaulē netika veidotas tādas personīgās attiecības, kurās mēs izjustu ērtības *mēru* (mīlestību vai naidu), kas mums pavēstītu, vai šīs attiecības ir vai nav veselīgas. Mēs *nemīlējām* būt līdzās kādiem cilvēkiem un *neienīdām* būt līdzās citiem. Mēs mijiedarbojāmies ar visiem cilvēkiem un pielietojām savu brīvo gribu, lai izvēlētos, ar kuriem cilvēkiem mēs vēlētos veidot attiecības. Šī „izvēle" vairāk bija atkarīga no loģistikas nekā no dažādu cilvēku izraudzīšanās un izvēlēšanās. Pilnīgā pasaule, kurā mēs tikām radīti, bija pietiekami liela, lai katrai no mūsu mātēm būtu pašai sava māja — centralizētā vietā kopā ar citām mājām, kur tika nopamatoti viņu bērni. Tādēļ mēs dabiski izveidojām tuvības saites ar tiem, kas lielāko daļu sava laika pavadīja līdzās mūsu dzīvesvietai.

Mūsu veiktās izvēles nebalstījās uz mūsu pieredžu *salīdzināšanu* ar citu pieredzēm un apziņas veidošanu, ka „mana izvēle ir pareiza", bet „tava ir nepareiza". Ikviena cilvēka personīgās izvēles bija tikpat „pareizas" kā jebkura cita izvēles. Mēs zinājām, ka Visums griežas ap katru no mums, tāpat kā tas griežas ap jebkuru citu cilvēku. Ikviens no mums tika uzskatīts par „īpašu", un izturējās kā pret tādu. Tas, kas mums sniedza *vienlīdzības sajūtu*, bija fakts, ka pret mums visiem izturējās vienādi — mēs visi bijām „īpaši", tādēļ neviens no mums tāds nebija. Mēs nejutāmies neērtāk līdzās tiem, ar kuriem mēs neizvēlējāmies veidot attiecības, nekā mēs jutāmies līdzās tiem, kurus mēs izvēlējāmies. Mēs tikām nopamatoti pieņemt visus cilvēkus un veidus, kā katrs no tiem pielietoja savu personīgo rīcības brīvību. Mēs jutāmies ērti attiecībā uz katra cilvēka rīcību un nespriedām par citiem (netiesājām citus).

13. CITU CILVĒKU TIESĀŠANA RADA LIELU POSTU

Tomēr mūsu *nepilnīgajā* pasaulē mums ir nosliece spriest par to, ko citi cilvēki dara ar savu rīcības brīvību. Mēs veidojam personīgus uzskatus un izvēlamies, ar ko mēs vēlamies būt kopā, balstoties uz to, vai tas, ko šie cilvēki dara, sniedz vai nesniedz līdzsvaru mūsu dzīvē. Ja

tas, ko dara citi, neatbilst tam, kas, mūsuprāt, ir „pareizi", mēs nospriežam, ka tie rīkojušies nepareizi, attīstām naida sajūtu pret to, ko tie dara, un atsvešināmies no tiem. Šajā *nepilnīgajā* pasaulē mēs bieži vien attaisnojam savu naidu, sakot: „Es neienīstu šo cilvēku, es tikai ienīstu to, ko tā dara." Taču *īstenībā* mēs patiesībā „ienīstam" tos cilvēkus, kuru rīcību mēs ienīstam.

Lielākā daļa cilvēces posta rodas no tā, ka viena cilvēku grupa spriež par otru grupu kā par sliktāku vai tādu, kas veic nepiemērotas (nepareizas) dzīves izvēles. Lai aizsargātu savu ***„pareiz***ību", viena cilvēku grupa sagaida, lai citi raudzītos uz dzīvi *viņu* veidā un pielāgotos *viņu* domāšanas veidam. Ja citi atsakās to darīt, nereti tiek pielietots fiziskais spēks, lai tos pakļautu. Tas ir galvenais cēlonis, kādēļ radušās nācijas un robežas, kas nošķir cilvēkus un sekmē nenovēršamus karus, kas izceļas to starpā.

Šo cilvēces postu turklāt saasina tas, ka zemes dabas resursi ir ierobežoti un tos kontrolē tikai nedaudzi cilvēki, kuri uzskata, ka viņu grupas (ģimenes, kopienas vai nācijas) vajadzības ir pārākas par visiem citiem. Šie cilvēku izgudrotie aizspriedumi ļoti sekmīgi sniedz mums spilgtu kontrastu starp *pilnīgo* pasauli un *nepilnīgo*.

14. MŪSU CILVĒCĪBA TIKA NOPAMATOTA VIENLĪDZĪBĀ

Tajā pasaulē, kur mēs nopamatojām savu cilvēcību, mēs netiesājām un nespriedām par to, ko darīja kāds cits. Tolaik mēs visi vienlīdz vienādi pieredzējām visu, kas bija pilnīgs. Netika veidotas nekādas *ģimenes* aiz „baltu mietiņu sētas", kur vecāki nopamatotu savus bērnus pilnīgi atšķirīgi, salīdzinot ar to, kā to darīja viņu kaimiņi, kuri dzīvoja turpat līdzās — aiz savas „baltu mietiņu sētas". Mātēm, kuras bija atbildīgas par no jauna radīto bērnu audzināšanu, dzīvesvietas iekārtojums bija atvērta tipa, un bērni brīvi pārvietojās apkārtējā vidē.

Visas kopienas mātes audzināja savus bērnus pilnīgi vienādi, atbilstoši tam, ko šie augsti attīstītie vecāki bija pieņēmuši kā pareizas audzināšanas likumus un kārtību. Šiem *pilnīgajiem* vecākiem nebija nekādu personīgo īpašumu, kas piederētu kādai konkrētai personai. Visiem viss piederēja vienādi. Tajā augsti attīstītajā vidē itin viss pastāvēja, lai sniegtu no jauna radītajiem cilvēkiem *pilnīgu* piemēru tam, kādai būtu jābūt cilvēcībai, jeb drīzāk — tika noteikts cilvēcīgas rīcības standarts.

Tomēr, kad mēs attīstījāmies un mācījāmies mijiedarboties ar apkārtējo vidi, mēs *sākām* gatavot lietas un gūt panākumus saistībā ar savu personīgo rīcības brīvību. Mēs sākām vērtēt to, ko mēs pagatavojām un sasniedzām, kā savus personīgos „īpašumus" tikai tāpēc, ka mēs kā indivīdi, neatkarīgi no visiem citiem, pieņēmām lēmumu darīt ko tādu, ko nedarīja neviens cits. Taču ikvienam citam arī bija *tādas pašas iespējas un spējas* darīt jebko, ko mēs darījām, vai jebko citu, ko tie vēlējās darīt ar savu rīcības brīvību. Tādējādi mūsu sasniegumi netika vērtēti augstāk vai zemāk par jebkura cita cilvēka sasniegumiem. Tie vienkārši kļuva par mūsu individualitātes izpausmi.

15. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NEBIJA TRADICIONĀLO ĢIMENES VIENĪBU

Tā kā šajā pilnīgajā stāvoklī mums nebija vajadzības ēst un gulēt, nebija vajadzības celt mājas, kurās ēst un gulēt, kas ir galvenie individuālo mājokļu celšanas nolūki mūsu pašreizējā pasaulē. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mēs pastāvīgi bijām nodarbināti ar savas brīvās gribas pielietošanu atvērtā un pilnīgi vienlīdzīgā vidē. Tomēr katrai augsti attīstītai mātei vai pārim bija savs mājoklis, kur tie varēja pēc vēlēšanās norobežoties no visiem citiem un saglabāt savu individualitāti.

Sabiedrība, kurā mēs tikām nopamatoti, bija komunālā (sabiedriskā) dzīves iekārtojuma pilnīgs paraugs. Tomēr nebija nekādas vajadzības pēc sabiedriskām mājām vai ēkām, kur mums vajadzētu pulcēties kāda noteikta nopamatošanas mērķa dēļ. Pastāvēja tādas tehnoloģijas, kas mums ļāva pieredzēt jebko, ko mēs vēlējāmies, — lai kur un kad mēs atrastos. Pati pasaule bija kā atvērta sabiedrība, kurā nebija aizslēgtu durvju vai slēgtu uzņēmumu, — itin viss bija pieejams individualitātes attīstībai, tajā pašā laikā esot ciešā saskarsmē ar citiem cilvēkiem.

16. PILNĪGAJĀS PASAULĒS NEPASTĀV GARLAICĪBA

Kaut arī mēs jau esam runājuši par to, ko pilnīgajā pasaulē nepastāv laiks (jo tur nav ne dienas, ne nakts), ir gandrīz neiespējami pilnībā izprast laika periodu, kurā mēs pastāvējām un attīstījāmies mūsu pirmsmirstīgajā pasaulē. Vislabākā atbilde, ko var sniegt, ir tāda, ka pirms ierašanās šeit mēs tur pastāvējām tik ilgi, cik bija vajadzīgs, lai izveidotu pilnīgu cilvēcīguma apziņu.

Tur bija ļoti daudz, ko darīt. Dzīvojot pilnīgajā pasaulē, bija neiespējami garlaikoties, jo mums nebija salīdzinošas pieredzes, lai mēs spētu aptvert, kas ir garlaicība. Visas mūsu pieredzes mums bija *jaunas*; tādēļ mūsu neierobežotā spēja uzkrāt šīs pieredzes izslēdza garlaicību. Mūsu *nepilnīgajos* ķermeņos mēs pieredzam sajūtu, ko mēs saistām ar garlaicību, kad tiek mazināta vai ierobežota mūsu brīvības rīkoties tā, kā mēs vēlamies. Taču pilnīgajā pasaulē mēs jebkad varējām darīt jebko, ko mēs vēlējāmies; un mums bija neierobežoti daudz izvēļu, ko mēs varējām darīt.

17. PILNĪGĀS MĀTES PIEREDZ PILNĪGAS „DZEMDĪBAS”

Kā tika izskaidrots iepriekš, mūsu pieredzes pilnīgajā pasaulē netika iedalītas notikumu kategorijās laika skalā, kur mēs tās atpazītu kā pagātnes, tagadnes un nākotnes pieredzes. Mēs pastāvējām vienīgi tagadnē. Mūsu augsti attīstītās smadzenes visas atmiņas pastāvīgi saglabāja mūsu prātos tagadnē, it kā viss, kas ar mums notika un notiek, notika tagadnē — „tieši šobrīd”.

Lai to labāk izprastu ar mūsu pašreizējo smadzeņu ierobežotajām spējām, mums jāpārrunā, kā no jauna radītais cilvēks nonāca esamībā un pieredzēja *Nopamatošanas procesu*

„dienu pēc dienas” laika skalā, ko mēs visi labi zinām. Mūsu pašreizējā laika skala uz šīs Zemes aizsākās ar mūsu dzimšanu. Tādēļ, ņemot vērā mūsu sapratnes vajadzību pēc laika skalā balstīta izklāsta, *piedzimšana pilnīgajā* cilvēku pasaulē parasti notika šādi:

Māte, kura vēlējās radīt bērnu, atradās jebkurā planētas vietā. Parasti viņa izvēlējās tādu vietu, kur viņa varētu būt viena — vai nu savās mājās, vai vienatnē pilnīgās pasaules dabiskajā skaistumā. Ar savu domu spēku viņa iztēlojās, kā viņa vēlētos, lai izskatītos bērna ķermenis. Šo vizualizāciju viņa veica, piekļūstot sava ķermeņa datubāzei jeb tam, ko mēs uzskatām par viņas DNS struktūrām. Labi pārzinot šīs struktūras un esot ar pilnīgām zināšanām par to, kā izskatās katrs no viņas citiem bērniem, māte izvēlējās, kā, viņasprāt, jāizskatās jaunajam bērnam — kāda acu, matu krāsa utt.. Neviens bērns neizskatījās pilnīgi vienāds ar kādu citu.

Tad māte pavēlēja matērijas subatomiskajām daļiņām (protoniem, neitroniem un elektroniem) radīt tieši to, par ko viņa domāja. Viss tika paveikts ar enerģiju, ko sniedza viņas *esence* un viņas (radītāja) ķermeņa tips. Jaunais ķermenis tika izveidots un materializēts viņas acu priekšā. Nebija nekādas vajadzības pēc embrionālās attīstības. Ķermenis tika izveidots tieši tāds, kādu māte to izvēlējās ar savu domu spēku. Ķermenis izskatījās līdzīgs zīdaiņa ķermenim, taču bez nabas („vēdera pogas”) un bez dzimumorgāniem vai to daļām. Tāpat ķermenim nebija citu nozīmīgu orgānu, kas vajadzīgi *nepilnīgajā* pasaulē, lai ēstu, sagremotu un izvadītu barību. (Pilnīgajā pasaulē nebija netīru autiņbiksīšu, kas jāapmaina!)

18. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES ORGANIZĒJA ELEMENTUS MŪSU PILNĪGAJIEM ĶERMEŅIEM

Lai saprastu, kā ir iespējama augsti attīstīta cilvēka ķermeņa radīšana, kā nupat tika aprakstīts, mums tā tikai jāsalīdzina ar mūsdienu tehnoloģijām. Pasaules mēroga piekļuve bezvadu internetam uzskatāmi parāda, ka persona var atrasties jebkurā pasaules vietā un ar nelielu, rokā turamu ierīci var lejupielādēt visplašāko un dažādāko informāciju. Cilvēcei uz šīs Zemes šī tehnoloģija ir bijusi pieejama tikai dažas desmitgades, taču ar katru gadu iespēja piekļūt dažādiem informācijas veidiem attīstās aizvien vairāk un vairāk. Informācijas bezvadu pārsūtīšana notiek neredzami — pa gaisu ar elektromagnētisko spēku, kas, lai vieglāk būtu saprast, ir spēks, ko ģenerē matērijas subatomiskās daļiņas (protoni, neitroni un elektroni).

Kā tika paskaidrots iepriekš, augsti attīstītājiem cilvēkiem–radītājiem ir tādas smadzenes, kas, pateicoties to spējai kontrolēt šīs subatomiskās pamatdaļiņas, var pārvaldīt visas matērijas veidošanos, struktūru un norādījumus. Tagad mēs saprotam, ka šīs subatomiskās daļiņas vienkārši ir elektromagnētiskā enerģija, kas vēl nav pārveidota atpazīstamā matērijā. Augsti attīstītajai mātei piemīt spēja pārveidot šīs daļiņas tajos elementos, kas nepieciešami fiziskā ķermeņa radīšanai.

Jauna cilvēka radīšanas procesā augsti attīstītās mātes smadzenes varētu salīdzināt ar augsti attīstītu datoru, kas spēj uztvert elektromagnētiskās enerģijas bezvadu pārnesi tieši no savas apkārtējās vides. Izmantojot savas augsti attīstītās smadzenes, viņa vienkārši „lejupielādē” tos elementus, kas viņai nepieciešami, lai radītu ķermeni, ko viņa iepriekš projektējusi savā

prātā. Visus elementus, kas nepieciešami ķermeņa radīšanai, nosaka mātes spēja paņemt protonus, neitronus un elektronus (lai to būtu vieglāk izskaidrot) no savas apkārtējās vides un pārveidot tos par nepieciešamajiem elementiem, no kā veidots ķermenis.

Elektromagnētiskā enerģija, kas nepieciešama ķermeņa radīšanai, nāk no viņas *esences* spēka caur viņas pilnīgotajām „radīt-spējīgajām" smadzenēm. Viņa organizē ķermeņa pamatuzbūvi gaisā — savā priekšā — līdzīgi kā mūsdienu tehnoloģijas gaisā projicē hologrāfiskus attēlus. Mūsdienu hologrāfiskie attēli tiek ģenerēti ar ierīču palīdzību, kas projicē elektromagnētisko enerģiju kontrolētā gaisa telpā. Ierīce, kas tiek izmantota augsti attīstītajā–hologrāfiskajā *realitātē* un kas ir daudz pārāka par to, kā darbojas pašreizējās tehnoloģijas, ir augsti attīstīta cilvēka smadzenes. Domu enerģija, kas tiek radīta caur šīm pilnīgajām „radīt-spējīgajām" smadzenēm, kontrolē subatomisko elektromagnētisko enerģiju tieši tā, kā persona, kura ģenerē domas, vēlas, lai tā tiktu kontrolēta. Tādējādi jauna cilvēka ķermenis tiek radīts vienā mirklī — tikai ar domu spēku.

19. AUGSTI ATTĪSTĪTIE VECĀKI PĀRRAUGA CILVĒCES ATTĪSTĪBU

Ar vēl vienu *domu* (elektromagnētiskās enerģijas zalvi) māte telepātiski „piezvana" tam vīrietim, kuru viņa ir izvēlējusies, lai dotu bērnam *esenci*. Šis ir veids, kā viņa informē tēvu par ķermeņa radīšanu viņa *jaunajam* bērnam.

Augsti attīstītais vīrietis (tēvs) kopā ar māti ir piekrituši uzņemties atbildību nodrošināt, lai no jauna radītais cilvēks attīstītos un kļūtu par *pilnīgu* cilvēku. Šīs divas augsti attīstītās būtnes — vīrietis un sieviete — nodrošina, lai katram bērnam būtu dota iespēja sasniegt savu pilno potenciālu kā cilvēkam. Šīs atbildības dēļ vecāki paliek saskarē ar bērnu un pārrauga tā attīstību visos esamības etapos, līdz tas sasniedz pilnīgu briedumu un kļūst par augsti attīstītu *pilnīgu* cilvēku līdzīgi viņiem.

20. AUGSTI ATTĪSTĪTIE VECĀKI VIENMĒR IR SASKARĒ AR SAVĀM NO JAUNA RADĪTAJĀM ATVASĒM

Enerģijas struktūras, ko rada *pilnīgais* fiziskais ķermenis, mātei sniedz iespēju būt pastāvīgā saskarē ar savu bērnu. Līdzīgi — *esences* radīšana sniedz tēvam spēju pārraudzīt savus bērnus ar enerģiju, ko ģenerē katra *esence*. Citiem vārdiem, bērna fiziskais ķermenis ir ģenētiski saistīts ar māti, un *esence* ir saistīta ar tēvu.

Tēva smadzenes var salīdzināt ar datoru, kurš uzglabā neierobežotu datu apjomu. Kad tēvs rada kādu jaunu *esenci*, viņš tai uzliek personīgā faila „birku", lai viņš tai varētu piekļūt jebkurā laikā ar savas *esences* enerģiju. Mūsu katra personīgā *esence* ir „atzīmēta" ar personīgu frekvences enerģiju, ko zina un atpazīst tēvs, kurš to radīja.

Kaut arī no jauna radītā *esence* nesatur nekādas reģistrētas atmiņas, konkrētais tēvs–radītājs rada un unikāli atzīmē enerģijas frekvences līmeni. Tā viņš mūs pārrauga. Ja tēvs vēlas piekļūt kādai noteiktai *esencei*, lai redzētu, kā bērnam klājas savā attīstībā, viņam ir tikai

jāpadomā par to. Viņa prātā nāk bērna unikālā *frekvence*, kas viņam ļauj nonākt tiešā saiknē ar bērna *esenci*.

Šādējādi tēvam vienmēr būs iespēja sazināties ar no jauna radīto cilvēku, par kuru viņš ir atbildīgs. Vienīgais iemesls, kāpēc viņš uztur šo saikni, ir, lai pārliecinātos, ka bērns saņem visu nepieciešamo, kas palīdz bērnam kļūt par augsti attīstītu cilvēku un gūt prieku savā esamībā. Līdzīgi arī māte vienmēr uzturēs personīgu saikni ar katru bērnu caur enerģijas struktūrām, ko izstaro fiziskais ķermenis.

Kamēr mēs dzīvojam *nepilnīgajā pasaulē*, mātei nav tiešas saiknes ar mums. Šī tiešā saikne tiek zaudēta brīdī, kad mūsu *esence* tiek izņemta no tā ķermeņa, ko mums radīja augsti attīstītās mātes, un tiek ievietota *nepilnīgajā ķermenī* uz šīs Zemes. Tas notiek tādēļ, ka māte *nevēlas* gūt tiešu redzējumu par sāpēm, bēdām, postu un ciešanām, ko viņas bērniem jāpieredz nepieciešamajā un svarīgajā attīstības otrā etapa laikā *nepilnīgajā* pasaulē. Kura māte gan to vēlētos?

Savukārt tēvs turpina uzturēt ciešu saikni ar mūsu *esenci*. Šādējādi, ar citu augsti attīstītu cilvēku palīdzību, viņš var pārraudzīt mūsu attīstību uz šīs Zemes — mūsu centienos izprast un novērtēt savu individuālo cilvēcības tipu. Vīrieši–radītāji, kā arī tie, kuri viņiem palīdz (A.N.G.E.L.S. — eņģeļi, kā tika izskaidrots iepriekš), var piekļūt mūsu *esencei* jebkurā brīdī. Viņi var ievietot cilvēka *esenci* jebkurā *nepilnīgajā ķermenī*, kas piedzimst jebkurā pasaules vietā, ja, to darot, tas uzlabos indivīda spēju gūt sekmes izpratnē par savu cilvēcības tipu.

Piemēram, daži cilvēki uz Zemes ir nabadzīgi, neizglītoti laucinieki, kuri ir spiesti veikt savā dzīvē noziegumus, lai parūpētos par savām pamatvajadzībām. Ja kāds cilvēks pavada savu dzīvi, nosodot šādu cilvēku „dzīves izvēles", tad nosodošais cilvēks var būt drošs, ka pēc savas nāves tā *esence* vēlāk tiks ievietota ķermenī, kas piedzims nabadzīgā, noziedzības pilnā sabiedrībā. Tēvam nav nekas pret to, lai redzētu savu bērnu *ciešanas*, ja tas nozīmē, ka tie apgūs mācības par ***patiesu*** cilvēcību.

21. TĒVS IR UNIKĀLI ATZĪMĒJIS MŪSU ESENCI

Atgriežoties pie pārrunas par jauna cilvēka radīšanu — tēvs zina, ar kādu frekvences līmeni „atzīmēt" katru jauno *esenci*, balstoties uz mātes pieprasījumu. Katrai mātei ir pašai sava „birka" (atzīme), ko noteikusi viņa un tēvs. Kaut arī tas nenotiek tieši šādi, tālāk ir sniegts piemērs par to, kā notiek šis process — atbilstoši mūsu pašreizējai spējai aptvert notiekošo.

Ja māte A vēlas jaunu *esenci* no tēva A savam 265. bērnam, tad tēvs A atzīmē *esenci* ar enerģijas frekvences līmeni AA265. Ja māte B vēlas jaunu esenci no tēva A savam 578. bērnam, tad tēvs A atzīmē esenci ar enerģijas frekvences līmeni AB578.

Katrai mātei ir pašai savs frekvences līmenis, un katram ķermenim, ko viņa rada saviem bērniem, ir savs frekvences līmenis. Māte un jaunā bērna ķermenis tiek savienoti caur mātes frekvences līmeni, jo bērna ķermeņa struktūras *nāca* no mātes. Viņa savus bērnus grupē atšķirīgi, nekā to dara tēvs, kurš ir atbildīgs par bērniem no daudzām jo daudzām mātēm.

Atbilstoši šim elementārajam piemēram, katrs no mums ir viegli atpazīstams no citiem —

pēc frekvences līmeņa *birkām*, ko mums devuši mūsu vecāki. Bērni AA265 un AB578 abi ir no viena tēva (A), bet no dažādām mātēm (A un B). Māte A atpazīst savu bērnu kā 265, un māte B atpazīst savu kā 578. Tēvs A atpazīst bērnu no mātes A kā A265 un bērnu no mātes B — kā B578.

Tas ir vienkāršākais veids, kā to izskaidrot atbilstoši mūsu pašreizējai sapratnei. Īstenībā nevienam cilvēkam netiek piešķirti nekādi numuri. Mēs neesam numurs, un pilnīgajā pasaulē nav kvantitatīvu mēru. Mums ir enerģijas līmenis, kura frekvence ir precīzi noskaņota, lai tā unikāli atšķirtos no ikviena cita cilvēka un būtu tieši savienota ar *mūsu* radītājiem.

Šeit ir cits veids, kā to paskaidrot: Mūsu pašreizējā pasaulē katram var būt savs mobilais tālrunis ar atšķirīgu numuru. Veids, kā mūsu vecāki mums piezvana, ir ievadot mūsu personīgo tālruņa numuru, kas būtībā vienkārši ir atšķirīga frekvence jeb enerģijas viļņu garums, ko ģenerē mūsu vecāku tālrunis, kas izplatās pa gaisu un atrod mūsu unikālo numuru, un piezvana mūsu tālrunim.

Pat ar tām primitīvajām tehnoloģijām, kas mums ir šodien, cilvēku var atrast jebkurā pasaules vietā, izsekojot, kur nonāk zvana enerģija. Tuvākajā nākotnē vecāki spēs izmantot pašreizējo GPS (globālo pozicionēšanas sistēmu), lai precīzi zinātu, kur atrodas viņu bērni — jebkurā brīdī.

Esot ar šo izpratni, mēs varam aptvert, kā augsti attīstītās pasaulēs (kur ir daudz augstāk attīstītas tehnoloģijas nekā patlaban mums) tiek radīti bērni, kas ir līdzīgi *bioloģiskiem mobilajiem tālruņiem*, kur ikviens radīšanas brīdī būtībā saņem savu personīgo numuru (frekvences līmeni). Piemēram, kad kāda augsti attīstīta māte B vēlas „piezvanīt" savam 578. bērnam, viņa vienkārši „uzgriež" unikālo numuru, kas uzglabājas viņas atmiņā, un viņa tūlīt pat telepātiski savienojas ar šo bērnu. Radot kādu jaunu ķermeni, viņa rada arī *jaunu tālruņa numuru*, ko viņa reģistrē *tālruņu grāmatā*, kas uzglabājas viņas *esencē*. Tas patiešām ir tik vienkārši!

Tēvam ir pašam savs bērna numurs, ko viņš piešķir no jauna radītajam cilvēkam, kad viņš rada tā *esenci*. Arī tēvs uzglabā *tālruņa numuru savas esences tālruņu grāmatā* un spēj telepātiski piekļūt bērna *esencei* jebkurā brīdī, kad vien to vēlas. Piekļūstot bērna *esencei*, viņš uzzina visu, kas ir zināms par bērna gūtajām pieredzēm. Viņš to dara, koncentrējoties uz to un tad piekļūstot tiem enerģijas līmeņiem, kas bērna *esencē* uzglabājas kā atmiņas, ļoti līdzīgi tam, kā viņš atsauc prātā savas paša atmiņas. Citiem vārdiem, augsti attīstītajam vecākam piemīt spēja lasīt bērna prātu un atminēties bērna atmiņas tikpat viegli kā savējās.

Tā kā *pilnīgais* ķermenis un *esence* eksistē tieši tādā pašā enerģijas līmenī (kā paskaidrots iepriekš), arī māte ar savu prātu spēj piekļūt bērna *esencei*. Tādējādi viņa var zināt visu, kas zināms par to, kā viņas bērnam klājas tā attīstības etapos — ceļā uz to, lai kļūtu par pilnīgu cilvēku, ***taču viņa to spēj tikai tad, kad bērna esence atrodas pilnīgajā ķermenī, ko viņa tai radījusi.***

22. MŪSU MĀTES SMAIDS UN SKŪPSTS IR MŪSU PIRMĀS SENSORĀS PIEREDZES

Kad tēvs ir radījis *esenci*, viņš to ļoti precīzi nogādā līdz tai planētas vietai, kur māte ir radījusi jauno pilnīgo ķermeni. Šī *esence* dabiski piesaistās ķermenim un ieiet tajā, lai iedvestu bērnā, kas maigi tiek turēts mātes rokās, dzīvību. Brīdī, kas ķermenī ieiet *esence*, atveras acu plakstiņi un visu cilvēku paša pirmā pieredze ir gādīgas mātes maigs skūpsts un silts smaids. (Vai tur kāds brīnums, kādēļ patīkamās sajūtas, ko rada skūpsts un smaids, mēs pašreiz saistām ar savām pozitīvajām personīgajām attiecībām?)

TĀ SĀKAS CILVĒKA NOPAMATOŠANAS PROCESS

Katra māte, kas ir iesaistīta jauna cilvēka *Nopamatošanas procesā*, sava bērna attīstībā nosaka brīdi, kad bērns var tikt atstāts viens, lai tas turpinātu attīstību bez pastāvīgas vadības. Šis lēmums tiek pieņemts, kad bērns ir attīstījis fiziskās prasmes, lai parūpētos par sevi. Jaunajam cilvēkam jāspēj brīvi pārvietoties apkārtējā vidē pēc paša vēlēšanās, jo savas nopamatošanas pieredzes no jauna radītais cilvēks iegūst visos pilnīgās vides aspektos.

Tā kā šī vide sniedz cilvēkam visādā ziņā perfektas situācijas, mūsu vecākiem–nopamatotājiem nebija nekādu raižu par to, ka mēs varētu sevi savainot vai nepareizi rīkoties. Šajā pasaulē bija neiespējami veikt *nepareizu* izvēli. Visa mūsu sākotnējā pasaule bija izveidota tā, lai mēs pieredzētu visu labo saistībā ar to, ka esam cilvēki, un noteiktu, kādām jābūt *pareizām* izvēlēm. Tur nebija nekā tāda, ko mēs varētu izdarīt, kas mums sniegtu ko citu kā vien vislabāko cilvēcisko pieredzi.

23. PILNĪGAJĀ ĶERMENĪ IESPĒJAMS ELPOT ZEM ŪDENS

Mūsu pašreizējā attīstības etapā — ar mūsu *nepilnīgajiem* ķermeņiem un mūsu *nepilnīgajā* pasaulē — vairumam no mums ir bijuši sapņi, kuros mēs spējām elpot zem ūdens. Šo sapņu pamatā ir patiesas pieredzes, kad mēs pirmoreiz uzsākām esamību *pilnīgajā* cilvēku pasaulē. Mūsu esamībai nebija nepieciešams skābeklis — pat zem ūdens.

Mēs iepriekš jau runājām par to, kā mūsu *esence* ir pastāvīgas kodolenerģijas izolēts vakuums, kas nodrošina visu nepieciešamo enerģiju pilnīgajam ķermenim, lai tas pastāvētu mūžīgi. Mūsu *pilnīgajam* ķermenim nav plaušu, un tas neieelpo apkārtējo gaisu. Pilnīgajam ķermenim nav neviena no svarīgajiem orgāniem, kas ir mūsu pašreizējam ķermenim, no kuriem visi ir saistīti ar asinīm.

Mūsu pašreizējie ķermeņi izmanto skābekli kā katalizatoru, lai sāktu enerģijas izmantošanas procesu no uzturvielām, ko asinis piegādā mūsu šūnās. Enerģiju, ko izmanto mūsu pašreizējais ķermenis, sniedz mūsu apēstā pārtika, kuru sadala dažādas ķermeņa funkcijas. Mūsu *pilnīgajā* ķermenī tīro enerģiju, kas nepieciešama mūsu šūnām, ražo mūsu *esence*, un tā tiek nogādāta caur perfektu un pilnīgu nervu sistēmu. Tādējādi savos sākotnējos ķermeņos mēs

varējām izdzīvot zem ūdens.

24. REIZ MĒS ZINĀJĀM, KĀ LIDOT

Vairumam no mums bijuši arī sapņi par lidošanu. Arī šo sapņu pamatā ir patiesas pieredzes, kuras mēs guvām *pilnīgajā* pasaulē. Tur mēs varējām lidot — tomēr ļoti atšķirīgi no putniem.

Līdzīgi kā zīdainis mūsu pašreizējā pasaulē mācās kontrolēt savu nervu sistēmu, lai tas varētu sēdēt, rāpot un galu galā staigāt, pilnīgajā pasaulē mēs mācījāmies, kā noturēt sevi gaisā virs zemes un pēc tam — virzīt sevi pa gaisu. Lai saprastu to, kā cilvēks to var izdarīt, vispirms mums ir jāsaprot, kas mūs *attur* no lidošanas mūsu pašreizējā pasaulē.

Mūsu zinātnieki teoretizē, ka no lidošanas mūs attur Zemes gravitācijas spēks vai drīzāk — mūsu ķermeņu masa rada mūsu svaru. Viņi arī teoretizē, ka Zemei ir gravitācijas spēks un magnētiskais spēks, un ka un katrs no tiem darbojas atsevišķi, veicot dažādas funkcijas.

Ja mēs mēģinātu izskaidrot visu, ko zinātnieki uzskata, ka zina par gravitāciju un magnētismu un par to, kā šie spēki darbojas, tas mūs apmulsinātu (un zinātnei tas bieži izdodas). Lai izprastu, kas patiesībā notiek saistībā ar šiem abiem spēkiem, mums tikai jāsaprot to pamatspēki. Abu spēku pamatā ir tā pati enerģija, ko izdala subatomiskās daļiņas (protoni, neitroni un elektroni).

25. MAGNĒTISMS MŪS NOTUR UZ ZEMES

Padarīsim to vieglāk saprotamu. Ja mēs kāda magnēta pozitīvi lādēto pusi novietojam līdzās kāda cita magnēta negatīvi lādētai pusei, neredzams spēks liek tiem salipt un cieši turēties kopā. Šis spēks, kas magnētu pretpoliem liek salipt kopā, ir cits spēks, nevis gravitācija.

Zemi var salīdzināt ar milzīgu, pozitīvi lādētu magnētu. Visu matēriju uz Zemes virsas var iztēloties kā negatīvi lādētu, un katrai matērijas daļai ir atšķirīgs negativitātes spēks, kas rada „svaru". Tas liek visām lietām turēties pie zemes. Jo tālāk mēs novietojam viena magnēta negatīvi lādēto pusi no otra magnēta pozitīvi lādētās puses, jo mazāks spēks velk tos kopā.

Saskaņā ar šo scenāriju katrai matērijas daļai uz Zemes ir savs unikālais negatīvais spēks. Jo lielāks ir subatomisko daļiņu blīvums, no kā ir veidots kāds matērijas gabals, jo lielāks ir negatīvais spēks. Piemēram, dzelzs blīvums ir daudz lielāks par sāls blīvumu; tādēļ uz zemes virsas 4x4 cm liels dzelzs gabaliņš svērs daudz vairāk nekā līdzīga izmēra sāls gabaliņš. Taču izmērs, masa un blīvums ir tikai netieši saistīti ar svaru.

Pretēji pašreizējiem zinātniskajiem postulātiem, priekšmeta blīvums ir tieši saistīts ar tā negatīvo polaritāti (proti, jo lielāks blīvums, jo lielāka tā negatīvā polaritāte; un tādēļ jo lielāka negatīvā polaritāte, jo lielāks tā svars). Tādējādi, ja priekšmetam A lielāka blīvuma dēļ ir lielāka negatīvā polaritāte (lādiņš) nekā priekšmetam B, tad A svērs vairāk nekā B, ja tie abi ir vienāda lieluma. Tomēr, ja kāds uz svariem uzliek vairāk priekšmeta B, tad negatīvā polaritāte palielinās un tas sver vairāk. Turpretī jo vājāks ir kāda priekšmeta negatīvais spēks tā mazākā blīvuma dēļ,

jo vājāka ir tā piesaistīšanās (pievilšanās spēks) attiecībā pret pozitīvi lādēto Zemes kodolu.

Ja mēs divus atšķirīgus magnētus novietojam līdzās ar to pozitīvi (vai negatīvi) lādētiem galiem, atgrūšanās spēks neļauj tiem saskarties. Jo lielāks ir atgrūšanās spēks, jo lielāks ir attālums starp tiem.

26. MŪSU SAULES SISTĒMA TIEK LĪDZSVAROTA AR MAGNĒTISMU

Mūsu Saules sistēmas mērogā pozitīvi lādētā Zeme tiek turēta noteiktā attālumā no pozitīvi lādētās Saules un no citām pozitīvi lādētām planētām, balstoties uz attiecīgo pozitīvo lādiņu spēka lielumu. Tādēļ Zeme nekad nenonāk tuvāk Saulei vai kādai citai planētai par attālumiem, kas tika noteikti mūsu Saules sistēmas radīšanas laikā. Šai Zeme, kāda tā ir tagad, bija paredzēts būt ar atbilstošu ass slīpumu un svārstībām tās enerģijas lādiņā. Tas mums reizēm ļauj nokļūt tuvāk Saulei, lai mēs pieredzētu dažādus gadalaikus. Turklāt Zemes un tās orbītas rotācijai ap Sauli ir tieša saistība ar tās polaritāti attiecībā pret Sauli un citām planētām.

Planētu polaritāti ietekmē ar katra Mēness polaritāte, kas riņķo pa katru orbītu. Katram Mēnesim ir noteikta, paredzēta polaritāte, kas liek planētai darīt to, ko tai paredzējuši tās augsti attīstītie radītāji. Ja mēs vēlamies redzēt izmaiņas mūsu Zemes dabiskajās pamatfunkcijās, viss, kas mums ir jādara, ir jārada kāds cits Mēness vai jālikvidē esošais.

Zinātne nav noteikusi vienu galveno klimata izmaiņu cēloni (globālā sasilšana u.c.), kas pašlaik notiek uz Zemes. Šīs klimata izmaiņas lielā mērā ir izraisījuši visi metāla (negatīvi lādētie) satelīti un gruveši, ko cilvēki izmetuši Zemes orbītā. Tas ietekmē Zemes *dabisko polaritāti* un izjauc perfekti līdzsvarotās attiecības starp mūsu Zemi un tās vienīgo Mēnesi.

Augsti attīstītie „zinātnieki", kuri radīja mūsu Saules sistēmu, zināja, ko viņi vēlējās panākt un kā to izdarīt. Viņi izprata polaritātes dabisko efektus un izmantoja to saviem mērķiem. Viņi zināja, kā radīt cilvēka ķermeni, ko var atbilstoši „polarizēt" ar prātu, lai pildītu dažādas cilvēkam raksturīgas funkcijas.

27. MĒS MĀCĪJĀMIES STAIGĀT, TURĒTIES GAISĀ UN LIDOT

Ja mēs paņemam negatīvi lādētu magnētu un pieskaramies ar to pozitīvi lādētam magnētam, tie salīp kopā. Taču, ja mēs izmainām negatīvā gala polaritāti uz pozitīvu lādiņu, tie tūlīt pat atgrūdīsies. Līdzīgi — mūsu no jauna radītie ķermeņi bija negatīvi lādēti attiecībā pret pozitīvi lādēto planētu, uz kuras mēs tikām radīti. Lūk, šeit ir noslēpums: Mūsu *esences* spēks spēj mainīt mūsu *pilnīgā* ķermeņa polaritāti.

Ar domu spēku mūsu pilnīgais ķermenis var kļūt pozitīvi lādēts attiecībā pret planētas virsmu, tādējādi ļaujot mūsu ķermenim pacelties no tā virsmas. Jo vairāk spēka mēs piešķiram domām, jo lielāka veidojas magnētiskā pretestība starp mūsu ķermeni un zemi, tādējādi ļaujot mums pārvietoties, kur vien mēs vēlamies. Ja mēs vēlamies pastaigāties uz zemes virsas, mēs vienkārši izmainām sava ķermeņa polaritāti uz negatīvu lādiņu un mēs atkal turamies uz zemes, un mēs izmantojam sava veida enerģiju, lai paceltu vienu kāju un noliktu to otras kājas priekšā,

pēc tam paceļot otru kāju — parastā „staigāšanas" kustība.

Mēs izmantojām domu spēku, lai pārvietotos arī pa gaisu. Mums piemita spēja mainīt sava ķermeņa polaritāti ne tikai attiecībā pret planētas virsmu, kur mēs dzīvojām, bet arī pret apkārtējo atmosfēru. Šī polaritātes izmaiņa izraisa kustību, radot atgrūšanās un pievilkšanās spēku attiecībā uz elementiem, no kuriem veidota atmosfēra.

Kaut arī pilnīgās pasaules atmosfēru veido citi elementi nekā mūsu pašreizējo atmosfēru, mūsu piemērā izmantosim skābekli un ūdeņradi, lai paskaidrotu, kā pilnīgais ķermenis spēj pārvietoties pa gaisu.

Piešķirsim skābeklim negatīvu lādiņu, bet ūdeņradim pozitīvu lādiņu. Ja mūsu ķermeni ieskauj skābekļa un ūdeņraža elementi, mums vispirms ir jāsajūt šo elementu klātiene un tad tikai nedaudz jāizmaina sava ķermeņa polaritāte, lai vai nu atgrūstu kādu no šiem elementiem, vai lai pievilktu.

Virzīšanos uz priekšu jeb precīzāk — mūsu ķermeņa polaritātes izmaiņu attiecībā pret apkārtējiem elementiem — rada domu spēks, ko ģenerē mūsu *esence*. Ar savu domu spēku un enerģiju mēs varam izmainīt apkārt esošo elementu stāvokli. Vienkārši sakot, lai virzītos uz priekšu, mēs novietojam negatīvi lādētos skābekļa atomus sev aizmugurē — lai atgrūstu savu negatīvi lādēto ķermeni no tiem, un pozitīvi lādētos ūdeņraža atomus mēs novietojam sev priekšā — lai pievilktu mūsu ķermeni pie tiem.

No jauna radītais zīdainis mācās staigāt un lidot ar savas *esences* spēku. Lai iemācītos kontrolēt ķermeņa polaritāti, nepieciešams laiks. Mēģinot un kļūdoties (un esot ar augsti attīstītas, pilnīgas mātes, kura zināja, ko dara, maigo vadību), nepagāja ilgs laiks, līdz mēs spējām pārvietoties pa gaisu tikpat viegli, kā mēs pašlaik skrienam pa pļavas sulīgo zāli.

28. MŪSU PILNĪGAIS ĶERMENIS DARBOJAS AR PERFEKTI LĪDZSVAROTU NERVU SISTĒMU

Mūsdienu zinātnieki lēš, ka pašlaik mēs izmantojam tikai aptuveni 10% no savām smadzenēm. Ja mēs salīdzinām savas smadzenes ar shēmas plati, kur katrs komponents ir savienots ar kādu ķermeņa daļu, kura darbībai nepieciešama smadzeņu enerģija, tad mēs varētu teikt, ka mūsu ķermenis *ne*spēj izmantot 90% no tā potenciālās enerģijas avota.

Lai piegādātu enerģiju mūsu *nepilnīgajos* ķermeņos, mums ir *nepilnīgas* piegādes sistēmas, kuras mēs saucam par asinsrites, gremošanas, nervu un limfātisko sistēmu. Šo sistēmu un attiecīgo orgānu vietā *pilnīgajam* ķermenim ir tikai viena sistēma — nervu sistēma. Tur, kur pašlaik mūsu *nepilnīgajam* ķermenim ir kapilāri, asinsvadi un vēnas, pa kurām šūnās tiek nogādāta enerģija, mūsu *pilnīgo* ķermeni piepilda nervi, kas ir savienoti ar smadzenēm un 100% apgādāti ar enerģiju no mūsu *esences*. Mūsu pašreizējie ķermeņi ir ar nolūku veidoti *nepareizi*, lai tie nespētu izmantot visu mūsu smadzeņu potenciālu, tādējādi piepildot mērķi — pieredzēt pretstatu visās lietās.

Mūsu pašreizējā ķermenī ir tikai viena sistēma, kas nav atbildīga par slimībām un kaitēm, kas mūs negatīvi ietekmē, — tā ir mūsu nervu sistēma. Enerģija, kas tiek nogādāta tieši no mūsu

smadzenēm, nevar tikt sabojāta vai piesārņota. Tomēr sistēmā ietvertie nervi *ir* pakļauti slimībām un traumām, jo tie saņem enerģiju savai uzbūvei un uzturēšanai no citām *nepilnīgām* sistēmām. *Pilnīgajā* ķermenī nervu sistēma piegādā enerģiju, ko nodrošina *esence*, un to arī uztur tā pati enerģija.

29. ENERĢIJA IR VISAS DZĪVĪBAS PAMATVAJADZĪBA

Visvieglāk saprast to, kas iepriekš tika teikts par augsti attīstīto cilvēka ķermeni, ir saprotot, ka *vienīgais*, ko ķermeņa šūnas var izmantot sevis uzturēšanai, ir enerģija savā visvienkāršākajā formā. Ja pārtika, ko mēs ēdam, un gaiss, ko mēs elpojam, netiek pārvērsti šajā vienkāršajā enerģijas formā, *nepilnīgais* ķermenis nespēj to izmantot. Galvenā atšķirība starp mūsu pašreizējo ķermeni un *pilnīgo* ķermeni, kurā mēs tikām nopamatoti, ir veidā, kā šūnās, kas veido katru no šiem ķermeņiem, tiek nogādāta enerģija.

Esence rada visvienkāršāko enerģijas formu, ko pilnīgā nervu sistēma piegādā visām pilnīgā ķermeņa šūnām. Tas notiek caur savienojumiem, kas pastāv starp smadzenēm un šīm šūnām. Pilnīgajā ķermenī ir vismaz par 90% vairāk smadzeņu savienojumu ar mūsu nervu sistēmu nekā mūsu pašreizējā ķermenī, un *esencei* šī enerģija nekad neizsīkst.

Savukārt mūsu pašreizējie *nepilnīgie* ķermeņi enerģiju gūst no ārējiem avotiem. Šo enerģiju mēs gūstam no pārtikas, ko mēs apēdam, un no Saules, kas silda mūsu ķermeni. Kad mēs ievadām šīs ārējās enerģijas formas savā ķermenī, mums ir citas sistēmas, kas nepieciešamas, lai tās sadalītu tādā enerģijas formā, ko mūsu šūnas var izmantot. Mūsu pašreizējiem ķermeņiem vajadzīga enerģija, lai uzņemtu enerģiju, lai to sadalītu un nogādātu, kur tā nepieciešama, lai mūsu ķermenis varētu pienācīgi darboties. *Pilnīgais* ķermenis neuzņem enerģiju, kā arī nesadala to, un tam ir savas pastāvīgās (mūžīgās) enerģijas *perfekta*, pilnīga piegādes sistēma.

30. MĀTES IZJŪT PRIEKU, PILDOT MĀTES LOMU

Kāds varētu jautāt, kādēļ augsti attīstītie radītāji neizlaiž fiziskā ķermeņa attīstības fāzes un nerada nobriedušus pieaugušo ķermeņus, kurus tad varētu pienācīgi nopamatot. Pirmais iemesls ir personas izvēle kļūt par māti. Piesaiste zīdainim, tā cieša turēšana, augšanas vērošana un barošana mātei sagādā milzīgi lielu prieku.

Zīdaiņa pilnīgais ķermenis aug un attīstās ļoti līdzīgi tam, kā tas notiek ar mūsu pašreizējiem *nepilnīgajiem* ķermeņiem. Tomēr, kad ķermenis ir sasniedzis pieauguša cilvēka lielumu, tas pārstāj augt un turpmāk nenoveco. Ja māte audzinātu pieaugušu bērnu, kurš izskatītos tieši tāds kā viņa, tā nepieredzētu tādu pat prieku, ko viņa pieredz, ja viņas bērns attīstību sāk kā zīdainis.

Vēl svarīgāk — zīdaiņa fāzi nevar izlaist, jo tas ir dabisks un ļoti efektīvs veids, kā nopamatot cilvēku. Kad no jauna radītā *esence* tiek ievietota ķermenī, šai *esencei* nav nevienas pieredzes un atmiņas, vai iepriekšējās programmas, kas tai pienācīgi ļautu darboties ķermenī.

Ķermenim nav nekādu funkcionālo atmiņu, kas nepieciešamas kustību koordinācijas nodrošināšanai. Zīdaiņiem nepieciešams laiks, lai pakāpeniski iepazītos ar savu ķermeni un apgūtu motorās prasmes, — radot pieredzi, iegaumējot to, tad atminoties atmiņas, lai kustību padarītu vienmērīgāku un stabilāku. Citādi tas nav iespējams.

Savukārt vairums dzīvnieku ir iepriekš ieprogrammēti *ar* koordināciju, kas tiem nepieciešama, lai neilgi pēc savas dzimšanas kustētos un rīkotos kā pieaugušie. Tas ir vēl viens ļoti nozīmīgs pierādījums tam, ka cilvēki ļoti atšķiras no visiem dzīvniekiem. Kaut arī *ir* arī tādi dzīvnieki, kuru jaundzimušie ir tikpat viegli ievainojami kā jaundzimušie cilvēku zīdaiņi, dzīvnieku vecāki ir iepriekš ieprogrammēti ar spēku un spējām aizsargāt savus jaundzimušos no apkārtējās vides ietekmes.

Mūsu *nepilnīgajā* pasaulē cilvēks–vecāks var būt tikpat viegli ievainojams kā zīdainis. Mums nav iepriekš ieprogrammētu zināšanu par to, kā rūpēties par savām atvasēm. Ja mēs savā pašreizējā vidē atrastos tikai ar to, ko daba mums devusi, mēs kā cilvēce nebūtu sekmīgi. Nevienam vīriešu kārtas cilvēkam nav iedzimtu spēju vai dabiska spēka aizsargāt savu atvasi no plēsīgiem zvēriem vai no apkārtējās vides.

Vienīgais veids, kā cilvēku tēvi un mātes var aizsargāt sevi un savas atvases, ir *izmainot* apkārtējo vidi, pateicoties savai spējai *domāt*. Mums nav kažoka. Mums nepieciešams apģērbs un pajumte. Mums nav asu zobu, nagu, tāda spēka, ātruma, atbaidošu smaku vai inžu, kas mūs pasargātu no plēsīgiem zvēriem. Mums vajadzīgi ieroči. Mums vajadzīga enerģija un mūsu unikālās *esences* spēja palīdzēt mums būt veiksmīgiem bērnu audzināšanā. Tā tas ir mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, taču tas tā nav *pilnīgajā* pasaulē.

31. PILNĪGAJĀ PASAULĒ ITIN VISS PASTĀV CILVĒKU DĒĻ

Pilnīgās pasaules dabiskajā vidē itin viss ir saistīts ar cilvēka dzīves atbalstīšanu. Kā jau tika minēts, augi un dzīvnieki, kas atrodas pilnīgajā pasaulē, pastāv cilvēka *dēļ*. Likums, ka „izdzīvo stiprākais" *nav* „džungļu likums", jo tur nav ne stipro, ne vājo.

Šajās pilnīgajās pasaulēs mēs pastāvam, lai gūtu labumu no tā, ka esam cilvēki. Salīdzinājumā ar visām citām dzīvības formām Visumā mūsu priekšrocība ir tāda, ka neviens mums nevar teikt, kas jādara. Mēs tiekam atstāti savā nodabā, lai darītu jebko, ko vēlamies. Tā kā pilnīgā vide ir strukturēta (veidota) tā, lai mums sniegtu vislabāko cilvēcisko pieredzi, šajā vidē nepastāv nekā tāda, kas to nenodrošinātu.

Mācoties izmantot savu fizisko ķermeni, mēs apguvām spēju pārvietoties no vienas vietas uz citu. Tur nav nekādu mašīnu, kas mums varētu uzbraukt, nekādu kāpņu, no kurām nokrist, un nekādu šķēršļu mūsu spējai izmantot savu brīvo izvēli un darīt jebko, ko sirds vēlas. No jauna radītam bērnam tiek ļauts klaiņot, kur vien tas vēlas. Bērna mātei nav nekādu gaidu par to, ko bērnam vajadzētu darīt un kad to vajadzētu darīt. Bērns pastāv sevis dēļ, nevis mātes dēļ. Māte gūst lielu prieku, vērojot savu bērnu attīstāmies par indivīdu — pielietojot savu rīcības brīvību, lai rīkotos atšķirīgi no visiem citiem viņas bērniem.

Pilnīgajai mātei nekad nevarēja kļūt garlaicīgi, vērojot brīvās gribas izmantošanu savu bērnu attīstībā. Tā kā cilvēka *esence nav* iepriekš ieprogrammēta, mātei nav ne jausmas, kā bērns rīkosies tā jaunajā ķermenī vai par kāda tipa cilvēku tas izvēlēsies kļūt. Daļa no prieka, ko sniedz mātes loma, gūstama pārsteigumā par katru jaunu rīcību.

32. PILNĪGAJAI PASAULEI NAV ROBEŽU

Kad mēs esam prasmīgi apguvuši savu pārvietošanās spēju, mūsu iespējas pieredzēt ko jaunu ierobežo vienīgi mūsu personīgā vēlme attiecīgi rīkoties. Mēs izlūkojām vispilnīgāko vidi, ko neviens cilvēks nespēj pat *iztēloties*. Tieši šī *iztēle* palīdz mums vizualizēt to, ko mēs *pilnīgajā* ķermenī darījām *pilnīgajā* pasaulē.

Nav tādas pieredzes, ko jūs pašlaik varat *iztēloties* savā prātā, kas nebūtu iespējama *pilnīgajā* pasaulē. Mēs varētu sarakstīt bezgalīgi daudz grāmatu, aprakstot, kas tur notiek. Mūsu atmiņas par laiku, ko mēs pavadījām *pilnīgajā* pasaulē, kur mēs tikām nopamatoti, uzglabājas mūsu katra *esencē*. Mums ir tikai jāpielieto sava *iztēle*. Nekas nav neiespējams. Viss, par ko mēs varam sapņot un iztēloties, kāda varētu būt pilnīgā pasaule, … bija un būs mūsu pilnīgā pasaule!

KOPSAVILKUMS

Mūsu spēja iztēloties pilnīgo cilvēcisko pasauli, vienkārši ir mūsu neapzinātas (zemapziņas) atmiņas par pagātnes notikumiem, kas šķiet pilnīgi nesaistīti ar mūsu pašreizējo pasauli. Tam, ko mēs varam *iztēloties* par mūsu pasauli, ir cieša saistība ar tām pieredzēm, kas mums bija pilnīgajā pasaulē, kur mēs tikām radīti.

Mūsu pašreizējā ķermeņa spējas krietni atpaliek no *pilnīgā* cilvēka ķermeņa spējām (kaut arī tie var šķist līdzīgi uzbūves ziņā). *Nepilnīgais* ķermenis sniedz mums iespēju gūt tādas pieredzes, kuras mēs neguvām, kad tikām nopamatoti kā no jauna radītie cilvēki. Mēs augstu vērtēsim šīs pieredzes visā savas esamības laikā. Salīdzinošais vērtējums ļaus mums mūžam novērtēt *pilnīgo* cilvēka ķermeni. Šis atzinīgais vērtējums sniegs mums pastāvīgu un paliekošu laimi.

Mūsu pirmsmirstīgie, augsti attīstītie vecāki, ir tiešā veidā atbildīgi par mūsu esamību, kā arī par mūsu laimi. Viņi ir saistīti ar mums, lai viņi varētu paveikt savus pienākumus attiecībā uz mums. Mēs varam dzīvot ar pārliecību, ka viņi zina par mūsu nožēlojamo stāvokli visā, ko mēs pieredzam, un galu galā nodrošinās, ka mums būs tas, kas ir viņiem, — bezgalīga laime!

7. NODAĻA Kļūšana par tiem, kas mēs esam

Cilvēka dzīves galvenais uzdevums — atdzemdināt sevi, realizēt sevī ietverto iespējamību.
— Ēriks Fromms

1. MĒS ESAM PILNĪGI UNIKĀLI (ATŠĶIRĪGI) CITS NO CITA

Pastāv ļoti labs iemesls, kādēļ vienu vecāku bērni, kuriem ir tāds pats DNS un kurus vieni un tie paši vecāki audzina vienā ģimenē, izaug pilnīgi atšķirīgi. Tas ir tas pats iemesls, kādēļ cilvēkiem ir tik ļoti dažādas personības un rakstura īpašības — vairāk nekā jebkurai no dzīvnieku sugām. Šis iemesls padara mūs visus par unikāliem indivīdiem. Iemesls ir šāds: mums ir brīvā griba (gribas brīvība) un tiesības, un — pats galvenais — spēja kļūt tādiem, *kādi mēs esam*, pēc savas pašu izvēles.

2. MĒS ESAM ATBILDĪGI PAR TO, KĀDI MĒS IZVĒLAMIES KĻŪT

Mūsu personības būtība izveidojās vēl ilgi, pirms kāds no mums ieradās uz šīs Zemes un saņēma *nepilnīgo* ķermeni. *Cilvēka nopamatošanas procesa* laikā katrs no mums individualizēja sevi, izmantojot savu brīvo gribu rīkoties un reaģēt *pilnīgās* cilvēku pasaules fiziskajā un sociālajā vidē. Mūsu pirmsmirstīgajiem vecākiem nebija nepieciešams virzīt vai vadīt mūsu personīgo attīstību. Viņi nodrošināja to, ka vide, kurā tika nopamatota mūsu personība, bija tāda, lai pirmais *iespaids* vai *nospiedums*, kas tika reģistrēts mūsu *esencē,* būtu būtiski cilvēcisks.

Atšķirībā no *nepilnīgajiem* vecākiem, kuri, radot bērni, rīkojas kā skulptori (izklāstot bērnam noteikumus, mērķus, gaidas un dzīvesveidu), *pilnīgie vecāki* rīkojas kā brīvās gribas sekmētāji. Augsti attīstītie vecāki ļauj bērnam attīstīties, neiejaucoties bērna pieredzē. Itin viss, ko dara no jauna radītais cilvēks, ir šī indivīda neiegrožotās brīvās gribas izvēle.

Šāda veida audzināšana atbildību par personas cilvēciskās dabas rezultātu uzliek *vienīgi* uz šo indivīdu. Neviens no mums nekad nevarēs vainot savus radītājus *vai pateikties* viņiem par to, kādi mēs esam kļuvuši un ko mēs darām ar savu rīcības brīvību. Mēs esam pilnīgi atbildīgi par to, *kas mēs esam* un ko mēs darām. Tas ir tikai godīgi, zinot faktu, ka *neviens no mums nelūdza tikt radīts*. Ja mēs tiktu radīti tikai tāpēc, lai mums teiktu, kas jādara, un mums nebūtu citas izvēles, kā vien to darīt, tad brīvajai gribai nebūtu nekādas vērtības vai jēgas. Mēs ne ar ko neatšķirtos no dzīvniekiem, kas ir radīti un ieprogrammēti, lai rīkotos instinktīvi — noteiktā veidā katrā situācijā.

3. NEVIENS CITS NEKONTROLĒ TO, KĀDI MĒS KĻŪSTAM

Augi, dzīvnieki un visas citas dzīvības formas, un itin visas matērijas daļiņas mūsu Visumā tika organizētas ar noteiktu mērķi. Kā paskaidrots iepriekš, augsti attīstītie cilvēki ir

vienmēr pastāvējuši un vienmēr ir bijuši itin visa, kas atrodas Visumā, galvenie pārraugi. Visa matērija vienmēr ir pastāvējusi cilvēka dēļ. Tie, kuri atbild par mūsu radīšanu un labklājību, nosaka, ko visa matērija dara un kā tā tiek organizēta mūsu labad. Vienīgais, ko augsti attīstītie cilvēki nekontrolē, ir citi cilvēki. Tādējādi nepieciešamība nodrošināt ***pienācīgu*** *cilvēcību* ir saskaņā ar Visuma kārtības turpināšanu. Citādi brīvā griba radītu haosu.

Kaut arī augsti attīstītie radītāji nekontrolē to, kāds kļūst ar brīvo gribu apveltītais cilvēks, viņi *limitē* spēku, kas katram no mums ir pār matēriju un citam pār citu atbilstoši tam, ko mēs izvēlamies darīt ar savu rīcības brīvību. Tā kā visas lietas pastāv cilvēku *dēļ*, ir svarīgi nodrošināt, lai visas lietas turpinātu kalpot *cilvēku* vajadzībām. Viena no mūsu vislielākajām vajadzībām ir spēja būt tiesīgiem rīkoties kā indivīdiem, kuriem ir kontrole pār savu apkārtējo vidi un sevi. Šīs tiesības rīkoties tiek ierobežotas tādā mērā, lai nodrošinātu, ka mūsu individuālā brīvā griba netraucē kādam citam cilvēkam pielietot savu brīvo gribu.

4. MUMS TIKA DOTS VISS NEPIECIEŠAMAIS, LAI INDIVIDUALIZĒTOS ATBISTOŠI BRĪVAJAI GRIBAI

Pilnīgajā pasaulē, kur mēs tikām nopamatoti, bija pastāvīga visa tā pārpilnība, kas mums bija vajadzīgs, lai pieredzētu vislabāko *cilvēcisko realitāti*. Mūsu vecāki nekādā veidā neierobežoja to, ko mēs darījām tajā pasaulē. Visiem bija pieejama resursu pārpilnība. Lai ko mēs vēlējāmies darīt vai kādi vien mēs vēlējāmies kļūt, tāda iespēja mums tika sniegta — robežās, kas noteiktas mūsu cilvēcības tipam. Visi šie ierobežojumi ietver šādu galveno apsvērumu: Tas, ko mēs vēlamies, lai mums darītu citi, mums jādara viņiem.

Lai uzskaitītu visas pieredzes, kas mums varēja būt, dzīvojot *pilnīgajā* pasaulē, būtu jāsaraksta daudz grāmatu. Lai saprastu visu to, ko mēs varējām darīt, pat visu to, ko mēs darījām, lasītājam ir jāpielieto vienīgi sava *iztēle*. Mūsu iztēle ir neapzināts atspulgs mūsu pagātnes pieredzei pilnīgajā pasaulē. Itin viss, ko mēs varam iztēloties par to, kāda varētu būt *pilnīgā* pasaule, *bija* mūsu pilnīgā pasaule mūsu nopamatošanas laikā uz augsti attīstītas planētas, pirms mēs ieradāmies uz šīs Zemes.

5. PASTĀV TRĪS PAMATA CILVĒCĪBAS TIPI

Katrs no mums atšķiras no visiem citiem cilvēkiem. Katram no mums var būt savs skatījums un pieredze, kas mums kā indivīdiem ir unikāli. Šī individualitāte rada pamatu un motivāciju visam, ko mēs darām; un tas, ko mēs darām, nosaka mūsu personīgo *realitāti*. Tā ir tas, *kas mēs esam*.

Būtību tam, *kas mēs esam,* var apzīmēt ar mūsu **cilvēcības tipu** jeb drīzāk — kādas personas mēs esam attiecībā pret Visumu un visiem citiem tajā. Vispār ir trīs galvenie *cilvēcības tipi*:

• Tie, kuri ir atkarīgi no citiem, lai par tiem parūpētos.

• Tie, kuri parūpējas paši par sevi.
• Tie, kuri kalpo citu vajadzībām un vēlmēm.

6. TIKAI DAŽI NO MUMS GUVA LAIMI, KALPOJOT CITIEM

Mūsu augsti attīstītie vecāki/radītāji bija piemērs tam cilvēcības tipam, kas kalpo tikai citu vajadzībām, proti, saviem bērniem. Mēs kā no jauna radītas būtnes visi sākumā bijām atkarīgi no citiem, kas par mums parūpējās. *Uz kalpošanu vērsta vecāka* loma bija ļoti svarīga mūsu attīstībā. Kā paskaidrots iepriekš, ja vecāki mūs būtu radījuši *savam labumam*, tad mūsu spēja kļūt par unikālu indivīdu būtu lielā mērā traucēta. Taču, kad mēs augām un attīstījāmies, mēs sākām aptvert, ka mēs varam parūpēties paši par sevi un par savām vajadzībām, izmantojot savam labumam apkārtējo vidi.

Dažiem no mums ļoti patika, ka par mums rūpējas nesavtīgi vecāki. Tādi nesaskatīja jebkādu iemeslu, kādēļ viņu radītāju rūpēm par viņiem jebkad būtu jābeidzas. Tomēr vairākums no mums apņēmās paši parūpēties par sevi un pielietot savu brīvo gribu. Mēs vēlējāmies uzņemties atbildību par savu laimi. Mēs zinājām, ka mūsu vecāki/radītāji ir atbildīgi par mūsu laimi, jo tā bija viņu izvēle — mūs radīt. Taču, kad mēs attīstījāmies, mēs apņēmāmies, ka mūsu individualitātei lielāka vērtība būs tad, ja mēs paši būsim atbildīgi par savu laimi (kalposim sev). Mēs sajutām, ka šāda atbildība mūs padarītu vienlīdzīgus mūsu vecākiem/radītājiem, pat ja mēs paši nekļūsim par vecākiem.

Mēs izveidojām savas personības un unikālās individuālās iezīmes atbilstoši cilvēkiem atļautajai spējai rīkoties pašiem. Mēs ieguvām zināšanas un spējas mijiedarboties un manipulēt ar apkārtējo vidi, kā vien mēs to vēlējāmies. Tomēr mēs zinājām, ka mūsu spējas bija ierobežotas, jo mēs *ne*varējām radīt citus cilvēkus. Kaut arī mums bija dažas neskaidrības par to, *kādēļ* mums nevarētu būt visi cilvēku–radītāju spēki un spējas, tomēr tikai daži no mums galu galā nolēma kļūt tieši tādi, kādi ir mūsu vecāki, un radīt citus cilvēkus un kalpot viņiem.

7. MĒS VISI BIJĀM RADĪTI BEZ NOTEIKTA DZIMUMA

No jauna radītie cilvēki ir pilnīgi bez dzimuma, un nevienam nav bijusi pieredze nolemt, vai kļūšana par vīriešu vai sieviešu kārtas cilvēku–radītāju ir kas tāds, ko tas pats brīvi izvēlētos. Ja radīšanas brīdī mums tiktu dots noteikts dzimums, mēs būtu pazaudējuši izvēles brīvību un mēs būtu iepriekšnolemti darīt to, ko dara citi augsti attīstītie cilvēki, kuriem ir noteikts dzimums. Tiktu iznīcināta mūsu brīvā griba, jo tad mēs tiktu nopamatoti kā noteikta dzimuma pārstāvji, esot bez izvēles iespējām.

Mēs uzzinājām, ka ir gan vīriešu, gan sieviešu kārtas radītāji. Saules sistēmā, kur mēs tikām radīti, bija arī citi augsti attīstītie cilvēki, kuri dzīvoja uz citām planētām. Mēs zinājām, ka viņi paši parūpējas par sevi un izvēlējušies nebūt atbildīgi par citu cilvēku dzīvi. Arī viņi bija bez dzimuma līdzīgi mums, tāpat kā tie cilvēki, kas dzīvoja uz citām planētām, kuri izvēlējušies, lai viņiem pastāvīgi kalpotu. Noteikts dzimums bija *tikai* tiem, kuri izvēlējās turpināt cilvēka

dzīvību un kļūt atbildīgi par no jauna radītā cilvēka pareizu audzināšanu.

Pastāv atšķirība starp *nepilnīgo* ķermeni, kam ir dzimums, un *pilnīgo ķermeni ar dzimumu*. „Pilnīgajam ķermenim ar dzimumu" nav visu to orgānu, kas ir *nepilnīgajai cilvēka dzimumvairošanās* sistēmai. Augsti attīstītajiem vīriešiem un sievietēm ir tikai tie orgāni, kas ir atbildīgi par seksuālās baudas sniegšanu. Nav nepieciešamības pēc spermas vai olšūnas ražošanas vai pēc tiem ķermeņa orgāniem, kas nodrošina ķermeņa augšanu un attīstību sievietes vēderā. Spēja pieredzēt seksu ir mūsu maņu sistēmu vislielākais pielietojums. Tomēr dzimumorgāni un ar tiem saistītās spējas vienmēr ir bijušas cieši saistīti ar jaunas dzīvības sekmēšanu. (Vairāk par to, kādēļ tas tā ir augsti attīstītās cilvēku sabiedrībās, tiks pārrunāts 12. nodaļā par cilvēka seksualitāti.)

Mazi bērni šeit uz šīs Zemes saskata atšķirību starp viņu lomām kā bērniem un savu vecāku lomām. Tāpat viņi saskata atšķirības starp zēnu un meiteņu ķermeņiem. Tāpat kā šajos piemēros, arī mēs saskatījām skaidras atšķirības starp saviem radītājiem un sevi. Kaut arī mēs tolaik bijām bez dzimuma, mēs sapratām, ka mums ir dota izvēle iegūt tādu cilvēcības tipu, kāds bija jebkuram no augsti attīstītajiem cilvēkiem, kas dzīvoja tajā Saules sistēmā, kur mēs pirmoreiz nonācām esamībā.

8. KATRA PLANĒTA ATBALSTA ATŠĶIRĪGU CILVĒCĪBAS TIPU

Mēs tikām radīti augsti attīstītā un pilnīgā Saules sistēmā. Šajās Saules sistēmā ir noteikts planētu skaits, kas riņķo ap sauli. Jebkuras Visuma Saules sistēmas precīzs planētu skaits ir tieši saistīts ar augsti attīstīto cilvēku, kas tur dzīvo, *cilvēcības tipiem*. Augsti attīstītie cilvēki apdzīvo katru no šīm planētām saskaņā ar to cilvēcības tipu, ko tie paši izvēlējušies, izejot savu *Nopamatošanas procesu*, dzīvojot pilnīgi citā Saules sistēmā kopā ar *saviem* radītājiem.

Kad mēs ar saviem radītājiem dzīvojām *viņu* augsti attīstītajā pasaulē, katrs no mums izvēlējās to *cilvēcības tipu*, kas mums bija vislabākais. Pēc tam, kad mēs bijām guvuši pieredzi pilnīgajā pasaulē, kur mēs tikām radīti, mēs tikām ievietoti šajā *nepilnīgajā* pasaulē, kur mēs varam *apstiprināt*, ka tas *cilvēcības tips* jeb persona, par ko mēs esam izvēlējušies būt, patiešām ir tas, *kas mēs esam*. Šī *personīgā apstiprināšana* netiek veikta tāpēc, lai pierādītu, ka mūsu *cilvēcības tipa* izvēle ir „pareiza", jo mums bija ļoti daudz laika, lai izdomātu, kas mums ir pareizi, kad mēs dzīvojām pilnīgajā pasaulē. Drīzāk — mūsu pieredzes mūsu *nepilnīgajā* pasaulē palīdz mums uz mūžīgiem laikiem novērtēt, par ko mēs esam izvēlējušies būt. Kad mūsu radītāji ir pārliecinājušies, ka katrs no mums ir izvēlējies savu individualitāti, viņi sagatavo mūsu Saules sistēmu ar atbilstošu planētu skaitu, kur izvietot katru cilvēku atbilstoši izvēlētajam *cilvēcības tipam*.

9. MŪSU PAŠREIZĒJĀ DZĪVE IR PĀRBAUDES PIEREDZE

To, kas viņi ir un kas viņi vienmēr būs, visi cilvēki nosaka savas pirmsmirstīgās attīstības pirmajā nopamatošanas etapā. Otrais etaps, kas mums jāiziet (tas, kurā mēs pašlaik atrodamies) ir

kā pārbaudes pieredze, kur mēs paši sev apstiprinām, ka mēs patiešām pieņēmām *pareizu* lēmumu savas pirmsmirstīgās attīstības etapā. Mēs gūstam apstiprinājumu, redzot, cik laimīgi vai nelaimīgi mēs jūtamies, pieredzot savu personīgo izvēļu sekas. Turklāt šī pārbaudes pieredze palielina mūsu spējas pieņemt mūsu izvēlēto veidu, kā mēs pielietosim savu rīcības brīvību (mūsu izvēlēto *cilvēcības tipu*). Tā mums palīdz saprast, ka mēs mūžīgi būsim laimīgi ar savu izvēli un ka tā piepildīs visas mūsu vēlmes pēc laimes. Kas mēs būsim ieguvuši savu pārbaudes pieredzi, mēs nekad vairs nevēlēsimies mainīt to, *kas mēs esam*!

Vēl viena svarīga daļa no mūsu pieredzes *nepilnīgajā* pasaulē ir apstiprinājuma saņemšana par to, ka mēs nebūtu laimīgi, esot atbildīgi par citu cilvēku radīšanu un laimi. Caur šo pieredzi mēs iegūsim atziņu, ka **tikai** tiem cilvēkiem, kuri izvēlas *kalpot citiem*, **vajadzētu** būt noteiktām spējām, kas nav citiem cilvēcības tipiem. Lai to apliecinātu savos prātos, saskaņā ar mūsu pašu pieredzi, mums vajadzēja redzēt, kas notiktu, ja visiem cilvēcības tipiem būtu cilvēku–radītāju spēki un spējas.

Tādēļ mūsu pašreizējās dzīves laikā šajā *nepilnīgajā* pasaulē mums visiem ir dota spēja radīt cilvēka dzīvību un būt atbildīgiem par to. Tas, kā izmantojam šo spēku un atbildību, mūs pārliecinās, vai mēs gūstam vai negūstam prieka pilnību, kad mums šis spēks tiek uzticēts. Vairākums no mums šo spēku izmanto nepareizi, savus bērnus audzinot pilnīgi pretēji Universālajiem likumiem attiecībā uz pareizu audzināšanu. Turklāt daudzi no mums ļaunprātīgi izmanto savu personīgo spēku pār citiem, ierobežojot citu cilvēku rīcības brīvību, — *mums* nosakot, kas ir pareizi. Pieredzot to, kā mēs nepareizi izmantojam šo spēku, mēs būsim pārliecināti, ka nākotnē šīs spējas mums nebūtu jāpiešķir.

10. TIKAI DAŽI KĻŪS PAR CILVĒKIEM–RADĪTĀJIEM

Svarīgi atzīmēt, ka mūsu pašreizējā pārbaudes etapa uz šīs Zemes laikā mēs apgūsim, kādēļ *tikai uz kalpošanu vērstiem* cilvēcības tipiem var tikt uzticēta atbildība par cilvēka dzīvības radīšanu. Kaut arī mums visiem šajā dzīvē var būt bērni un mēs tos varam audzināt, kā uzskatām par pareizu, tikai daži no mums aptvers, ka atbildība par cilvēka dzīvību ir saistīta ne tikai ar to, ko mēs darām *savu* bērnu labā, bet arī ar to, ko mēs darām ikviena cita cilvēka labā.

Mūsu dzīves uz Zemes laikā daži no mums var iegūt lielas ietekmes stāvokli, kā arī spēju pielietot varu un kontroli pār citu cilvēku brīvo gribu. Dažiem no mums būs lielas sekmes naudas un materiālo lietu jomā. Tomēr tikai daži no mums, kam dota laicīgā vara un kontrole pār citiem cilvēkiem un *sevi* un kas kontrolē Zemes resursus, ņems vērā nožēlojamo stāvokli, kādā atrodas nenozīmīgākie mūsu vidū. Tikai daži saskatīs pilnīgas vienlīdzības vērtību visās lietās. Saskaņā ar augsti attīstītu cilvēku sabiedrību likumiem un kārtību visā Visumā, tiem, kas neņem vērā visnecilāko cilvēku bēdīgo stāvokli un kas nevēlas radīt beznosacījuma vienlīdzību itin visu cilvēku starpā, padarot visnenozīmīgāko par tikpat nozīmīgu kā sevi, *nekad* nevar tikt uzticēts spēks un atbildība par cilvēka dzīvības radīšanu.

Tie, kuri ir godīgi pret sevi, zina, vai kāda svešinieka dzīve viņam vai viņai ir vai nav tikpat būtiska kā viņa vai viņas bērna vai „tuvinieka" dzīve. Tie, kuri ir izvēlējušies to cilvēcības

tipu, kas *kalpo paši sev*, vai kas sagaida, ka tiem *kalpos citi*, jūtas pilnībā apmierināti ar to un viegli rod attaisnojumu nevienlīdzībai, ko radījušas tādas nepilnīgu cilvēku savienības kā ģimene un draugi. Tomēr tādas personas, kas izvēlējusies būt par radītāju, *esences* (zemapziņas) atmiņas *neļaus* viņam vai viņai paciest nevienlīdzību jebkādā tās izpausmē. Radīšanas spēks ir tieši saistīts ar pilnīgas un beznosacījuma vienlīdzības sekmēšanu un atbalstīšanu visās lietās attiecībā uz visiem cilvēkiem. Tādējādi mēs visi esam radīti kā cilvēki, taču tikai nedaudzi izvēlējās radīt citus cilvēkus un būt mūžīgi atbildīgi par viņu laimi.

Esot godīgi pret sevi, mēs varam noskaidrot, kuru cilvēcības tipu mēs izvēlējāmies. Mēs varam pajautāt sev: „Kurās *cilvēciskajās situācijās* mēs jūtamies visapmierinātāk, dzīvojot šajā *nepilnīgajā* pasaulē, un kurās — nē?" Ko mēs darām attiecībā uz cilvēku nevienlīdzību, par spīti tam, kā tas varētu ietekmēt mūsu personīgās attiecības ar ģimenes locekļiem un draugiem? Vai citu cilvēku dzīves mums ir tikpat nozīmīgas kā mūsu ģimenes locekļu un draugu dzīves? Ja tas tā ir, ko mēs darām, lai to apliecinātu? No mūsu pieredzēm *nepilnīgajā* pasaulē ir viegli saprast, cik maz patiesībā pastāv radītāja–tipa cilvēku.

Tomēr mūsu radītāju plāna nolūks nav mūs nosodīt par to, kas mēs esam. Mūsu radītāji vēlas mums palīdzēt saprast, cik svarīgi ir tas, ka tiem, kuri gūst prieku no kalpošanas citiem, ir piešķirti Visuma augstākie spēki. Tādēļ tiem, kam ir cits cilvēcības tips, tiek ļauts šeit, uz šīs Zemes, būt par mūsu vadītājiem, tiesnešiem un vecākiem. Mēs pieredzam, ko viņu sniegtā vadība, spriedumi un audzināšana nodara cilvēku sabiedrībai.

11. MĒS NEVARAM IZMAINĪT SAVAS CILVĒCĪBAS PAMATBŪTĪBU

Lai saprastu, kā mēs individualizējāmies un izvēlējāmies savu *cilvēcības tipu*, mums jāiegūst labāka izpratne par trīs (3) atšķirīgajiem tipiem, kas izveidojās mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā. Lai arī augsti attīstītu cilvēku sabiedrībās nepastāv tādu kvantitatīvu mēru kā laiks un lielums, kā mirstīgajiem mums palīdz saprast, ja tiek piešķirts kāds mērs tam laika daudzumam, ko mēs pavadījām, izejot *procesu*, lai kļūtu par tiem, *kas mēs esam*, kad mēs dzīvojām augsti attīstītā Saules sistēmā kopā ar saviem radītājiem.

Pēc pašreizējā laika mēra mēs pavadījām aptuveni 5 miljardus gadu, *kļūstot par tiem, kas mēs esam*. Attiecībā pret šo milzīgo laika apjomu, īsais laika sprīdis dažu tūkstošu gadu garumā uz mūsu pašreizējās Zemes *nepilnības* stāvoklī nemainīs kādu no mūsu personīgajām raksturiezīmēm. Mēs gūstam laimi, vai nu no tā, ka *mums kalpo citi*, vai no tā, ka *kalpojam paši sev*, vai no tā, ka *kalpojam citiem*. Neviens cilvēcības tips nav nekādā ziņā labāks vai sliktāks par citu — tās ir tikai dažādas personīgās izvēles, balstoties uz izvēles brīvību, lai izvēlētos, kas mūs dara laimīgus.

Nevienam cilvēkam *nav iespējams* mainīt to, kas viņš vai viņa ir, *pēc nopamatošanas* tik ilgā „laika" periodā. Par to liecina noteiktais planētu skaits, kas tika radītas mūsu pašreizējā Saules sistēmā. Mēs netikām radīti kādai noteiktai Saules sistēmai; mūsu Saules sistēma tika radīta *mums*. Katras planētas lielumu mūsu Saules sistēmā noteica cilvēku skaits mūsu no jauna

radīto cilvēku grupā, kuri izvēlējās noteiktu cilvēcības tipu, kas atbilst kādai no planētām. Šo planētu izmēri nepalielināsies un nesamazināsies, jo mēs visi jau esam izvēlējušies un izplānojuši, kādai jābūt mūsu *pilnīgajai pasaulei* atbilstoši mūsu vēlmēm. Mūsu radītāji izveidoja mūsu Saules sistēmu atbilstoši mūsu vēlmēm.

12. SAULES SISTĒMAS UN TO PLANĒTAS IR IZVEIDOTAS, LAI IZVIETOTU MŪSU CILVĒCI

Kaut arī zinātnieki turpinās strīdēties par to, kas ir planēta un kas nav, tomēr lai saprastu, kā un kādēļ tika izplānota mūsu Saules sistēma, mēs atzīsim deviņu (9) galveno planētu esamību. Šo planētu lielums tika izplānots tāds, lai izvietotu to cilvēku, kas nozīmēti šajā Saules sistēmā, cilvēcisko vēlmju trīs pakāpes (*cilvēcības tipus*).

13. MĒS ATŠĶIRAMIES PĒC SAVA CILVĒCĪBAS TIPA

Lai izvairītos no pārāk garu definīciju atkārtošanās, katram *cilvēcības tipam* nepieciešams piešķirt nosaukumu. Tādēļ mēs katram tipam izmantosim šādus nosaukumus:

- Tie, kuriem tiek kalpots, — Zvaigžņu tips
- Tie, kuri kalpo sev, — Mēness tips
- Tie, kuri kalpo citiem, — Saules tips

14. ATŠĶIRĪGAS PLANĒTAS IR RADĪTAS ATŠĶIRĪGIEM CILVĒCĪBAS TIPIEM

Izmantojot pašreizējos nosaukumus, kurus mēs esam devuši mūsu Saules sistēmas planētām, mēs tās varam sagrupēt, lai pienācīgi ilustrētu un sniegtu piemērus cilvēku dažādajiem tipiem, kuri kādu dienu tās apdzīvos — kad tie būs pienācīgi sagatavojušies cilvēka dzīvei.

MERKURS
(Saules tips)

15. MERKURS IR VĪRIEŠU UN SIEVIEŠU PĀRIEM

Šī planēta ir izveidota, lai tajā mājotu *pāri*, kuros ir viens vīrietis un viena sieviete. Šie cilvēki ir izvēlējušies būt kopā tikai viena mērķa dēļ — lai kalpotu citu cilvēku vajadzībām.

Vīrietis pārrauga jaunu Saules sistēmu radīšanu un visas *jaunās* radības valsts pārvaldi.

Vēl viņš pārrauga cilvēcisko *esenču* radīšanu, ko augsti attīstītās mātes ievieto ķermeņos, kurus viņas rada, kā paskaidrots iepriekš.

Sievietes galvenā loma uz šīs planētas ir būt par vīrieša–radītāja mūžīgo dzīvesbiedri un nodrošināt, lai katrai jaunai Saules sistēmai, ko vīrietis rada, tiek radīts jauns cilvēks, kas kļūtu par šīs Saules sistēmas *pārraugu*. Šī māte nepieļauj rīcības brīvību tam bērnam, ko viņa audzina, lai tas kļūtu par pārraugu. Viņa sagatavo šo bērnu noteiktam nolūkam. Šis nolūks tiks aplūkots nākamajā nodaļā, kur mēs pārrunāsim, kā ir izveidota Visuma pārvalde. Taču viņai *ir* arī citi bērni, kuri nav iepriekšnolemti kļūt par pārraugiem; tādēļ šiem bērniem tiek sniegta pilnīga rīcības brīvība darīt to, ko tie vēlas, attīstīties par jebko, par ko tie vēlas kļūt.

16. ATTIECĪBU VEIDOŠANOS IETEKMĒJA TUVUMS

Visi no jauna radītie cilvēki ir bez dzimuma un vēl nav izlēmuši, vai vēlas būt vīrietis vai sieviete. Ejot caur *Nopamatošanas procesu*, cilvēki var veidot pārus (līdzīgi tam, kā to dara draugi uz šīs Zemes) un šajā procesā izvēlēties biedroties cits ar citu. Kā tika pārrunāts iepriekš, kaut arī *pilnīgajā* pasaulē nepastāv „mīlestības" jēdziena, jo nekam netiek piešķirta vērtība, taču cilvēkiem *ir* izvēle, ar ko tie vēlas draudzēties.

Mums nebija iespējams iepazīt visus savus no jauna radītos vecāku bērnus. Pat pēc 5 miljardiem gadu esamības mēs fiziskā tuvumā joprojām atradāmies salīdzinoši nelielam cilvēku skaitam. Ar šiem tuvumā esošajiem cilvēkiem mēs veidojām draudzības saites, un ar dažiem mēs jutāmies ērtāk, kad to klātbūtnē pavadījām vairāk laika. Šajās „draudzībās" starp cilvēkiem izveidojās emocionālās saites, kas uzglabājās to *esencēs*. Tādēļ ar dažiem cilvēkiem, kurus mēs sastopam uz šīs Zemes, mēs gandrīz uzreiz jūtamies ērti.

17. MŪŽĪGIE PARTNERI VEIDO SAVIENĪBAS UN APŅEMAS KOPĪGI KALPOT CITIEM

Kad divi cilvēki ir nolēmuši, ka viņi būs vislaimīgākie, kalpojot citiem kā partneri radīšanas darbā, katrs to viņiem izvēlējās būt saistītam ar šo darbu noteiktā veidā, izvēloties kļūt vai nu par vīrieti, vai par sievieti. Augsti attīstīta vīrieša un sievietes partnerība faktiski aizsākas ar solījumu, ko viens otram dod divi bezdzimuma cilvēki sava nopamatošanas procesa laikā. Šo savienību var atbilstoši nosaukt par „mūžīgo pāri".

Pēc daudziem gadiem, esot liecinieki savu radītāju — vīrieša/tēva un sievietes/mātes — piemēram un nolemjot, ka viņi vēlas kalpot citiem, divi individuāli cilvēki tiek *saistīti* kopā ar solījumu, ko tie dod viens otram, — sekot savu radītāju pēdās un kļūt par mūžīgo pāri. Tā kā vairums cilvēku tika *nopamatoti* tikai mātes (māšu) tuvumā, lielākā daļa no cilvēkiem neizvēlēsies būt par uz kalpošanu vērstiem *vīriešu kārtas* radītājiem vai par *sieviešu kārtas* partnerēm, kas ir to dzīvesbiedres.

18. SAULES TIPA PĀRIEM IR PRIVĀTA MĀJVIETA

Katram pārim uz šīs planētas ir vieta, ko varētu uzskatīt par viņu mājām. Šīs „mājas" ļauj tiem palikt nošķirtiem no citiem pāriem, lai viņi varētu privāti baudīt dzimumattiecības. Vēl mājas palīdz mātei turēt bērnus „iežogojumā", kas sekmē viņas kontroli pār to „vienu", kurš tiek sagatavots, lai būtu par pārraugu tai Saules sistēmai, kas tiks radīta visiem bērniem, par ko ir atbildīgs attiecīgais vīrietis/tēvs.

Dzīvesvietas iekārtojums ir līdzīgs kā mūsdienu piepilsētā. *Saules tipa* partneru apkārtne sastāv no kaimiņiem, kuri visi dara to pašu, ko dara pārējie, — rada jaunus cilvēkus un Saules sistēmas, kur šīs no jauna radītās būtnes turpmāk attīstīsies un dzīvos mūžīgi. Ļoti pozitīvā nozīmē veicot salīdzinājumu, — vīrietis atstāj mājas, lai darītu savu darbu, un māte paliek mājas, audzinot bērnus.

Kad *viens izraudzītais* vecāku bērns ir pietiekami attīstījies, lai spētu pārvietoties apkārtējā vidē, šis *viens* katru dienu pavada vīrieti/tēvu uz viņa darbu (paskaidrots tā, lai mēs varētu saprast, izmantojot salīdzinājumus ar to, ko mēs darām uz šīs planētas). Šis *viens* tiek nopamatots no sava tēva piemēra, lai darītu tieši to, ko ikkatrā gadījumā darītu tēvs. Citi bērni tiek audzināti neiegrožoti un līdzīgi tiem bērniem, kurus nopamato viņu mātes uz Venēras.

Papildus faktam, ka visiem Saules tipa cilvēkiem (kas dzīvo vai nu uz Merkura, vai Venēras vai Zemes) ir vai nu vīrieša, vai sievietes, vai bezdzimuma ķermenis, Saules tipa cilvēku fiziskās smadzenes atšķiras no Mēness vai Zvaigžņu tipa cilvēku smadzenēm. Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki *vienmēr* ir bezdzimuma. Kaut arī visu cilvēku *esences* ir vienādas, Saules tipa cilvēka smadzenes *esenci* var izmantot *ar pilnu jaudu* un radīt matēriju un rīkoties ar to, kā paskaidrots iepriekš.

19. KOMUNIKĀCIJA VIENA VAI DIVU SOĻU PROCESĀ

Saules tipa cilvēka smadzenes var komunicēt ar citiem telepātiski. Piemēram, tā kā visi Zvaigžņu tipa cilvēki pastāvīgi vēlas, lai tiem kalpotu, Zvaigžņu tipa cilvēka smadzenes ļauj Saules tipa kalpotājam nolasīt tā domas tieši tajā brīdī, kad šis Zvaigžņu tipa cilvēks par kaut ko domā. Turpretī Zvaigžņu tipa cilvēku smadzenēm *nav* dota spēja nolasīt kāda cita cilvēka domas. Nav nekāda iemesla, lai to darītu. Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēku komunikācija notiek divu soļu procesā. *Esence* ģenerē domu, un tad enerģija tiek nosūtīta uz balss aparātu, kur tā tiek izpausta un saņemta caur vibrāciju, ļoti līdzīgi kā mēs pašlaik komunicējam uz šīs Zemes.

Savukārt Saules tipa cilvēki var komunicēt *viena soļa* procesā. Saules tipa cilvēka smadzenēm piemīt spēja tieši uztvert cilvēka domas enerģiju. Turklāt Saules tipa cilvēks spēj nolasīt visas cilvēciskās *esences* atmiņas visiem Zvaigžņu tipa cilvēkiem, taču tiem *nav* spēju nolasīt atmiņas vairumam Mēness tipa cilvēku, izņemot, ja attiecīgā persona to atļauj. (Vēlāk tas tiks paskaidrots sīkāk.)

Izņemot nemanāmās fiziskās atšķirības, kas Saules tipa kalpotājam ļauj izmantot cilvēcisko *esenci* ar pilnu jaudu, un acīmredzamās dzimumatšķirības, visi augsti attīstīto cilvēku ķermeņi izskatās līdzīgi. Kā paskaidrots iepriekš, nevienam augsti attīstītā cilvēka ķermenim nav

gremošanas orgānu. Enerģiju, kas nepieciešama ķermeņa šūnām, ģenerē *esence* un nogādā ar augsti attīstītas un pilnīgas nervu sistēmas palīdzību.

20. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI ĒD VIENĪGI BAUDAS PĒC

Kad augsti attīstītie cilvēki vēlas ēst (kas vienmēr notiks tikai tāpēc, lai baudītu sajūtu, nevis lai iegūtu enerģiju), tie ieliek savā mutē *baudas avotu*. Augsti attīstītā cilvēka ēdiens mutē pilnībā izšķīst un tiek pārveidots enerģijā, ko augsti attīstītās smadzenes pieredz kā sajūtu, un pēc tam tā tiek nosūtīta *esencei*, lai reģistrētu kā atmiņas. Košļāšanas procesā nerodas šķiedrvielu atlikumu vai blakusproduktu, jo pēc sakošļāšanas pārtikai nav kur doties tālāk.

Košļāšana ir daļa no augsti attīstītā ķermeņa garšošanas procesa. Zobi un mēle sajūt tekstūru un garšu ļoti līdzīgi tam, kā to dara mūsu *nepilnīgie* ķermeņi. Lielākā atšķirība ir tāda, ka augsti attīstīto cilvēku pārtika ir radīta tā, lai tā uzturētu savu tekstūru un garšu tik ilgi, cik noteiktam pārtikas tipam tas ir ģenētiski noteikts. Dažiem pārtikas produktiem vajadzīgs ilgāks laiks nekā citiem, lai tie izšķīstu, — viss atkarīgs no tā, kādu sensoro efektu persona vēlas, kad ēšanai tiek izvēlēta pārtika. Dažiem cilvēkiem patīk pudiņa viendabīgā tekstūra, kas pirms izšķīšanas sajūtama tikai dažus mirkļus. Citiem varētu patikt kaut ko košļāt ilgu laiku un izbaudīt garšas sajūtu košļāšanas procesa laikā. Lai arī kāda būtu vēlme, nākotnē būs visvisādi pārtikas produktu veidi, kas pilnīgā ķermeņa garšas kārpiņām sniegs milzīgu prieku, *neradot* atkritumus, kā to dara *nepilnīgais* ķermenis.

21. DZIMUMORGĀNI IR TIKAI SAULES TIPA VĪRIEŠIEM UN SIEVIETĒM

Dzimumorgāni ir *tikai* tiem Saules tipa cilvēkiem, kuri izvēlējās būt vīrietis vai sieviete. Vīrieša dzimumorgāni ir līdzīgi tiem, kas ir mūsu pašreizējiem ķermeņiem, taču netiek ražota sperma. Tiek ražota sēkla, kas ir seksuāls stimulants sievietes dēļ. Kad sēkla nonāk sievietes maksts apvidū, tai paredzēts piesaistīties citiem augsti attīstītiem sensoriem receptoriem, kas atrodas makstī, un tas sievietei izraisa intensīvu orgasmu. (Vīrietim nav prostatas. Papildus tam, ka sēklinieki ražo uzbudinošu sēklu, tie pastāv *tikai* kā vīrieša sensorie receptori.)

Veids, kā tiek radīta jauna cilvēka dzīvība, jau tika izskaidrots. Augsti attīstītajai sievietei nav neviena no iekšējiem orgāniem, kas pašlaik nepieciešami *nepilnīgajai* sievietei, lai radītu cilvēka ķermeni. Augsti attīstītās sievietes dzimumorgāni pastāv tikai baudas pēc. Šķidrums, ko ražo sievietes maksts dobums, ir līdzīgs sēklai, ko ražo augsti attīstīts vīrietis. Augsti attīstītās sievietes maksts šķidrums darbojas kā stimulants gan uz vīrieša dzimumlocekli, gan uz sievietes maksts dobumu. Un atkal — augsti attīstītā cilvēka dzimumorgāni pastāv tikai viena iemesla dēļ — lai gūtu baudu.

Ikvienam ar brīvo gribu apveltītam cilvēkam visgrūtāk ir pieņemt to, kas vairums no mums zaudēs spēju pieredzēt šo baudu, izņemot, ja mēs savas *nopamatošanas perioda* laikā veicām izvēli būt par Saules tipa radītājiem un kalpot citiem. (Šī dilemma vēlreiz tiks sīkāk aplūkota un pārrunāta 12. nodaļā.)

VENĒRA
(Saules tips)

22. VENĒRAS TIPA MĀTES NOPAMATO NO JAUNA RADĪTO CILVĒKU LIELĀKO DAĻU

Uz šīs planētas dzīvo augsti attīstīto sieviešu lielākā daļa. Tur nedzīvo neviens vīrietis. Viņas ir mātes vairumam no jauna radīto cilvēku. Uz šīs planētas notiek *Cilvēka nopamatošanas process* vairumam cilvēku. Šīm sievietēm piemīt tādas iezīmes, tieksmes un prasmes, kas nodrošina, lai katrs no jauna radītais cilvēks iegūtu pareizu nopamatošanas pieredzi.

23. ĒKAS NODROŠINA PRIVĀTUMU MĀTES LOMAS PILDĪŠANAI UN SEKSUĀLAI BAUDAI

Iepriekš tika minēts, ka, tā kā šajā pilnīgajā stāvoklī mums nebija vajadzības ēst un gulēt, nebija vajadzības celt mājas, kurās ēst un gulēt, kas ir galvenie individuālo mājokļu celšanas nolūki mūsu pašreizējā pasaulē. Vēl tika minēts, ka mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mēs pastāvīgi bijām nodarbināti ar savas brīvās gribas pielietošanu atvērtā un pilnīgi vienlīdzīgā vidē. Tomēr ēkas, kas atrodas pilnīgajā „Venēras" pasaulē, nodrošina katrai sievietei savu privāto mājvietu. Tas sniedz viņai privātumu, lai baudītu mātes lomu, kā ar privātu vietu, kur izmantot sievietes tiesības gūt personīgu seksuālo baudu.

Šīs mājvietas ir savstarpēji līdzīgas, taču katra no tām ir veidota atbilstoši sievietes individuālajām vēlmēm. Mājvietas ārējais un iekšējais izskats ir tikpat individuāls kā katra māte. Ziedi, augi, krūmi un koki ir izvietoti saskaņā ar sievietes vēlmēm — individuālo skaistuma uztveri. Vienīgais, kas šīm mājvietām ir pilnīgi vienāds, ir tās lielums. Tā kā augsti attīstītajiem radītājiem piemīt pilnīga vienlīdzības izjūta, tie neprasa vairāk zemes nekā citiem, lai darītu, ko katrs ir izvēlējies darīt. Telpa, kas paredzēta personīgajam privātumam un bērnu audzināšanai, ir vienāda visā planētā.

Saules tipa „Venēras" māte var izmantot savu privātumu, ja viņa to vēlas, lai barotu ar krūti savus bērnus, kas izveido ar bērnu fizisku saiti un var sniegt augstāko prieku mātes lomas pildīšanā. Tikai pavisam nedaudzas augsti attīstītās mātes jebkad liegs sev vai bērnam milzīgo prieka sajūtu, ko sniedz vērošana, kā zīdainis ēd no viņas krūts un pēc tam apmierinājumā smaida. Viņa izmanto šo privāto mājvietu un laiku ar bērnu, lai mācītu to atsevišķi no citiem, kad nepieciešama personīga un intīma apmācība.

Šīs mātes ļoti labi izprot bērna audzināšanu. Mēs visi nopamatojamies atšķirīgi brīvās gribas dēļ. Mūsu mātes zina, kad kādu no viņas bērniem nepieciešams vadīt kādā virzienā, kas sekmēs bērna spēju pareizi nopamatoties. Parasti šī maigā, mātišķā pārliecināšana tiek vērsta uz to bērnu, kurš pielieto savu rīcības brīvību tā, ka tas ietekmē kāda cita rīcības brīvību. Šī nostiprinošā apmācība var tikt veikta mātes māju intīmajā privātumā vai citu klātbūtnē tajā

pasaulē. Jebkurā gadījumā tas, ko māte dara, sekmējot bērna attīstību, nekad nekavē bērna brīvo gribu. Tas tikai vada to uz īsto *cilvēcību*.

24. PILNĪGAJĀ PASAULĒ SEKSS TIEK UZSKATĪTS PAR PILNĪGI NORMĀLU VEIDU, KĀ GŪT BAUDU

Saules tipa „Venēras" sievietei nav vīrieša, kā arī nav vajadzīgs vīrietis, lai tiktu apmierinātas viņas seksuālās vajadzības. Viņa pati labi tiek galā un var dalīties šajā pieredzē arī ar citām Venēras tipa māsām. Kā tika izskaidrots iepriekš, maksts šķidrums uzlabo augsti attīstītās sievietes pilnīgā ķermeņa stimulēšanu. Kad divas sievietes kopā izbauda seksuālu pieredzi, viņu maksts šķidrumi apvienojas, lai vēl vairāk uzlabotu šo pieredzi.

Kā tika minēts iepriekš, šajā pilnīgajā pasaulē nav tādas „iemīlēšanās" citā personā sajūtas; tādēļ nepastāv nekādu greizsirdības vai īpašumtiesību negatīvo emociju, kas saistītas ar mīlestību un seksu mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē. Seksuālajai pieredzei nav nekāda sakara ar kādas personas vērtēšanu augstāk par kādu citu personu. Tai ir tikai viens nolūks — *cilvēciska bauda*.

Tā kā vairums no mums tika audzināti Venēras māšu tipa tuvumā un mūsu pirmsmirstīgās bērnības pieredze ir iegūlusies mūsu *esencē*, nav nekāds brīnums, ka pašreizējās sieviešu homoseksuālās attiecības mūsu *nepilnīgajām* maņām šķiet dabiskākas un pieņemamākas. Patiesībā vairumam mirstīgo vīriešu patīk redzēt divas sievietes, kas iesaistītas dzimumattiecībās, un viņus parasti tas uzbudina. Turklāt mirstīgā vīrieša uzbudinājumu sekmē sievietes krūtis, pateicoties tai ietekmei, ko *esencē* uzglabātā enerģija (pirmsmirstīgās barošanas ar krūti atmiņu veidā) sniedz vīrieša *nepilnīgajam* ķermenim. Šis dabiskais krūšu valdzinājums izveidojās ilgu laiku, pirms kāds no mums piedzima šajā *nepilnīgajā* pasaulē, kur mūsu būtība tiek izmainīta no uzskata, ka sekss ir pilnīgi normāls veids, kā cilvēks var izbaudīt sensorās stimulācijas un apmierinājuma pilnību, uz tādu uzskatu, ka tā ir īpašumtiesiska, slepena un „amorāla" rīcība.

25. BĒRNI INDIVIDUALIZĒJAS, MĀCOTIES, AUGOT, BAUDOT DZĪVI UN PIELIETOJOT BRĪVO GRIBU

Venēras tipa pasaule ir izveidota tā, lai nodrošinātu perfektu izglītošanās vidi no jauna radītājiem bērniem. Bērni pieredz maksimālo skaistumu un pilnību itin visā attiecībā uz tāda cilvēka esību, kas apveltīts ar brīvo gribu. Viņi mācās par individualizāciju, redzot dažādus māju stilus, kur dzīvo viņu mātes, un arī apmeklējot citas planētas, kur mājo dažādu tipu cilvēki. Viņi dzīvo tādā kā apkaimē, kur Saules tipa mātes izpauž savu individualitāti kopējam labumam. Cilvēki uz šīs planētas pulcējas kopā ar citām mātēm un viņu bērniem — parkos un mežos, pludmalēs un kāpās, un okeānu, ezeru un upju krastos.

Kad bērni ir zīdaiņa vecumā, mātes izplāno bērniem atbilstošas un konstruktīvas pieredzes. Kad bērns ir iemācījies kontrolēt savu ķermeni attiecībā pret apkārtējo vidi, bērns

dodas uz priekšu pats un mācās par daudzām brīnišķīgām lietām, kas pieejamas cilvēkam. Šie bērni var apmeklēt arī citas planētas savā noteiktajā Saules sistēmā un redzēt, kā citi cilvēki pieredz dzīvi.

26. MĒNESS UN ZVAIGŽŅU TIPA CILVĒKI PRIECĀJAS, ATRODOTIES ATTĪSTĪBAS STADIJĀ ESOŠU BĒRNU KLĀTBŪTNĒ

Tā kā visi augsti attīstītie cilvēki, neatkarīgi no sava cilvēcības tipa, nekad nekaitēs un netraucēs attīstības stadijā esoša cilvēka nopamatošanas procesam, Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki laipni uzņem visus bērnus un tiem patīk bērnu klātbūtnē savās pasaulēs. Katras no jauna radītās būtnes bērnišķīgā ziņkāre iepriecina citus augsti attīstītos cilvēkus ne–radītājus. Katra nopamatošanas stadijā esošā bērna apmeklējums augsti attīstītajam cilvēkam ne–radītājam sniedz pilnīgas atmiņas par viņa paša nopamatošanas procesu un attīstības etapiem, ko katrs ir izgājis, lai nonāktu pie izpratnes par to, ko vēlas no dzīves.

Šie ne–radītāji atbild uz bērnu zinātkārajiem jautājumiem un izskaidro savu stāvokli, kā arī pauž savu viedokli un izpratni par to, *kāpēc* tie izvēlējās tieši to *cilvēcības tipu*, nevis kādu citu. Šīs planetārās „apkaimes" ļoti palīdz bērniem spēt noteikt, kādu pasaules un laimes tipu tie galu galā izvēlēsies sev.

27. AR AUGSTI ATTĪSTĪTO TEHNOLOĢIJU IR IESPĒJAMA VIRTUĀLĀ „CEĻOŠANA LAIKĀ"

Izmantojot augsti attīstīto video tehnoloģiju iespējas, bērns spēj redzēt reālajā laikā jebkuru planētu jebkurā *citā* Visuma daļā, kur cilvēki iziet savu otro attīstības etapu mirstībā. Viņi var vērot jebkuru planētu, kas iziet cilvēku attīstības agrīno periodu, piemēram, *aptuveni* 5000 g. p.m.ē., līdz pat vēlākajiem attīstības etapiem 21. gadsimtā.

Kaut arī „ceļošana laikā" nav iespējama, tā var kļūt par vispārpieņemtu realitāti tādā nozīmē, ka cilvēks var novietot sevi jebkurā cilvēces vēstures periodā un pastarpināti pieredzēt šo ēru ietekmes un rezultātus. Un, kaut arī cilvēka fiziskais ķermenis nevar ceļot laikā — pagātnē vai nākotnē — attiecībā pret savu pieredzi, taču ar pieejamo augsti attīstīto tehnoloģiju, nopamatošanas stadijā esošiem cilvēkiem *ir* iespējams „virtuāli" ceļot uz pasaulēm, kur citi pieredz daudzus dažādus „laika" periodus. Tādējādi *būtībā* (angliski *„in essence"* — vārdu spēle ar nolūku) attīstības stadijā esošie cilvēki un jebkurš cits augsti attīstītais cilvēks var ceļot „laikā" jebkurā Visuma vietā.

Tā kā Saules sistēma, kur mēs tikām nopamatoti, sastāv no galīgām un pilnīgām cilvēku pasaulēm, būtībā mēs dodamies „atpakaļ uz savu nākotni". Tādējādi mēs jau esam dzīvojuši savā nākotnē, un katru jaunu pieredzi uz šīs Zemes mēs radām savu pagātni. Kaut arī tas var šķist mulsinoši mūsu laika–izpratnē balstītajām, mirstīgajām smadzenēm, pilnīgajām cilvēka smadzenēm tas ir pilnīgi skaidrs. Cilvēks var dzīvot vienīgi kādas savas pieredzes tagadnē — nav nekādas atgriešanās pagātnē vai ceļošanas nākotnē, kas vēl nav notikusi. Kad kāds brīdis ir

pagājis, neko nevar izmainīt tajā, kas tika pieredzēts tajā pagātnes brīdī. Tomēr šo „brīdi" var no jauna izdzīvot ar spēku un spējām, kas saistītas ar *esences* atmiņu iespējām. Tikai šādā veidā mēs varam no jauna apmeklēt savu pagātni, taču, to darot, mēs nevaram izmainīt vai ietekmēt to, kas jau ir noticis.

Tādēļ mēs kā attīstības stadijā esoši cilvēki ar atbilstošām, augsti attīstītām tehnoloģijām, kas mums pieejamas, varējām vērot, ko citi dara savas attīstības otrajā etapā. Mēs redzējām dzīvi, kas bija mazliet līdzīga tai pasaulei, kurā mēs pastāvēsim nākotnē, kad mēs dosimies cauri *savas* attīstības otrajam etapam. Kaut arī viņu *nepilnīgās* pasaules bija atšķirīgas no mūsu pašu *nākotnes pasaules*, kur mēs pašlaik pieredzam *nepilnību*, tur vienmēr notiek līdzīga attīstība un pieredzes. Tas ir tādēļ, ka cilvēciskā daba ir līdzīga, lai kurā Visuma daļā tā atrastos.

Tā kā no jauna radītajiem cilvēkiem nav pagātnes, tie uztver 5000. g. p.m.ē. uz kādas citas zemāk attīstītas planētas kā savu *iespējamo* nākotni. Savu pašreizējo *pilnīgo (perfekto)* dzīvi tie uztver kā tādu, kur tie vēlas atgriezties (nākotnē), jo tā tie tika nopamatoti — tie nezina nevienu citu veidu, kā iegūt līdzsvaru un pieredzēt laimi.

28. MĒS NESPĒJAM IZPRAST „LAIMI" BEZ PRETĒJAS SALĪDZINOŠAS PIEREDZES

No jauna radītie cilvēki patiesībā nezina, kas ir „laime". Tā kā viss, ko tie pieredz, ir perfekts, tiem nav izpratnes par to, kas ir laime un kas nav. Tie nezina, kas ir slikts un kas ir labs, vai ko nozīmē pārāk liels karstums vai pārāk liels aukstums. Tie neapzinās un nenovērtē savu perfekto situāciju. Fiziskās sajūtas, ko tie pieredz, nav „patīkamas" — tās vienkārši ir tādas, kādas tās ir un ir bijušas vienmēr. Pat viņu radītāju/vecāku spēja pieredzēt seksuālu uzbudinājumu ar saviem ķermeņiem, kam ir dzimums, no jauna radītājam cilvēkam neko nenozīmē — tā tas ir un ir bijis vienmēr.

Kaut arī pats dzimumakts starp viņu augsti attīstītajiem vecākiem netiek vērots, bezdzimuma bērni iegūst apziņu par fizisko prieku, ko pieredz viņu vecāki seksa laikā. Tomēr viņi nesaprot, kāpēc cilvēks, kam ir dzimums, reaģē uz stimulāciju tieši tā. Kaut arī viņi neredz savus radītājus/vecākus dzimumakta laikā, augsti attīstītie bērni apzinās, ka mirstīgie cilvēki citās zemāk attīstītās pasaulēs (kurus viņi var redzēt, ka tie pastāvīgi nodarbojas vai domā par seksu) šķiet, ka gūst milzīgu fizisko baudu no tā. Bērniem dzimumakts nenozīmē neko vairāk kā fizisku rīcību, ko tie neizprot. Tādēļ, lai viņi *iegūtu* izpratni un lai viņi iemācītos novērtēt un gūt labumu no perfektā fiziskā ķermeņa un no perfektās pasaules (un no visām tās pilnīgajām sensorajām sajūtām), no jauna radītie cilvēki jāievieto tādā pasaulē, kur viss ir pretējs tam, ko viņi ir pieredzējuši līdz šim savā attīstībā. Tas ietver visas seksa ietekmes — gan negatīvās, gan pozitīvās.

Tas ir mirstīgās pasaules jeb attīstības otrā etapa nolūks, un mēs pašlaik tajā atrodamies. Saules „Venēras" tipa mātes galīgā atbildība ir nopamatot mūsos visu, kas ir labs, lai mēs to varētu salīdzināt ar visu, kas ir slikts, *bez* viņām (mātēm). Kaut arī mēs paši izvēlējāmies, par kādu cilvēcības tipu mēs vēlamies kļūt, nopamatošanas iespējas mums visiem bija vienādas.

Mūsu mātes nodrošināja, lai mēs izveidotu pienācīgu cilvēcisko sirdsapziņu, kas mūs mūžīgi atšķirs no dzīvniekiem. Mēs esam cilvēki, *pateicoties viņām*. Mēs esam dažādi cilvēku *tipi*, *pateicoties mums*.

ZEME
(Saules tips)

29. BEZDZIMUMA KALPOTĀJI DARBOJAS, PALIEKOT NEPAMANĪTI

Šo planētu apdzīvo tie augsti attīstītie cilvēki, kuri izvēlas nebūt par mātēm vai tēviem, kas atbildīgi par jaunu cilvēku radīšanu un visiem ar to saistītajiem pienākumiem. Tomēr tie vēlas kalpot citiem cilvēkiem. Šie cilvēki strādā kopā ar vīriešiem–tēviem, lai radītu un palīdzētu pārraudzīt tās Saules sistēmas, kas tiek radītas bērniem. Tie iejaucas (nemanāmi) mūsu attīstības otrajā etapā. Tie ir ļoti lielā mērā (un paliekot nepamanīti) iesaistīti tajā, ko mēs pašlaik pieredzam uz šīs Zemes. Kad vajadzīgi augsti attīstītajiem Zvaigžņu tipa cilvēkiem, tie kalpo arī viņiem.

Šie cilvēki ir bez dzimuma viņu izvēles dēļ — *ne*radīt cilvēkus vai nebūt atbildīgiem par jauna cilvēka dzīvību. Šī planēta ir kā viņu mītnes vieta, no kurienes viņi tiek sūtīti pa visu Visumu, lai palīdzētu jaunu Saules sistēmu radīšanā. Viņi ir kalpotāji, kas darbojas kopā ar vīriešu kārtas radītāju, un viņi ir gatavi palīdzēt, lai pārraudzītu mirstīgās, *nepilnīgās* pasaules, ko tēvs rada saviem no jauna radītajiem bērniem.

Uzreiz pēc paziņojuma, kad rodas kāda vajadzība, šiem Saules tipa cilvēkiem ir tehnoloģijas un spējas doties uz sev nozīmēto planētu un tur mijiedarboties (paliekot nepamanīti) ar cilvēkiem. Tomēr lielākoties viņu mijiedarbība ar citām planētām tiek panākta ar augsti attīstītu tehnoloģiju palīdzību, kas viņiem pieejamas savā *mītnes planētā*.

Lai arī viņu tehnoloģijas ir ļoti augsti attīstītas, šīs būtnes darbojas līdzīgi kā personas, kas sēž pie apsardzes monitora un novēro visas aktivitātes, kas notiek viņiem nozīmētajās teritorijās. Viņi pārrauga visas situācijas, kas notiek uz zemēm, kur citi cilvēki iegūst savu mirstīgo pieredzi.

Esot ar augsti attīstītām tehnoloģijām un zināšanām, viņi var redzēt un dzirdēt pilnīgi visu, kas notiek jebkurā brīdī, jebkurā vietā viņu pārraudzītajās pasaulēs, kas pašlaik ietver arī mūsu planētu Zemi. Un līdzīgi kā drošības kamera ieraksta notikumus, kas notiek tās redzeslokā, tiek ierakstītas arī visas darbības uz katras *zemei–līdzīgas* planētas. Tiek novērotas un ierakstītas katra cilvēka visas darbības, kuri iziet savas attīstības otro etapu zemāk attīstītās pasaulēs.

30. MŪSU AUGSTI ATTĪSTĪTIE „VADĪBAS KONSULTANTI" PĀRRAUGA MŪSU MIRSTĪGO PASAULI

Šīs augsti attīstītās būtnes nodrošina, lai visas lietas īstenotos saskaņā ar tēva gribu, kurš radīja Saules sistēmu un zemei–līdzīgu planētu, uz kuras viņš ir novietojis tos cilvēkus, par

kuriem viņš ir atbildīgs. Viņi spēj ievietot *esenci* noteiktā situācijā mirstīgās dzīves laikā, kas sekmēs atsevišķā cilvēka attīstību.

Pirms kāds no mums tika nosūtīts uz mūsu „zemi", mēs apspriedāmies ar šiem *pārraugiem/vadības konsultantiem*, kuri apsēdās ar katru no mums un palīdzēja izplānot, ko katrs no mums vēlējās vai ko mums *vajadzēja* darīt, lai piepildītu nolūku saistībā ar mūsu attīstības otrā etapa iziešanu *nepilnīgajā* pasaulē. Un kāds bija šis nolūks? Caur savu pieredzi apgūt sava noteiktā *cilvēcības tipa* priekšrocības (labumu).

Piemēram (sniedzot hipotētisku paskaidrojumu), kad cilvēks *AB6165* ir gatavs savas attīstības otrajam etapam, cilvēks apspriežas ar šiem augsti attīstītajiem cilvēku kalpotājiem un izplāno savu dzīvi atbilstoši tam, ko šis cilvēks vēlas darīt un ko sagaida iegūt no šīs pieredzes. Kā mēs jau pārrunājām, pirms mēs ieradāmies mūsu pašreizējā pasaulē, katrs no mums izvēlējās, kāds cilvēcības tips mēs vēlamies būt. Šī lēmuma pieņemšanai mums bija dots bezgalīgi ilgs laiks, izsverot visas iespējas un novērojot citu cilvēku rīcības.

Tādējādi, balstoties uz mūsu personīgajām vēlmēm, mēs apspriedāmies ar Saules tipa augsti attīstīto kalpotāju par to, kas mums būtu vislabākais veids, kā iegūt vislielāko labumu no mūsu mirstīgās dzīves un veicināt mūsu progresu savā galīgajā Saules, Mēness vai Zvaigžņu tipa dzīvesveidā. Viņi mums palīdzēja izplānot mūsu vēlmes, balstoties uz to, ko viņi zināja (no savas *pilnīgotās* pieredzes), kas mums būtu vislabākais. Tad šie lēmumi tika reģistrēti un novietoti mapītē ar mūsu „*birku*".

Virzoties caur savu esamību mūsu pašreizējā etapā uz šīs Zemes, mūsu augsti attīstītie „vadības konsultanti" nodrošina, lai mēs iegūtu tieši to pieredzi, ko mēs sagaidījām un vēlējāmies. To viņi dara, pārraugot, kas pastāvīgi tiek ierakstīts un ievietots mapītē zem mūsu individuālajām „birkām". Šie augsti attīstītie cilvēki var redzēt, pārraudzīt un ierakstīt itin visu, kas ar katru no mums notiek, dzīvojot mūsu pasaulē. Viņiem rūp viss, kas ar mums notiek mūsu attīstības otrajā etapā.

31. SAULES TIPA CILVĒKI IZPROT SAVUS NOTEIKTOS PIENĀKUMUS ATTIECĪBĀ UZ MŪSU ATTĪSTĪBU

Saules tipa sievietes, kuras mājo uz Merkura un Venēras, ir iesaistītas tikai mūsu attīstības pirmajā etapā jeb mūsu nopamatošanas etapā; savukārt radītāji–vīrieši, kuri mājo uz Merkura, ir atbildīgi par abiem etapiem.

Visi Saules tipa cilvēki izprot cilvēku nopamatošanas un attīstības pareizo recepti, kas atrodama tā saucamajā „Dzīvības grāmatā". Viņi izprot Visuma un visas tajā esošās matērijas kārtību. Viņi zina savas noteiktās lomas, lai nodrošinātu: 1) ka Visums turpina pastāvēt, kā tas vienmēr ir pastāvējis; un 2) ka visi cilvēki turpina gūt labumu no savas esamības tajā. Saules tipa augsti attīstītie cilvēki ir *mūsu kalpotāji*. Viņi dara tikai to, ko mēs vēlamies, lai viņi darītu, nodrošinot, lai mēs saprastu nolūku, kādēļ mēs vispār tikām radīti, — lai pieredzētu laimi caur mūsu brīvās gribas pielietošanu.

MARSS
(Mēness tips)

32. TUVI DRAUGI BAUDA KOPĪGU SABIEDRĪBU UN SAVSTARPĒJU DRAUDZĪBU

Šī ir pirmā no trim planētām, kas paredzēta to cilvēku izmitināšanai, kuri nevēlas būt atbildīgi par citiem, taču kuri vēlas rūpēties tikai par sevi un būt atbildīgi paši par sevi. *Nopamatošanas etapa* laikā daudzi cilvēki kļuva par tuviem draugiem un paziņām. Šī planēta ir tiem, kuri vēlas dzīvot noslēgtās tuvu draugu sabiedrībās un attiecībās.

Kaut arī šie cilvēki saglabā noteiktu neatkarību, vislaimīgāk viņi jūtas, esot tieši saistīti ar citiem, kuriem piemīt tādas pašas vēlmes pēc laimes. Šī ir vistuvākā planēta, ko var salīdzināt attiecībā uz komunālās dzīves iekārtojumu, ārpus Saules tipa cilvēku sabiedrības. Šie cilvēki neceļ sētas vai robežas ap saviem individuālajiem zemes gabaliem, un visiem cilvēkiem viss ir kopējs — tas, kas pieder vienam, pieder arī citiem, un visi gūst prieku. Sabiedrības uz šīs planētas ir ļoti līdzīgas Venēras māšu sabiedrībai, lielākā atšķirība ir tāda, ka šie cilvēki nav atbildīgi par nevienu citu, izņemot sevi.

Šī planēta ir daudz mazāka nekā planētas Jupiters un Saturns, kur mājo citi Mēness tipa cilvēki. Tas ir tādēļ, ka šie cilvēki gūst prieku no pastāvīgas savstarpējās saskarsmes. Viņi gūst laimi, daloties cits cita pieredzēs. Viņiem ir tehnoloģijas un spējas, lai radītu savu telpu un vidi atbilstoši katra cilvēka individuālajām vēlmēm, taču viņiem nav iebildumu, ja kāds cits neaicināts ierodas viņu telpā. Šī pasaule burtiski ir *atvērts nams* visiem iedzīvotājiem.

Līdzīgi visiem Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem, šie cilvēki ir bez dzimuma, tiem nav dzimumorgānu, un tiem nav spēju radīt ķermenisku uzbudinājumu un baudu, kas saistīts ar seksu. Tomēr līdzīgi visiem citiem augsti attīstītajiem cilvēkiem, viņu ķermeņi ļauj tiem izmantot savas sensorās funkcijas pilnā apmērā. Tomēr, esot bez dzimumorgāniem, viņiem nav vajadzības vai vēlmes pieredzēt sensorās baudas, kas saistītas ar seksu.

Šiem cilvēkiem nav vajadzīgs, lai kāds tos pārraudzītu vai apkalpotu viņu vajadzības, jo viņi rūpējas paši par sevi. Nav nepieciešams, lai kāds Saules tipa kalpotājs lasītu vai pārraudzītu domas, ko ģenerē viņu pilnīgotās smadzenes, un būtībā to nemaz *nevar* izdarīt. Šiem cilvēkiem ir visaugstākais personīgā privātuma līmenis salīdzinājumā ar visiem citiem cilvēku tipiem, jo neviens nevar lasīt viņu domas.

JUPITERS
(Mēness tips)

33. DAŽIEM CILVĒKIEM VISLABĀK PATĪK NOŠĶIRTĪBA

Cilvēki, kuri apdzīvo šo planētu, ir visādā ziņā ļoti līdzīgi tiem, kuri mājo uz Marsa, taču ar dažām nelielām, taču nozīmīgām sociālām atšķirībām. Kaut arī uz šīs planētas arī mīt tie, kuri vēlas rūpēties par sevi, šie cilvēki *nevēlas* dzīvot tuvā un ciešā sabiedrībā, taču gūst prieku, esot

par savas zemes platības īpašniekiem, kas parasti ir veselas valsts lielumā, kur tie var izveidot savu apkārtējo vidi atbilstoši savām vēlmēm un patikai.

Viņi ir fiziski visizolētākie no visiem cilvēkiem. Tomēr uz šī tipa planētas viņiem ir dažādas vietas, kur tie var bieži satikties un salīdzināt savas piezīmes un stāstus par to, kas notiek viņu personīgajās „valstīs". Viņi gūst prieku, salīdzinot savas piezīmes par to, ko viņi ir paveikuši savās plašajās zemēs, taču neviens no viņiem nevērtē kāda cita sasniegumus augstāk par savējiem. Viņi netiecas pēc slavas vai pagodinājumiem par to, ko viņi dara ar savu esamību, kas apveltīta ar brīvo gribu.

SATURNS
(Mēness tips)

34. TIEM, KAS TO VĒLAS, TIEK DĀSNI VELTĪTAS UZSLAVAS UN ATZINĪBA

Šī ir pēdējā no planētām, kas paredzēta to cilvēku izmitināšanai, kas vēlas rūpēties paši par sevi. Līdzīgi tiem, kas dzīvo uz Jupitera, arī šie cilvēki vēlas lielus zemes gabalus, kur izveidot un radīt savu personīgo vidi. Taču atšķirībā no citiem, viņiem *ir* svarīgi savu kaimiņu uzskati par to, ko viņi ir paveikuši. Viņi apmeklē cits cita „valstis" un velta tik daudz uzslavu, cik tie vēlas saņemt. Viņu esamībā būtiski ir ne tikai izpatikt sev, bet arī darīt visu iespējamo, lai atstātu iespaidu uz saviem kaimiņiem.

Tā kā šie cilvēki prieku rod tajā, kā viņu darbības vērtē citi, viņi vēlas uzslavu no saviem radītājiem. Tādēļ viņu fiziskie ķermeņi nedaudz atšķiras no citu Mēness tipa cilvēku ķermeņiem. Šī atšķirība pastāv, lai Saules tipa cilvēki, kuri dzīvo uz zemei–līdzīgām planētām un kuri kalpo citu cilvēku vajadzībām, varētu labāk pārraudzīt viņu domas.

Šiem cilvēkiem patīk veikt personīgus varoņdarbus un gūt sasniegumus, un viņi augstu vērtē atzinību un uzslavu par to, ko paveikuši. To zinot, Saules tipa kalpotāji (parasti no Zemes, taču ne vienmēr) var apmeklēt šos Mēness tipa cilvēkus viņu pasaulē un izrādīt patiesu interesi par to, ko šie Mēness tipa cilvēki ir paveikuši. Lielākoties tieši uz šo pasauli augsti attīstītās mātes ved savus attīstības stadijā esošos bērnus „mācību ekskursijās", lai pieredzētu *Mēness tipa* vidi. Cilvēkiem, kas dzīvo uz Saturna, patīk saskarsme ar *nopamatošanas stadijā esošajiem* bērniem. Sevišķi tad, kad kāds no bērniem saka: „Es vēlos, lai mana pasaule kādu dienu izskatītos tieši tāda kā tavējā!"

URĀNS
(Zvaigžņu tips)

35. MUMS VAR BŪT VISS, KO MĒS VĒLAMIES

Šī ir pirmā no trim planētām, kas paredzēta tiem, kuri vēlas, lai viņiem kalpotu citi. Šie Zvaigžņu tipa cilvēki ir ierobežoti tajā, ko viņi var darīt ar savu apkārtējo vidi, jo viņiem nav

vēlmes attīstīt un uzturēt savu pasauli. Šī tipa cilvēks pilnā mērā izmanto to, ka ticis radīts tādēļ, lai gūtu prieku, — garantiju, ko mums visiem dāvājuši mūsu radītāji. Viņiem ir tāda attieksme, ka viss, kas eksistē, pastāv personīgi viņu dēļ, kas šajā pasaulē, kā arī visās citās pasaulēs ir pilnīgi atbilstoša attieksme.

Pats svarīgākais šiem tipa cilvēkiem ir tas, cik labi viņiem kalpo viņu apkārtējā vide. Galvenokārt viņiem kalpo tie, kas mājo uz planētas Zeme, kā tika paskaidrots iepriekš, kā arī androīdi, kas nav cilvēki (tās varētu raksturot kā augsti attīstītas, cilvēkiem līdzīgas ierīces, kas apkalpos visas viņu vajadzības). Viņi var dabūt visu, ko vēlas, tikai ievēloties to. Viņi neko nedara paši. Viņi dzīvo, baudot visas cilvēka fiziskās izpriecas (izņemot seksu). Viņu vēlmju dēļ Zvaigžņu tipa cilvēkus un viņu planētas pārrauga Saules tipa cilvēki — ļoti līdzīgi tam, kā šie „monitori" pārrauga mazāk attīstītās, *nepilnīgās* pasaules.

Zvaigžņu tipa cilvēka fiziskais ķermenis ir līdzīgs Mēness tipa cilvēka ķermenim, kas mājo uz Saturna. Viņi ir bez dzimuma, un viņu prāti ir kā atvērta grāmata jebkuram Saules tipa cilvēkam. Viņi ir apmierināti ar faktu, ka tiem, kas kalpo viņiem, ir dota pieeja visām viņu domām un vēlmēm, lai šie kalpotāji varētu sniegt viņiem visu, kas tiem vajadzīgs un ko tie vēlas.

Uz šīs pirmās no trijām (3) Zvaigžņu tipa planētām cilvēki *vēlas*, lai viņiem būtu pašiem savas mājas un vide, kas radīta viņiem, tomēr nošķirta no citiem, taču viņiem arī patīk tuvu draugu klātbūtne un attiecības, ko viņi izveidojuši sava nopamatošanas etapa laikā. Viņi dzīvo līdzīgi ārkārtīgi bagātiem cilvēkiem mūsu pasaulē, taču bez pretenciozas attieksmes. Viņiem patīk svinības un pulcēšanās, kur kalpotāji apmierina viņu vajadzības, un viņiem laimi sniedz viņu attiecības ar citiem līdzīgiem, ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem. Viņiem patīk citi cilvēki, ja vien kāds parūpējas par viņu pašu vajadzībām.

Uz šo planētu parasti tiek organizētas „nopamatošanas mācību ekskursijas" jauniem, attīstības stadijā esošiem cilvēkiem, lai pieredzētu Zvaigžņu tipa esamību. Kā mēs jau pārrunājām, attīstības stadijā esošie cilvēki, kad spēj pārvietoties paši, var ceļot uz jebkuru Saules sistēmas planētu, kur tie tika radīti, lai mācītos par to, kā citi cilvēki gūst prieku savās dažādajās cilvēciskajās pieredzēs. Šīs planētas cilvēkiem patīk bērnu klātbūtne, taču viņi arī priecājas, kad viņu mātes pēc sava apmeklējuma aizved viņus atpakaļ uz Venēru vai Merkuru. Šie cilvēki nav visai apmierināti ar jebko vai jebkuru, kas nekalpo kādai viņu personīgajai vajadzībai.

NEPTŪNS
(Zvaigžņu tips)

36. MUMS VAR BŪT ATTIECĪBAS AR CITĀM BŪTNĒM, KAS APVELTĪTAS AR BRĪVO GRIBU, UN AR AUGSTI ATTĪSTĪTIEM ANDROĪDIEM ROBOTIEM

Vienīgā atšķirība starp cilvēkiem, kuri dzīvo uz Neptūna, un tiem, kas dzīvo uz Urāna, ir personīgajās attiecībās, ko tie vēlas. Neptūna tipa cilvēkiem nav tik lielas sociālās vajadzības kā tiem Zvaigžņu tipa cilvēkiem, kas dzīvo uz Urāna.

Šiem Zvaigžņu tipa cilvēkiem var būt vienlīdz labas attiecības ar citām būtnēm, kas apveltītas ar brīvo gribu, kā arī ar augsti attīstītiem androīdiem robotiem. Viņi vienkārši gūst tikpat lielu prieku no saskarsmes ar androīda tipa būtni, kas ir *ieprogrammēta* būt par viņu draugu un darīt to, ko tā ir ieprogrammēta darīt, kā ar citām klātesošām būtnēm, kas apveltītas ar brīvo gribu, kas *izvēlas* būt viņu draugi. Viņi ir apmierināti ar abiem attiecību veidiem, ja vien tiek apmierinātas viņu vajadzības.

PLUTONS
(Zvaigžņu tips)

37. VIRTUĀLAIS VISUMS MŪSU RĪCĪBĀ

Plutona tipa cilvēkiem nav vajadzības pēc citiem cilvēkiem, taču viņi paļaujas uz augsti attīstītām tehnoloģijām un Saules tipa kalpotāju speciālajām zināšanām, kas nodrošina tādas attiecības un saistības, ko tie paši vēlas. Viņu vēlmes vislabāk var salīdzināt ar to cilvēku vēlmēm, kuri pašlaik ir uz Zemes, kuri lielākoties dzīvo izolēti un gūst prieku virtuālo pasauļu radīšanā, kur iedomāti tēli izspēlē jebkuru realitāti, ko programmētājs un radītājs vēlas. Citiem vārdiem, šie cilvēki ierobežo savu saskarsmi ar citiem *reāliem* cilvēkiem, tā vietā izvēloties radīt paši savas attiecības un saistības ar augsti attīstītiem robotiem un virtuāliem draugiem pēc savas izvēles — ar būtnēm, kurām nav brīvās gribas.

Šie cilvēki ir *Virtuālie radītāji*, savukārt tie, kas dzīvo uz Merkura, ir *Realitātes radītāji*. Viņi var izveidot jebkādu Visumu, galaktiku, Saules sistēmu, planētu un jebkādu citu matērijas formu *savas* pasaules ietvaros jeb pareizāk — ar augsti attīstīto datorprogrammu un hologrāfisko–attēlu tehnoloģiju palīdzību, kas viņiem ir pieejamas. Viņi savā pasaulē nevar izdarīt neko nepareizi. Viņi galvenokārt visu prieku iegūst virtuālajā Visumā, ko radījis viņu prāts. Lai kādu pasauli viņi vēlētos, tā tāda kļūst!

Še cilvēki gūst prieku *virtuālās* sāncensības pieredzē un *nepilnīgās* pasaules pieredžu izdzīvošanā no jauna, kur cilvēki iznīcina un nogalina cits citu, aizsargājot sevi un savu teritoriju vai aizsargājot savu kultūru un uzskatus. Viņu attieksme un laime atspoguļo cilvēcisko dabu, kas raksturīga vairumam cilvēku, kuri iziet savas attīstības otro etapu *nepilnīgajā* pasaulē. Šiem Zvaigžņu tipa cilvēkiem patīk vērot, kā „viņu" vietējā komanda uzvar spēlē pret citiem. Dažiem no viņiem piemīt dziļi izjusts patriotisms pret savu valsti, un viņi sveic ar ovācijām un aplaudē par citu cilvēku iznīcināšanu caur kariem vai despotismu — tikai savās *virtuālajās pasaulēs*.
Daži nosaka savus likumus un standartus un uzspiež šos standartus citiem, un ir „laimīgi", kad citi pieņem viņu veidu kā „pareizo" veidu.

Virtuālajos Visumos, ko radījuši tie, kas dzīvo Plutonam līdzīgās pasaulēs, šie cilvēki no jauna piedzīvo *nevienlīdzību*, ko rada cilvēciskā daba, kad mēs tiekam atstāti savā nodabā, lai radītu pasauli pēc savas izvēles. Ja šāda tipa cilvēkiem tiktu dots *reāls* radīšanas spēks (nevis spēja radīt augsti attīstītus, datorizētus *virtuālos* Visumus), *reālais* Visums būtu haotisks juceklis ar karojošām civilizācijām un citplanētiešu būtnēm, kas cīnās ar cilvēci, — kaut kas līdzīgs

zinātniskās fantastikas žanram, ko cilvēku iztēle radījusi mūsu pašreizējā pasaulē.

Mēs nevēlētos, lai mūs pārvaldītu šāda tipa cilvēki, taču mēs vēlamies, lai viņi spētu pielietot savu brīvo gribu jebkādā veidā, kas tiem sniedz laimi. Ja viņi vēlas būt radītāji, tad viņiem tiek ļauts „radīt", taču tikai viņiem noliktajās robežās. Šādā veidā un, pateicoties šim pasaules tipam, neviens nekad nevarēs žēloties, ka tam nav ļauts darīt jebko, ko tas vēlas darīt ar savu rīcības brīvību. Būtībā nākotnes augsti attīstītās tehnoloģijas spēs „apmānīt" cilvēka prātu, lai tas ticētu, ka „virtuālā" pasaule ir „reāla", kaut gan faktiski tā nebūs nekas vairāk kā Zvaigžņu tipa radītāja datorizēts veidojums.

38. DAŽĀDĀS PLANĒTAS SPĒJ PIELĀGOTIES MŪSU INDIVIDUĀLAJĀM VĒLMĒM PĒC LAIMES

No iepriekš sniegtajiem aprakstiem ir viegli saprast, kāpēc atšķirīgus *cilvēcības tipus* nepieciešams izvietot uz atsevišķām planētām atbilstoši to personīgajām vēlmēm pēc laimes. Augsti attīstītajās pasaulēs nekad nerodas neērta situācija tādēļ, ka tuvumā ir kāds cits cilvēks, kuram ir pilnīgi atšķirīgas vēlmes pēc laimes nekā mums. Nebūs nekāda iemesla diskutēt vai argumentēt par kādu uzskatu vai viedokli, jo mēs būsim tādu cilvēku starpā, kuriem ir līdzīgas domas par to, kā cilvēkam „vajadzētu" dzīvot, lai būtu laimīgs.

Patlaban uz šīs Zemes cilvēku grupas izolē sevi no citiem un popularizē savu viedokli. Diemžēl katra no šīm grupām uzskata, ka „viņu" veids ir tas pareizais, kā dzīvot, un mēģina uzspiest „savus uzskatus" visiem pārējiem. Savas pastāvēšanas uz Zemes laikā mēs esam mācījušies, ka vara tāda cilvēka rokās, kurš neatbalsta individuālās tiesības uz personīgo laimi, rada milzīgi lielu cilvēces postu.

Visu cilvēces emocionālo problēmu uz Zemes cēloni var tieši saistīt ar Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēku skatījumu uz dzīvi, kas tiek uzspiests citiem caur „likuma un kārtības" un *nepilnīgās* audzināšanas sociālo procesu. Saules tipa cilvēki nekad neuzskatīs, ka viņu viedoklis ir „pareizais", bet atzīs un aizsargās katras personas beznosacījuma tiesības dzīvot tā, kā viņš vai viņa izvēlas.

39. KATRA SAULES SISTĒMA ATŠĶIRAS AR PLANĒTU SKAITU ATBILSTOŠI CILVĒCĪBAS TIPIEM

Salīdzinājumā ar tās Saules sistēmas deviņām planētām, kas pārstāv *mūsu* nākotnes mājas, augsti attīstītajā Saules sistēmā, kur atrodas planēta, uz kuras mēs tikām nopamatoti, ir tikai sešas (6) planētas. Trīs no šīm planētām ir līdzīgas mūsu Merkuram, Venērai un Zemei, un tur mājo mūsu radītāji un tie, kas pārrauga to, kas pašlaik notiek uz mūsu Zemes. Divas no pārējām planētām ir līdzīgas mūsu Jupiteram un Saturnam, un viena ir līdzīga mūsu Plutonam.

Šo planētu lielumi tika izplānoti tādi, lai izmitinātu to no jauna radīto cilvēku grupu, kura ietvēra mūsu radītājus/vecākus. Viņu *nopamatošanas procesa* laikā šie cilvēki izvēlējās savu *cilvēcības tipu*, tāpat kā mēs izvēlējāmies savējo. Viņu Merkuram, Venērai un Zemei līdzīgās

planētas pēc lieluma ir līdzīgas mūsu Jupiteram, Saturnam un Urānam, kas liecina, ka „viņu" cilvēku grupā, salīdzinot ar „mūsu" cilvēku grupu, vairāk cilvēku izvēlējās darīt to, ko dara mūsu vecāki/radītāji, — kalpot citiem. Katra Saules sistēma tiek unikāli veidota, paredzot to cilvēku vajadzības, kas to apdzīvos, atbilstoši saviem cilvēcības tipiem.

40. VISU CILVĒCĪBAS TIPU IEPAZĪŠANA DEVA MUMS IESPĒJU IZVĒLĒTIES PAŠIEM SAVĒJO

Lai dotu mums iespēju nopamatoties par kādu noteiktu *cilvēcības tipu*, bija vajadzīgs, lai mēs iepazītu visus trīs (3) tipus. To mēs spējām izdarīt, ceļojot uz jebkuru planētu, kur vien mēs vēlējāmies, mūsu pašreizējā Saules sistēmā un tiekoties ar cilvēkiem, kas tur dzīvo. Mēs vērojām viņus un runājāmies ar viņiem par to, ko viņi dara un kā viņi izvēlējās kļūt par tiem, kas viņi ir. Ja mūsu nopamatošanas pieredzes laikā mēs nebūtu iepazinuši noteiktu tipu cilvēkus, tad mums nebūtu iespējams veikt izvēli — būt vai nebūt tiem līdzīgiem.

Skaidrs, ka mēs visi iepazinām Saules tipa cilvēku dzīvesveidu, jo viņi bija mūsu radītāji un *nopamatotāji*. Tā kā viņi pilnībā atbalstīja mūsu rīcības brīvību, lai kļūtu tādi, kādi mēs vēlamies, mūsu radītāji atbalstīja mūsu centienus iepazīties ar Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēku dzīvesveidiem, kuri dzīvoja savā Saules sistēmā *pilnīgā* cilvēciskajā vidē.

Mēs varējām pēc vēlēšanās apmeklēt citas mūsu pirmsmirstīgās Saules sistēmas planētas. Augsti attīstītās cilvēku rases, neatkarīgi no cilvēcības tipa, pieņēma mūs kā vērotājus un izturējās pret mums tā, kā mēs pašlaik izturamies pret zinātkāriem, ziņkārīgiem maziem bērniem, kuri neapdraud mūsu individualitāti. Turklāt mums bija pieejamas tehnoloģijas, lai novērotu to, kas notiek citās pasaulēs, kur Zvaigžņu, Mēness un Saules tipa cilvēki izgāja savas attīstības otro etapu savās pašu *nepilnīgajās* pasaulēs. Mēs varējām „pieslēgties" jebkuram mācību „kanālam" savos augsti attīstītajos televizoros un reālā laika režīmā redzēt, kas notiek citās Saules sistēmās. Esot ar iespējām redzēt trīs atšķirīgus cilvēcības tipus, kas darbojas un reaģē savā vidē, gan *pilnīgajā* vidē, gan *nepilnīgajā*, šie novērojumi mūs ietekmēja, un mēs izvēlējāmies, kuru situāciju mēs vēlētos pieredzēt.

41. MŪSU PIRMĀ MULSINOŠĀ PIEREDZE IETVĒRA SEKSU

Kamēr mēs vērojām, kā augsti attīstītie cilvēki dzīvo savas dzīves, mums sāka veidoties kognitīva disonanse (disharmonija) attiecībā uz mūsu esamību. „Kognitīvā disonanse" ir nepatīkamas emocionālās spriedzes sajūta, ko rada divas konfliktējošas, vienlaikus esošas domas mūsu prātā. Mēs tikām mācīti caur pieredzi, ka visi ir vienlīdzīgi cilvēciskās esamības sfērā visā Visumā un ka mums visiem ir vienādas iespējas pieredzēt augstākā cilvēciskā prieka pilnību. Tomēr mēs varējām redzēt, ka mūsu radītājiem bija tādi spēki un spējas, kādu nebija citiem cilvēkiem.

Mēs sapratām, ka šīs spējas ir cieši saistītas ar kalpošanu citu cilvēku vajadzībām un ar dzīvības turpināšanu, un ka mēs varam pieredzēt lielu fizisko uzbudinājumu, esot bez spējas

nodarboties ar seksu. Vēl mums bija skaidrs, ka Saules tipa vecākiem piemita spēja pieredzēt ko tādu, kas mums šķita vislielākā, spēcīgākā un uzmundrinošākā sajūta, ko cilvēka *esence* spēj radīt pilnīgajā cilvēka ķermenī, — seksuālu orgasmu.

42. SEKSUALITĀTE IR AUGSTĀKĀ CILVĒCISKĀ FIZISKĀ PIEREDZE

Neviena sajūta, ko rada prāts un ķermeņa sensorie receptori, nav salīdzināma ar tām sajūtām, ko izraisa seksuāls uzbudinājums un beigu atbrīvošanās no šī uzbudinājuma radītās spriedzes. Visumā nav nevienas citas sajūtas, kas līdzinātos šai pieredzei; un *tikai* cilvēki spēj to pieredzēt pilnā mērā.

Tad kādēļ tikai nedaudzi Saules tipa cilvēki spēj to pieredzēt? Tas ir viens no jautājumiem, kas mūs mudināja toreiz (mūsu nopamatošanas etapa laikā), un tas turpinās mulsināt šīs grāmatas lasītājus. Ja visām lietām paredzēts būt vienādām, kādēļ gan mēs visi mūžīgi nevaram pieredzēt šo unikāli cilvēcisko fizisko uzbudinājumu?

Šis jautājums ievērojami detalizēti tiks izskaidrots 12. nodaļā. Tiks paskaidrots, kādēļ Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēkiem jeb tiem, kas augstāko prieku negūst, kalpojot citiem, nav seksualitātes. Mēs nonāksim pie secinājuma, ka tā tas Visumā ir bijis vienmēr. Taču šīs zināšanas radīja vienu no pirmajām diskusijām un strīdiem, kas mums bija kā no jauna radītām būtnēm.

43. VĒL MĒS APŠAUBĪJĀM PILNĪGAS, BEZNOSACĪJUMA VIENLĪDZĪBAS GARANTIJU

Cits jautājums, kas pastiprināja mūsu pirmsmirstīgo kognitīvo disonanci, bija apziņa, ka tikai dažiem no mums būs iespēja būt vīrietim un rīkoties ar milzīgajiem spēkiem, kas saistīti ar vīrieša ietekmes stāvokli. Kā iepriekš tika paskaidrots — lai radītu jaunus cilvēkus, vajadzīgs vairāk sieviešu–radītāju nekā vīriešu–radītāju. *Nopamatošanas procesu* pārrauga mātes, turpretim tēvs ir atbildīgs tikai par attīstības otro etapu jeb par dzīvi *nepilnīgajā* pasaulē, ko mēs pašlaik pieredzam uz šīs Zemes.

Pateicoties pilnīgotajām tehnoloģijām, kas saistītas ar augsti attīstītās cilvēces spēku un zināšanām, vajadzīgs tikai *viens* vīrietis, lai pārraudzītu visas Saules sistēmas radīšanu. Tomēr vajadzīgas *daudzas* sievietes, lai radītu bērnus un pārraudzītu individualizāciju *Nopamatošanas procesa* laikā. Katrai mātei jāvelta personīgais laiks katram viņas bērnam, kad katrs aug un attīstās par pieaugušo.

Tā kā vajadzīgi tikai nedaudzi vīrieši, vairums no jauna radīto cilvēku neiepazīst augsti attīstītos vīriešus. Izmantojot mūsu planētu pašreizējos nosaukumus, aprakstot vienkāršu iedalījumu kategorijās, tie bērni, kas tiek audzināti starp vīriešu un sieviešu pāriem uz *Merkura*, parasti ir *vienīgie*, kuriem jebkad rodas vēlme izvēlēties kļūt par vīrieti. Cilvēkam nevar rasties vēlme kļūt par kaut ko, par ko tam ir ļoti maz atmiņu vai pieredzes.

44. AUGSTI ATTĪSTĪTO VĪRIEŠU IR MAZĀK NEKĀ SIEVIEŠU

Kopumā augsti attīstīto vīriešu ir mazāk nekā Saules tipa māšu, Saules tipa bezdzimuma kalpotāju, Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēku. Būtībā ir ļoti, ļoti, ļoti maz vīriešu kārtas cilvēku uz vienu iedzīvotāju visā Visumā. Ja mēs izmantotu pieņemamu kvantitatīvu mēru, lai pilnīgāk saprastu, cik maz ir vīriešu salīdzinājumā ar visiem pārējiem cilvēkiem, pareizais skaitlis būtu *mazāks par* vienu procentu (1%).

Vērojot cilvēku pašreizējo uzvedību uz mūsu planētas, ir viegli saprast, kādēļ tikai tik nedaudziem ir doti milzīgie spēki, kas saistīti ar vīriešu kārtas radītāja lomu. Vairums cilvēku visā Visumā ir Mēness tipa cilvēki, jo vairums cilvēku ar brīvās gribas spēku izvēlas kalpot paši sev un gūst prieku savas individualitātes iespējās. Mēness tipa cilvēku kvantitatīvais mērs salīdzinājumā ar visiem pārējiem ir aptuveni astoņdesmit procenti (80%).

Lielākā daļa no Saules tipa cilvēkiem ir sievietes–radītājas, kuras dzīvo uz planētām, kas līdzīgas mūsu Venērai. Kā jau tika izklāstīts, lai nopamatotu cilvēci, nepieciešams daudz vairāk sieviešu–radītāju nekā vīriešu–radītāju. Tādējādi vīrieši ir relatīvi „maz pieprasīti" visā Visumā, tomēr viņu funkcijas un atbildības ir tikpat nozīmīgas kā jebkuram citam augsti attīstītam cilvēkam.

KOPSAVILKUMS

Tas, *kas mēs esam*, ir saistīts ar to personas tipu, ko mēs esam izvēlējušies savas *nopamatošanas* laikā pilnīgajā pasaulē. Neviens no mums ne ar ko nav labāks vai sliktāks par kādu citu. Mēs esam pilnīgi un beznosacīti vienlīdzīgi, jo mums visiem bija tādas pat iespējas kā visiem pārējiem — izvēlēties, kurš *cilvēcības tips* mums būtu vislabākais.

Bezgalīgi ilgajā laika posmā, kad mēs iepazinām visus cilvēcības aspektus, mēs kļuvām par tiem, kas mēs būsim *vienmēr* mūžīgi. Izvērtējot visas iespējas, šo lēmumu mēs pieņēmām paši. Tomēr tolaik mēs neizpratām, kāpēc tikai dažiem (ļoti nedaudziem) bija iespēja kļūt par Saules tipa vīriešu kārtas radītāju, iepazīstot šo *cilvēcības tipu* (dzīvojot uz Merkura kopā ar vīriešu kārtas tēviem), kamēr vairumam no mums šādas iespējas nebija. Tāpat mēs nevarējām saprast, kāpēc mēs nevarētu baudīt cilvēka seksualitātes emocionālo un fizisko pilnību, izņemot, ja mēs esam Saules tipa radītāji.

Šie divi jautājumi mums nebija saprotami, un tie radīja emocionālu spriedzi attiecībā uz idejām par augstāko cilvēka potenciālu un vienlīdzību, kā arī to faktu, ka vairumam no mums nebūs noteiktu spēju, kas piešķirtas tikai nedaudziem. Tomēr mūsu radītāji mums apliecināja, ka pēc iziešanas caur savas attīstības otro etapu *nepilnīgajā* pasaulē mēs sapratīsim, *kādēļ* šie divi izņēmumi attiecībā uz cilvēcisko pieredzi bija ne tikai nepieciešami, bet arī *būtiski*, lai mūžīgi tiktu turpināta Visuma kārtība un laime.

Lai vairāk saprastu par to, kā mēs kļuvām par indivīdiem *Cilvēka nopamatošanas procesa* laikā, mums sīkāk jāpārrunā cilvēciskā pieredze *nepilnīgajā* pasaulē. Tieši šajā nepilnības stāvoklī mēs apgūsim visu, kas mums ir jāzina, lai spētu pieņemt lietu kārtību un to,

kā tās vienmēr pastāvējušas visā Visumā. Tomēr, pirms mēs sākam runāt par mūsu pašreizējo pasauli, nepieciešams izskaidrot, kā ir iekārtota Visuma pārvaldība un kontrole, kurš to vada un kā tas tiek pārvaldīts.

8. NODAĻA Pilnīgā Visuma pārvaldība

Rūpes par cilvēku dzīvību un laimi …
ir galvenais un vienīgais pamatotais labas valdības nolūks.
— Tomass Džefersons

1. PILNĪGAS PĀRVALDĪBAS IR BŪTISKI SVARĪGAS VISUMA KĀRTĪBAI

Valdība parasti izdod likumus un ievieš tos cilvēku dzīvē. Likumi, kas pārvalda šo Visumu, ir pastāvējuši **vienmēr**; tādēļ nav nekādas vajadzības, lai pārvaldes institūcija pieņemtu *jaunus* likumus *pilnīgajai* pasaulei, kas pastāv šajā Visumā. Kaut arī mūsu pieredzes uz šīs Zemes laikā mēs nekad neesam pieredzējuši *pilnīgu* pārvaldību, daļa no mūsu *Nopamatošanas procesa* bija izprast Universālos likumus un spēkus, kas nosaka kārtību un stabilitāti. Vispārēja pārvaldības sistēma ir pastāvējusi vienmēr. Šī pilnīgā pārvaldība uztur Visumā pienācīgu kārtību.

Viena no tās atbildībām ir nodrošināt, lai tiem, kuri kļūst par vecākiem/radītājiem, būtu nepieciešamās zināšanas un personīgās īpašības, kas nepieciešamas, lai veiktu no jauna radīto cilvēku pareizu audzināšanu. Šī pārvaldība nekad nepieļaus kļūdainu (nepareizu) *Cilvēka nopamatošanas procesu*. Iemesls tam, kādēļ Visumā mūžīgi pastāv kārtība un pilnība, ir tāds, ka Visuma augstākās dzīvības formas (tie, kas to kontrolē) ir cilvēki. Tie, kuri ir atbildīgi par citu cilvēku radīšanu, to dara saskaņā ar mūžīgajiem likumiem, kas nodrošina pastāvīgu Visuma pilnību.

2. PILNĪGĀS PĀRVALDĪBAS TRĪS PAMATPRINCIPI

Pilnīga pārvaldība balstās uz **trīs pamatprincipiem**. Šie trīs principi nosaka Visuma Vispārējo likumu, kas pilnvaro visas pārvaldes institūcijas:

VARA TIEK IZMANTOTA TIKAI KALPOŠANAI

Pilnīgās pārvaldības pirmais princips un likums ir tāds, ka šī pārvaldība nekad nebūs tāda, kas kalpo sev; jeb, citiem vārdiem, tā nekad nerīkosies savas esamības labā. Šī pārvaldība tiek ierobežota savā varā saskaņā ar ierobežojumiem, kas nepieciešami, lai nodrošinātu, ka tā vienmēr ievēros šo pirmo principu un likumu. Tā kalpo tiem, kuri gūst labumu no tās esamības. Tie, kuri gūst labumu no tās esamības, ir tie, kuri to pilnvaro. Un šī vara tiek izmantota *tikai* ar mērķi, lai *kalpotu* tiem, kas to ir pilnvarojuši.

VISIEM, KAM TĀ KALPO, TIEK GARANTĒTA RĪCĪBAS BRĪVĪBA

Pilnīgās pārvaldības otrais princips un likums ir tāds, ka tā garantē brīvību jeb rīcības brīvību visiem, kam tā kalpo. Vienīgie ierobežojumi attiecībā uz tiem, kam tā kalpo, neļauj nevienam kā indivīdam ierobežot kāda cita cilvēka rīcības brīvību. Tā aizsargā visus cilvēkus no tā, lai kāds cits cilvēks nepārkāptu viņu rīcības brīvību. Un atkal — šī pārvaldība *nedarīs neko tādu,* kas ierobežotu to cilvēku, kam tā kalpo, rīcības brīvību, izņemot, lai aizsargātu individuālo rīcības brīvību, kad vienas personas brīvā griba kādā jomā varētu ierobežot kādas citas personas brīvo gribu.

VISIEM GARANTĒTA LAIMES IESPĒJA

Pilnīgās pārvaldības trešais princips ir tāds, ka tā nodrošina līdzekļus, ar ko tiem, kam tā kalpo, var būt vienlīdzīgas iespējas pieredzēt laimi, ko katrs no tiem (kam tiek kalpots) vēlas.

Tā kā tiem, kuriem tā kalpo, nav dota izvēle pastāvēt vai nepastāvēt, no šīs pārvaldības tiek *prasīts* nodrošināt visas lietas, kas nepieciešamas, lai piepildītu viņu radīšanas mērķi — viņu individuālās laimes piepildījumu. Taču, kaut arī pārvaldība nodrošina līdzekļus, ar ko tie, kam tā kalpo, varētu pieredzēt laimi, tā nevar piespiest viņus izmantot tās lietas, kuras tā nodrošina viņiem. Ja šī pārvaldība piespiestu viņus izmantot tos līdzekļus, ko tā nodrošina viņu laimei, tā pārkāptu tās otro principu un likumu.

3. PASAULĪGĀS VALDĪBAS VIENMĒR IR PIEVĪLUŠAS MŪS

Viena lieta, ko mēs esam līdz šim apguvuši (mūsu pašreizējā attīstības etapā uz šīs Zemes) ir tāda, ka mūsu izveidotās valdības nekad nav spējušas radīt un nodrošināt vienlīdzību, mieru un stabilitāti. Dažas no mūsu *zemāk*–attīstītajām sabiedrībām (salīdzinājumā ar augstāk attīstītajām sabiedrībām, kas sastopamas citur Visumā) *apgalvo*, ka tās atbalsta rīcības brīvības principu, taču neviena no tām nav to garantējusi **visiem** cilvēkiem — bez nosacījumiem un vienlīdzīgi. Turklāt neviena valdība nav iekļāvusi visus trīs iepriekš minētos *universālos* principus savā konstitūcijā. (Valdības „konstitūcija" ir kas vairāk par papīra lapu; tā nosaka valdības rīcību un mērķus.)

Uz šīs Zemes ir pastāvējuši daudzi un dažādi valdību veidi. Mēs jau esam izmēģinājuši demokrātiskās pārvaldes veidus, taču tie ir tikai radījuši sabiedrības noslāņošanos un nevienlīdzību. Tas notiek tādēļ, ka mēs vienmēr ievēlam un pilnvarojam tādus cilvēkus, kuri šo varu izmanto, lai gūtu labumu sev un savām politiskajām programmām, tādējādi rīkojoties pretēji pirmajam no iepriekš izklāstītajiem principiem. Mēs esam izmēģinājuši komunistiskās pārvaldes veidus, kur pirmā principa neievērošana traucēja īstenot trešo principu — vienlīdzīgi nodrošināt visu cilvēku pamatvajadzības. Šo valdību vadītāji savu varu un pilnvaras izmantoja savam personīgajam labumam. Kaut arī diktatūras, kas atklāti pārkāpj pirmo principu, *ir* panākušas šķietamu mieru un kārtību un reizēm ir apmierinājušas cilvēku dzīves pamatvajadzības, tās

sagrauj to cilvēku rīcības brīvību, kurus tās kontrolē. No visām šīm pieredzēm mēs esam mācījušies, ka pareizo pārvaldību, kas vienlīdzīgi aizsargātu ikviena tiesības, ***nedrīkst*** kontrolēt *ar brīvo gribu* apveltīti cilvēki.

4. PAR PILNĪGĀS PĀRVALDĪBAS VADĪTĀJU IR IECELTS VIENS CILVĒKS

Lai pārraudzītu pilnīgo pārvaldību, tika sagatavots *viens* cilvēks, — pirms jebkādas pārvaldes veida ieviešanas kādā no planetārajām sistēmām. Katrai *jaunai* cilvēku grupai tiek radītas jaunas pasaules. Persona, kura tiek izraudzīta būt par katras jaunās planetārās sistēmas „pārraugu", netiek *nopamatota* tādā pašā veidā kā mēs — pārējie. Šim **vienam** cilvēkam tiek dotas lielākas pilnvaras un zināšanas nekā visiem pārējiem. Šī augstākā spēka un pilnvaru nolūks ir pareizi vadīt pārvaldību un nodrošināt, lai Visums saglabātu to kārtību, kādā tas vienmēr ir pastāvējis.

Un atkal, kaut arī laika–izpratnē balstītajam, mirstīgajam prātam ir grūti to aptvert, viss pastāvošais ir pastāvējis vienmēr, lai arī reizēm dažādos matērijas veidos. Taču kārtība, kādā šīs lietas pastāv, ir pastāvējusi vienmēr un nekad nav pat mazākajā mērā mainījusies vai svārstījusies. Šķiet, loģiski — ja Visuma kārtība nekad nemainās, tad jābūt kaut kam „mūžīgam", kas tai neļauj mainīties. Šis „kaut kas" ir veids, kādā viens augsti attīstītais cilvēks tiek *nopamatots* katrai Saules sistēmai, — viens, kurš pārrauga, ko visi pārējie cilvēki dara ar savu brīvo gribu.

5. TIKAI ĪPAŠAM PĀRRAUGAM VAR TIKT UZTICĒTAS „DZĪVĪBAS INSTRUKCIJAS"

Kaut arī pilnīgā pārvaldība ir pastāvējusi vienmēr, to varētu iedomāties šādi: Iedomāsimies, ka pēc daudziem negatīvas pieredzes gadiem cilvēki galu galā saprata, ka viņiem jārada kāda augstāka būtne, kas viņus pārvaldītu. Šajā būtiski svarīgajā cilvēkā viņi ieprogrammēja (jeb nopamatoja) visas tās zināšanas, kas ir labas, un piešķīra visu spēku. Tas nodrošināja to, ka šis cilvēks darīs *tikai* to, kas ir *labs*, saskaņā ar cilvēku laimi.

Pieņemsim, ka pēc esamības miljoniem gadu garumā augsti attīstītie cilvēki apsēdās un sastādīja sarakstu jeb labāk — publicēja grāmatu ar nosaukumu *Noteikumi un likumi, kas attiecas uz dzīvības radīšanu un pārvaldīšanu* (īsāk sakot, *Dzīvības grāmatu*). Šajā grāmatā tika sarakstīts viss, ko cilvēki caur pieredzi bija apguvuši par to, kas cilvēcei ir *labi*. Tā kā tā ir *perfekta* „instrukciju grāmata" cilvēcei, tā nekad nemainās. Neko tajā nevar pievienot vai atņemt, kas uzlabotu tās saturu. Tā ir pilnīga, un tajā ir ietverti likumi un instrukcijas par visu, kas saistīts ar visas matērijas uzbūvi un kārtību cilvēku–balstītajā Visumā. Tajā ir ietverti svarīgi norādījumi par pilnīgajām (absolūtajām) tehnoloģijām jeb labāk — visaugstāk attīstītā informācija, kāda vien pastāv.

Kam varētu tikt uzticēta šī informācija? Noteikti to nevar uzticēt cilvēkam, kas apveltīts

ar brīvo gribu! Cilvēkiem, kas ir radīti, tiek ļauts pašiem izveidot *savu* uzskatu par to, kas ir pareizi un kas nepareizi, balstoties uz savu dzīves pieredzi. No otras puses, vai varētu radīt tādu mašīnu vai robotu, kurā varētu ieprogrammēt „dzīvības *instrukcijas*", lai tas darītu *tikai* to, ko tas ir *ieprogrammēts* darīt un nepieļautu nevienu kļūdu? Tas varētu šķist pieņemamāk.

6. AR BRĪVO GRIBU APVELTĪTIEM CILVĒKIEM NEVAR UZTICĒT SPĒKU UN VARU PĀR CITIEM — DEMOKRĀTIJA NEDARBOJAS

Ar brīvo gribu apveltīts cilvēks, kurš nosaka to, kas viņš ir, pielietojot neierobežotu un nekavētu rīcības brīvību, kādu dienu varētu nolemt, ka viņa laimei vajadzētu palielināties, ja viņš uz visiem laikiem mainītu savu pašreizējo stāvokli. Viņš varētu noteikt, ka nelielas izmaiņas šur un tur, iespējams, nekam nekaitētu; būtībā tas *varētu* radīt vairāk laimes.

Cilvēku valdību vēsturei mūsu pašreizējā pasaulē vajadzētu sniegt visus nepieciešamos pierādījumus, lai mēs saprastu, ka nav iespējams uzticēties kādam no mūsu grupas, lai tas izturētos pret visiem cilvēkiem vienlīdzīgi un izveidotu pilnīgu valdību. Nevienam no mums nevar uzticēt spēku un varu pār citiem, jo tā ir daļa no mūsu cilvēciskās dabas, ka mēs izmainām apkārtējo vidi, lai tā atbilstu mūsu *personīgajām* vēlmēm. Tomēr Visums ir tāda vide, ko nevar pārveidot, lai tā pielāgotos vai reaģētu uz kāda viena cilvēka vai vairākuma uzskatiem vai skatījumu.

Jāciena un jāaizsargā **visu** cilvēku uzskati un skatījums.

Vairums cilvēku, kuri kādu dienu padarīs kādu no šīs Saules sistēmas planētām par savu galīgo mājvietu, ir Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki, saskaņā ar viņu individuālajām vēlmēm pēc laimes (viņu *cilvēcības* tipu). Tas nozīmē, ka, ja mēs būtu atstāti vienatnē šajā Visumā, lai pārvaldītu sevi (līdzīgi kā mēs pašlaik esam uz šīs Zemes), tie, kurus mēs būtu ievēlējuši ar *vairākuma* balsi, visdrīzāk rīkotos atbilstoši savai „sirdsapziņai" un izveidotu tādu valdību, kas kalpotu tiem (*Zvaigžņu tipa cilvēki*), vai tādu, kas tiem ļautu kalpot pašiem sev (*Mēness tipa cilvēki*).

Pašreizējās demokrātiski ievēlētās un atbalstītās valdības uz mūsu Zemes nevis *kalpo cilvēkiem*, bet drīzāk tām *kalpo cilvēki* ar nodokļiem, ko cilvēki ir spiesti maksāt. No pilsoņiem tiek sagaidīta patriotiska *kalpošana* šīm valdībām. Dažas valdības ir izveidotas tā, lai atbalstītu pilsoņus to individuālajos centienos padarīt bagātus sevi un savas ģimenes. Tomēr šīs valdības rada šķiru sistēmas, balstoties uz ekonomisko statusu, kas vairāk iespēju un panākumu sniedz tiem, kas pieder *augstākām šķirām*. Neviena no demokrātijām nekad nav ievērojusi svarīgo kritēriju — *vienlīdzīgi* kalpot (*Saules tips*) *visu* cilvēku vajadzībām.

Nepilnīgajā pasaulē vairākumam reti kad ir taisnība. Pat Amerikas Savienoto Valstu pirmajā šķietami *brīvajā* demokrātijā vairākums reiz uzskatīja, ka ir *pareizi* un *atbilstoši* turēt īpašumā citus cilvēkus kā vergus, lai padarītu sevi bagātus, un liegtu sievietēm tās tiesības, kas ir vīriešiem. Kad pirmoreiz tika izveidota šī tā saucamā „brīvā demokrātija", *vairākums* uzskatīja arī, ka iedzimtie Amerikas indiāņi ir *zemākas* šķiras cilvēki. Tas bija attaisnojums tam, ka

stiprākais vairākums ar *spēcīgākiem* ieročiem nozaga zemi Amerikāņu indiāņiem un iznīcināja viņu „mežonīgo" dzīvesveidu. Tuvāk mūsdienām *vairākums* uzskatīja, ka mīlestība, kas pastāv starp diviem ar brīvo gribu apveltītiem viena dzimuma cilvēkiem, ir aplama.

Kādā nesenā šīs Zemes vēstures posmā *vairākums* no cienījamākajiem, smalkākajiem un izglītotākajiem cilvēkiem uzskatīja, ka zeme ir plakana. Šie paši nezinošie cilvēki vadīja valdības, kas kontrolēja cilvēkus. Diemžēl mums ir ļoti maz pārliecības, ka tie, kuri ir cienījamākie, smalkākie un izglītotākie cilvēki mūsu *mūsdienu pasaulē* (tie, kuri pašlaik kontrolē pasaules valdības), nav tikpat nezinoši kā *vairākums* no mūsu priekštečiem.

Visi šie fakti rāda, *kā* un *kāpēc* tāda demokrātija, ko veido *ar brīvo gribu apveltītu cilvēku vairākuma* balss un balsojums, nekad nevadīs uz ilgstošu mieru un laimi **visiem** ar brīvo gribu apveltītajiem cilvēkiem *vienlīdzīgi*. Vienīgais *cilvēcības tips*, kam var uzticēt rīkoties vienīgi citu cilvēku labā, ir tie, kas ir *Saules tipa* cilvēki. Ironiskā kārtā Saules tipa kalpotājs nenostrādātu pat vienu dienu kā vadītājs vai amatpersona kādā valdībā vai kādā citā institūcijā, kas kontrolē cilvēku dzīves šajā *nepilnīgajā* pasaulē.

7. PERFEKTAJAM PĀRRAUGAM IR JĀBŪT CILVĒKAM

Ieprogrammēts robots, kaut arī tajā nebūtu negatīvo *cilvēcisko* tieksmju, kā *cilvēku pārraugs* būtu pārāk bezpersonisks. Kā gan tas spētu pasmaidīt vai smieties? Cilvēkam nav nekā mīļāka — gan pašlaik, gan nākotnē — par labu humora izjūtu. Kā gan robotu varētu ieprogrammēt, lai tas mūs saprastu un smietos kopā ar mums un par mums?

Neviens no mums nekad nejustos patīkami, ja mēs ļautu, lai mūs vadītu kāds objekts, kas *nav cilvēks*, un tam būtu pilnīga vara un kontrole pār mums uz visiem laikiem. Mēs nebūtu laimīgi, un mēs nevarētu uzticēties tādam „aparātam". Kas notiktu, ja sabojātos tā funkcijas un tas sāktu radīt citus aparātus, kas būtu ieprogrammēti tikt vaļā no cilvēkiem? (Mūsdienās par šo žanru ir izveidotas vairākas *fantastikas* filmas.) Mūsu laime balstās uz mūsu *sākotnējām* pieredzēm, un neviena no šīm pieredzēm neietvēra paklausību vai norādījumu saņemšanu no nesmaidoša, mijiedarbībā neesoša ne–CILVĒKA! Ņemot to visu vērā, kļūst skaidrs, ka mūsu vienīgā izvēle attiecībā uz to, kas valdītu pār mums, būtu mums līdzīgs cilvēks.

Mūsu radītāju atbildība ir nodrošināt, ka šāds cilvēks pastāvētu un tiktu pareizi apmācīts, lai šis cilvēks *nevarētu* ciest neveiksmi tajā nolūkā, kam šis cilvēks ir radīts; un šī *viena cilvēka* vienīgais nolūks ir atbalstīt un mūžīgi turpināt pilnīgu pārvaldību. Šīs pārvaldības pilnvarām jāgulstas tikai uz šīs personas pleciem. Šīs personas rokās jābūt visam spēkam un varai; un šim cilvēkam jārīkojas vienatnē, lai to neietekmētu nekāda cita motivācija vai kāds cits cilvēks, kas varētu likt šim cilvēkam ciest neveiksmi.

Tomēr šis cilvēks **nedrīkst** būt apveltīts ar brīvo gribu kā tie, kuriem šis cilvēks kalpo. Šis cilvēks kļūs par to **vienu**, kurš pārraudzīs un mūžīgi atbalstīs ***pilnīgās pārvaldības*** principus, kas, pielietojot tās spēkus, sekmē cilvēku laimi visā mūžīgajā Visumā. Šis cilvēks var to paveikt vienīgi tad, ***ja*** šī persona ir nopamatota ***neciest neveiksmi***.

8. AUGSTI ATTĪSTĪTIE VĪRIEŠI IR ATBILDĪGI PAR PILNĪGU PĀRVALDĪBU

Augsti attīstītās cilvēku sabiedrībās vīrieša loma atšķiras no sievietes lomas. Vīrieši (tēvi) ir tie, kas ir atbildīgi par to cilvēku audzināšanu un apmācīšanu, kas kļūs par pārvaldības vadītājiem. Viņi *nopamato* šos no jauna radītos cilvēkus, lai tie kļūtu par vīriešiem, līdzīgi kā viņi, tādējādi pārvaldības pārraugi visā Visumā vienmēr ir vīriešu dzimuma.

Tas nenozīmē, ka dzimumu starpā pastāv nevienlīdzība. Nevienlīdzības nav — ir tikai specializācija. Termini *sieviete* un *vīrietis* ir apzīmējumi, kas doti tiem cilvēkiem, kuriem ir attiecīgās ķermeņa daļas un kuri spēj radīt dzīvību, kā paskaidrots iepriekš. Katram ir specializēta funkcija, ko veikt *Cilvēka nopamatošanas procesā*.

9. PILNĪGAJIEM PĀRRAUGIEM NAV BRĪVĀS GRIBAS

Kaut arī doma par tāda cilvēka esamību, kurš apveltīts ar neierobežotu brīvo gribu, ir pievilcīga *individuālisma* sajūtai, kas ir katrā no mums, un loģiski šķiet pareizais veids, kā *nopamatot* cilvēka bērnu, tas *viens*, kurš tiek audzinās, lai kļūtu par pārraugu, tiek *nopamatots* savādāk. Tādēļ ir tādi augsti attīstītie vecāki, kuri neļauj šiem „izraudzītājiem" attīstīt brīvās gribas sajūtu. Šie „izraudzītie" tiek apmācīti un audzināti tā, lai tie kļūtu *tieši tādi* kā viņu vecāks. Tomēr viņiem *nav* brīvās gribas, kas ir vecākam. Viņiem nav izvēles attiecībā uz *cilvēcības tipu*, kas varētu piepildīt viņu vēlmes pēc laimes. Viņu „vēlmes pēc laimes" tiek *nopamatotas* kopš viņu radīšanas paša sākuma un nodrošina šiem *specializētajiem cilvēkiem* prieku no kalpošanas citiem — *tieši to*, ko dara viņu radītāji/vecāki.

10. PĀRRAUGS TIEK NOPAMATOTS BEZ BRĪVĀS GRIBAS

Ar savas dzīvesbiedres palīdzību un ar iepriekšēju nolūku augsti attīstītais vīrietis īpaši rada bērnu, kuru viņš var mācīt un apmācīt ar visu spēku, gudrību un personīgajām īpašībām, kas viņam (tēvam) piemīt. Šis bērns kļūst gan par tēvu, gan par dēlu — par dēlu miesas dēļ, ko radījusi viņa māte, un par tēvu tāpēc, ka viņa *esence* ir precīzs atspulgs tam, par ko ir kļuvis viņa tēvs.

Viena izteikta atšķirība starp tēvu un dēlu ir tāda, ka tēvs ir kļuvis par to, kas viņš ir, pielietojot savu brīvo gribu un izvēloties kļūt pa radītāju. Savukārt *specializētais* dēls, kurš tiek sagatavots pārrauga atbildībai, neattīsta labprātību un vēlmi kalpot, pielietojot savu brīvo gribu. *Iepriekš nolemtais pārraugs* jau no paša sākuma tiek sagatavots veikt konkrētas funkcijas, ko noteikuši viņa vecāki/radītāji. Pārējie no mums tika radīti kā bezdzimuma cilvēki, kuri kādu dienu paši izvēlēsies — pirmkārt, vai mēs vispār vēlamies dzimumu, un, otrkārt, vai šis dzimums būs vīriešu vai sieviešu dzimums. Iepriekš nolemtais pārraugs tika radīts kā vīrietis kopš paša iesākuma.

Šiem pārraugiem netiek ļauts pieredzēt brīvās gribas pielietošanu, kā to dara visi pārējie

bērni. Viņu stingrā audzināšana un apmācība sagatavo viņus kalpošanas dzīvei, līdzīgus viņu vecākiem, kuri tiem neļauj izvēlēties nevienu citu dzīvesveidu. Tā kā viņu *Nopamatošanas process* tiek strukturēts no paša iesākuma, viņiem nav nevienas citas pieredzes, uz kurām balstīt savas rīcības nākotnē. Par viņu „*laimes iestatījumu*" kļūst tās atmiņas, kas tika iedvestas viņu *esencē*, kad viņi tika *nopamatoti* darīt to, ko viņu vecāki bija viņiem paredzējuši.

Galvenā atšķirība starp bērnu, kas tiek *nopamatots* būt par pārraugu, un parastu, neierobežotu cilvēkbērnu ir tāda, ka pārrauga vecāki *izplāno*, lai bērns kļūtu līdzīgs viņiem (vecākiem). Šādu nodomu un gaidu nepastāv attiecībā uz parastiem cilvēkbērniem. Citiem bērniem netiek veikta nekāda specializēta apmācība. Šiem *neierobežotajiem* tiek ļauts pieredzēt dažādās vides visus aspektus un pieredzes un izvēlēties, kura no tām tiem individuāli atbilst vislabāk.

11. PĀRRAUGS IR PILNĪGS TĒVA PIEMĒRS

Šis pārrauga nopamatošanas process palīdz izpildīt augsti attīstītā vīrieša atbildību pret visiem jaunajiem cilvēkiem, kurus viņš rada. Viņš ir atbildīgs par to, kā šie cilvēki tiks mūžīgi pārvaldīti. Viņa pienākums ir nodrošināt, lai katram no viņa bērniem būtu līdzvērtīga iespēja kļūt par personību un spēja paust savu individualitāti saskaņā ar katra cilvēka dabu, kas apveltīta ar brīvo gribu.

Citiem vārdiem, mūsu tēva/radītāja pienākums ir nodrošināt to, ka mēs varam darīt visu, ko vēlamies, ja vien tas, ko mēs darām, netraucē vai nekavē to, ko kāds cits viņa bērns vēlas darīt. Lai to īstenotu, viņš rada sev pilnīgu piemēru jeb labāk — savu pienākumu pārraugu.

Tā kā augsti attīstītais vīriešu kārtas cilvēks var radīt bezgalīgi daudz Saules sistēmu, kurās izvietot savus bērnus, viņam jānodrošina, lai katrai no viņa jaunajām Saules sistēmām būtu kāds pārraugs, jo viņš pats nevar vienmēr visur būt klāt. Katrai no jauna radīto cilvēku grupai (jeb, citiem vārdiem, sērijai) tiek radīta jauna Saules sistēma, kā arī savs pārraugs. Katrs jaunais pārraugs paliek augsti attīstītā vīriešu kārtas radītāja apmācībā, līdz visa bērnu sērija, kurai ir nozīmēts pārraugs, ir gatava doties uz attiecīgo Saules sistēmu un sākt cilvēciskās attīstības otro etapu *nepilnīgajā* pasaulē.

Kad no jauna radīto cilvēku grupa, kurai mēs piederam, tika ievietota mūsu Saules sistēmā, mūsu augsti attīstītais tēvs bija brīvs, lai sagatavotu kādu *citu pārraugu* jaunai cilvēku grupai, ko ievietot kādā citā, atšķirīgā Saules sistēmā. Šis process turpinās mūžīgi — pasaules bez gala.

12. VIENĪGI PĀRRAUGS VAR BEIGT CILVĒKU ESAMĪBU

Atšķirībā no saviem vecākiem (kuri ir augsti attīstīti cilvēki, kuriem tika dota izvēle un kuri *pieņēma lēmumu* kļūt par augsti attīstītiem vecākiem), pārraugs nevar pieļaut un nekad nepieļaus kādu kļūdu, izmantojot savu gribu. Viņa vecāki *varēja* pieļaut kļūdu saskaņā ar savu **brīvo** gribu, taču pārraugam nav tādas pat brīvās gribas vai spējas to darīt. Vēlreiz — viņam

netika dota izvēle attiecībā uz to, par ko viņš vēlas kļūt kā cilvēks. Viņa dzīve bija iepriekš nolemta no iesākuma — veikt noteiktu uzdevumu.

Zināmā mērā viņu var salīdzināt ar ieprogrammētu robotu, kurš var darīt tikai to, ko tā radītājs ir ieprogrammējis to darīt. Tomēr, tā kā viņš ir cilvēks un tika *nopamatots* citu cilvēku klātbūtnē, kuri smaida, smejas, izrāda žēlsirdību un pieredz prieku, viņš spēj mijiedarboties ar mums un cienīt mūsu uzskatus un pieredzes, kad mēs darām to, ko mēs izvēlamies darīt ar savu brīvo gribu. Arī viņam ir ķermenis un *esence*, līdzīgi kā mums, un viņš spēj izjust sensoro piepildījumu, kas *cilvēkam* sniedz laimi.

Kad mūsu *esence* tika radīta, izveidojās ķīmiskās saites starp tās elementu molekulām, kas to padarīja par nesagraujamu. Neatkarīgi no tā, cik daudz enerģijas tiek pielikts mūsu *esences* atomu struktūrai, nekas nevar likt šīm saitēm sairt. Tādēļ, ja kāds cilvēks sadeg, tad neatkarīgi no tā, cik karsta bija uguns, šī cilvēka *esenci* neietekmē nekāds karstuma daudzums. Nav tāda ķīmiskā aģenta vai kādas citas vielas, kas var ietekmēt cilvēka *esences* strukturālo uzbūvi, — nekā tāda nav Visumā.

Tomēr pārraugs *var* izjaukt *esenci*. Šai būtnei būs zināšanas un fiziskais ķermenis, kas viņam ļaus izjaukt to elementu saites, kas veido *esenci*, taču tas tiks darīts tikai noteikta, ļoti reta mērķa dēļ, kas sīkāk tiks pārrunāts vēlākā nodaļā. Vienīgais iemesls, kāpēc viņš to jebkad darīs, — ja ar brīvo gribu apveltītais cilvēks izvēlēsies beigt savu esamību pēc savas brīvās gribas.

13. PĀRRAUGI APLIECINA NO JAUNA RADĪTĀ PĀRRAUGA GATAVĪBU

Kaut arī mūsu radītājiem/vecākiem ir zināšanas par to, kā var iznīcināt jeb „nogalināt" *esenci*, un viņi var iemācīt pārraugam, kā to izdarīt, viņiem nav tāda fiziskā ķermeņa, lai to paši izdarītu. Pārraugiem ir specializēts ķermenis, kas tiek dots tikai tiem, kas pārvalda un *pārrauga* cilvēces sabiedrību. Tāpat kā noteiktiem dzīvniekiem ir specializēti ķermeņi, lai darītu to, ko citi dzīvnieki nevar, pārraugam tiek dots tāds ķermenis, kas spēj sniegt atbilstošu pavēli, kas var iznīcināt cilvēka *esenci*.

Gala vārds par to, kurš saņem tādu ķermeni, kam dota augstākā vara iznīcināt cilvēka *esenci*, ir „pārraugam", kurš ir atbildīgs par to, ko dara katrs *tēvs*. Katram ar brīvo gribu apveltītam cilvēkam ir iecelts pārraugs — tā tas vienmēr ir, un tā tas vienmēr būs. Tēvu pārraugs nodrošina, ka tie, kurus tēvs sagatavo šim spēkam, ir atbilstoši apmācīti un ir gatavi pareizi veikt svarīgos pienākumus. Tādēļ, lai arī pārraugus sagatavi tēvi, tikai citi pārraugi var apstiprināt *pārrauga spēka* un *atbildības* galīgo piešķiršanu.

Tā kā tikai pārraugam ir dots „pārrauga" spēks un zināšanas, viena no viņa atbildībām ir radīt ķermeņus visiem pārraugiem, kas ir viņa kompetencē. Cilvēka *esence* tiek ievietota vīriešu kārtas ķermenī tāpat jebkurā citā ķermenī. Kā tika paskaidrots, vienīgā atšķirība ir tā *nopamatošanas* veidā. Tomēr šim ķermenim piemīt daudz lielākas spējas nekā jebkuram ar brīvo gribu apveltītajam cilvēkam.

14. RADĪTĀJI NEVAR IZNĪCINĀT CILVĒKU, KO TIE RADĪJUŠI

Ir divi galvenie iemesli, kādēļ augsti attīstītajiem cilvēku radītājiem, kuri nav pārraugi, netiek ļauts iznīcināt cilvēka *esenci* pēc tam, kad viņi to ir radījuši.

Pirmkārt, pateicoties brīvajai gribai, šīs būtnes var darīt, ko vien vēlas un kad vien vēlas. „Kļūda" ir tāda brīvās gribas izmantošana, ka nevada uz to, kas būtu vislabākais šim cilvēkam vai visai cilvēcei. Un, tā kā augsti attīstītie radītāji tika nopamatoti savādāk nekā pārraugs un tiem ir dota rīcības brīvība, tie *var* pieļaut kļūdu. Parasti tie nepieļauj kļūdas, taču tāda iespēja pastāv. Tādēļ, lai pārējā cilvēce mūžīgi justos droša un neapdraudēta, mēs varam būt pārliecināti, ka augstākā vara ir dota **tikai** tiem, kuri to *nevar* izmantot nepareizi un kuri *nevar* kļūdīties.

Otrs iemels ir līdzjūtība pret šiem ar brīvo gribu apveltītajiem cilvēku vecākiem. Tieši tāpat kā jebkuram normālam cilvēkam būtu ļoti grūti nogalināt citu cilvēku, sevišķi savu bērnu, augsti attīstītajam vecākam būtu visvisādi *brīvās–gribas* pamatojumi par to, kādēļ viņu bērnam būtu jādod vēl viena iespēja vai būtu jāizrāda līdzjūtība un žēlastība. Taisnību var pienācīgi izrādīt tikai tie, kuriem nav nekādu emocionālo saišu ar personu, kura tiek tiesāta, un kuri ievēro likumu neatkarīgi no savām personīgajām sajūtām. Kaut arī pārraugs var saprast mūsu pieredzi, jo no viņa tiek prasīts pārdzīvot *nepilnīgās* pasaules likstas kopā ar mums pārējiem, viņa nopamatošana nodrošina, ka viņš nekad nepieņems draudzībā balstītu (nepotisku) vai neobjektīvu spriedumu.

15. PĀRRAUGS REDZ UN IZTURAS PRET VISIEM CILVĒKIEM VIENLĪDZĪGI

Pārraugs sava *Nopamatošanas procesa* laikā ir izolēts no visiem pārējiem cilvēkiem. Viņš neveido draudzības saites, tuvas attiecības vai jebkādas ciešas saites, izņemot tikai ar vienu personu, vīrieti vai sievieti, kas kļūs par viņa partneri. Viņam visi cilvēki ir pilnīgi vienādi attiecībā pret sevi.

Viņš pastāv, lai varētu kalpot visiem cilvēkiem vienlīdzīgi. Viņš pastāv, lai pārliecinātos, ka katrs no viņiem īsteno mērķi, kam viņi tika radīti, — būt laimīgiem — un lai nodrošinātu, ka neviens no viņiem nekavē vai netraucē cita cilvēka laimi. Viņš mācās, kā to darīt, esot kopā ar savu tēvu visu laiku, kamēr viņš tiek *nopamatots*. Viņš vēro, kā viņa tēvs kalpo citiem. Viņam ir ļoti ierobežota saskarsme ar citiem savu vecāku bērniem, un, kad viņam tāda ir, tā notiek tikai tādā mērogā, lai noskaidrotu, kāds būtu vislabākais veids, lai kalpotu viņiem, kā to darītu viņa tēvs.

Tā kā līdz noteiktam zināšanu un attīstības līmenim viņu *nopamatoja* māte, pārraugam *piemīt* spēja būt labam sievietes vai kāda cita vīrieša partnerim, ar ko viņš spēs baudīt prieka pilnību caur cilvēciskām attiecībām un seksualitāti. Viņš mūžīgi nebūs vientuļš. Vienatnē viņš nebūtu laimīgs, jo viņa esamībā nekad nav bijis tāda brīža, kad viņam līdzās nebūtu vai nu viņa mātes, vai tēva; tādēļ viņam ir nepieciešams vai nu sieviešu, vai vīriešu dzimuma partneris. Tā kā pārraugi nerada jaunus cilvēkus, nav nekādas vajadzības, lai viņa partneris būtu sieviešu dzimuma māte. Daži pārraugi izvēlas vīriešu dzimuma partneri. Jebkurā gadījumā, katram

pārraugam būs viens cilvēks, kurš tam sniegs vislielāko laimi.

16. PILNĪGAIS PĀRVALDNIEKS NEKAD NEPIEĻAUS NEVIENU KĻŪDU

Nozīmīgākais aspekts zināšanās, ka tikai *viena* persona mūsu esamībā varēs pārvaldīt mūsu dzīves, ir pārliecība, ka mūsu dzīvības un laimes garantija mūžam paliks nemainīga (droša). Esot viņa uzmanības lokā un vadībā, tas *viens*, kurš tika īpaši radīts un sagatavots šim mērķim, nekad mūs nepievils. Viņš vienmēr būs līdzās. Viņš būs *vienīgais* cilvēks Visumā, kuram būs jebkāda vara un spēks pār mums. Mums nekad nevajadzēs raizēties, ka viņš varētu netaisni piemērot savu varu un spēku pār mums.

KOPSAVILKUMS

Ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem nav iespējams dzīvot mierā un laimē, ja viņu brīvā griba netiek kaut kādā mērā kontrolēta un ierobežota. ***Pilnīgās*** pārvaldības nolūks ir piemērot pār mums atbilstošu spēku un varu atbilstoši tās kontroles un ierobežojumu pareizajiem parametriem. Tas nodrošina, ka pret mums visiem izturas vienādi un mēs visi spējam piepildīt savas radīšanas mērķi, individualizējoties un gūstot labumu un prieku no savas esamības tā, kā mēs to vēlamies.

Patiesa un *pareiza* pārvaldība nekad mums neteiks, kas jādara, kā arī neieviesīs likumus, kas jebkādā veidā atņemtu mums tiesības darīt to, ko mēs vēlamies darīt. Tā pastāv, lai aizsargātu mūsu tiesības no visiem citiem Visumā, *tostarp* no tiem, kuri mūs radīja un sniedza mums vajadzīgās iespējas meklēt savu personīgo laimi, lai kādas būtu mūsu „vēlmes pēc laimes".

Ir nepieciešams *viens vienīgs*, spēcīgs, cilvēcisks vadītājs, lai Saules sistēmā, pār kuru viņš ir iecelts, būtu pastāvīgs miers un kārtība; tas nodrošina pastāvīgu kārtību visā Visumā. Kārtība, ar ko Visums tiek uzturēts, vienmēr ir bijusi nemainīga, un tā vienmēr būs nemainīga. To nodrošina ieceltais pārraugs. Turpmākajās nodaļās mēs pārrunāsim vairāk par viņa lomu un par to, kā viņš pārvalda un mijiedarbojas ar mums mūsu Saules sistēmā.

9. NODAĻA Mūsu Saules sistēmas radīšana

Tur ir Saturns, pirmā no klīstošajām zvaigznēm. ... Pēc tās nāk Jupiters. ... Pēc tam ir Marss.... Ceturtajā vietā, kā mēs esam teikuši, ir Zeme. ... Piektajā vietā ir Venēra. ... Visbeidzot Merkurs. ... Visa vidū atrodas Saule. ... Tādējādi patiešām Saule, it kā sēžot karaliskā tronī, pārvalda savu Zvaigžņu saimi, tām riņķojot ap to.... Tad mēs šajā iekārtojumā saskatām Visuma brīnumaino simetriju un tādu pārliecinošu sasaisti debess ķermeņu kustības un izmēru saskaņā (harmonijā), kādu nevarētu pamanīt nekādā citā veidā.

— Koperniks

1. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES NOSAKA, KAD MŪSU NOPAMATOŠANA IR PABEIGTA

Augsti attīstītās mātes izlemj, cik daudz bērnu viņas vēlas katrā bērnu grupā (katrā nopamatošanas periodā). Katrai bērnu grupai ir atšķirīgs laika „periods", atkarībā no tā, cik ātri no jauna radītās atvases izlemj, kas tie vēlas būt. Tā kā augsti attīstītajās pasaulēs nepastāv laiks jēdziens, nav noteikts kāds konkrēts laiks, kurā cilvēkiem būtu jānopamatojas. Mums ir tik daudz laika, cik mums vajadzīgs.

Bērnu skaits, ko mūsu vecāki rada, ir atkarīgs no tā, cik ilgs laiks vajadzīgs, lai attiecīgā bērnu grupa (sērija) izdomātu, kas tie vēlas būt, jeb labāk — kādu *cilvēcības tipu* tie sev izvēlas *Nopamatošanas procesa* laikā. Augsti attīstīta māte nerada bērnu pēc bērna, kas galu galā izraisītu planētas pārapdzīvotību; tāpat viņa nerada vairākus bērnus vienlaikus, kā arī nerūpējas par vairākiem bērniem vienlaikus. Viņai vienlaikus ir tikai viens bērns, un viņa palīdz šim bērnam adaptēties jaunajā vidē, pirms rada kādu citu bērnu. Šī sevišķā individuālā uzmanība pret *vienu* ir nepieciešama, jo māte ir atbildīga par no jauna radītās būtnes *cilvēcības pamatu*. Viņa ir jāpārliecinās, ka process ir apmierinoši iesākts vienam bērnam, pirms viņa var pievērsties citam; un dažiem bērniem ir vajadzīgs ilgāks laiks nekā citiem, lai pietiekami labi adaptētos savā vidē, lai tos varētu atstāt vienus pašus turpināt savu *nopamatošanos*.

Visiem no jauna radītajiem cilvēkiem būs pietiekami daudz laika savas attīstības *nopamatošanas* etapā, lai mācītos visu, kas ir jāzina par itin visu Visumā. Lai mēs varētu skaidri noteikt, kurš *cilvēcības tips* ir mums pareizais, mums ir jāzina viss, kas zināms par to, ko nozīmē būt cilvēkam. Nav nekādu „pārsteigumu" vai kaut kas, ko mēs būtu palaiduši garām vai neapdomājuši, izvērtējot iespējas, kas saistītas ar katru *cilvēcības tipu*. Kad pienāca laiks, kad mēs bija gatavi izvēlēties, kas mēs būsim visu atlikušo mūžību, mēs zinājām tikpat daudz kā mūsu radītāji un jebkura cita augsti attīstīta būtne Visumā. Tāpēc vajadzīgi miljardiem gadu (saskaņā ar mūsu mirstīgo *laika* uzskaiti), lai mēs izietu caur *Nopamatošanas procesu*.

Tālāk sniegts vienkāršs piemērs par notiekošo (visi skaitļi šajā piemērā ir tikai hipotētiski).

2. KATRAS PLANĒTAS LIELUMU NOSAKA CILVĒCĪBAS TIPA IZVĒLES

Ja miljons cilvēku vēlas būt mātes, tad Venērai līdzīga pasaule (kā piemēru izmantojot mūsu Saules sistēmu) tiktu radīta ar diametru, teiksim, 8000 km. Ja būtu divi miljoni cilvēku, kuri vēlas būt mātes, tad Venēras diametrs būtu 16 000 km. Līdzīgi, ja būtu tikai 500 000 cilvēku, kuri vēlas būt mātes, tad Venēras diametrs būtu tikai 4000 km.

Planētām, kurās tiek ļauts radīt jaunus cilvēkus, ir ierobežots lielums atbilstoši cilvēku skaitam, kuri pieņēmuši lēmumu kļūt par radītājiem. Planētas lielums ir tieši saistīts ar šo noteikto skaitu. Uz šīm planētām ir noteikts telpas apjoms, kas nepieciešams, lai paveiktu *Nopamatošanas procesu*.

Augsti attīstīto vecāku kopienas aizņem tikai nelielu planētas daļu. Pārējā planēta ir pieejama attīstības etapā esošo cilvēku izmantošanai atbilstoši individuālajai brīvajai gribai. Pēc tam, kad no jauna radītie cilvēki ir attīstījušies par to, par ko tie ir izvēlējušies būt, pielietojot savu brīvo gribu, šie „bērni" turpina dzīvot uz savu vecāku pilnīgās planētas (piem., Venērai vai Merkuram līdzīgas planētas), līdz tiek sagatavota viņu pašu Saules sistēma, kur viņi dzīvos mūžīgi.

Tā kā jauni cilvēki netiek radīti visi uzreiz, katram ir ļoti daudz *laika*, lai attīstītos savā tempā. Piemēram, tie, kuri tika radīti kā *pirmie* mūsu cilvēku grupā, gaidīja, līdz visi cilvēki, kas tika radīti mūsu grupā, tika radīti un pienācīgi *nopamatoti*. Tā kā mūsu pirmsmirstīgajā pasaulē nepastāvēja laiks jēdziens, *pirmajiem*, kas tika radīti, nebija nekādu problēmu pagaidīt *pēdējos*.

Mūsu grupas „pārraugs" tika radīts kā *pirmais*. Tas viņam deva iespēju vērot savu vecāku jaunākos bērnus, kā viņi aug un attīstās miljardiem gadu laikā. Mūsu vīriešu kārtas tēvs–radītājs ir savienots ar katru no saviem bērniem caur katra unikāli „atzīmēto" *esenci*. Tāpat arī katrs pārraugs izveido šāda veida savienojumu ar tiem cilvēkiem, kas pieder tai bērnu grupai, kurai viņš tika radīts, — pateicoties viņa ķermeņa unikālajam spēkam un spējām. Šādējādi mēs esam droši, ka mūsu pārraugs savu pienākumu veiks taisnīgi un objektīvi, darbojoties ar katru no mums visu mūžību, saskaņā ar mūsu vēlmēm pēc laimes.

3. PLANĒTAS IR ĪPAŠI IZVEIDOTAS CILVĒKU NOPAMATOŠANAS PROCESAM

Kā piemēru izmantojot mūsu pašu Venēru un tos pašus *hipotētiskos* skaitļus kā iepriekš, mēs varam iztēloties planētu šādā veidā:

Venēra ir aptuveni tikpat liela kā mūsu Zeme. Tādējādi vienu miljonu cilvēku liela sabiedrība būtu kā mazs punktiņš uz visas planētas, kas aptuveni būtu tik liels kā Sandjego pilsēta ASV Kalifornijas štatā. Pēc savu pirmo nopamatošanas gadu pavadīšanas kopā tikai ar savām mātēm, no jauna radītajiem cilvēkiem ir pieejama pārējā pasaules daļa, lai to pētītu un pieredzētu, kā vien to vēlas.

Saskaņā ar Zemes laika skalu, māte pārrauga un tieši kontrolē (kaut arī vienmēr atļauj

pilnīgu rīcības brīvību) bērna aktivitātes aptuveni 1000 gadus.

(Jāpatur prātā, ka pilnīgajā cilvēku pasaulē nepastāv nekādu laika ierobežojumu vai kvantitatīvo mēru; tādēļ augsti attīstītam cilvēkam 1000 gadi mūsu pašreizējā pasaulē varētu šķist kā viena diena. Tā kā laika jēdzienam *pilnīgajā* pasaulē — pasaulē, kurā mēs mājosim nākotnē, — nav nekāda pielietojuma, laika skalas radīšana ir noderīga tikai perspektīvas radīšanai, lai mēs mentāli to spētu izprast *nepilnīgajā* stāvoklī, lai ***patiesā realitāte*** būtu saprotama.)

Pēc šī sākotnējā laika pavadīšanas kopā ar bērnu, māte apturēs savu tiešo iesaistīšanos bērna dzīvē un ļaus tam turpināt attīstīties pašam. Līdz šim brīdim bērns ir atbilstoši vadīts un ir izveidojis savu *cilvēcību*, taču tas nenozīmē, ka ir izvēlējies tās *tipu*. Lai izvēlētos *cilvēcības* ***tipu***, nepieciešamas daudzas pieredzes un daudz laika.

Tādēļ, pirms māte aptur savu tiešo līdzdalību attīstības etapā esošā bērna dzīvē, viņa pārliecinās, ka bērns atbilstoši uzvedīsies citu cilvēku starpā. Spēja atbilstoši uzvesties ir mūsu *cilvēcība*. Šī *cilvēcība* ir visu cilvēku būtība neatkarīgi no *cilvēcības* ***tipa***. Kad māte ir atbrīvojusies no savas atbildības par bērnu, viņa ir brīva radīt citu bērnu.

Izmantojot nejaušus skaitļus, lai izskaidrotu to, ko mēs cenšamies saprast par savu pirmsmirstīgo esamību, pieņemsim, ka ir miljons māšu un katrai no viņām ir bērns ik pēc 1000 gadiem. Pēc 10 000 gadiem šīs mātes būtu nopamatojušas 10 miljonus bērnu, pēc 20 000 gadiem — 20 miljonus, un tā tālāk.

Pieņemot, ka mūsu Saules sistēma tika radīta, lai tajā izmitinātu 15 miljardus cilvēku un parūpētos par katra individuālajām vēlmēm pēc telpas atbilstoši katra cilvēka *cilvēcības tipam*, mūsu 1 miljonam māšu bija vajadzīgi 15 miljoni gadu, lai pabeigtu tikai sākotnējo *Nopamatošanas procesu* tai bērnu grupai, kurai mēs piederam. (Jāpatur prātā, ka šie skaitļi ir tikai hipotētiski un tiek lietoti tikai tāpēc, lai mums palīdzētu iztēloties *realitāti*.)

Kad mēs visi tikām atbrīvoti no mūsu mātes aizbildniecības un vadības, katram no mums bija tiesības dzīvot mūsu pirmsmirstīgajā pasaulē tikpat ilgi kā citiem, lai turpmāk pārbaudītu mūsu apņēmību būt tādiem, kādi mēs izvēlējāmies būt (ieskaitot mūsu cilvēcības *tipu*). Tā kā *Nopamatošanas process* nosaka, kāda tipa cilvēki mēs būsim visu savu atlikušo esamību, tad, kad mēs bijām pabeiguši šo procesu, mūsu radītāji precīzi zināja, kāda lieluma planētas un cik daudz planētu bija nepieciešams mūsu Saules sistēmā.

4. PIEREDZE NEKONTROLĒTĀ VIDĒ

Esot ar savām augsti attīstītajām zināšanām un tehnoloģijām, mūsu radītāji *būtu varējuši* radīt visu Saules sistēmu faktiski vienā brīdī, veidojot to līdzīgu pilnīgajai pasaulei, kurā mēs tikām radīti. Taču, tā darot, viņi būtu iznīcinājuši cilvēka attīstības otrā etapa galveno nolūku — pieredzēt *nepilnību*.

Kā paskaidrots iepriekš, **pilnīgās** pasaules ir **vienmēr** pastāvējušas un tās ir paredzētas cilvēkiem — augstākajām dzīvības formām Visumā. Pilnīgie cilvēki zina, kā radīt pilnīgu (perfektu) pasauli. Viņi būtu varējuši izmantot *perfekto procesu* (to, kas vienmēr ir pastāvējis),

lai radītu mūsu Saules sistēmu. Taču mēs nekad nebūtu zinājuši, ka šis process ir perfekts, ja vien mēs nepieredzētu *nepilnīgu* procesu.

Perfektais process aizņem burtiski dažas sekundes. *Nepilnīgais* process aizņem miljardiem gadu, kuru laikā tiek iekļauti visdažādākie mainīgie lielumi, kas nesekmē perfektu vidi cilvēkiem. Mūsu radītāji vēlējās mums parādīt, kas notiktu, ja Visuma dabas likumi tiktu atstāti, lai tie darbotos pašplūsmā, — *bez* augsti attīstītu cilvēku iejaukšanās un *pilnīgās* pārvaldības spēka un varas kontroles.

Nepilnīgā pasaule var mums palīdzēt izprast nepieciešamību pēc „pārrauga", kā izskaidrots iepriekšējā nodaļā. Mēs tikām radīti ar uzstādījumu, ka esam *pilnīgi vienlīdzīgi* ar visiem citiem cilvēkiem Visumā, un tolaik mums nebija izprotama „pārrauga" radīšana un absolūtas varas pār mums piešķiršana viņam, ja bija paredzēts, ka mēs visi būsim vienlīdzīgi. Turklāt tas mums palīdzētu saprast, kādēļ tikai cilvēku radītājiem var tikt ļauts rīkoties ar visaugstākajiem Visuma spēkiem — spēju radīt un kontrolēt matēriju, un spēju pieredzēt seksu. Mēs prātojām, kādēļ mums visiem, neatkarīgi no *cilvēcības tipa*, nevarētu būt šo īpašo spēku un sajūtu.

Daļa no šīs *nepilnības* pieredzes ir vērot dabiskās attīstības norisi un to, kas ar to notiek, ja ir pavisam neliela cilvēku iejaukšanās. Tādējādi mūsu pasaule tika lielā mērā atstāta, lai tā pati attīstītos saskaņā ar dabas likumiem, kas nav *pilnīgie* likumi, kas pārvalda Visumu.

5. MUMS JĀPIEKRĪT PAKĻAUTIES VISIEM UNIVERSĀLAJIEM LIKUMIEM

Mums pašiem bija jāuzzina, ka likumi un procedūras, kas Visumā ir pastāvējuši *vienmēr*, ir taisnīgi un patiesi. Mums bija nepieciešams spēt saskaņot savu brīvo gribu, lai pieņemtu faktu, ka šie likumi ir nemainīgi, un vēl svarīgāk — ka tos nevienam *nevajadzētu* mainīt. Bez piespiešanas vai manipulēšanas mums pašiem vajadzēja pieredzēt, kādas sekas ir brīvās gribas nepareizai izmantošanai. Šādu pieredzi mums sniedz *nepilnīgā* pasaule.

Pieredzot gan pilnīgo pasauli, gan *nepilnīgo* pasauli, mēs iegūstam nešaubīgu pārliecību, ka mums ir jāļauj, lai mēs (mūsu brīvā griba) tiktu pakļauti Universālajiem likumiem, kas pārvalda visus cilvēkus. Ja mēs par to neiegūtu pārliecību mūsu cilvēciskās attīstības dažādajos etapos, tad mums nebūtu ļauts turpināt savu esamību kā cilvēkiem, kas apveltīti ar brīvo gribu.

6. VISUMU KONTROLĒ AUGSTI ATTĪSTĪTI CILVĒKI

Itin viss Visumā pastāv augsti attīstīto cilvēku dēļ, un viņi kontrolē visu. Tādēļ mūsu Saules sistēmas radīšanai bija jāsākas ar augsti attīstīta cilvēka–radītāja pavēli, kuram bija spēks un zināšanas to darīt. Pat šis pirmais solis, lai mums izveidotu savu Visuma daļu, parādīja mums, ka Visumā *nekas* netiek darīts nejauši vai bez *noteikta* mērķa. Ja tas tā nebūtu, tad Visums būtu nekontrolējams un haotisks juceklis. Taču tas tā nav, tādēļ tā kārtību noteikti nosaka kāds spēks. Šo spēku, kas Visumu notur kopā un uztur pastāvīgā kārtībā, rada augsti attīstītu cilvēku zināšanas, spēks un griba.

Pilnveidojoties mūsu izpratnei par to, kas patiesībā notiek Visumā, mēs atklāsim, ka „dabas likumi", kā mēs tos pašlaik saprotam, ir tikai pieņēmumi un teorijas, ko radījuši *nepilnīgi* cilvēki, kuriem nav visu puzles gabaliņu. Nav neviena tāda tā saucamā „dabas likuma", ko nevar izmainīt vai ietekmēt augsti attīstīts cilvēks, kuram ir zināšanas un spēks, lai to darītu. Tam nevajadzētu būt nenozīmīgam mūsu ierobežotajai izpratnei, jo mēs pastāvīgi redzam, ka mūsu pašreizējās tehnoloģijas pielāgo dabas likumus, kurus mēs reiz uzskatījām par nemainīgiem. Šādi tika radīta mūsu Saules sistēma bezgalīgajā Visumā, kuram nav ne sākuma, ne gala:

7. VĪRIEŠI IR ATBILDĪGI PAR JAUNU SAULES SISTĒMU RADĪŠANU

Mūsu tēvs nav vienīgais vīriešu kārtas radītājs uz planētas, kurš viņš mājo. Tur ir arī citi, kas līdzīgi viņam, un katrs no viņiem ir atbildīgs par savu bērnu grupu, kas radīti kopā ar sievietēm, kuras ir izvēlējušās katru no viņiem būt par savu bērnu tēvu.

Kā paskaidrots iepriekš, daudzām augsti attīstītām sievietēm ir vajadzīgs tikai viens vīrietis, kas palīdzētu viņu bērnu radīšanā. Tā kā ir pavisam neliels skaits cilvēku, kuri izvēlas būt par vīriešu kārtas radītājiem, vai labāk — tā kā ir tik maz cilvēku, kuriem var uzticēt šādu darbu (lomu), katrai māte ir tikai nedaudzi, ko izvēlēties, kas viņai palīdzētu radīt bērnus.

Esot vienoti apņēmībā izveidot jaunas planētas no jauna radītajiem cilvēkiem, šie tēvi atrod tādas vietas Visumā, kur nav nekā radīta (kur nav organizētas matērijas). Viņi izplāno vietu pilnīgi jaunai Saules sistēmai, ņemot vērā to cilvēku vajadzības, kas būs viņu gādībā un par kuriem viņi būs atbildīgi. Katram vīriešu kārtas radītājam ir pašam sava galaktika, kas ietver visas Saules sistēmas, ko viņš rada cilvēkiem, par kuriem viņš ir atbildīgs. Galaktikas visā Visumā turpina augt un eksponenciāli paplašināties atbilstoši no jauna radīto cilvēku vajadzībām. Šīm galaktikām nav gala un apjoma ierobežojumu. Tās turpina paplašināties, līdz tās šķietami kļūst par pilnīgi jaunu visumu.

Saules sistēmas un līdz ar to galaktikas, kurai tā pieder, lielumu nosaka bērnu vajadzības. Tēvi zina, kas viņu bērniem ir vajadzīgs viņu laimei. Vieta, ko šie tēvi sagatavo katrai jaunai galaktikai, ir saistīta ar viņu pašu galaktiku ar to, ko mūsdienu zinātnieki sauktu par „tārpeju" vai „melno caurumu".

8. PAŠREIZĒJĀS ZINĀTNISKĀS TEORIJAS NAV REALITĀTE

Kaut arī pašreizējā zinātniskā izpratne un teorijas ir tālu no **īstenās patiesības**, tas, ko zinātnieki ir teoretizējuši līdz šim, palīdzēs lasītājam vairāk saprast par to, kas ir patiesā *realitāte*. Kā tika izskaidrots iepriekšējā nodaļā, cilvēki var iztēloties un vizualizēt to, kas varētu būt patiess, kaut arī *nepilnīgo* smadzeņu ierobežojumi varētu to nošķirt no **īstenās patiesības**.

Tagad, kad ir ticis paskaidrots, ka mūsu pašreizējās mirstīgās pasaules zinātniskās teorijas un hipotēzes var būt tikai **īstenās patiesības** daļas, taču parasti tās ir *tālu* no pilnīgās realitātes, mēs varam izmantot dažas no tām un aplūkot to priekšlikumus, lai mums varētu būt labāka

izpratne par **īsteno patiesību**.

(Tomēr mums vienmēr ir jāatceras, ka tas, ko mēs zinām un saprotam šodien uz mūsu Zemes, ir tālu no augsti attīstīto civilizāciju **īstenās realitātes.** Pateicoties brīvajai gribai, mums tiek ļauts rīkoties saskaņā ar to, ko mēs novērojam un varam *iztēloties* mūsu *nepilnīgajā* pasaulē. Tādēļ mēs esam guvuši un turpināsim gūt lielus panākumus jaunu teoriju un hipotēžu radīšanā. Tomēr, turpinot mācīties, mums jāpatur prātā, ka mūsu *nepilnīgajā* stāvoklī mēs vienmēr mācīsimies un nekad nespēsim iegūt pilnīgas zināšanas par ***īsteno*** realitāti. Lai nonāktu pie šādas sapratnes, mums ir nepieciešamas *pilnīgas smadzenes*.)

Ņemot vērā to, ko mēs zinām un varam iztēloties, aplūkosim, ko zinātne teoretizē par „melnajiem caurumiem".

9. ZINĀTNIEKI TEORETIZĒ PAR MELNAJIEM CAURUMIEM

Saskaņā ar pašreizējo zinātnisko novērojumu ierobežoto izpratni, melnie caurumi ir zvaigžņu evolucionārās attīstības galapunkti, kuru masa 10 līdz 15 reizes pārsniedz Saules masu. Šāda ir pašreizējā zinātniskā teorija:

> Ja kāda masīva zvaigzne rada supernovas eksploziju, tā aiz sevis var atstāt diezgan masīvas, izdegušas zvaigžņu atliekas. Kad nekāds ārējs spēks nedarbojas pretēji gravitācijas spēkiem, atlikums var sabrukt sevī. Zvaigzne galu galā sabrūk līdz nulles tilpumam un bezgalīgam blīvumam, radot to, kas ir zināms kā „singularitāte". Palielinoties blīvumam, zvaigznes izstarotie gaismas stari noliecas un galu galā neatgriezeniski aptinas ap zvaigzni. Visi izdalīti fotoni paliek orbītā intensīvā gravitācijas lauka dēļ; tie nekad to neatstāj. Tādēļ, ka pēc tam, kad zvaigzne ir sasniegusi savu maksimālo (bezgalīgo) blīvumu, tā neizstaro nekādu gaismu, to sauc par melno caurumu. (NASA/GSFC, Imagine the Universe! Dictionary, 1997–2009. NASA's Goddard Space Flight Center. 2009. g. 19. aug.)

Kaut arī augstāk sniegtais izskaidrojums nav pilnīgi precīzs, ja atbilstoši izmaina vārdus, var tikt iegūta pilnīga sapratne par to, kas *patiesībā* ir „melnie caurumi":

10. MELNAIS CAURUMS IR KANĀLS, KAS SAVIENO RADĪTĀJU GALAKTIKU AR GALAKTIKU, KURĀ ATRODAS NO JAUNA RADĪTIE BĒRNI

Melnos caurumus var uzskatīt gan par galaktiku galapunktiem, gan par sākumpunktiem. Galaktikas veido daudzas dažādas Saules sistēmas. Saule veido pamatu *katrai* jaunai Saules sistēmai. Kad tiek radīta kāda jauna saule, tās sākumu varētu apzīmēt kā „kodolsprādzienu", kas varētu norādīt uz kādu ierobežotu saistību ar zinātnisko „Lielā Sprādziena teoriju".

Elementi, kas ir saistīti ar jaunas Saules radīšanu, nāk no „tumšās matērijas", kas atrodas tajā vietā, kur tiek veidota jauna Saules sistēma. Augsti attīstīts cilvēks, kuram ir spēks to darīt, organizē nepieciešamos elementu pamatkomponentus no pastāvošās tumšās matērijas, lai radītu

atbilstošu kodolsprādzienu. Viņš izmanto tehnoloģijas un zināšanas, lai izveidotu tos elementus, kas radīs sākotnējo reakciju, kas savukārt vadīs pie katras jaunas supernovas jeb Saules *dzimšanas* (nevis pie *nāves*).

Lai veiktu radīšanas darbību, augsti attīstītie cilvēki izmanto sava ķermeņa enerģiju. Tomēr, pirms jebkāda enerģija tiek pārvietota no kādas Visuma daļas, kur enerģija pastāv (gaismas vai karstuma veidā vai ietverta matērijas saitēs), uz tādu Visuma daļu, kur enerģija nepastāv, tiek radīts kanāls, kas šīs abas Visuma daļas savstarpēji savieno. Šis kanāls ir tas, ko zinātnieki novēro kā melno caurumu.

11. MELNIE CAURUMI IR PAREDZĒTI ENERĢIJAS PĀRNESEI NO VIENAS GALAKTIKAS UZ CITU

Šie „caurumi" ir veids, kā enerģija no vienas Visuma daļas tiek pārvadīta uz citu daļu. Tie darbojas mazliet līdzīgi elektrības vadiem, kas vada elektrību un nogādā to uz paredzēto galamērķi. Lai mūsu radītāji varētu sekot līdzi tam, kas notiek katrā Saules sistēmā, radītā enerģija — ko rada mūsu domas, darbības un burtiski katra enerģijas izdale no katras matērijas daļiņas mūsu Saules sistēmā — tiek pārvadīta caur „melnajiem cauriem" jeb „tārpejām", kas savienota ar viņu galaktiku.

Katru reizi, kad tiek radīta kāda jauna galaktika, tiek izveidots jauns „caurums". Tas ir tādēļ, lai visu enerģiju, ko rada no jauna radītā matērija, varētu novērot un pārraudzīt tās radītāji citā Visuma daļā. Tādējādi zinātnieki ir pareizi pieņēmuši, ka no šiem „caurumiem" nevar noplūst nekāda gaisma vai enerģija. Tā kā viņu ierobežotie novērojumi un tehnoloģijas viņiem ļauj redzēt tikai to enerģiju, kas tiek ievilkta šajos caurumos, šie zinātnieki nevar aptvert, kas notiek ar šo enerģiju pēc tam, kad tā ir iegājusi, vai novērot, ka enerģija arī iznāk *laukā* no tiem. Viņi nav atraduši loģisku skaidrojumu, lai formulētu novērojumu par to, kas iznāk *laukā no melnā cauruma* otrā galā. Tāpat viņi nespēj novērot vai mērīt enerģiju, kas nāk laukā no melnā cauruma tajā vietā, kur viņi novēro, ka enerģija tiek ievilkta.

12. MELNOS CAURUMUS VAR SALĪDZINĀT AR SATELĪTU TEHNOLOĢIJU

Iztēlojieties satelīta šķīvi, kas uzstādīts jūsu mājā un uztver signālus no satelīta, kas riņķo ap zemi, un pārvada šo enerģiju caur vadiem līdz jūsu televīzijas iekārtai. Melnā cauruma augšdaļu var salīdzināt ar satelīta šķīvja funkciju, kas ir izveidots, lai uztvertu elektromagnētiskas pārneses un pārvadītu tās caur vadiem uz uztvērēju. Uztvērējs pārveido enerģijas pārneses, un jūsu televizors spēj tās pārvērst tādā vizuālā un audiālā pieredzē, ko cilvēks var saprast.

Līdzīgi arī mūsu radītāji var pārraudzīt visu, kas notiek mūsu galaktikā un Saules sistēmā. „Melnā cauruma" gals, ko mēs varam novērot no mūsu Zemes, ir līdzīgs satelīta šķīvim, kas uztver elektromagnētiskās enerģijas pārneses, kas notiek visā matērijā, sākot no akmens līdz cilvēkam. Melnais caurums uztver enerģiju no vienas galaktikas un pārvada to uz citu. Saņēmējs

(Saules tipa augsti attīstīta cilvēka smadzenes) var pārveidot šo signālu tā perfektā kopijā, kas tika pārvadīts.

13. VISA MATĒRIJA IZDALA RAKSTURĪGAS UN UNIKĀLAS ENERĢIJAS STRUKTŪRAS

Viss pastāvošais izdala noteiktus, unikālus enerģijas līmeņus, kas mūsdienu zinātnē tiek mērītas un definētas kā „frekvences". Šīs enerģijas frekvences saista kopā visas matērijas protonus, neitronus un elektronus. Šī enerģija ir saskatāma un izmērāma ar augsti attīstītām tehnoloģijām. Augsti attīstītajam cilvēkam, kurš saņem visu šo enerģijas frekvenču pārnesi, ir tādas zināšanas un tehnoloģijas, lai atšķirtu, kura matērijas daļiņa rada attiecīgo enerģijas frekvenci vai līmeni un kas notiek ar šo matēriju.

Izvēloties pēc iespējas labākus terminus, lai to aprakstītu, nosauksim šo augsti attīstīto tehnoloģiju šādi: Augsti attīstītie atomenerģijas ģenerētie dzīvības spektrometri (**A**dvanced **N**uclear **G**enerated **E**nergy of **L**ife **S**pectrometers; angliski saīsinājums — **ANGELS**). (*Termins „tehnoloģija", kas izmantots šajā grāmatā, attiecas uz līdzekļiem un veidiem, ar ko cilvēki, pielietojot savu brīvo gribu, iedarbojas uz apkārtējo vidi.*) Šajās procesā netiek izmantoti nekādi aparāti. Saules tipa smadzeņu augsti attīstītā būtība ļauj tai enerģijai, ko rada faktiskais notikums, pārveidoties Saules tipa augsti attīstītajās smadzenēs, līdzīgi kā *nepilnīgajam* prātam parādās sapnis vai vīzija. Paskaidrošanas nolūkā mēs šo spēju sauksim par „ANGELS" funkciju.

14. AUGSTI ATTĪSTĪTO CILVĒKU TEHNOLOĢIJAS ATPAZĪST UN IZMĒRA ENERĢIJU

„ANGELS" var uztvert jebkura enerģijas līmeņa pārneses, kas rodas noteiktā kosmosa reģionā, kur tie tiek pievērsti. „Melnie" jeb „tārpveida" *caurumi* ir īpaši novietoti, lai uztvertu enerģijas pārneses no noteiktiem Visuma reģioniem. Šie īpaši izveidotie enerģijas uztvērēji un kanāli vienmēr tiek vērsti loģistiskā virzienā, ko paredzējis pārraudzīt augsti attīstīts cilvēks.

Kad kāds taurenis pakustina savus spārnus vai kāda baktērija replicējas uz kāda cilvēka netīrajām rokām, katrā no šīm darbībām izdalās enerģija. Visu enerģiju uztver pareizi novietots „caurums", kas šo informāciju tālāk nodod „ANGELS" uz augsti attīstītajām planētām mūsu radītāja Saules sistēmā. Lai kas arī strādātu ar „ANGELS", tas zina, kur katra matērijas daļiņa atrodas un ko tā dara.

15. ENERĢIJU LĪMEŅUS IETEKMĒ TO NOVIETOJUMS VISUMĀ

Enerģijas frekvences emisijas no visas matērijas ietekmē to relatīvais novietojums attiecībā pret „ANGELS". (Katra enerģija emisija ir atšķirīga atkarībā no tās konkrētā novietojuma.) Globālās pozicionēšanas sistēmas vietā, kas pašlaik tiek izmantota uz mūsu

Zemes, lai noteiktu novietojumu, augsti attīstītā tehnoloģija ļauj izmantot **Universālo pozicionēšanas sistēmu.** Ar to „ANGELS" precīzi zina, kurā galaktikā, kurā Saules sistēmā, uz kuras planētas, kurā planētas apgabalā un uz kura cilvēka rokas aug attiecīgā baktērija. Katram Visuma vietas punktam ir īpašs veids, kā ietekmēt visu matērijas daļiņu, kas tur atrodas, enerģijas emisijas attiecībā pret „ANGELS" novietojumu.

Aplūkosim hipotētisku piemēru.

Piešķirsim taureņa A spārnu pakustināšanai frekvenci Abfly105. Kāds cits taurenis, kuram ir tāda pat DNS uzbūve, var būt atrodams jebkurā citā Visumā vietā un tas izdalīs tiešu tādu pašu enerģijas frekvenci. Tomēr taurenis, kurš sakustina savus spārnus mūsu Zemes *Austrumu* puslodē, izdala frekvenci Abfly105*a*, kamēr tā līdzinieks, kas to pašu izdara mūsu pasaules *Rietumu* puslodē, izdalītu frekvenci Abfly105*ab.*

Turklāt tāds pats taurenis, kurš sakustinātu savus spārnus uz līdzīgas planētas blakus esošā Saules sistēmā, izdalītu frekvences līmeni Abfly106a. Pateicoties šādai ilustratīvai „kodēšanai" vai „kartografēšanai", „ANGELS" precīzi zina, kas notiek ar visu matēriju Visumā.

16. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI SPĒJ PĀRRAUDZĪT VISU VISUMU

Izmantojot to hipotētisko piemēru, ko mēs izmantojām iepriekš, lai aprakstītu cilvēka *esences* unikālo „birku", — ja kādai personai Rietumu puslodē uz galvas nolaistos taurenis, kustinot savus spārnus, „ANGELS" uztvertu AB6165 un Abfly105b pārneses. Pateicoties šīm unikālajām enerģijas emisijām, augsti attīstītais cilvēks precīzi zinātu, tieši kāds taurenis kustina savus spārnus uz kura cilvēka galvas un kurā mūsu pasaules daļā, — tas patiešām ir tik vienkārši!

Ja taurenis pārstātu kustināt savus spārnus un atpūstos uz cilvēka galvas, šis taurenis vairs neizdalītu tādu pat enerģijas emisiju (kaut arī tas joprojām izdalītu enerģiju, pēc kuras to varētu identificēt kā noteiktas sugas taureni). Tādējādi mainītos frekvence un to varētu interpretēt kā „miera stāvoklī esošu" taureni, kas atrodas uz cilvēka galvas — pasaules, kas tiek saukta par Zemi, *Rietumu* puslodē.

„ANGELS" acumirklī pārraida enerģijas struktūras Saules tipa smadzenēs, kur tās tiek pārveidotas vizuālos tēlos, ļaujot augsti attīstītajam cilvēkam redzēt to, kas notiek. Un, tā kā skaņa, krāsa un smarža vienkārši ir dažādi enerģijas frekvenču līmeņi, „ANGELS" pārraida skaņas, krāsas un smaržas precīzos frekvenču līmeņus hologrāfiskā virtuālā realitātē, kur augsti attīstītais cilvēks var fiziski piedalīties visā notiekošajā, ļoti līdzīgi kā mēs patiesībā piedalāmies sapņos, kas tiek radīti mūsu *nepilnīgajos* prātos.

Šādā veidā augsti attīstītie cilvēki var piedalīties visā, ko mēs darām, it kā būtu mums līdzās, kaut gan patiesībā tie var atrasties triljoniem kilometru attālumā. Mēs izdzīvojam pieredzi realitātē; viņi izdzīvo pieredzi virtuālā, vīzijai līdzīgā pasaulē, ko rada viņu augsti attīstītais prāts. Šādējādi viņi teorētiski var „iet cauri sienām, mēbelēm u.c.", jo tie ir tikai tēli viņu smadzenēs.

17. VISA MŪSU DZĪVES PIEREDZE TIEK REĢISTRĒTA

Mēs varam iedomāties savas dzīves pieredzi (kāda tā tiek nosūtīta augsti attīstītām būtnēm uz tālām planētām) kā nepārtrauktu enerģijas emisiju sērijas, kas tiek reģistrētas, saglabātas un atsauktas atmiņā ar mūsu *esences* spēku. Itin visu, ko mēs darām, tostarp katru domu (kas arī ir enerģijas produkts) var uztvert augsti attīstītās būtnes, kuras pārrauga mūsu pasauli, tāpat kā tad, ja mēs skaļi izteiktu savas domas. Pirms mēs ko runājam, mūsu smadzenes nosūta enerģiju uz mūsu balss aparātu, kas uztver domas enerģiju un pārvērš to dzirdamās vibrācijās.

„ANGELS" (Augsti attīstītie atomenerģijas ģenerētie dzīvības spektrometri) uztver mūsu domu enerģiju vēl krietnu brīdi, pirms tā sasniedz mūsu balss aparātu. Augsti attīstītās būtnes parasti zina, ko mēs teiksim vai darīsim, pirms mēs to īstenībā sakām vai darām. Tas ir tā, it kā kāds mums sekotu ar videokameru visu mūsu dzīvi un dokumentētu visu, ko mēs darām. Un „ANGELS" ne tikai pārrauga visas enerģijas struktūras, bet arī reģistrē un saglabā visu — katru domu, skatu, smaržu, skaņu, garšu, pieskārienu — itin visu! Mēs varēsim pārskatīt visas savas dzīves pieredzes, kad mēs spēsim izmantot tehnoloģijas, ko augsti attīstītās būtnes atnesīs uz šīs Zemes mūsu *cilvēciskās attīstības trešajā etapā*. (Kādā turpmākā nodaļā mēs pārrunāsim, kāds nolūks ir visu mūsu dzīves pieredžu pārskatīšanai.)

Viss, ko mēs pieredzam, tiek reģistrēts un uzglabāts „ANGELS" augsti attīstītajās atmiņu krātuvēs, saskaņā ar mūsu īpašo *esences birku*. Viss tiek uzglabāts kā unikāli enerģijas līmeņi, ko rada katra pieredze vai doma. Šo glabātuvi nodrošina Saules tipa cilvēku, kuri ir atbildīgi par mums, augsti attīstītās smadzenes. Kā tika pārrunāts iepriekš, *esence* ir neierobežota, pastāvīga reģistrēšanas ierīce — tās spējai darīt to, kam tā ir paredzēta, nepastāv nekādu ierobežojumu.

Šie „ANGELS" jebkurā brīdī var *lejupielādēt* mūsu smadzenēs precīzu mūsu pieredžu atkārtojumu. Ja mums to būtu ļauts darīt ar saviem *nepilnīgajiem* ķermeņiem, mēs varētu lejupielādēt un vērot jebkuru savas esamības daļu, it kā mēs pieredzētu šo notikumu otro reizi — kā *sapni*.

18. PILNĪGĀS SMADZENES ATCERAS UN PIEDZĪVO VĒLREIZ JEBKURU PIEREDZI

Nākotnē, kad mēs saņemsim perfekto (pilnīgo) cilvēka ķermeni, mums vairs nevajadzēs „ANGELS" palīdzību vai novērošanas spējas. Tās enerģijas struktūras, kas rada visas mūsu pieredzes, tostarp redzi, ožu, dzirdi, garšu, tausti un domas, tiek reģistrētas arī mūsu *esences* elementos. Savā ziņā mūsu *esence* ir mūsu personīgā „ANGELS" *bez* iespējas apkopot un pārsūtīt enerģijas struktūras, ko radījuši citi, starp galaktikām, jo šis spēks ir pieejams vienīgi Saules tipa kalpotājiem.

Kad mums būs pilnīgais ķermenis, mēs spēsim atminēties jebkuru pieredzi, kas mums jebkad bijusi, un piedzīvot to vēlreiz savā prātā — līdzīgā, taču pilnīgākā veidā, nekā mēs pašlaik pieredzam notikumus savos sapņos, kad guļam. Brīdī, kad mēs *sapņojam notikumus*, mūsu sapņi

mums šķiet reāli, taču tie neatspoguļo *mūsu īsteno realitāti*, jo mūsu sapņus rada *nepilnīgās* smadzenes, kas reaģē uz mūsu „aizplīvurotās" *esences* spēku.

Kā tika izskaidrots iepriekš, sapņi, kas rodas *nepilnīgajā* stāvoklī, ir ar mūsu realitāti nesaistītas pieredzes, ko bieži vien veido nejaušas un aplamas fantāzijas. Taču fakts, ka *mēs sapņojam*, ir pierādījums tam, ka mums *piemīt* spēja pieredzēt savā prātā tādu notikumu, kas patiesībā nenotiek mūsu pašreizējā realitātē.

Pilnīgajām smadzenēm piemīt spēja radīt mūsu prātā sapņiem līdzīgas situācijas, kas *precīzi* atspoguļo to, ko mēs pieredzējām pagātnē, precīzi reproducējot visu mūsu pieredžu enerģijas līmeņus, kā tie tika reģistrēti, kad notikumi norisinājās patiesībā. Mūsu pieredžu atkārtota piedzīvošana ir domāta mūsu *pašu* labumam, un katra pieredze tiks piedzīvota vēlreiz atbilstoši mūsu personīgajai izpratnei par notiekošo.

Taču „ANGELS" visu reģistrē, *neņemot vērā* personīgo cilvēka izpratni. Citiem cilvēkiem ir iespējams redzēt mūsu pieredzes un izveidot savu izpratni par notikumu, kurā tie nebija personīgi iesaistīti. Šī spēja ir atvēlēta vienīgi Saules tipa augsti attīstītajiem cilvēkiem, kuri vēro mūsu pieredzes ar nolūku, lai tas viņiem labāk palīdzētu kalpot mūsu individuālajām vajadzībām. Taču galu galā vienīgā izpratne vai viedoklis, kas būs svarīgs ikvienam no mums, būs tas, ko *mēs* katrs uztveram, jo katrs no mums rada *savu* realitāti, balstoties uz šīm individuālajām un personīgajām izpratnēm, ko veido pieredzes, pielietojot mūsu brīvo gribu. Citiem vārdiem, mēs neraizēsimies par to, ko kāds cits domā par mums. Un kādēļ gan mums to vajadzētu darīt? Tas *patiešām* neko nemaina mūsu Visumā!

19. NĀKOTNES JĒDZIENI VAR ŠĶIST MULSINOŠI

Augsti attīstītu novērošanas un reģistrēšanas sistēmu ieviešana var šķist tikpat neiespējama mūsdienu pasaules iedzīvotājiem (*aptuveni* 2012. g.), kā mūsdienu tehnoloģijas varētu šķist neiespējamas tiem cilvēkiem, kuri dzīvoja tikai dažas desmitgades vai gadsimtus iepriekš. Tādēļ mums vajadzētu būt ļoti viegli spēt loģiski izskaidrot un aptvert, ko mēs pašlaik mācāmies par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*.

Izpratne par to, kā un kādēļ visu matērijas formu darbības (enerģijas patēriņš) Visumā tiek novērotas un reģistrētas, ir būtiski svarīga, lai mēs iegūtu labāku izpratni par sevi. Tādēļ ir svarīgi, ka mēs atkārtoti aprakstām, izskaidrojam un pamatojamies uz to, ko mēs jau zinām par pamata tehnoloģijām, kuras mēs pašlaik pielietojam.

20. MŪSDIENU VIDEO IERAKSTĪŠANA IR NEPRASMĪGA

Mūsu pašreizējā pasaulē kamera reģistrē to, ko tā saskata, fokusējoties un uzglabājot to, kas tiek atstarots gaismā, kā attēlu. Gaisma vienkārši ir enerģijas pārnese no vienas matērijas daļiņu uz citu. Tādējādi kameras reģistrē enerģijas struktūras, kas nonāk to objektīvos.

Attīstoties mūsdienu tehnoloģijām, attēlu reģistrēšanas tehnikas pastāvīgi tiek uzlabotas. Tomēr mūsu pašreizējās tehnoloģijas ir primitīvas salīdzinājumā ar mūsu nākotnes augsti

attīstītajām tehnoloģijām. Augsti attīstītās būtnes uz citām planētām reģistrē pilnīgi visu, kas notiek uz mūsu Zemes. Jā, itin viss — sākot no mazākā okeāna planktona kustībām līdz katra cilvēka rīcībai uz šīs Zemes — tiek novērots, reģistrēts un saglabāts, un, kā jau tika izskaidrots, to dara augsti attīstītie cilvēki, kuri pārrauga mūsu pasauli.

21. TIEK REĢISTRĒTI SUBATOMU ENERĢIJAS LĪMEŅI

Pašreizējās nakts redzamības tehnoloģijas darbojas, uztverot pieejamo, nelielo gaismas daudzumu (tostarp to infrasarkanās gaismas spektra daļu, ko mūsu acis nemana) un pastiprinot to līdz tādam līmenim, ka mēs varam viegli novērot radīto attēlu. Pašreizējā termogrāfijas (siltuma attēlveidošanas) ierīce darbojas, uztverot infrasarkanās gaismas spektra *augšējo* daļu, ko objekti izdala kā siltumu, nevis vienkārši atstaro kā gaismu. Pārspējot abas no šīm tehnoloģijām, augsti attīstītās tehnoloģijas spēj izmērīt un reģistrēt jebkuru enerģijas līmeni, ko izdala *jebkuras* matērijas formas radītie elektromagnētiskie lauki. Citiem vārdiem, mūsu nākotnes augsti attīstītās tehnoloģijas jeb pareizāk — augsti attīstīto cilvēku pašreizējās tehnoloģijas — spēj saskatīt un reģistrēt enerģiju, kas satur kopā protonus, neitronus un elektronus, no kā veidota matērija.

22. VISAS ZINĀTNISKĀS TEORIJAS IR NEPILNĪGAS

Pašlaik mēs spējam redzēt tik sīkus objektus kā molekulas uzbūvi ar elektronmikroskopu un ļoti tālus objektus, kas atrodas daudzu gaismas gadu attālumā, ar Habla teleskopu. Šīs pašreizējās (primitīvās) liela–attāluma tehnoloģijas ir balstītas uz enerģijas līmeņu, ko izstaro lielā attālumā esoši avoti, *salīdzināšanu* ar tiem enerģijas līmeņiem, ko izstaro *zināmi* avoti, kas atrodas tuvāk Zemei.

Zinātnieki izmanto rentgenstarus, mikroviļņus un citus līdzekļus, lai prātotu par to, kāda matērija pastāv Visumā un ko tā dara. Tomēr atslēgvārds šeit ir „prātošana". Zinātnieki izvirza hipotēzes, balstoties uz saviem novērojumiem un uz to, ko tie pieņem kā patiesību. Taču tas, ko tie zina, ir niecīgs, gandrīz neeksistējošs salīdzinājumā ar **īsteno patiesību** par to, kā lietas pastāv patiesībā.

Pašreizējās tehnoloģijas ir attīstījušās no primitīvām kamerām, ar kurām var iegūt melnbaltas fotogrāfijas no tikai dažu soļu attāluma, līdz satelītu attēliem, kas iegūti daudzu kilometru attālumā. Un šī milzīgā izaugsme ir notikusi relatīvi īsā laika posmā — aptuveni 100 gados. Tādēļ, vai kāds var iedomāties, kādi sasniegumi un uzlabojumi šajās tehnoloģijās tiks gūti nākamo 10 000 gadu laikā! Tomēr ir svarīgi vienmēr paturēt prātā, ka augsti attīstītās un pilnīgās tehnoloģijas ir vienmēr pastāvējušas kaut kur Visumā. Taču, tā kā mūsu pašreizējie prāti nespēj neko atcerēties par pilnību (jo tas ir mūsu pašreizējās attīstības etapa nolūks), mēs varam tikai turpināt izgudrot teorijas un hipotēzes, balstoties uz to, ko mēs varam novērot ar saviem mazāk nekā pilnīgajiem līdzekļiem un izskaidrot ar savām *nepilnīgajām* smadzenēm.

23. VISA MATĒRIJAS IZDALĪTĀ ENERĢIJA TIEK PĀRRAUDZĪTA

Mēs varam palūkoties naksnīgās debesīs un ieraudzīt gaismas punktiņu, ko mēs saucam par zvaigzni (kas tikpat labi varētu būt vesela galaktika ar miljardiem Saules sistēmu, kas līdzīga mūsu galaktikai). Līdzīgā veidā augsti attīstītās tehnoloģijas spēj fokusēties uz to pašu gaismas punktiņu un saskatīt un reģistrēt katru enerģijas izdali — sākot no vismazākās baktērijas līdz lielākajam dinozauram, kas atrodas uz jebkuras no šīs galaktikas Saules sistēmu planētām. Tas jau tika paskaidrots, taču, lai vēl vairāk izskaidrotu šo svarīgo koncepciju, mēs atkal nedaudz izmantosim liekvārdību un izskaidrosim, kā tas notiek un kādēļ tas ir iespējams, kā piemēru izmantojot mūsu pašreizējās tehnoloģijas un izpratni.

24. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS TEHNOLOĢIJAS ĻAUJ REĀLĀ LAIKA REŽĪMĀ VĒROT VISU VISUMU

Mūsu pašreizējās drošības kameru tehnoloģijas ļauj pietuvināt vai tālināt jebkuru noteiktu vietu. Piemēram, no attāluma caur kameru varētu redzēt cilvēku grupu, kas sēž pie galda un ēd vakariņas. Taču, pietuvinot attēlu, varētu ieraudzīt nepamanītu cilvēka matu, kas peld zupas šķīvī. Šo skatu un perspektīvu ierobežo kameras spēja attālināt un pietuvināt attēlu un tās objektīvs.

Ja uz mūsu pašreizējās Zemes mums būtu tādas pat tehnoloģijas, kādas ir pieejamas augsti attīstītajiem cilvēkiem, mēs varētu izvēlēties jebkuru zvaigzni debesīs un pavērst augsti attīstīto „kameru" tās virzienā. „Attālinātajā režīmā" tā izskatītos tāda, kā mēs to pašlaik redzam, — vienkārša zvaigzne debesīs. Taču, ja mēs „pietuvinātos", šī tehnoloģija darbotos līdzīgi kā mikroskops, palielinot jebkuru matērijas daļiņu jebkur „zvaigznes gaismas" attēla robežās, uz ko mēs fokusējamies. (Piemēram, tas varētu būt puteklītis uz mušas spārna, kas nolaidusies uz sētas tādā un tādā pasaulē.)

25. VISAS MŪSU DOMAS TIEK REĢISTRĒTAS

Tā kā mūsu domas arī ir enerģijas līmeņi, ko rada mūsu smadzenes, arī tās tiek reģistrētas. Kā tika minēts iepriekš, katram no mums ir „atzīmēta" *esence*, kas ir unikāla vienīgi mums. Mūsu *esence* rada elektromagnētiskas frekvences, kas ir saistītas ar mūsu individuālo „birku".

Doma ir enerģijas vibrācija, kas notiek noteiktā frekvences līmenī. Kad kāds cilvēks (piemēram, mēs piedēvēsim tā birkai numuru AB6165) domā kādu domu, augsti attīstītās reģistrēšanas ierīces to reģistrē un klasificē kā domu, ko ģenerējis AB6165). Lai gan tā tiek saglabāta, tā tiek arī novērota, un to mūsu attīstības otrajā etapā dara augsti attīstītie cilvēki, kuri gūst lielu prieku, vērojot neparedzamās lietas, ko mēs kā cilvēki domājam un darām.

Pieslēdzoties birkas Nr. AB6165 frekvencei, augsti attīstītais cilvēks novēro, ko tieši šis cilvēks domā un dara jebkurā brīdī. Un, tā kā šis „novērotājs" zina frekvences līmeņus, kas

saistīti ar mūsu katra unikālo *esenci*, šī būtne, ja vēlas, var komunicēt ar mums, sūtot mums ziņojumu tādā pat frekvences līmenī, ko mēs tad uztveram kā „domu", kas mums ienākusi prātā.

26. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS BŪTNES VAR IEJAUKTIES MŪSU DZĪVĒ

Retos gadījumos sevišķu nolūku dēļ mēs varam saņemt šāda veida komunikāciju kā domas, kas pēkšņi ienāk mums prātā. Taču, tā kā mēs neapzināmies to, kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes analizē enerģijas ievadi, mēs nevaram atšķirt savas domas no tām, ko mūsu galvā ieliek kāda augsti attīstīta būtne.

Daudzi *nepilnīgi cilvēki* uzskata, ka tie saņem domas no kāda ārēja avota, lai gan patiesībā tās ir viņu pašu domas, kuras ģenerējis viņu prāts. Tā kā mēs nespējam atšķirt mūsu *esences* enerģijas struktūras no tām, ko rada mūsu *nepilnīgās* smadzenes, bieži vien mēs savas domas uztveram kā tādas, kas nākušas no kāda ārēja avota.

Augsti attīstītie cilvēki ļoti reti, ja vispār, ar mums komunicē mūsu attīstības otrā etapa laikā *nepilnīgajā* pasaulē. Viņi zina, ka tie daži tūkstoši gadu, ko mēs dzīvojam *nepilnīgajā* pasaulē, ir mūsu pašu labumam un tādēļ, lai mēs pieredzētu esamību *bez* viņu iesaistīšanās. Tādēļ *vienīgie* iemesli, kāpēc kāds augsti attīstīts cilvēks jebkad ieliktu domu kāda cilvēka galvā, ir šādi: 1) ja šī cilvēka rīcībai būs liela ietekme uz mums pārējiem; un 2) ja kāda rīcība kaut kādā veidā traucētu tam nolūkam, kādēļ mēs dzīvojam *nepilnīgajā* pasaulē.

Mūsu attīstības otrā etapa laika šajā pasaulē viņi iejaucas tikai *visu* cilvēku labumam. Viņi nekad nemijiedarbojas ar vienu cilvēku, ja tas nenāktu par labu visiem pārējiem cilvēkiem. Viņi nesniedz „iedvesmu" un padomu viena mirstīgajam, atsakot kādam citam tiesības saņemt tādu pat iejaukšanos.

27. CILVĒKI TIKA ATTURĒTI NO TEHNOLOĢIJU ATKLĀŠANAS PĀRĀK AGRĪNI

Vairāk par to, kā un kāpēc augsti attīstītie cilvēki iesaistās mūsu pasaulē, tiks izskaidrots vēlāk. Tomēr, kāds piemērs par viņu nemanāmo iesaistīšanos atbildēs uz jautājumu — kādēļ mūsu priekšteči uz šīs Zemes, ņemot vērā visu to, ko viņu *nepilnīgās* smadzenes iztēlojās un izgudroja viņu laikā, nenāca klajā ar zināšanām par to, kā darbojas elektrība, un neizmantoja šo spēku. Mēs esam šo *nepilnīgo* cilvēku pēcteči un neesam par viņiem ne gudrāki, ne apdāvinātāki; tomēr mums, kas bijām viņu nākotnē, bija vajadzīgi tikai nedaudzi, relatīvi īsi gadi, lai izprastu šo spēku un pielietotu to saskaņā ar mūsu brīvo gribu.

Dēmokrits (aptuveni 400 g. p.m.ē.) bija pirmais no vēsturē reģistrētajiem cilvēkiem, kurš teoretizēja, ka visa matērija sastāv no dažādiem nezūdošiem, nedalāmiem elementiem, kurus viņš nosauca par „atomiem". Ja viņš kādu dienu būtu vienatnē sēdējis, domājot par elektrības ideju, kāds augsti attīstīts cilvēks būtu varējis efektīvi apēnot viņa prātu ar nejaušām domām, lai aizkavētu viņu no būtisku atklājumu veikšanas vai svarīgu puzles gabaliņu salikšanas saistībā ar elektrību. Šādā veidā augsti attīstītie cilvēki uz laiku aizkavēja Zemes iedzīvotājus no elektrības

atklāšanas. Tas tika darīts tādēļ, ka viņi būtu darījuši to pašu, ko mēs darām šodien, un būtu iznīcinājuši cilvēci ilgu laiku pirms atvēlētā laika, lai piepildītu nolūku, kādēļ mēs dzīvojam šajā *nepilnīgajā* pasaulē.

28. AUGSTĀK ATTĪSTĪTO CILVĒKU IEJAUKŠANĀS IR IEROBEŽOTA

Vai vieglāk iztēlotos, kā tas viss notiek, aplūkosim šādu hipotētisku situāciju. (Kaut arī tas nenotiek tieši tā, kā šeit aprakstīts, tas ir pietiekami tuvu, lai ļautu lasītājam pilnīgāk saprast, ko dara Saules tipa kalpotāji.)

Katram augsti attīstītam cilvēku kalpotājam ir nozīmēts noteikts skaits no jauna radīto cilvēku, pieņemsim, ka no birkas Nr. AA0001 līdz AA5068. Katra no šīm „atzīmētajām frekvencēm" tiek reģistrēta kalpotāja augsti attīstītajās smadzenēs. Kalpotājs–novērotājs tiek brīdināts, ja kāds no cilvēkiem, par kuriem novērotājs ir atbildīgs, izstaro noteiktas domu struktūras.

Piemēram, ja no kādas nozīmētās „birkas" izstaro domu struktūra par to, ka šim cilvēkam ir ciešanas, novērotājs var ierosināt augsti attīstītajās smadzenēs sapņiem–līdzīgu stāvokli un vizualizēt to, kas notiek ar ciešanās esošo personu, un izanalizēt šo situāciju. Tad novērotājs var noteikt, vai ir vajadzīga kāda rīcība.

Šīs augsti attīstītās būtnes zina, kā pareizi rīkoties visās situācijās. Viņi atrodas „novērotāja" pozīcijā, jo viņi to ir izvēlējušies par savas dzīves vēlēšanos un, to darot, gūst lielas laimes sajūtu. Viņi zina, kas ir vislabākais katram cilvēkam, kas ir viņu gādībā. Viņi zina, ka, kamēr mēs dzīvojam *nepilnīgajā* pasaulē, būtiski ir neiejaukties, lai mēs pilnā mērā varētu pieredzēt pagaidu *nepilnību*, lai pēc tam mūžīgi spētu labāk novērtēt *pilnību*. Šo iemeslu dēļ viņi neiejauksies mūsu pašreizējās pasaules brīvās–gribas darīšanās, izņemot, ja viņu iejaukšanās vadītu pie iznākuma, kas būtu noderīgs visai cilvēcei.

29. EINŠTEINA RELATIVITĀTES TEORIJA NAV PATIESĪBA

Relativitātes teorija, ko izveidoja Alberts Einšteins (E=mc2), nedarbojas attiecībā uz melnajiem caurumiem. Daļa no Einšteina teorijas pieņem, ka gaismas ātrums vakuumā ir konstants un arī to, ka tā ir visas matērijas absolūtā fiziskā ātruma augstākā robeža. Citiem vārdiem, nekas nevar būt ātrāks par gaismas ātrumu.

Einšteins pieņēma, ka visa matērija pārvietojas kustības amplitūdā, kur gaismas ātrums ir ātrāks par jebko, kas var pārvietoties. Ja tas patiešām tā būtu, tad enerģijas pārnese no citas galaktikas, kas atrodas ap 20 gaismas gadu (vairāk nekā 100 triljonu jūdžu) attālumā, aizņemtu 20 gadus, lai sasniegtu mūsu Zemi. Jā, ja tas tā būtu, tad kā gan augsti attīstītais cilvēks, „kalpotājs–novērotājs", būtu varējis apēnot Dēmokrita prātu tajā brīdī, kad viņš radīja kādu domu? Un atkal — atbilde ir rodama pareizā izpratnē par melnajiem caurumiem un tumšo matēriju, par ko mūsdienu zinātnei nav pilnīgas izpratnes.

30. TUMŠĀS MATĒRIJAS VIDĒ ENERĢIJA TIEK PĀRNESTA DAUDZ ĀTRĀK PAR GAISMAS ĀTRUMU

Tumšā matērija atrodas katrā vietā, kur nav atrodama organizētā matērija. Tā ir visur mūsu Visumā, un tā ir nebeidzama. Enerģijas pārnese caur visu tumšo matēriju Visumā, no kuras tiek radīti „melnie caurumi", vienmēr notiek reālajā laikā. Kaut arī varētu šķist, ka varētu iztikt bez „melnajiem caurumiem", ja pārnesi var īstenot caur *visu* tumšo matēriju, „melnais caurums" ir kā enerģijas kondensators, kas šo pārnesi padara daudz efektīvāku.

Kaut arī *nepilnīgajām* smadzenēm ir grūti pieņemt šo koncepciju, kā arī faktu, ka Visums un augsti attīstītie, *pilnīgie* cilvēki ir vienmēr pastāvējuši, tomēr tā ir **īstena patiesība.** Brīdis, kad kāds augsti attīstīts cilvēks izstaro enerģiju 100 triljonu vai triljons triljonu jūdžu attālumā no šīs Zemes, acumirklī kļūst par daļu no mūsu reālā laika.

31. ENERĢIJU IETEKMĒ TĀS VIDE

Skaņa vienkārši ir enerģijas pārnese. Mūsu pašreizējā pasaulē skaņa ātrāk pārvietojas zem ūdens nekā pa gaisu. Balstoties uz šo sapratni, cilvēks var viegli izprast, kā tumšās matērijas vidē (kas ietver melnos caurumus) enerģijas pārnese var notikt daudz ātrāk par jebko, ko mūsu pašreizējās *nepilnīgās* smadzenes ar savām ierobežotajām iespējām var aptvert.

Kāds varētu uzdot jautājumu: Ja enerģijas frekvences, kas pārvietojas *caur* tumšo matēriju, būtībā pārvietojas ar „neierobežotu" ātrumu, kas ***īstenībā*** notiek „reālajā laikā", kā notiek enerģijas pārnese *ārpus* tumšās matērijas? Vai enerģijas pārnese kļūst lēnāka, kad tā nonāk saskarē ar citu matēriju, piemēram, ar kādu planētu? Vai Einšteina relativitātes teoriju var uzskatīt par patiesu, kad mēs esam uz planētas, nevis kosmosā? Kā „neierobežotais" jeb „reālā laika" ātrums tiek uzturēts *ārpus* „tumšās matērijas raidītāj–saskarnes"?

Uz šiem jautājumiem var viegli atbildēt, ja mēs izprotam **īsteno patiesību.** Nav nekādas atšķirības starp *parastās* matērijas un „tumšās" matērijas pamatkomponentiem. Vislabāk un visvieglāk tās var definēt kā „organizētu" un „neorganizētu" matēriju. Tā kā enerģija, gaisma un siltums ir matērijas blakusprodukti, tie (enerģija, gaisma un siltums) patiesībā paši par sevi nepastāv. Visā Visumā pastāv tikai matērija — vai nu organizēta, vai neorganizēta.

Enerģija, gaisma un siltums ir tiešs rezultāts, kas rodas, vienai matērijai reaģējot ar citu matēriju, neatkarīgi no tā, vai tā būtu *organizētā* vai *neorganizētā* stāvoklī. Tādējādi itin viss Visumā tiek radīts un uzturēts subatomiskā esamības pamatlīmenī. *Visas* matērijas spēks ir ietverts tās pamatelementos. Tādējādi *enerģijas pārneses spēja* ir ietverta šajos pamatelementos, neatkarīgi no tā, vai matērija ir *organizēta* vai *neorganizēta*.

Neviena no mūsu pašreizējām tehnoloģijām nevar izmērīt, kas notiek, *enerģijai tiekot pārnestai* subatomiskā līmenī, jeb labāk — kā enerģija tiek pārnesta caur visas matērijas pamatkomponentiem. Tādēļ mēs varam secināt, ka zinātne *nespēj* izmērīt ātrumu, ar kādu enerģija plūst caur „tumšo matēriju". Zinātnieki mēra laiku, ātrumu un attālumu, izmantojot ierīces, kas pārraida enerģiju, gaismu vai siltumu ļoti primitīvos veidos. Šīs „ierīces" ir

izgatavotas no *organizētās* matērijas; tādēļ šīs primitīvās tehnoloģijas ļauj *nepilnīgajiem cilvēkiem* mērīt tikai to enerģijas pārnesi, kas notiek caur *organizēto* matēriju.

Jebkurā gadījumā — nekad nevienam cilvēkam, kurš nav radītājs, netiks doti nekādi zinātniskie atklājumi vai izpratne par tumšo matēriju. Vienīgi augsti attīstīts radītājs izprot tumšās (neorganizētās) matērijas *patieso* sastāvu un to, kā to pareizi izmantot.

KOPSAVILKUMS

Mūsu Saules sistēmas, kas ir daļa no mūsu galaktikas, radīšanu īstenoja augsti attīstītas būtnes šādā veidā:

Pēc tam, kad no jauna radītie cilvēki ir izlēmuši, kurš *cilvēcības tips* sniedz tiem visvairāk laimes viņu *nopamatošanas* periodā, šo cilvēku tēvs rada Saules sistēmu īpaši viņu vajadzībām; šādējādi mēs esam tieši atbildīgi par mūsu pašu Saules sistēmas radīšanu.

Lai radītu šādu Saules sistēmu, šie augsti attīstītie tēvi atrod reģionu atbilstoši galaktikas neierobežotajiem parametriem, kur izmitināt savus bērnus un kur nepastāv organizētas matērijas — kur **visa** matērija ir tikai tumšā matērija. Viņi rada kanālu no savas *māju* galaktikas, kas izmanto enerģiju, ko izstaro viņu planēta (pat viņu ķermeņi), un vada to uz vietu, kur atradīsies jaunā galaktika ar Saules sistēmām. Viņi pavēl protoniem, neitroniem un elektroniem (un atkal — šie pamatelementu nosaukumi tiek izmantoti tikai kā piemērs), kas pastāv tumšajā matērijā, lai izveidotu tos elementus, kas nepieciešami, lai radītu jaunu sauli un jaunas Saules sistēmas. Šie kanāli, kas pašlaik zināmi kā „melnie caurumi", nodrošina enerģijas pārnesi starp divām galaktikām.

Visuma tumšās matērijas vidē enerģijas pārneses ātrums ir neierobežots. Augsti attīstītie cilvēki, kuri dzīvo citās galaktikās, var novērot un iejaukties to cilvēku dzīves pieredzēs, kas atrodas citās galaktikās, *reālajā laikā* — acumirklī. Šādā veidā radītāji, kuri ir atbildīgi par cilvēku dzīvību, nodrošina, ka visi cilvēki, kuri iziet savas cilvēciskās attīstības otro etapu, iegūst vajadzīgo pieredzi.

Mūsu Saules sistēmas planētas kādu dienu kļūs par *māj*vietām, kur mēs kā pilnīgoti cilvēki mūžīgi dzīvosim atbilstoši savai personīgajai izvēlei par to, kas mums sagādā vislielāko laimi. Šo personīgo izvēli mēs veicām ilgu laiku, pirms tika radīta mūsu Saules sistēma. Šī Saules sistēma tika radīta atbilstoši mūsu veiktajām izvēlēm.

Lai uzlabotu mūsu spēju dzīvot saskaņā ar to izvēli, ko mēs paši pieņēmām, un to baudītu mūžīgi, mums bija vajadzīga vēl viena lieta mūsu attīstībā kā pilnīgiem cilvēkiem — pieredzēt visa pilnīgā **pretstatu.** Mums bija nepieciešams kādu laiku dzīvot uz planētas un pieredzēt visu, kas ir pretējs mūsu esamības nolūkam, — cilvēciskās laimes pretstatu. Šim mērķim tika radīta mūsu pašreizējā pasaule. Mūsu Zemei tika ļauts iziet *nepilnīgu* dabiskās radīšanas procesu ar ļoti nelielu augsti attīstīto cilvēku iejaukšanos. Pateicoties mūsu pieredzei uz šīs Zemes, mēs spējam izprast atšķirību starp pasauli, kurā dabas likumus kontrolē augsti attīstīti cilvēki, un pasauli, kurā *cilvēkus kontrolē* dabas likumi.

Pateicoties šai pieredzei, mēs iemācāmies novērtēt Visuma vadību un kārtību un pieņemt

savu vietu tajā. Kādu dienu mēs spēsim labprātīgi pakļaut savu gribu tiem likumiem, kas to pārvalda, un tiem, kuri administrē šos likumus. Kādu dienu mēs spēsim pakļauties Visuma pārvaldošo likumu spēkam un varai, pateicoties mūsu pieredzei, kad dzīvojām *bez* šiem likumiem. Mēs mācāmies novērtēt to, kas mums reiz bija (pilnīgā pasaule), lai tad, kad mums atkal tā būs, mēs to beidzot spētu izbaudīt mūžīgi.

10. NODAĻA Mūsu nepilnīgās pasaules radīšana

Pati pasaule … ir perfekta nepilnības izpausme.
— Henrijs Millers

1. SAULE IR PASTĀVĪGAS ENERĢIJAS RAŽOTNE

Saule tika radīta pēc augsti attīstīta cilvēka tiešas pavēles. Šī pavēle lika subatomiskajām daļiņām, kas atrodamas tumšajā matērijā, veidoties par nepieciešamo elementu klasteriem (sakopojumiem). Šie īpašie elementi izraisa pastāvīgu ķēdes reakciju, kas izdala milzīgu enerģijas daudzumu. Šī reakcija ir līdzīga kodolsprādzienam, kas tiek izraisīts šīs Zemes atmosfērā.

Tomēr „kodolreakcija", kas bija atbildīga par sauli, pirmkārt, tika ierobežota attiecībā uz vidi, kurā notika reakcija, un, otrkārt, attiecībā uz izmantotajiem elementiem, lai izraisītu reakciju. Vide bija tukšas telpas vakuums. Bagātinātais urāns un plutonijs ir *zināmie* elementi, kas tiek izmantoti dažās kodolreakcijās uz šīs Zemes. Tie elementi, kas tika izmantoti Saules radīšanā, vispār ir *nezināmi* atbilstoši pašreizējai zinātniskajai klasifikācijai.

Saules kodolreakcija neizplatās ārpus tās iepriekš noteiktajām robežām, tādējādi radot tai savu atmosfēru. Šo iekapsulējošo atmosfēru radīja pati reakcija. Citiem vārdiem, tukšā telpā jeb tumšās matērijas vidē reakcija kļūst nepārtraukta un rada sfērisku robežu, kas mums uz Zemes izskatās kā liela uguns lode. Šī uguns lode izdala ārkārtīgi daudz enerģijas — gaismas un siltuma veidā, un tā tiek izdalīta nepārtraukti (mūžīgi).

2. SAULE RADA ELEMENTUS

Saskaņā ar pašreizējiem zinātniskajiem novērojumiem, saule sastāv no 70% ūdeņraža un 28% hēlija. Ogleklis, slāpeklis un skābeklis ir aptuveni 1,5%, un pārējos 0,5% veido citu elementu nelieli daudzumi, piemēram, neons, dzelzs, silīcijs, magnijs un sērs. Šie novērojumi ir vedinājuši zinātniekus veikt tādus pieņēmumus par sauli, kas nav **īstena patiesība.**

Saules *nesastāv* no šiem elementiem; tā *rada* tos! Ja jūs pavaicātu zinātniekiem par to, kas izraisīja to kodolreakciju, kas radīja sauli, viņu atbildes atšķirtos, jo viņi vēl nav sapratuši, no kā sastāv kosmoss (tumšā matērija), jeb — kādi elementi, ja tādi ir, pastāv starp planētām, Saules sistēmām un galaktikām.

3. SFĒRA IR VISAS MATĒRIJAS UNIVERSĀLĀ FORMA

Kad molekulu grupa, kas sastāv no diviem (2) ūdeņraža atomiem, kas piesaistīti vienam (1) skābekļa atomam (H_2O, ūdens), tiek atbrīvota tumšās matērijas vidē (kosmosā), tā

pārveidojas par sfēru jeb lodi, kas līdzīga Saules formai. Taču, kad šī pati elementu kombinācija tiek ieviesta mūsu planētas Zeme vidē, tā neveido sfēru vai lodi, bet tā vietā izplatās uz visām pusēm, un mēs to novērojam kā mākoņus lietu, upes, ezerus un okeānus.

Visi elementi, kad tiem ir pietiekami liela masa tumšās matērijas vidē (kosmosā), reaģē saskaņā ar vienu Vispārējo likumu: tie vienmēr veido sfēru, par ko liecina saule, tās galvenās planētas un to mēneši (pavadoņi), un sfēriskās orbītas, pa kurām pārvietojas šie debess ķermeņi. Nevienā Visuma atklātā telpā, kur veidojas masveida matērija, nepastāv taisnstūris vai kāda cita forma, kā arī nenotiek nekāda cita veida kustība, kas nelīdzinātos sfēras formai. Sfēras pilnība kā *apļa* forma vai tās nepilnība kā *elipses* forma (ovāls) ir atkarīga no tās ietekmējošiem spēkiem. Tādēļ, piemēram, dažām komētām, šķiet, ka ir *eliptiska* orbīta.

Sfēras apaļo formu rada *simetriskie* spēki, ko ģenerē pozitīvi un negatīvi lādētas daļiņas, kas veido visu matēriju. Kad šiem spēkiem tiek ļauts darboties kosmosā neatkarīgi, bez jebkāda cita enerģijas veida ietekmes, tie vienmēr veidos sfērisku formu. Turklāt visi asteroīdi, mēneši (pavadoņi), planētas, Saules sistēmas un galaktikas apiet jeb rotē ap noteiktu punktu un iet pa apļveida jeb gredzenveida trajektorijām, ko sauc par orbītām. Arī šīs orbītas veidojas simetrisku spēku ietekmē, ko rada tumšās matērijas vide visā Visumā.

Tomēr, kad no tumšās kosmosa matērijas tiek radīti citi elementi, lai veidotu citas planētas, Saules sistēmas un galaktikas, pēc tam tiek radīti vēl citi enerģijas spēki, kas var ietekmēt perfekto sfēru formu, liekot tām zaudēt savu perfektumu. Piemēram, Zeme ir apaļa, taču tā nav perfekta sfēra, jo to ietekmē Saules gravitācijas/magnētiskie spēki un citi tuvumā esoši debess ķermeņi.

4. TUMŠĀ MATĒRIJA (KOSMOSS) SATUR VISAS MATĒRIJAS DAĻIŅAS

Mēs jau esam stādījuši priekšā **īsteno patiesību**, ka kosmoss sastāv no subatomiskām daļiņām, no kā veidota visa matērija. Turklāt mēs esam ierobežojuši savu aprakstu, ka šīs daļiņas ir tikai protoni, neitroni un elektroni, kaut arī zinātnieki turpina radīt jaunas, eksotiskas idejas un priekšstatus par kvarkiem, virknēm, kā arī daudzus citus uzskatus. Tomēr svarīgi ir saprast *tikai* to, ka visas matērijas pamatkomponenti ir tie, no kā sastāv kosmosa plašums jeb tumšā matērija.

(Mums vienmēr jāpatur prātā, ka zinātniskās klasifikācijas, teorijas, likumi un hipotēzes vienkārši ir veids, kā primitīvie, *nepilnīgie* zinātnieki savstarpēji komunicē. Zinātnieki veic novērojumus, secinājumus un pēc tam rada vārdus un nosaukumus tam, kam tie *tic*, ka ir atklājuši. Daži no šiem nosaukumiem ir subatomiskās daļiņas, kas tiek sauktas par protoniem, neitroniem un elektroniem, kā arī pats termins „subatomisks". **Īstenai patiesībai** nav nekāda sakara ar šiem terminiem. Augsti attīstītie cilvēki šādus terminus neizmanto. Šie termini ir tikpat *nepilnīgi* kā prāti, kas tos radījuši. Tomēr, lai nonāktu pie kādas loģiskas **īstenās patiesības** izpratnes par to, kā lietas patiesības darbojas, mums jāizmanto tie vārdi un termini, kas mums ir viszināmākie.)

5. SAULE SAVU ENERĢIJU GŪST NO TUMŠĀS MATĒRIJAS

Kā tika minēts iepriekš, saule tika radīta kosmosa vidē pēc augsti attīstīta cilvēka pavēles, kuram ir spēks un zināšanas par to, kā prasmīgi apieties un kontrolēt tumšo matēriju. Tā kā saule izmanto kosmosā esošos protonus, neitronus un elektronus, lai radītu ūdeņradi, hēliju, oglekli, slāpekli, skābekli, neonu, dzelzi, silīciju, magniju, sēru un citus elementus, kas rada tās enerģiju, nākamais loģiskais jautājums varētu būt šāds: Vai saule pamazām izdegs? Vai arī — vai saule pastāvīgi rada enerģiju?

Kļūdainas zinātniskās spekulācijas ietver pieņēmumu, ka saule galu galā izdegs, jo beigsies tās enerģija. Zinātne kārtējo reizi kļūdās. Kā gan saule varētu izdegt, ja tā pastāvīgi ņem protonus, neitronus un elektronus no milzīgā un bezgalīgā kosmosa un pārveido tos par elementiem, kas rada tās izstaroto enerģiju?

Īstenībā saule ir augsti attīstīts kodolreaktors, kas absorbē apkārt esošo kosmosu un rada elementus. Tā nekad nebeigs pastāvēt vai darīt to, ko tā ir „ieprogrammēta" darīt, kamēr vien pastāvēs kosmosa tumšā matērija. Un kosmosa tumšajai matērijai nav gala.

Saule ir perfekti līdzsvarota, zem paaugstināta spiediena esoša sfēra, kas pati sevi bezgalīgi regulē. Kad pazeminās tās enerģijas līmeņi, pazeminās arī Saules atmosfēras spiediens, ļaujot apkārt esošajiem subatomiskajiem elementiem ieplūst no atklātā kosmosa augstākā–spiedienā stāvokļa. Šādā unikālā veidā Saule efektīvi „elpo". Tā ieelpo tumšo matēriju, un tās izelpa ir pastāvīga gaisma un siltums.

Kad Zeme un tās apkārtne izmanto Saules radīto enerģiju, šīs enerģijas apmaiņas blakusprodukti ir matērijas pamatkomponenti, kas nonāk atpakaļ kosmosā, kur tos galu galā atkal izmantos Saule. Šos pamatelementus (protonus, neitronus un elektronus) nav iespējams iznīcināt, taču tie pastāvīgi tiek pārstrādāti visā Visumā, piepildot nolūku, kādēļ tie tika izmantoti radīšanas procesā. Paturiet prātā, ka šie pamatkomponenti paši par sevi nespēj radīt enerģiju. „Enerģija" ir to savstarpējās mijiedarbības blakusprodukts.

6. SAULES SISTĒMA TIKA PLĀNOTA ATBILSTOŠI MŪSU VAJADZĪBĀM

Mūsu Saules sistēmas plāni, tās izmēri, dimensijas un planētu, mēnešu, asteroīdu skaits u.c., tika izveidoti pēc tam, kad no jauna radīto cilvēku grupa, kurai mēs piederam, tika pienācīgi *nopamatota* un gatava mūsu *pašu* Visuma daļai. Šī „daļa" ir pazīstama kā *mūsu* Saules sistēma. Precīzs cilvēku skaits, kuri apdzīvos katru Saules sistēmu, kā arī katras planētas lielums, uz kurām viņi galu galā dzīvos mūžīgi, nosaka viņu Saules lielumu un spēku.

Katra planēta ir radīta un perfekti līdzsvarota, lai pārvietotos pa iepriekš ieplānotu orbītu apkārt saulei. Pēc vajadzības tiek precīzi izvietoti arī mēneši (pavadoņi), lai noturētu katru planētu tur, kur tām jābūt. Pareizi novietotu asteroīdu joslas palīdz stabilizēt katras planētas kompozīciju. Visu planētu un to mēnešu novietojums un sastāvs tiek iepriekš izplānots, kad katrai konkrētai Saules sistēmai tiek veidota saule, kas ir arī tiek iepriekš izplānota.

Šis process ir līdzīgs (tomēr daudz augstāk attīstīts) tam, kā arhitekts un inženieris izsver

klienta vajadzības, veidojot plānus par to, kas nepieciešams, lai apmierinātu šīs vajadzības. Pēc tam šie plāni tiek iedoti darbuzņēmējam, kurš uzsāk celtniecību saskaņā ar šiem plāniem.

7. GRAVITĀCIJA UN MAGNĒTISMS IR VIENS UN TAS PATS

Lai saprastu **īsteno patiesību** par to, kā darbojas mūsu Saules sistēma, mums jāapvieno priekšstati par gravitāciju un magnētismu. Citiem vārdiem, starp tiem nav nekādas atšķirības. Šos abus spēkus izraisa subatomiskās daļiņas, no kā veidota matērija, savstarpēji reaģējot un radot enerģijas spēku. Atkal (citējot no iepriekš teiktā) — matērijas pamatkomponenti paši par sevi *nespēj* radīt enerģiju. „Enerģija" ir to savstarpējās mijiedarbības blakusprodukts.

Lai pēc iespējas vienkāršotu realitātes izskaidrošanu, mēs izmantosim *pozitīvos* un *negatīvos* spēkus. Tomēr, *vēlreiz* vajadzētu atzīmēt, ka šo termini tiek izmantoti tālab, lai sekmētu izpratni, un tie nekādā ziņā neatspoguļo precīzo būtību un to, kā lietas darbojas Visumā. Taču, lai sekmētu lasītāja izpratni, šie atpazīstamie termini palīdzēs pietiekami labi.

8. SPĒCĪGI, NEREDZAMI ENERĢIJAS LAUKI NOTUR PLANĒTAS SASKAŅĀ

Magnētam ir divi poli — pozitīvais un negatīvais. Ja mēs mēģinām savietot kopā divus pozitīvus vai divus negatīvus polus, kāds neredzams enerģijas lauks to neļauj, ja vien netiek pielietots ievērojams spēks (enerģija). Tomēr pozitīvais un negatīvais pols sasvstarpēji pievelkas ar to pašu spēku. Visvieglākais veids, kā izprast mūsu Saules sistēmu, ir uzlūkot visu tajā esošo matēriju kā tādu, kas izstaro noteiktus pozitīvās un negatīvās enerģijas līmeņus, kas vai nu satur vielas kopā (pozitīvs–negatīvs), vai tās savstarpēji atgrūž (pozitīvs–pozitīvs vai negatīvs–negatīvs).

Sauli var uzlūkot kā visspēcīgāko pozitīvās enerģijas spēku mūsu Saules sistēmā. Arī katru planētu var uzlūkot kā noteiktu pozitīvās enerģijas spēku — katru ar atšķirīgu līmeni. Lai ilustrētu, sakārtosim planētas pēc enerģijas līmeņiem šādi: Merkurs (1), Venēra (2), Zeme (3), Marss (4), Jupiters (5), Saturns (6), Urāns (7), Neptūns (8) un Plutons (9), kur Merkuram ir viszemākais pozitīvās enerģijas līmenis planētu starpā, bet Plutonam — visaugstākais.

Tā kā Merkura pozitīvās enerģijas līmenis ir tikai (1), tas netiek atgrūsts tik tālu no Saules kā Plutons, kura pozitīvās enerģijas līmenis ir daudz augstāks. Ja mēs izmainītu Plutona enerģijas līmeni uz (1), tad tas atrastos tikpat lielā attālumā no Saules kā Merkurs. Jo stiprāka pozitīvā enerģija tiek izstarota, jo tālāk šis objekts atradīsies no kāda cita pozitīvā spēka. Kamēr vien planētu pozitīvās enerģijas līmeņi paliek nemainīgi, tās nekad nenonāks tuvāk Saulei, kā tas pašlaik atrodas.

9. MĒNEŠI PALĪDZ UZTURĒT SAULES SISTĒMAS LĪDZSVARU

Planētu mēneši (pavadoņi) palīdz regulēt un līdzsvarot katras planētas enerģijas līmeņus, un nodrošināt, lai katra planēta saglabātu tās novietojumu un darītu to, ko tām bija paredzēts

darīt, kad Saules sistēma tika plānota. Tuvākā planēta Saulei, kurai ir savs mēness, ir Zeme. Zemes mēness (pavadoņa) un ar to saistīto izmaiņu dēļ, kas nepieciešamas, lai uz Zemes varētu pastāvēt dzīvība (un tādējādi unikālo enerģijas lauku dēļ, ko izstaro Zeme), tiek ietekmēta Venēras rotācija.

10. PLANĒTU ROTĀCIJU IETEKMĒ CITAS PLANĒTAS

Venēra rotē atmuguriski attiecībā pret Zemes rotāciju, jo tā vēl nav pārveidojusies par planētu, kurā varētu pastāvēt dzīvi organismi. Dzīvajiem organismiem ir nepieciešama pareizi regulēta enerģija no Saules, lai radītu ar *dzīvību* saistītus produktus un blakusproduktus. Kad kāda planēta tiek izmainīta, lai tā atbalstītu dzīvību (to dara augsti attīstīti cilvēki, kuri zina, ko dara), tiek izmainīti tās izstarotie enerģijas spēki, lai pielāgotos šīm izmaiņām. Kad Venēra tiks pārveidota par dzīvību–atbalstošu planētu, tā izstaros tādus pašus enerģijas laukus kā Zeme, un tā būs tādā pat attālumā no Saules kā Zeme. Tomēr šīs abas planētas nekad nesadursies, jo to orbītas apkārt Saulei būs dažādas un tiks atbilstoši regulētas (līdzīgi kā visām pārējām planētām).

Kā tika minēts iepriekš, jebkuru matērijas formu var ietekmēt citas matērijas formas, kas atrodas ļoti tuvu. Venēra atrodas starp planētu, kas atbalsta dzīvību (Zemi), un planētu, kas to neatbalsta (Merkuru). Ja tā būtu novietota starp divām planētām, kas atbalsta dzīvību, tā rotētu tādā pat virzienā, kā to dara visas dzīvību–atbalstošās planētas. Ja tā būtu novietota starp divām planētām, kas neatbalsta dzīvību, tās rotācija būtu tāda pat kā tām divām planētām.

Piemēram, ja mēs novietotu Venēru tuvāk Saulei nekā Merkuru, tad gan Merkura, gan Venēras rotācijas virziens mainītos, un Merkurs rotētu pretējā virzienā. Vai ja mēs novietotu Venēru starp citām divām planētām, kas neatbalsta dzīvību, tās rotācija būtu līdzīga kā tās kaimiņos esošām planētām. Šis ir iemesls, kādēļ visām mūsu Saules sistēmas planētām, *izņemot* Venēru, ir vienāds rotācijas virziens. Venēra ir vienīgā planēta, kas novietota starp tādām divām planētām, kurām ir ļoti atšķirīgi lādēti spēki.

Kāds varētu vaicāt, kāpēc Zeme (dzīvību atbalstoša planēta) rotē līdzīgi kā visas citas dzīvību *ne*atbalstošās planētas Saules sistēmā, izņemot Venēru. Zeme ir novietota starp Marsu un Venēru — divām dzīvību neatbalstošām planētām. Sākumā, kad tika radīta Saules sistēma, Venēra rotēja līdzīgi kā pārējās planētas. Virziena izmaiņas nenotika līdz brīdim, kad augsti attīstītie cilvēki, kuri izplānoja Zemi dzīvības izvietošanai, izmainīja Zemes enerģijas līmeņus. Izmainot no Zemes izstarojošos enerģijas laukus, tika ietekmēta Venēras rotācija.

Šķiet, ka planēta Urāns rotē atšķirīgi no visām pārējām planētām. Tomēr tā ir tikai optiska ilūzija, pateicoties tam, kā Urāns ir novietots starp Saturnu un Neptūnu.

Daži varētu strīdēties par to, kāpēc Marsa rotācija netiek ietekmēta līdzīgi kā Venēras rotācija, jo Marss līdzīgi kā Venēra ir novietots starp dzīvību atbalstošu planētu (Zemi) un dzīvību neatbalstošu planētu (Jupiteru). Atbilde ir vienkārša. Tas ir tādēļ, ka starp Venēru un Merkuru nav asteroīdu joslas, kāda *pastāv* starp Marsu un Jupiteru.

11. ASTEROĪDU JOSLAS IETEKMĒ PLANĒTAS

Asteroīdu joslas tika novietotas, lai regulētu pozitīvos un negatīvos spēkus un lai palīdzētu regulēt planētu sastāvu. Mūsu Saules sistēmā ir divas galvenās asteroīdu joslas — viena no tām atdala četras iekšējās, cietās planētas no četrām ārējām, gāzveida planētām, un otra (saukta par Koipera joslu) atdala vistālāk esošo **cieto** Plutonu no *gāzveida* planētām. Tādējādi mūsu Saules sistēma ir iekārtota šādi:

Saule, Merkurs, Venēra, Zeme, Marss, ASTEROĪDU JOSLA, *Jupiters, Saturns, Urāns, Neptūns,* ASTEROĪDU JOSLA, Plutons

Ja asteroīdu joslas tiktu izņemtas, tad gāzveida planētas, kas atrodas starp tām, kļūtu pēc sava sastāva cietas. Asteroīdi rada enerģijas lauku, kas traucē tiem elementiem, no kā veidotas gāzveida planētas, kļūt cietiem, kā tas ir ar tām planētām, kas *atrodas* ārpus asteroīdu joslām.

12. PLANĒTU SASTĀVU IETEKMĒ ATTĀLUMS

Gāzveida planētām (*Jupiteram, Saturnam, Urānam* un *Neptūnam*), kā arī pieminētajam Plutonam nepastāv konstants un vienāds savstarpējais attālums, kā tas ir cietajām planētām (Merkuram, Venērai, Zemei un Marsam).

Cietajām planētām rotējot apkārt saulei, tās vietas, kurā katra no tām nonāk vistuvāk saulei, šķir *vienādi* attālumi (aptuveni 30 miljoni jūdžu): Merkurs atrodas aptuveni 30 miljonus jūdžu attālumā no Saules; Venēra atrodas aptuveni 60 miljonus, Zeme aptuveni 90 miljonus un Marss aptuveni 120 miljonus jūdžu attālumā no Saules. Savukārt gāzveida planētām ir ļoti dažādi attālumi, kad tās savos ceļojumos pa orbītām nonāk vistuvāk saulei: Jupiteram tie ir aptuveni 460 miljoni jūdžu, Saturnam aptuveni 840 miljoni, Urānam aptuveni 1700 miljoni, Neptūnam aptuveni 2600 un Plutonam aptuveni 3600 miljoni jūdžu. Vienādo vai nevienādo attālumu konsekvence starp katru no planētām ietekmē to enerģijas laukus un vispārējo sastāvu vai veidu, kā reaģē to *organizētā matērija* (cietajā vai gāzveida agregātstāvoklī).

Matērija tiek iedalīta trīs pamata stāvokļos, ko mēs varam novērot ar savām cilvēciskajām maņām. Tie ir: *gāze, šķidrums* un *cieta viela*. Vienīgā atšķirība starp šiem trim stāvokļiem ir saistīta ar enerģijas līmeņiem, kas ietekmē to subatomisko daļiņu pamatstruktūru, kas veido matēriju. Izmantojot to pašu augsti attīstīto tehnoloģiju, ar ko tika radīta Saules sistēma, kādu dienu tiks izmainītas visas mūsu Saules sistēmas planētas, lai tās varētu atbalstīt dzīvību. Līdz tas notiks, lielās planētas paliks gāzveida stāvoklī, kamēr mazākās planētas saglabās cietas vielas stāvokli. To visu precīzi izplānoja un noteica augsti attīstītie cilvēku radītāji, kuri bija atbildīgi par mūsu Saules sistēmas radīšanu un uzturēšanu kārtībā un līdzsvarā.

13. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI RADĪJA ZEMI

Kaut arī zinātne varētu apstrīdēt šajā grāmatā izklāstītās *jaunās realitātes*, tās apstiprinājuma trūkums nenoliegs faktu, ka tāda ir *realitāte*. Zinātne *nespēj* izskaidrot, *kādēļ* mūsu Zeme ir vienīgā planēta Saules sistēmā, uz kuras var pastāvēt dzīvība, lai arī tiek uzskatīts, ka visas planētas radušās no viena avota. Kas padarīja Zemi tādu, kāda tā ir šodien? Kādēļ tā ir pilnīgi atšķirīga no pārējām planētām? Atbilde ir vienkārša. Augsti attīstītie cilvēki zināja, ko viņi darīja un ***kādēļ*** viņi to darīja.

14. ZEME IR MILJARDIEM GADU VECA

Saules sistēma tika radīta tikai dažu brīžu laikā. Pagāja tikai daži brīži, līdz pilnībā tika izmainītas pilsētas Hirosima un Nagasaki kodoltehnoloģijas ierobežotā un *primitīvā* spēka rezultātā. Tādēļ nevajadzētu būt grūti *iztēloties*, ka augsti attīstītas tehnoloģijas var *radīt* Saules sistēmu aptuveni tikpat ilgā vai īsākā laikā.

Tomēr Zemei, kādu mēs to zinām šodien, vajadzēja miljardiem gadu, lai izveidotos. Kā tika minēts iepriekš, radītāji, esot ar augsti attīstītām tehnoloģijām un spēkiem, *varētu* izveidot Zemi un tās vidi tikai dažu brīžu laikā, kā viņi radīja Saules sistēmu. Viņi būtu varējuši to izveidot *perfektu*, bez kādiem trūkumiem, veidojot to atbilstoši *pilnīgās pasaules* paraugam, kur viņi dzīvo. Viņi būtu varējuši radīt katru planētu precīzi, kā vajadzīgs, lai izmitinātu no jauna radīto cilvēku grupu, kuriem paredzēts kļūt par šīs Saules sistēmas mūžīgajiem iedzīvotājiem, saskaņā ar viņu atšķirīgajām vajadzībām un vēlmēm pēc laimes. Viņi to varēja izdarīt, taču to nedarīja. Kāpēc?

Viņi to nedarīja tāpēc, ka viņi vēlējās, lai *mēs* uzzinātu, kas notiktu, ja dabas likumi tiktu atstāti *bez* cilvēku iesaistīšanās. Zemestrīces, vulkāni, viesuļvētras un visas citas dabas katastrofas nav daļa no cilvēku kontrolētās *pilnīgās pasaules*. Tās ir dabas spēku sekas, kad dabas spēki tiek atstāti darīt to, ko tie dara, kad netiek lietota nekāda ārēja iejaukšanās, lai tos kontrolētu.

Kad mēs pašreizējā pasaulē iegūsim lielāku izpratni par šīm dabas parādībām, mēs iemācīsimies, kā tās paredzēt. Tomēr, esot bez augsti attīstīto cilvēku pārākajām zināšanām un tehnoloģijām, kuri ir pastāvējuši daudz ilgāk nekā mēs, dabas spēki turpinās radīt tādas nelaimes, ko mēs nespēsim kontrolēt. Savukārt *pilnīgajā, augsti attīstītajā* pasaulē tiek precīzi kontrolēti visi dabas aspekti, lai cilvēce gūtu vispilnīgāko labumu.

15. MUMS BIJA JĀREDZ ZEMES NEPILNĪGĀ ATTĪSTĪBA

Kad mēs tikām nopamatoti *pilnīgajā* pasaulē, mums tika garantētas tiesības pielietot savu brīvo gribu. Viena no lielākajām dilemmām, ar ko mēs tolaik saskārāmies, bija fakts, ka mēs *aizvien tikām ierobežoti* savas individuālās brīvās gribas pielietošanā, saskaņā ar tām robežām, ko noteica Visuma likumi un kārtība, kas vienmēr ir pastāvējuši. Mēs nonācām pie izpratnes, ka

mēs *neesam* pilnīgi brīvi, lai darītu ko vien un kad vien mēs vēlamies.

Bija nepieciešama noteikta kontrole un likumi, kas nodrošinātu, lai Visuma kārtība nekad netiktu sagrauta vai mainīta. Tomēr ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem, kuriem piemīt spēja rīkoties, kā tie vēlas, vienīgi savam labumam, šī bija tāda mācība, kas jāapgūst ļoti pacietīgi. Nevienam nepatīk, ja kāds saka, ko tas drīkst vai nedrīkst darīt.

Mums bija nepieciešams pieredzēt pasauli un vērot, kā tās dzīvības formas (ieskaitot mūs, cilvēkus) attīstās *nepilnīgi*. Tas mums palīdz saprast, cik nozīmīga ir augsti attīstīta un pilnīga pārvaldības kontrole (kā izskaidrots 8. nodaļā). Mūsu pieredzei, esot lieciniekiem un piedaloties *nepilnīgajā* vidē, vajadzētu nodrošināt, ka mēs pieņemsim šo kontroli un iejaukšanos savā dzīvē, saprotot, ka tā ir atbilstoša valdība, kurai mums vajadzētu pakļaut savu brīvo gribu. Mums vajadzēja tikt garantētam nolūkam, kādēļ mēs tikām radīti (laime). Mums pašiem vajadzēja pieredzēt, ka šie mūsu rīcības brīvības ierobežojumi ir nepieciešami un ka tie mūs vadīs vienīgi uz mūsu individuālo laimi.

16. NEPILNĪGĀ PASAULE SNIEDZ BŪTISKI SVARĪGU PIEREDZI

Nepilnīgā pasaule nodrošina tiešu pretstatu tam, ko nodrošina *pilnīgā* pasaule. Tā vietā, lai būtu pilnīga vienlīdzība visās lietās, jāpastāv nevienlīdzībai. Tā vietā, lai būtu mūžīga esamība bez kvantitatīviem mēriem un vērtībām, jāpastāv nāvei un visām lietām jābūt piešķirtām vērtībām un mēriem. Tā vietā, lai tiktu pilnībā kontrolēti visi mūsu vides aspekti, daba bija jāierosina un pēc tam jāatstāj, lai tā darbotos pati.

Citiem vārdiem, mums bija jāpieredz tāda pasaule, kas ietekmētu mūsu laimi un pakļautu mūs sirdēstiem, sāpēm, ciešanām, depresijai, bailēm, stresam, nāvei un visam citam, kas ir pretējs pilnīgajai cilvēciskajai realitātei. Mums bija nepieciešams pieredzēt pretstatu visās lietās.

17. BAKTĒRIJAS UN VĪRUSI SEKMĒ NEPILNĪGO VIDI

Viens no līdzekļiem, ar ko augsti attīstītie radītāji kontrolē *nepilnīgās* pasaules vidi, ir baktēriju un vīrusu neredzamā pasaule. Baktērijas un vīrusi ir ieprogrammētas dzīvības formas, kas uztur *nepilnīgo* pasauli („mūsu pasauli") *nepilnīgu*.

Mūsu pasaules atmosfēra un vide tika radīta tā, lai tajā varētu dzīvot un vairoties baktērijas un vīrusi. Pēc tam, kad tie tika izvietoti mūsu pasaulē, tika ieviesti augi, kas radīja labvēlīgu vidi augstākām dzīvības formām, tas ir, dzīvniekiem. Visi augi ir modelēti pēc līdzīgiem augiem, kas sastopami pilnīgajās cilvēku pasaulēs. Neviena dzīvības forma nevar pastāvēt, ja to vispirms nerada un neievieš attiecīgajā vidē *visaugstākā* dzīvības forma, kas pastāv Visumā, — augsti attīstītie cilvēki.

Tā kā augsti attīstītie cilvēki–radītāji veidoja *mūsu pasauli*, lai tā būtu *nepilnīga*, viņi radīja visādu veidu *nepilnīgus* augus baktēriju radītā vidē, lai šie augi varētu nodrošināt dzīvību *nepilnīgajiem* dzīvniekiem. Pēc tam *nepilnīgie* dzīvnieki nevienlīdzīgi sašķirotos savā starpā kā stiprākie un vājākie, tādējādi radot „barības ķēdes" hierarhiju, kas pastiprinātu mūsu pasaules

nepilnīgumu.

18. NEKAS NEPASTĀV BEZ IEJAUKŠANĀS

Bez cilvēka gribas nevar pastāvēt nekas — PILNĪGI NEKAS! Lai izveidotu saites, kas rada jebkāda un visa veida matēriju, ir vajadzīga enerģija. Šīs saites *vienmēr tiek radītas* un *vienmēr tiks radītas* ar cilvēcisku enerģiju, kas veic kādu darbību. Šīs darbības rada saites enerģiju, kas aizsāk kādu pastāvīgu norisi, kas rada matēriju un pēc tam ļauj tai piepildīt tās radīšanas nolūku.

Šo radīšanas nolūku vienmēr nosaka un vienmēr noteiks cilvēki — visaugstākā un visnozīmīgākā dzīvības forma Visumā. Vēlreiz atkārtojot — nepieciešamo enerģiju matērijas pastāvēšanai galu galā sniedz to augsti attīstīto cilvēku darbības, kuri ir atbildīgi par cilvēces radīšanu, esamības turpināšanu un galamērķi (laimi). Tādēļ, kaut arī mums bija nepieciešams iegūt pieredzi *nepilnīgā pasaulē*, dzīvojot *bez augsti attīstītu cilvēku iejaukšanās un kontroles*, tomēr bija vajadzīgs, lai *kāds* radītu mūsu pasauli kā *nepilnīgu*.

19. MĒS ESAM VAINOJAMI NEVIS PAR DABAS NEPILNĪBĀM, BET PAR SOCIĀLAJĀM NEPILNĪBĀM

Mūsu radītāji ir atbildīgi par visu „laimes pretstatu", ko mēs sastopam savā pasaulē, taču TIKAI par to pretstatu (nepareizumu), kas attiecas uz dabisko vidi. TIKAI MĒS PAŠI ESAM ATBILDĪGI PAR VISU PĀRĒJO, KAS IR NEPAREIZI MŪSU CILVĒCISKAJĀ PASAULĒ. Mūs nevar vainot par kādas stiprākas plēsoņas izsalkumu, kas vēlas mūs nogalināt, lai iegūtu barību. Tomēr MĒS ESAM atbildīgi par cits cita nogalināšanu viena vienīga mērķa dēļ — lai aizsargātu un sekmētu mūsu nevienlīdzību.

Par mūsu *nepilnīgo* dabu var vainot mūsu radītājus, taču par mūsu individuālajām problēmām mēs varam vainot tikai paši sevi. Taču mūsu radītāju nodoms vienmēr ir bijis tāds, lai mēs dzīvotu *nepilnīgā* pasaulē. *Nepilnīgajā* pasaulē mēs tiekam spiesti rīkoties *nepilnīgi*, lai atpazītu un novērtētu atšķirību starp to, kā mēs jūtamies, kad rīkojamies pareizi, salīdzinājumā ar to, kā jūtamies, kad rīkojamies nepareizi. *Būtībā* (angliski „in *essence*" — vārdu spēle ar nolūku) mūsu radītāji ir daļēji vainojami par mūsu *nepilnībām*. Neatņemot mūsu *brīvo gribu*, viņi mums nedeva nevienu citu *reālu* izvēli kā vien piedalīšanos *nepilnīgās pasaules* dzīvē, lai mēs varētu zināt, ka visam ir savs pretstats.

Zinot, ka mūsu radītāji ir tieši atbildīgi par *mūsu iestatīšanu neveiksmes ciešanai* mūsu pasaulē, padara šo neveiksmi *nepilnīgajā* pasaulē par vieglāk pieņemamu. *Neveiksme (neizdošanās) nepilnīgajā pasaulē* ir *veiksme (panākumi) mums kā pilnīgajiem cilvēkiem*, kuri kādu dienu iemācīsies novērtēt, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*, pateicoties mūsu neveiksmei kā *nepilnīgiem* cilvēkiem. *Nepilnīgā pasaule*, ko mums izveidoja mūsu radītāji, ir *perfekta pasaule* attiecībā uz mūsu cilvēciskās attīstības otrā etapa nolūkiem.

20. ZEMES SAUSZEME REIZ BIJA VIENS KONTINENTS

Vienkāršiem vārdiem sakot, mūsu radītāji mūsu pasaulē izveidoja augus, lai radītu tādu vidi, kur varētu dzīvot dzīvnieki. Tas savukārt sekmēja augu izplatību uz zemes, to nepārņemot. Lai veicinātu šos notikumus, sākumā Zemes sauszeme tika radīta kā viena liela masa, un tas sekmēja visu dzīvības formu vairošanos.

Būtu ļoti grūti kādas puķes ziedputekšņiem ar vēju šķērsot milzīgu attālumu pāri plašam okeānam. Tāpat arī dzīvnieki, kas tika radīti, lai palīdzētu augiem, nespētu pārpeldēt pāri okeānam. Daudzi no šiem kukaiņiem (dzīvniekiem) joprojām pastāv arī mūsdienās, un tas ir diezgan nepārprotami, ka neviena kukaiņu suga pati nespētu šķērsot šos milzīgos ūdens plašumus.

21. MŪSU PASAULE NEATBALSTA INDIVIDUALITĀTI

Katrs augs ir īpaši izveidots, lai tas darītu kaut ko tādu, kas uzturētu perfektu līdzsvaru uz šīs Zemes, lai *nebūtu* vajadzīga iejaukšanās — pastāvīga novērošana. Augi izmanto Saules enerģiju un bagātina šīs pasaules atmosfēru, kā arī nodrošina uzturu tiem dzīvniekiem, kuru izdzīvošana ir atkarīga no augiem.

Nepilnīgā pasaule neļauj nevienai atsevišķai sugai nepārtraukti vairoties tikai savam labumam. Itin viss pastāv tālab, lai varētu pastāvēt kaut kas cits. Šī savstarpējā atkarība rada perfekti līdzsvarotas simbiotiskas attiecības, kas nāk par labu visām sugām. Vienīgais, kas jebkad ir izjaucis šo *dabisko līdzsvaru*, ir cilvēku brīvā griba un to vēlme pēc individualitātes.

Nepilnīgā dabiskā pasaule nenodrošina vidi, kur varētu tikt piepildītas tādas individuālās vēlmes un pieredzes, kas kalpotu tikai vienai būtnei; tam ir paredzēta *pilnīgā* pasaule. *Nepilnīgajā* pasaulē itin viss ir atkarīgs no visa cita. Izņemot laukā vienu lietu, tas radītu ķēdes reakciju, kas izjauktu dabisko līdzsvaru, kas nodrošina lietu pareizo kārtību. *Nepilnīgajā* pasaulē nav nekādas cieņas pret individualitāti — ne augu, ne dzīvnieku valstībā. Lai izdzīvotu, citam cits ir jāapēd.

Tādēļ varētu teikt, ka *nepilnīgā* pasaule ir tieši saistīta ar *dabisko izlasi* un koncepciju *izdzīvo stiprākais*. Tomēr problēma slēpjas augu un dzīvnieku nespējā zelt savā *dabiskajā stāvoklī*, kad tie saskaras ar tādām *augstākām dzīvības formām*, kas apzinās savu individuālo esamību un dara jebko, lai aizsargātu šo **individuālo esamību.** Dzīvnieki neprāto un neraizējas par izdzīvošanu vai individualitāti. Tie vienkārši dara to, ko tie dara, — ēd vai tiek apēsti.

Kā viena no sugām, kas novietota uz šīs Zemes, mēs, cilvēki, esam spiesti strādāt (pretēji mūsu brīvās gribas būtībai), lai nodrošinātu to, kas mums nepieciešams izdzīvošanai. Pateicoties mūsu iekšējai vajadzībai pēc savas individualitātes aizsargāšanas, mēs pakļaujam visas pārējās dabas formas, lai tās apmierinātu mūsu vajadzības. Tieši tā mēs „strādājam”! Mēs sajūtam vajadzību aizsargāt individualitāti un saprotam, ka mūsu pasaules dabas resursi ir ierobežoti. Tādēļ mēs strādājam vairāk par visām pārējām sugām un nepārtraukti konkurējam ar tām par to, kas mums nepieciešams izdzīvošanai, — ne tikai fiziski, bet arī emocionāli — kā indivīdiem, kas

ir nošķirti no dabas veseluma.

Turpretim *pilnīgā* pasaule pieļauj un atbalsta cilvēku individualitāti un nodrošina visu, kas nepieciešams mūsu esamībai, bez vajadzības strādāt. Pilnīgajā pasaulē resursi ir neierobežotā daudzumā, tādējādi tas izslēdz jebkāda veida konkurenci, lai iegūtu to, kas nepieciešams mūsu fiziskajai un emocionālajai izdzīvošanai.

22. MŪSU DABĪGĀ PASAULE NEŠĶIET LOĢISKA

Kaut kā tāda radīšana, kas galu gala beigsies vai tiks iznīcināts, nešķiet sevišķi loģiska. Kad cilvēks redz, kā izsalkušu lauvu bars saplosa maigu un nevainīgu antilopes mazuli, tas *nešķiet sevišķi loģiski*. Kad redzam, kā ziloņa spēcīgais snuķis izposta kādu skaistu koku, tas *nešķiet sevišķi loģiski*. Zinot, ka dažu kukaiņu dzīves ilgums ir tikai dažas dienas vai pat stundas un ka daži tiek apēsti jau savā piedzimšanas brīdī, tas *nešķiet sevišķi loģiski*.

Nepilnīgā pasaule **nešķiet sevišķi loģiska**. Tomēr dzīvniekiem un augiem nav „apziņas", tādēļ tiem tas nerūp. Taču mums ir! Mums piemīt līdzjūtība, kas mums liek aizsargāt augus un dzīvniekus un ļaut tiem augt un vairoties savās attiecīgajās vidēs. (Tomēr dažus cilvēkus apēd tie dzīvnieki, kurus viņi mēģina aizsargāt.) Šīs līdzjūtības avots ir mūsu cilvēciskā *esence* un *cilvēcība*, kas mūsos tika *nopamatota* mūsu pirsmirstīgajā, pilnīgajā pasaulē.

Lai cik ļoti mēs censtos pielietot savu „loģiku", lai izprastu dabas pasauli, mums tā nešķitīs *loģiska*. Un, ja mēs cenšamies padarīt mūsu *nepilnīgo* pasauli par pilnīgu pasauli, atļaujot tajā pastāvēt *nepilnīgiem* augiem un dzīvniekiem, mēs cietīsim lielu neveiksmi. Tas būtu līdzīgi tam, kā kāds līdzjūtīgs paleontologs atgrieztu dzīvē gaļēdājus dinozaurus, kas „nedomātu", ka to radītāji ir līdzjūtīgi, bet tā vietā *domātu*, ka viņi ir to pusdienas! Vai tas būtu līdzīgi tam, ja kāds līdzjūtīgs botāniķis vēlētos aizsargāt indīgas nezāles!

Šīs pasaules radīšanai ir tikai viens nolūks, kas šķiet *loģisks*: tā tika radīta, lai mums palīdzēt novērtēt pilnīgo pasauli un tur esošos perfektos (pilnīgos) augus un dzīvniekus (kas mūs neēd un nekādā veidā netraucē, bet gan sniedz prieku).

23. NEPILNĪGIE CILVĒKI RADA VĒL VAIRĀK NEPILNĪBU

Ja mūsu pašreizējā zinātnes programma nepiekritīs, ka šīs Zemes nolūks ir ļaut mums pieredzēt *nepilnību*, tad tā turpinās censties izzināt, kā darbojas daba, kā funkcionē organismi un kā tas viss saistās ar cilvēkiem. Taču patiesībā, ar visām tās zināšanām un progresu, zinātne vienmēr radīs arvien vairāk *nepilnību*. Aplūkosim, piemēram, ģenētiski pārveidotus augus un dzīvniekus, kas, pēc zinātnes uzskatiem, cilvēcei sniedz labumu. Neviens ģenētiski pārveidots ābols garšas ziņā nevar pārspēt to ābolu, kas audzis atbilstoši zemes dabiskajiem likumiem. Būtībā itin viss, ko rada *nepilnīgie cilvēki*, *vienmēr* vadīs uz kādu citu *nepilnību*, kas galu galā radīs vairāk posta, nevis vairāk laimes.

Nav teikts, ka mums nevajadzētu mēģināt. Šīs dzīves mērķis ir pieredzēt, kādas sekas ir mūsu brīvās gribas neierobežotai pielietošanai. Uz priekšu, zinātne! Radiet tiranozauru, un

paskatīsimies, kas notiks! Šis gigantiskais gaļēdājs ne tikai izjauks mūsu pašreizējās pasaules jau tā izjaukto dabisko līdzsvaru, bet būs arī tādi līdzjūtīgi cilvēki, kuri pielietos savu brīvo gribu un mēģinās aizsargāt tiranozaurus (kā cienījamu dzīvības formu) un nodrošināt vidi, kurā tie varētu pastāvēt, esot ar cilvēkiem simbiozes attiecībās. Un, ja šos līdzjūtīgos cilvēkus neapēdīs šis pats dzīvnieks, ko tie cenšas aizsargāt, tie drīz vien sapratīs, ka uz šīs planētas nav pietiekami daudz vietas visām dzīvības formām, kas nekalpo tiem laimes nolūkiem, ko sagaida cilvēks. Turklāt nevainīgas govs izbarošana tiranozauram noteikti nav *perfektās* cilvēcības elements!

Tomēr arī pilnīgi mierīgas govs, kas laukā gremo kviešu zāli, nogalēšana nav mūsu ***īstenās cilvēcības*** izpausme. Mēs to nokaujam un ievietojam tās apcepto miesu starp diviem dabiski nobriedušu un pārstrādātu kviešu gabaliem (ko *nepilnīgie cilvēki* pārveidojuši par maizi), un saucam to par hamburgeru! Mums klātos daudz labāk un tas būtu daudz *cilvēcīgāk*, ja mēs ēstu kviešu zāli (zelmeni), kā to dara govs!

24. PERFEKTIE AUGI UN DZĪVNIEKI PASTĀV CILVĒKU DĒĻ

Perfektai lauvai nav ilkņu un nagu, lai nogalinātu, saplosītu un aprītu kādu citu dzīvnieku. Pilnīgajā pasaulē ir lauvas, taču tām ir pilnīgoti ķermeņi, kas tām ļauj darīt tikai to, kam tās tika radītas, — kalpot cilvēku vajadzībām. Pilnīgās lauvas ir kā milzīgi mājdzīvnieki — ar lielām acīm un mīkstu, stipru muguru, uz kuriem dažiem cilvēkiem patīk jāt vai pie kuriem pieglausties. Šīm lauvām nav nepieciešams ēst, jo tās tika radītas ar *lauvas esenci,* kas ir pastāvīgas enerģijas ražotne, kas nodrošina nepieciešamo enerģiju, lai piepildītu to radīšanas mērķi. Tādi ir arī visi pārējie *perfektie* dzīvnieki.

Tādi pat ir perfektie augi. Tie pastāv vienīgi tādēļ, lai kalpotu cilvēku vajadzībām. Tie rada *perfektu* pārtiku, ko ēd augsti attīstītie cilvēki un no jauna radītie cilvēki. Tomēr tikai augsti attīstītie cilvēki spēj novērtēt tās garšas un tekstūras pilnību. Kāpēc? Tāpēc, ka no jauna radītie cilvēki nekad nav nogaršojuši *nepilnību*; tādējādi tie nezina atšķirību. Taču nepilnīgajā pasaulē tiem tiek dota iespēja veikt salīdzinājumu.

25. DABA NODROŠINA GROŽUS UN KONTROLI, LAI SEKMĒTU LĪDZSVARU

Zemes agrīno attīstības etapu laikā tika radīti augēdāji dzīvnieki, lai kontrolētu augus, jo citādi augi būtu aizauguši zemi. Tika radīti gaļēdāji dzīvnieki, lai kontrolētu augēdājus un citus gaļēdājus. Un baktērijas un vīrusi tika radīti, lai kontrolētu tos abus.

Paši pirmie augi, kas tika novietoti uz šīs Zemes, radīja atmosfēru, kas nepieciešama visām pārējām dzīvības formām. Šie „augi" bija aļģes un citi zemāk attīstīti augi, kuru pastāvēšanai „atmosfēra" nav nepieciešama. Tiem bija vajadzīga tikai Saules enerģija. To enerģijas izmantošanas blakusprodukts ietilpst mūsu pašreizējās atmosfēras sastāvā. Par šīm sākotnējām augu sugām zinātne zina ļoti maz. Tas ir tādēļ, ka pēc tam, kad tās bija piepildījušas savas radīšanas nolūku, tās izzuda (izmira).

Kad bija izveidojusies atmosfēra, bija nepieciešamība pēc daudziem citiem augiem. Tika radīti milzīgi augēdāji dinozauri, kas varēja apēst lielu daudzumu augu. Tad tika radīti briesmīgi gaļēdāji dinozauri, kas apēstu šos milzīgos augēdājus. Augēdāju dinozauru gals pienāca, kad tos visus apēda gaļēdāji.

26. DINOZAURI IZMIRA DABISKU IEMESLU DĒĻ

Gaļēdāju dinozauru gals pienāca, kad tie nespēja noķert mazākus un veiklākus upurus (piemēram, krokodilus un aligatorus), tādēļ tie apēda cits citu un galu galā izmira no bada. Ideja par to, ka dinozauru sugas maģiskā veidā izzuda vai tika acumirklī iznīcinātas kādas kataklizmas rezultātā, traucē cilvēkiem „saprast", ka šīs teorijas atstāj pārāk daudz neatbildētu jautājumu, lai to varētu uzskatīt par *īstenu realitāti*.

Tiek teikts, ka zinātne ir fiziskās un dabīgās pasaules un parādību izpēte, sevišķi izmantojot sistemātiskus novērojumus un eksperimentus. Tādā gadījumā kļūsim par „loģiskiem" zinātniekiem un pavērosim, kas notiek mūsdienās, kad kāda noteikta dzīvnieku suga nonāk pie izmiršanas robežas. Vai tā vienkārši izzūd? Vai to vienā acumirklī iznīcina meteorīts? Vai mēs esam „sistemātiski novērojuši" notiekam kaut ko tādu? Nē, neesam!

Izmiršana notiek dabiskās vides (dzīvotnes) iznīcības vai apēšanas dēļ, ko dara, piemēram, citas sugas, kas barības ķēdē atrodas augstāk, jo noteiktām sugām nav spēju aizsargāt sevi vai savus pēcnācējus. Izmiršanu var izraisīt arī bakteriāla vai vīrusu infekcija sugas dabiskajā stāvoklī. Tādēļ, esot vienkārši zinātnieki, kādi mēs esam, un izmantojot sistemātiskus novērojumus, mēs varam ļoti nekļūdīgi secināt, ka tas pats notika ar dinozauriem.

27. EVOLŪCIJAS TEORIJA TIEK NEPAREIZI SAPRASTA

Otrā zinātnes iezīme ir eksperimentēšana. Tomēr, tieši pateicoties mūsdienu bioinženieru un hibrīdu selekcionāru eksperimentiem, mēs varam atmaskot vienu no lielākajām mūsdienu zinātnes kļūdām: **Evolūcijas teoriju.**

Šī teorija parasti piedāvā šādu izskaidrojumu tam, kā viss uz šīs Zemes ir attīstījies, lai būtu tā kā pašlaik:

> Bioloģijā evolūcija nozīmē izmaiņas kādas organismu populācijas iedzimtības iezīmēs, kad tās tiek pārmantotas no vienas paaudzes nākamajā paaudzē. Šīs izmaiņas rada trīs galveno procesu kopēja ietekme: variācija, vairošanās un selekcija. Evolūcijas pamatā ir gēni, kas ir atbildīgi par iedzimto raksturīgo īpašību nodošanu organisma pēcnācējiem. Šīs iedzimtības iezīmes mainās populāciju ietvaros, un starp organismiem parādās iedzimtas iezīmju atšķirības. Organismiem vairojoties, to pēcnācējiem var būt jaunas vai izmainītas iezīmes. Šīs jaunās iezīmes rodas divos pamatveidos — vai nu gēnu mutācijas rezultātā, vai gēnu pārneses starp populācijām vai sugas ietvaros rezultātā. Sugās, kurām raksturīga dzimumvairošanās, jaunu gēnu kombinācijas rodas arī ģenētiskās informācijas

kombinēšanās procesā, kas var palielināt atšķirības vienas sugas ietvaros. Evolūcija notiek, kad šīs iedzimtās iezīmju atšķirības populācijā kļūst biežākas vai retākas.
(Wikipedia, the free encyclopedia. 2009 http://en.wikipedia.org/wiki/Evolution)

Tas nepārprotami *nav* zinātnisks fakts, kura pamatā būtu „sistemātiski novērojumi", jo neviens nav tik ilgi dzīvojis, lai īstenībā *novērotu*, kā tas viss notiek.

Daži zinātnieki varētu argumentēt, ka zinātne *patiešām* ir novērojusi noteiktas gēnu mutācijas un citus „evolūcijas" elementus saistībā ar neilgi dzīvojošu sugu noteiktām iezīmēm. Tomēr viņi neaptver, ka pastāv daudz augstāk attīstīti zinātnieki par viņiem, kuri pārrauga to, ko dara šie zemāk attīstītie zinātnieki.

Tieši tāpat kā mūsdienu zinātnieki var modificēt organismu vidi vai pašus organismus, kas tiek izmantoti viņu eksperimentos, augsti attīstītie zinātnieki var modificēt *jebko,* ko tie vēlas, un *jebkurā brīdī*, kad tie vēlas. Tomēr, ņemot vērā mūsu ierobežoto izpratni par *sistemātiskiem novērojumiem* (zinātni), mēs nevaram pārliecinoši pierādīt evolūcijas esamību, jo tā notika miljoniem gadu ilgā laika periodā.

Taču mēs *varam* „sistemātiski novērot" to, ko zinātnieki dara mūsdienās! Par spīti *Evolūcijas teorijas* proponentiem (jo viņu teoriju patlaban atspēko viņu pašu zinātne), mēs regulāri varam novērot, ka ar viņu teoriju eksperimentē citi zinātnieki, kuri visu laiku rada *jaunas* augu un dzīvnieku sugas; un tas viņiem prasa tikai dažas stundas, nevis miljoniem gadu! Mēs varam „sistemātiski novērot", ka zinātnieki izmaina kādas organismu populācijas iedzimtības iezīmes no vienas paaudzes otrā!

Šīs izmaiņas tiek panāktas, pateicoties mūsdienu tehnoloģiskajiem sasniegumiem bioinženierijā un hibrīdu audzēšanā. Mēs esam novērojuši, kā noteikti gēni tiek izolēti, pārveidoti un nodoti organisma pēcnācējam, lai radītu iedzimtības iezīmes, kas ir evolūcijas kļūdainības pamatā. Mēs novērojam, kā šīs iedzimtības iezīmes mainās populāciju ietvaros un kā starp organismiem parādās iedzimtas iezīmju atšķirības.

Kad, organismiem vairojoties, tiek pielietota bioinženierija un ģenētiskā inženierija, to pēcnācējiem var būt jaunas vai izmainītas iezīmes. Šīs jaunās iezīmes rodas, pateicoties zinātnieku spējai izmantot mūsdienu tehnoloģijas, lai pārnestu gēnus starp populācijām un starp sugām.

Sugās, kurām raksturīga dzimumvairošanās, šīs tehnoloģijas ļauj veidoties jaunām gēnu kombinācijām, kas rodas arī ģenētiskās informācijas kombinēšanās procesā, kas var palielināt atšķirības organismu starpā. Zinātnieki un to tehnoloģijas var kontrolēt, kad šīs iedzimtības atšķirības rodas, lai tās paliktu biežākas vai retākas kādā populācijā, — atkarībā no zinātnieku vēlmes.

28. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI KONTROLĒ NEPILNĪGO PASAULĻU LĪDZSVARU

Tādējādi, ja mūsdienu *primitīvie* zinātnieki spēj izmantot pašreizējās tehnoloģijas, lai

radītu jaunas floras un faunas sugas faktiski vienas dienas laikā, vai nešķistu „loģiski", ka augsti attīstītajām būtnēm, kas atrodas tūkstošiem gadu nākotnē, ir tehnoloģijas un spējas radīt jaunu augu vai dzīvnieku sugas vienā mirklī? Tieši tas arī notiek, un tie, kuri pārrauga šo *nepilnīgo* pasauli, nodrošina, lai tā paliktu *nepilnīga* tik ilgi, cik vajadzīgs, lai mēs iegūtu no šīs pieredzes visu nepieciešamo.

Mēs nemitīgi atklāsim jaunas floras un faunas sugas, kad augsti attīstītie cilvēki, kuri ir atbildīgi par mūsu pasauli, turpinās tās pēc nepieciešamības radīt. Kā paskaidrots iepriekš, viņi novēro mūsu pasauli — katras dzīvības formas un katras matērijas daļiņas enerģijas frekvences. Ja vajadzīgs, viņi spēj ieviest jaunas augu vai dzīvnieku sugas ar mērķi — uzturēt perfektu līdzsvaru *nepilnīgajā pasaulē*.

Mēs pārrunājām, kā viņi būtu varējuši apturēt seno zinātnieku Dēmokritu, piemēram, no izpratnes par elektrības pamatiem, — lai atturētu viņu no kaut kā tāda atklāšanas, kas varētu iznīcināt pasauli, pirms tiktu piepildīts tās radīšanas mērķis. Tādā pašā veidā mūsu planētas augsti attīstītie pārraugi ievieš baktērijas, vīrusus, jaunus kukaiņus, zivis, planktonu un jebko citu, kas nepieciešams, lai noturētu pasauli tās *nepilnīgajā* stāvoklī, — tas viss mūsu labumam.

Svarīgi saprast, ka viņi NEKAD nedarīs ko tādu, kas *patiešām* mums kaitētu. To lietu cēlonis, kas ietekmē mūsu laimi (slimība, nelaime utt.) vairumā gadījumu ir mūsu brīvās gribas pielietošana. Tomēr, piemēram, baktērijas un vīrusi, ko viņi ir radījuši un ieprogrammējuši mūsu *nepilnīgajai pasaulei*, spēj paši pārveidoties mutācijas rezultātā un pielāgoties mūsu arvien pieaugošajai vajadzībai izgudrot antibiotikas un pretvīrusu līdzekļus, kas ar tiem cīnītos. Ja mums būtu ļauts radīt *perfektas* zāles visām mūsu kaitēm, tad mūsu *nepilnīgās pasaules* nolūks tiktu iznīcināts.

KOPSAVILKUMS

Galvenā vadlīnija, kuru ievēro tie, kuri pārrauga mūsu pasauli, ir princips, ka viņi neiejaucas mūsu dzīvē uz planētas, ko mēs saucam par Zemi, *izņemot* tādēļ, lai nodrošinātu, ka tiek piepildīts mūsu esamības nolūks. *Pilnīgās* pasaules mērķis ir mūžīga dzīve un laime individuālām būtnēm, kuras apzinās sevi un savu apkārtni un kuras izmanto apkārtējo vidi, lai gūtu prieku savā individualitātē. Turpretim *nepilnīgās* pasaules mērķis ir pieļaut katras individuālās entitātes nāvi un iznīcību, lai kāda cita varētu turpināt dzīvot un zelt.

Pilnība vada uz laimi. Nepilnība vada uz postu. Un vislieliskākā situācija, kas jebkad īstenota, lai mums palīdzētu noteikt atšķirību starp pilnību un nepilnību, bija mūsu *nepilnīgās pasaules* radīšana, kas ievietota mūsu pašu Saules sistēmā.

11. NODAĻA Cilvēka ķermenis

Aplūkosim tikai cilvēka ķermeni — varbūtība, ka cilvēka visas funkcijas vienkārši pašas par sevi darbojas, ir statistiska neiespējamība.
— Džordžs H. Gallaps

1. PILNĪGĀ ĶERMEŅA NOLŪKS IR SNIEGT MUMS PRIEKU

Lai labāk izprastu, kāda veida *nepilnīgais* ķermenis mums pašlaik ir uz šīs Zemes, mums jāaplūko tas ķermeņa veids, kāds ir visiem augsti attīstītiem cilvēkiem visā Visumā. Tiem ir *pilnīgs (perfekts)* ķermenis, tāds ķermenis, ko vēlētos ikviens no mums. Ja mēs apdomātu, kuras mūsu ķermeņa daļas un funkcijas dara mūs laimīgus un kuras to nedara, mēs varētu *iztēloties,* kāds varētu izskatīties pilnīgais ķermenis.

Pilnīgais fiziskais ķermenis pastāv, lai nodrošinātu, ka tā funkcijas un iezīmes tai būtnei, kas to izmanto, palīdz sniegt vislabāko pieredzi. Vēl vienkāršāk izsakoties, pilnīgais cilvēka ķermenis pastāv, lai sniegtu cilvēkam visaugstāko (maksimālo) prieka sajūtu, — tam nav nekāda cita nolūka. Tā kā cilvēku esamībai nav cita mērķa kā pieredzēt prieku, būtu loģiski, ja pastāvētu tikai tās ķermeņa funkcijas, kuru dēļ ķermenis vispār pastāv. Pat ar tām primitīvajām tehnoloģijām, kas mums ir pieejamas pašlaik, cilvēks var izvēlēties izmainīt savu fizisko ķermeni tā, lai tas sniegtu lielāku personisko apmierinātību. Tādēļ mēs varam tikai iztēloties, ko augsti attīstītie cilvēki var izdarīt ar saviem ķermeņiem. Ikviens cilvēks Visumā galu galā saņems tādu ķermeni, kas šim cilvēkam sniegs vislabāko cilvēciskās esamības pieredzi.

Savukārt mūsu *nepilnīgo* ķermeņu nolūks ir sniegt mums pretēju pieredzi tai, ko mēs gūtu ar pilnīgo ķermeni. Pieredze *nepilnīgajā* ķermenī palīdz mums novērtēt **pilnīgo** cilvēka ķermeni, kas katram no mums būs mūžīgi.

2. MŪSU ESENCE RADA ENERĢIJU, KAS NEPIECIEŠAMA PILNĪGAJAM ĶERMENIM

Mēs esam pārrunājuši to, kā cilvēka *esence* nodrošina pilnīgajam ķermenim pastāvīgu un bezgalīgu enerģiju. Taču vēl netika izskaidrots, *kā* šī *esence* rada enerģiju, kas nepieciešama visu ķermeņa funkciju veikšanai.

Vai *esence* ar laiku izdeg (beidzas)? Saskaņā ar *Otro termodinamikas likumu*, uz kā mūsdienu zinātne balsta daudzas savas teorijas un secinājumus par visas matērijas entropiju, tai būtu jāizdeg! Tomēr neatkarīgi no zinātnes uzskatiem, mūsu *esence* nekad nezaudēs savu spēju radīt un nodrošināt enerģiju pilnīgajam ķermenim. Lai saprastu šo koncepciju, kas pirmajā brīdī šķiet pretēja pieņemtajiem *Termodinamikas likumiem*, aplūkosim vēl citus likumus, ko piedāvā zinātnes „sistemātiskie novērojumi", kas šķiet, ka ir pretrunā ar *īsteno realitāti*.

3. ZINĀTNE IEBILST PRET ESENCES FUNKCIJU

Būtībā *Pirmais termodinamikas likums* ierosina, ka ikviena matērijas daļiņa, kas rada enerģiju, var saglabāt vai uzturēt savu enerģiju, un šī iekšējā enerģija tiek saglabāta. „Siltuma" jēdziens (saistībā ar terminu „termo") ir process, kurā matērijas sistēmai tiek pievienota enerģija no ārēja avota vai kurā enerģija tiek zaudēta tās apkārtējā vidē.

Vēl šis *Likums* nosaka, ka sistēma var zaudēt enerģiju (šajā gadījumā mūsu ķermenis), kad tā iedarbojas uz ārējo vidu, vai pretēji — tā iegūst enerģiju ārējās vides iedarbības rezultātā. Piemēram, kad ārā ir auksts laiks, mūsu ķermeņi reaģē uz auksto vidi, patērējot enerģiju, lai saglabātu siltumu (šādi „sistēma" zaudē enerģiju). Kad mēs kaut ko apēdam no savas vides, mēs sniedzam savai „sistēmai" enerģiju (šādi „sistēma" iegūst enerģiju).

Šis *Pirmais likums* vada pie *Saglabāšanās likuma*. Šis likums saka, ka enerģiju nevar iznīcināt, bet tā tiek pastāvīgi saglabāta visā Visumā, enerģijai pārvēršoties no viena veida citā; tādējādi kopējais enerģijas daudzums izolētā sistēmā (piemēram, ķermenī vai *esencē*) paliek nemainīgs. Tādēļ *Saglabāšanās likums* nosaka, ka vienīgais, kas var notikt ar enerģiju izolētā sistēmā, ir tas, ka enerģija var mainīt veidu.

Visi šie tā saucamie „likumi" paziņo, ka mūžīgā enerģija, ko rada kāda matērijas sistēma, var darboties tikai tad, **ja** tā neizdala enerģiju uz ārpusi un ja tā nepatērē vairāk enerģijas par to, kas tajā ir ietverta. Tā kā mūsu *esence* patiešām izdala enerģiju mūsu ķermenī un tad aizvieto patērēto enerģiju, radot enerģiju, kas tai nepieciešama, šķiet, ka tās darbība ir pretrunā ar visiem zināmajiem zinātnes likumiem.

4. IZPRATNE PAR TUMŠO MATĒRIJU IZKLIEDĒ ZINĀTNĒ BALSTĪTĀS „PATIESĪBAS"

Saskaņā ar šiem mūsdienu zinātniskajiem „likumiem", tā **realitāte**, kas pirmo reizi izklāstīta šajā grāmatā, *nevarētu būt patiesa*. Pašreizējie zinātniskie likumi apgalvo, ka ar laiku Visums beigs savu esamību, tāpat kā tas sākās. Tādējādi zinātne nosaka vai vismaz netieši norāda, ka cilvēki nav mūžīgas būtnes, bet tie ir tikai neliela daļiņa no mirstoša Visuma. Pie šāda secinājuma zinātnieki nonāk, vērojot ne tikai mūsu cilvēciskā ķermeņa *nepilnīgo dabu*, bet arī mūsu apkārtējo vidi. Ņemot vērā visu, ko mēs zinām par savu pieredzi uz šīs Zemes, šķiet, ka viss apkārt esošais lēnām mirst, tostarp arī mēs. Šādi zinātniskie secinājumi ir veikti tādēļ, ka zinātne nav spējusi *novērot* un pieņemt *esences* esamību.

Tomēr pat tad, kad mēs tiekam spiesti pieņemt nāves *realitāti* (mūsu esamības beigas), tās pašas smadzenes, kas postulē mūsu iespējamo galu, cīnās pret nenovēršamo un rada cerību, ka tā varētu nebūt ***īstenā realitāte***. Par laimi, **īstenā patiesība** apliecina un pierāda, ka cilvēka mūžīgā daba patiešām ir **patiesa**! Kā tika paskaidrots iepriekš, trūkstošais puzles gabaliņš, kas liek zinātnisko teoriju secinājumiem palikt tikai „teorijām", nevis ***īstenai patiesībai***, ir zinātnes nespēja pilnībā izprast tumšo matēriju (*telpu*, kas aizpilda Visumu, kur šķietami nav matērijas).

Ja zinātne vēlas spekulēt, ka mūsu Visumu radīja „Lielais sprādziens", tad saskaņā ar tās noteiktajiem *Likumiem*, tai būtu jāsecina, ka kādu dienu Visumā nebūs nekā cita kā vien „kosmoss". Zinātne nespēj izskaidrot to, *kas* tieši iedarbojās uz Visuma vidi, lai izdalītos tā enerģija, kas nepieciešama lielā sprādziena radīšanai. Saskaņā ar Lielā sprādziena teoriju, Visuma veidošanos izraisīja milzīgs enerģijas apjoms, tādējādi šai enerģijai bija jāatrodas pastāvīgas entropijas stāvoklī, kas nozīmē, ka pats Visums mirst.

Vai „lielais sprādziens" tādējādi bija *mirstošā* Visuma *pēdējā* elpa, kas kaut kādā veidā radīja sevi no jauna? Un atkal — zinātniskie secinājumi vada uz bezatbildīgiem pieņēmumiem (minējumiem), kas atbilst tikai viņu pašu pieņemto secinājumu parametriem (zinātnes likumiem). Visā vēstures gaitā, cilvēcei attīstoties, gandrīz katrā gadījumā zinātniskie *secinājumi* ir tikuši mainīti, noraidīti vai pierādīti kā nepareizi. (Apdomājiet atkal, ka zinātne reiz kā faktu pieņēma to, ka Zeme ir plakana un ka Zeme ir Saules sistēmas centrā.)

Balstoties uz zinātnisku *spriešanu* un secinājumiem, **īstenā patiesība** parādīs, kā „kosmoss" patiesībā atbalsta Visumu un ļauj tam funkcionēt tā, kā tas to dara, un ļauj tam un cilvēkiem, kas to kontrolē, pastāvēt mūžīgi.

5. TUMŠĀ MATĒRIJA NODROŠINA VISU NEPIECIEŠAMO, LAI RAŽOTU ENERĢIJU

Kā tika paskaidrots iepriekš, saule ir rūpnīca, kas ņem tumšās matērijas vielu (kosmosu) un pārvērš to enerģijā. Piemērojot zinātniskus terminus, Saules gadījumā varētu teikt, ka mūsu Visuma bezgalīgā tumšā matērija ir *potenciālā enerģija*, kas tiek pārvērsta *kinētiskajā enerģijā*.

Taču vēlreiz — tumšā matērija *ne*satur nekādu *faktisku* enerģiju. Tā satur visu, kas *nepieciešams*, lai radītu enerģiju, kā jau tika teikts, tas ir, protonus, neitronus un elektronus, no kā sastāv visas lietas. Protoni, neitroni vai elektroni vieni paši nevar neko izdarīt. Taču, darbojoties kopā, tie rada nepieciešamos enerģijas līmeņus, kas veido visu matēriju.

Kad saule izmanto bezgalīgo kosmosa vidi, lai radītu savu pastāvīgo enerģiju, tā darbojas saskaņā ar dažiem *Termodinamikas likumu* pieņemtajiem aspektiem. „Tumšā matērija" ieiet saulē, lai līdzsvarotu to enerģiju, kas tiek izstarota.

6. MŪSU ESENCE RADA PASTĀVĪGU ENERĢIJU

Līdz šim veiktajiem secinājumiem vajadzētu palīdzēt lasītājam skaidri saprast, kādā veidā *esence* spēj sniegt pilnīgajam ķermenim visu to enerģiju, kas tam jebkad būs vajadzīga, lai pareizi darbotos. *Esence* izmanto tādu pat pastāvīgo mehāniku kā saule. Tā ir mūžīga ražotne, kas paņem *potenciālo enerģiju* no apkārtējās vides un pārvērš to *kinētiskajā enerģijā*, kas mūsu sensorajām sistēmām ir vajadzīga, lai sniegtu mums prieku.

Patlaban mūsu *nepilnīgās* smadzenes, kad vien mēs domājam vai rīkojamies, rada enerģiju kā elektromagnētiskus impulsus. Tās izstaro šos impulsus caur mūsu galvaskausu un

skalpu, kas pēc tam aiziet „kosmosā". Savukārt *pilnīgais ķermenis* ļauj *esencei pasmelt* potenciālās enerģijas komponentus, kas atrodami jebkurā apkārtējā vidē, un pārveidot tos *kinētiskajā*, izmantojamā enerģijā. Piemēram, zem ūdens *pilnīgais* ķermenis ļauj diviem ūdeņraža atomiem, kas ūdens molekulā ir piesaistīti vienam skābekļa atomam, izkļūt caur mūsu galvaskausu, un mūsu *esence* to pārveido enerģijā, kas nepieciešama mūsu muskuļiem, lai pēc patikas peldētu tik ilgi, cik vien mēs to vēlamies.

Ja mēs ar savu *pilnīgo* ķermeni nonākam jebkurā Visuma vietā, mūsu *pilnīgā cilvēciskā esence* spēj izmantot jebkuru enerģijas veidu no jebkura matērijas avota, kas atrodas jebkurā vidē.

Tas var izmantot kosmosa subatomiskās daļiņas un pārveidot tās enerģijā, kas nodrošina, ka mūsu ķermenis var piepildīt tā radīšanas mērķi un sniegt mums prieku! Kaut arī *nepilnīgais* ķermenis nevarētu izdzīvot kosmosa nelabvēlīgajā vidē, pilnīgais ķermenis izdzīvo lieliski! Tas spēj izdzīvot tādēļ, ka *esence* spēj izmantot jebkuru matērijas formu no savas apkārtnes jebkurā vidē un radīt enerģiju, kas ķermenim ir nepieciešama, lai tas perfekti funkcionētu.

Kā tika iepriekš paskaidrots, augsti attīstīto, *perfekto* ķermeņu starpā pastāv dažas atšķirības atkarībā no indivīda izvēlētā *cilvēcības tipa*. Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēku prāti nevar pēc vēlēšanās manipulēt ar matēriju. Tomēr to *esences* ir izgatavotas no tā paša materiāla kā visu pārējo cilvēku — pat Saules tipa cilvēku — *esences*. Taču Saules tipa cilvēkiem ir tāds ķermeņa *tips*, kas var pēc vēlēšanās izmantot *esenci* ar pilnu jaudu. Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēku ķermeņi nevar izmantot *esenci* ar pilnu jaudu. Tie nevar kontrolēt *esences* spēku. Viņu *esence* darbojas viņu ķermenī līdzīgi tam, kā sirds muskulis darbojas *nepilnīgajā* ķermenī. Bez kādām mūsu pašu domām vai vēlmēm, mūsu sirds apgādā mūsu *nepilnīgo* ķermeni ar enerģiju.

Neviena cilvēka *esence nepilnīgajā* ķermenī nevar kontrolēt sirds funkcijas, izmantojot savu brīvo gribu vai domu enerģiju. Sirds darbojas, lai uzturētu ķermeni dzīvu neatkarīgi no tā, vai tā īpašniekam tas patīk vai nepatīk. Līdzīgi arī Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēku ķermeņi tiek uzturēti dzīvi un funkcionējoši — ar *esences* spēku. Savukārt Saules tipa cilvēki, kaut arī to ķermeni dzīvu uztur *esence*, spēj izmantot tās spēku, lai prasmīgi apietos ar visas matērijas subatomiskajām daļiņām.

Galvenās atšķirības starp augsti attīstītu cilvēku ķermeņu tipiem ir saistītas *tikai* ar pašiem ķermeņiem, nevis ar *esenci*. Visu cilvēku *esences* ir veidotas no vienāda sastāva elementiem. Katru *esenci* atšķirīgu padara nevis tās uzbūve, bet tas, kas tajā ir reģistrēts. Katrā *esencē* ir atšķirīgas pieredzes, saskaņā ar tā indivīda brīvo gribu, kura fiziskā ķermeņa sensorie receptori radīja katru pieredzi. Kaut arī pieredzes katrā *esencē* ir dažādas, katrai *esencei* piemīt vienāds spēka potenciāls. Tomēr katras pieredzes potenciāls ir ierobežots jeb limitēts atbilstoši fiziskajam ķermenim, kurā ievietota indivīda *esence*.

7. PILNĪGAIS ĶERMENIS ATKĀRTOTI PĀRSTRĀDĀ MATĒRIJAS SUBATOMISKĀS DAĻIŅAS

Kad *nepilnīgais* ķermenis uzņem enerģiju no apkārtējās vides, piemēram, pārtikas veidā,

tas izmanto to, kas tam nepieciešams, un pārējo izvada kā ekskrementus. Vai izmantotu to, kas tam vajadzīgs, *nepilnīgais* ķermenis sašķeļ uzņemtās vielas *citās* matērijas formās, un blakusprodukti tiek nogādāti atpakaļ vidē, piemēram, svīšanas vai izelpas veidā. Tad kas ir *esences* blakusprodukts, ja tāds vispār ir? Ja tā paņem subatomiskās daļiņas no apkārtējās vides, pārveido tās matērijā, kas rada enerģiju, un pēc tam izmanto šo enerģiju, tad kas paliek pāri? Ja matērijas subatomiskās daļiņas nevar iznīcināt, tad kas ar tām notiek pēc tam, kad *esence* tās ir izmantojusi?

Kā iepriekš tika minēts, mūsu *esence* rada un izstaro enerģiju, kas nepieciešama, lai funkcionētu *pilnīgais* cilvēka ķermenis. Enerģija vienmēr rodas tad, kad kāda matērijas forma iedarbojas uz citu matēriju vai kad uz to iedarbojas kāda cita matērija. Matērijai mijiedarbojoties, tā rada kaut kāda veida *reakciju*. Attiecībā uz mūsu degunu šo reakciju mēs saucam par „ožu", mūsu acīm — „redzi", mūsu ādu — „tausti", mūsu muti — „garšu", mūsu ausīm — „dzirdi", un mūsu smadzenēm — „domāšanu". „Reakcijas" pašas par sevi neiznīcina un nesadala elementus. Ja kāda matērijas entitāte (mēs) uzņemtu elementus un neizlietotu tos, tad šie elementi paliktu mūsu ķermeņa izolētajā vidē un padarītu mūs arvien lielākus un lielākus, un lielākus. Tā nav ***īstenā realitāte***. Patiesībā tas notiek šādi:

Pilnīgajā ķermenī mūsu *esence* spēj sadalīt apkārtējās vides elementus un pārvērst protonus, neitronus un elektronus tādos elementos, kas var radīt reakciju ar mūsu ķermeņa sensorajām sistēmām. Kad darbība ir pabeigta, mūsu *esence* sadala tās radītos elementus atpakaļ subatomiskajās daļiņās, ko mūsu *esence atkārtoti pārstrādā* un izmanto no jauna. Tādējādi, ja no ķermeņa neizdalītos nekāda enerģija, *esencei nekad neko nevajadzētu no apkārtējās vides, lai nodrošinātu ķermeni ar tā funkcionēšanai nepieciešamo enerģiju*.

Kā jau tika minēts, atšķirības starp augsti attīstītajiem cilvēkiem un viņu individuālajām spējām ir saistītas ar viņu ķermeņa veidu, balstoties uz to *cilvēcības tipu*, ko viņi sev izvēlējās. Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem nav nepieciešami tādi ķermeņi, kuru *esencei* vajadzētu darīt ko vairāk par to vajadzību apmierināšanu, kādas ir Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem. Tādēļ šo ķermeņu tipi neuzņem lielu subatomisko daļiņu apjomu no savas apkārtējas vides. Visu nepieciešamo enerģiju viņu ķermeņiem sniedz *esences* spēks, kas var atkārtoti pārstrādāt savu enerģiju, lai to uzturētu. Turpretī Saules tipa cilvēki, dodot pavēles citai matērijai, no savas *esences* izstaro lielu daudzumu enerģijas. Tādējādi viņi daudz patērē no savas apkārtējās vides.

8. ENERĢIJA NO JAUNĀM PIEREDZĒM ESENCĒ TIEK SAGLABĀTA MŪŽĪGI

Pilnīgajā ķermenī, sevišķi Mēness un Zvaigžņu tipa ķermenī, kad *esence* ražo un izmanto enerģiju, tā tiek ietverta un pārstrādāta ķermeņa sensoru sistēmu darbībā, taču tas tā nenotiek *jaunas pieredzes* veidošanā. Citiem vārdiem, kad augsti attīstītais cilvēks dzird, redz, saož, garšo vai kaut kam pieskaras, *esence* nodrošina visu nepieciešamo enerģiju šo funkciju veikšanai. Taču ir arī tāds enerģijas patēriņš, ko nevar *atkārtoti pārstrādāt*. Tā ir enerģija, ko rada „domas".

„Domāšana" parasti netiek uzskatīta par kādu no mūsu maņām abos ķermeņu veidos

(*pilnīgajā* un *nepilnīgajā*), kaut arī **īstenā patiesība** to šādi klasificē. Tā ir funkcija, kas analizē mūsu maņu radītās enerģijas un organizē tās pieredzēs, kuras tad tiek uzglabātas *esencē kā atmiņas*. Piemēram, ja mēs *pilnīgajā* ķermenī ieraugām un pasmaržojam kādu ziedu, mūsu *esence* nodrošina enerģiju, kas nepieciešama acīm, lai redzētu, un degunam, lai to saostu. Kad šīs divas sensoro receptoru sistēmas ir paņēmušas enerģiju no *esences*, lai veiktu redzēšanas un smaržošanas darbības, šo darbību rezultātā radusies enerģija nonāk atpakaļ *esencē jaunas* pieredzes veidā. Taču šī *jaunā* pieredze *esencē* saglabāsies mūžīgi, un *esence* to atkārtoti nepārstrādās citās pieredzēs. Šādos gadījumos *esencei* nepieciešams uzņem vairāk enerģijas, kas atrodas ārpus ķermeņa. Šis process ir saskaņā ar zinātnes likumu par to, ka matēriju nevar ne radīt, ne iznīcināt. Turklāt matēriju neiznīcina ne mūsu *nepilnīgais*, ne arī *pilnīgais* ķermenis.

9. ESENCE RADA TIKAI VIENA VEIDA ENERĢIJU PILNĪGĀ ĶERMEŅA VAJADZĪBĀM

Piemēram, mūsu *nepilnīgais* ķermenis pārvērš pārtikas ogļhidrātus vienkāršos cukuros, ko ķermenis var izmantot, lai radītu enerģiju. Šī procesa norisei *nepieciešama* enerģija, un to paveic *nepilnīgā* ķermeņa funkcijas — košana, sakošļāšana, gremošana u.c..

Pilnīgajā ķermenī *esence* izslēdz sekundāros, energoietilpīgos procesus un tā vietā **rada** matēriju, ko *pilnīgā* ķermeņa maņu orgāni var tieši izmantot. *Perfektie* maņu orgāni „nepatērē" nekāda veida matēriju, taču uz tiem iedarbojas matērija. Piemēram, kad persona *pilnīgajā* ķermenī sajūt savā sejā vēju, matērija, no kā veidots vējš, netiek nekādā veidā iznīcināta vai mainīta, taču tā reaģē ar taustes sensorajiem receptoriem, lai personai sniegtu vēja pūsmas sajūtu. Atkal — vienīgā enerģija, kas tiek patērēta, ja tā ir jauna pieredze, ir tad, *kad notiek vēja sajušanas pieredze* un tā tiek reģistrēta *esencē*. Tikai šo enerģiju nepieciešams papildināt.

Tā kā *pilnīgajam* ķermenim ir vienīgi nervu sistēma kā piegādes process, kas saistīts ar maņu receptoriem, *perfektajām* maņām, lai izraisītu sajūtu, nepieciešams radīt tikai vienu matērijas veidu. Tā pati matērija, kas mijiedarbojas ar *pilnīgā* ķermeņa maņu orgāniem, sniedz arī nepieciešamo stimulāciju tā muskuļu, audu un kaulu šūnām, lai tās turpinātu darīt to, kam tās tika radītas. Tādēļ *pilnīgais* ķermenis nenogurst, un tam nav nepieciešams miegs.

Atkal — kad *esence* ir paņēmusi matērijas pamatkomponentus no apkārtējās vides un radījusi ķermenim vajadzīgo enerģiju, tā tiek nodota *pilnīgā* ķermeņa šūnām caur nervu sistēmu. Pēc tam, kad tā ir mijiedarbojusies ar šūnām, matērija atkal nonāk atpakaļ *esencē*, lai tiktu sadalīta pamatelementos, kas pēc tam tiek atkārtoti pārstrādāti vai pievienoti *esencei* kā jauna pieredze. Izņemot Saules tipa cilvēka ķermeni, kas izmanto lielu daudzumu enerģijas, lai radītu un darītu to, ko dara Saules tipa cilvēki, enerģija neiziet no *pilnīgā* ķermeņa un tā esences.

Piemēram, kad mēs izmantojam *pilnīgā* ķermeņa muskuļus, enerģija netiek „izlietota". Muskuļu šūnas atrodas savā *pilnīgajā stāvoklī* un tādas paliks mūžīgi. Taču, piemēram, lai muskuļa šūnas liktu bicepsam savilkties, tām ir nepieciešama enerģijas stimulācija, ko rada *esence*.

10. PILNĪGAIS ĶERMENIS IZDZĪVO JEBKURĀ VIDĒ

Pieņemsim, ka svins ir elements, kuram viegli neizkļūst cauri vairums citu elementu. Turklāt pieņemsim attiecībā uz šo piemēru, ka caur to nevar izkļūt NEVIENS ELEMENTS. Ja mēs izgatavotu svina kasti, kurā nevar iekļūt un no kuras nevar izkļūt neviens cits elements, un ievietotu tajā *nepilnīgo* ķermeni, šis cilvēks galu galā nomirtu. Tas notiktu tāpēc, ka *nepilnīgais* ķermenis ieelpo skābekli un izelpo oglekļa dioksīdu. Citiem vārdiem, elements skābeklis iekļūst ķermenī un izraisa reakciju, kad rada dažādas jau esošo elementu kombinācijas (piemēram, oglekļa dioksīdu no oglekļa un skābekļa).

(Jāpatur prātā, ka ķermenim, kas veidots uz oglekļa bāzes, jāuzņem ogleklis ar pārtiku, lai radītu funkcionēšanai vajadzīgo enerģiju. Ja uz oglekli bāzētais ķermenis neatbrīvotos no kādas oglekļa daļas pēc tā uzņemšanas un izmantošanas savām vajadzībām, šis ķermenis augtu arvien lielāks un lielāks. Būtībā tas ir iemesls, kādēļ mēs izelpojam oglekļa dioksīdu, — lai uzturētu savus uz oglekli bāzētos ķermeņus līdzsvarā.)

Šajā piemērā par reakciju, kur ķermenī ienāk skābeklis, divi skābekļa atomi paņem vienu oglekļa atomu un „izvelk" to no uz oglekli bāzētā ķermeņa, veidojot oglekļa dioksīdu (CO_2). Protams, cilvēks var ieelpot CO_2 un izmantot divus skābekļa atomus, lai piesaistītu citiem oglekļa atomiem, un izelpot vēlreiz. Taču galu galā nebūs pietiekami daudz skābekļa atomu, kas piesaistītu oglekļa atomus, un cilvēks nosmaks un nomirs.

Taču tas neattiecas uz *pilnīgo* ķermeni! Noslēgtā svina kastē (turpinot šo pieņēmumu tikai mūsu piemēra labad) *esence* izmantos jebkādus pieejamos atomus, pat svinu, un sadalīs tos pamatkomponentos — protonos, neitronos un elektronos, un pēc tam izveidos attiecīgus elementus, kas var reaģēt ar *pilnīgo* ķermeni. Mēness vai Zvaigžņu tipa cilvēkiem būtu jāpaliek šādā kastē daudz ilgāk nekā Saules tipa cilvēkiem, jo to ķermeņiem uzreiz nebūtu daudz vajadzīgs no savas apkārtējās vides. Galu galā svina elements izzustu ar *esences* spēku, Mēness vai Zvaigžņu tipa cilvēka prātam radot *jaunas pieredzes*, esot ievietotam noslēgtā svina kastē. Savukārt Saules tipa cilvēka gadījumā, Saules tipa cilvēka prāts var nekavējoties izmainīt svina sastāvu subatomiskās daļiņās, un svina kaste vienkārši izzustu.

Pilnīgais cilvēka ķermenis neapšaubāmi ir vislieliskākā bioloģiskā ierīce, kas jebkad radīta, jeb precīzāk — kas jebkad pastāvējusi Visumā!

11. MŪSU NEPILNĪGAIS ĶERMENIS MUMS PALĪDZ NOVĒRTĒT PILNĪGĀ ĶERMEŅA POTENCIĀLU

Lai novērtētu mūsu neiedomājamās *esences* šķietami brīnumaino spēku, mums tika dots *nepilnīgais* ķermenis, kas neļauj mūsu *esencei* pasmelties apkārtējā vidē *potenciālo enerģiju*. Tas ir tā, it kā pār mūsu citādi spēcīgo *esenci* būtu novietots apsegs vai plīvurs, lai tā tiktu ierobežota sava pilnā potenciāla izmantošanā. Tādēļ mēs esam spiesti būt atkarīgi no mūsu ķermeņa *nepilnīgajām* iezīmēm, lai iegūtu mūsu funkcionēšanai nepieciešamo enerģiju.

Mēs nekad nevarētu pareizi uztvert savu *esenci* kā „neparastu", „šķietami brīnumainu"

vai „neiedomājamu", ja mums būtu tikai viena pieredze — cilvēciskā pilnība. Tā vienkārši šķistu „parasta". *Nepilnīgais* ķermenis nodrošina nepieciešamo kontrastu, lai mēs iegūtu pareizu uztveri par to, cik neparasts, brīnumains un neiedomājams ir *pilnīgais cilvēka ķermenis*.

Nepilnīgajā ķermenī *esence* ir atkarīga no enerģijas, kas tai tiek sniegta tās slēgtajā vidē, kas ir ļoti limitēta, tādēļ *esences* neiedomājamais spēks ir ierobežots. Ja tas nebūtu ierobežots, tas pārmāktu *nepilnīgās* smadzenes, kas mums ir pašlaik. Tas ir arī ierobežojums, kas mums neļauj izmantot *esenci* pilnā apmērā un piekļūt tajā uzglabātajām atmiņām. Ja mēs to spētu, mēs atcerētos itin visu par sevi un visu Visumu, kā arī iznīcinātu *nepilnīgo* pieredzi, ko mums bija nepieciešams iziet mūsu cilvēciskās attīstības otrajā etapā. Jāpatur prātā, ka *nepilnīgajā* ķermenī mēs uzglabājam atmiņas gan savās *nepilnīgi funkcionējošās* smadzenēs, gan savā *esencē*. *Nepilnīgais* ķermenis tika izveidots tā, lai paturētu *esenci* drošībā, lai mēs nepiekļūtu tās milzīgajam spēkam.

12. PILNĪGAJAM ĶERMENIM IR TIKAI NERVU UN SKELETA–MUSKUĻU SISTĒMA

Pilnīgajam ķermenim nav gremošanas, elpošanas un asinsrites sistēmu (ietverot visas pārējās apakšsistēmas, piemēram, limfātisko sistēmu). Tam ir tikai divas pamatsistēmas — **skeleta–muskuļu sistēma** un **nervu sistēma**. Ja mēs padomājam par to, cilvēks var pieredzēt prieku tikai caur nervu sistēmu. Neviena cita *nepilnīgā ķermeņa* sistēma nepalīdz nervu sistēmai piegādāt to, ko uztver mūsu maņu orgāni, kas tā vai citādi ir vienīgais, ko mēs gribam pieredzēt.

Rozes smarža, kas iekļūst mums degunā, pati par sevi nesniedz nekādu prieka izpausmi. Skaistās rozes brīnišķīgo smaržu rada nervu šķiedru gali mūsu degunā, kas zināmi kā „sensorie receptori". Mūsu acu sensorie receptori uztver rozes „skaistumu". Mūsu ādas sensorie receptori ļauj rozes ziedlapiņu samtainajai tekstūrai sniegt baudu mūsu taustei. Un, kaut arī roze neizdod nekādas skaņas, kas sniegtu piepildījumu mūsu dzirdes maņai, to var nogaršot, un līdz ar smaržu tā sniegtu sensoro pieredzi, pateicoties mūsu mēles receptoriem.

Pilnīgās smadzenes neuzglabā atmiņas, bet tiek izmantotas vienīgi tās enerģijas uzkrāšanai un apstrādei, kas tiek saņemta caur maņu orgāniem, ļoti līdzīgi kā patlaban darbojas mūsu *nepilnīgās* smadzenes. Pilnīgās smadzenes rada arī katrai sensorajai pieredzei atbilstošas enerģijas struktūras, lai *esencē* varētu tikt radītas un uzglabātas atmiņas. Sensorās sistēmas mums ļauj mijiedarboties ar apkārtējo vidi un *baudīt* to. Tās sajūt ārējo pasauli un pārsūta informāciju uz smadzenēm, kurās tā tiek apstrādāta un interpretēta. Tādējādi, lai piepildītu mūsu radīšanas mērķi, mums ir vajadzīgas tikai šīs dažas unikālās sistēmas.

13. NEPILNĪGIE ĶERMEŅI MUMS RADA CIEŠANAS

Esence sniedz nepieciešamo enerģiju, lai atbalstītu pilnīgā ķermeņa sensorās sistēmas. Pilnīgā un perfektā nervu sistēma nogādā šo enerģiju no *esences* uz skeleta–muskuļu sistēmu un ādas, matu u.c. apakšsistēmām un pēc tam radītās sajūtas nogādā atpakaļ uz smadzenēm. Taču, tā

kā mūsu pašreizējos *nepilnīgajos* ķermeņos mūsu *esence* ir „aizplīvurota" un nevar pasmelties apkārtējo vidi kā enerģijas avotu, pārējās mūsu ķermeņa sistēmas ir būtiskas mūsu esamībai.

Taču kāda esamība tā ir? Mūsu pašreizējās *nepilnīgās* sistēmas sagādā mums ciešanas un galu galā — nāvi, vismaz līdz laikam, kad mums (zinātnei) būs lielāka izpratne, nekā mums ir tagad. Visas slimības izplatās caur asinsrites, gremošanas un/vai elpošanas sistēmu. Baktērijas un vīrusi, kas izraisa tik daudz sāpju un ciešanu, mūsu ķermeņos neiekļūst caur nervu vai skeleta–muskuļu sistēmu, kaut arī šīs svarīgās sistēmas var tikt nozīmīgi ietekmētas. Tomēr *pilnīgajā* pasaulē nav nekādu baktēriju vai vīrusu, kas var ietekmēt augsti attīstītā cilvēka ķermeni. Šie apgrūtinošie organismi tika īpaši izveidoti un paredzēti *nepilnīgajai* pasaulei. Tie mijiedarbojas ar mūsu *nepilnīgajiem* ķermeņiem vidē, kas mums sniedz pārbaudošas un salīdzinošas pieredzes, kas paredzētas šai dzīvei.

14. CILVĒKS SASTĀV NO ĶERMEŅA UN ESENCES

Mūsu smadzenes ir kaut kas pilnīgi atšķirīgs no *esences*, kura mūsu ķermenī ienāk piedzimšanas brīdī. Smadzenes ir tās, kas apstrādā ievadi no sensorajām sistēmām, un tās, kas rada enerģijas struktūras, kas *esencē* tiek uzglabātas kā atmiņas. Citiem vārdiem, pat pilnīgajam ķermenim ir nepieciešamas smadzenes. Bez tām cilvēka *esence* būtu nelietderīga.

Turklāt bez ķermeņa *esence* būtu kā saule, kurai nav Zemes, kurai dot gaismu un siltumu. Kāda gan nozīme būtu *esences* radītajai enerģijai, ja nebūtu nekā, kas varētu izmantot šo enerģiju? Mēs neesam pilnīgi (pabeigti) *cilvēki*, ja vien mums nav gan ķermenis, gan *esence*. Ja kāda no šīm sastāvdaļām nav, tas nekad nevar būt pilnīgs un individuāls cilvēks.

Kad *esence* iekļūst *nepilnīgajā* ķermenī, mēs kļūstam par dzīvu, pie samaņas esošu cilvēku. Kad *esence* atstāj ķermeni, mēs vairs nepastāvam kā individuāla persona, kas mēs bijām tajā laikā, kad mūsu *esence* bija mūsu *nepilnīgajā* ķermenī. Taču katra dzīves pieredze (inkarnācija) kļūst par būtisku daļu izpratnē par to, *kas mēs esam*. Tādējādi *būtībā* katrs indivīds ir dažādu *nepilnīgu* cilvēku, kuri dzīvojuši uz Zemes, antoloģija (krājums). Taču šī antoloģija ne tuvu nav *pilnīga* persona. Tā kā mēs pastāvējām miljardiem gadus pirms dzīves-nāves-dzīves-nāves scenārija mūsu attīstības otrajā etapā un mēs mūžīgi pastāvēsim arī turpmāk, mūsu neilgā dzīve mirstībā tikai pavisam nedaudz papildina to, *kas mēs* **patiešām** *esam*. Tomēr tā ir vissvarīgākā mūsu esamības daļa, kas mums palīdz vēlāk **izbaudīt** to, *kas mēs esam*.

Cilvēki, kuriem nav pareizas izpratnes par realitāti, bieži vien izsaka argumentu, ka mātes miesās veidojošais auglis kļūst par cilvēku brīdī, kad sāk dalīties šūnas un veidoties ķermenis. Šī tuvredzīgā un šaurā skatījuma pamatā ir nevis *realitāte*, bet gan „aizplīvuroto" *nepilnīgo* smadzeņu nespēja atzīt un izprast *esences* koncepciju un tās funkciju.

Šajā grāmatā izklāstītajai realitātei vajadzētu kliedēt visus argumentus — vienīgais laiks, kad var pastāvēt *cilvēks*, ir tad, ja ir ķermenis **un** *esence*. *Esence* iekļūst ķermenī tajā brīdī, kad jaundzimušais veic pirmo ieelpu, un atstāj ķermeni, kad cilvēks nomirst, kā tika izskaidrots. Citas realitātes nav.

15. MŪSU ESENCES IZPRATNE VAR ATRISINĀT DAUDZAS PRĀTA MISTĒRIJAS

Mūsu *nepilnīgo* smadzeņu nespēja reaģēt uz mūsu *esenci*, kā arī nespēja komunicēt ar to jau tika diezgan gari pārrunāta. Mēs izskaidrojām, kā mēs uzglabājam un darbojamies ar pieredžu atmiņām, kuras tiek gūtas ar mūsu sensorajām sistēmām. Mēs esam izskaidrojuši galvenās problēmas, kas notiek, kad mūsu *nepilnīgās* smadzenes tiek pretstatītas mūsu *pilnīgajai* esencei. Mēs esam atrisinājuši daudzas prāta mistērijas, kas nepamanīti pagājušas garām zinātnes izpratnei, kopš cilvēki sāka „sistemātiski novērot" prāta darbību. Taču ir dažas lietas, ko dara tikai *nepilnīgās* smadzenes (ko pilnīgās smadzenes nekad nedarītu), ko mēs vēl neesam izskatījuši.

Jo vairāk mēs saprotam par mūsu fiziskā ķermeņa **patieso** būtību un par mūsu neiznīcināmo un mūžīgo *esenci*, jo vairāk mēs sapratīsim par *prāta mistērijām*, kas mulsinājušas mirstīgo cilvēku prātus kopš mūsu pasaules aizsākumiem.

16. MŪSU NEPILNĪGĀS SMADZENES RADA FANTĀZIJAS

Viena no daudzajām *nepilnīgo* smadzeņu problēmām ir tā, ka tās rada situācijas, kas *nav daļa no mūsu pašreizējās realitātes*. Mūsu smadzenēm ir grūti nodrošināt konsekventu veidu, kā kategorizēt visas mūsu atmiņas kā hronoloģiskas un faktiskas realitātes. Tas, kas noticis pirms daudziem gadiem, var ietekmēt mūsu pašreizējo realitāti, jo *nepilnīgās* smadzenes var uztvert kaut ko pagātnē reģistrētu kā kaut ko tādu, ko var attiecināt un pielietot pašreizējā situācijā. Mūsu nespēja uzturēt precīzu notikumu hronoloģiju ir iemesls tam, ka mūsu pagātne var ietekmēt mūsu tagadni. Mūsdienu psihologi ir pareizi secinājuši, ka daži mūsu pašreizējie emocionālie stāvokļi ir tieši saistīti ar mūsu pagātnes pieredzēm.

Piemēram, ja mazs bērns bērnībā ir guvis traumatisku pieredzi, tad, kaut arī kā pieaugušais šo pieredzi apzināti neatceras, šīs pieredzes enerģijas klātesamība zemapziņā var joprojām ietekmēt bērna emocijas nākotnē. Tas notiek tādēļ, ka *nepilnīgajām* smadzenēm ir grūti salikt notikumus secīgā kārtībā, sevišķi tos notikumus, kas nav apzinošā prāta priekšplānā. Kaut arī pagātnes pieredzei varētu nebūt nozīmīguma vai saistības ar pašreizējiem notikumiem, *nepilnīgais* prāts neapzināti apvieno šos divus notikumus kopā kā vienu un to pašu, kas ir ļoti līdzīgi tam, kas notiek, kad mēs zemapziņas stāvoklī sapņojam.

Turpretī *esence* pastāvīgi uztur mūsu pieredzēto notikumu perfektu hronoloģiju. Katrs notikums mūsu ietekmē **tikai** tajā brīdī, kad tas tiek pieredzēts, un tas nekādā veidā neietekmē mūsu pašreizējo izturēšanos, *ja vien* mēs savā pašreizējā realitātē neatsaucam atmiņas. Taču, kad mēs to darām, mēs spējam izšķirt notikumus kā pilnīgi nošķirtus citu no cita, nekad neļaujot vienam notikumam ietekmēt cita notikuma iznākumu. Šādējādi *pilnīgās* smadzenes organizē visas pieredzes un stāda tās priekšā kā apzinātu **tagadni**, jeb labāk — apzināti stāda visu priekšā kā tagadni.

Pilnīgo smadzeņu spēja acumirklī atcerēties pieredzes sekmē mūsu spēju nekavējoties

veikt notikumu salīdzināšanu, lai vienmēr spētu novērtēt attiecīgo pieredzi. Piemēram, ja mēs esam ēduši sliktu garšojošu ābolu, mēs to atcerēsimies tajā pašā brīdī, kad iekodīsimies perfekti garšojošā ābolā, un mēs mūžam būsim pateicīgi par salīdzinošām pieredzēm. Ja mēs nekavējoties nespētu atcerēties salīdzinošo vērtību pretstatus, mēs nespētu novērtēt, cik labi ābolam vajadzētu garšot, pat pēc perfektu ābolu ēšanas miljardiem gadu garumā.

17. NEPILNĪGĀS SMADZENES KAVĒ MŪSU SPĒJU PAREIZI DOMĀT

Mūsu *nepilnīgās* smadzenes rada argumentus un strīdus, kas balstīti nevis realitātē, bet mūsu nespējā saprast, *kas mēs esam, kādēļ mēs pastāvam* un *kā mēs sākām pastāvēt*. Daļa no mūsu *nepilnīgās* dzīves nolūka ir, lai mēs to *ne*saprastu — lai mums būtu vēlme turpināt dzīvot savā nepilnīgajā stāvoklī un gūt pieredzi. Šie „argumenti un strīdi" rada to, ko mēs atpazīstam kā neapmierinātību, nemieru un depresiju, kas vada uz dusmām, sirdēstiem, bailēm un raizēm.

Kad mēs nonākam saskarē ar kādu situāciju, ko mēs nespējam kontrolēt, bet tā kontrolē mūs un mazina mūsu brīvo gribu, mūsu *nepilnīgās* smadzenes mēģina apzināti pieņemt un attaisnot mūsu brīvās gribas zaudēšanu. Tas vada pie „argumentiem un strīdiem", cenšoties noskaidrot, kāpēc lietas nenotiek tā, kā mēs to gaidījām. Ja mēs saprastu un spētu atcerēties savas individuālās esamības un spēka ***īsteno realitāti***, mēs neļautu, ka kāds mūs kontrolē, kā arī mēs nekad nenonāktu tādā situācijā, kur mēs nespētu sevi kontrolēt.

Mūsu attīstībai un galu galā cilvēciskajai *pilnībai* ir būtiski svarīgi, ka mūsu prāti ir aizplīvuroti, jeb, citiem vārdiem, ka mūsu *nepilnīgie* ķermeņi neļauj mums atcerēties neko, kas bijis pirms mūsu dzimšanas (un vairumam no mums — neko, kas noticis pavisam agrā bērnībā). Tā kā mūsu *nepilnīgajā* pasaulē mūsu *nepilnīgo* smadzeņu darbība, kļūstot vecākām, pasliktinās, daudzi no mums nespēj atcerēties pat to, ko mēs nupat pieredzējām pirms 10 sekundēm!

Ja mēs spētu atcerēties visas savas iepriekšējās dzīves un pieredzes, mēs saprastu, ka patiesībā mēs nevaram nomirt. Zinot to kā **īstenu patiesību**, ja mēs dzīvē pieredzam bēdas, sāpes, ciešanas un visu, kas ir pretējs tam, ko mēs sagaidām no dzīves, mēs nogalinātu savu ķermeni cerībā, ka nākamreiz mēs pieredzēsim labāku situāciju. Neviens no mums nepaciestu tādu *nepilnīgo pasauli*, kas ir tieši pretēja mūsu *patiesajai realitātei*, neviens no mums netērētu laiku, lai izietu mūsu cilvēciskās attīstības svarīgo otro etapu.

Papildus mūsu nespējai pienācīgi *domāt*, pastāv daudzas kognitīvas anomālijas — daži tās sauc par fenomeniem —, kas rodas mūsu *nepilnīgo* smadzeņu dēļ. Šīs mentālās novirzes ietekmē veidu, kā mēs domājam par realitāti. Mēs pārvēršam *realitāti* par *fantāziju* vai par to, ko mēs vēlamies kā patiesību, taču tā tāda nav. Nebūs nepieciešams aplūkot visas novirzes, jo tam būtu nepieciešami daudzi sējumi ar nelietderīgiem zinātniskiem un filozofiskiem vārdiem, kad samulsinātu un garlaikotu lielāko daļu lasītāju. Taču ir svarīgi, lai mēs nedaudz apskatītu dažas interesantas novirzes, kas vairumu cilvēku parasti ietekmē ļoti līdzīgi.

18. DEŽAVŪ IR NEPILNĪGO SMADZEŅU KĻŪME

„Dežavū" ir fenomens, ko pieredzējis vairums no mums. Šis termins tiek attiecināts uz pieredzi, kurā cilvēks jūtas pārliecināts, ka iepriekš ir bijis liecinieks vai pieredzējis kādu jaunu situāciju pirms faktiskā notikuma. Tā ir sajūta, ka kāds notikums jau ir noticis vai pieredzēts agrāk. Dežavū pieredzi parasti papildina nepārvarama familiaritātes sajūta, un tā bieži vien ir saistīta ar savādu un pārdabisku sajūtu.

Tā notiek šādi. Brīdī, kad notiek kāds jauns notikums, mūsu sensorās sistēmas saskaņoti darbojas, nosūtot noteiktas enerģijas struktūras uz smadzenēm, lai tās tiktu apkopotas jaunā pieredzē un tiktu reģistrētas kā jaunas atmiņas. *Nepilnīgajā* ķermenī notikuma reģistrēšanas process notiek **divreiz** — vienu reizi smadzeņu fiziskajā struktūrā, un otru reizi *esencē*.

Parasti tas notiek vienlaikus, un nav nekādu pazīmju, ka notikums tiktu reģistrēts divreiz. Tomēr, tā kā *nepilnīgās* smadzenes ne vienmēr darbojas *perfekti*, tās var kļūdīties savā darbībā un izraisīt ar dežavū saistītas sajūtas. Šajā gadījumā notikums vispirms tiek reģistrēts smadzenēs, un tad, kad tajā pašā laikā notikums tiek reģistrēts *esencē*, smadzenes sajūt tās pašas unikālā notikuma enerģijas struktūras otru reizi, tādējādi liekot šai personai no jauna izdzīvot notikumu un pieredzēt dežavū.

19. FANTOMA SAJŪTAS UN HALUCINĀCIJAS IR NEPILNĪGA PRĀTA SPĒJU SEKAS

Mēs jau runājām par halucinācijām un to, kā tās veidojas mūsu prātā. Tas ir arī iemesls, kāpēc daži amputēti cilvēki sajūt fantoma sajūtas, it kā viņu amputētie locekļi joprojām pastāv. Tie turpina pieredzēt sajūtas tieši tajā vietā, kur reiz bija viņu ekstremitāte. Kad cilvēks visu savu dzīvi ir izmantojis kājas un tās pēkšņi tiek amputētas, atmiņas (enerģijas struktūras) par to, ka viņš spēj izmantot savas kājas, aizvien ir reģistrētas viņa *nepilnīgajās smadzenēs*.

Tā kā mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm piemīt spēja uzglabāt atmiņas ārpus mūsu *esences perfektās būtības*, tās ne tikai *nepilnīgi* uzglabā informāciju, bet arī *nepilnīgi* to atminas un analizē. Amputēts cilvēks jebkurā brīdī var neviļus izjust, ka viņam „ir kājas" vienkārši tās pieredzes dēļ, kas tiek atsaukta atmiņā. Tas notiek tādēļ, ka mūsu *nepilnīgās smadzenes* mēģina organizēt un grupēt notikumus perfektā hronoloģiskā — pagātnes, tagadnes un nākotnes — secībā. Ja tiek sajusta atmiņā atsauktā „sajūta", kas uzglabājas *esencē*, tā kļūst par tagadnes *realitāti*.

Pirmīt mēs minējām faktu, ka tās pieredzes, kas mums bijušas pagātnē, var ietekmēt mūsu pašreizējo prāta stāvokli. Tā paša iemesla dēļ vairums amputēto cilvēku pieredz sapņus, kuros viņu locekļi ir veseli. Viņi vienkārši atceras to, kas ticis reģistrēts. Tikai tāpēc vien, ka viņi ir zaudējuši savas ekstremitātes, tas nenozīmē, ka viņi ir zaudējuši atmiņas par viņu sajūtām, ko viņi izjuta agrāk. Tādēļ var droši teikt, ka cilvēka *nepilnīgajam* prātam nevar uzticēties attiecībā uz **īsteno patiesību**.

Taču, izslēdzot divkāršo atmiņu uzglabāšanu, *pilnīgās* smadzenes var izmantot tikai

esences pilnīgās atmiņas, no kā veidot pašreizējās realitātes sajūtas. *Esence* perfekti grupē un saglabā mūsu pieredzes. Ja būtu iespējams amputēt kājas pilnīgajam ķermenim, šim cilvēkam nebūtu „fantoma sajūtu", jo pašreizējā realitāte, ka „nav kāju", būtu **vienīgā** realitāte, kas pastāvētu prātā.

Šādā gadījumā vienīgais veids, kā pilnīgās smadzenes varētu atcerēties sajūtas par to, ka šim cilvēkam „ir kājas", būtu tad, ja, cilvēkam koncentrējoties un pielietojot brīvo gribu, prātā nāktu atmiņas par notikumu. Taču, ja ķermenim nebūtu kāju, nebūtu arī pašreizēja sensorā stimula avota; tādēļ nebūtu nekādu *fantoma sajūtu*. TIKAI ar pilnīgu ķermeni ir iespējams paļauties uz to, ka cilvēka kognitīvie priekšstati ir *perfektas* atmiņas par to, kas noticis pagātnē, un to, kas notiek tagadnē. Mēs nevaram paļauties uz *nepilnīgajām* smadzenēm, kas mums ir šeit uz Zemes.

20. GARĪGOS TRAUCĒJUMUS IZRAISA NEPILNĪGĀS SMADZENES

Mūsu *nepilnīgās* smadzenes izraisa arī dažādus garīgos traucējumus, kas pasliktina nožēlojamo stāvokli, ko mēs dažkārt pieredzam uz šīs Zemes. Mūsu sensorās sistēmas negūst nekādu lielu prieku, kad mēs saskaramies ar šizofrēnisku cilvēku, kura *realitāte* var nodarīt viņam vai mums kaitējumu.

Šizofrēnija tiek pareizi definēta kā emocionāla nestabilitāte jeb nošķirtība no realitātes un norobežošanās sevī. Savā ziņā mēs visi pašlaik esam pakļauti šiem garīgajiem traucējumiem. Tieši tāpat, kā mēs jūtamies neērti tāda cilvēka klātbūtnē, kurš cieš no šizofrēnijas, tādu pašu diskomforta līmeni mēs sajūtam „normālu cilvēku" klātbūtnē, kuri ir izveidojuši tādu realitāti, kas atšķiras no mūsu realitātes. Daži cilvēki veic tādas dzīves izvēles, kas citiem šķiet *nestabilas* un atrautas no realitātes. *Būtībā* mēs visi esam šizofrēniski tādā ziņā, ka savas dzīves laikam mēs attīstām dažādas *emocionālās nestabilitātes*, piemēram, depresiju, greizsirdību, skaudību, spītību, dusmas, raizes un/vai aizrautību ar savu realitāti u.c., kas liek mums *atrauties no īstenās realitātes un norobežoties sevī.*

21. MĒS VISI ESAM VIENLĪDZ GARĪGI ATPALIKUŠI

Vairums cilvēku, ja ne visi, dzīvo savā mazajā kastītē, no kuras tie ir pasargāti no citiem cilvēkiem, kuri arī dzīvo savās mazajās kastītēs. Taču mums šķiet, ka tikai mūsu kastīte ir tā „pareizā" un „īstenā" *realitāte*, un visi citi dzīvo fantāziju pasaulē. Tomēr **īstenā patiesība** ir tāda, ka mūsu pašreizējā pasaulē mēs visi dzīvojam ārpus *īstenās realitātes* — mūsu smadzeņu *nepilnīgā* stāvokļa dēļ.

Cilvēka esamība ir „īstena realitāte", ko neviens nevar atbildīgi un saprātīgi apstrīdēt. Daži varētu melot sev un radīt personīgu apmānu, cenšoties padarīt sevi šķietami atšķirīgus no pārējiem cilvēkiem. Piemēram, Saules esamība ir „īstena realitāte". Taču cilvēka individuālā izpratne par sauli un par savu esamību nebūt nav „īstenā realitāte", jo tas tikpat labi var būt izdomājums, kas radīts cilvēka prātā, balstoties uz savu individuālo pieredzi. Tādējādi šim

cilvēkam tā kļūst par *īsteno realitāti*, taču pārējiem — par maldiem.

Senos laikos daudzi cilvēki ticēja, ka saule naktī tiek izslēgta, jo par šādu „faktu" tos pārliecināja viņu pieredze (tas ir, ko viņiem mācīja viņu skolotāji un vadītāji). Viņi nespēja aptvert, ka saule turpina spoži spīdēt zemeslodes otrā pusē, jo viņi nezināja, ka *pastāv* tāda Zemes otrā puse. Daži pat mūsdienās uzskata, ka saule ir kādas „lielākas gaismas" atspulgs, līdzīgi Mēnesim, kas, kā mēs zinām, atstaro Saules gaismu. Taču, ja visi pārējie „normālie" cilvēki visā Visumā nepiekrīt kāda cilvēka „realitātes uztverei", tad tā nevar būt „patiesa realitāte".

Mūsu *nepilnīgajā stāvoklī* uz šīs Zemes būs tikai daži jautājumi, par kuriem mēs visi būsim pilnīgi vienisprātis. Tāpat ir pavisam maz „patieso realitāšu", ko zina un atzīst *nepilnīgie* cilvēki. Šajā pasaulē, ņemot vērā nolūku, ko mēs tagad izprotam, kas ir mūsu kā attīstības stadijā esošu cilvēku labākajās interesēs, cilvēkam NAV IESPĒJAMS dzīvot *patiesā realitātē*, ko mēs pieredzējām mūsu sākotnējās pasaules *pilnīgajā cilvēciskajā stāvoklī* un ko mēs pieredzēsim pēc šīs mirstīgās pasaules.

Galu galā, kad mēs atkal saņemsim *pilnīgo* ķermeni, mēs atcerēsimies visu, ko mēs esam reģistrējuši savā *esencē*, un tās būs *perfektas* atmiņas *perfektā* hronoloģiskā secībā, un klasificētas *tikai* tagadnes izteiksmē, un mēs būsim ar *perfektu* izpratni. Vienīgi tad mēs visi spēsim pilnībā pieredzēt „patieso realitāti".

22. SMADZENES PĀRVĒRŠ ENERĢIJU PIEREDZĒ

Pilnīgās smadzenes *nereģistrē atmiņas*. Visas atmiņas tiek uzglabātas *esencē*. *Pilnīgajā* ķermenī tā orgāna, ko mēs saucam par „smadzenēm", galvenais uzdevums ir uztvert enerģijas struktūras un organizēt tās enerģijā, ko sniedz visi mūsu sensoro sistēmu receptori, lai liktu pieredzei notikt mūsu prātā. Pilnīgajās smadzenēs šāds process notiek gan tad, kad mēs pieredzam kādu tagadnes notikumu, gan tad, kad mēs atceramies kādu pagātnes notikumu. Abos gadījumos enerģijai vispirms jātiek nosūtītai uz smadzenēm — apstrādei. Katra notikuma enerģijas struktūras ir unikālas attiecībā uz katru notikumu. Mēs atšķiram vienu notikumu no cita, pateicoties enerģijas struktūru unikalitātei, ko katrs notikums rada.

Mūsu *nepilnīgajā* ķermenī mēs varam pilnībā pieredzēt visas sensorās reakcijas uz kādu notikumu tikai attiecīgā notikuma brīdī. Kaut arī mēs spējam atcerēties kādu noteiktu notikumu, mūsu sensorie orgāni nereaģē uz atmiņām tā, kā tie reaģēja faktiskajā notikuma laikā. Mūsu *pilnīgajā* ķermenī mēs ne tikai pilnā mērā pieredzam sensoro stimulāciju sākotnējā notikuma *laikā*, bet mēs arī spējam pieredzēt tādu pašu stimulāciju, kad mēs nākotnē *atminamies* šo notikumu no savas *esences*.

Augsti attīstītie cilvēki spēj dzirdēt, redzēt, smaržot, garšot un pieskarties jebkam, kas bijis viņu pagātnē, tieši tāpat, kā tas bija attiecīgās pieredzes laikā. Viņu ķermeņu sensorās sistēmas reaģē uz atmiņām tieši tāpat, kā tās reaģēja sākotnējā notikuma brīdī. Šādējādi mēs spējam novērtēt visas savas pieredzes, labas vai sliktas, faktiski neatrodoties tajā vidē, kur šīs pieredzes notika. Citiem vārdiem sakot, mēs mūžīgi novērtēsim tās pieredzes, kas mums bija

nepilnīgajā pasaulē, bez vajadzības atkal tajā dzīvot.

Jebkura notikuma visas sajūtas (tostarp prieku un sāpes) var pieredzēt vienīgi smadzenēs — gan *pilnīgajā*, gan *nepilnīgajā* ķermenī. Abos gadījumos, kad noris kāds notikums, visas enerģijas struktūras, ko rada mūsu sensorie receptori, vispirms tiek nosūtīti uz smadzenēm, kur mēs spējam tos apstrādāt (gūt labumu). Tomēr *nepilnīgajā* ķermenī smadzenes ne tikai uztver enerģijas struktūras un rada sajūtas, ko mēs pieredzam, bet tās arī reģistrē atmiņas par notikumu, ko zinātnieki sauktu par jaunu dendrītu. Šos dendrītus veido sensoro stimulu enerģijas struktūras, kas iedarbojas uz smadzeņu šūnām.

Katram jaunam dendrītam esot savā vietā, cilvēks var atcerēties notikumu, koncentrējot enerģiju uz noteiktu dendrītu, kas, kad tiek atrasts, liek cilvēkam atcerēties, nevis ***no jauna izdzīvot*** šo notikumu. Ja šos dendrītus iznīcina vai sabojā kāda trauma vai slimība, cilvēks neatcerēsies reģistrēto notikumu. To bieži vien dēvē par amnēziju (kaut arī atmiņas par notikumu var „atgriezties", kā tika pārrunāts iepriekš, jo notikums ir reģistrēts arī *esencē*).

23. NEPILNĪGĀS SMADZENES RADA DENDRĪTUS KATRAI JAUNAI PIEREDZEI

Pilnīgajā ķermenī smadzenes reaģē (liekot mums pieredzēt notikumu) uz enerģiju, ko tām nosūtījuši atbilstošie sensorie receptori, *kad enerģija par notikumu tiek nodota reģistrēšanai* esencē. Pilnīgā cilvēka smadzenes (pats orgāns) nespētu saglabāt visas jaunās šūnas/dendrītus, ko tās rada visiem notikumiem, ko tām vajadzētu reģistrēt triljoniem gadu esamības laikā — bezgalīgi. Ja pēc katras jaunas pieredzes izveidotos jauns dendrīts, cilvēka galvaskausam vajadzētu palielināties, lai izvietotu jaunas pieredzes, padarot cilvēka galvu arvien lielāku un lielāku ilgākā laika periodā. (Iespējams, tas liek dažiem mūsu pašreizējā pasaulē kļūdaini iztēloties, ka augsti attīstītajiem cilvēkiem ir ļoti lielas galvas.)

Tā kā *esence* ir paredzēta neierobežota pieredžu apjoma uzglabāšanai, *pilnīgajām* smadzenēm (orgānam) nav nepieciešams uzglabāt notikumus. Tās vienīgais uzdevums ir nodrošināt, lai notikums tiktu pareizi pieredzēts ar pilnīgā ķermeņa sensorajiem receptoriem.

Lai labāk izprastu šo koncepciju, aplūkosim kādu piemēru.

Pieņemsim, ka saldējuma vafelē ēšana rada enerģijas struktūru, ko mēs nosauksim par IC58342. Ēdot saldējumu, mūsu garšas kārpiņas rada enerģijas līmeni „5" enerģijas struktūrā. Vafeles turēšana rada enerģijas līmeni „8". Saldējuma pasmaržošana rada enerģijas līmeni „3". Redzēšana rada „4", un dzirdēšana, kā mūsu mēle un mute uz to reaģē, rada enerģijas līmeni „2" pieredzes enerģijas kopējā struktūrā.

Vis šie dažādie enerģijas līmeņi tiek nosūtīti uz mūsu smadzenēm, kur tie tiek organizēti par IC58342, ko mēs atcerēsimies kā saldējuma vafelē ēšanu. Kad mūsu smadzenes ir organizējušas struktūras noteiktā notikumā, *nepilnīgās* smadzenes rada jaunu dendrītu, atšķirīgu no visiem pārējiem, kas tagad ir *marķēts* kā IC58342. Enerģijas struktūra tiek gandrīz vienlaicīgi reģistrēta arī mūsu *esencē* kā IC58342.

Ja mums būtu jāpārcieš kāda smadzeņu trauma, kas sabojātu vai pilnībā iznīcinātu

dendrītu IC58342, tad mēs nekad vairs savā *nepilnīgajā* ķermenī nespētu atcerēties saldējuma vafelē ēšanas pieredzi. (Izņemot, kā iepriekš tika izskaidrots, gadījumā, kad atmiņas „atgriežas", jo tās ir reģistrētas *esencē*.) Turpretī enerģijas struktūru IC58342, kas uzglabājas mūsu *esencē*, **nekas** nevar ietekmēt. Atmiņas būs mūžīgas!

24. NEPILNĪGIE ĶERMEŅI MUMS NEĻAUJ PIEREDZĒT PILNĪBU

Kā mēs varam pieredzēt perfektu esamību, kad mums nav līdzekļu, lai to darītu? *Realitāte* ir tāda, ka mēs nevaram radīt pilnīgu (perfektu) cilvēcisku pieredzi ar *nepilnīgu* cilvēka ķermeni! Tādējādi mūsu radītāji ir ievietojuši mūs sarežģītos apstākļos, kur mēs esam neizpratnē un jūtamies apjukuši, cenšoties rast paliekošu prieku mūsu pašreizējā realitātē.

Pieņemsim, ka mēs esam aitas, kas ir pilnīgi apmierinātas ar to, ka var košļāt zaļu zāli leknā pļavā. Tuvumā atrodas kāda vilku saime, kurai nepieciešams remdēt savu izsalkumu. Tie ēd nevis zāli, bet gan aitas! Tādējādi, lai viens varētu dzīvot, kādam citam ir jāmirst. Šāda realitāte varētu būt apmierinoša vilkiem un tiem, kas dzīvo kopā ar tiem savās „mazajās kastītēs", taču attiecībā uz aitām tas ir netaisnīgi un pilnīgi pretēji to esamības nolūkam — „Vienkārši ļaujiet mums dzīvot mierā un ēst mūsu zāli! Vai tad mēs tikām radītas tādēļ, lai mūs kāds varmācīgi apēstu?!"

Ja zāle spētu runāt, arī tai varētu būt kas sakāms par šo *nepilnīgo realitāti*: „Kad aitas ir paēdušas, tās izkārnās uz mums un nogalina mūs, vai noēd mūs tik pamatīgi, ka ir grūti ataugt un nogatavināt sēklas, lai mēs varētu vairoties! Tādēļ mēs balsojam par vilku realitāti un par viņu „mazo kastīti", jo tas kalpo mūsu vajadzībām."

25. NEPILNĪGĀ PASAULE ATBALSTA MŪSU NEPILNĪBAS

Cilvēki ne ar ko neatšķiras. Daži no mums ir „aitas", daži no mums ir „vilki", un daži no mums ir „zāle". Ja mūsu apkārtējā vide atbalsta mūsu realitāti un veido mūsu „mazo kastīti", mums nav svarīgi, vai kāda cita realitātei ir jābeidzas, atbalstot mūsu realitāti.

Turklāt, ja kāda cita realitāte palīdz mūsu realitātei, mēs atbalstīsim šo citu realitāti, pat ja tā būs atšķirīga no mūsējās, taču *tikai tādā gadījumā, ja* šī realitāte turpina atbalstīt mūsu realitāti. Ja „vilki" sāktu ēst zāli tāpēc, ka visas aitas ir aizgājušas, tad zāle sāktu sūdzēties par vilkiem, tāpat kā tās sūdzējās par aitām.

Visā visumā, tā enerģija, ko patērē visa matērija *nepilnīgajā* pasaulē, ir saistīta ar *individuālā organisma atbalstīšanu*, nedodot citiem organismiem tādas pašas izdzīvošanas iespējas. „Aitām" nav nekādu cerību *nepilnīgajā* pasaulē. Turpretī *pilnīgajā* pasaulē vilki neēd aitas un aitas neizkārnās. Turklāt zālei ir vienalga, jo tā tika radīta tāpēc, lai to apēstu aitas, un tā turpinās augt bez vajadzības vairoties, tādējādi visas lietas piepilda savas radīšanas nolūku. **Šī pilnīgā pasaule ļauj, lai ar visiem organismiem tiktu darīts tas, ko katrs organisms vēlas, lai ar to tiktu darīts.**

26. TIKAI DAŽAS PIEREDZES VAR APZĪMĒT KĀ KĻŪDAS

Mūsu pašreizējā pasaule un ķermeņi, kuros mēs pielietojam savu brīvo gribu un gūstam pieredzi, tika izveidoti tā, lai mums *neizdotos* rast paliekošu laimi, izņemot, ja mēs vēlamies noliegt savu pašreizējo realitāti un nākt pie zināšanām par ***patieso realitāti***. Mēs tikām iestatīti gūt neveiksmi un tādēļ paradoksālā kārtā, kā aprakstīts tālāk, mēs *nevaram* gūt neveiksmi!

Mirstīgās pieredzes vilinājums ir simboliski līdzīgs tam, ka mūsu radītāji noliek trauku ar cepumiem aizsniedzamā attālumā pēc tam, kad mums ir mācīts, ka cepumi patiešām ļoti labi garšo, taču mēs vēl tos neesam spējuši nogaršot un paši par to pārliecināties. Viņi mums teica, ka, lai mēs augtu un kļūtu līdzīgi viņiem, mums ir jāēd šie cepumi, taču viņi mums to aizliedza darīt, paskaidrojot, ka, ja mēs nolemtu ēst cepumus, mums būtu jāpārcieš visvisādas bēdas. Tomēr viņi mums deva mūsu rīcības brīvību, lai mēs paši izlemtu — ēst vai neēst tos cepumus.

Būtībā viņi *cerēja*, ka mēs ēdīsim tos cepumus, jo arī VIŅI paši iepriekš tos ēda. Ja viņi būtu izvēlējušies neēst, viņi nebūtu attīstījušies. Tādēļ, ja jau pēc ieceres mūsu pašreizējā realitāte ir ciest neveiksmi, vai mēs varam kļūdīties savā pašreizējā ķermenī? Vai mēs ciešam neveiksmi, ja mums neizdodas atrast un saglabāt pilnīgu laimes sajūtu? Jeb precīzāk — vai mēs piepildām to mērķi, kādēļ mēs esam *nepilnīgajā pasaulē*?

Vai vilks kļūdaini spriež vai pieļauj kļūdu, nogalinot aitu izdzīvošanas nolūkā? Aitām nav bijusi izvēle kopš paša sākuma. Līdzīgi — vai mēs pieļaujam kļūdas attiecībā uz to, kā mēs izturamies pret citiem cilvēkiem, cenšoties atbalstīt savu individualitāti, kas kalpo sev, ja šis savtīgums (viss pastāv katra no mums dēļ) tika *nopamatots* mūsos pilnīgajā pasaulē? Kā gan mēs varam kļūdīties vai būt atbildīgi pret kādu, izņemot sevi, par to, ko mēs darām savā mirstīgās dzīves laikā?

Nav iespējams veikt nepareizu, negudru vai neveiksmīgu rīcību vai lēmumu, kura pamatā ir slikts vērtējums vai informācijas trūkums. Mums nevajadzētu raizēties un uztraukties par savām „kļūdām", ja ķermenis, kas mums ir dots uz šīs Zemes, nesniedz mums pieeju informācijai, lai veiktu kādu labāku vērtējumu, nekā mēs darām pašlaik. Neviens nekļūdās! Tas nav iespējams šajā pasaulē! Tā, kas viena cilvēka skatījumā ir „kļūda", kādam citam tikpat labi var būt „pareiza" rīcība, lai aizsargātu savu individualitāti un dzīvību. Viens no lielākajiem ciešanu, ko mēs radām cits citam, avotiem mūsu pasaulē ir spriedumi, ko mēs veicam par to, kā citi cilvēki izmanto savu brīvo gribu. Mēs veidojam spriedumus, definējot cilvēku rīcības kā kļūdas vai kā *pareizas* un *nepareizas*.

27. PAT SMAGI „NOZIEDUMI" NAV KĻŪDAS

Daži varētu teikt, ka cilvēki ir inteliģentāki un ļoti atšķirīgi no „aitām un vilkiem", tādēļ viņi teiktu, ka, piemēram, slepkavība un izvarošana nevar būt attaisnojama rīcība. Augsti attīstītie cilvēki, kuri izprot problēmas, kas saistītas ar *nepilnīgiem* ķermeņiem *nepilnīgā* pasaulē, uz lietām skatās diezgan atšķirīgi no tā, kā mēs to pašlaik darām. Kā gan slepkavība var būt

kļūdaina rīcība, ja „nāve" nemaz nepastāv? Vai sagaidāmā civiliedzīvotāju bojāeja kara laikā patiesībā nav vienkārši slepkavība? Taču tie, kas ir atbildīgi par civiliedzīvotāju nāvi karadarbības laikā, attaisno savu rīcību un neuzskata to par *kļūdu*.

Vairumam cilvēku netiks dotas dzimumspējas uz mūžīgiem laikiem, tādēļ radītāji ļoti labi zināja, ka vairums cilvēku šo spēju izmantos nepareizi *nepilnīgā* situācijā. Tad kā gan viņi raugās uz kāda cilvēka izvarošanu? Mūsu *nepilnīgā* izpratne par lietām mainīsies, kad mēs sapratīsim, kādas lietas ir ***patiesībā***.

Kā tika minēts iepriekš, *pilnīgā* pārvaldība nodrošina, ka mūsu rīcība netraucē kāda cita cilvēka brīvajai gribai. Tādējādi mēs varētu pieņemt, ka viss, ko mēs darām mūsu mirstīgajā dzīvē, atņem brīvo gribu kādam citam, tādēļ, piemēram, slepkavību un izvarošanu vajadzētu skaidri nosodīt neatkarīgi no situācijas — tās noteikti ir „kļūdas". Atkal — tas ir atkarīgs no cilvēka skatījuma.

Tikai pavisam nedaudzi cilvēki „noslepkavo" miljoniem cilvēku, jo netiek nodrošināta pienācīga pārtika un veselības aprūpe — nevienlīdzīgas ekonomiskās politikas dēļ. Desmitiem tūkstošiem jaunu meiteņu tiek spiestas (izvarotas) seksuālās pieredzēs (prostitūcijā), ko viņas nekad neizvēlētos, ja viņām nevajadzētu nodrošināt savas un ģimenes dzīves pamatvajadzības. Tomēr daudzi cilvēki novēršas no šīs ļaunprātīgās izmantošanas un nepieliek pūles šīs problēmas risināšanā, uzskatot to par *trešās pasaules* valstu nelaimi. Kaut arī ir miljoniem *nepilnīgu* cilvēku, kuri ir paraduši nosodīt slepkavas un izvarotājus kā tādus, kuri ir jāsoda par savu rīcību, viņi nesaskata, ka viņu pašu apātija un nabadzības turpināšana viņu pašu dzīvesveida dēļ ir šo tā saucamo „kļūdu" netiešie cēloņi.

28. PILNĪGAJĀ SABIEDRĪBĀ NAV KĻŪDU

Augsti attīstītie cilvēki, kuri pārrauga mūsu cilvēciskās attīstības mirstīgo etapu mūsu pašreizējā pasaulē, izprot mūsu *patiesās* cilvēcības neatbilstības, kas ir rezultāts tam, ka mēs dzīvojam *nepilnīgā* pasaulē ar *nepilnīgu* ķermeni. Mūsu pašreizējā pasaulē neviens no mums nav tāds, kas kādā savas dzīves brīdī neietekmētu citu cilvēku rīcības brīvību un kaut kādā veidā to neattaisnotu. Mēs dzīvojam savu dzīvi, neapzinoties, kādu ļaunumu mūsu rīcība netieši nodara kādam citam cilvēkam. Ja mēs visi tiktu izvērtēti pēc tāda cilvēciskās uzvedības standarta, kāds pastāv augsti attīstītajā *pilnīgajā* cilvēku sabiedrībā, mēs visi kaut kādā ziņā būtu noziedznieki.

Tajā, ko dara *nepilnīgie* cilvēki, nav nekādu *kļūdu*. Tad, kad mēs esam *pilnīgi* un mums ir visi līdzekļi un spējas saistībā ar mūsu cilvēcības tipu, mēs kļūstam atbildīgi savu radītāju priekšā par to, kā mēs izturamies cits pret citu. Tas ir iemels, kādēļ pastāv dažādi *cilvēcības tipi* un ar katru no tiem ir saistīti noteikti spēki un spējas. Mūsu pārraugs neļaus nevienam no mums „kļūdīties" pilnīgajā pasaulē. Tieši tādēļ viņš pastāv — ar sev piemītošo spēku. Taču tam, ko mēs darām *nepilnīgajā* stāvoklī, lielākoties netiek pievērsta vērība, pateicoties mūsu radītāju, kurus pārvalda viņu pašu pārraugs, izpratnes dēļ. Atkal — *nepilnīgajā* un *pilnīgajā* pasaulē netiek pieļautas **nekādas kļūdas**. Visums ir, tas tāds ir bijis un vienmēr būs, — kārtības vide — bez *kļūdām*.

29. MŪSU IZDZĪVOŠANAS INSTINKTA PAMATĀ IR MŪSU NEPILNĪGĀ ĶERMEŅA ALKAS

Nepilnīgais cilvēka ķermenis pieļauj *nepilnību*, pateicoties tam, kā tas reaģē uz *nepilnīgo* vidi. Mūsu pasaulē visu organismu visspēcīgākais instinkts ir cīņa par izdzīvošanu. Cilvēkiem, kuri ir vienīgie organismi, kas apzinās savu individualitāti, šī izdzīvošana ietver arī šīs individualitātes saglabāšanu par katru cenu. Vienīgi cilvēki, cīnās gan emocionālās, gan fiziskās kaujās, lai izdzīvotu.

Šīs kaujas izraisa cilvēciskā spēja atpazīt pilnību un dzīties pēc tās. Katrā no mums ir iedvesta šī „pilnības" koncepcija. Tas tika paveikts caur mūsu *Nopamatošanas procesu*, kā tika izskaidrots iepriekš. Kad mēs pieredzam tādu vidi, kas nav pilnīgi perfekta, mēs nespējam pilnā mērā sajust prieku atbilstoši savai pilnības uztverei, kas glabājas mūsu *esencē*. Mēs pastāvīgi tiekam motivēti (aicināti cīnīties) saskaņā ar mūsu individuālo uztveri par *pilnību*. Liela daļa no šīm pilnības alkām *nepilnīgajā* pasaulē ir tas, kā mēs uzlūkojam cits citu un paši sevi. Izņemot mazus bērnus, mūsu pasaulē nav neviena cilvēka, kurš nesaskatītu kādu personīgu trūkumu savā fiziskajā izskatā vai raksturā.

30. SEKSS SNIEDZ GAN BAUDU, GAN CIEŠANAS

Mūsu pamatsajūtu par fizisko skaistumu ļoti ietekmē otrs visspēcīgākais instinkts, kas motivē cilvēka atbildes reakciju uz jebkuru vidi, — seksuālā vēlme. Kā tika minēts iepriekš, šī intensīvā fiziskā vēlme rodas *tikai* augsti attīstīto cilvēku–radītāju ķermeņos (Saules tipa cilvēkiem, kuri dzīvo uz Merkuram un Venērai līdzīgām planētām) un visos *nepilnīgi* būvētos ķermeņos, kas mums pašlaik ir mūsu attīstības otrā etapa laikā.

Kad mēs būsim pabeiguši šo savas attīstības etapu, jeb labāk — kad mēs atkal dzīvosim pilnīgajā pasaulē ar pilnīgajiem ķermeņiem, tikai pavisam dažiem no mums būs vēlme pēc seksa (vienīgi tiem, kuri kļūs par citu cilvēku radītājiem). *Kādēļ* tas tā ir, *kā* tas ir un kādēļ tas vienmēr tā būs, detalizēti tiks izskaidrots nākamajā nodaļā.

31. IEKĀRE RODAS NEPILNĪGĀ ĶERMEŅA DĒĻ

Vēlme pēc seksa rada ekstrēmas emocionālas neatbilstības mūsu mentālā līdzsvara stāvoklī, mainot mūsu emocijas no ekstāzes sajūtām līdz neapmierinātībai un bēdām. Lai saprastu, kādēļ tas tā notiek, mums jāaplūko, kā sekss ietekmē to, kā mēs uztveram skaistumu.

Visjuteklīgākais vai pievilcīgākais ķermenis ir tāds, kas izskatās, ka atbilst visām labas seksuālās pieredzes priekšnoteikumiem, kas vadītu pie cilvēka dzīvības radīšanas. Mēs varam pareizi saukt šādus ķermeņus par „jutekliskiem", jo, skatoties uz tiem, tiek ietekmētas mūsu sensorās sistēmas. Kad vīrietis ierauga sievieti ar pilnīgām lūpām, lielām krūtīm vai ar nevainojami veidotu ķermeni un sēžamvietu, kas ietver visas tās ķermeņa daļas, kas iesaistītas

dzīvības radīšanā un barošanā, viņa maņas sāk reaģēt bez kādām apzinātām domām vai gribas no viņa puses. Centienos labāk sajust viņas smaržu dziļāka kļūst viņa elpošana. Viņa acis pielāgojas centienos labāk viņu saskatīt. Viņa mutē sāk veidoties vairāk siekalu, lai pastiprinātu viņa garšas izjūtu. Un pastiprinās viņa taustes izjūta. Šīs sensorās izmaiņas, kas notiek viņa ķermenī, liek viņam izjust *ilgas* pēc seksa ar viņu.

Tādas pašas sensorās sajūtas rodas sievietes ķermenī, kura ierauga vīrieti, kurš izstaro fizisku spēku, kurš dabiski aizsargātu viņu un viņas bērnus. Viņu ietekmē viņa dzimumorgāni, viņa augums, viņa rokas, viņa krūtis, kā arī vispārējā spēka izpausme, ko pauž viņa ķermenis. Arī viņa izjūt *nevilšu* sensoro uzbudinājumu pret vīrieša ārējo izskatu, tāpat kā vīrietis to izjūt pret sievietes ķermeni.

32. DAUDZAS RĪCĪBAS MOTIVĒ MŪSU DZIMUMDZIŅA

Dzīvnieciskā vairošanās tieksme ir raksturīga visiem dzīvniekiem, ieskaitot *Homo sapiens*. Tēviņi un mātītes meklē vispiemērotāko partneri, ar ko tiem var būt sekss. Taču **tikai** cilvēki vēlas pieredzēt ko citu, nevis vienīgi savas sugas turpināšanu.

Būtībā citi dzīvnieki pat nezina, *kādēļ* tie vēlas vairoties. Dzīvnieka esamība tikai apmierina tās ilgas, ko rada tā sensorās sistēmas. Tā kā cilvēki apzinās sevi un var izprast *iemeslu, kādēļ* viņi *vēlas* seksu, viņi var kontrolēt šīs „ilgas" un var izvēlēties — nodarboties ar seksu vai nē.

Izsakoties citā veidā, dzīvnieki savā prātā *neizprot* seksa procesu; kad rodas ilgas, tie attiecīgi rīkojas. Tomēr cilvēkiem šīs „ilgas" ir pastāvīgas, un daži neatrod veidu, kā tās vājināt un kontrolēt. Ja šīs ilgas paliek neapmierinātas, cilvēks kļūst īgns un nelaimīgs ar savu apkārtējo vidi. Tādējādi esot neapmierināti, mēs mēģinām radīt tādu vidi, kas sekmētu seksa iespējamību; citādi mēs saskaramies ar citām emocionālām un psiholoģiskām problēmām, kas ir tieši saistītas ar mūsu nespēju apmierināt savas seksuālās vajadzības.

33. MĒS PRASMĪGI APEJAMIES AR SAVA ĶERMEŅA NEPILNĪBĀM, LAI PIESAISTĪTU PARTNERI

Daļa no vides, ko cilvēki var izmainīt, lai pavērtu lielāku iespējamību pieredzēt seksu, ir viņu personīgais fiziskais izskats. Vīrieši vēlas lielākas krūtis un skaisti veidotu augumu un sēžamvietu, tādēļ sievietes pēc tā tiecas, tādējādi palielinot viņu izredzes apmierināt radušās dabiskās ilgas. Tāpat arī vīrieši var koncentrēt savas pūles uz savu fizisko izskatu, palielinot savu muskuļu lielumu un formu (vai citas sava ķermeņa daļas).

Tas nav nekāds noslēpums, kādēļ *nepilnīgie* cilvēki vēlas „juteklisku" ķermeni, — viņi vēlas apmierināt savas seksuālās ilgas, ko tie izjūt viens pret otru. Kad viņi atrod dzīvesbiedru, ar kuru viņi var apmierināt šīs ilgas, nereti viņi pārstāj raizēties par savu fizisko izskatu, kamēr vien viņu partneris pieņem viņu „ne tik juteklisku" fizisko izskatu un joprojām sniedz seksu.

34. NEPILNĪGIE ĶERMEŅI NAV PILNĪGI SKAISTI

Vairumam no mums *nepilnīgajā* pasaulē nav „juteklīga" izskata. Tas papildina šīs pasaules pretrunas un nolūku. Ja mums visiem būtu perfekts fiziskais ķermenis, tad mūsu seksuālās ilgas būtu mazāk kairinošas, jo mēs būtu labākā situācijā, lai mēs tās apmierinātu ar kādu, ko mēs uzskatītu par „seksuāli pievilcīgu".

Mūsu *dabiskā* dzimumdziņa neatbalsta monogāmas attiecības (vienlaikus tikai viens partneris). Tomēr mēs pielietojam savu brīvo gribu, lai izveidotu un atbalstītu šādas monogāmas attiecības, jo, esot ar šādu ierobežojumu, mēs tiekam apdrošināti, ka varēsim apmierināt savu seksuālo vēlmi. Ja mums vienmēr līdzās būtu vismaz viens partneris, mums visdrīzāk veiktos seksa jomā. Turklāt monogāmija atbalsta cilvēka *emocionālo* vajadzību būt vērtīgam un tikt novērtētam kā indivīdam augstāk par visiem pārējiem.

Cilvēku sabiedrībām attīstoties *nepilnīgajā* pasaulē, tās ietvēra sabiedrības morālajā struktūrā ideju par *laulību* un saistībām, lai aizsargātu cilvēku iespējas nodarboties ar seksu. No šādiem morāles standartiem ieguvumu gūst mazāk pievilcīgie un vājākie vīrieši, jo tie mazina viņu konkurenci ar citiem vīriešiem, kuri ir seksuāli daudz pievilcīgāki. Ja tiek piemēroti noteikumi un likumi, kas soda *laulātu* partneri, ja tam ir sekss ar kādu citu, seksuāli pievilcīgāku, partneri, tas mazina motivāciju pārkāpt laulību.

Dažās mūsdienu sabiedrībās vīrieši pieprasa, lai viņu sievietes apsegtu savu ķermeni no galvas līdz papēžiem, lai novērstu to, ka viņas iekāro citi vīrieši. Lai atrunātu no seksuālās brīvības, viņi savās kultūrās ir ieviesuši stingrus šķīstības likumus ar bargām sekām. Tas ļauj vadītājiem un vairumam vīriešu (kuri lielākoties nav sevišķi seksuāli pievilcīgi) baudīt *savu sieviešu* aizsardzību un nodrošināt sev pastāvīgu seksa partneri. Ironiskā kārtā šīs pašas sabiedrības pieļauj vīriešu poligāmiju, taču dedzīgi ierobežo sieviešu tiesības būt ar vairāk nekā vienu seksuālo partneri.

Šajā pasaulē seksuālo „ilgu" nolūks ir mūs kairināt un mazināt mūsu laimi. Tomēr seksuālā vēlme rada *nereālu* skaistuma uztveri. Kādēļ nereālu? Tādēļ, ka *nepilnīgajā* pasaulē, kā paredzēts, ir gandrīz neiespējami, ka kādam cilvēkam būtu dabiski perfekts ķermenis bez ķirurģijas, kosmētikas palīdzības vai bez noteiktas enerģijas koncentrēšanas ar cilvēka gribas palīdzību (piemēram, 1000 atspiedienu dienā, lai iegūtu perfektus krūšu muskuļus).

35. PILNĪGO ĶERMENI NEIETEKMĒ SEKSUALITĀTE

Pilnīgajā pasaulē skaistuma pamatā *nav* jutekliskums. *Pilnīgā* ķermeņa sensorās sistēmas *ne*reaģē uz nevienu ārējo stimulu, ko ķermenī neizraisa brīvās gribas motivācija. Pilnīgais ķermenis tika radīts kā mūsu cilvēciskās *esences* mājoklis, tādēļ tas ir pilnīgā līdzsvarā un saskaņā ar mūsu *esenci*, un mums nav vajadzības tiekties pēc līdzsvara radīšanas, ko izjauc tās alkas, ko mēs sajūtam *nepilnīgajā* ķermenī.

Mēs ēdam, smaržojam, garšojam, pieskaramies un dzirdam, jo *mēs ļaujam*, lai šīs sajūtas mums sniedz mūsu vide, kas liek mūsu maņām reaģēt uz tām. Pilnīgajā pasaulē nekas neliek

mūsu sensorajām sistēmām reaģēt *patvaļīgi*, kā to dara mūsu *nepilnīgais* ķermenis, kad tas ierauga seksuāli pievilcīgu personu. Pilnīgais ķermenis ir vai nu bez dzimumorgāniem, vai augsti attīstīto cilvēku–radītāju gadījumā ar dzimumorgāniem, taču tie nerada hormonālos stimulus, kas ir atbildīgi par mūsu alkām pēc seksa, ko mēs dēvējam par iekāri.

Vienīgo skaistuma izpratni, kas pastāv pilnīgajā pasaulē, sniedz *esences* spēks, salīdzinot to, ko mēs redzam tagadnē, ar to, kas mūsos tika nopamatots pagātnē. Pilnīgais ķermenis uz seksualitāti reaģē, tāpat kā to dara mazs bērns mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, — tas nereaģē.

36. MĒS VISI VIENĀDI ATPAZĪSTAM SKAISTUMU

Kā iepriekš tika nedaudz pieminēts, maziem bērniem patīk skaisti cilvēki. Maza bērna skaistuma izjūtas pamatā nav jebkādas atmiņas, kas reģistrētas to jaunajā mirstīgajā pieredzē. Bērna skaistuma izjūtas pamatā ir viņa *esences* ierobežotais spēks, kas rada atmiņas par to augsti attīstīto cilvēku fizisko izskatu, kas bija saistīti ar viņa *Nopamatošanas procesu*. *Esences* smalkās enerģijas starojums ir daudz vieglāk uztverams maziem bērniem, kuri vēl nav aizēnojuši šo starojumu ar pieredzēm, kas reģistrētas to *nepilnīgajās* smadzenēs.

Mūsu radītāji bija skaisti cilvēki. Viņu skaistuma pamatā bija viņu pašu izpratne par to, kas viņiem ir skaistums, BEZ jebkādas seksuālas pievilcības. Citiem vārdiem, viņiem nebija nepieciešamas lielas krūtis, noteiktas formas viduklis vai kādi iespaidīgi muskuļi, lai izskatītos pilnīgi skaisti. Viņu uztvertā skaistuma kopējais pamats bija simetrija.

37. PILNĪGAIS SKAISTUMS IR HERMAFRODĪTS

Pilnīgā ķermeņa pilnīgais skaistums ir hermafrodīts (tam ir gan vīriešu, gan sieviešu iezīmes). Pilnīgais ķermenis (izņemot to cilvēku ķermeņus, kas turpina radīt dzīvību) sākas ar galvu, kas atspoguļo sievietes maigās iezīmes kombinācijā ar vīrieša sejas vaibstu smalko apveidu. Sievietēm *nepilnīgajā* ķermenī varētu būt vajadzība akcentēt savas skaistuma iezīmes ar kosmētiku, turpretim vīriešiem ir dabiska sejas uzbūve, kas neprasa dekoratīvās kosmētikas lietošanu. *Nepilnīgajā* pasaulē sieviete bez grima var izskatīties vīrišķīga un daži vīrieši, kuriem ir smalkāki vaibsti, ar grimu var izskatīties sievišķīgi. *Pilnīgajam* ķermenim nekad nebūs vajadzīgs grims vai jebkas cits, lai akcentētu tā iezīmes.

38. DAŽĀDA ĀDAS KRĀSA PAPILDINA KATRA CILVĒKA SKAISTUMU

Mūsu vizuālā uztvere par ādas krāsu ir atkarīga no tā, kā gaisma atstarojas no personas un nonāk mūsu acīs. Pilnīgais ķermenis nav ne pārāk tumšs, ne arī pārāk gaišs, bet ir pieskaņots sejas fiziskajām iezīmēm. Ādas tonis ir vēl viena personīga izvēle, ko veic indivīds. Daži augsti attīstītie cilvēki ir ar gaišu ādas toni, citi — ar brūnu, dzeltenbrūnu vai citu toni, kas atbilst individuālajai skaistuma uztverei.

Daži cilvēki ar noteiktām iezīmēm labāk izskatās ar gaišu ādu, kamēr citi, kuriem ir citādas iezīmes, labāk izskatās ar tumšāku ādu. Mūsu *nepilnīgajā* pasaulē tumšādaini cilvēki vēlas iegūt gaišāku ādas toni un smalkākus sejas vaibstus, savukārt gaišādaini cilvēki vēlas iegūt tumšāku ādas toni un stūrainākus vaibstus, jo, neatkarīgi no ādas krāsas, skaistumu nosaka sejas vaibstu simetrija un lielums.

Daudzi cilvēki uzskata, ka ķermenis ar labu iedegumu izskatās labāk nekā ķermenis bez iedeguma. Kad mūsu ķermenis iegūst iedegumu, tā tonis apslēpj daudzas mūsu nepilnības, līdzīgi kā kosmētisks līdzeklis apsedz sievietes sejas nepilnības. Dažiem sauļošanās daudzu stundu garumā, lai radītu perfektu iedegumu, uzlabo individuālo skaistuma sajūtu.

39. VĒLME PĒC "PERFEKTA SKAISTUMA" RADA PROBLĒMAS

Ironiskā kārtā, kad cilvēki gozējas saulē, tie mūsdienās valkā Saulesbrilles, lai aizsargātu no Saules savas acis un tiem būtu patīkamāk atrasties tās spilgtajā gaismā. Tas, ko cilvēki neaptver, ir fakts, ka tad, kad viņi uzliek Saulesbrilles, viņu ķermenis domā, ka tas atrodas ēnā. Esot ēnā, ķermenim nav vajadzības izraisīt dabiskas ķīmiskas aizsargreakcijas, ko tas parasti rada, lai pasargātu sevi, esot saulē. Tādēļ, kamēr cilvēki sauļojas, esot ar uzliktām Saulesbrillēm, viņu ķermeņi nerada neko, kas tos aizsargātu no Saules enerģijas dabiskajiem stariem. Viņu ķermeņi patiesībā *domā*, ka atrodas ēnā.

Tā ir tikai viena no daudzajām „kļūdām", kas saistīta ar pašreizējo cilvēcisko dabu, ko nav pieļāvis neviens cits dzīvnieks uz Zemes. Būtu neiespējami atrast kādu citu dabisku, dzīvu organismu, kas valkātu Saulesbrilles un ceptu savu ēdienu uz karsta grila. Tādēļ nav nekāds brīnums, kādēļ *tikai* cilvēki cieš no tik daudzām fiziskām slimībām, kas iznīcina to ķermeņus un izraisa priekšlaicīgu un nedabisku nāvi.

40. MŪSU SKAISTUMA IZPRATNI MUMS IEDEVA AUSGTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES

Mūsu māte *nopamatoja* mūsu izpratni par to, kas mums ir skaists, radot mūs tā, kā *viņa vēlējās*. *Vienīgi* viņa ir atbildīga par to, kā mēs uztvērām sevi tajā pasaulē. Viņa radīja mūsu pirmo sākotnējo ķermeni, balstoties uz *savu* izpratni par skaistumu, parasti izmantojot ķermeņa iezīmes pēc savas pieredzes, lai radītu katram no mums unikālu ķermeni.

Augsti attīstītās mātes nerada vīriešu un sieviešu ķermeņus. Viņu radītais ir perfekts atspoguļojums tam, ko viņas zina par abu dzimumu apvienojumu. Tā kā mūsu sākotnējais ķermenis nebija ne vīriešu, ne sieviešu dzimuma, tad, kad mēs ejam cauri šī mūsu attīstības otrā etapa pieredzēm ar tikai vienu no šiem abiem dzimuma veidiem katrā mirstīgajā dzīvē, mēs nekad neesam pilnībā apmierināti ar savu izskatu. Neatkarīgi no tā, ko mēs darām vai cik ļoti mēs cenšamies, mēs nevaram no jauna radīt to skaistuma pilnību, ko mūsos *nopamatoja* mūsu mātes.

Kā mēs jau pārrunājām, *nepilnīgajā* pasaulē galvenais skaistuma pamats ir seksuālā pievilcība. Taču mums ir neapzināta vēlme radīt tādas pieredzes, kas saskan ar tām pieredzēm,

kas uzglabājas mūsu esencē. Attiecībā uz šīm mūsu *esences* atmiņām par cilvēka dzīvības radīšanu, mūsos ir reģistrēts tikai viens pilnīguma piemērs — jaunus cilvēkus radīja skaistas sieviešu dzimuma mātes. Tādējādi mūsu mātes fiziskais skaistums noteica mums standartu attiecībā uz visām seksuālajām pieredzēm, kas mums nākotnē varētu būt mirstīgajā dzīvē. Tas ir tādēļ, ka mēs redzējām viņu seksuālās iezīmes un spējas, tiekot *nopamatoti* viņu tuvumā.

Tomēr tolaik mums nebija nekādu seksuālo vēlmju; tādēļ mēs nekādā ziņā nebijām seksuāli piesaistīti savai mātei vai kādai citai mātei vai tēvam, vai mūsu vienaudžiem. Taču, ja mums būtu ļauts satikt šīs sievietes vai vīriešus, esot savā *nepilnīgajā* ķermenī ar seksuālajām vēlmēm, mēs tos uzskatītu par seksuāli vispievilcīgākajiem cilvēkiem, kādus vien var iedomāties.

41. MŪSU PASAULĒ IR DIVI GALVENIE ĶERMEŅU TIPI

Lai sniegtu mums *pretēju* pieredzi attiecībā uz perfekti veidotu un profilētu ķermeni, mūsu radītāji sākotnēji atļāva divus ķermeņu tipus mūsu *nepilnīgajā* pasaulē. Pirmā tipa ķermenis tika radīts, lai būtu tumšāks, ar lielākām un mazāk profilētām iezīmēm. Otrais bija gaišāks, ar smalkākām un vairāk profilētām iezīmēm. Pirmajam tika dots „jutekliskāks" fiziskais izskats un pievilcība, kamēr otrajam tika dots mazāks jutekliskums, taču lielāka simetrija un izteiktāka līdzība ar perfekto cilvēka apveidu.

Pirmajam bija lielākas, stingrākas krūtis un sēžamvieta, muskuļi un pleci, pilnīgākas lūpas un daudzas citas iezīmes, kas ir dabiski pievilcīgas *nepilnīgajā* ķermenī. Redzot šādu ķermeni tā dabiskajā izskatā, mēs to varētu neuzskatīt par tādu piemēru, kurā atspoguļots pilnīgs cilvēciskais skaistums, taču tā vispārējais veidols saskanētu ar mūsu seksuālajām vēlmēm. Otrajam tipam ir mazāks ķermenis ar smalkākām iezīmēm, kas bija tāds veidols, kas mums lika justies ērtāk, un to visi cilvēki uzskatīja par tuvāku dabiskajam skaistumam. Šo abu ķermeņu tipu apvienojums varētu radīt ļoti pievilcīgus cilvēkus.

42. SKAISTUMS IR RADĪTS ĶERMEŅU TIPU SAJAUKUMĀ

Kad šie divi ķermeņu tipi uz Zemes sāka savstarpēji sajaukties, tie radīja neskaitāmus ķermeņu veidolus un skaistuma izpausmes, ko mēs tagad redzam mūsu *nepilnīgajā* pasaulē. Bez kādām šaubām vai aizspriedumiem, par visskaistākajiem un seksuāli pievilcīgākajiem cilvēkiem pasaulē tiek atzīti tie, kuri ir gaišākas un tumšākas ādas krāsas priekšteču apvienojums.

Cilvēces pirmsākumos uz mūsu Zemes tas notika šādi:

43. SĀKUMĀ ABI NEPILNĪGO ĶERMEŅU TIPI BIJA NOŠĶIRTI

Kā tika paskaidrots iepriekš, šī pasaule tika sagatavota dabisku procesu iedarbībā un rezultātā, un, kaut arī šos procesus ierosināja un pārraudzīja augsti attīstītie cilvēki, šai pasaulei

tika ļauts pastāvēt un darboties ar augsti attīstīto cilvēku pavisam nelielu iejaukšanos. Iesākumā visa Zemes sauszeme bija viens liels kontinents. Tas nebija nepieciešams tādēļ, ka augi vislabāk aug un attīstās, kad tie ir vienkopus. Tomēr laika gaitā (pēc miljoniem gadu — kas augsti attīstītajiem cilvēkiem nav svarīgi, jo laiks pastāv tikai tiem, kas var nomirt) sauszeme sadalījās, radot to, ko mēs tagad saucam par puslodēm un kontinentiem.

Kad cilvēkiem pirmoreiz tika ļauts dzīvot uz Zemes, sauszeme jau bija sadalījusies kontinentos un salās. Austrumu puslodes siltajā Āfrikas vidē tika ļauts izveidoties mirstībā *pirmajam* ķermeņa tipam — tumšas ādas krāsas, jutekliskākam ķermenim ar mazāk smalkām iezīmēm. Šajā zemes daļā dabas spēki bija radījuši līdzsvarotu vidi ar izveidotu dabas „barības ķēdi", pār ko mirstīgajiem cilvēkiem bija ļoti ierobežota kontrole. Citiem vārdiem, katra dzīvnieka sekmes šajā pasaules daļā bija atkarīgas no tā stāvokļa barības ķēdē. Cilvēki noteikti nebija pašā augstākajā stāvoklī, tādējādi tie bija pieejami plēsīgiem zvēriem tāpat kā visi citi dzīvnieki.

Spriedze būt cilvēkam bija ļoti liela, un, lai izdzīvotu šādā vidē, bija nepieciešama spēcīgāka ķermeņa uzbūve. Turklāt būtiski svarīga bija spēcīga seksuālā pievilcība, lai nodrošinātu pārošanos un pēcnācēju radīšanu, kas izveidotu cilvēces pamatu tam, lai izdzīvotu šādā dabiskos, taču naidīgos apstākļos.

44. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI PĀRRAUDZĪJA *HOMO SAPIENS* RADĪŠANU UZ ŠĪS ZEMES

Šajā pasaules austrumu daļā noteiktiem dzīvniekiem tika ļauts pāroties ar citām dzīvnieku sugām, līdz tika izveidots tāds ķermenis, kurā varētu mājot cilvēka *esence*. Mēs jau pārrunājām, kā mūsdienu ģenētiskā un bioloģiskā inženierija apvienojumā ar hibrīdu audzēšanas tehnoloģijām ļauj radīt noteiktus dzīvnieku tipus, kas dara to, ko vēlas, lai tie darītu to radītāji. Tādēļ mums nevajadzētu būt grūti pieņemt faktu, ka augsti attīstītie cilvēki, „hibrīdu audzētāji", piedalījās cilvēka ķermeņa veidošanā no dzīvniekiem, kas jau bija uz Zemes, kurus arī viņi bija radījuši un tur novietojuši. Viņi to pacietīgi paveica ar smalkām manipulācijām, nemainot dabiskās vides apstākļus kādai noteiktai dzīvnieku sugai.

Laika gaitā tika radīts tāds ķermenis, kas spēja uzņemt cilvēka *esenci* un dzīvot tajā vidē, kur tas bija ievietots. Šo ķermeni vislabāk varētu raksturot kā vissenāk zināmo *Homo sapiens* sugu.

Evolūcijas teorija jau tika izskaidrota un atspēkota. Tāda fiziskā ķermeņa, kur varētu mājot *cilvēka esence, evolūcija* tika vadīta un kontrolēta *nepilnīgās pasaules dabiskajā* vidē. Mūsu radītāju nolūks, šādā veidā radot cilvēka ķermeni, bija nepieciešams, lai mums palīdzētu izprast vajadzību pēc cilvēku iejaukšanās visos dabas aspektos, tostarp tajā, kā noteiktam mērķim tika izveidoti dzīvnieki. Turklāt viņi pārraudzīja tāda ķermeņa radīšanu, kas bija neproduktīvs (pretstats) salīdzinājumā ar *pilnīgo cilvēcisko ķermeni* un to, kā tas darbojas savā pilnīgumā.

45. GAĻĒDĀJI UN ZĀLĒDĀJI TIKA SAVSTARPĒJI NOŠĶIRTI LAIKA GAITĀ

Kad notika dabiskā sauszemes sadalīšanās un zemes masas nonāca dažādos ģeogrāfiskos apvidos, kas bija atšķirīgi no tā apvidus, kur tā sākotnēji bija izveidojusies, laika gaitā mainījās zemes apkārtne. Sākotnēji vairums dzīvnieku sugu tika radītas mērenos klimatiskos apstākļos, kur temperatūras visu gadu saglabājās stabilas un pastāvīgas. Kad kāda zemes masa, kura varētu būt radusies pastāvīgā, mērenā klimatā ar sulīgiem tropu augiem, aizdreifēja uz kādu citu pasaules daļu, tā nonāca tādos klimatiskajos apstākļos, kas nebija piemēroti, lai uzturētu tās sākotnējo vidi. Tas sekmēja daudzu, bet ne visu aizvēsturisko augu un dzīvnieku sugu izzušanu.

Līdztekus klimatiskajām pārmaiņām notika vispārēja dzīvnieku migrācija, ko izveicīgi vadīja augsti attīstītie cilvēki, kuri pārraudzīja Zemes radīšanu un veidošanu. Šīs vides izmaiņas galu galā atdalīja lielāko daļu no plēsoņām (gaļēdājiem) no pakļāvīgākajiem augēdāju bariem (zālēdājiem).

Migrācija uz dienvidiem bija dabiska, jo sauszemes masu ziemeļu reģionos bija aukstas ziemas. Gaļēdāji (plēsoņas) ziemā nevarēja atrast daudz pārtikas, un viņu ķermeņu sistēmas nebija piemērotas aukstiem laika apstākļiem, tādēļ tie devās uz dienvidiem. Tādēļ mūsu pašreizējā pasaulē vairums gaļēdāju, kuri atrodas barības ķēdes augšgalā (piemēram, tīģeri, lauvas) parasti ir sastopami dienvidu tropiskajās klimata joslās, kamēr pakļāvīgāki radījumi (piemēram, bizonu [bifeļu], briežu, aļņu bari) parasti ir sastopami mērenākās, vēsākās klimata joslās.

46. ZIEMEĻAMERIKA IR VIETA, KUR RADĀS CILVĒKU BALTĀ RASE

Rietumu puslodē, reģionā, kas mūsdienās ir pazīstams kā Ziemeļamerika, mūsu radītāji atrada vietu uz Zemes, kur ieviest ķermeņa *otro tipu*. Šie cilvēki, kuriem bija smalkāka uzbūve, gaišāka āda, mazāk juteklisks ķermenis, bez mūsu radītāju iejaukšanās nespētu izdzīvot nepilnīgajā vidē un šādos dabas apstākļos.

Šeit ieradās augsti attīstītās mātes un no *nepilnīgās* pasaules elementiem radīja ķermeņus, kurās varēja mājot bērnu *esences*, kurus viņas bija nopamatojušas uz savas planētas. Šīs *esences* tagad bija gatavas uzsākt savas attīstības otro etapu — pieredzēt mirstīgo dzīvi *nepilnīgajā* pasaulē. Šie ķermeņi tāpat kā tumšākas ādas krāsas ķermeņi, kas tika izveidoti Āfrikas kontinentā, tika radīti ar dzimumu un spēju turpināt cilvēku sugas pastāvēšanu.

Ir svarīgi saprast, ka „šīs *esences*", kas tika atnestas no augsti attīstītās cilvēku pasaules, tika ievietotas arī tumšākas ādas krāsas *Homo sapiens* Austrumu puslodē. Starp *esencēm*, kas tika ievietotas dažādās pasaules daļās, nebija un nav nekādas atšķirības to vērtīguma vai nozīmīguma ziņā. Lai sāktu mūsu cilvēcisko pieredzi uz šīs Zemes, bija vajadzīgi *abi ķermeņu tipi*. Tomēr lielākā atšķirība starp šīm grupām bija tāda, ka vienai grupai tika ļauts attīstīties, *ne*iejaucoties mūsu augsti attīstītām mātēm, kamēr otrai grupai tika mācīts, kā pienācīgi rīkoties

kā cilvēkiem *nepilnīgajā pasaulē*. Mums bija nepieciešama īsta pieredze, lai redzētu, kas notiek katrā situācijā.

Tā kā katrs cilvēks, kas ir nozīmēts šajā Saules sistēmā, ir dzīvojis uz Zemes daudzas mirstīgās dzīves, vairums no mums ir pieredzējis *Homo sapiens* esamību gan kā tumšākas ādas krāsas, gan kā gaišākas ādas krāsas cilvēkam. Noteikti nepastāv nekāds iemesls, lai kāds no mums uzskatītu, ka mūsu pašreizējā rase vai ādas krāsa ir jebkādā ziņā labāka par kādu citu vai nevienlīdzīga ar kādu citu. Mums visiem ir vienlīdzīgas *esences*!

47. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS MĀTES RADĪJA MIRSTĪGOS ĶERMEŅUS

Katra augsti attīstītā māte, kas pirmsmirstīgajā pasaulē bija radījusi jaunus cilvēkus un vadījusi tos caur viņu *Nopamatošanas procesu*, atstāja savu mītnes planētu un ieradās uz šīs Zemes. Katra no viņām radīja *tikai vienu* bērnu mazāk naidīgajā Rietumu puslodē, kopumā radot noteiktu vīriešu un sieviešu skaitu.

Viņas audzināja tos šajā *nepilnīgajā* pasaulē, tāpat kā mātes audzina savus bērnus mūsdienās, — ierobežojot viņu rīcības brīvību (atšķirībā no sākotnējās pasaules) — centienos tiem mācīt, kā izdzīvot *nepilnīgā* vidē. Viņas mācīja saviem bērniem, kā dzīvot saskaņā ar dabu. Kad izmainījās klimats, viņas mācīja tiem, kad un kā pārvietoties uz apdzīvojamiem apgabaliem. Viņas mācīja tiem, kā būt vācējiem un dzīvot no tā, kas rodas dabiski; šiem bērniem sākumā netika mācīts ēst gaļu.

Kad cilvēku *esences* tika ievietotas mirstīgajos ķermeņos, ko bija radījušas augsti attīstītās mātes, šie jaunie ķermeņi un smadzenes nespēja piekļūt tajās uzglabātajām atmiņām. Vienīgā pieredze, ko tagad–*nepilnīgi*–iemiesotie cilvēki varēja atcerēties, bija tas, ka viņi daudz ko jaunu mācījās savā jaunajā vidē. Šī jaunā vide ietvēra briesmas, kas varēja ietekmēt viņu nevainīgo bērnu drošību un nodarīt kaitējumu viņu fiziskajam ķermenim, kā arī atņemt viņu laimes pieredzi.

48. VIENA NO MŪSU PIRMAJĀM, RAIŽPILNAJĀM ŠĶIRŠANĀS PIEREDZĒM BIJA ATVADĪŠANĀS NO MŪSU MĀTĒM

Augsti attīstītās mātes audzināja savus mirstīgos bērnus uz šīs Zemes, līdz tie kļuva pieauguši un šie bērni spēja parūpēties paši par sevi, pēc daudzu gadu pieredzes savā jaunajā vidē. Kad tas bija paveikts, augsti attīstītās mātes devās atpakaļ uz savu planētu. Mātēm atvadīšanās pieredze nebija saistīta ar asarām vai nelaimīgumu, taču tā katrā ziņā bija pirmā nelaimīguma pieredze, ko izjuta viņu tagad *mirstīgie* bērni. Tolaik tika izjustas lielas šķiršanās bažas un pieredzēti nezināmā (baiļu) pirmie instinkti. Tajā pašā laikā tumšās ādas krāsas *Homo sapiens*, kas bija radīti otrā puslodē, arī pieredzēja daudz nelaimju, cenšoties izdzīvot *nepilnīgajā* dabas pasaulē, sevišķi kad kādu no viņu tuviniekiem paņēma nāve.

Augsti attīstītās mātes zināja, kas tas, kas notiks ar viņu bērniem, būs par labu viņiem pašiem un viņu attīstībai. Kad viņu mātes bija aizgājušas, mirstīgie varēja paļauties tikai uz to,

kas tiem tika mācīts, droši nezinot, kas notiks nākotnē.

49. MŪSU ESENCES TIKA TRANSPORTĒTAS UZ MŪSU JAUNO PASAULI

Šī otrā tipa mirstīgā ķermeņa radīšanas laiks Rietumu puslodē sakrita ar cilvēkam–atbilstoša ķermeņa parādīšanos Austrumu puslodē. Visas mūsu cilvēciskās *esences*, izņemot vienu, kas tika nopamatotas mūsu radītāju galaktikā un Saules sistēmā, tika atvestas uz šo jauno pasauli un šī pirmā mirstības perioda laikā tika ievietotas vai nu tumšajos vai gaišajos ķermeņos.

Tas viens, kurš tika nopamatots par šīs Saules sistēmas *pārraugu*, netika atvests un darīja to, kam viņš tika radīts un ko viņš tika mācīts darīt: novērot un pārraudzīt visu, kas notiek mūsu Saules sistēmā. Lai to darītu, viņam bija nepieciešamas augsti attīstītas tehnoloģijas, kā arī pastāvīga iespēja tikt pienācīgi apmācītam. Šo pastāvīgo mentoringu un apmācību pārraudzīja viņa tēvs (mūsu tēvs) un arī tas pārraugs, kas bija iecelts pār to Saules sistēmu, kuru radīja mūsu tēvs.

Kaut arī *izraudzītais pārraugs* pār mūsu Saules sistēmu bija sagatavots vēl pirms mūsu pasaules izveidošanas, mēs joprojām nebijām 100% pārliecināti, ka viņš *vienmēr* rīkosies pareizi mūsu labad. Vienīgais veids, kā mēs jebkad varētu pārliecināties, ka viņam var uzticēt darīt to mūsu labā, ko mēs paši nevaram darīt savā labā, bija tāds, ka viņam arī jākļūst mirstīgam un jāiziet *nepilnīgās* pasaules pieredze, kā mums tas bija jādara.

50. MŪSU PIRMĀ NĀVES PIEREDZE BIJA MŪSU PIRMSMIRSTĪGĀ ŠĶIRŠANĀS NO MŪSU RADĪTĀJIEM

Pirms mēs atstājām savu perfekto pirmsmirstīgo pasauli, mēs visi savā ziņā tikām pakļauti nāvei jeb pareizāk — mūsu *esences* tika izņemtas no mūsu pilnīgajiem ķermeņiem, kuros mēs tikām nopamatoti, lai tās varētu tikt transportētas uz mūsu jauno pasauli. Varētu teikt, ka mēs pieredzējām savu *pirmo nāvi*, kad mēs tikām nošķirti no mūsu radītājiem, no pilnīgās pasaules, kurā tie dzīvo, un no pilnīgā ķermeņa, ko mūsu māte mums bija radījusi. Mūsu radītāji burtiski izjauca mūsu pirmsmirstīgo ķermeņu elementus un ļāva subatomiskajām daļiņām, no kurām tie bija veidoti, atgriezties savā sākotnējā stāvoklī, lai mūsu mātes tās atkal varētu izmantot ķermeņu veidošanai nākamajai jauno bērnu grupai.

51. MĒS CENŠAMIES NOSKAIDROT, KAS MĒS ESAM

Kad mēs tikām atvesti uz mūsu jauno pasauli un ievietoti savos *nepilnīgajos* mirstīgajos ķermeņos, mēs nonācām tādā stāvoklī, ko varētu uzskatīt par „kritušu" salīdzinājumā ar to stāvokli, kurā mēs bijām iepriekš. Un kopš mēs aptvērām, ka mēs spējam domāt un *spriest*, mēs esam nemitīgi centušies noskaidrot savas mirstīgās dzīves jēgu, nebeidzami ilgojoties pēc kaut kā, ko mēs nespējam izprast. Mēs pastāvīgi cenšamies noskaidrot, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*.

52. DAŽI JAUNIE MIRSTĪGIE DZĪVOJA NEVAINĪBĀ, ŠĶIETAMĀ PILNĪGUMĀ

Kad mātes bija atstājušas gaišādainos cilvēkus, viņu (bērnu) dzīvesveids bija ļoti veselīgs, jo viņi sāka ņemt no apkārtējās vides to, kas dabiski labi garšoja. Viņi bija zālēdāji, taču guva maz prieka zāļu un citu augu garšā, ko ēda citi apkārtējie dzīvnieki. Viņi pamatā bija augēdāji, kuri ēda tikai tos augus, kuros veidojās sēklas un kuriem bija vajadzīgi citi dzīvnieki (cilvēki), kas tos apēstu un izplatītu to sēklas, lai šīs augu sugas varētu izplatīties.

Tie mirstīgie, kuri attīstījās Rietumu puslodē, necepa un nekādā citā veidā neapstrādāja pārtiku. Mātes nemācīja saviem bērniem, kā gatavot ēdienu vai kā nogalināt citus dzīvniekus, lai iegūtu pārtiku. Iesākumā viņi ieņēma savu vietu barības ķēdē un ēda tikai to, kas bija nepieciešams mūsu šūnām, lai tās turpinātu vairoties. Simbiotiskā cieņā viņi dzīvoja saskaņā ar sev apkārt esošo dabas pasauli.

53. CILVĒKI RIETUMU PUSLODĒ IESĀKUMĀ NEBIJA SAVSTARPĒJI SEKSUĀLI PIEVILCĪGI

Esot šajos pirmajos mirstīgajos ķermeņos, mūsu savstarpējās attiecības bija līdzīgas brāļu un māsu attiecībām uz šīs Zemes. Kaut arī mums piemita seksuālās spējas, mūs seksuāli nesaistīja neviens mūsu „brālis" vai neviena mūsu „māsa". Daudzus gadus mēs dzīvojām, esot ar tikpat mazu vēlmi pāroties un radīt bērnus, kāda mums ir ar saviem mirstīgajiem brāļiem un māsām, ar kuriem mēs tiekam audzināti kopš dzimšanas. Mēs redzējām, kā citi dzīvnieki pārojas un rada pēcnācējus, un mūsu mātes mums mācīja, ka tas ir veids, kā jāvairojas arī cilvēkiem. Taču — lai mēs to darītu ar savu brāli vai māsu?! Aizmirstiet! Tolaik mūs viņi dabiski nesaistīja.

54. MŪSU ESENCE GAIDA ATMOSFĒRĀ, LĪDZ PIEDZIMSTOT IR GATAVS MŪSU ĶERMENIS

Mūsu zemes atmosfēra atbalsta pozitīvos un negatīvos spēkus, kas rada to, ko mēs dēvējam par gravitāti un magnētismu. Mūsu *esence* nevar iziet ārpus zemes atmosfēras robežām, jo tās pozitīvā enerģija pastāvīgi tiek pievilkta negatīvajai enerģijai, ko rada zeme. (Termini *pozitīvā* un *negatīvā* pievilkšanās tiek lietoti hipotētiski, lai ilustrētu pretējus spēkus.)

Kā tika minēts iepriekš, tajā pašā laika periodā, kad mūsu cilvēciskās *esences* tika atvestas no mūsu pilnīgās pasaules un ievietotas šajā pasaulē, cits ķermeņa tips bija gatavs pievilkt mūsu *esenču* enerģijas līmeņus. (Šis process tika izskaidrots iepriekš.)

Tolaik visu cilvēku *esences,* kas tika atvestas uz šo pasauli, bija vai nu mirstīgajā ķermenī, vai lidinājās atmosfērā, gaidot, kad tiks radīts nākamais cilvēka ķermenis. Šie ķermeņi varēja tikt radīti tikai pēc mirstīgo cilvēku brīvās gribas un izvēles. Tādējādi mirstīgie ar pirmo ķermeņa tipu (*Homo sapiens*), kas dzīvoja Austrumu puslodē (tie, kas bija seksuāli pievilcīgāki

un ar lielāku noslieci vairoties) uzsāka savstarpējas dzimumattiecības un sāka radīt ķermeņus tām *esencēm*, kas gaidīja atmosfērā, lai varētu tajos mājot.

55. JUTEKLISKĀKIE CILVĒKI IETEKMĒJA VISU AGRĪNO CILVĒKU SEKSUĀLO UZVEDĪBU

Pēc neilga laika tumšās rases mirstīgie atrada veidu, kā šķērsot okeānu, un daži no tiem galu galā sastapa gaišākās rases pārstāvjus Rietumu puslodē. Gaišādainie cilvēki atradās uz savas izmiršanas robežas, jo tie aizvien nebija stājušies dzimumattiecībās ar kādu brāli vai māsu.

Mūsu augsti attīstītās mātes neradīja visus cilvēkus vienlaicīgi. Tur bija dažādas vecumu grupas, jo mūsu mātes zināja, ka mums būs nepieciešams krietns laika sprīdis, līdz mēs sapratīsim, ka nav cita veida, kā pavairot mūsu sugu, kā vien caur seksu. Kā tas notiek vairumā emocionālās motivācijas gadījumu attiecībā uz dzīvības turpināšanu, sievietes to saprata ātrāk par vīriešiem.

Iestājoties vecumam, daži no šiem gaišādainajiem cilvēkiem sāka mirt, pirms tos aizvietoja jauna mirstīgo paaudze. Tomēr, kad viņus atrada seksuāli attīstītākie tumšākās rases cilvēki, situācija sāka mainīties.

56. PROTEKCIONISMS VADĪJA PIE SOCIĀLĀS PASLIKTINĀŠANĀS

Esot savstarpējā saskarē, gaišādainie cilvēki sāka kļūt seksuāli uzbudināti pret tumšākās sugas pārstāvjiem. Tas vadīja pie neizvēlīgas seksuālās uzvedības, kas sāka nošķirt brāli no māsas un atkal radīja bailes. Drīz vien cilvēku starpā radās spriedze un neapmierinātība — iepriekš nezināmas sajūtas.

Lai aizsargātu savas jaunās cilvēciskās emocijas un saglabātu savas individualitātes sajūtu no saviem tumšādainajiem kaimiņiem, daži gaišādainie cilvēki nedraudzējās ar tiem. Tā vietā viņi aizceļoja ar „savas sugas pārstāvjiem" un sāka saskatīt labumu no savstarpējas seksuālās aktivitātes, lai viņi varētu vairoties un aizsargāt to, ko viņi tolaik uzskatīja par „savas sugas pārstāvjiem". Mazākos, vājākos un mazāk kaislīgos gaišādainos cilvēkus apdraudēja tumšādaino cilvēku fiziskais spēks, un bailes un apdraudējums bija iemesls pirmajām cilvēku slepkavībām uz Zemes.

57. ESOT MIRTSĪGAJĀ PASAULĒ, MĒS PIEREDZAM KATRU NO RASĒM

Tā kā mūsu pieredzes nolūks uz šīs Zemes ir pieredzēt itin visu, sākumā nebija noteiktas atlases, kuras *esences* mājos kuros ķermeņos. Mūsu mirstīgās dzīves sākumposmā mūsu *esences* iegāja ķermeņos pēc nejaušības principa saskaņā ar mūsu *esences* novietojumu atmosfērā tajā brīdī, kad no kādas mirstīgās mātes iznāca jaundzimušais. Tomēr galu galā katram no mums tika dots pietiekami daudz iespēju pieredzēt dzīvi dažādos ķermeņu tipos, kas bija pieejami mūsu *nepilnīgajā* pasaulē.

Iesākumā daži no mums bija tumšādaini cilvēki, kas dzīvoja Austrumu puslodē, un citi bija gaišādaini cilvēki, kas dzīvoja Rietumu puslodē. Taču kopš iesākuma un visu pārējo mūsu esamības laiku mums paliks vienlīdzīgas cilvēciskās *esences*, un katrs no mums ir izvēlējies to *cilvēcības tipu*, kas mums ir vislabākais. Mūsu izvēli attiecībā uz mirstīgās dzīves pieredzi ietekmē tas, ko mēs vēlējāmies, pirms mēs ieradāmies uz šīs Zemes. Kā tika paskaidrots iepriekš, ir tādi augsti attīstītie cilvēki, kuri darbojas kā mūsu „vadības konsultanti". Šīs būtnes spēj nodrošināt, lai katram no mums būtu tādas dzīves pieredzes, kas vislabāk mums palīdzētu mācīties, ko mēs vēlējāmies paveikt attiecīgajā mirstīgās dzīves pārbaudes laikā.

58. TIKA IZVEIDOTAS DAŽĀDAS CILVĒKU RASES: MELNĀ, BALTĀ UN DZELTENĀ

Laika gaitā tumšādaino un gaišādaino DNS struktūru sajaukums radīja dažādus ādas toņus un dažādas cilvēciskās iezīmes. Tā radās un loģistiski un ģeogrāfiski izvietojās mūsdienu cilvēku rases mūsu pašreizējā pasaulē.

59. DAŽĀDĀS RASES PAŠAS PĀRVIETOJĀS

Tumšādainie cilvēki (ko mēs sauksim par „melno rasi") no Austrumu puslodes pārceļoja uz Rietumu puslodi, kur tie krustojās ar gaišādainajiem cilvēkiem (ko mēs sauksim par „balto rasi"). Radās dažādas iezīmes un ādas krāsas, ko mēs sauksim par „dzelteno" rasi. Baltā rase jutās apdraudēta un atstāja Rietumu puslodi dzeltenajai rasei, pārceļoties pāri okeānam uz Austrumu puslodi, kur tie atrada auglīgas upju un pieteku zemes, kas ietecēja okeānā.

Esot ar zināšanām par to, kā izdzīvot skarbākos ziemas apstākļos, baltā rase izplatījās uz ziemeļiem no ekvatora Austrumu puslodē. Melnā rase palika dienvidos no ekvatora, ko parasti ir zināma kā Āfrika. Daži no melnās rases tā vietā, lai paliktu Rietumu puslodē, migrēja arī uz Austrālijas kontinentu. Līdz aptuveni 5000. g. p.m.ē. dzeltenā rase apdzīvoja lielāko daļu no Rietumu puslodes ziemeļiem, melnā rase apdzīvoja Austrumu puslodes dienvidu daļas, un baltā rase apdzīvoja Austrumu puslodes ziemeļu daļas.

60. DZELTENIE CILVĒKI KĻUVA PAR AUSTRUMĀZIJAS MONGOLOĪDO RASI

Kad cilvēki atbilstoši savai dabai sāka rīkoties pēc savām emocijām un instinktīvās vēlmes saglabāt savu neatkarību un individualitāti, sākās cilvēku kari un strīdi. Dzeltenā rase bija pastāvīgos savstarpējos karos Rietumu puslodes ziemeļu daļās (neviens vēl nebija atklājis dienvidu daļas).

Lai izvairītos no šiem kariem, daži devās tālāk uz ziemeļiem, kur tie atklāja Beringa šaurumu, kas tiem ļāva samērā viegli šķērsot jūras šaurumu uz Austrumu puslodi. Apdzīvojot auglīgās zemes gar Klusā okeāna krastiem, šīs dzeltenās rases galu galā kolonizēja Austrumu

puslodes austrumkrastu. Viņi riskēja doties arī okeānā un kolonizēja jūras salas. Šeit radās mūsdienu mongoloīdā rase.

61. BALTĀ RASE APDZĪVOJA ZIEMEĻEIROPU, UN MELNĀ RASE DZĪVOJA DIENVIDOS

Izgudrojot zobenus, šķēpus, lokus un bultas, bruņas un citu kara ekipējumu, baltā rase spēja labāk aizsargāt sevi no daudz stiprākās melnās rases, galu galā izolējot melno rasi līdz pat Austrumu puslodes attālākajiem dienvidu reģioniem. Baltā rase pārņēma Austrumu puslodes ziemeļu daļas, taču reti kad uzskatīja par vajadzīgu iesaistīties sakaros ar austrumu mongoloīdajām rasēm, jo šie cilvēki lielākoties bija nošķirti savās kultūrās.

62. PAR RIETUMU PUSLODI DRĪZ VIEN TIKA AIZMIRSTS

Laika gaitā baltā rase bija aizmirsusi visu par Rietumu puslodi. Tomēr nelielas grupas atgriezās Rietumu puslodē, kur tās uzturējās kādu laiku, taču savu iekšējo karu un nesaskaņu dēļ — šajā laikā tā bija kļuvusi par neatņemamu cilvēciskās dabas sastāvdaļu — viņi masveidā iznīcināja paši sevi.

Taču pēc daudziem gadiem baltā rase no jauna atklāja un pārņēma Rietumu puslodi, iznīcinot dzeltenās rases un nostādot sevi par augstākajiem pasaules valdniekiem. Šī rasiskā neziņa un augstprātība radīja aizspriedumus un sociālo pagrimumu, kas mūsdienās ir mūsu *nepilnīgās* pasaules pamatā.

KOPSAVILKUMS

Tās cilvēku rases, kas apdzīvo mūsdienu pasauli, ir kādas no mūsu aprakstītās — baltās, melnās un dzeltenās — rases pēcnācēji. Tomēr uz Zemes nav atrodams neviens cilvēks, kuram nebūtu DNS struktūru sajaukums no *visām šīm rasēm*. Daži ir saglabājuši tīrāku dzeltenās rases vai melnās vai baltās rases veidu, taču visu cilvēku ķermeņi uz šīs Zemes ir visu šo cilvēcisko rasu sajaukums. Nav tādu „tīru" asiņu. Afrikāņu asinis bija tikpat „tīras" vai drīzāk „*netīras*" kā to *nepilnīgo ķermeņu* asinis, kas tika radīti gaišādainajiem cilvēkiem.

Nevienmērīgā sajaukuma dēļ vairākums no mums labi nepārstāv augstāko cilvēcisko skaistumu un pilnīgumu. Vairums cilvēku nav sevišķi izskatīgi, kaut arī gandrīz visi no mums, esot normālā, *nepilnīgā* ķermenī, esam ļoti jutekliski radījumi. Iesākumā notikusī sajaukšanās, kur gaišākas ādas krāsas, skaistāks mirstīgais apvienojās ar tumšākas ādas krāsas, jutekliskāku cilvēku, panāca mums visiem vienlīdzību, tādējādi izslēdzot jebkādu rasisma attaisnojumu. Mēs visi esam tikpat tumši, cik mēs esam gaiši. Mēs visi esam *Homo sapiens*.

Ar gudru nolūku un mērķi ļaut mums pieredzēt, ko nozīmē spēja izjust cilvēcisku seksualitāti, mūsu radītāji izplānoja rases, kas radīja *nepilnīgo* cilvēcisko ķermeni. Un, pateicoties mūsu ķermeņu nepilnīgumam un mūsu seksuālo dziņu nemitīgajām „ilgām", mēs

esam izmantojuši savus *nepilnīgos* ķermeņus un savu brīvo gribu, lai radītu tādu pasauli, kas gandrīz visos aspektos ir **pilnīgs pretstats** tai pilnīgajai pasaulei, kurā mēs reiz dzīvojām.

Tas, ko mēs esam pieredzējuši šajā *nepilnīgajā* pasaulē, ir saskaņā ar loģisko pamatu un loģisko secinājumu, pie kā mēs nonāksim. Lai pārveidotu mūsu pasauli par *pilnīgu* pasauli un turklāt saskaņotu mūsu sajūtas un emocijas ar *nopamatoto* perfekto līdzsvaru, kas mums sniedz mūsu individuālo laimi, mums ir jāizslēdz (vairumā gadījumu) mūsu mirstīgās dabas pamataspekts, kas rada visas problēmas, — seksualitāte.

Pilnīgais cilvēka ķermenis vienmēr ir pastāvējis kādā Visuma daļā. Tā ir matērijas augstākā bioloģiskā forma, kas var darboties kopā ar *esences spēku*, lai sniegtu cilvēkam vislabāko dzīves pieredzi, kāda vien iespējama. Mēs sākām savu esamību kā cilvēki šajos *pilnīgajos* ķermeņos. Taču, lai iemācītos tos novērtēt, mums bija nepieciešams kaut kas, ar ko tos salīdzināt.

Mūsu radītāji organizēja mūsu pašreizējo pasauli, lai mums ļautu uzkrāt pieredzes mūsu *esencēs*, ko salīdzināt ar pilnīgo pasauli. Šīs pieredzes mums būs pieejamas mūžīgi. Tā kā pilnīgais ķermenis spēj atcerēties katru pieredzi ar tādām pašām sajūtām un intensitāti, kādas bija notikuma reģistrēšanas brīdī, mums vienmēr būs pastāvīgas atmiņas par to, kā dzīvot ar *nepilnīgu* ķermeni *nepilnīgā* pasaulē. Un, esot ar šādām spilgtām atmiņām, mēs uz visiem laikiem būsim pateicīgi un spēsim novērtēt *pilnīgo cilvēka ķermeni*.

12. NODAĻA Cilvēka seksualitāte

Vēlmes daba ir būt neapmierinātai, un vairums cilvēku dzīvo tikai tāpēc, lai to apmierinātu.
— Aristotelis

1. PIEREDZE IR ENERĢIJAS UZGLABĀŠANA UN ATSAUKŠANA ATMIŅĀ

Mēs esam pārrunājuši, kā tika *nopamatota* mūsu cilvēcība un kā tika noteikts līdzsvars, ar ko mēs pieredzam laimi. Mēs esam laimīgi tad, kad izmantojam savu ķermeni saskanīgi ar to, kas ir reģistrēts mūsu *esencē*. Šie „iestatījumi" tiek *pielāgoti* saskaņā ar enerģijas līmeņiem, pie kuriem mūsu *esencē* tika reģistrētas mūsu pirmās pieredzes.

Esence mijiedarbojas ar mūsu ķermeni, vispirms uzglabājot „pieredzi" kā enerģijas struktūras un pēc tam izdalot šīs uzglabātas enerģijas struktūras kā „atmiņas". Mūsu esamības un individualitātes kopumu veido mūsu dzīvju notikumi, kas uzglabājas mūsu *esencē*. Katrs notikums rada noteiktas un unikālas enerģijas struktūras. Šīs enerģijas struktūras rada mūsu fiziskā ķermeņa sensoro receptoru sistēmas. *Pilnīgajā* ķermenī, kas savienots ar mūsu individuālo *esenci*, mēs spējam pēc vēlēšanās no jauna izdzīvot (vēlreiz pieredzēt vai atcerēties) notikumus no jebkuras savas dzīves.

Kad mūsu pašreizējās pieredzes enerģijas līmeņi ir saskaņā jeb atbilst tiem enerģijas līmeņiem, kas jau uzglabājas mūsu *esencē*, mēs fiziski sajūtam mieru un līdzsvaru. Mēs apzināmies šo fizisko sajūtu kā prieku. Kad mūsu pašreizējās pieredzes enerģijas līmeņi nav saskaņā jeb neatbilst tiem, kas uzglabājas mūsu *esencē*, mūsu fiziskais ķermenis reaģē tādā veidā, kas mums liek justies bēdīgiem, nemierīgiem, nomāktiem un emocionāli nelīdzsvarotiem. Tā kā mūsu individuālie *iestatījumi* izveidojās mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā *perfektā cilvēciskā vidē*, šis mūsu attīstības posms ir *vissvarīgākais* posms kļūšanā par cilvēku. Mēs nespētu uzvesties kā *cilvēki*, ja tās īpašības un iezīmes, kas tiek sagaidītas no cilvēkiem (proti, *cilvēcība*) nebūtu tā, *kas mēs esam*, pašā pamatā.

2. SEKSUALITĀTE UN DZIMUMS NEBIJA DAĻA NO MŪSU NOPAMATOŠANAS

Seksualitāte un dzimums netika mums uzspiesti. *Pilnīgajā pasaulē* tiek cienīta un aizsargāta katra cilvēka brīvā griba un individuālā izvēle. Lai mums būtu pietiekamas iespējas izvēlēties, kuru *cilvēcības tipu* mēs sev vēlamies, *pilnīgajā pasaulē* mēs pastāvējām ļoti, ļoti ilgu laiku.

Šajā laikā mēs iepazinām dažādas cilvēku sabiedrības. Katra no šo cilvēku grupām demonstrēja *atšķirīgu cilvēcības tipu*. Mēs spējām ceļot uz jebkuru planētu mūsu pirmsmirstīgajā Saules sistēmā un tikties ar augsti attīstītiem cilvēkiem, kuri dzīvoja šajās *pilnīgajās pasaulēs*. Lielāko daļu no savas nopamatošanas mēs bijām pastāvīgā saskarē ar savām *sieviešu* dzimuma mātēm; tādējādi mums bija iespēja izvēlēties kļūt par *sieviešu* kārtas radītāju. Mēs arī iepazinām

vīrieša iezīmes, kas bija mūsu tēvam/radītājam, tādējādi mums bija dota izvēle kļūt par *vīriešu* kārtas radītāju. Vērojot visus dažādos *cilvēcības tipus* tik ilgu laika periodu, mēs spējām iestatīt paši savus „iestatījumus". Šī personīgā izvēle tika balstīta uz pieredzēm, kas mums bija, pielietojot savu brīvo gribu. Neviens augsti attīstītais cilvēks mūs neietekmēja, nepiespieda vai neuzspieda darīt kaut ko — *mēs paši to izvēlējāmies*. Mēs paši izvēlējāmies savu *cilvēcības tipu*.

Mūsu sākotnējās radīšanas brīdī neviens no mums netika radīts kā *vīrietis* vai kā *sieviete*, jo *jebkāda veida nevienlīdzības* nebūtu saskaņā ar taisnīgo un vienlīdzīgo *Nopamatošanas procesu*. Ja kādi no mums būtu radīti kā *vīrieši*, bet citi — kā *sievietes*, dzimums tiktu mums **uzspiests** bez mūsu piekrišanas.

Mūsu *nopamatošanas* procesa laikā itin viss, kas tika darīts mūsu labā un nodrošināts mums, bija bez nosacījumiem — vienlīdzīgs mums visiem. Neviens no mums nekad nevarēs žēloties, ka mūsu izvēlētā dzīve nav taisnīga. *Pilnīgajā* pasaulē dzīve ir pilnīgi taisnīga un vienlīdzīga. Ja kādi no mums tiktu radīti kā vīrieši un citi — kā sievietes — bez personīgās izvēles iespējas, šāda veida uzspiestā liktenī nebūtu nekāda taisnīguma un vienlīdzības. Ja tas tā būtu, dažām sievietēm būtu tiesības žēloties: „Kādēļ es nevarēju būt vīrietis?" Vīrieši varētu sūdzēties: „Kādēļ es nevarēju tikt radīts kā sieviete?"

3. SEKSS VADA PIE NELĪDZSVAROTĪBAS STARP MŪSU ĶERMENI UN ESENCI

Dzimums rada mums emocionālu dilemmu *nepilnīgajā* pasaulē. Šajā pasaulē mēs piedzimstam ķermenī ar noteiktu dzimumu, kas neatbilst mūsos *nopamatotajiem iestatījumiem*. Saskaņā ar to, kā darbojas mūsu *esence*, sniedzot mums fizisku prieka sajūtu, — kā gan šajā *nepilnīgajā pasaulē* kāds no mums var būt laimīgs, esot ar dzimumu vai ar dzimumu saistītām seksuālajām vēlmēm, ja šīs lietas NEBIJA daļa no mūsu individuālā pamata?

Seksuālā pievilcība un sajūtas, ko mēs saistām ar dzimumpiederību, ir dabiskas un instinktīvas, un tās NERADA mūsu brīvās gribas pielietošana. Tās nav ietvertas mūsu *esencē* reģistrētajās pieredzēs. Tās rada mūsu *nepilnīgais* ķermenis, un tās ietekmē mūsu dzimums.

Tādas sajūtas kā iekāre, greizsirdība un seksuālā vēlme *nedara* mūs laimīgus. Tās fiziski kairina mūsu vispārējo līdzsvaru. Tās mūs *kairina*, jo tās rada fiziskas izmaiņas mūsu ķermeņa ķīmijā, ko mēs neizvēlamies, pielietojot savu rīcības brīvību. Mēs nesaprotam, no kurienes šīs sajūtas rodas vai kā tās novērst, mēs tikai reaģējam uz tām ar savu fizisko ķermeni. Tomēr mēs varam kontrolēt šīs sajūtas, pielietojot savas brīvās gribas spēku. Taču pats fakts, ka tās rodas mūsu ķermenī un nobīda mūsu laimes līdzsvaru, *bez mūsu labprātīgas piekrišanas*, izraisa mūsos neapmierinātību. Ja šīs ķermeņa dabiskās dziņas paliktu bez mūsu brīvās gribas iejaukšanās, tās turpinātu mūs kairināt, līdz mēs tās apmierinātu. Šo dziņu apmierināšana var vadīt pie sekām, ko mēs iesākumā nevēlējāmies kā daļu no gaidāmās pieredzes.

Seksuālās vēlmes rodas dabiski, un tām nav vajadzīga mūsu „piekrišana". Piemēram, kad mēs ieraugām kādu sevišķi seksuāli pievilcīgu personu, mūsu ķermenis reaģē, pirms mums ir iespēja par to padomāt. Vairumam cilvēku *nepilnīgajā* pasaulē ir dotas tikumiskas vadlīnijas

attiecībā uz seksu un to, kā kontrolēt šādas *nelabprātīgas, dabiskas fiziskās sajūtas*. Piemēram, dažiem no mums varētu būt mācīts, ka mēs nedrīkstam iekārot kādu citu cilvēku, kurš nav mūsu „laulātais partneris". Tomēr šķiet, ka iekāre un vēlme rodas un ietekmē mūsu ķermeni neatkarīgi no tā, vai mēs vēlamies vai nevēlamies! Un mūs tik ļoti neapgrūtina fiziskie stimuli, bet daudz biežāk vislielāko neapmierinātību un raizes rada mūsu nespēja pakļauties tikumiskajām vadlīnijām, kas ieaudzinātas mūsos (un tādējādi mūsu nespēja nekavējoties apmierināt seksuālo dziņu).

4. HERMAFRODĪTAS SAJŪTAS IR MŪSU SEKSUALĀS DABAS NORMĀLA SASTĀVDAĻA

Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mēs attīstījām noteiktas individuālas iezīmes, kuras ietekmēja tās pieredzes, kuras mēs guvām, esot saskarē ar vīriešiem, sievietēm un mums līdzīgām bezdzimuma būtnēm. Kaut arī šīs iezīmes, kuras mēs iepazinām, nebija saistītas ar seksualitāti, mēs tās atpazinām kā *sievišķīgas* vai *vīrišķīgas* cilvēciskās iezīmes. Mēs apzinājāmies arī, ka *bezdzimuma cilvēkiem* ir kādas no abiem iezīmju veidiem.

Katra mūsu individuālā tieksme tika *nopamatota*, vērojot citu *cilvēciskās* iezīmes. Mēs ne vienmēr vērojām tikai *pilnīgos* augsti attīstītos cilvēkus. Tolaik mums bija tehnoloģiskās iespējas vērot šīs iezīmes *nepilnīgos cilvēkos*, un mēs vērojām daudzas dažādas cilvēku sabiedrības, kuri izgāja savas attīstības otro etapu mirstībā uz *savām zemēm*.

Katrs no mums attīstīja vairāk *sievišķo* iezīmju vai vairāk *vīrišķo* iezīmju — atkarībā no tā, kā mēs izvēlējāmies pavadīt savu laiku *Nopamatošanas procesa* laikā. Piemēram, bija tādi no mums, kurus vairāk intriģēja kari un cilvēku savstarpējās slepkavības, ko mēs novērojām *nepilnīgajās pasaulēs*. Dažus no mums saistīja haoss, ko cilvēku starpā izraisīja *nekontrolēta* brīvā griba. Tie, kurus vairāk interesēja brīvās gribas *nepareiza pielietošana*, galu galā *nopamatojās* ar *vīrišķīgākām iezīmēm*. Citi no mums, kurus vairāk piesaistīja cilvēciskās dabas maigums, tika *nopamatoti* ar lielāku *sievišķību*. (Paturiet prātā, ka tie, kuri pārrauga brīvās gribas nepareizu pielietošanu *nepilnīgajās* pasaulēs, ir augsti attīstītie *vīrieši*. Augsti attīstītās *sievietes* neko tādu nevēlas.)

Tādēļ, kad mūsu *esence* tiek ievietota mirstīgā, *nepilnīgā* ķermenī, neatkarīgi no tā, vai tas ir vīriešu vai sieviešu dzimuma, mūsu *esences* spēks jeb mūsu *nopamatotās* pieredzes, kas tajā ietvertas, neapzināti liek mūsu smadzenēm vairāk pievērsties vai nu *vīrišķīgām*, vai *sievišķīgām* tieksmēm.

Tas ir homoseksuālisma iemesls. Daudzi no mums jūtas ērtāk — izjūt lielāku saskaņu — savā *nepilnīgajā* ķermenī vairāk izpaužot *sievišķīgas* vēlmes, nevis *vīrišķīgas*, un otrādi. Pateicoties *sievišķības* tieksmēm, kuru tuvumā vairākums no mums tika *nopamatoti*, vairumam no mums vieglāk ir pieņemt dzimumattiecības starp divām sievietēm, nevis starp diviem vīriešiem. Savukārt homoseksuālus vīriešus dabiski piesaista fiziskais *vīrišķīgums*. Vīriešiem, kurus piesaista citi vīrieši, ir jāizrāda arī vispārējas *sievišķīguma* iezīmes (līdzjūtība, laipnība, maigums u.c.) neatkarīgi no tā, cik vīrišķīgs ir viņu ķermenis, pretējā gadījumā šīs

homoseksuālās attiecības neizdosies.

5. DZIMUMORGĀNI IR PAPILDUS SENSORO RECEPTORU SISTĒMA

Dzimums dod mums papildus sensoro receptoru sistēmu, kas ir nošķirta, taču vienlaikus arī ir daļa no tā, ko mēs uzskatām par savām pamata maņām — redzi, ožu, dzirdi, garšu un tausti. Šīs sensorās sistēmas rada mūsu pieredzes notikumus un sniedz mums fizisku (tas nebūt nenozīmē, ka emocionālu) laimi. Tā kā šī *papildus* sistēma nepastāvēja tolaik, kad mēs tikām *nopamatoti*, mūsu *esencē* nav nekādu iestatījumu, kas mums varētu sniegt līdzsvara sajūtu attiecībā uz to, kā šai konkrētajai sistēmai vajadzētu reaģēt vai darboties uz apkārtējo vidi.

Citiem vārdiem, mums nav dabiskās „izjūtas" par to, kas mums ir vajadzīgs no vides, lai apmierinātu dziņas, ko rada šie papildus sensorie orgāni. Mums nav „kairinošu" dziņu, lai apmierinātu savas redzes, ožas, dzirdes, garšas vai taustes sajūtas, jo mēs jau esam noteikuši līdzsvaru (iestatījumus) tam, ko šīs maņas var darīt mums. Taču šai *jaunajai sensorajai sistēmai*, kas saistīta ar mūsu dzimumorgāniem, nav šāda līdzsvara. Tādēļ mēs nemitīgi izjūtam vēlmi apmierināt tās dziņas. Tā kā mums nav „iestatījumu" attiecībā uz dzimumorgānu izmantošanu, mēs pastāvīgi tiecamies pēc līdzsvara, kura vienkārši tur nav! Un tas var būt ļoti kaitinoši (kairinoši)!

Tas mums var būt ļoti apgrūtinoši, jo mēs pat nezinām, *kādēļ* tas tā notiek! Savā *nepilnīgajā* ķermenī mēs apzināti nezinām, kādēļ pastāv tāda dziņa, kas jāapmierina, tāpat kā mēs apzināti nezinām, ka mums ir *esence*. Taču, kad mēs saprotam, ka *esence* nodrošina *mūsu cilvēcības līdzsvaru*, tad mēs sākam saprast, kādēļ seksuālās dziņas šķiet, ka ir tik spēcīgas, un kādēļ vajadzība tās apmierināt šķiet daudz lielāka, nekā tas ir vajadzīgs mūsu pārējām sensoro receptoru sistēmām, kuru iestatījumi tiek uzturēti ar mūsu *esences* klātbūtni un spēku.

6. ORGASMS RADA MAKSIMĀLO FIZISKO PIEREDZI

Savos centienos apmierināt šīs *kairinošās* dziņas, mēs pieredzam tādu enerģijas līmeni, kas ir atšķirīgs no visiem citiem notikumiem, ko rada mūsu ķermeņa ierastie sensorie receptori. Šo pieredzi mēs saucam par orgasmu vai seksuālo kulmināciju. Tā kā mums nav nekādu zemapziņas ideju par to, kāds ir šīs *jaunās sensorās sistēmas* potenciāls, mums nav izveidotas nekādas iekšējas vadlīnijas, kas mums palīdzētu tikt galā ar šiem jaunajiem enerģijas līmeņiem, ko pieredzes brīdī rada mūsu dzimumorgāni. Citiem vārdiem, šķiet, ka nav nekāda gala vai ierobežojumu attiecībā uz mūsu spēju pieredzēt seksuālās pieredzes sajūtas. Jo vairāk mums ir seksa, jo vairāk mēs to vēlamies un jo intensīvāks un labāks tas kļūst.

Piemēram, ābola ēšanai, šķiet, ka ir ierobežots jutekliskās baudas apjoms, ko mēs varam gūt no tā ēšanas, neatkarīgi no tā, cik labi tas garšo. Šķiet, ka seksam šādu ierobežojumu nepastāv. Šī „jaunā dziņa" sniedz mums tik spēcīgu fizisko sajūtu, ka šķiet, ka mūsu pārējās maņas nespēj to apmierināt. Lai iegūtu kaut kādu līdzsvaru (saskaņu) ar šiem *jaunajiem* enerģijas līmeņiem, mēs darām visu iespējamo, lai *redzētu, dzirdētu, garšotu, smaržotu* un *taustītu* savā

vidē (parasti citu personu vai paši sevi). Lai apmierinātu šo *kairinošo dziņu*, šo visu mūsu sajūtu izmantošanas rezultāts ir tāds, ka tā vietā, lai vienlaikus apmierinātu tikai vienu no mūsu maņām, kad tiek sasniegts šis līdzsvars (orgasms), vienlaicīgi tiek apmierinātas *visas mūsu maņas*! Tieši tādēļ seksuālais orgasms ir visspēcīgākā fiziskā bauda, ko cilvēks var pieredzēt.

7. SEKSUĀLĀ ENERĢIJA VAR GŪT VIRSROKU PĀR BRĪVO GRIBU

Kad mēs sajūtam *kairinājumu* un sākam procesu, lai to novērstu vai apmierinātu, šis kairinājums vai dziņa kļūst aizvien spēcīgāka un spēcīgāka, spiežot mūs pāri mūsu spēju robežām apturēt šo procesu ar mūsu brīvās gribas spēku. Pielietojot mūsu brīvo gribu, vairums no mums spēj apturēt sajūtas dažādos enerģijas līmeņos, kas rodas jebkurā procesa brīdī, vadot pie dziņu apmierināšanas. Tomēr neviens no mums nespēj apturēt procesu, kas ir sācies, radot spēcīgus enerģijas līmeņus, kas tiek izdalīti tieši pirms pēdējās enerģijas eksplozijas, kas noslēdz apmierinājumu. Ir grūti apturēt orgasmu!

Seksuālā akta (procesa, kas apmierina dzimumdziņu) kulminācijā mēs *redzam, dzirdam, garšojam, saožam* un *sataustām* jebko, ko sniedz mūsu vide, pilnīgi nekontrolējamā veidā. Mēs sniedzamies savā apkārtējā vidē centienos pieredzēt tā noslēgumu, ko šie enerģijas līmeņi rada mūsu ķermenī. Un, līdz mēs sasniedzam noslēgumu, mēs izmantosim visu, kas ir pieejams mūsu apkārtējā vidē, jebkurā iespējamā veidā.

8. NEATTĪSTĪTAS SENSORĀS SISTĒMAS KAVĒ DZIMUMDZIŅU

Pirmspubertātes vecumā cilvēkiem nav šo dziņu, tādēļ nav nekā, ko vajadzētu apmierināt. Kad bērni pamana, ka zēniem ir krāniņš, bet meitenēm nav, viņi kļūst ziņkārīgi par *nevienlīdzību* to starpā. Tomēr šajā fiziskās attīstības posmā nekas „nekairina" viņu fizisko ķermeni. Bērni patērē visu savu enerģiju, apmierinot izsalkumu, miegainību un citas fiziskas neērtības, kas arī ir saistītas ar *nepilnīgā* ķermeņa uzbūvi, taču vēlreiz — bērniem nav dzimumdziņas, kas radītu diskomfortu.

Mūsu piedzimšanas brīdī mūsu ķermenis sāk nobriest līdz noteiktam, iepriekš noteiktam līmenim, kas ir nosprausts mūsu *nepilnīgā* DNS „plānos". *Nepilnīgajā* pasaulē šie „plāni" mums visiem nav vienlīdzīgi un vienādi. Daži no mums nobriest agrāk un ātrāk par citiem. Kamēr mūsu sensoro receptoru sistēmas nobriest mūsu bērnības laikā, tās ir vieglāk apmierināt, jo tam nepieciešams mazāk enerģijas. Taču, kad šīs sistēmas ir sasniegušas noteiktu brieduma pakāpi (cilvēka fizioloģiskās attīstības līmeni, ko mēs saucam par „pubertāti"), šīs sistēmas nav apmierinātas, kamēr tās netiek izmantotas pilnā apjomā.

Mūsu acis vēlas redzēt spilgtākās krāsas un asākās kontūras apkārtējā vidē. Mūsu ausis alkst dzirdēt visu, kas rada skaņas. Mūsu garšas kārpiņas ilgojas pēc apmierinājuma. Mūsu deguns kāro pēc tīkamām smaržām. Mēs vēlamies pieskarties itin visam, kam mēs varam piedurt savas rokas. Vēl mēs sākam vēlēties seksu, kas ir visu mūsu fizisko maņu apvienojums.

9. NEPILNĪGĀ PASAULE MUMS NEĻAUJ PILNĪBĀ APMIERINĀT VISAS MŪSU MAŅAS

Savu vēlmi apmierināt savas maņas mēs balstām uz zemapziņas atmiņām jeb „iestatījumiem", kas tika noteikti *pilnīgajā* pasaulē, kur skati, skaņas, smaržas, garšas un tekstūras sniedza *vislabāko* cilvēcisko pieredzi. *Nepilnīgajā* pasaulē, kad mūsu sensorās sistēmas sasniedz savu pilnbriedu un tās *netiek* apmierinātas tā, kā tas tika apmierinātas mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā, mēs neapzināti tiecamies pēc šī „iestatītā" līdzsvara.

Tā kā *nepilnīgā* pasaule ne tuvu nespēj mums sniegt *pilnīgās pasaules* „vislabāko cilvēcisko pieredzi", kad mūsu maņas ir nobriedušas un ir pilnīgi attīstījušās, tās šķiet, ka nekad nav apmierināmas. Šī nespēja apmierināt mūsu maņas rada to, ko mēs pieredzam kā visspēcīgākās seksuālās dziņas. Šīs „dziņas" vienkārši ir visu mūsu sensoro receptoru ilgas pēc vienlaicīga apmierinājuma.

Iesaistoties seksa procesā, tiek ietekmētas visas mūsu maņas. Tās darbojas pilnā apjomā, katrai meklējot piepildījumu, kādēļ tās tika radītas. Seksuālajam procesam attīstoties, jo tuvāk mēs nonākam tam, lai šķietami sasniegtu šo līdzsvaru, jo grūtāk mums ir pielietot savu brīvo gribu, lai kontrolētu mūsu maņu radītos enerģijas līmeņus. *Nepilnīgā* ķermenī un *nepilnīgā* vidē *nav iespējams* sasniegt pilnīgu līdzsvaru starp mūsu smadzenēm un *esencē* „iestatītajiem" enerģijas līmeņiem. Citiem vārdiem, mēs nekad nevaram apmierināt savas redzes, ožas, dzirdes, garšas un taustes maņas ar *nepilnīgām* lietām, kas mums ir pieejamas *nepilnīgā* pasaulē.

Lai kompensētu savu nespēju saskaņot mūsu pašreizējo sensoro pieredzi ar to, kas uzglabājas mūsu *esencē*, mēs pastāvīgi esam motivēti apmierināt vienīgo no mūsu sensorajām sistēmām, ko mēs spējam pilnībā apmierināt, — mūsu seksuālo sajūtu. Mums šķiet, ka spējam *pilnībā* apmierināt šo sensoro sistēmu, pateicoties mūsu pieredzei *nepilnīgajā pasaulē*, kur mēs pirmo reizi saskārāmies ar šo seksuālo maņu sistēmu. Mūsu pašreizējā pasaulē mēs **apzināti** uzstādām *iestatījumus* tam, kas mūs apmierina un kas nē. Mums nav uzglabāts nekāds seksuālā līdzsvara sensorais līmenis no mūsu iepriekšējās pilnīgās pasaules.

10. SAVAS SEKSUĀLĀS NOSLIECES MĒS IZVEIDOJAM NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ

Mūsu pašreizējā mirstīgajā dzīvē mums piemīt spēja apmierināt savas seksuālās maņas un sasniegt to līdzsvaru, JO MĒS NOSAKĀM IESTATĪJUMUS ATBILSTOŠI SAVAI PIEREDZEI. Mēs izvērtējam, vai mēs esam vai neesam apmierināti (vai mūsu seksuālā pieredze ir vai nav laba), balstoties uz savām iepriekšējām pieredzēm *šajā dzīvē* bez mūsu *esences* ietekmes. Tomēr vislabākās cilvēciskās pieredzes vājā imitācija, kas notiek *nepilnīgā* vidē, neapmierina mūsu pārējo maņu gaidas. Tādēļ, kad mēs esam pieredzējuši „labu seksu", visas pārējās sensorās pieredzes, kas mums neliek justies tā, kā mēs jutāmies šīs „labās" pieredzes laikā, vai tās, kas mums neļauj sajust tādas pašas enerģijas struktūras, ko radīja iepriekšējā seksuālā pieredze, mūs pilnībā neapmierina.

11. VĪRIEŠI SEKSUĀLI NOBRIEST LĒNĀK NEKĀ SIEVIETES

Parasti sieviešu sensoro receptoru sistēmas savu briedumu sasniedz aptuveni 20 gadu vecumā. Vīriešiem vajadzīgs nedaudz vairāk laika, un viņi parasti pilnībā nobriest aptuveni 30 gadu vecumā. Pilnbrieds nozīmē, ka *nepilnīgais* ķermenis ir sasniedzis savu augstāko fizisko potenciālu. Tas ir laiks, kad cilvēks var pieredzēt augstākos enerģijas līmeņus, ko viņa nobriedušie, *nepilnīgie* sensorie receptori var radīt.

Tas nenozīmē, ka personas spēja gūt apmierinājumu no seksa ar laiku kļūst mazāk intensīva, jo vairumā gadījumu tas tā nav. Seksuālai neapmierinātībai nav nekāda sakara ar *nepilnīgā* ķermeņa nespēju pieredzēt baudu pilnā apjomā. Seksuālajai apmierinātībai ir tiešs sakars ar personas spēju pielietot savu ķermeni un tā maņas, lai sasniegtu to, ko šīs maņas pieredzējušas iepriekšējās seksuālajās pieredzēs. Iepriekšējā pieredze nosaka sensorā potenciāla parametrus.

Jo vairāk pieredzes kāds gūst seksa procesā, jo labāk šis cilvēks attīsta spēju izmantot maņas, lai sasniegtu šajā procesā radušos enerģijas līmeņus. Citiem vārdiem, piemēram, jauni cilvēki var baudīt seksu diezgan bieži, taču pieredzes trūkuma dēļ nespēj izmantot savu apkārtējo vidi (savu vai sava partnera ķermeni), lai radītu maksimāli spēcīgus enerģijas līmeņus, kādi iespējami seksuālās pieredzes laikā.

Pavisam maz sieviešu spēj sasniegt seksuālās pieredzes augstāko potenciālu — daudzas to nespēj pieredzes trūkuma dēļ vai tādēļ, ka viņu partneri nevēlas viņām palīdzēt to sasniegt. Daudzas sievietes mirstīgajā dzīvē uzskata, ka ir sasniegušas sava seksuālā potenciāla virsotni, taču tas tā nav. Tuvošanās šim potenciālam parasti notiek, kad viņas nomaina partneri pret tādu, kuram ir lielāka pieredze, vai kad velta laiku un pacietību, lai sasniegtu šo potenciālu pašas, caur masturbāciju izpētot savu seksualitāti.

Tāpat kā tas ir ar visām mūsu *nepilnīgajām* pieredzēm mirstībā, neviens no mums nekad negūs visaugstāko cilvēcisko seksuālo pieredzi. Mēs to nevaram sasniegt ar *nepilnīgo* ķermeni. Mūsu pašreizējie ķermeņi var tikai mūs vilināt vēlēties nodarboties ar seksu, lai palielinātu šīs pieredzes ekstāzes līmeņus. Tomēr šie ķermeņi nespēj mums sniegt iespēju sasniegt to, ko vairums no mums nekad nepieredzēs, izņemot Saules tipa cilvēkus–radītājus.

12. SENSORAJĀM SISTĒMĀM NOVECOJOT, MAZINĀS DZIMUMDZIŅA

Cilvēkam kļūstot vecākam, ķermenis sāk novecot un sensorie receptori nedarbojas tik labi kā tad, kad ķermenis pirmoreiz sasniedza savu briedumu. Lai apmierinātu sabrūkošās sensorās sistēmas, nepieciešams mazāk enerģijas; tādēļ proporcionāli mazinās arī vajadzība pēc seksa. Tomēr, ja cilvēks uztur savu ķermeni formā un aizkavē tā nodilšanu, seksuālo procesu var pieredzēt arī dzīves nogalē, kaut arī seksa biežums un maņu vajadzība tikt apmierinātām kļūst arvien mazāka un mazāka.

Nepilnīgajam ķermenim ir atvēlēts tikai noteikts laika periods, kad tā sensorie receptori ir

pilnīgi nobrieduši un spēj funkcionēt pilnā apjomā. Taču, pat funkcionējot ar maksimālo sensoro jaudu, *nepilnīgais* ķermenis nekad nespēs sasniegt nepieciešamo līdzsvaru, lai saskaņotu ķermeņa enerģijas līmeņus ar cilvēcisko sensoro stimulu *nopamatoto* pilnību, kas tika izveidota pilnīgajā pasaulē. *Nepilnīgajā* pasaulē mēs nekad nevarēsim redzēt, dzirdēt, garšot, saost un sataustīt tā, kā mēs to varējām ar *pilnīgo* ķermeni. Tādēļ zemapziņas līmenī mēs pastāvīgi jūtamies neapmierināti. Mūsu *nepilnīgais* ķermenis galu galā nomirs, nepieredzot nevienu no tā maņu pilno potenciālu.

13. MŪSU NESPĒJA RAST SAVU SEKSUĀLO LĪDZSVARU IR LĀSTS

Tāpat kā tas ir ar visām citām mūsu sensorajām sistēmām, mēs nosakām katras sistēmas potenciāla līmeni caur savām individuālajām pieredzēm. Ar seksu ir tieši tāpat, izņemot vienu ļoti svarīgu lietu. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mums visu laiku nebija pieejams kāds augsti attīstīts cilvēks, kas mūs mācītu visu par seksu un par tā potenciālu. Viņi nav pieejami, lai mūs vadītu caur šo procesu, nosakot šīs īpašās sensorās sistēmas *perfektus iestatījumus*!

Mēs tiekam atstāti savā nodabā, lai noteiktu, kādiem šiem iestatījumiem jeb augstākajai cilvēciskajai pieredzei vajadzētu būt. Turklāt mums nav pilnīgas vides, kurā izveidot šīs jaunās sensorās sistēmas perfektu pamatu. Mēs tiekam atstāti savā nodabā ar *nepilnīgu* ķermeni *nepilnīgā* pasaulē, mēģinot vispirms atklāt seksa potenciālu un pēc tam sasniegt šo potenciālu. Tādējādi tā vietā, lai sekss būtu brīnišķīga sensorā pieredze, kas rada neierobežotu apmierinājumu (prieka sajūtu), tas mums *nepilnīgajā ķermenī* kļūst par lāstu.

14. SEKSS RADA NEVIENLĪDZĪBU UN CILVĒKU CIEŠANAS

Sekss kļūst par lāstu tādēļ, ka tas rada nevienlīdzību. Vīrieši to pieredz savādāk nekā sievietes. Šķiet, ka sievietes ir vairāk pakļautas seksa negatīvajām ietekmēm (izvarošanai, incestam, prostitūcijai). Tomēr galu galā seksuālais process šajā *nepilnīgajā stāvoklī* rada ciešanas visiem. Seksa rezultātā sieviete kļūst grūta un ir spiesta radīt bērnu, kas aug viņas ķermenī un laukā iznāk ārkārtīgi sāpīgā veidā. Kad sieviete ir radījusi bērnu, vīrietis jūt atbildības sajūtu rūpēties par māti un bērnu, esot spiests to darīt *nepilnīgā* vidē, kurā nekas nav iegūstams bez enerģijas patēriņa, tas ir, bez darba.

Esot ar *nepilnīgu ķermeni nepilnīgā pasaulē*, lāsts par spēju nodarboties ar seksu būtībā ir divkāršs. Pirmkārt, mēs pieredzam dzemdību sāpes, un, otrkārt, mēs esam spiesti strādāt, lai iegūtu to, kas nepieciešams, lai nodrošinātu ne tikai savu dzīvību, bet arī jauno dzīvību, ko esam radījuši.

Mēs to varam saukt par lāstu, jo tas rada ciešanas. Tas mums rada ciešanas, jo nesaskan ar nevienu no pieredzēm, kas ir reģistrētas mūsu *esencē*. Visas šīs pieredzes tika *nopamatotas* augsti attīstītajā *pilnīgajā* pasaulē, kur cilvēka ķermenis tika radīts *ārpus* sievietes ķermeņa un tādā vidē, kur viss nepieciešamais bija pārpilnībā un kur nevienam no mums nevajadzēja strādāt (patērēt savu personīgo enerģiju).

Ja mums nav jātērē sava enerģija, lai nodrošinātu kādu citu dzīvību papildus savai vai lai izspiestu no jauna radītā cilvēka ķermeni caur sava ķermeņa atveri (ar vislielāko enerģijas patēriņu, ko vien cilvēks izmanto), tad mēs varam izmantot visu savu enerģiju, lai apmierinātu to, kas mums sniedz *patiesu personīgo* prieku. Mēs varam apmierināt savas maņas un koncentrēt savu enerģiju uz to, lai būtu tas, *kas mēs esam*. Turklāt bērnu audzināšana nebūt nav viegls uzdevums. Bērnu audzināšana *nepilnīgajā pasaulē* mazina mūsu personīgo laimi, sevišķi, kad bērni sasniedz savas seksuālās pubertātes vecumu.

15. VIENĪGI CILVĒKIEM–RADĪTĀJIEM IR DZIMUMORGĀNI

Tagad mums tiek stādīta priekšā tā dilemma, kas tika minēta iepriekš un kas radās, kad mēs bijām augsti attīstīti cilvēki, un kas atkal radīsies, kad mēs būsim gatavi saņemt savu augsti attīstīto ķermeni.

TIKAI TIEM, KURI IR SAULES TIPA KALPOTĀJI UN KURI IR IZVĒLĒJUŠIES RADĪT UN BŪT ATBILDĪGI PAR JAUNU CILVĒKU DZĪVĪBU, **IR SENSORIE ORGĀNI, KAS RADA TOS ENERĢIJAS LĪMEŅUS, KAS TIEK PIEREDZĒTI SEKSA LAIKĀ!** Taču, tā kā mums visiem (neatkarīgi no tā, vai mēs vēlamies, lai mums kalpotu, vai mēs kalpojam sev, vai kalpojam citiem) tika ļauts pieredzēt prieka *potenciālu,* esot ar sensorajiem dzimumorgāniem, tagad mēs zinām, ko šis potenciāls spēj sagādāt mūsu fiziskajiem ķermeņiem. Pieredzot to, ko sekss var sniegt, ikvienam no mums ir grūti labprātīgi atteikties no tā uz visiem laikiem!

Neatkarīgi no tā, kā mēs jūtamies par savas spējas pieredzēt seksu saglabāšanu, Visuma noteikumi un likumi vienmēr ir bijuši šādi: **VIENĪGI TIE, KAS RADA JAUNU CILVĒKU DZĪVĪBU UN KĻŪST PAR KALPOTĀJIEM CITIEM, VAR PIEREDZĒT SEKSU!** Kādēļ tas tā ir? Ja mums varētu būt sekss ***bez*** atbildības par cita cilvēka radīšanu un attīstību, kādēļ gan lai kāds no mums pat apsvērtu domu būt radītājam un kalpotājam uz visiem laikiem?

Spēja pieredzēt neiedomājamus enerģijas līmeņus, ko rada cilvēka ķermeņa seksuālā sensorā sistēma, **MŪS MOTIVĒ VISMAZ APSVĒRT IESPĒJU KĻŪT PAR VECĀKIEM UN RADĪT BĒRNUS.** Šādējādi Visums turpina pastāvēt tam nolūkam, kādēļ tas pastāv, — lai cilvēkiem sniegtu dzīves pieredzi. Atkal — ja nebūtu nekādas motivācijas kļūt par kalpotājiem un kalpot citiem, kādēļ gan kāds no mums apsvērtu domu par šī *cilvēcības tipa* izvēli? Tādējādi tā ir atbilde uz šķietami neatbildamo jautājumu par to, kādēļ *tikai* Saules tipa radītāji spēs pieredzēt seksu augsti attīstītās cilvēku sabiedrībās, — tas ir vispārēji iestatīts, lai piesaistītu kalpotājus Saules tipa cilvēku kalpošanā.

16. MŪSU NOPAMATOŠANAS PROCESS NEPIEĻĀVA SEKSUALITĀTI

Tā kā tolaik, kad mēs tikām *nopamatoti* un izvēlējāmies savu „cilvēcības tipu", mēs bijām bez dzimuma, mums nepiemita spēju pieredzēt seksu. Mums VISPIRMS bija pašiem

jāizvēlas, kāds cilvēcības tips mēs vēlamies būt, esot ***bez*** vilinājuma to izvēlēties vienīgi tāpēc, ka mēs vēlētos pieredzēt seksu. Citiem vārdiem sakot, mums bija jāizvēlas kalpot citiem VIŅU LABAD, nevis sevis labad. Tie no mums, kuri izvēlējās kļūt par Saules tipa kalpotājiem, to izdarīja tāpēc, ka patiesi vēlējās un bija ieinteresēti apmierināt citu cilvēku vajadzības, NEVIS TĀPĒC, KA MĒS VĒLĒTOS APMIERINĀT SAVAS SAVTĪGĀS INTERESES.

Tā kā no jauna radītie bezdzimuma cilvēki nav guvuši īstu fizisko baudu, tiem nav nekādu uzglabātu atmiņu, kas tiem ļautu no jauna izdzīvot seksuālo pieredzi. Tās nepieredzēšana, tomēr esot ar zināšanām par šādu iespējamību, palīdz saglabāt brīvo gribu aizsargātu. Kā iepriekš teikts, mums vispirms ir jāvēlas kalpot *citu cilvēku labā* pēc savas brīvās gribas, esot bez kādas ietekmes, kas mums liktu apsvērt kalpošanu mūsu fiziskā ķermeņa vilinājuma dēļ. Nav iespējams iegūt **patiesas zināšanas** bez personīgas pieredzes. Kaut arī mums varētu būt stāstīts, cik brīnišķīgs kaut kas ir, mēs nekad to droši nezinātu, līdz to paši pieredzētu.

Tomēr mēs visi noskārtām, ka, cilvēkiem nodarbojoties ar seksu, šķiet, tiek gūta neiedomājama pieredze. Vērojot darbību norisi citās pasaulēs, kur mirstīgie ieguva savu pieredzi *nepilnīgajā* vidē, mēs bijām liecinieki tam, ka cilvēki nodarbojas ar seksu un tajā gūst apmierinājumu. Mēs varējām noprast, ka sekss sniedza tādus enerģijas līmeņus, kas apvienoja visas cilvēciskās maņas vienotā „augstākajā sensorajā pieredzē".

Tomēr mēs varējām redzēt arī milzīgās problēmas un pienākumus, ko šis spēks radīja. Jā, mēs redzējām, cik nožēlojami cilvēki varēja kļūt, jo viņiem bija šis augstākais cilvēciskais spēks *nepilnīgajā* pasaulē, un arī to, cik liela atbildība bija tām augsti attīstītajām būtnēm, kurām šīs spējas piemita *pilnīgajā* pasaulē. Mums pašiem bija jāizlemj, kas katram no mums būtu vislabākais.

17. MĒS VARĒJĀM REDZĒT SEKSA NEGATĪVO IETEKMI

Saistībā ar seksu mēs redzējām nevienlīdzību, greizsirdību, nepiepildītas vēlmes un iekāri. Mēs redzējām, kā ar brīvo gribu apveltītas būtnes pielieto spēku un kontroli cits pār citu — nevis citu labumam, bet savam. Mēs redzējām, kā līderi kontrolēja savus sekotājus, regulējot seksu un liekot ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem justies vainīgiem un nomāktiem par savas **brīvās gribas** izmantošanu, lai apmierinātu sava ķermeņa vajadzības, nenodarot pāri kādam citam un netraucējot citu cilvēku brīvajai gribai. Mēs redzējām, ka šie paši līderi manipulē ar dabisku slimību, kuras mūsu kopējie radītāji bija paredzējuši *nepilnīgajai* pasaulei, izskaidrojumiem un sagroza tās par „*seksuāli transmisīvām*" slimībām, kas vēl vairāk sekmē mākslīgi radīto baiļu un raižu sajūtu. Mēs redzējām seksa milzīgo izplatību visos cilvēces aspektos. Mēs redzējām tieši to, ko mēs pašlaik pieredzam *mūsu* pasaulē.

Mēs redzējām ļoti nelaimīgus cilvēkus, kuri nespēja pilnībā apmierināt savas pārējās sensorās sistēmas (redzi, ožu, dzirdi, garšu un tausti) *nepilnīgā* vidē, ko sniedza *nepilnīgā* pasaule. Mēs redzējām, ka VIENĪGĀ sensorā sistēmā, ko tie šķietami pilnībā apmierināja, saskaņā ar sava *nepilnīgā* ķermeņa dabu, bija viņu seksuālā sistēma. Mēs redzējām, ka galvenā motivācija vairumam cilvēku *nepilnīgajā* pasaulē bija vērsta uz viņu seksuālo vēlmju

apmierināšanu, kas bija vienīgās vēlmes, ko viņi šķietami spēja jebkādā mērā pilnībā apmierināt.

Vēlreiz atkārtojot — tā kā mūsu seksuālā pieredze ir ierobežota *vienīgi* mūsu pieredzē *nepilnīgajā* pasaulē, mums šķiet, ka mēs patiesībā varam apmierināt savas seksuālās vēlmes; tas ir tādēļ, ka mums nav *esencē* balstītu atmiņu, ar ko tās neapzināti salīdzināt. Tomēr mūsu pieredze saistībā ar seksu atstāj uz mums iespaidu, ka mūsu seksuālais potenciāls ir daudz lielāks, nekā mēs par to zinām. Mēs nonākam pie šādas sapratnes, jo šī pieredze spēj radīt aizvien augstākus ekstāzes līmeņus ik reizi, kad mēs tajā iesaistāmies.

Atkal — kad mēs tikām *nopamatoti*, mēs varējām vērot citas cilvēku sabiedrības, kas attīstās savās *nepilnīgajās* pasaulēs. Kad šajās pasaulēs sāka rasties cilvēka dzīvība, pirmā seksa pieredze vienmēr beidzās ar jauna cilvēka radīšanu — vismaz līdz tam laikam, kad cilvēce bija pietiekami progresējusi, lai saprastu, kā nodarboties ar seksu, neradot bērnus. Iegūstot šo jauno brīvību, pateicoties spējai pieredzēt seksu bez kādas atbildības un pateicoties tehnoloģiju attīstībai, kas mazināja stresu un vajadzību strādāt, lai nodrošinātu dzīves pamatvajadzības, dzimumaktu biežums palielinājās. Līdz ar to cilvēki sāka vairāk apzināties savu *nespēju* sasniegt to vēlmju *pilno* potenciālu, kuras viņi radīja, pielietojot savas neierobežotās spējas pieredzēt seksu.

Dzīve *nepilnīgajā* pasaulē lielākoties kļuva vērsta uz seksu, kas *būtībā* vienkārši ir brīvās gribas vēlme apmierināt ķermeņa fizisko maņu! Kaut arī viņi varēja nodarboties ar seksu, kad vien vēlējās un ar ko vien vēlējās, esot bez vainas apziņas vai kādām raizēm, un tiem tika nodrošinātas visas pamatvajadzības bez kādām pūlēm vai ļoti nelielām pūlēm no viņu puses, tie *aizvien* jutās ļoti nelaimīgi un nožēlojami.

Nepilnīgās sabiedrības, kas sasniedz šādu seksuālās atbrīvotības līmeni, un civilizētākas sabiedrības (līdzīgas tai, ko cilvēki sasnieguši uz šīs Zemes *ap* 2012. gadu) sāk saprast kaut ko svarīgu par savu, kā cilvēku, attīstību. Neapzināti tie sāk sajust, ka neatkarīgi no tā, cik lielu apmierinājumu tie gūst, pateicoties šo maņu sniegtajām neiedomājamām fiziskajām sajūtām (kaut arī, kā tika paskaidrots, vienīgi viņu seksuālā maņa tiek pilnībā apmierināta atbilstoši *nepilnīgās* pasaules ierobežojumiem), tas veids, kā viņi pieredz dzīvi, NAV TĀDS, KĀ VIŅI TO PIEREDZĒJA, KAD DZĪVOJA PILNĪGAJĀ PASAULĒ! Viņi nav laimīgi!

18. MĒS NEKAD NESASNIEGSIM PILNĪGU LAIMES LĪDZSVARU CAUR SEKSU

Mēs kā mirstīgie nekad nebūsim pilnīgi laimīgi, līdz mēs spēsim saskaņot savu pašreizējo pieredzi ar to, kas tika *nopamatota* mūsu pirmsmirstīgajā dzīvē. Neatkarīgi no tā, cik daudz seksa mums ir, neatkarīgi no tā, cik daudz mums ir bagātību vai pasaulīgo īpašumu, mēs nekad negūsim prieka pilnību *nepilnīgajā* pasaulē, jo šīs pieredzes nebija daļa no mūsu *sākotnējās nopamatošanas*. Mēs nekad negūsim šo pilnīgo prieku, JA VIEN mēs nespēsim kļūt par to unikālo indivīdu, par ko mēs kļuvām tajā pasaulē, kurā mēs veicām izvēli attiecībā uz to, *kas mēs esam*, netiekot kāda spiesti kļūt par kaut ko, kas mēs neesam, citu cilvēku gaidu dēļ.

Galu galā vairums no mums sapratīs, ka labāk ir atteikties no seksa un būt laimīgiem ar

to, *kas mēs esam*, nevis mūžīgi dzīvot tādā stāvoklī, kurā ir izjaukts mūsu personīgais līdzsvars. Mēs izpratīsim saistību starp mūsu nelīdzsvarotību un seksuālo pieredzi, ja tā ir saistīta tikai ar kalpošanu sev vai citu kalpošanu mums. Kādu dienu mēs atzīsim, ka tie, kas kalpo citiem, ir pelnījuši baudu — vienīgo enerģijas veidu (fizisku baudu), ko *tie gūst*, kalpojot kādam citam.

19. SEKSS TRAUCĒ MUMS KĻŪT PAR TIEM, KAS MĒS PATIESĪBĀ ESAM

Nepilnīgā pasaule pieļauj, ka sekss traucē mums būt tādiem, kādi *mēs patiesībā esam*. Ja mēs varētu atbrīvoties no seksa, tad mūsu vienīgā motivācija būtu izpaust savu individualitāti un rast prieku savā esībā. Taču, tā kā *nepilnīgā* pasaule tika radīta un paredzēta tam, lai mūs nodrošinātu ar **pretstatu** visam, kas ir pilnīgs, sekss ir vienīgā lieta, kas saistīta ar mūsu fiziskajām maņām, ar ko mēs varam rēķināties, kas mums sniedz pilnīgu prieka apmierinājumu — kaut vai tikai uz īsu brīdi. Tādējādi sekss mums ir dažas minūtes, taču pēc tam mēs atkal esam spiesti atrasties pasaulē, kur nav iespējams rast prieka pilnību kaut kur citur. Vai tur kāds brīnums, kādēļ sekss ir tik būtiska mūsu pašreizējās *nepilnīgās* dzīves pieredzes daļa? Un vai tur kāds brīnums, kādēļ sekss sniedz tikai pavisam neilgu glābiņu no mūsu nožēlojamā stāvokļa *realitātes*?

20. IR DIVAS CILVĒKA PAMATVAJADZĪBAS — FIZISKĀS UN EMOCIONĀLĀS

Balstoties uz to, ko mēs līdz šim esam pārrunājuši, mēs varam secināt, ka mums kā cilvēkiem ir divas pamatvajadzības:

1) pilnā apmērā apmierināt visas mūsu maņas un
2) pielietot individuālo brīvo gribu un būt tiem, *kas mēs patiesībā esam*.

Pirmā pamatvajadzība attiecas uz mūsu ķermeņa vajadzību apmierināšanu, un otrā — uz mūsu *esences* vajadzību apmierināšanu. Šīs vajadzības mēs attiecīgi dēvējam par mūsu *fiziskajām* vajadzībām un mūsu *emocionālajām* vajadzībām. *Pilnīgajā* pasaulē mēs spējam apmierināt abas — pilnībā un bez kādām grūtībām. Tas ir tādēļ, ka šo vajadzību pamats tika *nopamatots*, kad mēs dzīvojām *pilnīgajā* pasaulē.

Tomēr mēs nekad nespētu patiešām novērtēt to, ko mūsu ķermenis var darīt, vai to, par ko mēs esam izvēlējušies būt, **ja vien** mēs nepieredzētu šo lietu *pretstatu nepilnīgajā* pasaulē. Mūsu *nepilnīgajā* pasaulē mēs mēģinām apmierināt gan savas *fiziskās*, gan *emocionālās* vajadzības. Mēģinot to darīt, mēs esam radījuši kaut ko tādu, kas nepastāv pilnīgajā pasaulē; mēs esam radījuši cilvēcisko **mīlestības** jēdzienu un vajadzību pēc tās.

Mūsu *pilnīgajā* pasaulē mēs bijām mūsu māšu uzmanības centrā un mums tika nodrošināta tāda dzīves pieredze, kur viss bija vērsts uz mūsu iepriecināšanu — Visums pastāvēja mūsu dēļ! Cenšoties atveidot (reproducēt) šo pieredzi mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, mēs tiecamies kļūt par „to vienu un vienīgo" un atrasties citu cilvēku uzmanības centrā. Mēs vēlamies tikt mīlēti vismaz tikpat daudz kā visi citi, kā arī lai mūsu tuvinieki apmierinātu mūsu personīgās vajadzības. Tas, cik labi mēs spējam saskaņot šīs vienlīdzības un egocentriskuma pieredzes, kas

ir iesakņotas mūsu *esencē*, nosaka nozīmes parametrus, ko mēs piešķiram **mīlestībai**, un tās ietekmi uz mūsu emocionālo drošību.

21. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NEPASTĀV MĪLESTĪBA

Vai nu mēs vēlamies vai nevēlamies to atzīt — **mīlestība** izraisa *visiekārojamākās,* kā arī *visnevēlamākās* emocionālās pieredzes. Tā var sniegt ārkārtīgi lielu prieku, kā arī milzīgas sāpes. Turpretī pilnīgajā pasaulē nav nekā tāda, kas mums varētu sagādāt sāpes un bēdas. Pretējā gadījumā tā nebūtu *pilnīgā* pasaule.

Mīlestība ir kaut kas, ko mēs kā mirstīgie esam izgudrojuši, lai kompensētu līdzsvara trūkumu jeb, citiem vārdiem sakot, — nelaimīguma izjūtu, ko mēs pieredzam *nepilnīgajā* pasaulē. Mēs to izmantojam, lai apmierinātu savas fiziskās un emocionālās vajadzības. Turklāt tāpēc, ka mēs esam izgudrojuši mīlestību, mēs esam izgudrojuši arī tās pretmetu — **naidu.** Savā *nepilnīgajā* esamībā mums piemīt spēja gan **mīlēt**, gan **ienīst** vienu un to pašu. Fakts, ka mēs spējam **mīlēt** kaut ko un pēc tam **ienīst** to ar tādu pat emocionālo intensitāti, liecina par šīs emocijas nepastāvību un ilūziju.

Patiesībā **mīlestība** nepastāv. Pastāv tas, kā mēs uztveram savu apkārtējo vidi. Ja apkārtējā vide mums sagādā prieku (patīk), sniedzot mums iespēju apmierināt mūsu fiziskās un emocionālās vajadzības, tad mēs to pieņemam un **mīlam.** Ja apkārtējā vide mums neko nesniedz, mēs to noraidām un **ienīstam.** Tomēr mūsu pasaulē ir tikai viena lieta, ko mēs spējam gan **mīlēt**, gan **ienīst** ar vienlīdz lielu intensitāti, — **viens otru** (cits citu).

22. MĪLESTĪBA IR BALSTĪTA UZ TO, KO CITI VAR IZDARĪT MŪSU LABĀ

Tā kā mēs pastāvam, lai apmierinātu savas fiziskās un emocionālās vajadzības, *nepilnīgajā* pasaulē sekss bieži vien ir galvenā *mēraukla*, lai noteiktu, vai kāds cilvēks apmierinās mūsu vajadzības. Tā kā mūsu fiziskie ķermeņi alkst pēc seksa, šī sajūta mūsu prātā kļūst par alkām pēc **mīlestības**, jo tā ir pastāvīga dziņa, kuru nepieciešams apmierināt. Turklāt, tā kā mēs individualizējam šo emociju un vēršam to uz tikai vienu cilvēku, **mīlestība** kļūst par noteicošo faktoru — vai mēs uzsākam vai neuzsākam sakarus ar kādu noteiktu personu.

Vai mēs mīlam vai nemīlam šo cilvēku? Vai mēs „iemīlamies”? Analizējot šo emociju, mēs nedomājam par to, ko **mēs** varam darīt otra cilvēka labā. Mēs attīstām savu „mīlestību”, balstoties uz to, ko cita persona var darīt **mūsu** labā. Pat tādā situācijā, kur citam cilvēkam varētu būt nepieciešama mūsu palīdzība, mēs joprojām balstām savu emocionālo pieķeršanos pieredzē — vai cita cilvēka apstākļi kaut kādā veidā ietekmēs vai neietekmēs mūsu vajadzību izrādīt savu „mīlestību”.

23. FIZISKĀ PIEVILCĪBA VAR MŪS MALDINĀT UN RADĪT DOMAS, KA ESAM IEMĪLĒJUŠIES

Mēs visi vēlamies, lai tiktu apmierinātas mūsu fiziskās vajadzības. Tā kā šī fiziskā vēlme ir mūsu prāta priekšplānā, ļoti bieži pirmais, kas nosaka, vai mēs „mīlam" kādu cilvēku, ir tas, vai mēs izjūtam vai neizjūtam seksuālu pievilcību pret šo personu. Fiziskā pievilcība bieži vien ir galvenais faktors, kas mums liek „iemīlēties" vai sajust, ka mūsu mīlestības objekts var apmierināt ilgas, pēc kā alkst mūsu fiziskais ķermenis. Tomēr, atšķirībā no visiem pārējiem dzīvniekiem, tas **nav** vienīgais faktors, kas var likt mums noteikt, vai kāds cilvēks var apmierināt mūsu vajadzības.

Cilvēkiem ir vēl citas vajadzības, kuras nepieciešams apmierināt, — mūsu emocionālās vajadzības. Ja kāds mazāk pievilcīgs cilvēks apmierina mūsu emocionālās vajadzības, mēs varam patiesi viņā „iemīlēties". Atkal — vērtība, ko mēs piešķiram itin visam mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, balstās uz to, vai tas apmierina vai neapmierina *mūsu personīgās* vajadzības.

Tomēr, lai cik ļoti mēs censtos saglabāt stipras **mīlestības** līmeni, mūsu fiziskie ķermeņi mūs mudina iekārot seksuāli pievilcīgus cilvēkus, kas, kā mēs paši esam noteikuši, var apmierināt mūsu seksuālās vajadzības. Tādējādi mazāk pievilcīgi cilvēki mūsu *nepilnīgajā* pasaulē atrodas neizdevīgā stāvoklī. Vairums cilvēku *nepilnīgajā* pasaulē **nav** seksuāli pievilcīgi. Un tie, kuri ir „pievilcīgi", parasti nespēj apmierināt emocionālās vajadzības.

Tādēļ NEVIENS CILVĒKS NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ NEVAR PIEREDZĒT PRIEKA PILNĪBU. Tas vienkārši nav iespējams! Ja tas būtu iespējams, tad mērķis, kādēļ mēs izejam savas attīstības otro etapu *nepilnīgajā* pasaulē, būtu izjaukts.

24. SABIEDRĪBAS, KURAS KĻŪST CENTRĒTAS UZ SEKSU, PARASTI SAIRST, CIEŠOT EMOCIONĀLU KATASTROFU

Mūsu centienos būt tiem, *kas mēs esam*, mums traucē ne tikai mūsu seksuālā dziņa — mūsu **pašrealizāciju** ietekmē arī mūsu emocionālā vajadzība tikt citu cilvēku **mīlētiem.** Lai tiktu mīlēti, mēs esam spiesti darīt to, kas, mūsuprāt, liks kādam citam mūs mīlēt. Mēs patērējām ļoti daudz enerģijas, cenšoties mainīt to, *kas mēs patiesībā esam*, lai padarītu sevi fiziski vai emocionāli pievilcīgāku. Un, kad mēs koncentrējam vairāk enerģijas uz to, lai kļūtu fiziski pievilcīgi, mūsu emocionālo vajadzību apmierināšanai paliek mazāk enerģijas.

Šādējādi sabiedrības kļūst seksuāli centrētas un cieš emocionālu katastrofu. Pat tās mūsu izveidotās attiecības, kas nav saistītas ar mūsu seksuālo dabu, mums nesniedz pastāvīgu un paliekošu apmierinājumu. Mūsu ģimene un draugi diezgan bieži liek mums vilties un rada lielāku emocionālo nemieru nekā tie, ar kuriem mums nav izveidotu saistību. Jā, šī *nepilnīgā* pasaule piepilda savas radīšanas nolūku — tā mums ļauj pieredzēt visu, kas cilvēku var padarīt nožēlojamu!

Tādēļ neatkarīgi no tā, cik lielas pūles varētu tikt pieliktas, lai paskaidrotu kādam citam cilvēkam, kā *būtu* jādzīvo, lai pilnībā apmierinātu mūsu emocionālās vajadzības, šis pilnīgais

apmierinājums nekad nenotiks *nepilnīgajā* pasaulē — NEKAD! Un, jo vairāk mēs pieņemsim faktu, ka mēs *nevaram* izmainīt lietu norisi, un tā vietā mācīsimies izprast, *kādēļ* lietas ir tādas, kādas tās ir, jo vairāk mēs spēsim rast mieru, gūstot negatīvās pieredzes, kas paredzētas mūsu mirstīgajā dzīvē.

25. MĪLESTĪBA IR LĪDZĪGA GARĪGAI SLIMĪBAI

Ja mēs būtu godīgi pret sevi, mēs secinātu, ka **mīlestība** ne ar ko neatšķiras no daudzām citām garīgām slimībām, kas ietekmē mūsu līdzsvaru un traucē mums pieredzēt laimi. Kaut arī mēs varētu nonākt pie šāda *saprātī*ga secinājuma, tas nespēj izskaidrot **mīlestības** un **seksa** fenomenu un to, kādēļ šīs šķietami „brīnišķīgās" cilvēciskās iezīmes rada tik daudz problēmu. Atbildes uz šīm „problēmām" var rast, pieņemot un izprotot cilvēka *esenci* — kas tā ir, kā tā darbojas un kā tā tika izveidota.

26. AUGSTĀK PAR MĪLESTĪBU MĒS VĒRTĒJAM CIEŅU

Augstāka un ilgstoša prieka meklējumos cilvēkam daudz lielāka vajadzība ir pēc emocionālā līdzsvara nekā pēc tūlītēja apmierinājuma, ko mēs saņemam no ķermeņa caur saviem sensorajiem receptoriem. Tā kā mēs neguvām nekādu seksuālu apmierinājumu no tiem, ar kuriem mēs tikām *nopamatoti* mūsu pirmsmirstīgajā esamībā, mēs alkstam pēc tā gandarījuma, ko mēs *saņēmām* no citiem cilvēkiem *pilnīgajā* pasaulē.

Un kas tas bija par gandarījumu? Mēs tur netikām **mīlēti**, taču mēs tikām **cienīti**! Šī cieņa aizsargāja mūsu brīvo gribu un individualitāti. Šīs **cieņas** *trūkums* šajā *nepilnīgajā* pasaulē ir tas, kas izraisa visas mūsu cilvēciskās emocionālās problēmas, sevišķi kad mēs to tiecamies aizstāt ar seksu.

27. AUGSTĀKĀ LĪMEŅA SEKSUALITĀTE PASTĀV TIKAI MERKURA TIPA PĀRIEM UN VENERAS TIPA SIEVIETĒM

Kad mēs nonāksim cilvēciskās attīstības augstākajos etapos, kur mēs paliksim mūžīgi, baudot dzīves pieredzi visā pilnībā, vairumam no mums nebūs spēju pieredzēt seksu, kā arī mums nebūs vēlmes to darīt. Kad mūsu *nepilnīgos* ķermeņus aizstās *pilnīgie* ķermeņi, mums atkal nebūs dzimumorgānu un to radīto alku. Kaut arī tas šķiet galējs mērs tiem, kas neizvēlas būt Saules tipa cilvēki un radīt dzīvību, un būt atbildīgi par to, tā tas ir un tā tas vienmēr ir bijis visā Visumā. Tā ir *cilvēciskā realitāte*.

Seksualitāte augsti attīstīto sabiedrību cilvēkos ir perfekti līdzsvarota un uzturēta tā, lai nekad neizraisītu negatīvās emocijas, kas ar to saistītas mirstīgajās pasaulēs. Saules (Merkura) tipa pāriem ir specifiski strukturētas DNS struktūras, kas nosaka to seksuālo dabu. Viņu ķermeņi ir tā ģenētiski konstruēti, lai tie vēlētos seksu tikai viens ar otru. Veneras tipa mātēm sekss ir pēc vēlēšanās — nevis pēc ķermeņa, bet pēc *esences* vēlēšanās. Kaut arī šīm mūžīgajām mātēm ir

dzimumorgāni, kas rada stimulāciju un patiku saistībā ar seksuālo baudu, tām nav citu orgānu, kas izraisītu grūtniecību un mirstībā rada lielas sāpes. Viņām nav olnīcu un dzemdes, kurās radīt cilvēku ķermeņus.

KOPSAVILKUMS

Nevienam no jauna radītajam cilvēkam netiek dots ķermenis ar dzimumorgāniem. Tas, ka mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā *pilnīgajā* pasaulē mums nav dzimuma, neļauj mums izveidot standartu attiecībā uz to, kādām vajadzētu būt *perfektajām* sajūtām, ko izraisa šie dzimumorgāni. Savukārt katram *nepilnīgajam* ķermenim *nepilnīgajā* pasaulē ir dzimumorgāni, vīriešu vai sieviešu, reizēm — abi. Šie orgāni brieduma gados rada pastāvīgu vajadzību tikt apmierinātiem.

Kad šie orgāni pieredz enerģiju, ko rada seksuāla pieredze, mums nav nekā, ar ko to salīdzināt, kad tā ir laba vai kad tā ir slikta, jo mūsu *esencē* nav reģistrēta standarta, un katra pieredze, kas mums ir saistībā ar seksu, rada unikālas enerģijas līmeņu struktūras, ko mēs reģistrējam kā atmiņas. Tā kā neviena no seksuāli radītām enerģijas struktūrām, ko mēs pieredzam mūsu mirstīgajā pasaulē, nesaskan ar mūsu *esencē* reģistrētajām struktūrām, mēs neapzināti pastāvīgi alkstam radīt tādas enerģijas struktūras, kas sakristu ar NEPASTĀVOŠĀM STRUKTŪRĀM (izņemot no mūsu pašreizējās dzīves)!

Mēs pieredzam pilnīgu prieku, kad enerģijas struktūras, ko rada mūsu pašreizējā pieredze mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, sakrīt ar tām, kas *nopamatotas* mūsu *esencē*. Citiem vārdiem sakot, kad mēs darām to, ko mēs darījām *pilnīgajā* cilvēku pasaulē, mēs izjūtam līdzsvarotību, ko mēs atpazīstam kā prieku. Sekss netika nopamatots tajā pilnīgajā pasaulē. Tādēļ šajā *nepilnīgajā* pasaulē mums var būt sekss ar daudziem cilvēkiem un mēs varam pieredzēt lielu fizisko baudu (vai arī mēs paši varam sev radīt šo baudu), taču, kad pieredzes fiziskie aspekti pāriet, mēs joprojām paliekam emocionāli nepiepildīti.

Lai arī sekss mums ļauj pieredzēt tādu fizisko enerģiju, kas nav zināma nevienai citai dzīvības formai, — enerģiju, kas sniedz visspēcīgāko un apmierinošāko pieredzi, kādu vien varam iedomāties, mums jāatzīst daudzās problēmas, ko tas rada. Tā izraisītais stress pārspēj labumu, ko mēs no tā gūstam.

Mūsu augsti attīstītie radītāji ir ļoti gudri un arī žēlsirdīgi. Viņi mūs neradīja tādēļ, lai mēs jebkādā veidā vai jebkāda iemesla dēļ ciestu, izņemot saistībā ar tiem iemesliem, ka mēs šajā *nepilnīgajā* pasaulē pieredzam ciešanas kā *pretstatu* pilnīgās pasaules pieredzei. Tādēļ seksualitātei ir uzlikti mūžīgi ierobežojumi. Esot bez dzimumorgāniem, mūs neietekmēs seksa fiziskās pieredzes, kas reģistrētas mūsu mūžīgajā *esencē*. Ja kāds augsti attīstīts cilvēks savā pašreizējā prātā vēlēsies atcerēties seksuālu pieredzi un tam nebūs dzimumorgānu, lai rīkotos atbilstoši šai pieredzei, šis notikums tiks uzlūkots un uztverts līdzīgi tam, kā mazs bērns raugās uz seksu. Un, esot bez seksuālajām dziņām, mēs pieredzēsim dzīvi tā, kā mēs to darījām tad, kad bijām mazi bērni, kad mēs nedomājām par seksu. Cik gan brīnišķīgs laiks tas bija! Itin visu, kas bija *brīnumaini … skaisti … laimīgi, jā, priecīgi*, mēs pieredzēsim no jauna!

13. NODAĻA Dzīves „spēle”

Dzīve ir viens liels eksperiments. Jo vairāk jūs eksperimentējat, jo labāk.
— Ralfs Valdo Emersons

1. MĒS ATRODAMIES DZĪVES „SPĒLĒ”

Savā ziņā šo mirstīgo dzīvi var salīdzināt ar „spēli”, ko uzsāka mūsu radītāji. Hipotētiski šajā „spēlē” viņi katram no mums iedeva vienādu naudas summu (piemēram, miljons dolāru) un laika apjomu, kurā tērēt šo naudu un savstarpēji mijiedarboties, kā mēs vēlamies. Katru mūsu izvēli par to, kā mēs tērēsim naudu, ietekmēs mūsos *nopamatotais* individuālais *cilvēcības tips*.

Tā kā viņi nenoteica nekādus spēles pamatnoteikumus, mēs esam spiesti paļauties uz savu intuīciju (to, kas šķiet pareizi), lai noskaidrotu noteikumus spēles gaitā. Mums ir dota spēja un brīvība noteikt un ievērot jebkādus noteikumus, kādus vien vēlamies. Mēs pēc izvēles varam arī mainīt šos noteikumus. Visbiežāk notiek tā, ka nepaiet ilgs laiks, kad *pavisam nedaudzi* spēlē ir paņēmuši visu naudu no vairākuma un sāk kontrolēt ne tikai visu naudu, bet arī spēles noteikumus.

Kad mums atvēlētais laiks spēlēt spēli būs beidzies, augsti attīstītie cilvēki, kuri mums sagatavoja šo spēli, atgriezīsies un paņems sev līdzi *„Dzīves spēles” vispārējos noteikumus*. Tie ir sākotnējie noteikumi, kas visā Visumā ir pastāvējuši vienmēr, lai pārvaldītu cilvēku esamības mūžam turpinošos „spēli”. Kad viņi paskaidros, kā „spēle” *ir jāspēlē pēc noteikumiem,* mēs sapratīsim, ka spēlēšana pēc šiem *vispārējiem noteikumiem* rada un uztur vienlīdzību un mieru mūsu starpā. Mēs atpazīsim, ka šie noteikumi ir tie paši, ko mēs ievērojām, kad kā augsti attīstītas būtnes dzīvojām *pilnīgajā pasaulē.*

Par nelaimi, tiem nedaudzajiem, kuri sakrājuši visu naudu un ieguvuši kontroli pār „spēli”, tie sapratīs, ka cēlonis visam cilvēciskajam postam, kas tika nodarīts spēles laikā, *bija personiski viņu izraisīts*. Ja viņi būtu ievērojuši *sākotnējos* noteikumus, viņi nekad nebūtu pieļāvuši, ka kļūst nevienlīdzīgi attiecībā pret kādu citu, paņemot kāda cita naudu, kas vispār nekad nav bijusi viņu. Viņi sapratīs, ka noteikumi un kontrole, ko *tie* uzturēja „spēles” laikā, ir tieši atbildīgi par to, *kā* tā tika spēlēta. Nemaz nav jāsaka, ka tie, kuri rada noteikumus un kontrolē *nepilnīgās pasaules* resursus, ir lielā mērā atbildīgi par postu, kas tajā tiek pieredzēts.

Ja mēs padomājam, ka tikai viens procents (1%) cilvēku uz šīs Zemes kontrolē visus pārējos cilvēkus un vairumu no līdzekļiem (aktīviem), mēs varam sākt saskatīt Zemes resursu nelikumīgo piesavināšanos plašā mērogā un būtiski atšķirīgo likuma noteikumu atspoguļojumu, kas kontrolē cilvēku uzvedību. Padomājiet, ka šīs grāmatas sarakstīšanas brīdī uz Zemes ir 7 miljardi cilvēku. Tas nozīmē, ka 70 miljoni cilvēku no „dzīves spēles” gūst nesamērīgi lielu labumu, salīdzinot ar pārējiem deviņdesmit deviņiem procentiem (99%). Šādi pašlaik „spēle” tiek spēlēta uz mūsu Zemes.

2. MĒS TIKĀM RADĪTI, LAI BŪTU VIENLĪDZĪGI

Mēs uzzinājām, ka mēs tikām radīti kā vienlīdzīgi visās lietās attiecībā uz mūsu spēju atbalstīt savu individualitāti. Citiem vārdiem, ikvienam no mums pirmsmirstīgajā esamībā bija sniegtas vienādas iespējas, lai kļūtu tādi, par kādiem mēs izvēlējāmies kļūt. Tu esošā vide nodrošināja, ka mums bija nepieciešamie līdzekļi, lai to darītu, saskaņā ar mūsu individuālajām vēlmēm.

Mūsu mirstīgās esamības sākumā uz šīs Zemes mūsu radītāji mūs ievietoja *nepilnīgajā* pasaulē, tomēr tādā vidē, kur mēs visi vienlīdzīgi spējām atbalstīt savu individualitāti. Viņi to izdarīja tādēļ, lai mēs paši redzētu, kas notiek, kad ar brīvo gribu apveltīti cilvēki tiek atstāti neiegrožoti savā dabā un savu izvēļu veikšanā attiecībā cits pret citu. Šī dzīve kļuva par pārbaudes pieredzi (pārbaudes periodu), kurā mēs paši spējam redzēt, ko katrs no mums kā indivīds spēj darīt (un darīs) ar savu rīcības brīvību.

Kā tika paskaidrots iepriekš, mūsu augsti attīstītajā pirmsmirstīgajā pasaulē mēs varējām vērot, ko citi cilvēki dara ar savu rīcības brīvību, izejot savas attīstības otro etapu (mirstīgo dzīvi) uz savas „zemes". Daudzi no mums nevarēja pat iedomāties, ka mēs darīsim tieši to pašu ar savu rīcības brīvību, kad pienāca mūsu laiks pieredzēt mirstību. Kaut arī Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēki saprata, ka tiem *nekad* nebūs varas un kontroles pār citiem, kā arī spēja radīt citus cilvēkus, tie tomēr nespēja *iedomāties*, ka rīkosies tā, kā tie novēroja, ka rīkojas citi Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēki *nepilnīgajās pasaulēs*, kurus tie vēroja.

Tolaik mēs neredzējām, kā kāds cilvēks Visumā varētu rīkoties pretēji *vispārējiem likumiem*, kas atbalsta cilvēci un cilvēka esības vissvarīgākos aspektus — brīvo gribu un individualitāti. Mūsu radītāji mums uzsmaidīja, kad kādi no mums tiem apliecināja: „Šis bērns **ne**izjauks Visuma mieru un kārtību! Tikai pagaidiet un jūs redzēsiet!"

3. ŠĶIET, KA DZĪVE IR NETAISNS UN NEIZDEVĪGS STĀVOKLIS

Kā lai kāds no mums zinātu „spēles" noteikumus, ja tiek uzglabāti *esences* enerģijas struktūrās, par kuras esamību mēs pat nezinām? Kā gan lai mēs „spēlējam spēli" vienlīdzībā un taisnīgumā pret visiem (kā to nosaka sākotnējie noteikumi), ja mēs nespējam atcerēties šos noteikumus un nav neviena, kas mums tos mācītu vai ieviestu?

Nešķiet godīgi, ka tik daudzi no mums „cieš neveiksmi, spēlējot spēli", ja mūsu pašu radītāji padarīja par neiespējamu mums zināt, kā *to spēlēt pareizi*! Turklāt viņi izveidoja spēli tā, lai *būtu* neiespējami spēlēt pēc noteikumiem — tiem noteikumiem, kuri mums nodrošinātu mieru un laimi, ko viņi pieredz savā *pilnīgajā pasaulē*! Viņi *sagaidīja* un *vēlējās*, lai mēs „ciestu neveiksmi", lai mēs mācītos no pieredzes! Tādēļ, ja no mums tika *sagaidīts* „spēlēt spēli" nepareizi, tad vai tā nav **patiesa realitāte**, ka faktiski mēs „šo spēli spēlējam" pareizi?

Tas šķiet mulsinoši! Tomēr, no otras puses, mēs zinām, ka Visumā nav neviena augsti attīstīta cilvēka (kurš ir atbildīgs par jauna cilvēka dzīvības radīšanu un attīstību), kurš nebūtu pilnīgi godīgs un taisnīgs visā, ko dara. Tādējādi *kādēļ* un *kā* viņi izveidoja „spēli" sākumā un *ko*

viņi ir izdarījuši, lai palīdzētu mums to spēlēt?

4. ATSACĪŠANĀS NO SEKSA UZ VISIEM LAIKIEM NEŠĶIET TAISNĪGA

Mēs esam uzzinājuši, ka pastāv trīs pamata *cilvēcības tipi*: 1) tie, kuri vēlas, lai *tiem* kalpo citi; 2) tie, kuri vēlas kalpot sev; un 3) tie, kuri vēlas kalpot citiem. Vēl mēs uzzinājām, ka tikai tiem, kuri ir izvēlējušies kalpot citiem un būt radītāji, būs augstākais radīšanas spēks un spēja pieredzēt nepārspējamu sensoro piepildījumu, ko sniedz sekss.

Mēs uzzinājām, ka, nosacīti runājot, tikai pavisam, pavisam nedaudzi no mums jebkad vēlēsies būt mūžīgi kalpotāji. Taču, tā kā mums visiem tika ļauts pieredzēt seksu šajā mirstīgajā pasaulē, vairums no mums bija neizpratnē, zinot, ka šis neiedomājamais spēks mums tiks atņemts un mēs to nevarēsim pielietot un izbaudīt visu savu cilvēcisko maņu pilno potenciālu. Tas vienkārši *nebija saprotami*, kādēļ mums visiem nevarētu būt šīs spējas, pat ja mēs neizvēlamies būt par mūžīgajiem radītājiem un citu cilvēku kalpiem. Kaut arī tas nav saprotami, tomēr tā ir Universāla *cilvēciskā realitāte*.

5. MĒS APSKAUDĀM SAVUS RADĪTĀJUS, VĒLOTIES TIEM VISĀDĀ ZIŅĀ LĪDZINĀTIES

Tā kā mūsu *Nopamatošanas process* noritēja to cilvēku klātbūtnē, kurus mēs atpazinām kā savus *vecākus* un *radītājus*, mums pret viņiem izveidojās dziļa cieņa, neatkarīgi no tā, vai mēs izvēlējāmies vai neizvēlējāmies līdzināties viņiem. Vēlme iegūt viņu īpašības un spēku ir *dabiskas* sekas tam, ka bijām viņiem līdzās tik ilgu laika periodu. Visumā nav tāda cilvēka, kurš varētu godīgi teikt, ka vara kontrolēt elementus un spēja mūžīgi pieredzēt ieguvumus no seksa nav kas tāds, ko kāds cilvēks neuzskatītu par ko „īpašu". Tas ir kas tāds, ko ikviens no mums vēlētos!

Tie, kuri vēlējās, lai *tiem kalpo*, prātoja, kādēļ tiem nevarētu būt spēks radīt vienkārši ar domas spēku tā vietā, lai būtu atkarīgi no citiem, kas tiem kalpotu. Viņi nostājās to pusē, **kuri vēlējās *kalpot paši sev***, kuriem bija tāds pat jautājums.

Atcerieties, ka tiem, kas *kalpo paši sev* (Mēness tipam), ir noteikti spēki un spējas manipulēt ar savu apkārtējo vidi, taču viņi tajā ir ierobežoti. Viņiem nav spēju kontrolēt pamatelementus — protonus, neitronus un elektronus —, no kā veidota visa matērija. Mēness tipa cilvēku noteiktie spēki neplešas tālāk par planētu, uz kuras tie dzīvo. Mēness tipa cilvēkiem vajadzīgas augsti attīstītas tehnoloģijas, automatizācija un aparāti, lai manipulētu ar savu apkārtējo vidi atbilstoši savām vēlmēm, turpretim Saules tipa cilvēki pielieto savu domu spēku, lai darītu jebko jebkurā Visuma vietā. Savukārt Zvaigžņu tipa cilvēkiem ir Saules tipa cilvēki, kas visu iestata un izdara viņu *labad*.

6. MUMS BIJA DOMSTARPĪBAS AR SAVIEM RADĪTĀJIEM

Mūsu radītāji paskaidroja, ka tikai **tie, kuri vēlas *kalpot citiem***, varēs pareizi izmantot ar radīšanu saistītos spēkus. Kad tas tika izskaidrots un mēs pilnībā izpratām nosacījumus un ierobežojumus attiecībā uz mūsu brīvo gribu, mūsu pilnīgajā pasaulē izcēlās pats pirmais strīds:

„Kā gan jūs (vecāki/radītāji) zināt, ka tikai tā iemesla dēļ, ka mēs neizvēlamies radīt bērnus un būt atbildīgi par tiem, ka mēs nepareizi izmantosim spēku, kas kontrolē elementus?"

7. MŪSU RADĪTĀJI NESPĒJA IZSKAIDROT, KĀDĒĻ MĒS NEVARAM BŪT KĀ VIŅI

Mūsu radītājiem būtu veltīgi strīdēties ar tiem no mums, kas uzdeva šādu jautājumu. Viņi vienkārši atgādināja mums, ka mēs to noskaidrosim savā nākamajā attīstības etapā. Viņi mums paskaidroja, ka tikai tie, kuri izvēlējās būt kalpotāji, gūs personīgu laimi, nekad nepārkāpjot tos likumus, kas nosaka cilvēku vienlīdzību un mieru. Kā tika minēts iepriekš, daudzi no mums *domāja*, ka mēs nekad nepārkāpsim likumus „spēles laikā"; tādēļ radās strīds.

Mūsu radītāji paskaidroja, ka tie, kuri *kalpo sev* vai *vēlas, lai citi tiem kalpotu*, izmainītu likumus, lai gūtu labumu sev un savai dienaskārtībai. Viņi to darītu nevis tāpēc, ka šie *cilvēcības tipi* būtu kādā ziņā labāki vai sliktāki nekā uz kalpošanu vērstais tips, bet gan tāpēc, ka Universālie likumi, pēc kuriem darbojas mūžīgie kalpotāji, nekad nesniegtu Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem to laimi, ko tie vēlas. Būt atbildīgam par kāda cita cilvēka laimi ir laikietilpīgs un dažkārt vienmuļš pienākums. Šāda veida atbildība nekādā ziņā nepiepildītu Mēness un Zvaigžņu *cilvēcības tipu* vēlmes.

8. MĒS VARĒJĀM TIKT PĀRLIECINĀTI, TIKAI GŪSTOT PIEREDZI

Šis strīds netika atrisināts mūsu pirmsmirstīgās esamības laikā. Mēs neguvām pilnīgu pārliecību un neticējām saviem pirmajiem vecākiem un viņu uzskatiem vairāk, nekā mēs ticam saviem *nepilnīgajiem vecākiem* šajā pasaulē. Vienīgais veids, kā mēs varētu iegūt izpratni un pārliecību, bija **noskaidrot to pašiem**.

Protams, tiekot ievietoti *nepilnīgajā pasaulē*, mēs nespētu atcerēties šo strīdu; tādēļ šī dzīve kļuva par „mūsu pārbaudes laiku". Mums bija jāpierāda sev tas, ko mūsu radītāji teica par mums. Mums pašiem bija jāpieredz, kā katrs no mums personīgi *rīkosies*, esot ar spēju radīt un esot ar varu pār citiem un pār savu apkārtējo vidi.

Vai mēs to izmantosim, lai citi mums kalpotu? Vai mēs to izmantosim, lai kalpotu sev? Vai arī mēs vislielāko *miera un laimes sajūtu* gūsim, kalpojot citiem — darot visu, ko mēs varam, citu cilvēku labā? Mūsu pārbaudes pieredze, neatrodoties augsti attīstīto cilvēku ietekmē, mums pierādītu, ka tas, *kas mēs esam*, **patiešām ir vislabākais mums**.

9. LAIKS, KAS TIEK PAVADĪTS MŪSU RADĪTĀJU PROMBŪTNĒ, ĻAUJ MUMS IZVĒRTĒT SAVU PATIESO PATĪBU

Šajā mirstīgās pārbaudes periodā mums ir dota pasaule, kurā mums tiek atļauta spēja pieredzēt seksu un *ierobežota* vara un kontrole pār mūsu vidi. Šeit uz Zemes mums šķiet (jo mums nav nekādas apzinātas saziņas ar viņiem), ka mūs nepārrauga tie, kurus mēs atzītu par tādiem, kuriem mums būtu jāpaklausa un kuriem, kā mēs zinām, ir augstākā vara, un kuri to izmanto pareizi. Ja mēs spētu atcerēties savu dzīves pieredzi kopā ar mūsu radītājiem, tad mēs noteikti dzīvotu līdzīgāk tam, kā mēs dzīvojām, kad bijām kopā ar viņiem, jo mēs atcerētos, cik brīnišķīgi bija tā dzīvot. Mēs nešauboties zinātu, ka pastāv *pārraugs,* kurs pārrauga mūsu brīvās gribas pielietošanu, kurš galu galā iejauksies un atturēs mūs no likumu pārkāpšanas. Mēs zinātu, ka mēs varam tikt nepārtraukti pārraudzīti un novēroti.

Vieglāk šo koncepciju var saprast, izmantojot piemēru, kurā salīdzināti darbinieki, kā viņi rīkojas, kad viņu priekšnieks ir līdzās un pārrauga, ko tie dara, ar to, kā viņi rīkojas, kad viņu priekšnieks ir devies atvaļinājumā uz dažām nedēļām un viņi zina, ka netiek pārraudzīti. Vai viņi turpina strādāt tikpat godprātīgi, ar tādu pašu motivāciju un tādā pašā emocionālajā stāvoklī kā tad, kad viņu priekšnieks ir līdzās?

Varētu šķist loģiski, ka tie pavisam nedaudzie darbinieki, kuri turpina rīkoties tāpat, kad viņu priekšnieks ir devies prom, kā tad, kad priekšnieks ir līdzās, varētu tikt uzskatīti par visnoderīgākajiem un produktīvākajiem darbiniekiem. Citi varētu izbaudīt „spēles" aspektu, paužot viedokli: „Kad kaķis nav klāt, peles spēlējas!"

Daudziem cilvēkiem nepatīk viņu darbs vai viņu priekšnieks, un, kad rodas iespēja pārkāpt likumus, vai nu vienkārši ilgāk atpūšoties, nekā atļauts, vai pat piesavinoties naudu un materiālus no sava darba devēja un šo rīcību jebkādā veidā attaisnojot, vairums cilvēku neko nedarīs, lai padarītu savu darbu tīkamāku. (Šis piemērs nekādā veidā neattiecas uz godprātīgu cilvēku, kurš ir uzticams darba ņēmējs, kaut arī viņš vai viņa gūst pavisam maz laimes, esot ar pašreizējām darba iespējām, kuras cilvēkiem ir dotas *nepilnīgajā* pasaulē. Šis piemērs ir dots tikai tāpēc, lai konkrēti norādītu uz mūsu prāta stāvokli *augsti attīstīto cilvēku* klātbūtnē un uz to, kāds mūsu prāta stāvoklis varētu būt, kad neesam *viņu* klātbūtnē.)

Lieta tāda, ka mēs nekad nerīkotos patiesi attiecībā pret savu ***patieso* patību**, ja mēs apzinātos, ka mūsu vecāki/radītāji novēro mūsu rīcības. Tā kā dzīves nolūks *nepilnīgajā* pasaulē ir *pierādīt sev*, kas mēs *patiešām* esam, mūsu zināšanas par jebkādiem cilvēkiem ārpus mūsu Zemes ir ierobežotas. Ciktāl mēs droši zinām, Visumā nav citas dzīvības formas, kā vien tās, kas atrodamas uz Zemes. Un, ja tādas arī ir, neviena no tām tieši neiejaucas mūsu ikdienas dzīvē, ciktāl mēs to zinām.

10. „NEVEIKSME" NEMAZ NEPASTĀV

Situācijā, kur no mums tiek *sagaidīts* ciest neveiksmi, nevar būt **īstenas** *neveiksmes*. Nebija paredzēts, lai kādam no mums neizdotos pieredze *nepilnīgajā* pasaulē. Kā mums varētu

neizdoties ciest neveiksmi? Tas ir neiespējami! *Nepilnīgā* pasaule tika iestatīta tā, lai liktu mums ciest neveiksmi; tādēļ tā mums netiek ieskaitīta kā *neveiksme*.

Pat ja mēs varētu ciest neveiksmi, mūsu personīgais neveiksmes mērs noteiktu mūsu *personīgo veiksmi*. Šī veiksme nepamatojas mūsu rīcību *neveiksmē*, bet gan tajā, ko mēs to tās mācāmies. Mūsu apziņa ir mūsu *nepilnīgo* smadzeņu pastāvīgie centieni saskaņot mūsu *esences* enerģijas struktūras/līmeņus (atmiņas). Kad mūsu patērētā enerģija (mūsu rīcības, domas un pieredze) saskan ar mūsu *esencē* uzglabāto enerģiju, mēs *sajūtam* miera un līdzsvara stāvokli, ko mēs pielīdzinām *prieka* un *laimes* sajūtām. Ja mūsu rīcības, domas un pieredze nesaskan ar to, kas uzglabājas mūsu *esencē*, tad mēs jūtamies noraizējušies, bēdīgi, nomākti, dusmīgi, vientuļi u.tml.. Ja mēs savu pašreizējo dzīvi varam pieņemt kā „neveiksmju" sēriju, kuru nolūks ir mums mācīt kaut ko par sevi, tad mēs par savu situāciju *nepilnīgajā pasaulē* jutīsimies daudz labāk.

Mūsu dzīves augstākā motivācija ir just mieru un laimi. Tomēr vēlreiz — *nepilnīgās pasaules* galvenais nolūks ir sniegt mums iespēju pieredzēt miera un laimes *pretstatu*. Tādēļ neatkarīgi no tā, ko mēs darām, mēs šajā dzīvē *nekad* nevaram ciest neveiksmi. Mēs varam mācīties tikai no pieredzes. Mūsu pieredzes *nepilnīgajā pasaulē* ļaus mums uz mūžīgiem laikiem apzināties, cik brīnišķīga var būt cilvēka esamība. Tādējādi vispārējā un mūžīgajā lietu skatījumā mēs netikām radīti, lai ciestu neveiksmi. Mēs tikām radīti, lai mēs varētu gūt prieku.

11. MŪSU „NEVEIKSME" IR ŠĪS DZĪVES NOLŪKS

Pašlaik mēs diezgan dziļi „dzīves spēlē" (*ap* 2012. gadu uz planētas, ko mēs saucam Zeme), un esam tuvu laika beigām, kas mums atvēlēts, lai „spēlētu šo spēli". Mēs visi varētu vispārēji piekrist, ka mēs kā cilvēku grupa, *nemitīgi ciešot neveiksmi* miera un laimes atrašanā, gūstam samērā labus panākumus, piepildot dzīves *patieso* nolūku. Tā kā katrs no mums individuāli **nespēj** atrast pastāvīgu mieru un laimi, mēs esam uzvarējuši šo spēli, kaut arī visu laiku domājām, ka zaudējam.

Kā tika paskaidrots iepriekš, augsti attīstītās būtnes pārrauga mūsu kā mirstīgo cilvēku individuālās pieredzes. Reizēm viņi iejaucas (nemanāmi un nepamanīti, un ne tā, kā vairums cilvēku gribētu domāt), lai nodrošinātu ne tikai to, ka „spēle tiek spēlēta" godīgi, bet arī to, lai katram no mums būtu visas nepieciešamās iespējas pašiem mācīties. Un ko mums nepieciešams mācīties? To, kas tas patiešām būtu muļķīgi, ja mums tiktu dotas spēcīga cilvēku radītāja spējas. Tādēļ katrs no mums izdzīvo dažādas dzīves, izejot cauri laikam, kas atvēlēts „spēles spēlēšanai". „Spēles" beigās visi tie, kuri sākumā apšaubīja savus radītājus, paši sapratīs, tieši *kādēļ* viņu radītājiem/vecākiem bija taisnība.

12. IR NEPIECIEŠAMAS DAUDZAS DZĪVES, LAI MUMS PALĪDZĒTU IZPRAST PAŠIEM SEVI

Vairumam no mums tiek dota iespēja dzīvot mirstībā daudz reižu *nepilnīgajā* pasaulē. Katras dzīves laikā mēs tiekam ievietoti tur, kur mums nepieciešams būt, lai gūtu atbilstošu

pieredzi un izpratni par to, par ko mēs esam izvēlējušies būt.

Dažās dzīvēs mēs būsim sieviete, citās — vīrietis; dažās piedzimsim labklājībā, citās — dziļā nabadzībā; dažās būsim ar tumšu ādas krāsu, citās — ar gaišu; dažās dzīvēs mums tiks dots fiziskais skaistums un spēks, citās — nepievilcīgums, kroplības un fiziski trūkumi. Kaut arī reizēm mūsu *esences* ievietošana noteiktā ķermenī notiek pēc nejaušības principa, jo vairums cilvēku var mācīties no līdzīgām pieredzēm, tomēr augsti attīstītās būtnes, kuras pārrauga mūsu *esences*, vienmēr nodrošina, lai katram no mums tiktu sniegts tas nepieciešams, lai *pārbaudītu mūsu cilvēcību*.

Piemēram, ja mums kādā dzīvē ir aizspriedumi pret tumšas ādas krāsas cilvēkiem, mēs varam atgriezties kā tumšādains cilvēks. Ja mēs domājam, ka vīriešu dzimums ir spējīgāks, mēs varam atgriezties kā sieviete. Ja mēs ticam, ka cilvēkiem vajag cienīt un godāt savu ģimeni, kultūru un tradīcijas un būt patriotiski noskaņotiem par savu valsti, mēs varam piedzimt kādā trešās pasaules valstī, kur pastāv nemieri un tirānija. Ja mums ir jebkāda nosliece vai sajūta, ka mēs esam jebkādā veidā labāki par kādu citu, mēs varam atgriezties tādā dzīvē, kur mums būs iespēja pieredzēt dzīvi to cilvēku „kurpēs", kurus mēs uzskatījām par zemākiem nekā mēs.

Ja mēs nosodām slepkavu, zagli, teroristu, izvarotāju, pedofilu, narkomānu, prostitūtu vai cilvēku ar garīgiem vai fiziskiem trūkumiem, mēs varam nonākt līdzīgos apstākļos un vidē, kas vadīja mūsu **mūžīgos un vienlīdzīgos radiniekus** izmantot savu rīcības brīvību tā veikšanai, ko mēs nosodām kā drausmīgus noziegumus vai rīcību. Un var droši apgalvot, ka vairums no mums rīkotos tāpat kā viņi, ja mēs tiktu ievietoti līdzīgos apstākļos.

Šajā bieži citētajā, taču reti uzklausītajā padomā varētu rast kādu gudrību: „Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots." (Bībele, Mateja evaņģēlijs 7:1–2.)

13. KATRA RĪCĪBA, KAS NEATBALSTA UN NECIENA BRĪVO GRIBU, IR MŪSU BRĪVĀS GRIBAS NEPAREIZA IZMANTOŠANA

Jāpatur prātā, ka mums ir paredzēts ciest dzīvē neveiksmi; un caur savām neveiksmēm jeb nelaimīguma pieredzēm mēs uzzinām ko vairāk par sevi. Atcerēsimies argumentu: *„Kā gan jūs (vecāki/radītāji) zināt, ka tikai tā iemesla dēļ, ka mēs neizvēlamies radīt bērnus un būt atbildīgi par tiem, ka mēs nepareizi izmantosim spēku, kas kontrolē elementus?"*

Daļa no atbildības par elementu kontroli, kas rada vidi, kurā pastāv cilvēki, ir tāda, ka viss vienmēr tiek darīts vienlīdzīgi un citu cilvēku labad. Tie, kas kontrolē Visumu, vienmēr atbalsta un aizsargā brīvo gribu. Jebkura doma, jebkura rīcība, jebkurš enerģijas patēriņš, kas *netiek* lietots, lai atbalstītu šo vienlīdzību un rīcības brīvību, ir šī **spēka nepareiza izmantošana**.

Vairums cilvēku tiesā vai nosoda citus par to, kā viņi izmanto savu rīcības brīvību. Kad mēs veidojam personīgu viedokli par kādu cilvēku vai par kaut ko, ko citi, iespējams, dara ar savu brīvo gribu, — vai tas nav mūsu enerģijas patēriņš caur domām un apsvēršanu? Un, kad mūsu spriedums neatbalsta cita cilvēka spēju pielietot savu brīvu, kā vien tas vēlas, kamēr vien viņa brīvā griba netraucē kāda cita cilvēka brīvajai gribai, — vai tā nav **spēka nepareiza**

izmantošana? *Nepilnīgajā pasaulē* ir pavisam maz cilvēku, kuri, tiecoties pēc savas laimes, nesaskata vajadzību kaut kādā veidā pārkāpt kāda cita cilvēka rīcības brīvību. To darot, viņi attaisno **spēka nepareizo izmantošanu**.

14. BAGĀTIE NEPAREIZI IZMANTO BRĪVO GRIBU

Apdomāsim tikai vienu no daudziem piemēriem. Iedomājieties kādu cilvēku, kurš šajā pasaulē ir materiāli bagāts un nosoda nabagos kā bezatbildīgus vai „otršķirīgus". Tāpat šis cilvēks **nedara** visu, kas ir tā spēkos, lai nodrošinātu, ka visiem citiem ir vienlīdzīgas iespējas iegūt tādus materiālos labumus, kas ir viņam vai viņai (ja viņi to vēlas). Tādēļ pēc šī scenārija šis cilvēks uzskatāmi parāda **nepareizu spēka izmantošanu.** Ir tādi, kuri pakļauj citus, lai tie būtu viņu kalpi, un kuri vēlas, lai citi apkalpotu viņu vajadzības viņu darījumos un korporācijās. Ir tādi, kuri tiecas pēc finansiālas drošības un labklājības, izmantojot citu cilvēku vaiga sviedrus, nevis savējos, — tas nozīmē, ka citi veic fiziskā darba lielāko daļu, kamēr viņi gūst labumu, neieguldot nopelnītajā savus pūliņus.

Kaut arī daži no viņiem varētu argumentēt, ka paši reiz bija nabadzīgi un smagi strādāja, lai iegūtu varas stāvokli pār tiem, kas strādā viņu labā, viņi nevar noliegt, ka nabadzība un kalpošana citiem darīja viņus nelaimīgus, — tādēļ viņi vēlējās kļūt bagāti!

Ja strādāšana citu labā dara cilvēku nelaimīgu, un šis cilvēks vēlas kļūt bagāts un varens, lai tam vairs nebūtu jāstrādā, vai tas neliecina par tādu *cilvēcības tipu*, kas atbilst personai, *kura vēlas, lai tai kalpotu citi* (Zvaigžņu tipam)? Ja visa bagātības un panākumu būtība ir saistīta ar to, ka citi atrodas kalpības stāvoklī, lai atbalstītu šī cilvēka bagātību un panākumus, vai tie *cilvēcības tipi*, kuri vēlas šīs lietas, nerada nevienlīdzību un tādējādi uzskatāmi neparāda **spēka nepareizu izmantošanu**?

15. VĒLME BŪT BAGĀTAM NAV NEKAS SLIKTS

Tomēr mūsu radītāju skatījumā tajā, ja cilvēks vēlas kļūt bagāts un lai tam kalpotu citi, nav nekā slikta. Kādēļ gan lai tas tā būtu? Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mums tika dota iespēja izvēlēties, lai *mums kalpotu*, un saņemt neatsaucamu garantiju, ka šī vēlme tiks visādā veidā piepildīta.

Taču tiem, kuri izvēlējās šo *cilvēcības tipu* (Zvaigžņu tipu), ***nevar būt radītāja spēka***. Un to viņiem pierādīs viņu „sekmes" *nepilnīgajā* pasaulē, *neizdodoties* atbalstīt visu cilvēku vienlīdzību un rīcības brīvību, kad viņiem ir iespēja izrādīt spēku un varu pār citiem.

Vēlreiz — ir tādas augsti attīstītas būtnes, kuras pārrauga to mirstīgās dzīves, kas iziet savas attīstības otro etapu. Tās nodrošinās, ka tie, kas ir Zvaigžņu *cilvēcības tipa* cilvēki, kādā no savām mirstīgajām dzīvēm nonāks tādā stāvoklī, kur tie būs bagāti un tiem būs vara pār citiem, ja ne savas izvēles un smaga darba dēļ, tad piedzimstot turīgā un „veiksmīgā" ģimenē. Un, kad viņi pieredz bagātību un varu pār citiem un, to darot, *izjūt* laimi, šie cilvēki var būt droši pārliecināti, ka tiem *nekad* netiks piešķirti cilvēku–radītāja spēki un spējas. Piemēram, nevienam darba

devējam, kurš gūst personīgu laimi no darba, ko citi veic tā *labā* (neatkarīgi no tā, cik daudz naudas tas maksā saviem darba ņēmējiem, cenšoties attaisnot, ka tas nav nekas slikts, ka citi *kalpo tā vajadzībām*), *nekad* netiks dāvāts cilvēku–radītāja spēks.

16. NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ MĒS NEVARAM IZDARĪT NEKO SLIKTU

Mūsu *nepilnīgajā pasaulē* viens un tas pats var tikt izspēlēts tūkstošiem cilvēcisko pieredžu scenārijos. Ja mēs rodam jebkādu attaisnojumu vai izjūtam prieku, veidojot personīgu viedokli par kādu cilvēku (tiesājot otru cilvēku), kuram ir brīvā griba tāpat kā mums, mēs **nepareizi izmantojam brīvās gribas spēku**. Ik reizi, kad mēs savas vajadzības liekam augstāk par kāda cita cilvēka vajadzībām, ja mēs spējam vienlīdzīgi apmierināt abu vajadzības, mēs **nepareizi izmantojam spēku**.

Kopš brīža, kad mēs tiekam atstāti savā nodabā šajā *nepilnīgajā pasaulē*, bez spējas atcerēties savas saistības ar augsti attīstītajiem cilvēkiem, mēs sākām kontrolēt savu vidi. Mēs izmantojam savas rīcības brīvības spēku, lai apmierinātu savas zemapziņas dziļās ilgas, patērējot savu enerģiju, lai meklētu līdzsvaru starp mūsu apziņas prātu (smadzenēm) un mūsu *esenci*. Mēs tiecamies pēc savas individuālās laimes.

Konflikts un ciešanas, kas saistītas ar cilvēcisko dabu, rodas tādēļ, ka lielākā daļa no mums rod līdzsvaru, tikai *kalpojot sev* vai kad *mums kalpo citi*. Tādējādi var atbilstoši teikt, ka šī pasaule ar visām tās netaisnībām, šausmām un ciešanām patiešām ir *pilnīga pasaule* saskaņā ar tās radīšanai paredzēto nolūku. Vēl var teikt, ka tie, kuri ir atbildīgi par šo netaisnību, šausmu un ciešanu radīšanu, nedara neko sliktu — tie tikai meklē un atrod savu personīgo līdzsvaru.

17. JEBKAS, KAS MŪS DARA LAIMĪGUS, IR MUMS PAREIZAIS

Kā gan kāds no mums var nosodīt bagātu cilvēku, kuram ir daudz kalpu un vergu, ka viņš rīkojas nepareizi, ja šis cilvēks izvēlējās tādu *cilvēcības tipu*, kas vēlas, lai tam kalpotu citi? *Nepilnīgajā* pasaulē varētu šķist, ka šādi cilvēki rīkojas *nepareizi*. Taču, kad viņi tika *nopamatoti pilnīgajā* pasaulē, viņi rīkojās *pareizi*, jo viņu radītāji tiem dāvāja spēju izvēlēties, lai tiem kalpotu citi. Tomēr, tā kā vēlāk tiks pierādīts, ka viņu izvēle rada nevienlīdzību, tādēļ, pirms viņi saņem savu pilnīgo ķermeni, viņiem jātiek pārliecinātiem, *kādēļ* viņiem nevar tikt uzticēts tas spēks un spējas, kas dāvāti cilvēku radītājam.

Viņu rīcība šajā *nepilnīgajā* pasaulē jeb labāk — viņi individuālie laimes meklējumi uz šīs Zemes sniegs viņiem atbilstošu pārbaudes pieredzi. Tiks pierādīts, ka viņu vecākiem/radītājiem bija taisnība. Tikai tiem, kuri savu laimi rod, kalpojot citiem, var tikt uzticēts spēks, kas uzturēs vienlīdzību un mieru ar brīvo gribu apveltīto cilvēku starpā.

Kad tie, kuri vēlas bagātību un sekmes sev un savām ģimenēm, atkal dzīvos ***savā*** *pilnīgajā pasaulē*, tiem būs savi kalpotāji (vai nu ar brīvo gribu apveltītie Saules tipa cilvēki, vai ieprogrammēti, augsti attīstīti androīdi roboti), kuri kalpos tiem mūžīgi. Un viņi vienmēr atcerēsies, ka, tiecoties pēc savas izvēlētās laimes, viņi radīja netaisnības, šausmas un ciešanas

citiem. Viņi būs pilnībā apmierināti (tas ir, laimīgi) ar savu Zvaigžņu tipa statusu Visumā un nekad nevēlēsies Radītāja spēku.

18. SAULES TIPA CILVĒKIEM NAV NEPIECIEŠAMAS DAUDZAS DZĪVES

Atšķirībā no vairuma cilvēku, kuri ir izvēlējušies *kalpot sev* vai lai *tiem kalpotu citi*, Saules tipa cilvēkiem (tiem, kuri ir izvēlējušies būt par kalpotājiem) nav vajadzīgs dzīvot daudzas mirstīgās dzīves. Viņiem nav nekas sev jāpierāda. Viņi neiesaistījās strīdā par to, kādēļ tikai Saules tipa cilvēkiem (viņiem) varētu būt „īpaši" spēki un spējas.

Lielākoties viņi ienāk *nepilnīgajā* pasaulē kā bērni, kuriem ir neilga dzīve citu *cilvēcības tipu* izvēļu dēļ. Vai nu viņi mirst bada, slimības, fiziska sakropļojuma vai traumas dēļ, augsti attīstītie cilvēku pārraugi ievieto Saules tipa *esences* tādos ķermeņos, kuri, kā viņi zina, ilgi nepastāvēs *nepilnīgajā* pasaulē. Cilvēkiem, kuri nogalina bērnus vai nu tieši — caur karu un slepkavībām, vai netieši — caur nabadzību un nevērību, ir nepieciešama pieredze — redzēt bērnus mirstam un ciešam brīvās gribas izvēļu dēļ, ko ***viņi*** veic. Tas viņiem pierādīs, ka viņu vajadzībai — *lai tiem kalpotu* vai *kalpot sev* — piemīt potenciāls radīt citiem ciešanas un bēdas.

Saules tipa kalpotāji veica izvēli „kalpot citiem", esot ar mocekļa spējām, lai citi varētu mācīties no pieredzes. Var minēt, ka tikai pavisam, pavisam daži cilvēki uz šīs Zemes nav izmantojuši kādu citu sava labuma gūšanai. Un atkal — kad mēs izmantojam kādu citu cilvēku, lai darītu laimīgu sevi, mēs nonākam kategorijā, kur citi kaut kādā veidā *kalpo mums* vai kur mēs *kalpojam paši sev*, neraizējoties par citu cilvēku stāvokli.

Tie, kuri ir *patiesi* Saules *tipa cilvēki*, *nepilnīgajā pasaulē* negūst daudz līdzsvara. Viņi nerod laimi realitātē, ka kādam jābūt nevienlīdzīgam attiecībā pret viņiem, lai viņi varētu rast laimi. Tā kā viņi var rast laimi *tikai* tad, kad cenšas kalpot citiem, viņi nevar izturēt, ja kādam kaut kādā veidā jācieš, lai atbalstītu viņu laimi; un viņi pastāvīgi tik ļoti raizējas par citu cilvēku stāvokli, ka pazaudē paši savu dzīvi.

Tomēr viņu *nepilnīgā* dzīve nav vērsta uz viņiem — tā vienmēr ir vērsta uz citiem. Tādēļ vairumam *esences* tiek izmantotas tikai bērnu ķermeņiem, kā tika izskaidrots iepriekš, un dažiem — lai sniegtu citiem iespēju uzzināt un izprast *patieso realitāti* par to, *kas viņi ir* un *kādēļ viņi pastāv*.

19. MŪSU IZRAUDZĪTAJAM PĀRRAUGAM NEPIECIEŠAMA TIKAI VIENA DZĪVE

Mēs pārrunājām vajadzību, ka katrai Saules sistēmai jābūt nozīmētam vienam no bērniem, kurš pārējiem kļūst par iepriekšnolemtu *pārraugu*. Tā kā šim cilvēkam nebija iespējams izvēlēties savu audzināšanu un pārējie no mums saprata, ka tādēļ viņš nekad nelietos nepareizi savu spēku un spējas, viņam bija nepieciešams piedalīties *nepilnīgajā* pasaulē tikai vienu reizi. Viņam bija jātiek ievietotam *nepilnīgajā* pasaulē divu galveno iemeslu dēļ.

20. PĀRRAUGS NEKAD UN NEKĀDOS APSTĀKĻOS NEIZMANTO SAVU SPĒKU NEPAREIZI

Pirmais iemesls bija — pierādīt pārējiem no mums, ka viņš patiešām tika pareizi *nopamatots* tam, ko viņam bija paredzēts darīt. Mums ir jāzina, ka *viņš vienmēr* atbalstīs Universālos cilvēcības likumus un nekad nedarīs neko pretēji šiem likumiem — neatkarīgi no tā, ar kādām sekām viņam personīgi nāktos saskarties. Kā gan kāds no mums varētu pieņemt šādu neierobežotu varu un kontroli pār mūsu Saules sistēmu, pat pār mūsu individuālo rīcības brīvību, ja tam, kurš tiek novietots varas stāvoklī pār mums, nebūtu jāiziet caur to pašu, caur ko jāiziet mums? Mēs varētu jautāt: „Kā lai mēs droši zinām, ka mūsu *pārraugs*, ja tiktu ievietots līdzīgos apstākļos, neizmantos nepareizi savu spēku, kā to darījām mēs?"

Mums nebija vajadzības gūt pierādījumus par to, ka kādiem citiem no mūsu vecāku bērniem, kas izvēlējās Saules tipu, var uzticēt radīšanas spēku, jo viņi **nav** mūsu pārraugi. Viņiem būs pārraugs, kas uzraudzīs viņu rīcības tāpat kā pārējiem no mums.

21. MUMS IR NEPIECIEŠAMS PĀRRAUGS, KURŠ PĀRRAUDZĪTU TO, KĀ MĒS IZMANTOJAM BRĪVO GRIBU

Vēl viens iemesls, kādēļ pārraugs ieradās šajā *nepilnīgajā* pasaulē, bija tāds, lai pierādītu tiem, kuriem *nav lemts* būt par radītājiem, — ka pat tad, ja viņu vidū būtu kāds, kas viņiem mācītu pareizos „spēles" noteikumus, tie viņu noliegtu. Pasaules cilvēkiem tiktu parādīts, ka pat tad, ja uz Zemes būtu kāds, kurš atklātu visas Visuma patiesības, ko *nepilnīgie* cilvēki paši nespēj atcerēties, šis *viens* tomēr tiktu noraidīts. Tā kā *universālā patiesība* pieprasa absolūtu vienlīdzību visās lietās un dziļu cieņu pret individualitāti un brīvo gribu, jebkurš, kurš māca šīs *universālās patiesības*, tiktu uztverts kā apdraudējums to cilvēku brīvajai gribai, kuri vēlas, lai *tiem kalpotu citi*.

Mums bija jātiek pierādītam, ***kādēļ*** ir nepieciešams pārraugs. Mums bez ierunām un bez piespiešanas ir jāpieņem, ka šim pārraugam ir tiesības izmantot ārkārtēju spēku, lai uzraudzītu mūsu rīcības brīvību, pakļaujot savai augstākajai varai itin visus. Esot *nepilnīgajā* pasaulē, pārraugs nekad *nepareizi* neizmantos savu spēku un varu pār citiem, bet mācīs vienkāršas patiesības, kas nodibinās un sekmēs mieru un laimi visiem cilvēkiem vienlīdzīgi, tādējādi sniedzot mums iespēju pieņemt šīs patiesības bez piespiešanas. Tā kā pret viņu un pret viņa vēstījumu vairākums parasti izturas nicinoši un noliedzoši, mēs sāksim saprast, *kādēļ pārraugam ir* jāpielieto spēks, ierobežojot mūsu rīcības brīvības izmantošanu, lai piepildītu *universālā cilvēcības likuma* prasības.

Saskaņā ar mūsu *nepilnīgās* pasaules premisu, mums atkal *veicās* samērā labi, *neizdodoties* atpazīt šo pārraugu — kas viņš bija — un nepieņemot viņa vienkāršo vēsti. Ja mēs paši nespējam iemācīties dzīvot pēc cilvēcības nosacījumiem, tad mēs būsim **spiesti** izvēlēties — pakļauties vai izbeigt savu kā cilvēka esamību. Turklāt, tā kā mūsu pieredze, nosodot un noraidot

mūsu pārraugu un viņa kalpus, bija tad, kad viņi neatklāja savu *patieso identitāti*, — kad mums tiks dota iespēja, mēs beidzot vairāk vēlēsimies pieņemt nepieciešamos nosacījumus, kas kontrolē mūsu brīvo gribu.

22. KVAZI-PĀRRAUGI TIEK SŪTĪTI, LAI MUMS PALĪDZĒTU MĀCĪTIES

Uz katru Saules sistēmu vienmēr ir tikai VIENS pārraugs. Par viņu un par viņa esamības nolūku tika izskaidrots iepriekš. Neviens no mums nevarēs attaisnoties: *„Es noteikti būtu pieņēmis pārraugu un viņa vēstījumu, ja es par to būtu dzirdējis kādā no savām dzīvēm nepilnīgajā pasaulē. Tādēļ kā gan jūs, radītāji/vecāki, zināt, ka es to nebūtu izdarījis, ja man būtu iespēja dzirdēt viņu un/vai viņa vēstījumu?*" Varam būt droši. Mūsu radītāji ir ņēmuši vērā visus mūsu attaisnojumus.

Tā kā tas ir pretēji mūsu rīcības brīvības pašai būtībai — tikt kāda cita kontrolētiem, bija nepieciešams redzēt, kas notiktu, ja mums tiktu dota iespēja pieņemt Universālos cilvēcības likumus, netiekot *spiesti* tos pieņemt. Citi Saules tipa kalpotāji (no mūsu vecāku bērnu sērijas) tiek izraudzīti, lai dzīvotu mirstībā mūsu *nepilnīgajā* pasaulē dažādos laikos, lai nodrošinātu to, ka mums visiem *vismaz vienā* no mūsu dzīvēm ir iespēja apgūt atbilstošos likumus un dzirdēt *to pašu* vēstījumu par mieru un vienlīdzību, ko atbalsta mūsu pārraugs. Šie *kvazi*-pārraugi ierodas mūsu *nepilnīgajā* pasaulē noteiktā cilvēces attīstības etapā, katrs tiekot stratēģiski izvietots daudzās atšķirīgās un izolētās cilvēku kultūrās visā pasaulē.

Taču visās šajās situācijās vienmēr ir bijis *tikai VIENS*, kurš ir sagatavots un kuram mūsu radītāji ir atļāvuši mācīt cilvēkus. Tas ir tādēļ, lai sniegtu mums pieredzi uzklausīt tikai VIENA padomu, nevis lai būtu iespēja rasties sajukumam, ja *vairāk nekā vienam* ar brīvo gribu apveltītam cilvēkam būtu uzdots mācīt cilvēkus savā *paša* veidā.

Katrai pasaulei nav nepieciešami daudzi šādi *kvazi*-pārraugi. Tie var atgriezties daudzās dzīvēs un darīt to pašu, ko darīja iepriekšējā dzīvē, tas ir, mācīt cilvēkiem **īstenās patiesības** vēstījumu un pareizo veidu, kā sadzīvot citam ar citu. Pret šiem citiem izturējās un izturas tieši tāpat, kā izturējās pret pārraugu viņa vienīgās dzīves pieredzes laikā; viņi tika un tiek nicināti par savu vēstījumu, un vairums *nepilnīgo cilvēku* viņus noraida to pašu iemeslu dēļ, kādēļ *nepilnīgie cilvēki* noraidīja savu pārraugu.

23. MĒS NEVARAM MALDINĀT SEVI, DOMĀJOT, KA MUMS VAR UZTICĒTIES

Katru reizi, kad ļaudis noraida *patiesos vēstnešus*, mēs tiekam vēl vairāk pārliecināti, *kādēļ* ir nepieciešams, lai mūsu brīvo gribu iegrožotu un pārraudzītu kāds cits, nevis mēs paši. Neatkarīgi no tā, cik labi ir mūsu nodomi, neatkarīgi no tā, cik efektīvi, *mūsuprāt*, mēs spējam kontrolēt savas domas un rīcības, pats fakts, ka mums ir brīvā griba, padara mūs visus pakļautus iespējamībai, ka mēs nepareizi izmantosim savu brīvo gribu, atņemot kāda cita brīvo gribu.

Daudzi no mums ies cauri dažām no savām dzīvēm, esot pārliecināti, ka mēs neesam

izdarījuši neko tādu, kas nodarītu kādam ļaunu vai traucētu vienlīdzībai un cita cilvēka spējai izmantot savu brīvo gribu, kā mēs izmantojam savējo. Tikai tad, kad visas lietas tiks pilnībā atklātas un izprastas, mēs droši zināsim, vai mūsu izvēlētais dzīvesveids un rīcības patiešām nav nodarījušas ļaunu.

Vairumam no mums būs pavisam maz intereses pār kādu citu cilvēku, izņemot sevi un tos, kurus mēs izvēlamies novērtēt ar savu „mīlestību". Tie, kuri visu savu enerģiju koncentrē uz savu ģimeni, nekad nebūs brīvi no iespējamības, ka viņu vērstās rīcības uz sevi un uz savu ģimeni nav kāda cilvēka dzīvē radījušas nevienlīdzīgu situāciju. Viss, kas mums ir jādara, ir jāizseko kāda no savām rīcībām līdz tās sākotnējam avotam, un mēs būsim pārsteigti par to, cik daudz netaisnību nodarītas citiem šīs vienas rīcības dēļ. Piemēram:

24. MŪSU RĪCĪBAS NENOJAUŠOT RADA NEVIENLĪDZĪBU

Visdrīzāk šīs grāmatas lasītājs lasa šos vārdus, izmantojot kādu rakstiskās saziņas avotu — grāmatu, izdruku vai datora ekrānu. Lai izgatavotu produkciju vai radītu aparātus, ar kuriem lasītājs lasa šos vārdus (piemēram, papīru un tinti vai datora komponentes), ir nepieciešami zemes dabiskie resursi. Ja lasītājs pacietīgi izanalizētu ceļu līdz tam, kā šī informācija tiek saņemta, tas atklātu, ka kāds (vai daudzi) ražošanas procesā ir ticis izmantots un izturēšanās pret to ir bijusi DAUDZ mazāk vienlīdzīga nekā pret lasītāju.

Nepilnīgajā pasaulē matērija nerodas no nekurienes. Visu lietu pamatmateriāli tiek iegūti no kāda zemes resursa. Šiem resursiem jātiek savāktiem un apstrādātiem, lai iegūtu tās lietas, ko mēs izmantojam savā ikdienas dzīvē. Nav nekādu šaubu, ka pret tiem, kuri uzsāk vākšanas procesu no zemes, lai iegūtu produktam vajadzīgos materiālus, un pret tiem, kas ražo produktu, izturēšanas ir ļoti atšķirīga, nekā tā ir pret cilvēku, kurš izmanto gatavo produktu. Ja mēs gūstam kaut kādu laimi un prieku no kāda produkta lietošanas un mēs to paši neesam izveidojuši no sākuma līdz beigām, tad mēs netieši **nepareizi patērējam savu enerģiju, radot nevienlīdzību kādam citam**.

Nepilnīgajā pasaulē ir gandrīz neiespējami izvairīties no nevienlīdzības radīšanas. Piemēram, laukstrādnieks nekad netiks uzskatīts par tikpat svarīgu kā ārstu, lai gan ārstam ir vajadzīgs laukstrādnieks, kur nodrošina viņam pārtiku, tāpat kā laukstrādniekam ir vajadzīgs ārsts, kas izārstētu kaula lūzumu. Taču, ja ārsts nevēlas ***nepareizi izmantot*** savu rīcības brīvību, lai radītu nevienlīdzību, viņam vajadzētu dedzīgi censties radīt vienlīdzību ārsta un laukstrādnieka profesiju starpā. Kādēļ abu profesiju pārstāvji nesaņem vienādu samaksu?

25. PIEDOŠANA IR BŪTISKA MŪSU RADĪTĀJU ĪPAŠĪBA

Mēs ne vienmēr zinām, ka tas, ko mēs darām šajā dzīvē, rada citiem ciešanas; tādēļ MŪSU RADĪTĀJI MŪS NEKAD NENOSODĪS par to, ko rīkojāmies atbilstoši savās vēlmēs balstītajām *patiesajām sajūtām* un tiecāmies pēc tā, lai *mums kalpotu citi* vai *kalpotu paši sev*. Augsti attīstītie cilvēki radīja mūs un ir atbildīgi par mums kā ar brīvo gribu apveltītām būtnēm,

kas šādi attīstījušās. Viņi ir atbildīgi par to, lai mums nodrošinātu nepieciešamo vidi — lai mēs varētu radīt pieredzes, kas atbilstu tam, *kas mēs esam*.

Ne visbriesmīgākais masu slepkava, ne gados veca kundze, kura nosoda savas kaimiņienes kaitinošo uzvedību, — nevienam nevajadzēs ciest par rīkošanos pēc savas sirdsapziņas. Tomēr no savas pieredzes viņi mācīsies, ka ir izvēlējušies tādu dzīvi, kas apstiprina to, ka viņi nekad nekļūs tādi kā viņu radītāji/vecāki un ka tiem nebūs viņu unikālo spēku un spēju.

26. NEPILNĪGĀS ĢIMENES VIENĪBAS IZNĪCINA VIENLĪDZĪBU UN MŪS SAVSTARPĒJI IZOLĒ

Viena no pirmajām lietām, ko mēs izdarījām, lai radītu nevienlīdzību savos centienos pēc laimes *nepilnīgajā pasaulē*, bija ģimenes vienības izveidošana. Ģimenes vienības liek mums nošķirties un izolēties no citiem. Nezinot neko labāku un tiekot motivēti ar spēcīgu vēlmi nodarboties ar seksu, vīrieši un sievietes rada *savus* bērnus. Viņi izjūt stipru pieķeršanos saistībā ar tiem, par kuriem viņi ir atbildīgi.

Lai kas arī nebūtu vajadzīgs šīs ģimenes vienības atbalstīšanai, pat liekot ciest citiem cilvēkiem un dabiskajai videi, *nepilnīgie* cilvēki nekavējas tērēt savu enerģiju, lai stiprinātu un aizsargātu *savu ģimeni*. Nebūtu nekādu problēmu, *ja* vide vienmēr *vienlīdzīgi* nodrošinātu katru ģimenes vienību. Taču *nepilnīgās pasaules* vide *nav iestatīta tā, lai nodrošinātu visus vienlīdzīgi. Tās dabas resursi ir ierobežoti, un katra ģimene izdzīvošanās nolūkā aizsargā to, kas tai nepieciešams.*

27. MŪSU NEPILNĪGĀS PASAULES CENTRĀ IR NAUDA

Norobežotu māju, kopienu, pilsētu, nāciju un valstu izveidošana, kā arī citu cilvēku nogalināšana, lai aizsargātu savu ģimeni, jau sen ir kļuvusi par attaisnojamu un pieņemamu enerģijas izlietošanu — taču tā vienmēr ir **spēka nepareiza izmantošana**. Kad cilvēce bija izplatījusies pa visu pasauli un izveidojušās ģimenes ieguva varu un kontroli pār Zemes ierobežotajiem dabas resursiem, mums bija jāatrod piemērots veids, kā piešķirt vērtību šiem resursiem. Tādējādi mēs radījām naudu.

Naudas ieviešana sāka kontrolēt katru mūsu enerģijas patēriņa aspektu. Katrai nomoda domai un rīcībai bija kaut kāda saistība ar naudas ieguvi, lai tā pietiktu mūsu ģimenēm vai sev. Ieviestais naudas jēdziens noteica vērtību itin visam mūsu pasaulē. Papildus tam, ka mēs piešķīrām vērtību pasaules materiālajām lietām, mēs sākām piešķirt vērtību cits citam, saskaņā ar to, kas mums piederēja, un cik labi mēs pelnījām naudu un rīkojāmies ar to. „Dzīves spēle" kļuva par spēli uz naudu — kā tā tiek pelnīta, kā tā tiek pārvaldīta un kā tā ietekmē mūsu ikdienas dzīvi. Mēs esam radījuši pasauli, kurā nav iespējams dzīvot bez naudas.

Mūsu starpā ir tādi, kuri tik labi zina, kā spēlēt šo naudas spēli, ka pat tādā gadījumā, ja katram cilvēkam pasaulē tiktu iedots viens miljons dolāru, tie nedaudzie, kuri pārzina un spēlē šo

spēli ļoti labi, dabūtu citiem piederošos miljonus savās kabatās tikai dažu nedēļu laikā.

28. LAIME NAV NOPĒRKAMA PAR NAUDU

Neatkarīgi no tā, cik bagāts ir kāds cilvēks un cik daudz kontroles un varas kādam ir pār citiem cilvēkiem, *nepilnīgajā* pasaulē šķiet, ka ir neiespējami rast paliekošu laimi. Tas šķiet neiespējami, jo tā tas ir!

Neatkarīgi no tā, cik ļoti mēs censtos, kamēr mums nav pilnīga ķermeņa pilnīgā vidē, mēs nekad nespēsim iegūt atbilstošas pieredzes tām, kas ir *nopamatotas* mūsu zemapziņas *esencē*. Mūsu mirstīgās esamības lāsts ir emocionāls nemiers. Negatīvo emocionālo situāciju dēļ, kas rodas *nepilnīgajā* pasaulē, mūsu mirstīgo esamību papildina dažādas garīgas saslimšanas. Varētu teikt, ka mēs visi esam garīgi slimi.

29. MĒS VISI ESAM VĀJPRĀTĪGI — TĀDĒĻ NEVIENS NO MUMS TĀDS NAV

Ņemsim par piemēru kādu vīru, kurš iet pa ielu un sarunājas pats ar sevi. Viņaprāt, saruna notiek starp viņa *apziņas* prātu un kaut ko, kas viņam šķiet, ka atrodas ārpus viņa galvas. Mēs nospriestu, ka šis vīrs ir „vājprātīgs".

Tomēr vairums cilvēku varētu godīgi atzīt, ka tiem ir bijušas šādas sarunas savā prātā. Vairums cilvēku tic, ka tie spēj sazināties ar neredzamiem spēkiem, kas atrodas ārpus tiem, un tādēļ patērē savu enerģiju (rada pieredzi), cenšoties komunicēt ar kaut ko vai kādu, kas patiesībā nemaz nav. Tā kā tas notiek cilvēka privātā un norobežotā apkārtnē, nevis publiski, tā tiek uzskatīta par „prātīgu" un piemērotu rīcību.

Taču vai tā ir tāda? Kā gan viena un tā pati pieredze (saruna ar kādu vai kaut ko, ko citi nevar redzēt) var vienā gadījumā būt „prātīga", bet citā — „vājprātīga"? Tas vienkārši nav loģiski! Un tas katrā ziņā nav taisnīgi un vienlīdzīgi attiecībā pret tiem, kuri tiek uzskatīti par „vājprātīgiem"!

Tādēļ ikviens no mums, kurš uzskata kādu citu cilvēku par vājprātīgu, jo viņš vai viņa nebaidās publiski veikt personīgas sarunas ar neredzamām entitātēm (būtnēm), kas atrodas ārpus tiem, **nepareizi izmanto spēku**, kam vajadzētu uzturēt vienlīdzību. Būtībā mēs visi esam vienlīdz vājprātīgi! Mums visiem ir *nepilnīgi* ķermeņi *nepilnīgā* pasaulē.

30. CITU MEKLĒŠANA, KAS MŪS VADĪTU, RADA NEVIENLĪDZĪBU

Daudzas no mūsu sociālajām problēmām var tikt saistītas ar cilvēkiem, kas tic, ka ar tiem sazinās kāds ārējs spēks un pasaka tiem, kas jādara un kas jāsaka citiem, lai tie darītu. Savas pastāvēšanas uz Zemes laikā milzīgs daudzums ar brīvo gribu apveltīto cilvēku ir bijuši harizmātisku līderu ietekmē, kuri ir efektīvi pārliecinājuši cilvēkus, ka viņu „garīgā slimība" nepavisam nav garīga slimība, bet gan dievišķi vadīts uzdevums, ko sniedz viņu prātā ieplūstošo domu avots.

Šie cilvēku līderi **nepareizi izmanto spēku**, jo viņi burtiski atņem citiem cilvēkiem brīvo gribu un aizstāj to ar savējo. Jāpatur prātā, ka mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā neviens no mūsu radītājiem nevienam no mums neteica, ko domāt vai kā rīkoties. Mums tika mācīts kļūt par individuālām personībām — nevis balstīties kāda cita cilvēka pieredzē, bet gan savējā.

Taču, tā kā mēs nevaram atcerēties šīs *nopamatošanas* pieredzes, mēs apjūkam saistībā ar savu stāvokli *nepilnīgajā* pasaulē un paļaujamies uz kādu citu cilvēku, kas mums saka, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*. Mēs raugāmies pēc līdera vai kāda, kurš, mūsuprāt, zina vairāk nekā mēs, lai tas mūs vadītu.

Daudzi no šiem līderiem un viņu grupām ir radušies un izzuduši mūsu pastāvēšanas uz Zemes laikā, tomēr neviens no tiem nekad nav spējis vienlīdzīgi uzrunāt visu cilvēci. Neviens no tiem nav spējis uzrunāt mūsu veselo saprātu un pārliecināt mūs visus, ka tas, ko tie saka, ir patiess *ikvienam*. Un, ja tas, ko kāds līderis māca, nav *vienādi* patiess *ikvienam*, tā ir **spēka nepareiza izmantošana** un rada nevienlīdzību.

31. NEVIENLĪDZĪBU RADA TIE, KURI UZSKATA, KA IR ĪPAŠI

Daudzi cilvēki tic, ka tie spēj „pieslēgties" kādam kosmiskam spēkam, kas atrodas ārpus to ķermeņa, un ka šis *spēks* ir vienādi pieejams visiem cilvēkiem. Tie paziņo, ka ir atklājuši noslēpumu par to, kā iegūt šo *spēku* un izmantot saviem mērķiem.

Lai aizsargātu savu integritāti un lai pasargātos no tā, ka mēs tos dēvētu par „vājprātīgiem", tie skaidro, ka šis „spēks" ir vienādi pieejams mums visiem, taču tikai daži no mums ir vairāk „apdāvināti" un spēj tam piekļūt vieglāk nekā citi. To sakot, viņi netieši norāda, ka mēs *visi neesam vienlīdzīgi,* jo vairākums no mums nespēj „pieslēgties" šim *kosmiskajam spēkam*, ko tikai viņi spēj saprast un tam „pieslēgties".

Neviens no šiem cilvēkiem nekad nav mūs uzrunājis visus vienlīdzīgi un pilnībā izskaidrojis mūsu ilgas un sajūtas (kas lielākoties pilnīgi nesaskan ar to, ko saka viņu „kosmiskais spēks"). Lai celtu savu pašvērtību un saņemtu atlīdzību par to, viņi raksta grāmatas, vada seminārus un dara daudz ko citu, lai piesaistītu sev citu cilvēku brīvo gribu. Viņi **nepareizi izmanto spēku**, jo viņu sniegtie risinājumi nav universāli vienlīdz piemēroti visiem cilvēkiem. Citiem vārdiem, viņu ticība nedarbojas ikviena cilvēka dzīvē; tādēļ tie ir tālu no **īstenās patiesības**.

32. „ĪPAŠOS" VAR ĀRSTĒT TĀPAT KĀ JEBKURU CITU GARĪGU SLIMU CILVĒKU

Tā pati ārstēšana, ko mēs pašlaik izmantojam, lai ārstētu to, kurus mēs uzskatām par garīgi slimiem, var tikt izmantota tiem, kuri tic, ka kaut kādā veidā uztver ārēju komunikāciju. Ja antipsihotiskie līdzekļi tiktu doti tiem, kuri paziņo, ka saņem „iedvesmu" no ārpuses, nevis savā galvā, tad garīgais process, kurā tie formulē savas domas, pēkšņi apstātos. Tāpat šie grandiozie

maldi mitētos, ja kāds cilvēks, kurš nācis klajā ar šādu paziņojumu, gūtu fizisku smadzeņu bojājumu vai nu traumas, vai smadzeņu audu dabiskas nolietošanās dēļ.

Mūsdienu zinātnieki ir radījuši šīs zāles, lai ārstētu tos, kurus tie uzskata par „psihiski slimiem". Taču, ja šīs pašas zāles lietotu šķietami „veseli" cilvēki, tie reaģētu tāpat, un visa komunikācija, kas notiek cilvēka galvā, vai kas šķiet, ka nāk no ārpuses (no *kosmosa*) apstātos.

33. JUŠANĀS „ĪPAŠAM" IZRIET NO MŪSU ESENCES

Iemesls tam, kādēļ tik daudzi no mums tic, ka uztver saziņu, kas ir ārpus viņu smadzenēm, ir tāds, ka mums pietrūkst izpratnes par to, kā darbojas mūsu *esence*. Tas tika izskaidrots šīs grāmatas iepriekšējās nodaļās.

Visas garīgās slimības var saistīt ar mūsu nespēju pareizi līdzsvarot savas pašreizējās pieredzes enerģiju ar tām enerģijas struktūrām, kas ir izveidotas un tiek liegi sajustas mūsu *esencē*. Tas ietver šizofrēniju, bipolāros traucējumus, psihiskos, trauksmes un ēšanas traucējumus. Tas ietver arī tās slimības, kas netiek klasificētas kā „psihiskas", piemēram, depresiju, bailes, nemieru, nedrošību un „iemīlēšanos".

Komunikācija, kas rodas mūsu galvā un kas bieži vien šķiet, ka nāk no kāda ārēja avota, vienkārši ir mūsu *esences* enerģijas emisiju ietekme uz mūsu *nepilnīgajām smadzenēm*. Kā tika paskaidrots iepriekš, dažiem no mums smadzenes ir veidotas atšķirīgi no citiem, tādēļ daži no mums spēj izmantot *esenci* atšķirīgi no citiem.

Mēs esam pārrunājuši, kā tas notiek tiem cilvēkiem, kurus mēs esam nodēvējuši par cilvēkiem ar „garīgiem traucējumiem", piemēram, savantiem un autiskiem cilvēkiem. Un, tā kā daudzi no mums joprojām nav pārliecināti, ka *tikai mēs paši* esam atbildīgi par visām savām domām un komunikāciju „galvā", mēs nevaram dēvēt citus par „psihiski slimiem", ja daudzi no mums izrāda tādas pat iezīmes.

34. TIE, KURI TIECAS BŪT CITU CILVĒKU PIEŅEMTI, VĒLAS, LAI TIEM KALPOTU

Centieni panākt, lai citi mums kalpo, mūs godājot un cienot, uzskatāmi parāda mūsu cilvēcības tipu. Tie, kuri rada savu sekotāju grupas, ko tie ir pārliecinājuši uzklausīt viņu uzskatus un izpratni par dzīvi, tikai tiecas pēc citu cilvēku cieņas un goda. Kad viņi gūst šo cieņu un godu, viņi nonāk stāvoklī, kur tiem *kalpo citi*. Arī tie, kuri nodarbojas dzīvē ar to, kas viņus dara slavenus un ievērojamus, izmisīgi cenšas atrast tos cilvēkus, kuri *kalpos viņu vajadzībām*.

Tomēr vairumam cilvēku, lai tie rastu savu laimi, nav nepieciešami pagodinājumi un uzslavas no citiem. Taču tiem *ir* nepieciešams privātums un resursu vienlīdzība, lai spētu nodarboties ar to, kas tos padara par laimīgiem, atšķirīgiem un unikāliem indivīdiem. Visās mūsu dzīves nodarbēs nevienu no mums nevar nosodīt (vainot) par to, ka cenšamies sasniegt savu individuālo laimi — neatkarīgi no tā, kāda veida laime tā būtu.

KOPSAVILKUMS

„Dzīves spēle" *nepilnīgajā pasaulē* ir iestatīta tā, lai mēs *ciestu neveiksmi* savos centienos.

Taču, *ciešot neveiksmi*, mēs esam guvuši sekmes sava sākotnējā argumenta ar mūsu vecākiem/radītājiem risinājumā:

„Kā gan jūs (vecāki/radītāji) zināt, ka tikai tā iemesla dēļ, ka mēs neizvēlamies radīt bērnus un būt atbildīgi par tiem, ka mēs nepareizi izmantosim spēku, kas kontrolē elementus?"

Mēs to zināsim pēc iziešanas caur mirstību savas cilvēciskās attīstības otrajā etapā! Iegūstot šo izpratni, mēs būsim gatavi pieņemt faktu, ka mēs nekad vairs nespēsim pieredzēt seksu, kā arī mums netiks dots spēks kontrolēt elementus. Mēs būsim vairāk nekā gatavi pieņemt to, kā *lietas notiek* Visumā, to, kā lietas *vienmēr ir notikušas*, un to, kā lietas *vienmēr notiks nākotnē*, — **īsteno patiesību** pasaulēs bez gala.

14. NODAĻA Nepilnīgā mirstīgā nopamatošana

Vecāki brīnās, kādēļ ūdens kļuvis rūgts, taču tie paši ir saindējuši tā avotu.
— Džons Loks

1. UZ ZEMES PASTĀVĪGA LAIME IR NETVERAMA

Mēs esam aplūkojuši, kā mūs visus tādā vai citādā veidā ietekmē tie paši garīgie traucējumi. Mēs esam secinājuši, ka, saskaņā ar mūsu radītāju paredzēto nolūku, pastāvīga un nemainīga laime ir mums netverama neatkarīgi no tā, ko mēs cenšamies darīt *nepilnīgajā* pasaulē. Lai pilnā mērā pieredzētu mirstību, bija paredzēts, lai mēs uz Zemes dzīvotu dažādās inkarnācijās. No katras mirstīgās dzīves, ko mēs pieredzam, mēs gūstam papildu pierādījumus tam, ka *pilnīgās pasaules* likumi un noteikumi ir taisnīgi un pareizi.

Mēs mācāmies to, cik nepieciešami un svarīgi ir šie likumi, atbalstot mūsu rīcības brīvību, jo mēs dzīvojam laikā, kad šie likumi vēl nav ieviesti. *Pilnīgās cilvēku pasaules* Universālie un nemainīgie likumi ļauj katram cilvēkam būt laimīgam ar savu izvēlēto patību. Tie mūs aizsargā no citu cilvēku brīvās gribas. Dzīvojot *nepilnīgajā* pasaulē, mēs atklājam, cik netverama ir pastāvīga un paliekoša laime, kamēr nav ieviesti *pilnīgie* likumi un noteikumi par cilvēku uzvedību.

Mūsu dažādās mirstīgās dzīves, kas noris atšķirīgos cilvēces vēstures laika periodos uz Zemes, aizvien vairāk pārliecina mūs par to, ka vairumam ar brīvo gribu apveltīto cilvēku *nevar* uzticēt to spēku un spējas, kas piemīt mūsu uz kalpošanu vērstajiem, augsti attīstītajiem vecākiem/radītājiem. Savu dzīvju pieredžu laikā mēs esam sapratuši, ka, ja mums tiek dota vara pār cita cilvēka brīvo gribu, vairums no mums tiecas nostiprināt un aizsargāt *savu paša* individualitāti un rīcības brīvību, neraugoties uz to, kā mūsu izvēles ietekmē citu cilvēku rīcības brīvību.

Vissvarīgākais, ko mēs esam mācījušies, ir tas, ka **nekas**, ko mēs darām savu mirstīgo dzīvju uz Zemes laikā, nevar tikt uzskatīts par neveiksmi. Tas ir tādēļ, ka panākumu mērs, dzīvojot *nepilnīgajā pasaulē*, tiek noteikts pēc mūsu neizdošanās rast paliekošu laimi. Šī „neizdošanās" nodrošina, ka mēs būsim mūžīgi pateicīgi par dzīvi kādā no bezgalīgajām *pilnīgo cilvēku sabiedrībām*, kas pastāv visā Visumā. Šīs dzīves pieredzēm, kas ir pilnīgi pretējas mūsu laimei, nav nekāda cita nolūka — mūsu augsti attīstītie radītāji/vecāki ļauj mums tās gūt mūsu pašu labumam.

2. NEPAREIZA AUDZINĀŠANA NEĻAUJ MUMS RAST PATIESU LAIMI

Lai gūtu pareizu izpratni par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*, ir ļoti būtiski iegūt pilnīgāku sapratni par to, *kā* tieši mēs iemācījāmies rīkoties tik acīmredzami pretēji tam, kā mūs *nopamatoja* mūsu radītāji. Kādēļ mirstīgie cilvēki rīkojas tik necilvēcīgi? Kādēļ gan mēs nevaram saprast, kā dzīvot mierā un vienlīdzībā citam ar citu, esot cilvēcīgiem visā, ko mēs

darām? Mēs esam guvuši panākumus un progresu savas dzīves uzlabošanā, kas šķiet, ka ir civilizētāka un augstāk attīstīta dzīve nekā mūsu priekštečiem. Tad kādēļ gan tiekšanās pēc laimes šajā dzīvē ir tāda emocionāla cīņa? Atbilde uz šiem jautājumiem rodama tajā, **kā** mūsu *nepilnīgie* vecāki mūs *nopamatoja nepilnīgajā* pasaulē.

Nekur nav pieejama pareizas audzināšanas rokasgrāmata, kas virzītu *nepilnīgos* mirstīgos pareizajā veidā, kā *nopamatot* citus *nepilnīgos* mirstīgos. Būtībā mirstīgie vecāki ir tiešā veidā atbildīgi par savu bērnu nespēju rast dzīvē laimi. Taču, ja vecāks ir atbildīgs pat to, kā tiek audzināts bērns, tad vecvecāks ir tikpat atbildīgs par to, kā tika audzināts vecāks, un tā tālāk un tā joprojām — līdz pat cilvēces pirmsākumiem. *Nepilnīgās audzināšanas* sakņu (cēloņu) meklēšana mūs atkal aizved līdz mūsu augsti attīstītajiem radītājiem. Viņi novietoja mūs uz šīs Zemes, neiejaucoties un nepaskaidrojot, kā pareizi *nopamatot* mūsu bērnus. Viņi mums to *ne*pastāstīja laba iemesla dēļ! Ja viņi to būtu pastāstījuši, mums nebūtu *nepilnīgās pasaules*, kur gūt mums nepieciešamās pieredzes.

3. ĢIMENES VIENĪBA SNIEDZ PAMATU NEPILNĪGAJAI PASAULEI

Pēc tam, kad uz Zemes bija izveidojusies *nepilnīgā* cilvēku rase, nepagāja ilgs laiks, līdz visi, kas piedzima mirstībā *nepilnīgiem vecākiem*, pasaulē ienāca *nepilnīgā* un nevienlīdzīgā situācijā. Daži piedzima lielā bagātībā un drošībā, citi — samērā ērtā un drošā vidē, taču vairums — galējā nabadzībā un dzīves briesmās. Šīs nevienlīdzības galvenais cēlonis ironiskā kārtā ir ģimenes vienība — tas, ko *nepilnīgā cilvēce* uzskata par tās lielāko spēku. Mēs jau esam pārrunājuši, kā šo „vienību" turpināšana un atbalstīšana liek mums ignorēt citu cilvēku vajadzības, atsaucoties uz mūsu pašu *ģimenes* vajadzībām un vēlmēm. „Ģimene" patiešām ir *nepilnīgās pasaules* lielākais spēks. Šīs „vienības" uzturēs cilvēci mūžam **nepilnīgu!**

4. MĒS NEMITĪGI TIECAMIES PĒC LAIMES

Mēs esam pārrunājuši, kā mūsu dzimumdziņa liek mums „mīlēt", un to, ka šīs sajūtas mūs motivē izveidot *ģimenes vienību*, radot vērtības mēru, uz kā mēs balstām savu personīgo laimi. Mēs esam mācījušies, ka „mīlestība" pati par sevi ir vēl viens veicinošs faktors, kas rada mūsu pastāvīgo nelaimīgumu. Mēs nedaudz aplūkojām „naudas" koncepciju un to, kā tā nozog mūsu sirdis, kontrolē mūsu vēlmes un valda pār mūsu esamību. Vēl mēs noteicām, ka neatkarīgi no tā, cik daudz naudas mums būtu, mēs joprojām nepieredzētu pastāvīgu laimi. Un neatkarīgi no tā, cik sekmīgi mēs apmierinātu savas bioloģiskās vajadzības caur seksu un materiālajām lietām, mums joprojām pietrūktu viens laimes puzles gabaliņš, kam nav nekāda sakara ar mūsu fiziskā ķermeņa dabisko maņu apmierināšanu. Mēs varam apmierināt visas savas fiziskās maņas, pat galējībās, un aizvien nebūt līdzsvarā ar savu *pirmsmirstīgo nopamatojumu*. Tieši šajā *Nopamatošanas procesā* mēs mācījāmies, kā cilvēcīgi izturēties citam pret citu.

Mēs nepieredzam neko tuvu tam, ko mēs pieredzējām tad, kad mūs radīja un *nopamatoja*

augsti attīstītie un pilnīgie cilvēki. *Nepilnīgajā* pasaulē mēs kā indivīdi netiekam cienīti un atbalstīti, kā tas bija tad, kad mūsu radītāji mums palīdzēja izveidot mūsu ***patieso cilvēcīgumu***. Tādēļ, kad mūsu *nepilnīgajā* pasaulē ir apmierinātas mūsu fizioloģiskās vajadzības, mēs nemitīgi tiecamies pēc pašrealizācijas. Tas nozīmē, ka mēs mēģinām atrast savu *patieso patību*, izprast savu individualitāti, apzināties savu personību un attīstīt miera un līdzsvara sajūtu saistībā ar to, *kas mēs esam*.

5. IEKŠĒJO KONFLIKTU RADA NEREĀLAS GAIDAS

Centieni atrast mūsu *patieso patību* ir nebeidzama iekšējā cīņa. Neviens mūs neciena par to, kas mēs *patiesībā* esam. Mūsu *ģimenes vienībām* ir noteiktas gaidas par mums, pat pirms mēs piedzimstam. Pasaule sagaida, lai mēs būtu tādi kā tā, nevis lai mēs būtu tādi, kādi mēs *patiešām* esam kā atsevišķi indivīdi. Tā kā neviens no mums nevar atcerēties, ka mēs dzīvojām pirms pašreizējās dzīves, mēs esam spiesti pieņemt tagadējos nosacījumus. Šie nosacījumi kļūst par mūsu vienīgo *zināmo* realitāti.

Pat tad, kad mēs atbilstam šīs iepriekš noteiktās realitātes gaidām, mēs bieži vien jūtamies nelīdzsvaroti. Tas notiek tādēļ, ka mūsu individualitāte un brīvā griba netiek cienīta un atbalstīta tā, kā tas atspoguļojas mūsu *esences* atmiņās. (Atcerieties, ka „Laime" vienkārši ir mūsu rīcības enerģijas struktūru saskaņošana mūsu pašreizējā pieredzē ar tām, kas jau uzglabājas mūsu *esencē*.) Mūsu *nepilnīgie* mirstīgie vecāki neapzinās mūs kā indivīdus. Viņi nepieņem, ka mēs *nebijām* viņu „ģimenes" loceklis kādā no mūsu iepriekšējām dzīvēm, ne arī mēs būsim kādā no savām nākamajām dzīvēm. Tādējādi galvenais iemesls traucējošām „neiederības" sajūtām ir *nopamatošana*, ko mēs gūstam šajā *nepilnīgajā* pasaulē no ***nepilnīgajiem*** **vecākiem**, kuriem nav ne jausmas, ko tie dara.

6. MIRSTĪGIE VECĀKI RĪKOJAS ATBILSTOŠI SAVIEM LAIMES MEKLĒJUMIEM

Vecāki tiecas pēc laimes tieši tāpat kā viņu bērni. Bērni sagaida, ka tiem laimi sniegs viņu vecāki, un vecāki to pašu sagaida no saviem bērniem. Daudzi cilvēki izvēlas kļūt par vecākiem nevis bērna labad, bet sevis pašu labad. Viņi vēlas gūt personīgo vērtību, ko tie nesaņem no *nepilnīgās* pasaules. Lai kompensētu *nelīdzsvarotību*, ko tie sajūt, *nepilnīgie* cilvēki rada bērnu, kurš, kā viņi *cer*, sniegs tiem vēlamo vērtību. Viņi rada *jaunu cilvēku*, kuru tie vēlas kontrolēt un mēģināt piespiest rīkoties tā, kā viņiem (vecākiem) *nepieciešams*, lai bērns rīkotos, piešķirot sev vērtību. Kad vecākiem ir bērns, tie cenšas dot bērnam itin visu, kas, *pēc viņu domām*, darīs bērnu laimīgu. Dodot bērnam visu, ko bērns vēlas, *vecāki* jūtas laimīgi, *jo šāda rīcība ir saskaņā ar tām pieredzēm, kas ir iesakņotas viņu esencē*, — tā pret viņiem izturējās viņu *pilnīgie* vecāki/radītāji.

Pilnīgajā pasaulē mūsu pilnīgie vecāki/radītāji deva mums visu, ko mēs vēlējāmies, jo tas *viņus* un *mūs* darīja laimīgus. *Pilnīgajā* pasaulē no jauna radītajiem cilvēkiem tiek uzsmaidīts, ar viņiem mīloši sarunājas un viņi tiek lutināti. Tādēļ tā ir dabiska pieaugušo reakcija — smaidīt un

mīloši sarunāties ar jaundzimušajiem. To darot, viņi labi *jūtas*! Ir dabiski, ja *nepilnīgie* vecāki atsaucas saviem bērniem līdzīgi tam, kā to dara *pilnīgie* vecāki augsti attīstītajā pilnīgajā pasaulē.

Mirstīgo vecāku vēlme būt uzmanīgiem, maigiem un rūpēties par visām bērna vajadzībām dabiski tiek *sajusta* kā „pareiza" rīcība. Šādas rīcības ir saskaņā ar enerģijas struktūrām, kas uzglabājas *esencē*, tādējādi pamatojot tās kā *labas*. Taču viņi **ne**audzina bērnus *pilnīgajā pasaulē*, un bieži vien enerģiska audzināšana un pārlieku lielas rūpes var bērnam sagādāt ļoti neizdevīgu stāvokli *nepilnīgajā* pasaulē.

7. ESOT AR IZPRATNI, NEPILNĪGIE VECĀKI VAR PALĪDZĒT SAGATAVOT SAVUS BĒRNUS PIEAUGUŠA CILVĒKA DZĪVEI

Mirstīgajiem bērniem, kuri saņem pārāk daudz uzmanības un pret kuriem izturas tā, it kā Visums grieztos tikai ap viņiem (tieši tā ikvienu no mums *nopamatoja* pilnīgie vecāki), kļūstot pieaugušiem, ir grūti pielāgoties šīs skarbās pasaules realitātei. Itin viss saistībā ar *nepilnīgo* pasauli ir pretstats tam, kā mīlošs vecāks audzina bērnu.

Ir tādi vecāki, kuri izolē savus bērnus no reālās pasaules farsa un dzīves likstām, radot emocionāli nedrošus bērnus — tādus, kas nespēj labi adaptēties kā pieaugušie. Kad *nepilnīgie* vecāki izprot, kas patiesībā ir mūsu *īstenais* mērķis, esot uz šīs Zemes, viņi labāk spēs sagatavot savus bērnus tai pasaulei, kurā tie izvēlējās radīt bērnu.

Ja mūsu augsti attīstītie vecāki sūtīja mūs šeit un sagaidīja, ka mēs pieredzēsim *pretstatu* visam tam, kas ir pilnīgs, tad arī labiem un gudriem *nepilnīgajiem* vecākiem vajadzētu sagatavot savus bērnus *nepilnīgajai* pasaulei, kad tie kļūs pieauguši. Šo sagatavošanu vajadzētu labi pārdomāt un izplānot. Pilnīgo *nepilnīgo nopamatošanu* vajadzētu veikt tā, lai palīdzētu bērnam atrast savu patību un izbaudīt to, *kas viņš/viņa ir*, kaut arī bērns dzīvo *nepilnīgajā pasaulē*. Šajā sagatavošanā nekad nevajadzētu būt pārāk daudz bērna slavēšanas, pārāk daudz kontroles un pārāk daudz *nepilnīgās* **mīlestības**.

8. PĀRMĒRĪGA AIZSARDZĪBA PALIELINA MŪSU NELAIMĪGUMU

Mūsu *nepilnīgie* vecāki aizsargā mūs no tā, kas, *viņuprāt*, nodarīs mums ļaunu. Tas, ko mūsu vecāki *domā*, ka nodarīs mums ļaunu, un tas, kas patiesībā to var nodarīt, bieži vien ir pilnīgi atšķirīgas lietas. Ja mirstīgie vecāki izprastu mūsu esamības ***patieso nozīmi*** *nepilnīgajā* pasaulē, tie tik ļoti nebaidītos un neuztrauktos par savu bērnu drošību. Mūsu *nepilnīgās nopamatošanas* gadu laikā mēs vārdu „nē" dzirdējām biežāk par jebkuru citu vārdu vai sniegto norādījumu.

Turpretī mēs nekad nedzirdējām vārdu „nē" pilnīgajā pasaulē. Tādēļ tas nav nekāds brīnums, ka mūsu vecāki izjūt *spriedzi*, kad tie saka vārdu „nē!". Viņi izjūt spriedzi tādēļ, ka enerģija, kas tiek izlietota, lai formulētu domu, kas ir pirms pavēles „nē!" izteikšanas, nesaskan (nav līdzsvarā ar) viņu pašu *esences pilnīgo* nopamatojumu.

Tomēr parasti mūsu vecākiem nav citas izvēles, kā vien teikt mums „nē". Mēs dzīvojam

nepilnīgā pasaulē, kur mūsu ķermenis krīt, nevis lidinās. Mūsu pašreizējā pasaulē bites dzeļ, nevis kutina. Mums jābūt piesardzīgiem attiecībā pret to, ko mēs ēdam, vīrusu vai bakteriālu infekciju dēļ. Mūsu *nepilnīgie* ķermeņi ir uzņēmīgi pret infekcijām. (Protams, pilnīgajā pasaulē nebija nekādu vīrusu vai baktēriju, kas mums varētu kaitēt.) Ja mūsu *nepilnīgie* vecāki mums ļautu pētīt apkārtējo vidi un mācīties pašiem no savas pieredzes, un attīstīt mūsu unikālās personības, saskaņā ar mūsu *esences* centieniem izpaust sevi mūsu rīcībās, tad mūsu *nepilnīgā* sabiedrība nosodītu tos kā nepiemērotus vecākus un paņemtu mūs projām.

9. MUMS PIEMĪT DABISKA VĒLME BŪT PAR VECĀKIEM

Kādēļ gan mūsu vecāki nolēma mūs radīt un laist pasaulē, kas, kā viņi labi zināja, radīs mums ievērojamas ciešanas? Vai tad viņi neapsēdās un nepārdomāja savas ieceres? Vai viņi neaptvēra, ka mēs pēc savas būtības pretosimies viņu „nē"? Vai tad vienas no pirmajām nesaskaņām ar mūsu vecākiem neizraisa mūsu spēja pastāvēt par sevi un teikt „nē", kad mums neļauj darīt to, ko mēs vēlamies? Vai viņi apstājās un padomāja, ka vēl viena cilvēka ienākšana pasaulē varbūt patiesībā nevienam nedos labumu, neraugoties uz to, ka, iespējams, tiem, kam nepieciešami citi, kas tiem kalpotu, būs vairāk lētā darbaspēka? Ko gan mūsu vecāki domāja, kad viņi nolēma radīt mūs?

Līdz pat nesenai pagātnei mūsu vecāki daudz *nedomāja* par bērnu radīšanu. Viņi padevās savām dabiskajām vēlmēm pēc seksa, un bērni bija viņu miesisko vajadzību apmierināšanas blakusprodukts. Turklāt vairumam sieviešu un daļai vīriešu vēlme pēc bērniem ir daudz dziļāka nekā tikai fiziskā vēlme pēc seksa. Pastāv dabiska vēlme būt vecākiem. Kādēļ? Tādēļ, ka šī pieredze ir reģistrēta mūsu *esencē* — mūs visus *nopamatoja* vecāki! Ikvienu no mums ietekmē laimes sajūta un vērtība, ko bērns mums piešķir, skatoties uz mums un izrādot vajadzību pēc mums. Dabiskā *dziņa* rast individuālo vērtību un laimi izriet no tā, ka mēs cenšamies saskaņot savas pašreizējās rīcības ar neapzināto enerģiju, kas mūsu *esencē* tiek uzglabāta kā pagātnes pieredzes. Taču, tiklīdz mūsu dabiskā vēlme būt vecākiem ir apmierināta un mēs kļūstam atbildīgi par bērniem, kurus esam radījuši, sākas konflikts, jo mums ir jānoskaidro, ko ar viņiem darīt *nepilnīgajā pasaulē*.

10. MĒS IENĀCĀM ŠAJĀ PASAULĒ, PATEICOTIES MŪSU VECĀKU BRĪVĀS GRIBAS IZVĒLEI

Senākos laikos *apzināto izvēli* radīt bērnus ietekmēja arī nepieciešamība pēc fiziskajiem ķermeņiem, kas palīdzētu rūpēties par ģimeni, — jo vairāk roku tīrumā, jo vieglāk novākt ražu. Tomēr *nepieciešamība* pēc bērnu radīšanas, kas atbalstītu ģimeni, mazinājās, kad sāka attīstīties tehnoloģijas un tās aizstāja roku darbu.

Nesenākā pagātnē cilvēkiem radās izvēle, vai radīt bērnu vai neradīt, un šo lēmumu lielā mērā motivē pilnīgi savtīgi iemesli. Neviens bērns *nepilnīgajā pasaulē* nekad netiek radīts paša bērna labad. Vienīgi augsti attīstītie, pilnīgie vecāki rada *jaunu* cilvēku šī *jaunā cilvēka* labad.

Mēs šajā pasaulē ienācām, pateicoties tam, ka mūsu vecāki tiecās apmierināt savas *pašu vēlmes* pēc laimes.

11. MŪSU PATIESĀ PATĪBA TIEK PAZAUDĒTA IZVEIDOTAJOS AIZSPRIEDUMOS

Pilnīgajā pasaulē neviens nediktē ar brīvo gribu apveltītam bērnam, ko tam *vajadzētu* darīt vai par ko tam *vajadzētu* kļūt. Ja *Nopamatošanas procesā* tiktu izmantota jebkāda kontrole vai tās paveids, indivīds zaudētu savu brīvo gribu un kļūtu par kāda cita cilvēka uzspiestās *gribas* produktu.

Savukārt ikvienam *nepilnīgajam* vecākam ir jau izveidoti viedokļi, priekšstati, aizspriedumi, vērtējumi, tradīcijas, uzskati un gaidas, ko tas nodod tālāk saviem bērniem. Bieži vien tos viņos *nopamatoja* viņu pašu vecāki, sabiedrība un kultūra, kurā viņi dzīvoja. Neatkarīgi no tā, cik ļoti mēs saceļamies, lai aizsargātu savu personīgo brīvo gribu, mūsu vecāki mums uzspiež savus viedokļus, priekšstatus, aizspriedumus, vērtējumus, tradīcijas, uzskatus un gaidas.

Diemžēl (taču tas ir saskaņā ar paredzēto mūsu mirstības nolūku) mūsu *nepilnīgajai nopamatošanai* ir milzīgi liela ietekme uz mūsu brīvo gribu mūsu *nepilnīgajā* ķermenī. Tā kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes nespēj pilnībā piekļūt mūsu *pilnīgajai esencei*, mūsu smadzenēs uzglabātās enerģijas struktūras (atmiņas) ir daudz spēcīgākas par nemainīgajām un smalkajām enerģijas struktūrām, kas uzglabājas mūsu *pilnīgi* nopamatotajā *esencē*. Mūsu *nepilnīgo* vecāku mācību un priekšzīmes enerģijas struktūras uzglabājas mūsu *nepilnīgo* smadzeņu priekšplānā un ir galvenais cēlonis, kādēļ mēs savas dzīves laikā pieredzam nelīdzsvarotību un nelaimīgumu. Rezultātā mūsu *pilnīgā cilvēcība* tiek pazaudēta mūsu sapņu un iztēles domu zemapziņas sfērā.

Mūsu pašreizējā pasaulē mēs varam tikai *sapņot* un *iztēloties* vienlīdzīgu pasauli, kurā nepastāv nekādu aizspriedumu, vērtējumu, nosodījumu, uzspiestu viedokļu, uzskatu un tradīciju. Taču, tā kā mēs varam sapņot par to un iztēloties to, šāda pasaule *ir* iespējama. Tomēr, lai nonāktu līdz šāda veida pasaulei mūsu *nepilnīgajā stāvoklī*, mums jāpielieto vairāk *domu* spēka un jāpiespiež sevi saplēst *necilvēcības* audumu, ko mūsu vecāki ir noauduši, lai apsegtu mūsu ***patieso patību***.

12. MŪSU VECĀKI NAV VAINOJAMI

Pirms mēs pārrunājam to, cik *nepareizi* mūs *nopamato* mūsu mirstīgie vecāki, mums nepieciešams saprast un pieņemt, ka tā NAV viņu vaina! Ikviens normāls vecāks vēlētos audzināt savus bērnus mierpilnā un harmoniskā pasaulē — tādā pasaulē, kurā nepastāv konflikti un nemieri un kurā bagātīgi tiek apmierinātas visas mūsu cilvēciskās vajadzības, — arī vecāki sapņo un iztēlojas!

Tomēr viņu pieredze mirstīgajā pasaulē ir tiem mācījusi ko pretēju. Viņi ir mācījušies un pārliecinājušies, ka *pilnīgā pasaule* ir tikai cerība, sapnis, nereāla utopija, ko nevar īstenot. Viņi nevaino mūsu pasaules *nepilnīgumu* par saviem viedokļiem, priekšstatiem, aizspriedumiem, vērtējumiem, tradīcijām, uzskatiem un gaidām. Viņuprāt, visas problēmas ir radījis kāds cits. Tā

kā viņi netic pilnīgās pasaules iespējamībai, viņi ir kļuvuši par galvenajiem veicinātājiem tam, *kādēļ tā tāda nav*. Viņi ir pārstājuši mēģināt *iztēloties*, kas varētu būt, jo ir ieguvuši personīgu drošību, pieņemot to, *kas ir*. Ko gan vēl varētu sagaidīt no *nepilnīgiem* mirstīgajiem vecākiem?

13. NAV IESPĒJAMS BŪT PILNĪGAM VECĀKAM *NEPILNĪGĀ* PASAULĒ

Mēs zinām, ka šī mirstīgā dzīve ir laiks, lai mēs pieredzētu *pretstatu* visam, kas ir *pilnīgs*, jo tādējādi mēs varam mācīties novērtēt visu saistībā ar cilvēka esamību. Tādēļ kļūst saprotams, kādēļ mūsu radītājiem vajadzēja nodrošināt uz šīs Zemes situatīvu vidi, kur nevienam *nav iespējams* būt *pilnīgam* vecākam. Pirmkārt, neviens no mums nespēj atcerēties, kādam būtu jābūt *pilnīgam vecākam*. Otrkārt, mums nav tāda fiziska ķermeņa un resursu, lai būtu šādi vecāki. Un, treškārt, vairums no mums izvēlējās tādus *cilvēcības tipus*, kam nav nekāda sakara ar *pilnīga vecāka lomu*. Tā kā vairākums no mums *ne*izvēlējās kalpotāja/vecāka *cilvēcības tipu*, kurš rada bērnus un kalpo tiem tika bērnu labad, *dabiski*, ka tas būtu pretēji mūsu laimei — radīt bērnus kādam citam nolūkam, nevis tādēļ, lai tie kalpotu mūsu *pašu* vajadzībām.

Mirstīgie vecāki dara vienīgi to, ko viņus *nopamatoja* darīt viņu *nepilnīgie* vecāki vai ko tiem ļauj darīt *nepilnīgās cilvēku sabiedrības*. Šie ierobežojumi un parametri atbalsta *nepilnīgās* pasaules nolūku. Tādējādi **nav iespējams ciest neveiksmi** kā mirstīgam vecākam. Būtībā tas varētu šķist saskaņā ar mūsu mirstīgās dzīves nolūku, ka, jo **vairāk** ciešanu un pretstata mieram un laimei vecāki rada bērna dzīvē, jo „sekmīgāk" viņi īsteno mērķi, kādēļ viņiem tika ļauts būt vecākiem mirstīgajā dzīvē.

14. GŪSTOT MIRSTĪGO PIEREDZI, MŪSU CILVĒCĪBA MAZINĀS

Iemesls tam, kādēļ šķiet, ka mēs mirstībā nespējam sadarboties un būt visnotaļ cilvēcīgi cits pret citu, ir rodams tajā, kā mēs šeit tikām *nopamatoti*. Mazi bērni ir cilvēcīgāki par jebkuru no mums. Kad ir apmierinātas viņu pamatvajadzības, viņi bez grūtībām smaida, un viņiem nav nekādu iepriekšizveidotu viedokļu, priekšstatu, aizspriedumu, vērtējumu, tradīciju, uzskatu un gaidu. Maziem bērniem nav iedomīga ego. Viņu īstā cilvēcība vislabāk izpaužas viņu beznosacījuma spējā piedot. Viņi nespēj turēt ļaunu prātu, *kamēr* viņiem to neiemāca tie, kuri tos *nepilnīgi nopamato*.

Maza bērna *esence* ir „enerģijas avots", kas ir atbildīgs par tā nevainības un pilnīgās cilvēcības radīšanu. Taču, kad šie mazie bērni pieaug, tas, kas tiek reģistrēts viņu fiziskajās smadzenēs, galu galā *aizsedz (aizplīvuro)* tos enerģijas līmeņus, ko rada viņu *esence*. Laika gaitā viņi kļūst tikpat *necilvēcīgi* kā tie, kuri ir atbildīgi par to, ka ļauj *nepilnīgās* pieredzes enerģijas struktūrām tikt uzglabātām viņu smadzeņu priekšplānā.

Citiem vārdiem sakot, viņu mirstībā veikto rīcību enerģijas struktūras tiek atainotas viņu *nepilnīgo* smadzeņu struktūrā kā atmiņas un pieredzes. Šī „atainošana" un „iezīmēšana" traucē viņu spējai, lai tos ietekmētu un motivētu viņu *patiesā un pilnīgā esence*. Viņu *nepilnīgo*

smadzeņu attīstība proporcionāli kavē viņu spēju rīkoties *patiesi attiecībā pret savu patību*. Jo vairāk mēs mācāmies un gūstam pieredzi mirstības *nepilnīgajā pasaulē*, jo mazāk cilvēcīgi mēs kļūstam.

Tagad mēs varam saprast, kādēļ šie dzejas vārdi ir tik loģiski:

Kad biju jauns, man likās,
Ka dzīve ir tik brīnišķa,
Īsts brīnums — tā bija skaista, maģiska,
Un putni kokos —
Tie dziedāja tik laimīgi,
Jā, priecīgi un rotaļīgi uz mani lūkojās.

Taču tad tiku aizsūtīts projām,
Lai mācītos, kā būt prātīgam,
Loģiskam, atbildīgam un praktiskam.
Un tad viņi parādīja man pasauli,
Kur es varētu būt tik uzticams,
Bezkaislīgs, intelektuāls un cinisks.

Bet reizēm, kad pasaule guļ miegā,
Un jautājumi dziļi rosās
Tik vienkāršam cilvēkam kā man —
Lūdzu, sakiet man, ak, sakiet, ko esam mācījušies.
Es zinu, tas skan absurdi,
Bet, lūdzu, sakiet — kas esmu es.

Es teicu, nu esi uzmanīgs, ko saki,
Jo viņi tevi sauks par radikāli,
Par liberāli, noziedznieku, fanātiķi.
Un vai tu neparakstīsies?
Mēs gribam, lai tu justos
Kā pieņemts, cienījams un cienīgs, pieklājīgs!

Taču naktī, kad visa pasaule dus miegā,
Un jautājumi dziļi rosās
Tik vienkāršam cilvēkam kā man —
Lūdzu, sakiet man, ak, sakiet, ko esam mācījušies.
Es zinu, tas skan absurdi,
Bet, lūdzu, sakiet — kas esmu es, kas esmu es, kas esmu es, kas esmu es.

Supertramp, „The Logical Song" (© 1979 A&M Records: Los Angeles, CA); Breakfast in America [CD].

15. AGRĀ BĒRNĪBĀ APGŪTAIS IETEKMĒ MŪSU NEPILNĪGO DABU

Mēs esam attīstījuši „loģiku" jeb „veselo saprātu", ar ko mēs pieņemam lēmumus rīkoties un ļaujam, lai ar mums rīkotos mūsu dzīves pieredzes laikā. Mūsu *nepilnīgais* **veselais saprāts** ir viedokļu, priekšstatu, aizspriedumu, vērtējumu, tradīciju, uzskatu un gaidu *apkopojums*, ko mēs esam ieguvuši savu smadzeņu attīstības laikā. Turpretim mūsu ***patiesais* veselais saprāts** tika izveidots mūsu *esencē* un iestatīts mūsu pilnīgā *Nopamatošanas procesa* laikā. Šī sākotnējā procesa laikā mēs nebijām pakļauti *viedokļiem, priekšstatiem, aizspriedumiem, vērtējumiem, tradīcijām, uzskatiem un gaidām*, kas nebija daļa no *pilnīgās* cilvēku pasaules.

Kā gan kāda daļa no *nepilnīgā veselā saprāta* „apkopojuma", ko mēs gūstam mirstībā, var būt saskanīga ar *pilnīgo cilvēciskumu*, ja ikviena tā daļa tika ***apkopota*** *nepilnīgajā pasaulē* un ievietota *nepilnīgajās* smadzenēs? Kā gan kāda daļa no jebkā, ko mēs pieredzam mirstībā, varētu tikt uzskatīta par nozīmīgu mūsu cilvēcībai, izņemot mūsu iegūto pieredzi?

Mūsu vecāki un tie, kuri mūs māca un sniedz mums mūsu „apkopojumu", nesaprot, ka mirstība **ir** *cilvēku esamības nepilnīgais stāvoklis*. Viņu vienīgā realitāte ir tā, kuru viņi apzināti apzinās un spēj atcerēties. Un ATKAL — iemesls, *kādēļ* viņi nespēj atcerēties, ir tāds, lai mums VARĒTU BŪT *NEPILNĪGĀS* DZĪVES PIEREDZE!

Itin viss, ko mēs mācāmies, itin viss, ko mēs pieredzam, un itin viss, ko mēs, mūsuprāt, zinām (pat viss mūsu viedokļu, priekšstatu, aizspriedumu, vērtējumu, tradīciju, uzskatu un gaidu „apkopojums"), **nekad** nebūs daļa no mūsu nākotnes *pilnīgajā* cilvēku pasaulē. Taču, kamēr mēs esam šeit, mirstībā, tas viss mums ir ļoti nozīmīgi. Iemesls, kādēļ mēs ciešam, ir tāds, ka mēs pieļaujam un atbalstām to, ka šo personīgo nastu *nepilnīgais apkopojums* aizsedz mūsu ***patieso cilvēcību*** un tās mums kļūst ļoti svarīgas.

16. VECĀKI TIECAS PĒC LAIMES CAUR SAVIEM BĒRNIEM

Mirstīgie vecāki tiecas ne vien pēc mīlestības un cieņas no saviem bērniem, bet arī pēc citu cilvēku apbrīna un cieņas savu bērnu *dēļ*. Kad mēs kā viņu bērni dzīvē gūstam panākumus, viņi staro aiz lepnuma!

„Mans dēls ir ārsts!" „Mana meita ir vadītāja vienā no pasaules bagātākajām un veiksmīgākajām korporācijām!" „Mans dēls ir valsts prezidents!" „Mana meita ir panākumiem bagāta aktrise!" „Mani trīs dēli ir profesionāli sportisti!" „Mana meita ar izcilību pabeidza HĀRVARDA universitāti!" … un tā tālāk un tā joprojām.

17. NEPILNĪGĀS PASAULES PANĀKUMI NEVED PIE ILGSTOŠAS LAIMES

Jebkādi „panākumi", kas gūti šajā *nepilnīgajā* dzīvē, sniedz mums iespēju pieredzēt

pretstatu visam *labajam*, kas saistīts ar cilvēcību. ***Neviens*** no šiem „panākumiem" nekad nevedīs pie pastāvīga personīgās laimes stāvokļa vai pie tāda stāvokļa, kur pret **visiem** cilvēkiem izturas vienlīdzīgi. Šajā pasaulē *nav iespējams* atrast kādu „veiksmīgu" cilvēku, kurš patiešām jūtas gandarīts un pilnīgi laimīgs. Kaut arī tie ir guvuši dzīvē panākumus, taču kaut kādā citā veidā tie ir pievīluši savu **patieso** cilvēcību — ko, starp citu, tiem BIJA PAREDZĒTS DARĪT šajā mūsu cilvēciskās attīstības otrajā etapā.

Izcelsim katru iepriekšminēto uzslavu (un ir vēl daudz citu uzslavu, kas padarītu lepnu jebkuru *nepilnīgo* mirstīgo vecāku) un aplūkosim to mūsu augsti attīstīto, pilnīgo radītāju *skatījumā*.

Mans dēls ir ārsts!

Ārsti *nenovērš* slimības un traumas; tie ārstē tās vai mēģina to darīt. Tikai nedaudzi ārsti jebkad atklās *patieso* cēloni, kādēļ rodas sirds slimība, diabēts, audzēji un vairums citu slimību. (Visdrīzāk tiem nekad nav ticis mācīts, *kā* tās novērst; un, ja visas slimības tiktu „novērstas", tad nebūtu vajadzības, lai tās kāds „ārstētu".) **Patiesajam** cēlonim, kas saistīts ar lielāko daļu slimību un to novēršanu, nav nekāda sakara ar to, kam ticis apmācīts sertificēts ārsts. Tam ir tieša saistība ar to, ko mēs ievadām savos ķermeņos.

18. KARSĒTA UN APSTRĀDĀTA PĀRTIKA NAV MUMS LABA

Mūsu ēdiens tieši ietekmē to, kā darbojas mūsu *nepilnīgais* ķermenis. Mūsu radītāji NEMĀCĪJA mums, kā gatavot mūsu ēdienu, turklāt viņi nebija paredzējuši, lai mēs ēstu karsētu pārtiku. Uz šīs Zemes nav nevienas citas radības (floras vai faunas), kas pirms ēšanas karsētu savu pārtiku. Mūsu radītāji *nebija* paredzējuši, ka mēs apstrādāsim jebko pretēji dabiskajam stāvoklim, kurā tas atrodas. Karstums iznīcina — tas nerada. Jebkura pārmērīga karstuma ietekme liek deformēties un izjukt matērijas dabiskajām saitēm, un tās nevar piepildīt to mērķi, kādēļ tās tika radītas iesākumā. Citi dzīvnieki, kuru DNS ir ļoti līdzīgi kā cilvēkiem, neiegūst sirds slimību, diabētu, audzējus un vairumu citu *cilvēku* slimību un saslimstību, JO TIE NEKARSĒ UN NEAPSTRĀDĀ SAVU PĀRTIKU!

Kad jebkuram dabiski veidotam elementu salikumam tiek pievienota enerģija siltuma veidā, tā būtība izmainās. Kad tā izmainās, tiek izjaukts nolūks, kam tas tika radīts (sniegt mūsu ķermenim *pareizu* uzturu). Dabiski iegūstamā pārtika (kas nav ne karsēta, ne apstrādāta) nodrošina enzīmu, olbaltumvielu un citu barības vielu perfekto līdzsvaru, kas nepieciešams mūsu *dabiskajam* ķermenim. Karsējot daudzi dabiskie enzīmi, olbaltumvielas un citas barības vielas tiek iznīcinātas. Pāri paliek tikai tukšās kalorijas, kas sniedz mums pietiekami daudz enerģijas, lai dzīvotu, *līdz* mēs nomirstam no sirds slimības, diabēta, audzējiem un daudzām citām slimībām vai saslimšanām.

19. NEVIENLĪDZĪBA IR IZPLATĪTA VISOS DARBU VEIDOS

Ārsti ir daudzus gadus mācījušies skolā, studējot savu mirstīgo priekšgājēju „panākumus", lai tie spētu izārstēt mūs no mūsu kaitēm un iegūtu gan naudisku, gan egocentrisku vērtību. Enerģiju, ko tie velta mācoties, tiem nodrošina pārtika, ko tie ēd. Šo pārtiku saražojam un apstrādājam mēs, pārējie (vairākums), kuriem nav spēju vai līdzekļu, lai mācītos skolā un kļūtu par ārstu. Laukstrādnieki, nodrošinot pārtiku, uztur pie dzīvības jaunos, nepieredzējušos ārstus, lai kādu dienu šie ārsti varētu uzturēt pie dzīvības laukstrādniekus.

Tās izskatās pēc līdzsvarotām *dots pret dotu* attiecībām, vai ne? Tas tā nav! Tā vietā mēs esam izveidojuši uzskaitāmo vērtību abstrakto sistēmu, kas saucas „nauda". Šajā sistēmā mēs attaisnojam to, ka ārstiem mūsu sabiedrībā tiek maksāts daudz vairāk nekā laukstrādniekiem, jo to, ko tie dara savos ārsta kabinetos, mēs *vērtējam* augstāk par to, kas tiek darīts ražas novākšanas laikā. Tā ***nav*** *vienlīdzība* un cieņa pret katru atsevišķo un unikālo cilvēku, kam ir dažādas vēlmes un spējas! Ja ironiskā kārtā ražas novācēji paturētu visu pārtiku sev un to nekarsētu vai neapstrādātu, kāda gan vērtība tad būtu ārstiem? Parasti, lai izdzīvotu, ārsti neēd to, ko rada citi ārsti. Tādēļ kura profesija cilvēkam ***patiešām*** ir vērtīgāka?

20. SLIMĪBAS IZĀRSTĒŠANA NENOZĪMĒ SAPRĀTĪGUMU

Daži mirstīgie cilvēki, kuri ir pārliecināti par to, ka pēc šīs mirstīgās dzīves pastāv cita esamība, apgalvo, ka saprāta līmenis, ko mēs sasniedzam šajā dzīvē, nodrošinās mums priekšrocības nākamajā dzīvē. Tādēļ, esot ar stingru apņēmību un patiesu vēlmi „izvirzīties", tie attaisno, piemēram, kļūšanu par ārstu, jo šķiet, ka, lai par tādu kļūtu, vajadzīgs liels „saprāta" daudzums. Tāda „saprātīguma" **īstenībā** nav — ir tikai pieredze.

Dažiem viņu personīgā *cilvēcība* liek tiem justies tā, ka tiem ir jāizmanto savas zināšanas un erudīcija, lai *izglābtu* cilvēci. Centienos izārstēt pasaules nabadzīgo cilvēku slimības tiek ieguldīts milzīgs daudzums laika un *naudas*. Taču, kad tās tiek izārstētas, trūcīgajiem cilvēkiem nav nekā, ko ēst, ne arī pajumtes, kur dzīvot, un tiem nav nekādu nākotnes cerību — kā tikai turpināt dzīvot, esot *bez cerības*. Slikti informētu ārstu *cilvēcība* rada ilgstošu postu tiem, kurus, *viņuprāt*, tie glābj; tādējādi tā ir *nepilnīgās cilvēcības* izpausme, kam nav ***patiesas vērtības*** nevienam citam kā vien ārsta ego.

Par nožēlu tiem „ārstiem", kuri tā domā, mēs jau esam aprakstījuši *pilnīgo* pasauli un *pilnīgo* cilvēka ķermeni, kam nekas nav vajadzīgs, *neviena lieta*, ko ārsts varētu apgūt mirstīgās dzīves laikā (izņemot mirstīgo pieredzi — mūsu **patiesās realitātes** pretstatu). Taču tiem cilvēkiem, kuri zina, kā novākt ražu no vīnogulāja, – šāds „saprātīguma" veids pavisam noteikti noderēs tiem, kuri kalpo sev, un tiem, kuri kalpo citiem.

Taču nav par ko uztraukties, ārsti! Jums tiks *pasniegti* visi ēdieni, ko jūs vēlaties ēst, kad jūsu vēlmes — lai jums kalpo un sniedz uzslavas par jūsu panākumiem — tiks nodrošinātas *pilnīgajā* cilvēku pasaulē!

21. FINANSIĀLA PEĻŅA MAZINA CILVĒKA VĒRTĪBU

Mana meita ir vadītāja vienā no pasaules bagātākajām un veiksmīgākajām korporācijām pasaulē!

Bagātāko un sekmīgāko pasaules korporāciju (vai jebkura uzņēmuma vai korporācijas neatkarīgi no tā lieluma) galvenās izpildpersonas (angliski — Chief Executive Officers jeb CEO) savu personīgo enerģiju velta tikai vienam vienīgam mērķim — PEĻŅA! Viņu „saprātīgumu" veido zināšanas par to, kā tiek spēlēta „dzīves spēle" attiecībā uz „*uzskaitāmo vērtību abstrakto sistēmu*", kas saucas nauda. Viņi zina, kā pelnīt naudu, izmantojot citu cilvēku darbu un kontrolējot viņu brīvo gribu. Turklāt viņi zina, kā nopelnīt *vēl vairāk* naudas, investējot un saņemot procentu maksājumus, papildus tai naudai, ko citi nopelna viņiem.

Viņu *personīgās sekmes* ir atkarīgas no viņu korporācijas vai uzņēmuma sekmēm, kas peļņu gūst no produkta, kura izgatavošanā izmantoti uz Zemes pieejamie resursi vai *paverdzinātu darba ņēmēju* sniegtie pakalpojumi. CEO rada vajadzību pēc Zemes resursu izmantošanas un tad maksā citiem, lai iegūtu tos no zemes un radītu produktu, kas apmierinātu viņu izgudroto vajadzību. Tas pats attiecas uz korporāciju un uzņēmumu pakalpojumu sektoru.

Peļņa tiek gūta pēc šāda vienādojuma: VAJADZĪBA (mīnus) PRODUKTA RAŽOŠANAS IZMAKSAS, LAI APMIERINĀTU VAJADZĪBU (vienāds ar) PEĻŅU. Jo lielāka ir „vajadzība" un jo mazākas „ražošanas izmaksas", jo lielāka ir peļņa. Pareizi izmantojot šo vienādojumu, CEO gūst sekmes tad, kad viņš vai viņa spēj palielināt vajadzību un samazināt izmaksas, lai radītu to, kas apmierinās šo vajadzību. Tādējādi *vienīgā* vienādojuma daļa, ko jebkad varēs „samazināt", ir ražošanas izmaksas. „Ražošanas izmaksas" ir līdzekļi, ko nodrošina citu cilvēku ieguldījums, kas nepieciešams, lai radītu to, kas vajadzīgs, lai apmierinātu attiecīgo vajadzību.

Atbilstoši pārfrāzējot: **CEO gūst sekmes tad, kad viņš vai viņa spēj palielināt vajadzību, tajā pašā laikā samazinot to cilvēku vērtību, kuri sniedz ieguldījumu šīs vajadzības apmierināšanā.** Citiem vārdiem sakot, tas rada vērtību sistēmu, kas saucas „darba algas", kuras var turēt pietiekami zemas attiecībā pret „vajadzību", lai varētu gūt lielāku peļņu. Kad „vajadzība" mazinās, *sekmīgs* CEO proporcionāli *samazina darba ņēmēja vērtību*, lai saglabātu plānotos peļņas apjomus. Peļņu galu galā nosaka *uzskaitāmo vērtību abstrakta sistēma, kas saucas nauda*. Jo lielāku **peļņu** CEO var iegūt korporācijas vai uzņēmuma labā, jo sekmīgāks viņš vai viņa kļūst.

Iespējams, daži lasītāji varētu justies apmulsuši sakarā ar to, kā iepriekš tika izklāstīts CEO amatpienākums un mērķis. Tomēr, to izlasot, neviens no mums nevar godīgi teikt, ka viņš vai viņa nesaprot, kā *sekmīgs* CEO mūsu pasaulē papildina mūsu mirstīgo pieredzi, pakļaujot mūs *tīrās un patiesās cilvēcības pretstatam*. Kā gan **kāds** cilvēks jebkad varētu tikt uzskatīts par **mazāk vērtīgu nekā peļņa**, kas tiek gūta no šīs Zemes resursiem?

CEO labi veic savu darbu — gan savu korporāciju labā, gan sniedzot mums vēl vienu *nepilnīgās cilvēku pasaules* aspektu. Tas, ko tie neapsver (vai varbūt tie apsver, taču nevēlas

veltīt pārāk daudz savas enerģijas, lai to apdomātu), ir fakts, ka mūsu mirstīgajā pasaulē ir ļoti *ierobežots* resursu daudzums. Tie nespēj pieņemt, ka mums visiem ir *vienlīdzīgas iespējas* radīt pašiem savu korporāciju vai izveidot pašiem savu uzņēmumu, un būt sekmīgiem tajā, izmantojot to peļņas vienādojumu, kas tika sniegts iepriekš. Ja mēs visi būtu vienlīdzīgi CEO, kurš tad apstrādātu resursus, lai apmierinātu „vajadzību", tādējādi radot peļņu? Ja mēs visi pretendējam uz vieniem un tiem pašiem *ierobežotajiem* resursiem, kurš tad paliks bez tiem, kad tie visi tiks izlietoti? Protams, tie nebūs *sekmīgie* CEO!

22. NEPILNĪGĀS PĀRVALDĪBAS KALPO PAŠAS SEV

Mans dēls ir valsts prezidents!

Nekas nav lielākā pretrunā ar cilvēces vienlīdzīgo stāvokli kā robežas, kuras mēs esam izveidojuši uz šīs Zemes, — tās mūs nošķir un savstarpēji izolē. Šīs robežas mūs sadala nācijās un rasēs, lai šķietami aizsargātu mūsu individuālās ĢIMENES VIENĪBAS. Robežas ir kā attaisnojums, lai aizsargātu resursus, naudu, iespējas un galu galā — to cilvēku brīvo gribu, kuri vēlas piekopt noteiktu dzīvesveidu. Vairums cilvēku baidās, ka, ja netiks aizsargātas *viņu nācijas* robežas, tas viss tiks zaudēts vai ārkārtīgi ierobežots.

Mēs jau esam runājuši par to valdību nepastāvību, ko mēs esam izveidojuši, cenšoties radīt mūsu pasaulē mieru un vienlīdzību. Neviena valdība nekad nav bijusi sekmīga, un neviena nekad tāda nebūs, *ja vien* tās konstitūcijā *patiešām* netiks noteikts (nevis daiļrunīgi uzrakstītās deklarācijās, bet patiesā nozīmē), ka PRET IKVIENU CILVĒKU IR JĀIZTURAS VIENLĪDZĪGI, un tad šis uzdevums ir jāīsteno!

Lai saglabātu nolūku, kādēļ pastāv šī *nepilnīgā pasaule,* tie, kuri ir izvēlējušies Saules tipa *cilvēcības tipus*, reti kad ir valstu vadītāji, prezidenti vai jebkāda cita veida vadītāji. Viņi būtu šajos amatos, **ja** mēs izvēlētos viņus kā savus vadītājus (kaut arī daži vai daudzi no viņiem atsacītos, jo tiem nepatīk pagodinājumi un uzmanība). Tomēr mēs neizvēlamies šāda veida cilvēkus ar vairākuma balsi, jo vairākums no mums vēlas, lai citi tiem kalpotu, vai kalpot paši sev. Mēs izvēlamies tādu valdības veidu, kas ir atbilstošs mūsu pašu cilvēcības tipam.

Citiem vārdiem — kaut arī politiķi apgalvo, ka kalpo sabiedrības labā, patiesībā to, kā viņi izmanto politisko spēku, motivē pašaizsardzība un īpašu interešu grupu atbalsts (kam nav nekāda sakara ar visu cilvēku vienlīdzību). Vairums valdību mūsu mirstīgajā pasaulē *kalpo pašas sev* vai liek, lai *citi tām kalpotu*. Un visvarenākās valdības, kas kalpo pati sev, kas jebkad ir izveidota mūsu mirstīgajā pasaulē, patiesi visspēcīgākās valdības, kas jebkad ir pastāvējusi uz planētas Zeme, iemiesojums ir Amerikas Savienotās Valstis — tā vēlas, lai mēs tai iztaptu („*neprasiet, ko jūsu valsts var izdarīt jūsu labā, bet prasiet, ko jūs varat izdarīt savas valsts labā*").

23. AMERIKAS DEMOKRĀTIJA IR VISSLABĀKAIS NEPILNĪGAS VALDĪBAS PIEMĒRS

Amerikas Savienoto Valstu valdība sniedz mums zīmīgu piemēru tam, kāds ir *pilnīgās* valdības **pretstats.** Lai noskaidrotu, ka tā ir patiesība, ir nepieciešams tikai pienācīgi izpētīt šīs valdības izveidošanu un saglabāšanu. Daudzi amerikāņi tic, ka mūsu radītāji ir atzinuši, „iepriekš nolēmuši" un „svētījuši" Amerikas Savienoto Valstu izveidi. Savā ziņā viņiem ir taisnība! Augsti attīstītie cilvēki nebūtu varējuši iedvesmot vēl piemērotāku nodibinājumu, kas mums ļautu pieredzēt absolūti ***nepilnīgas valdības*** sekas!

Amerikas Savienotās Valstis ir viena no jaunākajām nācijām mūsu pasaulē. Līdz tam laikam, kad tika atklāta zeme, kurā tā izveidoja savas robežas, pārējā pasaule jau bija piedzīvojusi neskaitāmas valsts pārvaldes formas. Nevienai no tām nebija izdevies radīt pastāvīgu mieru un laimi. Un, kaut arī šīs ASV valdības priekšgājējas visā pasaulē nebija radījušas neko līdzīgu *pilnīgām* sabiedrībām, tās *guva sekmes,* sniedzot daudzus citus *nepilnīguma* piemērus.

Neraugoties uz visām neveiksmi guvušajām valdībām, mūsu radītāji zināja, ka mēs nekad nebūtu pārliecināti par to, cik brīnišķīga un pilnīga ir *augsti attīstīto* cilvēku pārvaldība, kas kontrolē mūsu Visumu, **ja vien** mēs nepieredzētu tādu pārvaldību, kas ir balstīta uz tām cilvēktiesībām, kuras mēs vērtējam augstāk par visu citu, — rīcības brīvību. Līdz Amerikas Savienoto Valstu nodibināšanai nav pastāvējusi patiesāka demokrātijas forma (tas ir, valda tie, kurus izvēl vairākums). Kā tika minēts iepriekš, mums bija nepieciešams pieredzēt šo „brīvo" pārvaldības formu, lai beidzot spētu pieņemt, ka **AR BRĪVO GRIBU APVELTĪTIEM CILVĒKIEM NEVAR TIKT UZTICĒTS SPĒKS UN VARA PĀR CITIEM.**

Šis mūsu cilvēciskās attīstības pārbaudes etaps sniegs mums pietiekami daudz pierādījumu tam, kādēļ mums kā ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem nevajadzētu radīt pašiem savus likumus un pārvaldīt sevi. Lai arī daži cilvēki nekad nepiekritīs Visuma noteikumiem un likumiem, kas ietekmē mūsu rīcības brīvību, šie likumi ir tādi, kādi tie ir, kādi tie vienmēr ir bijuši un kādi tie būs vienmēr.

Esot bez brīvās demokrātijas pieredzes, kura balstās uz brīvo gribu, mums varētu būt šāds attaisnojums: *„Kā gan jūs (radītāji) zināt, ka mēs pilnībā nespētu pārvaldīt sevi, ja mums tiktu dota tāda iespēja?"* Šī iespēja, kas mums tikusi dota, ir Amerikas Savienotās Valstis. Esot ar šo iespēju, mēs esam pierādījuši, ka neatkarīgi no tā, cik liela brīvība mums ir dota (vai vismaz mēs ticam, ka mums tā ir dota), ar brīvo gribu apveltītas būtnes nodara cita citai ļaunumu un rada nevienlīdzību.

Ir svarīgi vēlreiz atkārtot:

> Ar brīvo gribu apveltīts cilvēks, kurš nosaka to, kas viņš ir, pielietojot neierobežotu un nekavētu rīcības brīvību, kādu dienu varētu nolemt, ka viņa laimei vajadzētu palielināties, ja viņš uz visiem laikiem mainītu savu pašreizējo stāvokli. Viņš varētu noteikt, ka nelielas izmaiņas šur un tur, iespējams, nekam nekaitētu; būtībā tas *varētu* radīt vairāk laimes.

Cilvēku valdību vēsturei mūsu pašreizējā pasaulē vajadzētu sniegt visus nepieciešamos pierādījumus, lai mēs saprastu, ka nav iespējams uzticēties kādam no mūsu grupas, lai tas izturētos pret visiem cilvēkiem vienlīdzīgi un izveidotu pilnīgu valdību. Nevienam no mums nevar uzticēt spēku un varu pār citiem, jo tā ir daļa no mūsu cilvēciskās dabas, ka mēs izmainām apkārtējo vidi, lai tā atbilstu mūsu *personīgajām* vēlmēm. Tomēr Visums ir tāda vide, ko nevar pārveidot, lai tā pielāgotos vai reaģētu uz kāda viena cilvēka vai vairākuma uzskatiem vai skatījumu. Jāciena un jāaizsargā **visu** cilvēku uzskati un skatījums. (Skat. 8. nodaļa, 6. sadaļa.)

Un atkal — nolūks, kādēļ mēs pastāvam šajā *nepilnīgajā* stāvoklī uz šīs Zemes, ir pieredzēt **pretstatu** visam tam, kas sniedz mums augstāko laimi. Kad šis nolūks tiks īstenots, mēs varēsim atskatīsies uz to, kā tika izveidotas Savienotās Valstis un kā tā rīkojās ar savu demokrātisko varu. Tad mēs priecāsimies par tās panākumiem, padarot efektīvākas mācības, kuras mēs apguvām saistībā ar *nepilnīgo* pārvaldību. Kaut arī mūsu radītāji būs laimīgi par to, ka mums bijusi šāda pieredze, tie nekad neatzīs *neko* no tā, ko Amerikas Savienotās Valstis jebkad ir izdarījušas, — neko!

Tādēļ kālab gan kādam vecākam vajadzētu lepoties par to, ka viņa dēls vai meita ir Savienoto Valstu prezidents? Varbūt tādēļ, ka šī mirstīgā bērna vārds kādu dienu varētu tikt veltīgi daudzināts uz Amerikas vareno kuģu korpusiem, kas tiek būvēti tikai vienam vienīgam nolūkam — iznīcināt cilvēka dzīvību.

24. MĒS KĻŪSTAM PAR VEIKSMĪGIEM AKTIERIEM, PATEICOTIES CITU CILVĒKU GAIDĀM

Mana meita ir panākumiem bagāta aktrise!

Ar aktiermākslu nodarbojas cilvēki, kuri spēj iztēloties sevi par kādu vai kaut ko, kas tie nav. Šie viltus tēli tiek radīti atbilstoši skatītāju/klausītāju iegribām un vēlmēm, kuri maksā šiem aktieriem par sniegumu.

Ikviens cilvēks *nepilnīgajā* pasaulē daudzējādā ziņā kļūst izveicīgs, radot viltus personas un tēlojot kādu vai kaut ko, kas viņš vai viņa nav. To mēs darām, lai pretī saņemtu kādu *atlīdzības veidu*. Šai „tēlošanai" ir daži ierobežojumi. Tas var attiekties uz personu, kas, lai nopelnītu vairāk naudas, *tēlo*, ka tai patīk savs darbs un ka tā ciena savu priekšnieku. Tas arī var attiekties uz visiem citiem veidiem, kā mēs „tēlojam" citu cilvēku klātbūtnē, lai mēs „iederētos" un mūs pieņemtu mūsu vienaudži. Jo lielāku *atlīdzību* mēs saņemam par to, ka esam tādi, kādi mēs neesam, un jo dabiskāk tas kļūst, jo vairāk mēs sākam ticēt, ka *mēs esam* tādi, kādi mēs *patiesībā* neesam. Vairums no mums ir kļuvuši par ļoti prasmīgiem *aktieriem* savā personīgajā dzīvē.

Nepilnīgajā pasaulē ir ļoti maz cilvēku, kuri ir brīvi no tieksmes melot par to, kas tie *patiesībā* ir, un par to, ko tie *patiesībā* vēlas darīt ar savu rīcības brīvību. Kopš sava

piedzimšanas brīža mums piemīt nosliece izpatikt saviem vecākiem un citiem cilvēkiem, kuri mums nosaka *savas* gaidas. Ja mēs nepiepildām *viņu* gaidas, mēs tiekam sodīti vai vismaz mums netiek atlīdzināts ar kaut kādu *atlīdzības veidu*. Ja mēs nevalkājam pareizās drēbes, nesakām pareizos vārdus vai nepiepildām savu vienaudžu gaidas, mēs nevaram piederēt tai cilvēku „grupai", kas *tēlo*, it kā tā pieņemtu mūs tādus, kādi mēs esam, ja vien mēs *tēlojam* līdzīgi pārējiem.

Lai tiktu pieņemti, mēs apspiežam savu *patieso patību* un paslēpjam to no citiem. Šī *patiesā patība* tiek mānīta un spēcīgi apspiesta — vispirms, lai piepildītu mūsu vecāku gaidas, un tad — lai piepildītu citu cilvēku dažādās gaidas, kuri arī *nav tādi, kādi tie ir patiesībā*! Mums visiem par laimi, mūsu *patiesā patība* ir droši un neapdraudēti aizsargāta mūsu *esences* sastāvā. Turklāt mēs varam būt ļoti laimīgi, ka neviens cilvēks nespēj lasīt mūsu domas un zināt mūsu patiesās sajūtas, ja vien mēs nepieliekam apzinātas pūles atklāt savu *patieso patību*. Ja mēs spētu lasīt cits cita domas, mūsu attiecības mirstīgajā dzīvē nebūtu ilgākas par tikai pāris minūtēm.

Mūsu identitāte — mūsu *patiesā patība* — tika *nopamatota* pilnīgajā pasaulē, kur dzīvoja tādi cilvēki, kuriem nebija nekādu gaidu attiecībā uz to, par ko mēs izvēlējāmies būt. Mēs tikām cienīti neatkarīgi no savām izvēlēm. Šo piemēroto *nopamatošanas* vidi pārraudzīja tie, kuri sagaidīja, ka mēs kļūsim par tādiem indivīdiem, kas *neiederas* vai nekļūst par kādu vai kaut ko, kas būtu *ārpus* tā, ko mēs personīgi izvēlējāmies, kā pielietot savu brīvo gribu.

Ja mēs rīkotos atbilstoši savām sirds vēlmēm un darītu to, ko mēs *patiešām* vēlamies darīt savas mirstīgās dzīves laikā, mēs galu galā justos laimīgi un emocionāli līdzsvaroti. Taču atkal — tas nebija paredzēts mūsu mirstīgās pieredzes laikā, pastiprināti apgūstot *pretstatu* tam, kas mūs līdzsvaro un dara laimīgus. Tādēļ ir tik grūti pieslēgties tās pieredzes enerģijas līmeņiem, kas ir reģistrēta mūsu *esencē*, un zināt, kas mēs *patiesībā* esam. Šī mirstīgā dzīve ir paredzēta tam, lai saprastu, ko nozīmē būt panākumiem bagātam aktierim!

25. MĒS VISI DZĪVOJAM MALDĪGĀS REALITĀTĒS

Aktiermāksla ir tikai viena no daudzajām mākslas jomām, ko cilvēki ir izgudrojuši, lai izbēgtu no ikdienas dzīves garlaicības, kas piepildīta ar sāpīgām *realitātēm*, un no bezcerīgā drūmuma, kas izjūtams tās vienmuļajā ritumā. *Nepilnīgajā* pasaulē mēs nerodam līdzsvaru, tādēļ tik daudzi no mums bēg no *realitātes* — subjektīvās uztveres un domu pasaulē, ko mēs saucam par „iztēli". Kā tika paskaidrots iepriekš, šo *fantāziju* pasauli rada mūsu *esence*. Viltus personas, kuras mēs radām, lai definētu sevi pasaulē, kurā nav nekādu galīgu robežu tam, kādiem mums vajadzētu būt, ir mūsu mēģinājums atrast savu *patieso patību*. Par to labi ir filozofējis cilvēks, par kuru tiek uzskatīts, ka viņam piemita vairāk *veselā saprāta* nekā vairumam:

> Cilvēks ir daļa no veseluma, ko mēs saucam par „Visumu", — daļa, kas ir ierobežota laikā un telpā. Tas pieredz sevi, savas domas un sajūtas kā kaut ko nošķirtu no visa pārējā — tie ir tādi kā cilvēka apziņas optiskie maldi. Šie maldi mums ir sava veida cietums, mūs ierobežojot mūsu personīgajās vēlmēs un mīlestībā tikai pret dažiem tuvākajiem cilvēkiem. Mūsu uzdevumam jābūt — atbrīvot sevi no šī cietuma,

paplašinot mūsu līdzjūtības loku, tajā ietverot visas dzīvās radības un visu dabu tās skaistumā. (Alberts Einšteins, vēstule 1950. g., citēts *The New York Post* [1972. g. 28. nov.].)

Vai tiešām *tēlošana* var padarīt kādu cilvēku līdzsvarotu un laimīgu? **Īstenā patiesība** tad tiktu atklāta godīgā, personīgā un dziļā sarunā ar jebkuru no mūsu labi atalgotajiem līdzcilvēkiem, kuri mums rada fantāzijas. Ja viņi būtu godīgi, **neviens** no šiem aktieriem neatzītu, ka tie ir pilnīgi līdzsvaroti un laimīgi, esot tādi, kādi tie ir. Vairums cilvēku slēpjas aiz narkotikām, alkohola un viltus personām, ko tie paši sev rada.

Tikai daži no mums jebkad pateiktu savam priekšniekam, ko tie *patiesībā* domā par savu darbu un viņu vadību. Kādēļ? Tādēļ, ka mūsu *nepilnīgie* vecāki ir mums iemācījuši, *kā tēlot,* un mēs nevēlamies sagādāt viņiem vilšanos, jo viņi mūsu dzīvē (vai, iespējams, *savā* dzīvē) ir ieguldījuši neskaitāmas *aktiermākslas stundas*. Turklāt mums ir nepieciešama *nauda,* ko nodrošina aktiermāksla!

26. „SPĒLES", KAS IZRAISA SĀNCENSĪBU, IR PRETĒJAS PALIEKOŠAI LAIMEI

Mani trīs dēli ir profesionāli sportisti!

Tikai dažas pieredzes ir vairāk pretējas līdzsvaram un laimei nekā spēles, kas izraisa sāncensību. Šajās spēlēs vienmēr ir divas puses, kas savstarpēji sacenšas un kuru vienīgā vēlme ir uzvarēt. Taču, kad viena puse uzvar, otra zaudē. Uzvarētājs dodas prom, juzdamies laimīgs, kamēr zaudētājs jūtas bēdīgs un nomākts.

Papildinot šo spēļu, kas tiek spēlētas, ironisko nolūku, to skatītāji nosliecas vienas vai otras puses labā. Skatītāju laimi ietekmē spēles rezultāts, pār ko tiem nav nekādas kontroles! Spēlētāji, kā arī tie, kas tos uzmundrina, vēlas tādu rezultātu, ko tie apzināti nevēlas atzīt, jo būtu pretēji pieņemamai *cilvēcības* etiķetei. Tie vēlas padarīt citus bēdīgus un nelaimīgus, jo tas paaugstina viņu pašvērtību. Tie vēlas uzvarēt!

Daudzu *nepilnīgi nopamatoto* jauniešu guļamistabās redzami viņu iemīļoto sportistu plakāti un attēli. Tie sapņo, ka kādu dienu viņi būs tikpat lieli „uzvarētāji" kā viņu sportiskie varoņi.

Sporta spēles nav vienīgās spēles, kas izraisa sāncensību un kas tiek spēlētas *nepilnīgajā* pasaulē. Arī karš ir „spēle", kas tiek spēlēta un kuras rezultāts rada zaudētājus un uzvarētājus. Līdzīgi kā sporta spēlē, jebkura kara pretējām pusēm piemīt vēlme uzvarēt, radot vairāk sāpju, posta, nāves un iznīcības savam pretiniekam, nekā tiem rada to pretinieks. „Kara spēlei" ir miljoniem skatītāju, kuri jūt līdzi un kurus tāpat ietekmē sāncensības rezultāts.

Sporta spēlē skatītāju radītais emocionālais atbalsts tiek saukts par „lojalitāti" kādu komandai. Karā šis atbalsts tiek maskēts zem vārda „PATRIOTISMS". Patriotisms ir ļoti tālu no mūsu *patiesās* cilvēcības īstenā priekšstata un nolūka. Tas mūs nošķir un liek mums attaisnot briesmu darbus, ko mēs nodarām cits citam.

27. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI NEATZĪST NEKĀDUS VAROŅUS

Mūsu emocijas nepārspējamā un vēl spēcīgākā veidā ietekmē paņēmieni, kā cilvēki godina un attēlo savus kara „varoņus". Pie istabu sienām vai citās vietās lepni tiek izliktas fotogrāfijas, medaļas un karogi, kas simbolizē vienas puses „varoņus", kamēr otra puse tiek attēlota kā algoti teroristi. Kurš patiesībā ir „varonis"? Kurš ir „terorists"? Tas ir atkarīgs no tā, par ko mēs jūsmojam. Neviens nevēlas tikt pārliecināts, ka viņa vai viņas *tuvinieks* ir terorists, tāpat kā neviens nebūs pārliecināts, ka šis cilvēks *nav* varonis.

Augsti attīstītie cilvēki nav nevienā pusē. Tie redz abas pretējās puses un ciena un atbalsta brīvās gribas beznosacījuma izmantošanu *nepilnīgajā* pasaulē. Viņu *pilnīgajā* skatījumā neviena no pusēm neuzvar un neviena nezaudē. „Zaudējuma" pieredze (un ar to saistītais emocionālais slogs) ir tas, ko mūsu radītāji uzskata par „uzvaru" — saistībā ar to nolūku un mērķi, *kādēļ mēs pastāvam nepilnīgajā* pasaulē, kurā ir svarīgi spēlēt un uzvarēt „dzīves spēlē".

Mūsu radītāji nevienu no mums nedēvē par „varoni" un nevienu — par „teroristu", un neviens no mums nav uzvarētājs, un neviens no mums nav zaudētājs. Tie redz mūs visus kā mazus bērnus, kuri mēģina radīt savu *pašvērtību, mazinot* cits cita *vērtību*. Viņi smaida, viņi raud aiz prieka, reizēm viņi pat smejas. Taču viņi nekad *nelepojas* ar kāda bērna pārākumu pār citu. Viņiem nav nekādu varoņu.

28. MIRSTĪGĀS PASAULES IZGLĪTĪBA IR VELTĪGA MŪŽĪBĀ

Mana meita ar izcilību pabeidza HĀRVARDA universitāti!

Kas gan vērtīgs var tikt iegūts, ja cilvēks, iespējams, uzvar visu pasauli un gūst panākumus itin visā, ko dara, taču šajā procesā pazaudē savu identitāti? Izglītības iestādēs, kas izveidotas *nepilnīgajā* pasaulē, nav nekā tāda, ko jebkad var iemācīties, kas saglabāsies *pilnīgajā* pasaulē, — NEKĀ! Itin viss, ko, *mūsuprāt*, mēs zinām šodien, tiks aizstāts ar citādu nākotnes *realitāti*.

Piemēram, aplūkosim dažus studiju kursus, kas tiek pasniegti *nepilnīgās* pasaules izglītības procesā.

29. NAUDA PIEŠĶIR NETAISNĪGAS UN ABSTRAKTAS VĒRTĪBAS CILVĒKIEM UN RESURSIEM

Bizness: Attiecībā uz vienlīdzību, nekas uz šīs Zemes nerada vairāk problēmu kā nauda. Visa veida nabadzība un nevienlīdzība visā pasaulē ir saistīta ar naudu. Tomēr neviens mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē nevar bez tās dzīvot!

Kad mēs sākumā tikām novietoti uz šīs planētas, tāds naudas jēdziens vispār nepastāvēja. Tāpat nebija piešķirtas kādas vērtības zemes resursiem vai cilvēkiem. Kādu laiku daudzas cilvēku sabiedrības diezgan labi izdzīvoja, apmierinot savas vajadzības, kopīgi strādājot un

izmantojot zemes resursus. Vērtības piešķiršana nederīgam akmenim, monētai vai papīra gabalam, — kura vērtība ir abstrakts mērs, ko atbalsta tikai mūsu emocionālā motivācija, ko mēs sniedzam, — ir galvenais iemesls lielākajai daļa mūsu *nevienlīdzības* problēmu.

Sociālā sistēma, kas griežas ap naudu, piešķir noteiktu vērtību mūsu brīvajai gribai un pašai cilvēka dzīvībai. Daži no mums ir *vērtīgāki* sabiedrībai nekā citi. Pret tiem no mums, kuri ir *vērtīgāki*, izturas labāk, un tiem ir lielākas iespējas tikt pieņemtiem. „Savas *patiesās patības* atrašana" un tā vērtība, kas mēs *patiesībā* esam, tiek aizvietota ar motivāciju *pierādīt*, ka *mēs esam kaut kas*, pamatojoties uz to, cik sekmīgi mēs pozicionējam sevi sabiedrībā, kura balstās uz to, cik daudz mums ir naudas.

Pilnīgajā pasaulē nav naudas vai maiņas sistēmas. Saules tipa augsti attīstītie cilvēki nodrošina visu un jebko, kas kādam vajadzīgs, bez maksas. Tas ir iespējams tādēļ, ka *pilnīgajā* pasaulē resursi ir neierobežoti. Tur nav vajadzības pēc CEO, finanšu padomdevējiem, bankām, biznesiem, korporācijām vai jebkādām citām finanšu iestādēm, kam ir kāda saistība ar naudu vai tās radīto vērtību vai devalvāciju.

30. PASAULĪGI RADĪTAIS NESNIEDZ PALIEKOŠU LAIMI

Zinātne un tehnoloģijas: Sākot ar Ēģiptē atrodamām senajām piramīdām, līdz pat augstākajiem debesskrāpjiem, kas uzcelti lielākajās pilsētās, un sākot ar pasaules lielāko monumentu veidošanu, līdz pat sarežģītu nanotehnoloģiju sīkākajām komponentēm, nekas no tā, ko mirstīgais cilvēks spēj iecerēt un izveidot uz šīs Zemes, neizturēs laika pārbaudi. Cilvēciskās izpratnes un intelekta nemitīgā paplašināšanās un dabas katastrofu un sairšanas ietekme izposta visu, ko *nepilnīgie cilvēki* nelietderīgi rada, saistībā ar izpratni par pastāvīgu un paliekošu laimi.

Pilnīgā cilvēku sabiedrība, kā arī visu lietu pilnīgā uzbūve ir **pastāvējusi vienmēr**. Tā kā pilnīgās zināšanas par šīm lietām ir pastāvējušas *vienmēr* un tie, kas to zina, ir pastāvējuši *vienmēr*, kāda gan vajadzība kādam būtu mācīties kaut ko tādu, ko nav nepieciešams mācīties, jo tas *vienmēr* ir pastāvējis, izņemot atkal to, lai varētu salīdzināt abus, lai noskaidrotu, kas ir paliekošs un kas tāds nav?

Neviena lieta, ko *nepilnīgās pasaules* vislabākie inženieri ir radījuši, rada vai radīs, nestāv ne tuvu tam, kas ir **pastāvējis vienmēr**. Augsti attīstītās lietas, kas ir **pastāvējušas vienmēr**, nebojājas, nenodilst, tās nav nepieciešams remontēt vai uzlabot, kā arī tās nekādi neietekmē daba.

Pašreizējās strukturālās, bioloģiskās, ģenētiskās vai jebkāda cita veida zinātnes pielietošana, lai projektētu, plānotu, konstruētu un uzturētu jebkādu matērijas formu, ir balstīta mūsu *nepilnīgajās* zināšanās par to, kā darbojas Visums. Gūtie panākumi un uzlabojumi šķiet brīnumaini attiecībā uz to, kā tie ietekmē mūsu ikdienas dzīvi. Taču, tā kā šo izgudrojumu pamatā ir *nepilnīgie prāti nepilnīgajā pasaulē*, **nekas**, ko tie rada, nekādi nepalielina cilvēces paliekošo un ilgstošo laimi.

31. SINTĒTISKIE PRODUKTI IZNĪCINA DABISKO ZEMI

Piemēram, viens no lielākajiem 20. gadsimta izgudrojumiem, pateicoties ķīmijas tehnoloģijām, bija plastmasu izgudrošana. Pastāv daudz dažādu plastmasu, gumijas, neilona un citu sintētisko produktu veidu. Tehnologi mācās, kā tos izmantot un mainīt, lai apmierinātu sabiedrības vajadzības un vēlmes.

Plastmasu materiāli ir izturīgi un ļoti, ļoti lēni noārdās dabiskā ceļā (ja vispār noārdās). To izmantošanas rezultātā procentuāli pieaug cilvēku atkritumu daudzums, kas piepilda zemes izgāztuves. Milzīgu ķīmiskā piesārņojuma daudzumu rada plastmasu ražošana, taču arī pēc tam, kad tās sāk sadalīties zemē, var izdalīties toksisku gāzu maisījumi, kas iznīcina dabisko vidi pat tūkstošiem gadu vēlāk.

Mūsdienu zinātniekiem nav ne jausmas par to, kas notiks ar plastmasām, kad tās daudzus, daudzus gadus dabiskā ceļā sadalīsies. Plastmasas nav zināmas pietiekami ilgu laiku, lai novērotu, kā tās sadalās izgāztuvēs, kur tās tiek izmestas. Tā tas ir attiecībā uz **itin visu** un **jebko**, kas ir nedabiski jeb sintētiski veidots, jeb, citiem vārdiem sakot, kas ir *nepilnīgo* cilvēku *nepilnīgā* intelekta produkts.

32. NEPILNĪGA ZINĀTNE SNIEDZ NEPILNĪGAS ATBILDES

Izmantosim kādu citu hipotētisku piemēru, pieņemot, ka ābols ir pilnīga pārtika un ka mēs vēlamies to saglabāt, lai varētu to ēst jebkurā laikā. *Nepilnīgā* zinātne izgudro gaisa necaurlaidīgu *plastmasas* tvertni, kas saglabās ābolu kādu laiku. Turpretī *pilnīgā* zinātne izgudro ābola mizu, kas ir ārējais slānis, ko arī var ēst un kas pasargā ābolu daudz efektīvāk nekā plastmasas tvertne.

Pilnīgie zinātnieki ir atklājuši, ka nedaudz caurlaidīgais slānis, kas saglabā ābolu, nodrošina enerģijas apmaiņu precīzā apjomā starp iekšpusē esošo sulīgo augli un tā apkārtējo vidi, lai tas saglabātu savu sākotnējo stāvokli. Ābols ir izveidots tā, lai tas negatīvi neietekmētu vidi, bet lai nāktu videi par labu neatkarīgi no tā, vai to apēd kāds dzīvnieks vai neapēd. Turklāt pilnīgajā pasaulē uzlabotais ābols izaug līdz iepriekš ieprogrammētai gatavībai un pēc tam tāds paliek, līdz tiek apēsts.

Mūsdienu zinātniskā un tehnoloģiskā augu izpēte ir ļāvusi *nepilnīgajiem* cilvēkiem atklāt veidus, kā ģenētiski izmainīt dažu pārtikas produktu struktūru, lai tie ilgāk saglabātos. Tomēr nekas no tā, ko tie rada, neatbilst pilnīga augļa *garšai*, ko paredzēts dot cilvēkam. To spēj paveikt tikai tie, kuriem ir *pilnīgas* zināšanas par to, kāds ir *pilnīgs* auglis (ābols), kāds tas *vienmēr* ir bijis un kāds tas *vienmēr* būs.

Daba pastāvēja pilnīgā līdzsvarā ilgu laiku, pirms „gudrie" (mūsu *Homo sapiens* definīcija) sāka to mainīt. Nevienam nebūtu jālepojas par to, ka spēj radīt kādu vielu, kas izposta dabu (sintētiskās plastmasas ir tikai viens no daudzajiem piemēriem).

33. MĀKSLINIECISKĀS IZPAUSMES NEPAUŽ REALITĀTI

Māksla un humanitārās zinātnes: Kā mēs jau pārrunājām, mūsu radošumu mums nodrošina mūsu *iztēle*. Radošums ir mūsu pieredzes *pilnīgajā* pasaulē atspulgs, ko mēs nespējam pilnībā atminēties, taču tomēr tas ir reģistrēts mūsu *esencē*. Vēl tika paskaidrots, ka mūsu sapņi ir nesaistīti un bieži vien nejauši mūsu apzinošā prāta (mūsu mirstīgo smadzeņu) mēģinājumi sniegt loģisku izskaidrojumu mūsu *esences* neapzinātajām un smalkajām enerģijas pārnesēm.

Humanitārās zinātnes un māksla ir veidi, kā mēs mēģinām paust savu radošumu, lai piešķirtu jēgu tam, ko mēs nesaprotam. Abstraktā māksla, līdzīgi kā visas zinātniskās teorijas un secinājumi, neatspoguļo to realitāti, ko mēs ***patiesībā*** pieredzam. Ja vairums cilvēku, kas dzīvo uz Zemes, pārstātu *izlikties* un teiktu taisnību, tie ne tikai atzītu to, ka vairums zinātnisko teoriju tiem nešķiet sevišķi jēdzīgas, bet arī to, ka mākslinieku radītajai abstraktai mākslai ir vēl mazāka jēga.

Ja tas, ko mākslinieks uzzīmē, nav līdzīgs kaut kam, kas redzams redzamajā pasaulē, godīgs kritiķis teiktu, ka mazs bērns varētu uzzīmēt to pašu. Abstraktā māksla, kas tiek izstādīta prestižās mākslas galerijās visā pasaulē un reizēm tiek novērtēta miljoniem dolāru vērtībā, mūsu vienkāršajiem priekštečiem šķistu kā pavirši otas triepieni. Taču mākslinieka*m* un tiem, kas *tēlo*, it kā tie saprastu un novērtētu mākslinieku un viņa vai viņas radīto, tā ir pilnīgs atspulgs tam, ko mākslinieks izjūt savā dvēselē.

Tā kā šie mākslinieki mēģina atrast savu *patieso patību*, radot savas mākslinieciskās izpausmes ar krāsu un otas, mūzikas, teātra un literatūras palīdzību, tās patiešām ir *patiesas* izpausmes tam, ko tie sevī atklāj, — neizprotamajam.

34. MĒS IZMANTOJAM MŪZIKU, LAI IZBĒGTU NO REALITĀTES UN SADZĪVOTU AR TO

Piemēram, mūzikas mākslinieku gadījumā — jo *vairāk apjucis* kāds cilvēks jūtas zināšanās par savu *patieso patību*, jo tālāk viņa radītie ritmi, dziesmas un skaļums ir no dabā dzirdamajām skaņām. Savukārt vienkāršā, liegā putna dziedājumā var rast aizraujošu skaņu simfoniju, kas *tīrā* dabā tiek sniegta mūsu dzirdes maņai. Šīs skaistās skaņas rada īsta (autentiska) dzīvības forma (putns), kas rīkojas saskaņā ar savu *patieso patību*, kaut arī *tam* nav „sapratnes" par sevi vai par brīvo gribu, lai sevi izpaustu *pretdabiskā* veidā.

Lai pazaudētu sevi un izbēgtu no *nepilnīgās pasaules* realitātes, mēs parasti klausāmies vienu no šādiem diviem mūzikas veidiem: tādu, kas liek mums justies līdzsvarotākiem, vai tādu, kas mūsos rada lielāku *ne*līdzsvarotību. Kad mēs klausāmies tādu mūziku, kas sniedz mums lielāku mieru, mēs mēģinām *izbēgt* no pasaules. Kad mēs klausāmies tādu mūziku, kas rada vairāk emociju, parasti rosinot (satraucot) mūsu prātu un mūsu enerģijas līmeņus, mēs mēģinām *sadzīvot* ar pasauli, kas ir spriedzes pilna. Pirmā veida mūzika ļauj mums izbēgt no *realitātes*. Otrā veida mūzika pastiprina mūsu emocijas, lai tās atbilstu *realitātei* un tādējādi mēs labāk varētu ar to sadzīvot.

Šīs otrā veida mūzikas emocionālā ietekme sagatavo mūs tikt galā ar tām realitātēm, ar kurām mēs saskaramies *nepilnīgajā pasaulē*, paaugstinot mūsu enerģijas līmeņus, lai tie atbilstu tiem, kas izveidojušies mūsu sabiedrībā. Tādēļ pieaugušo un pubertātes radītais spiediens (kas vada uz uzspiestu pienākumu pieņemt pasauli, kuru tie neradīja, un dzīvot tajā) parasti liek jauniešiem izvēlēties skaļu, absurdu vai šķietami dumpīgu mūziku. Taču, kad tie saprot, ka nav nekā daudz, ko tie varētu darīt, lai izmainītu pasauli, kurā tie dzīvo (kaut arī daudzi pieliek drosmīgas pūles, lai to izmainītu), viņu mūzikas izvēle parasti pārmainās uz kaut ko tādu, kas tiem ļauj *izbēgt* no realitātes, tuvinot tos tām skaņām, kas rodas dabā. Tādēļ, jo nobriedušāks kļūst *nepilnīgais cilvēks*, jo vairāk tas mēģina *izbēgt* no realitātes, klausoties tādu mūziku, kas līdzinās dabas skaņām.

35. DABA RADA PILNĪGAS SKAŅAS

Daba rada precīzas, simetriskas skaņu struktūras — sākot no vēju šalkoņas koku galotnēs līdz par mazākā kukainīša sanēšanai. Katrs mūzikas instruments, ko radījuši augsti attīstītie cilvēki, lai sniegtu mūziku, kuru mēs klausāmies, bēgot no realitātes, atspoguļo dabas simetriju ikvienā radītajā skaņā. Ja mēs izpētītu enerģijas struktūras, ko rada visu lietu skaņas viļņi, mēs atklātu, ka tās, kas viļņojas precīzās, simetriskās svārstībās ar perfektiem viļņu garumiem, rada tādas skaņas, kuras mums patiešām sniedz prieku. Šīs skaņas ir līdzīgas tām, kuras mēs dzirdējām savas pirmsmirstīgās *nopamatošanas* laikā.

Piemēram, augi rada simetriju to ziedu, lapu un stublāju formās. Tie ir kā dabas orķestrēts stabuļu un stīgu ansamblis. Kad augus caurstrāvo vējš, tā enerģijas pārnese rada simetriskas vibrācijas, balstoties uz to, kā katra ziedlapiņa, katra lapiņa un katrs stublājs ietekmē garām ejošos atomus, līdzīgi kā vijolniece graciozi spēlē ar savu lociņu uz perfekti noskaņotas vijoles stīgām.

Tomēr nekas, ko mūsu *nepilnīgajā* pasaulē rada māksla un humanitārās zinātnes, nebūs pat tuva tai perfektajai simetrisko ritmu saskaņai, kas atrodama *pilnīgajā* cilvēku pasaulē. Mēs varam mēģināt, cik vien vēlamies, atdarināt *dabas pilnīgumu* savā mākslā vai humanitārajās zinātnēs, taču mēs nekad nespēsim radīt ko saskanīgu ar tiem tēliem un skaņām, ko rada augsti attīstītie cilvēki *pilnīgajā* pasaulē.

36. CITU CILVĒKU SPĒJU GODĀŠANA APSLĀPĒ MŪSU SPĒJAS

Tas nebūt nenozīmē, ka mēs neturpināsim mēģināt. Tomēr problēmas rodas tad, kad mēs, mūsuprāt, esam nonākuši tik tuvu pilnībai, cik tuvu mēs to spējam. Mēs klausāmies to, ko citi ir radījuši, un pieņemam viņu pilnības atveidojumus, jo mēs domājam, ka mums nepiemīt spējas radīt *savus* individuālos priekšstatus par pilnību. Tas liek mums šaubīties un spiež mūs pakļauties neziņai — ka mēs neesam tik labi kā mūsu pasaules mākslinieki. Godājot citu cilvēku spējas, mēs radām nevienlīdzību. Godājot citu cilvēku spējas augstāk par savējām, mēs apslāpējam savas spējas, jo mēs esam pārliecinājuši sevi, ka mums tādas spējas nepiemīt.

Tomēr, lai cik ļoti kāds mākslinieks censtos, neviens šajā pasaulē nevar radīt tādas emocijas, ko izjūt mazs bērns, kas tas pēta savu apkārtējo vidi un to ietekmē katras jaunās pieredzes forma, sajūta, skaņa, garša un smarža. Mazus bērnus neietekmē tās vērtības, kas *nepilnīgajā* pasaulē tiek piešķirtas mākslai un humanitārajām zinātnēm. Tie patiešām ir *vienīgie*, kuriem ir likumīgas tiesības uz „Dzīves skolas" goda grādu, kas tiem sniedz pastāvīgu un paliekošu prieku, līdz tie tiek nosūtīti uz *mirstīgās izglītības* ***nepilnīgajām skolām***.

37. MATEMĀTISKIE VIENĀDOJUMI TIEK IZGUDROTI NEPILNĪGAS IZPRATNES DĒĻ

Matemātika: Tiek teikts, ka matemātika ir *vienīgā* **īstenā patiesība**, kas ir pieejama cilvēcei. Daži uzskata, ka matemātika sniedz perfektu risinājumu jebkuram vienādojumam. Taču problēma ar matemātiku ir nevis tās sniegtajos risinājumos, bet gan tās radītajos **vienādojumos.**

Vienādojumu var izveidot itin visam. Taču, ja ir kāds vienādojums, vienmēr ir vajadzīgs vēl cits, kas to atbalstītu. Visu matemātisko vienādojumu, to vērtību, koeficientu, logaritmu, sinusu, kosinusu, tangensu, leņķu, aploču, eksponentu un neskaitāmu citu matemātisko terminu izdomājumi ir *nepilnīgu* prātu izgudrojumi, kas radīti, lai izskaidrotu to, ko tie neizprot.

Pirms jebkura matemātiska vienādojuma izgudrošanas vispirms tiek noteikts iznākums jeb rezultāts. Kad tiek panākta vienošanās par iznākumu jeb rezultātu, tad tiek **izgudrots** *nepilnīgs, cilvēka*–veikts matemātikas pielietojums*, lai tas atbilstu šim iznākumam*. Ja iznākums ir kļūdains vai tas nav **īstena patiesība**, tad vienādojums, kas sniedz iznākumu, arī ir kļūdains un tā pielietojums ir nederīgs, izņemot to, cik daudz tas pierāda tā pamatā esošo nepatiesību.

38. MATEMĀTISKIE „LIKUMI" IR SUBJEKTĪVI

Kāds varētu teikt, ka, piemēram viens (1) banāns plus viens (1) banāns ir vienāds ar diviem banāniem. Taču kāds cits pēc papildus zinātniskiem novērojumiem varētu atklāt, ka to, ko viens cilvēks varētu uztvert kā vienu (1) banānu, kāds cits varētu uztvert kā trīs (3) atsevišķas, simetriski vienādas daļas. Tādēļ vienādojums 1 + 1 = 2 nav absolūts, un to var izmantot tikai tad, ja kāds pieņem, ka banāns sastāv tikai no *vienas daļas*. Šo vienādojumu var korekti izmainīt, lai atspoguļotu kādu citu uztveri par banāna realitāti: 3(x) = y, kur (y) ir vesels banāns un (x) ir tā daļas. Tādējādi to, ko viens cilvēks redz kā divus (2) banānus, kāds cits var redzēt kā sešus (6) banānus.

Tad uzrodas vēl kādas *nepilnīgas smadzenes*, mēģina pārspēt pirmās divas un izdomā pilnīgu atšķirīgu vienādojumu, balstoties uz pilnīgi *atšķirīgu realitāti*: „Banāna radniecisko daļu apkārtmēram jābūt vienādai ar masu, kas tiek dalīta ar enerģijas, kas tiek atbrīvota zieda pārveidošanā par augli, kvadrātsakni, tādējādi ļaujot pareizi formulēt banāna eksponenciālās vērtības, lai atspoguļotu tā patieso būtību, kad vienmēr ir nevis 1, bet 3 banāni."

Lai ko arī izgudrotu kāds matemātiķis, kāds cits var radīt „loģisku" vienādojumu, lai vai nu pierādītu, ka viņam vai viņai nav taisnība, vai uzlabotu šo vienādojumu ar citiem veltīgiem

aprēķiniem, kas visi sniedz tādu pašu rezultātu: tas, ko „ES” uztveru, ir pareizi, jo tas, ko „TU” uztver, ir nepareizi — abstraktās matemātikas niecība. Vienīgais, kas ir svarīgi vairumam cilvēku, ir tas, kā noņemt banānam mizu un apēst tajā esošo saldo augli. Tomēr ar precīzu formulu un vienādojumu var aprēķināt pat to enerģiju, kas vajadzīga, lai noņemtu mizu.

Turklāt, ja bērnam nav mācīts skaitīt vai ja tam kopš dzimšanas ir mācīts, ka zem banāna mizas atrodas trīs (3) atsevišķi banāni, tad būtu veltīgi mēģināt pārliecināt šo bērnu, ka zem mizas ir tikai viens banāns. Matemātiķis var strīdēties līdz nemaņai, ka zem mizas ir tikai viens banāns, tomēr tas nekad neizmainīs tā cilvēka domas, kurš vienmēr ir zinājis, ka zem banāna mizas ir trīs vienādas daļas.

(Tiem, kurus tas interesē: Nomizojiet gatavu banānu un pārlauziet to uz pusēm. Ielieciet savu rādītājpirkstu vienas puses lauzuma vietas vidū un jūs iegūsiet trīs atsevišķas un simetriskas banāna daļas. Tur, kur reiz bija [1], tagad ir [3].)

39. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NAV NEKĀDU KVANTITATĪVO MĒRU

Kvantitatīvie mēri ir tikpat labi kā to cilvēku izpratne, kuriem tie ir mācīti un kuri tos pieņem kā *realitāti*. *Pilnīgajā* pasaulē nav nekādu kvantitatīvo mēru. Tur nekas netiek skaitīts, jo nav tādas vajadzības. Nav iemesla, lai kāds cilvēks mēģinātu izgudrot matemātisku vienādojumu kādas problēmas risināšanai, jo tur nepastāv nekādu problēmu — lietas pastāv tā, kā tās ir pastāvējušas mūžīgi.

Daži cilvēki polemizē, ka *bez* matemātikas mēs nekad nebūtu guvuši ārkārtīgus panākumus tehnoloģijās, ko mēs kā cilvēce esam radījuši. Tie apgalvo, ka cilvēki nevarētu progresēt, ja nespētu izprast savu vidi un izmantot to savas dzīves uzlabošanai. Turklāt tie argumentē, ka „lietu izprašana” attiecas uz izpratni par aprēķiniem un to izmantošanu matemātiskos vienādojumos, ko tie ir izveidojuši, lai izskaidrotu dabā atrodamās konstantes.

Iepriekš šajā grāmatā mēs paskaidrojām, *kā* un *kādēļ* matemātiskie aprēķini, kas atbalsta Alberta Einšteina relativitātes teoriju, nav pareizi visos gadījumos. Būtu vajadzīgi daudzi sējumi ar izskaidrojumiem, taču katru un jebkuru matemātisko vienādojumu, ko jebkad izgudrojis kāds *nepilnīgs prāts*, lai izskaidrotu *nepilnīgo pasauli*, var atspēkot ar tādu izskaidrojumu, kas to padara nederīgu. Galu galā **īstenā patiesība** padarīs par novecojušām visus matemātikas veidus.

Tā kā pavisam maz mirstīgo cilvēku izprot visu lietu *īsteno realitāti, nepilnīgajā pasaulē* nevar būt nekā absolūta. Realitāte par to, ka itin viss Visumā pastāvošais ir **vienmēr** pastāvējis tādā pašā formā kaut kur citur Visumā, ir *patiesa* koncepcija, ko mūsu *nepilnīgajiem prātiem* ir ļoti grūti pilnībā aptvert. Tomēr šis jaunais Visuma uzlūkošanas veids ir loģisks un galu galā pierādīs tās vērtības, ko mēs piešķiram matemātikai, nelietderību. Matemātiķi nespēj formulēt tādu vienādojumu, kas apliecina koncepciju, ka itin viss Visumā ir pastāvējis *vienmēr*.

Tiem, kuri uzstāj, ka tehnoloģiju sasniegumi ir padarījuši mūsu dzīvi labāku, būtu labi no jauna apsvērt, kā šie „sasniegumi” tiek izmantoti mūsu mūsdienu pasaulē. Tiem ne tikai piemīt lielāks potenciāls iznīcināt citam citu (kā to parāda atomieroču un citu kodolieroču izmantošana), bet mūsu „augsti attīstīto” tehnoloģiju izmantošana, ko kultivē mūsu matemātiskie vienādojumi,

ir arī gluži pretēja tiem delikātajiem vienādojumiem, kas atrodami dabā. *Šie dabas vienādojumi* ir pastāvējuši daudz ilgāk — pirms mirstīgie cilvēki sāka izgudrot savus vienādojumus. Patiesībā *nepilnīgās* matemātikas pielietošana iznīcina gan mūs, gan pasauli, kurā mēs dzīvojam.

40. NELAIMĪGUMS PIERĀDA, CIK NENOZĪMĪGI IR PASAULĪGIE PANĀKUMI

Ja mums ir atšķirīgs skatījums uz panākumiem, kurus mūsu mirstīgie vecāki vēlas, lai mēs iegūtu, vai tur kāds brīnums, *kādēļ* viņi tiek uzskatīti par *nepilnīgiem vecākiem*? Veids, kādā viņi mūs nopamato šajā mirstīgajā pasaulē, turpina iemūžināt un nodrošināt to, ka mūsu esamības nolūks uz šīs Zemes turpina būt tieši tāds, kā mūsu radītāji bija paredzējuši, — pieredzēt visu, kas ir *pretējs* pilnībai.

Mūsu mirstīgie vecāki dara tikai to, ko tie vislabāk zina, kā darīt. Viņi mūs motivē gūt panākumus šajā pasaulē, jo šī ir vienīgā pasaule, kuru tie zina, un vienīgā pasaule, kuri tie spēj atcerēties. Dzīšanās pēc pasaulīgiem panākumiem, kā arī neveiksmes, kas saistītas ar šādu panākumu negūšanu, padara mūs ļoti nelaimīgus. Pat tad, kad daži no mums kļūst sekmīgi atbilstoši mūsu līdzcilvēku noteiktajiem standartiem, tikai nedaudzi izjūt ilgstošu prieku šajos panākumos. Šķiet, ka, jo lielākus panākumus mēs gūstam, jo vairāk mēs vēlamies gūt vēl lielākus panākumus. Kad panākumu latiņa ir pacelta līdz kādam noteiktam līmenim, tie vairs netiek uzskatīti par „panākumiem", ja vien mēs netiecamies tālāk un nepārsniedzam šo latiņu. Tādējādi „panākumu latiņa" vienmēr ir mainīga un tiek celta augstāk par kāda cilvēka iepriekšnoteiktām gaidām par tās augstumu. Neviens no mums nevar būt gandarīts par panākumu augļiem, jo panākumu definīcija ir allaž mainīga.

Viss, ko mūsu mirstīgie vecāki dara, ir mums labs ne tikai ilgtermiņā, bet tas ir labs arī viņiem īstermiņā. Kad *nepilnīgie vecāki* redz *patieso* ietekmi, kas pasaulīgajiem panākumiem ir uz viņu bērniem un uz pārējo pasauli, tiem varētu rasties lielāka nosliece izvērtēt savas gaidas par panākumiem un saskatīt to kā neizdošanos palīdzēt saviem bērniem atrast mieru, laimi un savu *patieso patību*. Kad mēs sāksim saprast, ka ***patiesa*** laime nepastāv tādās lietās, kas tiek ārēji motivētas ārpus mūsu „patības", mēs būsim labākā stāvoklī, lai kā panākumus pieņemtu tikai to, kas apmierina „patību" un neko citu. Jāpatur prātā, ka ***patiesu panākumu*** mēraukla ir pastāvīga un paliekoša laime.

Mūsu pašreizējā pasaulē ir cilvēki, kuri, *liekas*, gūst panākumus. Godīgi izvērtējot šo cilvēku dvēseles sajūtas, izrādītos, ka *neviens* no viņu panākumiem *ārpus viņu patības* tiem nesniedz ilgstošu personīgo laimi. Īstenībā tikai pavisam nedaudzi (ja vispār kāds) cilvēki patiešām ir sasnieguši patiesas laimes stāvokli. Ar to pietiek, lai mēs būtu pārliecināti par to, ka pasaulīgie panākumi nav nozīmīgi **patiesās patības** īstenošanā (realizēšanā).

41. MĒS NEESAM PILNĪBĀ ATBILDĪGI PAR SAVĀM NEPILNĪGAJĀM RĪCĪBĀM

Atkal — nekas, ko mēs darām šajā dzīvē, mūsu radītāju skatījumā netiek uzskatīts par

neveiksmi. Viņi bija tie, kuri pieļāva šo *nepilnīgo* pasauli mūsu labumam. Tas, kā lietas ir iestatītas, padara par *praktiski neiespējamu* to, lai mēs radītu *pilnīgu* pasauli, kur rast paliekošu laimi, ko mēs vēlamies. Ja mēs neesam atbildīgi par savas cilvēciskās dabas *nepilnīgumu*, kā gan mēs varam būt atbildīgi par mūsu rīcībām *nepilnīgajā pasaulē*?

Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkus, kuri savu brīvo gribu izmanto vienīgajā veidā, kas ir saskaņā ar viņu personīgo laimi, nevar turēt *pilnīgi* atbildīgus par *šķietami* „briesmīgām" lietām, ko tie nodara citiem. Tas, ko viņi dara, *patiešām* nav briesmīgi! Tomēr viņu rīcības pastiprina pierādījumus tam, ka viņu īpašajam *cilvēcības tipam* nekad nevajadzētu uzticēt varu pār citiem. Mirstīgā dzīve ir pārbaudes laiks, kurā šie *cilvēcības tipi* pierāda, ka tiem nevar tikt uzticēta šāda veida vara. Tādējādi viņu rīcības ir saskanīgas ar to nolūku, kādēļ viņi pastāv savas cilvēciskās attīstības otrā etapa laikā.

42. PILNĪGAJĀ PASAULĒ CILVĒKS RADA PIEREDZI

Pats svarīgākais jautājums, ko var uzdot, lai noteiktu mūsu individuālo atbildību par savas brīvās gribas izmantošanu un rīkošanos saskaņā ar to, ir šāds:

VAI PIEREDZE RADA CILVĒKU, VAI ARĪ CILVĒKS RADA PIEREDZI?

Pilnīgajā pasaulē cilvēka brīvā griba rada visas pieredzes; tādēļ mēs esam atbildīgi par to, ko mēs darām. Savukārt *nepilnīgajā* pasaulē, kur cilvēka brīvo gribu bieži vien traucē kāda cita cilvēka brīvā griba, pieredze rada „mirstīgo personu", tādējādi lielā mērā atbrīvojot mūs no atbildības par mūsu rīcībām šajā dzīvē. Kā gan kāds no mums varētu tikt turēts pilnīgi atbildīgs? Vai mēs esam atbildīgi par to, ka piedzimstam tādā ģimenē, kurā vecāki mūsu prāta paradigmās ieaudzina fanātismu un aizspriedumus, kas attiecīgi motivē mūsu rīcības?

Mēs nelūdzām, lai tiktu radīti. Šajā sakarā mums nebija izvēles. Atbildība par brīvo gribu, ar ko mēs izvēlamies savas rīcības un kļūstam tādi, kādi mēs esam, gulstas vienīgi uz tiem, kas mūs radīja. Tieši tādēļ augsti attīstīto cilvēku atbildība ir tik ārkārtīgi būtiska — **pareizi** *nopamatot* no jauna radītos cilvēkus. Tas, kā mēs tiekam *nopamatoti,* veido *pamatu* tam, kā mēs izvēlamies pielietot savu brīvo gribu. Tādēļ tas ir tik būtiski — tikt pareizi *nopamatotiem pilnīgajā* cilvēku pasaulē. Un tādēļ, ka bija paredzēts, lai mēs pieredzētu savas *nopamatotās cilvēcības pretstatu*, mēs arī varam saprast, kādēļ mums tika ļauts tikt **nepareizi** *nopamatotiem nepilnīgajā* pasaulē.

KOPSAVILKUMS

Dzīvi mūsu *nepilnīgajā pasaulē* mēs sākām kā bezrūpīgi bērni, kuri savā apkārtējā vidē guva lielu laimi. Šī bezrūpība ilga ļoti īsu laiku, līdz gaidu radītā spriedze sāka mūs pārveidot par *nepilnīgiem cilvēkiem*. Kļūstot pieaugušiem (novecojušiem maziem bērniem), mums ir grūti

pieredzēt tādu laimi un bezrūpīgu dzīvi, kāda mums bija kā maziem bērniem. Nekas no tā, ko mūsu *nepilnīgie vecāki* mums mācīja, kā arī nekas no tā, ko vēl mēs mācījāmies un pieredzējām savas mirstīgās dzīves laikā, nesniedz mums tādu bērnam piemītošu laimi, kādu mēs visi vēlamies. Vienīgais, ko mēs gūstam no esamības *nepilnīgajā pasaulē* (ko varētu uzskatīt par ilgstošu un paliekošu), ir salīdzinoša pieredze, kas mums kādu dienu būs vajadzīga, lai mums palīdzētu apzināties, kas ir *patiess* prieks.

Atzīstot pasaulīgo panākumu niecību, sniedzot mums tādu laimi, kādu mēs vēlamies, mums nevajadzētu būt grūti piekrist dažiem Alberta Einšteina izteikumiem, kurš bija viens no slavenākajiem (un kurš tika pasaules plaši pieņemts par *sekmīgu* un *izglītotu*) mirstīgajiem, kas jebkad ir dzīvojis:

> Mēs nevaram atrisināt problēmas, ja izmantojam to domāšanu, kura šīs problēmas radīja. … Veselais saprāts ir aizspriedumu krājums, kas iegūts līdz astoņpadsmit gadu vecumam. … Vienīgā patiesā vērtība ir intuīcija. … Izglītība ir tas, kas paliek pāri pēc tam, kad cilvēks ir aizmirsis visu, ko mācījies skolā. … Divas lietas ir bezgalīgas: Visums un cilvēka muļķība; un es neesmu pārliecināts par Visumu. … Ciktāl matemātikas likumi attiecas uz realitāti, tie nav noteikti; ciktāl tie ir noteikti, tie neattiecas uz realitāti. … Dižgari allaž ir saskārušies ar spēcīgu pretestību no viduvējībām. Viduvējības nespēj to saprast — kad cilvēks nevis neapdomīgi pakļaujas pārmantotiem aizspriedumiem, bet gan godīgi un drosmīgi pielieto savu saprātu.
>
> — Alberts Einšteins

Mūsu grūtības dzīvē rodas no mūsu nespējas precīzi noskaidrot, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam* uz šīs šķietami mazās un nenozīmīgās planētas, ko mēs saucam par Zemi. Mūsu priekšstati citam par citu un pašiem par sevi ir veidojušies neziņā. Mēs baidāmies cits no cita un paliekam nošķirti un izolēti, jo mēs nespējam pārliecinoši vienoties par to, kas mums ir līdzīgs. Mūsu visu līdzības vieno fakts, ka ikviens no mums ir unikāls un neatkarīgs indivīds, un mūsu radītāji ir mūs apveltījuši ar spējām rīkoties atbilstoši savai unikalitātei un individualitātei.

Ikviena cilvēka prātā ir maz šaubu par to, ka mūsu pasaule atrodas tālu no pilnības, pēc kā ilgojas mūsu sirdis. Mūsu lielākajai cerībai būtu jābūt tādai, lai kādu dienu mēs patiesi spētu saprast, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*. Ja mēs spējam pieņemt gudros nolūkus, kādēļ pastāv mūsu *nepilnīgā* pasaule, mēs varam pieņemt šo pieredzi, nevis stresot par to. Mēs sāksim saprast, cik sarežģīti vienoti mēs esam cits ar citu un ar pārējo Visumu. Mēs sapratīsim, ka mēs neesam vieni savos pūliņos atrast sevi, bet ka ikviens cilvēks ir tikpat nedrošs, nepārliecināts un apjucis par mūsu *nepilnīgo pasauli* kā mēs. Ikvienam cilvēkam visā Visumā ir jāiziet caur šo pašu cilvēciskās attīstības otro etapu, kurā mēs pašlaik atrodamies. Esot vienoti, mēs varam rast spēku, lai izturētu savas *ciešanas*.

Zināšanas par šīm **īstenajām patiesībām** par CILVĒCISKO REALITĀTI nostāda mūs labākā situācijā, lai veiktu tādas izvēles, kas var pārmainīt mūsu pasauli par jaunu pasauli, jeb precīzāk — atpakaļ par *pilnīgo pasauli*, kurā mēs reiz dzīvojām. Šī cerība uz *labāku* pasauli ir

daļa no *mirstīgā* cilvēka esības. Šīs cerības padarīšana par *realitāti* ir daļa no *pilnīgā* cilvēka esības!

15. NODAĻA Mūsu patiesā realitāte

Realitāte ir tikai ilūzija, kaut arī tā ir ļoti noturīga.
— Alberts Einšteins

1. MĒS APVIENOJAMIES, LAI UZZINĀTU VAIRĀK PAR MŪSU PASAULI

Šķiet, ka cilvēce virzās uz vienotāku pasauli. Mūsdienu sakaru tehnoloģijas ļauj mums noskaidrot visu, kas ir zināms par pasauli, kurā mēs dzīvojam. Vispasaules tīmeklis (internets) būs (ja tas jau tāds nav) galvenais avots, kurā cilvēki smelsies informāciju, kas tos izglītos par pasauli — pat par realitāti. Būt „izglītotam" nozīmē, ka cilvēks ir ieguvis zināšanas. „Zināšanas" ir informācija, kas tiek uzglabāta mūsu prātā, kurai var piekļūt viegli un bez pūlēm. Tā ir faktu, ideju, patiesību, priekšstatu un principu sakopojums, kas nosaka to, kā cilvēks domā. Tas, kā mēs domājam, motivē mūsu rīcību. Tām zināšanām, kuras mēs līdz šim esam ieguvuši mūsu apzinātās mirstīgās esamības uz šīs Zemes laikā, nevar būt liela vērtība attiecībā uz mūsu kā vienotas cilvēces panākumiem, jo rīcības, kuras izriet no mūsu zināšanām, līdz šim vēl nav vienojušas mūs mierā un saticībā.

2. NEPASTĀV VIENOŠANĀS PAR TO, KAS IR UN KAS NAV PATIESĪBA

Par nelaimi mūsu cilvēcei, ir pavisam maz (ja vispār ir) faktu, ideju, patiesību, priekšstatu vai principu, kuriem mēs visi piekrītam. Daži „gudrie" ir secinājuši, ka tāda **īstenā patiesība** nemaz nepastāv. Viņi pieņem, ka visu cilvēcisko zināšanu pamatā ir indivīdu personīgie viedokļi un priekšstati, kuri ir uzkrājuši vienojošus faktus, idejas, patiesības, priekšstatus un principus. Esot ar šādu personīgo zināšanu bagāžu, katrs cilvēks izgudro savu *paša* patiesību. Tos, kuri šādi domā, varētu uzskatīt par *gudriem*, balstoties uz to, ko mums ir ļauts zināt *nepilnīgajā* pasaulē. Tā ir patiesība, jo mēs spējam iegūt tikai tādas zināšanas, kas mums nepieciešamas, lai piepildītu to mērķi, kādēļ mēs pastāvam *nepilnīgajā pasaulē*.

Taču, kad mēs saprotam mērķi, *kādēļ mēs pastāvam*, kļūst skaidrs, ka visas zināšanas, ko mēs iegūstam *nepilnīgajā pasaulē*, ir nederīgas *pilnīgajā* pasaulē. Mirstīgajā pasaulē nav iespējams visiem par visu vienoties. Tādēļ, lai aizsargātu mūsu personīgos viedokļus un uzskatus, mēs radām *nepilnīgo pasauli*, kura sniedz mums iespēju pieredzēt visu lietu pretstatu.

3. NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ NEKAS NAV ĪSTENA REALITĀTE

Mūsu esamības uz šīs Zemes izaicinājums ir tāds, ka mēs esam aizmirsuši visu par savu *nopamatošanas esamību* un esam kļuvuši kā mazi bērni, kuri neko nezina par savu jauno vidi. Mazi bērni, atstāti vienatnē, attīsta paši savu individuālo realitāti. Viņi to balsta nevis uz to, ko

citi nosaka par realitāti, bet drīzāk uz to, ko katrs no viņiem kā ar brīvo gribu apveltīta būtne rada kā *savu* realitāti. Mūsu individualitātei tiekot ietekmētai *nepilnīgajā* pasaulē, mūsu realitātes mainās. Mūsu individuālā realitāte veidojas un tiek balstīta uz to „informāciju", kuru mēs saņemam mirstīgās pieredzes laikā.

Šīs dzīves mērķis ir pieredzēt tādu esamību, kas ir *pretstats* vislabākajai cilvēciskajai pieredzei — tādai, kas sniedz pilnīgu un pastāvīgu prieku. Tādēļ vajadzētu šķist loģiski, ka nekas no tā, ko mēs mācāmies uz šīs Zemes, — neviens fakts, neviena ideja, neviena daļiņa no mirstīgās esības patiesības, priekšstatiem vai principiem — nevar būt ***īstena realitāte.*** (*Īstena realitāte* tiek definēta kā **īstena patiesība**, ko rada tās zināšanas, ko iegūst cilvēki, kuri dzīvo visaugstāk attīstītajā cilvēku pasaulē, ko mēs uzskatām par *pilnīgo cilvēku pasauli*.)

4. ĪSTENĀ PATIESĪBA NEKAD NEMAINĀS, UN TAI PIEKRĪT VISI AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI

Īstenā Patiesība (ar lielo burtu „P") ir jebkas, kam piekrīt ikviena brīvi domājoša un ar brīvo gribu apveltīta (ne-aizplīvurota/ne-mirstīga) cilvēciska būtne Visumā. Tas ir kaut kas, ko neviens no mums savā pilnīgajā stāvoklī, esot pilnīgi godīgiem, nevarētu noliegt.

Īstenā Patiesība nekad nemainās. Tai neko nevar pievienot vai atņemt. Tā ir vienāda visā Visumā; un jebkur, kur ir atrodami augsti attīstīti, pilnīgoti cilvēki, nepastāv nekādu domstarpību par tās saturu un faktu pārliecinošo izklāstu.

5. MIRSTĪBAS LAIKĀ NEVIENS NEZINA ĪSTENO PATIESĪBU

Balstoties uz iepriekš sniegto **īstenās patiesības** izskaidrojumu, mums vajadzētu būt viegli pieņemt, ka viena no mūsu mirstīgās esamības realitātēm, kurai mēs visi varam piekrist, ir tāda, ka **neviens** nezina **īsteno patiesību**. Ikviens no mums pārliecina sevi, ka tas, ko mēs personīgi pieņemam kā patiesību, ir **īstena patiesība.** Taču, kad mēs tiekam spiesti aplūkot citu cilvēku patiesības un salīdzināt tās ar savējām, vienīgā aizsardzība mūsu pārliecības integritātei ir mūsu stūrgalvība pieņemt, ka mums varētu nebūt taisnība. Mums ir jāpieņem **īstena patiesība**, ka līdz šim laikam mūsu mirstīgās dzīves uz šīs Zemes laikā nav bijis tāda absolūta, konkrēta „fakta", kas nebūtu mainījies vai kuram nebūtu pievienots kāds cits „fakts", vai kāda daļa no tā nebūtu no jauna pārskatīta.

6. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI ZINA ĪSTENO PATIESĪBU

Īstenā patiesība nevar mainīties, un tā vienmēr ir bijusi tāda pati, un tā vienmēr būs tāda pati. Tādējādi var tikai loģiski secināt, ka Visuma visaugstāk attīstīto cilvēku sabiedrību fakti, idejas, patiesības, priekšstati un principi ir tuvāk *īstenajai patiesībai* nekā tas, kas tiek pieņemts kā realitāte mazāk attīstītās pasaulēs. Ja mēs spējam spriest, ka šīs augsti attīstītās sabiedrības ir attīstījušās līdz pašreizējam izpratnes un zināšanu līmenim biljoniem gadu ilgas pieredzes laikā,

tad mēs varam pieņemt, ka tas, ko viņi zina par cilvēku dzīvi, ir daudz pārāks par to, ko mēs pašlaik zinām vai ko mēs spējam noskaidrot.

Augsti attīstītie cilvēki ir apveltīti ar brīvo gribu tāpat kā mēs. Viņiem tāpat kā mums ir raksturīgi meklēt visu, ko var uzzināt par itin visu, kas ir uzzināms Visumā. To zinot, mēs varam droši pieņemt, ka tas, ko šie augsti attīstītie cilvēki ir noskaidrojuši, ir **vienīgā īstenā patiesība,** kas pastāv Visumā. Turklāt, ja viņu secinājumi par patiesību ir palikuši neapstrīdēti un nemainīgi bezgalīgi ilgu laika periodu, tad mēs varam būt droši, ka viņu realitāte **ir** vienīgā ***īstenā realitāte*.**

Līdzīgi kā mums arī viņu spējas nav ierobežotas, lai radītu pašiem savu realitāti. Taču viņi ir atraduši tādu *faktu, ideju, patiesību, priekšstatu un principu* kopumu, kas nav izmainījis viņu realitāti bezgalīgi ilgā viņu esamības laika posmā. Tā kā viņi nav atraduši Visumā neko tādu, kas būtu pretrunā ar viņu *faktiem, idejām, patiesībā, priekšstatiem un principiem*, tad nav nekā cita, ko viņiem vajadzētu mācīties vai pieredzēt, kas papildinātu vai mainītu tās zināšanas un izpratni, ko viņi jau ir ieguvuši.

7. MIRSTĪGĀ PIEREDZE VAR VADĪT UZ ĪSTENU PATIESĪBU

Ja mēs kā cilvēce turpināsim mācīties un pieaugt pieredzē un zināšanās, nav nekādu šaubu, ka pat pēc neilga 100 gadu perioda mēs būsim daudz gudrāki un zinošāki, nekā mēs esam tagad. Šai koncepcijai (ka mēs pastāvīgi kļūstam aizvien zinošāki) *vajadzētu būt* daļai no **īstenās patiesības**, kurai mēs visi varam piekrist, pielietojot savu kolektīvo veselo saprātu, neraugoties uz mūsu nesaskanīgajām personīgajām realitātēm.

Neviens godīgs cilvēks nevarētu teikt, ka ar katru nākamo desmitgadi mirstīgie cilvēki neiemācās un neiegūst vairāk zināšanu. Vairums pieredžu, kas mums ir šodien, mūsu priekšteči pirms 100 gadiem nepieredzēja; tāpat arī mūsu šodienas pieredzes nebūs tādas pašas kā mūsu pēcteču pieredzes pēc 100 gadiem nākotnē.

8. ŠODIENAS REALITĀTE NAV RĪTDIENAS REALITĀTE

Šodienas *fakti, idejas, patiesības, priekšstati un principi* nebūs tādi paši kā rītdien; tādējādi tās realitātes, kuras mēs pieņemam šodien, nebūs tādas pašas realitātes kā rītdien. Taču, ja mēs bezgalīgi ilgu laiku turpinām pastāvēt nākotnē, mūsu prātiem vajadzētu šķist loģiski, ka kādu dienu mums varētu būt iespējams zināt visu, ko vien var zināt par itin visu, un sasniegt tādu stāvokli, kurā mūsu realitāte vairs nemainās, tādējādi kļūstot par ***īstenu realitāti***, kas atbalsta **īsteno patiesību.**

Diemžēl vairāk piemēru par **īsteno patiesību**, kas nekad nemainās un kā attiecas uz mūsu pašreizējo pasauli, nevar tikt sniegti, jo mēs dzīvojam *nepilnīgā* pasaulē, kur mūsu izpratne ir pastāvīgi mainīga.

9. ĪSTENĀ PATIESĪBA IR VIENMĒR PASTĀVĒJUSI UN VIENMĒR PASTĀVĒS TĀDA, KĀDA TĀ IR ŠODIEN UN KĀDA TĀ IR BIJUSI VIENMĒR

ĪSTENĀ PATIESĪBA, kā tā ir izklāstīta šajā grāmatā, ir tāda, ka vienmēr visā Visumā ir pastāvējušas cilvēku sabiedrības, kas nemainās, neattīstās jeb neprogresē, izņemot savas personīgās pieredzes paplašināšanā. Tie, kuri dzīvo šajās sabiedrībās, zina itin visu, kas vien ir zināms par visu, ko var zināt Visumā. Šādi pilnīgi cilvēki ir pastāvējuši vienmēr, un šādas cilvēku sabiedrības pastāvēs *vienmēr*.

Mirstīgajiem (*nepilnīgajiem cilvēkiem*) ar saviem ierobežotajiem prātiem ir ļoti grūti izprast mūžīgās dzīves (tādas, kas vienmēr ir bijusi un vienmēr būs) koncepciju. Vienīgais veids, kā mēs varam padarīt loģisku *īsteno realitāti,* ka šīs būtiskās cilvēku sabiedrības patiešām pastāv, ir pielietojot to, ko mēs jau zinām no savas pašreizējās pieredzes. Mēs jau esam aplūkojuši ideju par to, ka cilvēki ar katru dienu turpina attīstīties un aizvien vairāk un vairāk uzzināt par sevi, savu pasauli un Visumu, kurā tie pastāv. Apsvērsim iespēju, ka kādu dienu, pēc pieredzes miljoniem gadu garumā, pēc tādu tehnoloģiju atklāšanas, ar kurām mūsu pašreizējās tehnoloģijas salīdzinājumā šķitīs „primitīvas", mēs galu galā nonāksim pie pilnīgas un nemainīgas visu lietu izpratnes.

Mēs varam vai nu pieņemt faktu, ka **īstenā patiesība**, kas atrodama augsti attīstīto cilvēku pasaulēs, ir *vienmēr pastāvējusi* un ir tāda pati vakar, šodien un mūžīgi, un to nevar izmainīt, vai arī mēs to varam uzlūkot citādi un pieņemt, ka mēs pašlaik turpinām attīstīties un ka kādu dienu mēs zināsim visu, kas ir zināms par itin visu. Neatkarīgi no tā, kā mēs uz to raugāmies, galīgā *īstenā realitāte* ir tāda, ka **ĪSTENĀ PATIESĪBA patiešām** pastāv! Tomēr tās atrašana *nepilnīgajā pasaulē*, kas paredzēta, lai tā būtu apslēpta no mums, ir īsts izaicinājums.

10. MALDĪGO REALITĀTES SAJŪTU IETEKMĒ CITU CILVĒKU REALITĀTE

Nevienā mācību grāmatā un nevienā no pasaules prestižākajām koledžām un universitātēm nav tādas informācijas, kas augsti attīstīto cilvēku skatījumā būtu **ĪSTENA PATIESĪBA**. Tās „patiesības", kas mums tiek *mācītas*, lai mēs tās pieņemtu kā „realitāti" (un kuru apguvei mēs tērējam daudz naudas), ir *nepilnīgu* prātu *nepilnīgi* pieņēmumi. Tie cilvēki šajā *nepilnīgajā pasaulē,* kuri paļaujas uz izglītību, mācību grāmatām, vēsturiskiem dokumentiem, laikrakstiem, ziņu reportāžām, žurnāliem un vislabākajām grāmatām, kuras sarakstījuši paši slavenākie mūsdienu autori, vai uz interneta informāciju, kas nemitīgi paplašinās, **nekad** neatradīs **īsteno patiesību**.

Šie cilvēki ir pilnībā atkarīgi no aizspriedumiem, kas viņu prātos izveidojušies no mūsdienu vai vēsturiskajiem *faktiem, idejām, patiesībām, priekšstatiem vai principiem*. Vairumam cilvēku uz Zemes iepriekš minētais ir *vienīgais* zināšanu avots. Pat tos cilvēkus, kuri domā, ka ir progresīvi domājoši un domā paši, tomēr ietekmē citu *nepilnīgo* cilvēku domas un

pieredzes un pasaules, kurā mēs dzīvojam, pašreizējās vai pagātnē pieņemtās realitātes.

11. PĀRMAIŅAS NORĀDA, KA MIRSTĪGIE NEZINA ĪSTENO PATIESĪBU

Tā kā mēs esam pieredzējuši to, ka mūsu izpratne laika gaitā mainās, mēs apzināmies, ka mūsu zināšanas pastāvīgi ir jāatjauno, pretējā gadījumā tās tiks pazaudētas vai novecos, paliekot pagātnes neziņā. Mēs nevaram paļauties, ka tas, ko citi ir uzrakstījuši, ir patiesība, jo katrs autors var pasniegt patiesību tā, kā tā ir veidojusies viņa vai viņas prātā. Un pilnīgi droši ir tas, ka viņu *patiesību* ir ierobežojusi attiecīgā laika *nepilnīgās* pasaules zināšanu trūkums.

Savos centienos atrast patiesību mirstīgie cilvēki velta daudzas savas dzīves stundas, pētot citu cilvēku uzskatus un ieklausoties tajos. Piemēram, internetā ir neskaitāmas vietnes, kurās tie, kuri cenšas piešķirt vērtību savai pašu realitātei, raksta: „Vēsturisks fakts ir tāds, ka …". Tāda „vēsturiska **fakta**" nemaz nav. Tie ir tikai autoru viedokļi, kuri lielākoties nemaz nav bijuši klāt attiecīgā notikuma brīdī, par ko tie paziņo, ka ir pilnvaroti izteikties.

Viens „vēsturisks fakts" ir tāds, ka planēta Zeme ir plakana. Vēsturiskajos pierakstos ikviens var atrast daudzus apgalvojums, ka šis „fakts" ir patiess. Tolaik dzīvojošiem cilvēkiem šo „vēsturisko faktu" stādīja priekšā zinātnieki un „gudrie", un tā bija viņu *vienīgā realitāte*. Tomēr vienmēr ir bijuši daži cilvēki, kuri nav piekrituši pašreizējai realitātei un veidojuši pilnīgi atšķirīgu realitāti no tās realitātes, kas bija vispārpieņemta. Šiem „dažiem", kas savas dzīves laikā tika pienācīgi noliegti, vēlāk nākotnē izrādījās taisnība.

12. PASTĀV DIVI MIRSTĪGO ZINĀŠANU AVOTI

Mirstīgie savas zināšanas iegūst no diviem galvenajiem avotiem. Kā tika minēts iepriekš, vairums cilvēku savas zināšanas gūst no citu cilvēku viedokļiem, kas atrodami grāmatās, plašsaziņas līdzekļos un internetā. Taču daži cilvēki tās gūst no otrā avota — savas sirdsapziņas.

Tieši savā sirdsapziņā viduslaiku astronoms vārdā Koperniks smēlās motivāciju eksperimentēt ar savu *paša* uztveri un formulēt ideju, kas bija pilnīgi pretēja viņa laika realitātei. Viņš vienkārši *zināja*, ka Zeme nevar būt plakana. Ideja par plakanu Zemi viņam nešķita loģiska. Tā viņu mulsināja, izsita no līdzsvara un radīja zemapziņas nemieru, kas viņu mudināja apšaubīt šī „fakta" patiesumu.

Neatkarīgi no tā, ko domā visa pārējā pasaule, cilvēks kā indivīds var iegūt sev vērtību tikai tad, ja tas, kas veidojas kā domas, sniedz līdzsvaru, nevis apmulsumu. Zināšanas (enerģijas veidā) no jebkura nebūtiska (ārēja) avota vienmēr būs nesaskaņā ar būtisko (iekšējo) būtību, kas mūs padara atšķirīgus no visiem pārējiem dzīvniekiem; šī iekšējā būtība ir **cilvēciskā esence**.

13. MŪS PIEVIĻ MALDĪGA LĪDZSVARA SAJŪTA

Tomēr, tā kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes reģistrē tādas pieredzes mirstībā, kas ir pretrunā

ar *īsteno realitāti*, mēs varam viegli tikt maldināti, ticot, ka esam atraduši to komforta līmeni, ko mums sniedz **īstenā patiesība**, kaut gan patiesībā tas tā nav. Mēs varam ģenerēt enerģiju no domām, kas nav saskaņā ar mūsu *esenci*, taču ir saskaņā ar mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm. Daudzi šajos maldos gūst personīgo līdzsvaru, jo, lai pieskaņotos tām enerģijas struktūrām, kuras izdala *nepilnīgās smadzenes*, ir vajadzīgs daudz mazāk enerģijas nekā tad, ja tiek mēģināts piekļūt *esencei* un pieskaņoties tās enerģijas līmeņiem.
Tādēļ mums ir nepieciešams salīdzināt to, kas mums *šķietami* sniedz personīgo līdzsvaru un komfortu, ar **īstenās patiesības** parametriem. Atkal —

> **Īstenā Patiesība (ar lielo burtu „P") ir jebkas, kam piekrīt ikviena brīvi domājoša un ar brīvo gribu apveltīta (ne-aizplīvurota/ne-mirstīga) cilvēciska būtne Visumā.** Tas ir kaut kas, ko neviens no mums savā pilnīgajā stāvoklī, esot pilnīgi godīgiem, nevarētu noliegt. **Īstenā Patiesība** nekad nemainās. Tai neko nevar pievienot vai atņemt. Tā ir vienāda visā Visumā; un jebkur, kur ir atrodami augsti attīstīti, pilnīgoti cilvēki, nepastāv nekādu domstarpību par tās saturu un faktu pārliecinošo izklāstu. (Skat. 15. nodaļa, 4. sadaļa.)

Ja Visumā pastāv kāda cita augsti attīstīta un pilnīgota persona, kas nepiekrīt mūsu *nepilnīgajam* uzskatam vai viedoklim par „patiesību", tad mūsu personīgā patiesība nevar būt **īstena patiesība**, neatkarīgi no tā, kas tā ir vai cik ļoti mēs tai ticam. Ja tas, ko mēs pieņemam kā patiesību, nesaskan ar to patiesību, ko zina augsti attīstītie cilvēki ar *pilnīgām* smadzenēm, tad mūsu patiesība ir nepareiza un tā izriet no mūsu *nepilnīgajām* smadzenēm.

14. MĒS JAU ZINĀM VISU, KAS VIEN IR ZINĀMS

Mūsu *esence* tika nopamatota *pilnīgajā pasaulē*, kur augsti attīstītie cilvēki, kuri zina visu, kas vien ir zināms par **īsteno patiesību**, palīdzēja mums kļūt par personībām, ļaujot mums pielietot savu brīvo gribu un mācīties no mūsu apkārtējās vides. Mūsu apkārtējā vide sniedza *īsteno realitāti*, jo tā atradās nekad nemainīgā pasaulē, kas sniedza tādus *faktus, idejas, patiesības, priekšstatus un principus*, kas ir pastāvējuši mūžīgi.

Šī pirmszemes esamība ļāva mums, kā no jauna radītajiem cilvēkiem, izveidot *nopamatotus iestatījumus* par to, kā lietas pastāv, kādas tās ir bijušas un kādas tās vienmēr būs — mūžam nemainīgas. Mēs kļuvām par PILNĪGIEM CILVĒKIEM, kuri dzīvoja PILNĪGĀ PASAULĒ! „Pilnīgumu" nekādā veidā nav iespējams uzlabot.

15. MŪSU ESENCE MŪS MUDINA APŠAUBĪT REALITĀTI

Mūsu *esences* esamība sniedz mums spēju apšaubīt realitāti un motivē mūs to darīt. Tas ir „trūkstošais posms", ko pagātnes un mūsdienu filozofi un „domātāji" nevarēja izskaidrot kā „apzināto domu starpnieku". Tā mums sniedz spējas domāt.

Plaši cienīts filozofs Deivids Hjūms (*ap* 1735. g.) veica šādus apgalvojumus par patiesību un realitāti:

„Kad mēs raugāmies uz sevi kā uz ārējiem objektiem un apsveram cēloņu iedarbību, mēs nekad nevienā gadījumā nespējam atklāt kādu spēku vai nepieciešamu sakarību […], jelkādu īpašību, kas saista sekas ar cēloni un padara vienu par otra drošām sekām. … Nepieciešams kāds starpnieks, kas varētu iespējot prātu veikt šādu secinājumu, ja to patiešām vada domāšana un pamatojums. Man jāatzīst, ka tas, kas ir šis starpnieks, ir augstāks par manu saprašanu; un tas ir saistošs tiem, kas to rada, — kas apgalvo, ka tas patiešām pastāv un ir avots visiem mūsu secinājumiem par kādu jautājumu vai faktu. … Šo jautājumu es lieku priekšā informācijas labad, kā arī nolūkā radīt grūtības. Es nevaru rast, es nevaru iedomāties jelkādu šāda veida spriešanu. Taču es turu savu prātu aizvien atvērtu zināšanām, ja kādam […] labpatiks tās man dāvāt. … visi argumenti attiecībā uz esamību balstās cēloņu un seku saistībā; mūsu zināšanas par šo saistību tiek atvasinātas tikai no pieredzes; un visi mūsu eksperimentālie secinājumi izriet no pieņēmuma, ka nākotne būs saskanīga ar pagātni. … Bez pieradumu ietekmes mēs būtu pilnīgā neziņā par ikvienu fakta jautājumu, kas pastāv ārpus tā, kas tieši rodams mūsu atmiņā un sajūtās. (Hume, David. „An Enquiry Concerning Human Understanding.” Vol. 37, Part 3. The Harvard Classics. New York: P.F. Collier & Son, 1909–14; Eighteenth-Century Studies.)

Pirmkārt, mēs varētu novērot, ka pieņēmums par to, ka nākotne līdzinās pagātnei, nav balstīts nekāda veida argumentos, bet pilnībā izriet no pieraduma. (Hume, David. „The Treatise of Human Nature.” Oxford University Press Warehouse. New York: Macmillan & Co., 1896, 134. lpp.)

Un, tā kā šī ir acīmredzama lietu parādība, tā ir jāatzīst; līdz tiek atklāta kāda hipotēze, kas, iekļūstot dziļāk cilvēka dabā, varētu pierādīt, ka iepriekšējās pieķeršanās nav nekas vairāk par pēdējo modifikācijām. Visi šāda veida centieni līdz šim izrādījušies neauglīgi un šķiet, ka pilnībā izrietējuši no tās Vienkāršības mīlestības, kas ir bijusi daudzu maldīgu spriedumu avots filozofijā. … Vienkāršākais un acīmredzamākais cēlonis, ko varētu piedēvēt jebkuram fenomenam, iespējams, ir īstais cēlonis. (Hume, David. „An Enquiry Concerning the Principles of Morals.” Cosimo, Inc., 2006, 140.–141. lpp.)

---

16. CITU VIEDOKĻU STUDĒŠANA VAR MŪS NOVIRZĪT NO ĪSTENĀS PATIESĪBAS

Šis „trūkstošais posms", ko izcilie domātāji un filozofi visā mūsu pasaules vēsturē nekad nebija atraduši, ir tieši *esences* esamība — tas, kā tā darbojas un kādēļ un kādā veidā tā pastāv. Tikai nedaudzi pazemīgi atzīst, ka tie neizprot daudzus cilvēciskās apziņas un realitātes aspektus; taču, cenšoties piešķirt vērtību savai pašu realitātei (proti, savai lepnībai), vairums no viņiem rada neskaidrību tajos, kuri studē viņu vārdus (tā tas ir Deivida Hjūma gadījumā, kas sniegts iepriekš).

Tā vietā, lai pieturētos pie maigas pārliecināšanas par pazemību un citu vadīšanas pie patiesā *avota,* no kura *tie* ir formulējuši savas *pašu* domas un aptvēruši *savu pašu* realitāti (personīgo sirdsapziņu), **šie domātāji ir padarījuši sevi par avotu**! Kad cilvēks kļūst par zināšanu un patiesības avotu citiem, tie, kuri studē šādu cilvēku vārdus, tiek ierobežoti nepareizos priekšstatos, aizspriedumos un *nepatiesās* realitātēs, ko šie *domātāji* pasniedz kā patiesību. Viņi novirza savu studentu prātos radīto enerģiju no studentu pašu *esencēm* uz šo *domātāju* izpratni un secinājumiem. Tas aizkavē studentu spēju atrast **īsteno patiesību**, kas jau ir iesakņota viņu *pašu esencē*.

17. KOMUNIKĀCIJA IZRIET NO MŪSU DOMĀM

Ja kopā sapulcētos izcilākie *domātāji* un, atmetot savus ego, salīdzinātu piezīmes un secinājumus, kurus tie ir apsvēruši, iespējams, tie nonāktu diezgan tuvu **īstenajai patiesībai**. Mūsu radītāji zināja par iespējamību, ka, izmantojot savu brīvo gribu pat kā *nepilnīgie* mirstīgie, mēs kādu dienu varētu sanākt kopā un sniegt savu mazu puzles gabaliņu, un atrisināt dzīves mistēriju pirms paredzētā laika. Šīs *mistērijas* risinājums iznīcinātu dzīves nolūku šajā pasaulē, kur mums nebija paredzēts izprast **īsteno realitāti**, — lai mēs pieredzētu to, kā ir dzīvot bez tās.

Lielākais šķērslis tam, kas mums palīdzētu salikt kopā puzles gabaliņus, ir veids, kā mēs cits citam nododam informāciju, — tas, kā mēs komunicējam. Kad mēs tikām ievietoti mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē un mums tika iedotas tādas smadzenes, kas nespēj viegli piekļūt mūsu pagātnes dzīves atmiņām *pilnīgajā* pasaulē, mūsu augsti attīstītās mātes nodrošināja mums iespēju apgūt dažas komunikācijas pamatprasmes. Viņu līdzdalību mēs izskaidrosim šīs nodaļas dažās nākamajās sadaļās.

Vispirms mēs pārrunāsim mūsu balss saišu mijiedarbību ar mūsu nerviem un smadzenēm. Mūsu balss saites ir izveidotas tā, lai radītu skaņas no tām enerģijas pārnesēm, kas tiek saņemtas no mūsu smadzenēm. Nervi, kas atrodas pie balss saitēm, ir tieši saistīti ar to mūsu smadzeņu daļu, kas ir atbildīga par enerģijas struktūru organizēšanu pieredzēs un atmiņās (citiem vārdiem sakot, domās).

Tieši šajā pašā mūsu *nepilnīgo* smadzeņu daļā mēs spējam pieredzēt tagadnes notikumus vai pagātnes atmiņas. Mēs atceramies pagājušo un no jauna izdzīvojam kādu pieredzi, it kā mēs vērotu notikumu projekciju savā galvā. *Nepilnīgās* smadzenes ļauj mums apzināti no jauna

izdzīvot šīs pieredzes *bez* jebkādas mūsu maņu orgānu mijiedarbības.

Esot ar *nepilnīgo ķermeni*, mēs spējam *redzēt* un *dzirdēt* tikai to, kas atrodas šī iekšējā „kinoteātra" robežās, — līdzīgi tai pieredzei, kas 21. gadsimta sākumā mums ir kinofilmu laikā. Kad mēs no jauna izdzīvojam pieredzes, mēs *nevaram sajust* smaržas, garšas vai taustes sajūtas. Piemēram, mēs spējam domāt par rozi un to, kā vējš sakustina tās ziedlapiņas, taču mēs nespējam *domāt* par tās smaržu, par tās pieskārienu vai par tās garšu.

Taču *pilnīgajā ķermenī* mūsu *esence* darbojas saskaņā ar mūsu *pilnīgajām* smadzenēm, lai projicētu visu notikumu *pilnu sensoro pieredzi*, kas bijusi jebkurā no mūsu dzīvēm, jebkurā laikā, kad mēs vēlamies to atcerēties. Tiem no mums, kas ir nogaršojuši rozes ziedlapiņas rūgtumu, nav nepieciešams nogaršot vēl kādu, lai atcerētos šo „rūgtuma" sajūtu, — pietiek ar vienu reizi! *Pilnīgais* ķermenis mums ļauj no jauna izdzīvot pieredzi reāllaikā (it kā tā pašreiz notiktu tieši tā, kā tā notika pagātnē), lai mēs nekad neaizmirstu vai nekļūtu bezrūpīgi un nejauši neapēstu rozes ziedlapu, par kuras rūgtumu mēs jau sen būtu aizmirsuši.

Kā tika izskaidrots iepriekš, tā kā *nepilnīgā* zīdaiņa smadzenes vēl nav pilnas ar enerģijas struktūrām (pieredzi), tas enerģijas avots, kas rada daudzas zīdaiņa skaņas un kustības, nāk no liegās *esences* ietekmes. Tādēļ zīdaiņi bieži smaida, kaut arī viņiem nekad nav ticis mācīts, kā to darīt. Mūsu pilnīgie vecāki mums mācīja, kā smieties un smaidīt; un atmiņas par šīm pieredzēm tiek uzglabātas kā enerģijas struktūras mūsu *esencē*.

18. DAUDZĀS VALODAS KAVĒ MŪS IZPRAST CITAM CITU

Iepriekš mēs citējām Deivida Hjūma sacīto, ko viņš uzrakstījis angļu valodā, — tajā pašā valodā, kurā sarakstīta šī grāmata. Daudzi citi filozofi rakstīja savā dzimtajā valodā, un viņu vārdi tika pārtulkoti dažādās citās valodās. Tulkošanas procesā bieži vien tiek sagrozīta vai zaudēta *patiesā* nozīme tam, ko autors centies pateikt. Neko, kas ticis tulkots no sākotnējās valodas, kurā tas ir uzrakstīts, nevar pieņemt kā patiesību, kā to paredzējis sākotnējais autors.

Valoda kā daļa no mūsu *nepilnīgās pasaules* saglabā neskartu *patieso nolūku*, kādēļ mēs esam šeit. Valoda ir barjera, ko izveidojuši tie, kuri pārrauga mūsu pasauli, lai mēs nenonāktu līdz ***īstenajai realitātei***, jo šī pasaule ir ***īstenās realitātes*** pretstats, kas mums šeit ir jāpieredz. Citiem vārdiem sakot, daudzās atšķirīgās valodas, kas pastāv mūsu pasaulē, bija *paredzētas*, lai atturētu mūs no sanākšanas kopā un **īstenās patiesības** atrašanas.

Ja mēs visi runātu vienā un tai pašā valodā, mēs, iespējams, varētu apvienot savas individuālās spējas, lai pieslēgtos savai *esencei* (kura satur visu **īsteno patiesību**), un nākt klajā ar to, kas mums tika mācīts, kad mēs tikām *nopamatoti* pilnīgajā pasaulē. Kad kāds no mums nāk klajā ar kādu *īstenās realitātes* puzles gabaliņu un kāds cits nāk klajā ar kādu citu gabaliņu, mūsu nespēja runāt vienā valodā var mūs atturēt no iespējas salikt šos divus gabaliņus kopā. Šādējādi mēs nevaram nonākt pie zināšanām par to, ko mums *nebija* paredzēts zināt, kamēr mēs šeit atrodamies.

19. DAŽĀDĀS VALODAS UN DIALEKTI TIKA SEKMĒTI

Mūsu pieredzes sākumā šajā *nepilnīgajā pasaulē* tā vietā, lai izveidotu universālu (vispasaules) valodu, kas būtu balstīta uz pamata skaņām, vārdiem un frāzēm, mums tika ļauts pielietot pašiem savu unikālo veidu, kā izteikt skaņās to, ko mēs vēlējāmies komunicēt. Šī komunikācija neaprobežojās tikai ar vārdiem — tā ietvēra arī vizuāli sniegtas zīmes, izmantojot mūsu ķermeņa dažādās daļas, lai paziņotu mūsu domu nozīmi.

Tā kā mūsu mātes bija augsti attīstīti, pilnīgoti Saules tipa cilvēki, viņas zināja tieši to, ko mēs vēlējāmies paust, pirms mēs izteicām kādu skaņu vai parādījām kādu žestu, kas attēloja to, ko mēs domājām. Viņas nerunāja ar mums, taču sekmēja to skaņu un žestu veidošanos, ko pauda mūsu *nepilnīgie ķermeņi*, ko katrs no mums piedēvēja savām domām.

Ja viņas būtu runājušas ar mums, viņas būtu ieviesušas *nepilnīgajā pasaulē* komunikācijas *pilnīgo* formu, ko mēs izmantojām sava *Nopamatošanas procesa* laikā. Tas būtu padarījis par nederīgu to nolūku, kādēļ mēs dzīvojam *nepilnīgajā* pasaulē. Ja mēs būtu dzirdējuši viņas runājam pilnīgajā cilvēku dialektā, mēs būtu vienkārši atdarinājuši viņu balsu skaņas, līdzīgi kā bērni to dara mūsdienās. Taču jāatceras, ka šīs dzīves nolūks ir *ne*spēt perfekti komunicēt mūsu domas cits citam.

20. SĀKOTNĒJI SAZINĀŠANĀS NEBIJA SAREŽĢĪTA

Sākumā mūsu augsti attīstītās mātes šajā *nepilnīgajā pasaulē* radīja simtiem tūkstošiem cilvēku. Šie tagad *mirstīgie* bērni loģistiski nevarēja saieties (biedroties) ar pilnīgi katru bērnu tajā laikā, ko šīs mātes pavadīja kopā ar mums, pirms tās devās atpakaļ uz savu planētu. Tie bērni, kuri atradās ciešā saskarē (tuvumā), iepazina cits cita skaņas un žestus un pēc tam attīstīja atšķirīgu komunikācijas formu (valodu) no tiem, ar kuriem tiem nebija ciešas saskares.

Tomēr šīs pirmās valodas bija vienkāršas un mazāk sarežģītas kā mūsdienu valodas. Tādēļ mums bija viegli apgūt komunikācijas pamatprasmes no citiem cilvēkiem, ar kuriem mēs ik dienu netikāmies. Turklāt ķermeņa valoda bija daudz lielāka komunikācijas daļa, nekā tā ir mūsdienās.

Piemēram, ja kāds cilvēks, esot bez sarežģītas valodas prasmēm, teica: „Hm!", tikai daži spētu saprast, ko šis cilvēks ar to domāja. Taču, ja šis cilvēks paceltu ābolu un teiktu: „Hm!", vienlaikus paceļot savas uzacis un smaidot, mēs visi zinātu, ko nozīmē šis „Hm!": „Vai tu vēlies šo ābolu?" Ja cilvēks *ne*pacēla savas uzacis un *ne*smaidīja, tad skaņa „Hm!", iespējams, nozīmēja: „Še, ņem!" Tiek izmantots tas pats vārds, taču, nedaudz izmainot ķermeņa valodu, vārdam tiek piešķirta pavisam cita nozīme.

21. MŪSU ĪSTENO REALITĀTI IETEKMĒ MŪSU DOMĀŠANAS VEIDS

Katra mūsu pieredze ir enerģijas struktūru sakopojums, ko mūsu smadzenēm piegādā

atsevišķi sensorie receptori. Unikālās enerģijas struktūras, ko mūsu smadzenes saņem no katras sensorās sistēmas, smadzenes organizē pabeigtā domā vai pieredzē. Šis *pabeigtais* sakopojums tad tiek uzglabāts kā atmiņa.

Gūstot katru jaunu pieredzi mūsu *nepilnīgajā pasaulē*, mūsu smadzenes formulē jaunas enerģijas struktūras, kuras mums nebija, kad mēs pastāvējām *pilnīgajā pasaulē.* Kad, esot *nepilnīgajā* stāvoklī, mēs vēlamies komunicēt ar citiem, mēs pārmeklējam savas pieredzes enerģijas struktūras un sagatavojam domu. Domas sagatavošanas process jeb „domāšana" tiek veikta tajā pašā mūsu smadzeņu daļā, kas saņem un organizē tās enerģijas struktūras, kas tiek saņemtas no mūsu maņām.

„Domāšana" vienkārši ir mēģinājums apgriezt šo procesu otrādi un sūtīt enerģijas struktūras no mūsu smadzenēm atpakaļ uz mūsu maņu orgāniem. Šādējādi mēs *domājam,* ka dzirdam, redzam, saožam, sagaršojam un sataustām kaut ko, kas patiesībā nav daļa no mūsu pašreizējās *īstenās realitātes*. Mēs maldinām sevi, domājot, ka mēs sajūtam kaut ko, ko mēs nesajūtam, jo mēs paļaujamies uz savu spēju *atcerēties* notikumu, nevis patiešām no jauna izdzīvojam to tieši tā, kā tas notika.

Turpretī, kā tika izskaidrots iepriekš, esot ar *pilnīgo* ķermeni, jebkura no mūsu domām kļūst par mūsu ***īsteno realitāti***, jo atmiņa radīs tieši tādas pašas sajūtas, kādas tika radītas sākotnējā notikuma pieredzēšanas brīdī.

22. MŪSU DOMAS IETEKMĒ MŪSU ĶERMEŅA VALODU

Tā kā mūsu balss saites ir tieši saistītas ar to pašu smadzeņu vietu, kur tiek saņemta sensorā ievade, mēs spējam radīt skaņas, kas atspoguļo to, ko mēs domājam. Turklāt mūsu maņu orgāni reaģē uz mūsu domām, jo tie uztver enerģijas struktūras nevis no mūsu apkārtējās vides, bet no mūsu galvas.

Tādēļ, kad mēs tikai *padomājam* par kaut kā garšīga ēšanu, mums izdalās siekalas. Tādēļ mūsu maņas ietekmē un stimulē dažādas domas, kas ir mūsu galvā, kas nav daļa no mūsu pašreizējās realitātes. Taču, kad mēs komunicējam, mēs sūtām domas enerģijas struktūras no mūsu smadzenēm uz mūsu balss saitēm; un, lai kādu skaņu no domas radītu mūsu balss saites, tas ir viens veids, kā mēs komunicējam to, ko mēs domājam par citiem.

Otrs ir veids ir caur ķermeņa valodu. Mūsu acis, ausis, mute, deguns un rokas gūst stimulāciju no enerģijas struktūrām, ko saņem no mūsu domām. Tieši tādēļ ir iespējams „lasīt" cilvēka ķermeņa valodu un pateikt, ko viņš vai viņa domā, pirms kaut kas tiek izteikts vārdos.

23. ĶERMEŅA VALODA ATSPOGUĻO MŪSU PATIESĀS DOMAS

Mēs nevaram saprast citas valodas, kaut arī mēs visi vienādi „domājam" par tiem pašiem notikumiem. Katra valoda saistās ar atšķirīgām skaņām, kuras rada mūsu balss saites saistībā ar katru notikumu.

Taču, ja mēs varētu sēdēt „kinoteātrī" vai tajā vietā cits cita smadzenēs, kur tiek

formulētas domas, mums nebūtu nekādu komunikācijas barjeru, un tad mēs zinātu *tieši* to, ko katrs cilvēks domā. Taču mūsu augsti attīstītās mātes nevēlējās, lai tas tā būtu; tādēļ viņas atļāva katram no mums attīstīt savu unikālo veidu, kā paust savas domas gan vārdos, gan ķermeņa valodā.

Vai jūs varat iztēloties, cik atšķirīga būtu mūsu pasaule, ja mūsu augsti attīstītās mātes būtu mums mācījušas pareizo veidu, kā savstarpēji komunicēt? Augsti attīstītajās pasaulēs tiek runāts tikai **vienā valodā**. Šī pilnīgā valoda nodrošina perfektu komunikāciju, ko nosaka mūsu domas. Augsti attīstītie cilvēki nekad nepārprot citu teikto, ķermeņa valodas nozīmi vai to, kas redzams cita cilvēka sejas izteiksmē.

Viena daļa no mūsu ķermeņa valodas, kas *ir* tāda pati *pilnīgajā* un *nepilnīgajā pasaulē,* ir cilvēka smaids. Patiesam smaidam ir vienāda nozīme visā Visumā — pasaulēs bez gala!

24. RAKSTĪBA IR VISSLIKTĀKĀ KOMUNIKĀCIJAS FORMA

Vēl viena komunikācijas forma, ko mēs esam attīstījuši mūsu *nepilnīgajā pasaulē* un kas nepastāv (un nekad nav pastāvējusi) *pilnīgajā pasaulē*, ir rakstība. Cilvēka spēja izklāstīt savas domas uz papīra lapas pilnībā izposta *cilvēciskās* komunikācijas pieredzi. Tas ir veids, kā vairākums no mums tiek maldināti, pieņemot kāda cita cilvēka realitāti, kas nav mūsējā, un šī realitāte, kas tiek iegūta *nepilnīgajā pasaulē,* nav **īstenā realitāte.**

Piemēram, ir viegli maldināt mīlētāju ar daiļrunīgiem dzejas vārdiem un skaistu prozu, lai gan dzejniekam patiesībā ir pilnīgi citādas vēlmes. Taču, kad neuzticīgais mīlētājs stāv ar seju pret otru cilvēku, patiesās domas, ko parāda viņa vai viņas ķermeņa valoda vai runa, nevar tik viegli tikt apslēptas.

25. RAKSTĪTAIS VĀRDS NEKAD NEPAUŽ ĪSTENO REALITĀTI

Ir viegli nonākt rakstītā vārda hipnozē. Mēs varam kaut ko lasīt un izgudrot savā prātā visu, ko mēs vēlamies, lai nozīmētu šie vārdi. Mēs projicējam nozīmi tam, ko mēs lasām, saskaņā ar to, ko mēs esam pieņēmuši kā savu personīgo realitāti — vai tā būtu patiesa vai nē.

Mums nav iespējams zināt to vārdu patieso nolūku, ko sarakstījis kāds cits cilvēks, kuram ir pilnīgi atšķirīgs skatījums uz realitāti nekā mums. Tādēļ tie patiesie un „gudrie" cilvēki, kuri zināja ***īsteno realitāti***, nekad neatstāja kaut ko no tā, ko *paši* uzrakstījuši. Viņi zināja, kas varētu notikt ar rakstīto vārdu. Tas ne tikai varētu tikt nepareizi saprasts, bet arī caur tulkojumiem un nepilnvarotu rediģēšanu tas varētu tikt izmainīts, atspoguļojot ko tādu, ko sākotnējais autors nebija domājis.

Ir ļoti viegli izmainīt vārdus, kas ir pierakstīti. Nav viegli izmainīt ar brīvo gribu apveltītas būtnes domas. Nekas, kas jebkad ticis sarakstīts, nevar godīgi, patiesi un precīzi izteikt tās personas domas, kura to sarakstīja. Ja persona, kura raksta, ir pieejama, lai sniegtu komentārus un paskaidrojumus ar saviem paša runātajiem vārdiem un ķermeņa valodu, vienīgi tad lasītājs spēs uztvert tā patieso nozīmi, ko autors ir centies izteikt. *Nepilnīgo smadzeņu*

darbības dēļ, pat tad dzirdētais var netikt uztverts un saprasts tā, ko to bija paredzējis domas paudējs. Ir kāds labs teiciens: „Cilvēks dzird to, ko tas *vēlas* dzirdēt."

26. RAKSTNIEKI IZMANTO SAVAS PRASMES, LAI PIEŠĶIRTU SEV VĒRTĪBU

Parasti cilvēki raksta literatūru, lai radītu vērtību savam viedoklim. Jo vairāk pagodinājumu viņi saņem no tiem, kuri lasa viņu uzrakstīto, jo lielāku vērtību viņi sev piešķir. Šī iemesla tādēļ rakstnieki ir vieni no egocentriskākajiem un nestabilākajiem cilvēkiem, kādi vien pastāv. Autora mērķis nav kalpot citiem. Tas vai nu kalpo pats sev, projicējot savos vārdos to, ko tas domā savas dvēseles katarsē, vai cilvēks tiecas pēc tā, lai tam kalpotu citi, sagaidot pagodinājumus no cilvēkiem, kas lasa viņa uzrakstīto.

27. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI APSTIPRINA TIKAI TO RAKSTĪTO VĀRDU, KAS DARBOJAS PRETĪ TAM, KAS JAU IR UZRAKSTĪTS

VIENĪGAIS iemesls, kādēļ augsti attīstītie Saules tipa cilvēki jebkad pieļauj savu domu rakstiskās izpausmes, ir lai palīdzētu tiem, kuri paļaujas jeb uzticas citu cilvēku rakstītajiem vārdiem kā patiesības avotam. Viņi izmanto rakstisko komunikācijas formu, ja nav neviena cita veida, kā panākt, lai šīs Zemes cilvēki apsvērtu, ka tas, ko uzrakstījuši citi autori, **nav** *īstenā realitāte*. Protams, vislabāk būtu, ja viņi apmeklētu Zemi un mūs mācītu vaigu vaigā, lai mēs varētu lasīt viņu ķermeņa valodu un uzdot jautājumus. Taču, kamēr viņu neiejaukšanās mērķis nav piepildīts, viņi neparādīsies mums vaigu vaigā. Viņi atstāj mūs mūsu pašu likteņa ziņā. Esot apdomīgi, viņi savā gudrībā mēģinās palīdzēt mums, *ne*iejaucoties mūsu brīvajā gribā izvēlēties pašiem savu rīcības virzienu, balstoties uz mūsu pašu pieņemtajām zināšanām.

Šī grāmata, **CILVĒCISKĀ REALITĀTE — kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam**, ir mūsu radītāju mēģinājums komunicēt mums **īsteno patiesību**, izmantojot tādu komunikācijas formu, ko mēs varam saprast un pieņemt, ja mēs to izvēlamies. Kaut arī tas šķiet pretēji veselajam saprātam, mūsu radītājiem nebija neviena cita veida kā vien caur rakstību, lai sniegtu mūsu *nepilnīgajiem* prātiem iespēju izprast *īsteno cilvēcisko realitāti*.

28. ŠĪS GRĀMATAS AUTORAM TIKA DOTAS ZINĀŠANAS PAR ĪSTENO REALITĀTI, TIEKOTIES KLĀTIENĒ

Gudra nolūka dēļ, kas tiks paskaidrots vēlāk, mūsu radītāji neizvēlējās kādu izcilu rakstnieku, filozofu, oratoru, valstsvīru vai cilvēku, kurš tiek atzīts kā „gudrais" vai cilvēciskās domas līderis. Šāda tipa cilvēkiem nevar tikt uzticēta vara pār brīvās gribas un vienlīdzības atbalstīšanu, kas tiek sagaidīta no cilvēkiem, kuru esamība un laime ir atkarīga tikai no viņu brīvās gribas un spējas radīt *pašiem savu* realitāti.

Viņi izvēlējās tipisku, parastu cilvēku, kurš pakļauts tām pašām kaislībām un vēlmēm kā jebkurš cits un kurš dzīvo pavisam pieticīgu dzīvi. Nekāda laicīga izglītība vai ideoloģija

nesekmēja tās zināšanas, kuras ieguva šīs grāmatas autors. Šim autoram nav nekādu sevišķu neparastu prasmju vai talantu, kas tam sniegtu pasaulīgu slavu vai godu. Vislabāk viņa dzīvesveidu raksturo vienkāršība un atklātība.

Šīs zināšanas autoram iedeva augsti attīstītie cilvēki, tiekoties klātienē. Šie augsti attīstītie cilvēki zināja par autora dzīvi, viņa personību un tieksmēm. Viņi zināja, ka šis autors nekad nepārkāps tā mērķa robežas, kādēļ zināšanas par **īsteno patiesību** tika saņemtas. Viņi zināja, ka šis autors visās lietās atbalstīs cilvēciskās attīstības otrā etapa integritāti un nolūku. Viņi bija ieplānojuši, lai vājo un nevēlamo cilvēku balss apmulsinātu stipros un pasaules pieņemtos. Un atbilstoši viņu ieskatiem, šis autors paliks **ANONĪMS**.

29. MIRSTĪGO „FAKTU" NORAIDĪŠANA VAR MUMS PALĪDZĒT ATRAST ĪSTENO PATIESĪBU

Kā tika minēts šīs nodaļas sākumā, pasaules mēroga internets ir kļuvis par galveno avotu lielākajai informācijas daļai, kas veido cilvēka priekšstatu par realitāti. Viena no populārākajām tiešsaistes enciklopēdijām ir *Vikipēdija*.

Vikipēdijā ir pieejams milzum daudz vispusīgas informācijas daudzās zināšanu jomās. Ikviens var iet uz šo vietni un pievienot vai izmainīt jebkuru informāciju, kas tur ir sniegta. Tajā ir ietverti brīvi domājošu cilvēku viedokļi, izpratne, priekšstati, principi, idejas, fakti, patiesība un uzskati — kuri būtībā rada paši savu realitāti un mēģina dalīties tajā ar citiem *Vikipēdijas* vietnē. To izmanto studenti, skolotāji un autori, lai atsauktos uz „faktiem", kas visdrīzāk nav **īstenā patiesība**.

Šāda veida centralizētas interneta uzziņu vietnes tikai palielinās cilvēces neziņu un turēs *nepilnīgās smadzenes* mūžam atkarīgas no tām zināšanām (īstenām vai neīstenām), kas tiek gūtas *nepilnīgajā pasaulē*. Līdz tam laikam, kad cilvēce iemācīsies ignorēt visu, ko tā pieņem kā patiesus faktus, — informāciju, kas tiek radīta pasaulē, kas pilna ar cilvēcisko postu un izmisumu, — tā nebūs gatava vai spējīga atrast **īsteno patiesību**, kas paslēpta katras cilvēka dvēseles dziļumos, ko mēs pazīstam kā *cilvēcisko esenci*. Mēs nezināsim visu to pilnību, kas reģistrēta mūsu *esencē*, vai to, kas parādītu mūsu *patieso cilvēcību*, lai palīdzētu pārvērst mūsu pasauli *pilnīgā pasaulē*, kādai tai vajadzētu būt, ja vien mēs nenoraidīsim itin visu, kas mūs attur no piekļuves tam, kas ir reģistrēts mūsu *esencē*.

30. MAZI BĒRNI ZINA VISU, KO MIRSTĪGAJIEM NEPIECIEŠAMS ZINĀT

Vienkāršajai realitātei, ka nav paredzēts, lai mēs zinātu **īsteno patiesību**, vajadzētu mums palīdzēt saprast, ka daudzie dažādie viedokļi par realitāti patiešām ir tikai viedokļi! Tas vien, ka kāds cilvēks spēj izmantot valodas prasmes un daiļrunīgi formulēt savas domas vārdos vai rakstos, nenozīmē, ka tas zina ko vairāk par *īsteno realitāti* nekā tie cilvēki, kuri neprot lasīt, rakstīt vai izpaust sevi caur valodu.

Būtībā mazi bērni, kuri pat neprot pareizi runāt, zina tikpat daudz vai vairāk par **īsteno**

patiesību nekā visvecākie un „gudrākie" cilvēki uz Zemes. Maziem bērniem ir vieglāk pieredzēt prieku — *patieso* cilvēku esamības nolūku — jo viņi vēl nav noformulējuši *maldīgo* realitātes sajūtu no savām pieredzēm mūsu *nepilnīgajā* pasaulē. Iespējams, ka viņi nezina daudz par mūsu pašreizējo pasauli, taču patiesībā, sakarā ar stāvokli, kādā tā atrodas, — kurš gan vēlētos to zināt?

31. KAMĒR MĒS ESAM AIZŅEMTI RAIZĒS, TIEK PALAISTA GARĀM LAIME

Mēs pieredzam prieku, videi stimulējot mūsu maņas. Domas un apcere par mūsu pasauli nesniedz mums prieku; tā ir mūsu laika izšķiešana. Kamēr mazi bērni ir iesaistīti savas apkārtējās vides pieredzēšanā un tie dzird, redz, saož, sagaršo un satausta visu, kas atrodas to apkārtnē, tie no mums, kuri sevi nesaskata kā mazus bērnus, *brīnās*, ko tas viss nozīmē.

Vienīgais prieks, ko mēs pieredzam domāšanas procesā, ir rodams tad, kad mēs formulējam tādas enerģijas struktūras, kas saskan ar tām, kas uzglabājas mūsu *esencē*. Tas ir eiforijas: „Oho! Tagad es saprotu!" cēlonis. Tā ir kā „gaismas spuldzīte", kas, šķiet, iedegas mūsu galvā. Tā ir sajūsmas un gandarījuma sajūta, kas gūstama, kad kaut kas beidzot mums kļūst saprotams.

32. MŪSU VESELAIS SAPRĀTS NE VIENMĒR MŪS VADA UZ ĪSTENO PATIESĪBU

Kad mēs lasām vai dzirdam kaut ko, kas nešķiet loģisks, visdrīzāk tā nav **īstenā patiesība**. TOMĒR, ja mūsu galvā jau ir izveidojies noteiktu *faktu, ideju, patiesību, priekšstatu un principu* kopums un ja tas, ko mēs dzirdam, vai tā būtu **īstenā patiesība** vai nē, nesaskan ar šīm *zināšanām*, var šķist, ka tas mums nav saprotami.

Atkal — šīs ir tas nolūks, kādēļ mums ir *nepilnīgas* smadzenes, kas var reģistrēt savas pieredzes neatkarīgi no tā, kas tiek reģistrētas *esencē*. Kad mūsu *nepilnīgajās* smadzenēs ir reģistrēts *faktu, ideju, patiesību, priekšstatu un principu* kopums, šo atmiņu enerģijas līmeņus ir daudz vieglāk saskaņot ar mūsu pašreizējo pieredzi, tādējādi maldinot mūsu domāšanu, ka tas, ko mēs darām un domājam, ir **īstenā patiesība**, kaut gan tā tāda nav.

Šīs enerģijas pieredzes (to, ko mēs domājam un darām) ir daudz grūtāk saskaņot ar mūsu zemapziņas *esenci* tās ietekmes dēļ, kas mūsu *nepilnīgajām smadzenēm* ir uz mūsu domu formulēšanas procesu. Ja mūsu smadzenes nereģistrētu nevienu pieredzes enerģijas līmeni (kā tas ir *pilnīgā cilvēka ķermeņa* gadījumā), tad itin viss, ko mēs domājam un darām, tiktu automātiski saistīts ar tiem enerģijas līmeņiem, kas uzglabājas mūsu *esencē*, un mēs nekavējoties justu, vai tas, ko mēs domājam un darām, ir *īstena realitāte* vai nav. Būtībā mēs nepieredzētu neko tādu, kas nav **īstena patiesība**.

Vēlreiz — ja būtu paredzēts, lai mēs nekavējoties atpazītu to, kas dara mūs laimīgus, un to, kas nedara, mēs nekad neizvēlētos tādu rīcības virzienu, kas vadītu uz nelaimīgumu, taču šīs pasaules nolūks ir, lai mēs pieredzētu nelaimīgumu.

33. DROŠS PARBAUDES VEIDS VISĀM KONCEPCIJĀM, KAS BALSTĪTAS ĪSTENAJĀ PATIESĪBĀ, IR PASTĀVĪGS UN PALIEKOŠS PRIEKS

Pamatojoties uz to, ko mēs nupat uzzinājām, tagad mēs zinām, ka nekas, ko mēs domājam vai darām šajā pasaulē, nav *īstena realitāte*, IZŅEMOT, ja tas mums sniedz pastāvīgu un paliekošu prieka sajūtu, *ne*traucējot citu cilvēku brīvajai gribai un viņu spējai pieredzēt tādu pašu pastāvīgu un paliekošu prieku. Mūsu ķermeņi ir izveidoti tā, lai ļautu mums zināt, vai kaut kas ir **īstena patiesība** vai nav. Pavaicājiet sev: „Vai šī doma vai rīcība sniedz pastāvīgu un paliekošu prieku vai nesniedz?"

Piemēram, kad mēs spriežam par kāda cilvēka rīcību, vai tas mums liek vai neliek justies labi? Vai jebkādi aizspriedumi, fanātisms vai nosodoša attieksme pret kādu cilvēku sagādā mums prieku? Kad mūsu prātā rodas doma par to, ka kāds cits cilvēks dara kaut ko „nepareizi", vai šīs domas radītās enerģijas struktūras sniedz mums prieku vai apjukumu un neapmierinātību? Viens no lielākajiem mūsu nelaimīguma sekmētājiem ir veids, kā mēs uzlūkojam citus cilvēkus un spriežam par tiem.

34. STRESS IR FIZISKA REAKCIJA UZ NEPILNĪGUMU

Stress ir mentāla vai emocionāla spriedze mūsu fiziskajā ķermenī. To izraisa tās enerģijas struktūras, kuras mēs radām ar savu rīcību un domām, *nespējot* atrast atbilstošu enerģijas struktūru ne savās *nepilnīgajās smadzenēs*, ne savā *esencē*. Kad mēs kaut ko darām vai kaut ko domājam pietiekami daudz reižu, mēs savās *nepilnīgajās* smadzenēs izveidojam jaunu enerģijas struktūru. Tādēļ tam, kas iepriekš mums radīja stresu, tagad var atrast līdzīgu enerģijas struktūru, kas mūs lielā mērā atvieglo no neapzinātas mentālās spriedzes, kas rodas, meklējot saskanīgu struktūru.

Vairumam cilvēku nepatīk pārmaiņas. Saskaroties ar kādu notikumu, kas tiem nav labi zināms, piemēram, ar nāvi, laulību, šķiršanos, bērna piedzimšanu, jaunu darbu u.c., tie pieredz spriedzes pilnu sajūtu. Līdz ar katru jaunu pieredzi zemapziņas prāts mēģina saskaņot to ar iepriekš reģistrēto pieredzi. Jo vairāk mentālā stresa mēs pieredzam, jo labāk mūsu zemapziņas prāts tam pielāgojas, līdz šis stress kļūst par pavisam vieglu situāciju, ar ko tikt galā.

35. BAILES UN STRESS IZRIET NO VIENA UN TĀ PAŠA AVOTA

Arī bailes ir stress. Kad mēs pirmoreiz pieredzam bailes, tā vienkārši ir mūsu reakcija uz kaut ko nezināmu vai kaut ko tādu, ko mēs vēl neesam pieredzējuši. Ir maza atšķirība starp to, kas liek mums no kaut kā *baidīties*, un to, kas liek mums par kaut ko *stresot*. Kad mūsu smadzenēs ir izveidojusies tādas pieredzes, kas mums lika baidīties vai stresot, enerģijas struktūra, tad, atkārtojoties tādai pašai pieredzei, mēs vairs neizjūtam stresu tādā pašā apmērā. Tas ir tādēļ, ka mums nav jāpatērē tik daudz enerģijas, meklējot saskanīgu struktūru. **Tomēr**, tā kā mūsu *nepilnīgās* smadzenes nespēj uzreiz atcerēties mūsu pieredzes, bieži vien mēs no jauna

pieredzam bailes un stresu, ko mēs izjutām, kad mēs pirmoreiz reģistrējām nezināmas pieredzes enerģijas struktūras.

Piemēram, ja mēs izjūtam stresu vai bailes, vienatnē atrodoties tumsā, tas ir tādēļ, ka mūsu atmiņā nav reģistrēta pieredze par šādu gadījumu, ko mēs varētu atcerēties. Kad mēs nākamreiz paliekam tumsā, tad tā stresa dēļ, ka mēs nespējam saskatīt apkārtni, atmiņas par to, ka šāda pieredze pagātnē neradīja neko negatīvu, tiek bloķētas ar mūsu pašreizējo stresa pieredzi. Jo vairāk laika mēs pavadām tumsā, jo vairāk uzlabojas mūsu mentālās spējas tikt galā ar šādu pieredzi.

Tomēr ir ļoti maza iespēja, ka kāds *nepilnīgais cilvēks* varētu nepieredzēt stresu vai bailes, IZŅEMOT, ja šis cilvēks iemācās apiet *nepilnīgo smadzeņu* radītos enerģijas līmeņus un paļaujas tikai uz to, kas sajūtams *esencē*. Un iemesls tam, kādēļ vairums cilvēku nekad nespēs to īstenot, ir tāds, ka tie pat neapzinās, ka **pastāv** tāda *esence* — savrup no viņu smadzenēm.

36. MŪSU PIEREDZES NOSAKA MŪSU SAJUSTO STRESA LĪMENI

Mūsu sajustā laime un prieks izriet no mūsu domu struktūrām, kas atrod līdzīgas enerģijas struktūras mūsu *nepilnīgajās smadzenēs* vai mūsu *esencē*. Piemēram, ja tēvs mīlīgi sarunājās, lutināja, mīlēja un maigi izturējās pret savu mazo meitiņu, šī pieredze tika *nopamatota*, un tieši to pašu viņa vēlāk sagaida un vēlas no *ikviena* vīrieša savā dzīvē. Ja viņa nespēj atrast tādu vīrieti, kas pret viņu izturas tā, kā izturējās viņas tēvs, viņa nekad nebūs laimīga.

No otras puses, daudzi mazi bērni savā bērnībā pieredz milzīgu stresu viņu vecāku rīcības dēļ. Tā kā šīs pieredzes viņos tika *nopamatotas*, tie nevar rast pastāvīgu un paliekošu laimi, kad kāds ar tiem mīlīgi sarunājas, lutina, mīl vai maigi pret tiem izturas. Tie domā un rīkojas kaut kādā veidā, lai rastu līdzsvaru, kas ir saskanīgs ar tām izteiktāku enerģijas līmeņu pieredzēm, kas izveidotas viņu *nepilnīgajās smadzenēs*. Tādēļ, lai sasniegtu šo līdzsvaru, tie rada stresu sev un citiem.

37. KĀDĒĻ MĒS TIK NECILVĒCĪGI IZTURAMIES CITS PRET CITU?

Tas mūs aizved līdz ***īstenajai realitātei*** par to, kādēļ šķiet, ka cilvēki dara pāri cits citam un neizturas cilvēcīgi, kā viņiem to vajadzētu jeb labāk — kā tas *neapzināti* tika nopamatots *viņu esencē*. Kādēļ ir tik daudz posta un ciešanu, ko rada cilvēki, kas dara pāri cits citam? Kādēļ mēs pieļaujam to, ka pastāv nožēlojama nabadzība un nevienlīdzība? Kādēļ pastāv kari un noziegumi, kas atgrūž pašu cilvēcības būtību, kas, mūsuprāt, mūs atšķir no pārējiem dzīvniekiem?

Kādēļ šķiet, ka citas dzīvnieku sugas izturas pret savas sugas pārstāvjiem ar lielāku vienlīdzību un cieņu, nekā to dara cilvēki, kaut arī mums ir dota spēja domāt un mēs esam vienīgā dzīvības forma, kas saprot, ko patiesībā nozīmē „cilvēcīga rīcība”? Esot ar visām mūsu zināšanām, ar visiem mūsu sasniegumiem un mūsu neierobežoto spēju iztēloties un būt radošiem, kādēļ gan mēs nespējam pārvērst mūsu *nepilnīgo* pasauli *pilnīgā* pasaulē?

38. NECILVĒCĪBAS PIEREDZĒŠANA IR ŠĪS DZĪVES NOLŪKS

Pat izcilākie prāti, kas jebkad centušies noskaidrot dzīves un cilvēcības būtību, nekad nav spējuši atbildēt uz šiem jautājumiem par cilvēka dabu. Tie ir studējuši un ik pa laikam atkārtoti citējuši cits citu, pārveidojot cits cita domas un teorijas un izveidojot savējās, mēģinot sniegt loģisku skaidrojumu cilvēces necilvēcībai. Vienīgā **īstenās patiesības** *daļa*, ar ko kāds no tiem ir spējis nākt klajā, ir izpratne par to, ka *galīgajai patiesībai* par jebkuru parādību vajadzētu radīt pēc iespējas maz pieņēmumu un prātošanas.

Daži no šiem tā saucamajiem „izcilajiem prātiem" radīja šim secinājumam terminu, kas saucas Okama „bārdas nazis". Tas balstīts uz atziņu, ka, „ja viss pārējais ir vienāds, tad vislabākais risinājums ir tas, kurš ir visvienkāršākais". Citiem vārdiem — kad neviens no šiem saucamajiem „gudrajiem" nespēj noteikt cilvēka negatīvās dabas cēloni un sekas, tai teorijai, kas piedāvā vismazāk pieņēmumu un lielāku vienkāršību, ir **jābūt** pareizajai.

Visvienkāršākā atbilde uz iepriekš uzdotajiem jautājumiem par to, kādēļ mēs nespējam izturēties cits pret citu cilvēcīgi, ir šāda: TAS NETIKA PAREDZĒTS NO MUMS! Ja tas tiktu paredzēts no mums, kādēļ gan mums būtu jāatstāj *pilnīgā pasaule*, kur mēs tikām radīti un *nopamatoti* kā cilvēki?

39. MŪSU SPRIEDUMI CITAM PAR CITU NEKAD NAV ĪSTENA PATIESĪBA

Pieņemot, ka nekas mūsu pasaulē nav ***īstena realitāte*** un ka nekas, ko mēs darām *nepilnīgajā ķermenī*, nevar būt kļūda (jo, ja, to darot, mēs pieredzam nelaimīgumu, tad tā ir atbilstoša pieredze saskaņā ar šī pasaules mērķiem), mēs spējam uzlūkot mūsu pasauli pavisam citādā gaismā. Arī mūsu skatījumam uz citiem cilvēkiem vajadzētu dramatiski mainīties!

Kā gan mēs varam tiesāt citus par to, ko tie dara, atspoguļojot savu *patieso būtību*, ja attiecīgo rīcību nosaka viņu *nepilnīgās smadzenes*? Kurš gan ir *īsts* noziedznieks, ja padarītais (no slepkavības līdz nelielai zādzībai) vienkārši ir reakcija uz vidi, kurā cilvēks ticis novietots saskaņā ar tām pieredzēm, ko tas saņēmis pasaulē, kas paredzēta *nepilnīgumam*?

Vai mums tad nevajadzētu piedot cits cita trūkumus un kļūdas, kā mēs saņemam beznosacījumu piedošanu no tiem, kuri mūs novietojuši uz šīs Zemes? Piemēram, ja jums būtu tādas pat *nepilnīgas smadzenes*, kuras radušās no tādu *nepilnīgu* vecāku *nepilnīga* DNS, kuri sniedza *nepilnīgu* pieredzes pamatu, kas kādu cilvēku noveda līdz tam, ka tas kļuva par slepkavu, vai jūs rīkotos citādi? Kā gan kāds no mums var būt pārliecināts, ka, nonākot tādos pašos apstākļos, arī mēs nepielietotu savu rīcības brīvību, nogalinot citu cilvēku? Ja mūsu dzīves notikumi būtu tādi paši kā tam cilvēkam, kurš veicis slepkavību, mēs nevaram būt droši, kā mēs būtu rīkojušies!

Vai mēs esam pārliecināti, ka mēs nevienu neizvarotu? Vai nozagtu kaut ko? Kas notiktu, ja mēs ieņemtu vadošu amatu un mums būtu vara pār citiem? Kā mēs rīkotos? Ko mēs darītu? Kā gan kāds no mums var zināt, ko mēs darītu katrā situācijā, ja vien mēs nepieredzam to pašu

realitāti tajā pašā laikā un tādā pašā *nepilnīgā* situācijā? Liela patiesība rodama populāras bērnu dziesmas vārdos:

Jūs domājat, ka vienīgie cilvēki ir tie cilvēki, kas izskatās un domā līdzīgi kā jūs. Taču, ja jūs paiesiet svešinieka pēdās, jūs uzzināsiet to, ko iepriekš nekad nezinājāt. (Menken, Alan and Schwartz, Stephen. „Colors of the Wind." 1995.)

40. NEPILNĪGĀ REALITĀTE PAPILDINA MŪSU PATIESO NOLŪKU

Ja mūsu *esence* ap 1889. gada 20. aprīli atrastos Austroungārijas apkaimē un notiktu tā, ka tā ieietu kādā *nepilnīgā ķermenī*, ko tā vecāki nosauca par Ādolfu, un mēs pieredzētu visu to pašu, ko viņš pieredzēja, kā mēs varam zināt, ka mēs nebūtu pieņēmuši tieši tādus pašus lēmumus, kādus viņš pieņēma savas dzīves laikā? Lasītājam vajadzētu papētīt un sameklēt kādas fotogrāfijas, kur Ādolfs Hitlers redzams kā mazs bērns. Aplūkojiet šos attēlus! Vai kāds no mums jebkad varētu iedomāties, ka šis nevainīgais bērns kādu dienu varētu būt atbildīgs par genocīdu pret miljoniem cilvēku?

Hitlers un viņam līdzīgie papildina *patieso nolūku*, kādēļ mēs esam šeit, uz šīs planētas. *Īstenā realitāte* ir tāda, ka mēs nezinām, kā mēs būtu rīkojušies katrā konkrētajā situācijā, izņemot tos cilvēkus, kuri to patiešām paši ir pieredzējuši (to visu mēs kādu dienu spēsim atcerēties).

Tomēr mēs varam galu galā saprast, ka neviena cita cilvēka pieredze neattiecas uz mūsu laimi. Neviena cita cilvēka realitāte nav mūsējā realitāte. Un augstākā izpratne ir tāda, ka **tikai mēs paši radām savu vienīgo ĪSTENO REALITĀTI**! Tādējādi mūsu mērķim vajadzētu būt šādam — saskaņot mūsu **ĪSTENO REALITĀTI** ar to augsti attīstīto cilvēku realitāti, kuri mūs novietojuši uz šīs Zemes. To darot, mēs atradīsim **ĪSTENO PATIESĪBU**!

KOPSAVILKUMS

Mūsu esamības uz šīs Zemes nolūks ir pieredzēt pretstatu tam pilnīgajam stāvoklim, kurā mēs tikām *nopamatoti* un kurā mēs dzīvosim mūžīgi. Tādēļ nekad nav bijis paredzēts, ka kāds no mums izies cauri dzīvei, nerīkojoties pretēji savai iedzimtajai *cilvēcībai*. Mums bija nepieciešama izpratne, kas gūstama, pieredzot pretstatu visās lietās.

Visu mūsu esamību kā mirstīgiem, *nepilnīgiem cilvēkiem* izplānoja un atbalstīja augsti attīstītas būtnes, kuras ļoti ilgu laiku ir palīdzējušas no jauna radītajiem cilvēkiem attīstīties. Gudra nolūka dēļ tās neiejaucas un nemēģina pārmainīt mūsu karus, strīdus, aizspriedumus, liekulības, viedokļus, faktus, idejas, patiesības, priekšstatus un principus. Tās mums ļauj pielietot mūsu brīvo gribu un izgudrot jebkādu realitātes uztveri, kādu vien mēs vēlamies. Esot ar šo rīcības brīvību, mēs saprotam, ka tas, ko mēs esam pieņēmuši kā savu pašreizējo realitāti, liek mums ***ne****cilvēcīgi* rīkoties un izturēties citam pret citu.

Tā kā tas bija viņu *nolūks* — lai mēs pieredzētu dzīvi *nepilnīgā pasaulē*, mēs netiekam

tiesāti vai nosodīti par to vienīgo veidu, kā mūsu *nepilnīgais ķermenis* ļauj mums rīkoties. Šīm būtnēm mēs esam kā mazi bērni, kuri cīnās un sit cits citam, un atņem cits cita rotaļlietas, jo mēs vēlamies to, kas ir citiem. Mēs esam tikpat emocionāli nepastāvīgi savā vidē, kā izlutināti bērni ir savā vidē. Šīs būtnes zina, ka kādu dienu mēs izaugsim un kļūsim *pieauguši* līdzīgi tām, un atskatīsimies uz savu bērnību un smaidīsim, jo mēs sapratīsim, ka tā bija ļoti svarīga daļa no mūsu attīstības un nodoma.

Tomēr tas, ka mums tiek piedots par to, ko mēs darām *nepilnīgajā cilvēciskās* esamības *stāvoklī*, mūs neattaisno no tā, ka mēs nenoskaidrojam, kas mūs dara un kas nedara laimīgus, kad mums ir dota vara pielietot savu rīcības brīvību. Šajos mūsu attīstības uz Zemes pēdējos laikos mums ir dota vara un zināšanas atrisināt mūsu pašu nepatikšanas bez augsti attīstīto būtņu iejaukšanās. Problēma ir tāda, ka mūsu cilvēciskā daba izgudro attaisnojumus tam, kādēļ lai mēs to nedarītu.

16. NODAĻA Cilvēciskās dabas attaisnojums

Cilvēka gudrība ir gandrīz vai neierobežota, tā stiepjas kā elastīga saite, taču cilvēciskā daba ir kā dzelzs stīpa. Jūs varat iet tai vairākas reizes apkārt, jūs varat to spēcīgi pulēt, jūs pat varat nedaudz saplacināt tās vienu malu, radot izliekumu citā malā, taču jūs NEKAD, kamēr vien pastāv pasaule un cilvēks ir cilvēks, nepalielināsiet tās apkārtmēru.

— H. Raiders Hegards

1. MIRSTĪBA MUMS MĀCA VAIRĀK PAŠIEM PAR SEVI

Mēs dzīvojam uz Zemes, esot bez spējas atcerēties jebko, kas ir ārpus tā, ko mēs mācāmies savas pašreizējās dzīves pieredzes laikā. Tā kā mēs esam cilvēki, mūs ietekmē mūsu *esences* zemapziņas enerģija. Mēs esam vienīgā dzīvības forma uz Zemes, kuru *esence* ietekmē tā, ka tā liek mums *iztēloties, spriest, brīnīties* un *domāt* par sevi un mums apkārt esošo pasauli. Tas, kā mēs iztēlojamies, spriežam, brīnāmies un domājam, padara mūs ne tikai unikālus, bet arī motivē mūs rīkoties tā, kā vien mēs izvēlamies. Mūsu rīcības (esot bez spējas apzināti atcerēties jebko vairāk par mūsu pašreizējo esamību) ir noteikuši aprises cilvēku sabiedrībām un kultūrām. *Dzīve*, ko mēs esam izveidojuši sev uz šīs Zemes, ir nodarījusi mums un dabai, kurā mēs dzīvojam, nozīmīgu postu un radījusi pastāvīgas nesaskaņas.

Cilvēciskā daba ir uzvarējusi un kontrolē *parastās* dabas lielāko daļu. Pielietojot mūsu brīvo gribu un mūsu unikālās prāta spējas, mēs esam radījuši tādu *realitāti*, kas šķiet, ka ir pilnīgi pretējai tai, ko mums paredzējusi mūsu dabiskā vide. Parasti tas, ko mēs uztveram kā realitāti, ir mūsu pašu radīta *realitāte*. Taču tā nevar būt ***īstenā realitāte***, jo tā nav mūsu *patiesā* būtība — nodarīt sev postu un radīt nesaskaņas. Mūsu **patiesā būtība** ir būt laimīgiem.

Mēs nemitīgi meklējam šo laimi un, lai to atrastu, izmantojam visu, kas atrodas mūsu vidē. Tādējādi šķiet, ka mūsu *patiesā būtība* ir tiešā konfliktā ar to, ko mums spēj sniegt *dabiskā* pasaule. Veids, kā *nepilnīgā* pasaule ir izveidota (tās dabiskajā stāvoklī), nespēj cilvēkiem nodrošināt to, ko tie vēlas, — tāpat kā visām pārējām dzīvības formām, kas tajā atrodas.

Tie, kuri ir atbildīgi par mūsu esamību un kuri novietoja mūs uz Zemes, mērķtiecīgi izplānoja, lai mēs pieredzētu pretstatu visam tam, kas ir pilnīgs. Tas bija iepriekš nodomāts — kamēr mēs neatrodamies viņu ietekmē un nenotiek viņu tieša un pastāvīga iejaukšanās, — lai mēs nepieredzētu *īsteno realitāti* attiecībā uz *pilnīgo cilvēcisko dabu*. Kamēr mēs atrodamies uz šīs Zemes, neviens, izņemot mūs pašus, nekontrolē to, ko mēs darām vai kā mēs to darām. Tiekot atstāti savā nodabā, mēs traucējam cits cita brīvajai gribai un radām sev un citiem daudz posta un ciešanu.

Mēs esam šeit, lai pieredzētu pretstatu savai *patiesajai cilvēcībai*. Situācijās, kas mums dotas mirstīgās dzīves laikā, mēs varam redzēt, kādu rīcību mūsu *cilvēcības tips* izvēlētos katrā konkrētajā situācijā. Mēs mācāmies, kad katram no mums liek justies labi un kas rada depresiju un nesaskaņas. Saskaroties ar kādu situāciju, katrs *cilvēcības tips* reaģē atšķirīgi. Dzīvojot uz

Zemes dažādās inkarnācijās, mēs pieredzam līdzīgus apstākļus kā visi pārējie cilvēki — vienā laikā vai citā. To darot, mēs uzzinām vairāk par savas *patiesās patības* unikalitāti. Kad mēs apzināmies to, *kas mēs esam*, mēs spējam pieņemt to, *kas mēs esam*, un esam mierā ar savu veikto izvēli. Tā tiek saukta par „pašrealizāciju".

2. MĒS VARAM ATPAZĪT SAVU CILVĒCĪBAS TIPU, VĒROJOT SAVAS RĪCĪBAS

Kas mēs nonākam nejaušos, līdzīgos apstākļos, mēs visi nerīkojamies vienādi. Mēs jau esam izsecinājuši, ka *pilnīgajā* pasaulē neviens no mums nevarēja zināt, kā mēs rīkosimies ar savu rīcības brīvību noteiktos apstākļos, kamēr mēs nenonāksim šajos konkrētajos apstākļos. Mūsu *Nopamatošanas procesa* laikā mums bija iespēja vērot citu, ar brīvo gribu apveltīto, cilvēku izvēles, kuri izgāja savas cilvēciskās attīstības otro etapu citās mirstīgās, *nepilnīgās* pasaulēs visā Visumā. Mēs nespējām *iedomāties*, ka mēs varētu rīkoties tāpat kā tie mirstīgie cilvēki, kurus mēs vērojām citās Zemei līdzīgās pasaulēs. Kaut arī mūsu augsti attīstītie radītāji mums apgalvoja, ka vairākums no mums, nonākot līdzīgos apstākļos, rīkosies tāpat, mums bija ļoti grūti pieņemt šādu realitāti attiecībā uz sevi.

Mūsu augsti attīstītie radītāji ZINA, kā katrs no mums parasti rīkotos, nonākot kādos noteiktos apstākļos. Viņi nezina, *tieši* kā mēs reaģēsim vai rīkosimies, taču viņi var veikt vispārējus un samērā precīzus minējumus, balstoties uz savu milzīgo pieredzi, miljoniem gadu garumā vērojot dažādu *cilvēcības tipu* cilvēkus izejam cauri tiem pašiem cilvēciskās attīstības etapiem.

Kā tika izskaidrots iepriekš — pateicoties savai milzīgajai pieredzei, esot kopā ar mums pirmsmirstīgajā, pilnīgajā pasaulē, mūsu radītāji precīzi zināja, cik daudz un cik lielas planētas vajag novietot mūsu Saules sistēmā. Viņi zināja ikviena cilvēka individuālo *cilvēcības tipu* un sagatavoja mums atbilstošas pasaules saskaņā ar šiem „tipiem", kas atbilst mūsu personīgajām vēlmēm pēc laimes. Pateicoties savai neierobežotajai pieredzei, viņi zināja, kas katru no mums darīs laimīgu.

3. MŪSU RĪCĪBAS PIERĀDA, KA MŪSU BRĪVAJAI GRIBAI JĀTIEK KONTROLĒTAI

Mūsu izpratne par **īsteno realitāti** attiecībā uz cilvēku vispārējo un mūžīgo dabu tika izveidota *nopamatošanas* laikā. Šajā laikā mēs saskārāmies ar problēmu, kas saistīta ar to, ka mums nevar būt spēju pieredzēt seksu (visaugstāko cilvēcisko spēju izmantot ķermeni, lai gūtu vislielāko sensoro piepildījumu), ja vien mēs neizvēlamies Saules/uz kalpošanu vērstu cilvēcības tipu. Vēl mēs uzzinājām, ka *cilvēka* esības visnozīmīgākā daļa ir vienlīdzība un cieņa pret brīvo gribu. Tādējādi mums bija grūti pieņemt arī to, ka pēc mūsu dzīves kā *nepilnīgiem mirstīgiem* vairākumam no mums nebūs tāda spēka un kontroles pār apkārtējo vidi (proti, pār visu matēriju), kāds dots vienīgi Saules tipa cilvēkiem.

Šīs dilemmas radās mūsu *nopamatošanas* laikā, kamēr mēs bijām savu radītāju klātbūtnē, esot ar spēju pielietot savu brīvo gribu saskaņā ar mūsu pašu vēlmēm. Viņi mums teica, ka mēs varam kļūt par jebko, ko mēs vēlamies. Mēs netikām spiesti atbilst kādām iepriekš noteiktām uzvedības gaidām, izņemot, ja mūsu uzvedība ietekmēja kāda cita cilvēka brīvo gribu. Mēs prātojām, kādēļ gan mums visiem nevarētu būt tāds pats spēks kontrolēt elementus, kāds ir mūsu radītājiem, kaut arī mēs kalpotu paši sev (Mēness cilvēcības tips), vai mēs radītu un pavēlētu savai videi kalpot mums (Zvaigžņu tips).

Neviens no mums nespēja pilnībā saprast, kādēļ mums nevarētu būt tas, kas bija mūsu vecākiem, neatkarīgi no tā, kādu *cilvēcības tipu* mēs izvēlamies. Tas vienkārši nebija saprotams! Un tas nekad nebūtu saprotams, ja mēs netiktu novietoti uz šīs Zemes varas pozīcijā, kas būtu līdzīga tai pozīcijai, kurā ir mūsu radītāji savā augsti attīstītajā *pilnīgajā* cilvēku pasaulē. Mūsu pašreizējā situācijā mums visiem ir dota spēja pieredzēt seksu. Un, kaut arī mēs nespējam kontrolēt visu matēriju, mūsu spēja kontrolēt savu vidi ir daudz lielāka nekā visām citām radībām, kas atrodamas uz Zemes.

Mūsu brīvajai gribai netiekot kontrolētai un esot ar līdzīgām spējām, kādas ir Saules tipa cilvēkiem, mēs esam efektīvi demonstrējuši, kā mēs izmantojam šo spēku, cilvēces vēstures uz šīs Zemes laikā. Mūsu vēsture pārliecinoši pierāda, ka, ja kaut kas neiejauksies, lai kontrolētu un pārraudzītu mūsu *cilvēcisko dabu*, mēs nekad nespēsim piepildīt savas esamības mērķi — pieredzēt pastāvīgu un paliekošu laimi.

4. MĒS VARAM IZPRAST SEVI PĒC TĀ, KĀ MĒS RĪKOJAMIES

Tas, **kā mēs pielietojam savu brīvo gribu** uz Zemes, ir atslēga, lai izprastu un atrisinātu tās dilemmas (kādēļ mēs visi nevaram pieredzēt seksu un kādēļ mums nevar būt tāds pats spēks kā mūsu radītājiem), ar kurām mēs saskārāmies savas pirmsmirstīgās audzināšanas laikā. Mūsu pieredzes *nepilnīgajā pasaulē* palīdz mums aptvert, kas notiktu, ja mums būtu spēks pielietot savu brīvu gribu bez kādiem ierobežojumiem.

Ko mēs darītu ar šo spēku? Vai mēs to izmantotu, lai kalpotu citiem? Lai kalpotu sev? Vai izmantotu tā, lai citu kalpotu mums? Ko mēs darītu, ja mums būtu vairāk zināšanu, spēka, kontroles un varas nekā citiem? Kā mēs rīkotos ar šo varu pār citiem? Mēs nekad nebūtu spējuši atbildēt uz šiem jautājumiem, ja mums netiktu dota iespēja pielietot mūsu brīvo gribu saskaņā ar mūsu individuālās *esences* „spēku" (citiem vārdiem, saskaņā ar to *cilvēcības tipu*, ko mēs sev izvēlējāmies pēc miljardiem gadu ilgas esamības pilnīgā cilvēku sabiedrībā).

Šeit ir atslēga uz šiem jautājumiem:

- *Ja mēs jūtamies ērti un apmierināti ar to, kā mēs rīkojamies, tad mēs rīkojamies saskaņā ar savu esenci un* ***patieso cilvēcības tipu*****.**
- *Ja mēs neesam pilnībā apmierināti ar savām rīcībām, tad mēs nerīkojamies saskaņā ar savu* ***patieso cilvēcības tipu*****.**

Tas patiešām ir tik vienkārši!

Atkal — „mūsu esences spēks" norāda uz to, kas mēs *patiesībā esam*, jeb labāk — uz to, par ko mēs izvēlējāmies kļūt sava *nopamatošanas* perioda laikā. Mūsu *esences* spēks neatspoguļo to, par ko mēs esam kļuvuši, ko mēs *tēlojam* vai ko mēs *domājam*, kas mēs esam mūsu pašreizējā *nepilnīgajā* pasaulē. Tas atspoguļo tikai to, *kas mēs* ***patiešām*** *esam*.

Nepilnīgā pasaule nekad mums neļaus *zināt savu patieso patību*, jo mums nav spēju piekļūt visām savu iepriekšējo dzīvju atmiņām. Taču tā mums *ļaus*, atbilstoši mūsu *esences* spēkam, zināt, kā mēs jūtamies (apmierināti vai nē) brīdī, *kad mēs rīkojamies*. Esamība *nepilnīgajā pasaulē* ļauj mums sevi labāk iepazīt un pieņemt, jo nodrošina pieredzi, kurā mēs uz laiku aizmirstam, *kas mēs esam*. Šī pasaule sniedz mums iespējas rīkoties pretēji mūsu patiesajai būtībai.

Ja mirstīgās dzīves laikā mēs nešaubīgi zinātu, ka mēs esam, piemēram, Saules tipa cilvēki, mēs piespiedu kārtā saskaņotu savas rīcības ar savu Saules tipa būtību. Tad mēs nepieredzētu to, ko nozīmē *nerīkoties* kā Saules tipa cilvēkam, tādējādi iznīcinot mūsu laika *nepilnīgajā* pasaulē nolūku — pieredzēt pretstatu visās lietās. Šajā pārbaudes laikā mums ir jābūt iespējai rīkoties pretēji savi *patiesajai būtībai*, lai mācītos novērtēt un mūžīgi izbaudīt to, kas mēs esam *patiesībā*. Ja mums nebūtu kontrastējošas pieredzes attiecībā pret mūsu patību, kā mēs jebkad varētu mūžam novērtēt, par ko mēs esam izvēlējušies būt?

5. MŪSU NEPILNĪGĀS MIRSTĪGĀS RĪCĪBAS NE VIENMĒR ATSPOGUĻO TO, KAS MĒS PATIESĪBĀ ESAM

Pārskatot to, ko mēs līdz šim esam uzzinājuši, mēs aptveram, ka itin viss, ko mēs darām, kļūst par faktisku enerģijas struktūru, kas tiek uzglabāta mūsu *esencē*. Mēz zinām, ka tad, kad mūsu rīcība ir līdzsvarā (jeb saskan) ar mūsu *esencē* atrodamu enerģijas struktūru, mēs sajūtam mieru un apmierinātību. Turpretī, kad mēs rīkojamies kādā noteiktā veidā un radām tādu enerģijas struktūru, kas *ne*saskan ar nevienu struktūru, kas atrodama mūsu *esencē*, mēs sajūtam neapmierinātību, aizkaitināmību un nelaimīgumu.

Mēs saprotam arī to, ka *nepilnīgā ķermeņa* smadzenes pastāv nošķirti no mūsu *esences*. Turklāt šīs *nepilnīgās smadzenes* reģistrē visas *nepilnīgās pasaules* pieredzes kā pieejamas atmiņas, kaut arī mūsu apzināta piekļuve šīm atmiņām ir ierobežota. Zinātne atzīst šīs „reģistrācijas" un dažkārt definē tās kā specifiskus *dendrītus*, kas veidojas uz mūsu smadzeņu virsmas.

Vēl mēs zinām, ka *nepilnīgās* smadzenes darbojas kā „plīvurs", kas parasti neļauj apzināti atpazīt *esences* enerģiju un to izmantot mūsu ikdienas izziņas procesos jeb mūsu normālā domāšanas procesa laikā. Mēs esam uzzinājuši, ka tad, kad mēs atslābinām savu prātu, mūsu *nepilnīgo smadzeņu* radītais spēks tiek samazināts līdz tādam līmenim, ka neliela *esences* enerģijas daļa spēj noplūst tajā mūsu smadzeņu vietā, kur mēs formulējam savas domas. Mēs

nosaucām šo vietu iepriekš par mūsu iekšējo „kinoteātri". Šeit mēs pieredzam nejaušus un bieži vien savstarpēji nesaistītus notikumus, ko mēs dēvējam par „sapņiem" vai „vīzijām".

Mēs mācījāmies, ka mūsu „PATĪBA" ir visu to pieredžu sakopojums, kas reģistrētas mūsu pagātnē, kas mums ir šodien un kas tiks reģistrētas mūsu nākotnē. Taču pats svarīgākais, ko mēs esam mācījušies, ir tas, ka MĒS **NEESAM** TAS, KO MŪSU NEPILNĪGĀS **SMADZENES** IR REĢISTRĒJUŠAS, REĢISTRĒ VAI JEBKAD REĢISTRĒS! **Mēs esam** tas, kas ir reģistrēts mūsu CILVĒCISKAJĀ ESENCĒ.

6. MŪSU MIRSTĪGIE ĶERMEŅI NENOSAKA TO, KAS MĒS ESAM

Ģimenē, kurā ir astoņi bērni ar līdzīgām DNS struktūrām, visdrīzāk būs dažādi *cilvēcības tipi* — atkarībā no *esences*, kas ieiet katra bērna ķermenī. Tieši tādēļ cilvēki, kuriem ir līdzīgi *nepilnīgie ķermeņi* un kuri tiek vienādi audzināti, kad saskaras ar līdzīgām situācijām, tomēr rīkojas vai reaģē atšķirīgi. Daži bērni raud, kad tiem tiek atņemta rotaļlieta; citi cīnās, lai atgūtu šo rotaļlietu; un tikmēr citi atrod kādu citu rotaļlietu, ar ko spēlēties, esot bez negatīvas reakcijas uz to, ka tiem tiek atņemta rotaļlieta.

Viens no piemēriem, ko mūsu radītāji ir atļāvuši mūsu *nepilnīgajā pasaulē,* lai to parādītu, ir identisku dvīņu piemērs. Šī paradigma ļauj mums nepārprotami izprast individuālas *esences* spēku uz mūsu rīcībām. Katram no identiskajiem dvīņiem ir tāds pats ķermenis, taču neviens no tiem nerīkojas tieši tāpat kā otrs. Kā gan tā varētu būt, ja tikai mūsu fiziskās smadzenes noteiktu to, *kas mēs esam*? *Identisku* dvīņu gadījumā abu cilvēku smadzenes ir veidotas no *identiskām* DNS struktūrām, taču katra *esence*, kas iegājusi katrā no ķermeņiem, unikāli atšķiras viena no otras.

7. MUMS IR SNIEGTI REĀLI PIEMĒRI PAR MŪSU CILVĒCISKO POTENCIĀLU

Vēl viens piemērs, kas ir pieļauts mūsu *nepilnīgajā pasaulē*, lai mēs varētu izprast *esences* spēka fenomenu un to, kā tā motivē mūsu rīcības, ir cilvēku ar Dauna sindromu gadījums. Šiem cilvēkiem ir doti specifiski fiziskie ķermeņi, kas savstarpēji izskatās daudz līdzīgāki nekā citu cilvēku ķermeņi, izņemot identiskus dvīņus. Mūsu radītāji īpaši konstruēja šo ķermeņa tipu svarīgam nolūkam. Viņi izveidoja personu ar Dauna sindromu smadzenes tādas, ka šo personu emocijas **vairāk** ietekmē viņu *esences* spēks, nekā tas ir cilvēkiem ar „normālām" *nepilnīgajām* smadzenēm.

Citiem vārdiem, personas ar Dauna sindromu galvā „plīvurs" ir nedaudz plānāks. Ļoti reti, ja tas vispār ir iespējams, var atrast kādu cilvēku ar Dauna sindromu, kas tiesātu citus, izrādītu fanātismu, būtu aizspriedumains vai jebkādā citā veidā izmantotu savu individuālo brīvo gribu, lai ietekmētu kāda cita cilvēka brīvo gribu. Salīdzinot ar visiem citiem cilvēkiem uz Zemes, cilvēki ar Dauna sindromu ir visapmierinātākie ar savu apkārtējo vidi. Viņu raksturs ir tuvāks mūsu *pilnīgajam raksturam* salīdzinājumā ar jebkura cita cilvēka piemēru, kas dots

nepilnīgajā pasaulē.

Šķiet, ka viņi nesniedz nekādu ieguldījumu mūsu pasaulē, jo viņi nejūt nekādu stimulu iegūt zināšanas, naudu, īpašumus vai jebkādus citus „panākumus", kam vairums no mums ir piešķīris vērtību un ko nemitīgi vēlas. Ja viņi vēlas kādu no šīm lietām, tad tas ir tādēļ, ka viņu dzīvē tiek uzspiesti kādi nosacījumi. Šie nosacījumi viņiem nav dabiski, bet tiek pacietīgi pastiprināti *viņos* to dzīves laikā, kas parasti ir daudz īsāka nekā vidusmēra mirstīgajiem. Tomēr viņu ***patiesajā*** *cilvēciskajā dabā* nav vēlmes pēc kaut kā, ko *normāls* cilvēks vēlas no pasaules.

Šķiet, ka šie cilvēki nesniedz labumu mūsu sabiedrībai *nepilnīgajā pasaulē*, taču īstenībā tie ir patiesāki pret savu *nopamatoto cilvēcības tipu* nekā pārējie cilvēki. Viņi ir vis*cilvēcīgākie* cilvēki, kādi vien pastāv. Viņu mentālā nenormālība ļauj viņu *esences* (kur atrodas mūsu *patiesā* cilvēcība) enerģijas līmeņiem lielākā mērā ietekmēt viņu rīcības. Lai arī viņi ir ierobežoti savā vēlmē pēc pasaulīgām lietām, viņi *vēlas* to, ko vēlamies mēs visi, — būt novērtētiem, pieņemtiem un cienītiem. Viņi vēlas būt mīlēti.

Šie nenormālie ķermeņi ir daļa no mūsu izglītošanās un pārbaudes uz šīs Zemes. Viņi demonstrē cilvēka potenciālu, parādot, kā ir iespējams reaģēt un izturēties citam pret citu. Viņi sniedz mums piemēru tam, par ko mēs *varētu* kļūt, ja mēs iemācītos vairāk saskaņot savas rīcības ar savu *esenci*. Mums nav Dauna sindroma, un mēs nerīkojamies līdzīgi tiem. Mūsu *nepilnīgā pasaule* mums neļautu rīkoties līdzīgi tiem. Ja mēs tā rīkotos, mēs nespētu parūpēties par sevi un savām pamatvajadzībām. Ironiskā kārtā un laba nolūka dēļ, mums ir dots piemērs tam, *kā* rīkoties pasaulē, kur mēs *nevaram* rīkoties tā, kā mums to vajadzētu.

8. VIENĀDĀS SITUĀCIJĀS MĒS RĪKOJAMIES ATŠĶIRĪGI

Daži no mums nogalina, lai aizstāvētu sevi, kamēr citi necīnās pretī un tiek nogalināti. Daži no mums cīnās, lai aizsargātu sevi un savus īpašumus, kamēr citi aizbēg un atdod savus īpašumus. Daži no mums pauž savas sajūtas raudot, kamēr citi tādos pašos apstākļos kļūst dusmīgi. Daži no mums ienīst citus cilvēkus un izveido personīgus aizspriedumus, kamēr pavisam nedaudzi no mums pieņem ikvienu cilvēku, lai kāds tas izvēlētos būt.

Dažādās dzīves, ko mēs dzīvojam mūsu laikā uz Zemes, ļauj mums tikt ievietotiem visdažādākajos apstākļos. Beigās, kad mēs spēsim atcerēties (ne tikai visas mūsu pieredzes mūsu dažādo inkarnāciju laikā mirstībā, bet arī visas mūsu pirmsmirstīgās pieredzes mūsu *nopamatošanas* laikā), mēs būsim izbrīnīti par to, kā mēs rīkojāmies. Kaut arī mēs reiz domājām, ka nav iespējams, ka mēs kādā noteiktā situācijā rīkotos tāpat kā pārējie, mēs būsim spiesti pieņemt, ka mēs patiešām rīkojāmies ļoti līdzīgi. Tā būs pašrealizējoša pieredze, kas viesīs lielu pazemību.

9. MŪSU RĪCĪBAS NOSAKA MŪSU CILVĒCĪBAS TIPS

Katru mūsu veikto izvēli, kas vedina rīkoties, var iedalīt kādā no šīm trim galvenajām kategorijām, kas izsaka katru *cilvēcības tipu*: 1) tas tiek darīts tikai mūsu labad; 2) tas tiek darīts,

lai iegūtu atbildes reakciju no kāda cita; vai 3) tas tiek darīts kāda cita labad. Kaut arī katrai rīcībai var izdalīt daudzus dažādus līmeņus, nav nevienas *brīvās gribas* rīcības, kas neatbilstu kādai no šīm trim galvenajām kategorijām.

Tālāk ir sniegti tikai daži no ļoti daudzajiem piemēriem par katru atšķirīgo *cilvēcības tipu*. Lai palīdzētu lasītājam saprast dažas no katra tipa unikālajām iezīmēm, tālāk tiek sniegtas konkrētas cilvēciskas situācijas *nepilnīgajā pasaulē*. Jāpatur prātā, ka šīs situācijas nav *vienīgās*, kas atspoguļo katru tipu. Ja tiktu uzskaitītas visas situācijas, tas aizņemtu pārāk daudzus sējumus, ko būtu garlaicīgi lasīt.

10. ZVAIGŽŅU TIPA CILVĒKU RĪCĪBĀM, LAI RADĪTU LAIMI, IR VAJADZĪGI ĀRĒJI STIMULI

Zvaigžņu tipa cilvēku kategorijā — kas vēlas, lai tiem kalpotu, — rīcība rada tādu enerģiju, ko cilvēks nekavējoties neabsorbē. Uz radīto enerģiju ir jāiedarbojas kādam ārējam enerģijas avotam. Kaut kas, kas atrodas ārpus Zvaigžņu tipa cilvēka, izmanto savu enerģiju, lai to apvienotu ar enerģiju, ko rada Zvaigžņu tipa cilvēka rīcība, un atstaro šo enerģiju atpakaļ Zvaigžņu tipa cilvēkam, kurš **tad** absorbē šo *apvienoto* enerģiju.

Tam piemērs ir aktiera pieredze. Ja aktieris nesaņem aplausus (enerģiju) no skatītajiem (ārēja avota), viņš nebūs laimīgs par savu veikumu. Skatītāji uztver aktiera radīto enerģiju (rīcību) un apvieno to ar savu vērtējuma enerģiju, kura tad tiek atstarota atpakaļ aktierim.

Tādējādi visi tie cilvēki, kuriem nepieciešams kaut kas ārējs, kas tiem sniegtu uzslavas, godu, pagodinājumus, balvas vai jebkādu cita veida slavu — un, to saņemot, tie ir visnotaļ un ilgstoši laimīgi, — ir Zvaigžņu tipa cilvēki. Arī tie ir Zvaigžņu tipa cilvēki, kuri savā dzīvē rada nepatikšanas vai drāmu, saņemot negatīvu uzmanību, un kuri nejūtas pilnīgi labi, ja nesaņem šādu uzmanību.

11. MĒNESS TIPA CILVĒKU RĪCĪBAS UN REAKCIJAS VIENMĒR KALPO PAŠAS SEV

Katra Mēness tipa cilvēka rīcība izraisa kaut kādu reakciju. Kā tika paskaidrots iepriekš, katra mūsu rīcība rada noteiktas enerģijas struktūras. Rīcība ir enerģijas izdale mūsu apkārtējā vidē. Mēness tipa cilvēku kategorijā — kas kalpo paši sev — reakcija jeb izdalītā enerģija tiek izolēta un attiecināta tikai uz to cilvēku, kurš iepriekš radīja šo enerģiju (rīkojās). Šī rīcība neietekmē nevienu citu.

Tam piemērs varētu būt māja, ko cilvēks uztur nevis tāpēc, lai izpatiktu saviem kaimiņiem, bet tikai pats sev; tādu drēbju valkāšana, kas cilvēkam pašam patīk, neraugoties uz to, ko citi domā par šo stilu; vai jebkāda veida rīcība, kas ir saskaņā ar cilvēka sirdsapziņu, nejūtoties neērti, ja citi šai rīcībai nepiekrīt.

12. SAULES TIPA CILVĒKI RĪKOJAS CITU LABAD

Saules tipa cilvēks — kurš kalpo citiem — rīkojas un rada enerģiju, ko absorbē **tikai** citi cilvēki. Saules tipa cilvēks neabsorbē šo radīto enerģiju (rīcību), un tā viņu personīgi neietekmē.

Šī tipa cilvēki labāk jūtas, ja viņu laipnās un cēlās rīcības nav zināmas citiem. Turklāt viņi nerīkojas tādēļ, lai personīgi gūtu īpašu sajūtu par kādu veikumu, kalpojot citiem. Vairums *nepilnīgo cilvēku* izjūt līdzjūtību, kas liek tiem pieredzēt negatīvu nelīdzsvarotību, kas savukārt motivē tos rīkoties. Tie izjūt motivāciju rīkoties nevis tādēļ, ka tas būtu kāda cita cilvēka labad, bet tas ir viņu *pašu* labad, lai tie neizjustu negatīvu nelīdzsvarotību.

Kaut arī Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki ***patiesu*** Saules tipa cilvēku rīcības parasti uzskata par lieliem personīgajiem upuriem, Saules tipa cilvēkiem tie nepavisam nav upuri, bet gan pieredzes, kas tiem sniedz prieku, neatņemamas sastāvdaļas.

Šim likumam ir viens izņēmums — sekss. Spēja pieredzēt seksu ir spēja ģenerēt milzīgu enerģijas apjomu un absorbēt šo enerģiju atpakaļ sevī, vai apvienot šo enerģiju ar otra cilvēka radīto enerģiju, kur abi cilvēki tad absorbē radītās enerģijas *apvienojumu*. Tieši tādēļ seksuāla pieredze (pat mirstībā) ir tik fiziski spēcīga. Dzimumorgāni rada tādus enerģijas līmeņus, kas nav salīdzināmi ar to enerģiju, ko rada mūsu pārējie maņu orgāni. Taču, kā tika izskaidrots, VIENĪGI Saules tipa cilvēkiem būs dzimumorgāni, lai radītu šāda veida enerģijas struktūras. Tādēļ vai tur kāds brīnums, kādēļ tie, kas nav Saules tipa cilvēki, varētu apšaubīt godīgumu un vienlīdzību saistībā ar to, kādēļ mums visiem nav ļauts būt ar dzimumorgāniem?

13. VISUMS PASTĀV VIENĪGI TĀDĒĻ, LAI KALPOTU CILVĒKIEM

Kā tika paskaidrots, Visums pastāv tikai cilvēka — augstākās dzīvības formas — labad. Tas nepastāv nevienas citas matērijas formas labad. Visas citas matērijas formas pastāv vienīgi tādēļ, lai papildinātu un apmierinātu cilvēcisko pieredzi.

Nekur Visumā nav klingonu, citplanētiešu, vienacainu, milzīgu, divgalvainu, zvīņainu būtņu vai jebkādu citu dīvaina paskata nezināmas izcelsmes radījumu, kuri būtu apveltīti ar brīvo gribu un kuri spēj *iztēloties* un *domāt*. Šādi fantāzijas tēli pastāv, pateicoties cilvēku *iztēlei*.

Labi piemēri cilvēku iztēlei un saprātam, izgudrojot **reālus** radījumus, kas nav apveltīti ar brīvo gribu, ir saskatāmi šīs planētas dzīvnieku, putnu un kukaiņu plašajā daudzveidībā. Katrs radījums, kas nav cilvēks, ir radīts ar *cilvēcisko* iztēli — šie radījumi var izskatīties tā, kā radītājs to vēlas, lai tie izskatītos, ja vien tie piepilda savas radīšanas nolūku.

Cilvēks ir visaugstāk attīstītā dzīvības forma Visumā. Visa Visuma enerģija pastāv tādēļ, lai kalpotu cilvēkiem. Katra rīcība un katra reakcija notiek tādēļ, ka cilvēks liek tām notikt. Visas rīcības un reakcijas notiek tādēļ, lai kaut kādā veidā kalpotu cilvēkam. Tas tā ir bijis vienmēr, tas tā ir tagad, un tas tā būs vienmēr — pasaulēs bez gala.

14. ZINĀTNISKĀ FANTASTIKA IR BALSTĪTA NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ

Tagad mums jau vajadzētu saprast, cik svarīgi ir tas, ka **vienīgi** tiem, kuri izmanto Visumu tā esamības nolūkam, tiek dota vara to kontrolēt. Ja tas tā nebūtu, tad tas pats, ko mēs pieredzam uz šīs planētas, notiktu visās citās Visuma daļās. Notiktu starpgalaktiku kari un asinsizliešana, kur vienas saprātīgas būtnes iekarotu, pakļautu vai iznīcinātu mazāk saprātīgas būtnes.

Visa zinātniskā fantastika, ko mēs esam radījuši un iztēlojušies mūsu pasaulē, *varētu* kļūt par mūsu realitāti *nepilnīgajā pasaulē*. Mēs balstām zinātnisko fantastiku uz to, kā mēs rīkojamies un attiecamies cits pret citu šajā pasaulē, jo šis ir vienīgais perspektīvas atskaites punkts, kas mums ir, no kā smelties mūsu radošos secinājumus. Citiem vārdiem, tie, kuri rada zinātnisko fantastiku, smeļas tajās enerģijas struktūrās, ko tiem sniedz viņu *nepilnīgās smadzenes*. Tā kā šīs *domu* enerģijas struktūras (tas ir, pieredzes) saskan ar *necilvēcīgo* veidu, kā mēs cits pret citu izturamies uz šīs Zemes, vai tur kāds brīnums, kādēļ viņiem ir tik spilgta iztēle attiecībā uz zinātnisko fantastiku?

15. VISUMU KONTROLĒ AUGSTI ATTĪSTĪTI CILVĒKI

Tomēr mēs varam būt pilnībā pārliecināti, ka **vienīgi** tiem cilvēkiem ir uzticēta vara pār Visumu, kuri izmanto savu brīvo gribu, lai kalpotu citiem, negaidot neko pretī. Tieši tādēļ izskatās, ka Visumā pastāv tik precīza un pastāvīga kārtība. Tieši tādēļ mēs neesam nonākuši un nekad nenonāksim sadursmē ar citplanētiešu būtnēm, kuras mēs esam izgudrojuši savos prātos un mūsu datorspēļu un filmu virtuālajās fantāziju pasaulēs. Vienīgās būtnes, no kurām mums jābaidās, esam mēs paši un visi pārējie *nepilnīgie* cilvēki, kuri izmanto savu brīvo gribu, neņemot vērā mūsu brīvo gribu.

16. PIEREDZE APLIECINA, KĀDĒĻ TIKAI NEDAUDZIEM BŪTU JĀBŪT VARAI PĀR VISĀM LIETĀM

Ar **īsteno patiesību**, ko mēs mācāmies šajā grāmatā, tagad mums var būt labāka izpratne par šo dzīvi un iemeslu, *kādēļ* mēs šeit esam. Mēs esam liecinieki tam, kas notiek, kad vara un kontrole tiek dota Mēness un Zvaigžņu *cilvēcības tipiem*. Mēs redzam sekas tam, ja brīvā griba tiek izmantota, lai kalpotu sev vai lai kādam kalpotu citi.

Kā tika minēts astotajā nodaļā, mums nekad nebijusi tāda valdība, kas vienlīdzīgi kalpotu visu cilvēku vajadzībām un labā. Dažos gadījumos mums ir bijusi iespēja balsot par tiem, kurus mēs vēlamies, lai mums kalpotu. Mums ir bijusi brīvība un privilēģija izmantot savu brīvo gribu, lai iegūtu visu, ko mēs vēlamies, vai kļūtu par jebko, ko mēs vēlamies šajā pasaulē. Neraugoties uz šīm „brīvībām", mēs aizvien pieredzam negatīvas sekas mūsu laimei, kad pār mums valda nepareizie *cilvēcības tipi*.

17. SAULES TIPA CILVĒKI JŪTAS NEĒRTI, ESOT VADĪTĀJI

Šajā *nepilnīgajā pasaulē* nekad nav bijusi tāda Saules tipa *esence*, kas būtu iemiesojusies kādā vadītājā, tiesnesī vai jebkurā citā personā, kas jebkādā veidā pielieto pilnvaras pār citiem, IZŅEMOT, ja persona, kura pilda vadītāja vai tiesneša lomu, ir pavisam nelaimīga un neapmierināta ar to stāvokli pār citiem, kas tai ir uzspiests apstākļu sakritības dēļ. Tas nekad nav un nebūs savienojams ar Saules tipa cilvēku būtību — ierobežot kāda cita cilvēka brīvo gribu, **izņemot, ja šī cilvēka brīvās gribas rīcība ierobežo kāda cita cilvēka brīvo gribu**.

18. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI NEVALDA UN NEKONTROLĒ CITUS CILVĒKUS

Daži cilvēki argumentē, ka mums ir nepieciešami „taisnīgi" tiesneši un vadītāji, lai tie pielietotu savas pilnvaras cilvēces *labumam*. Taču kādu gan „labumu" ir guvusi cilvēce, kad kāds vadītājs vai tiesnesis ir pielietojis pilnvaras attiecībā uz kāda cita cilvēka rīcības brīvību? Tie, kuri tiesā citus un pielieto savas pilnvaras, pastāvīgi rada ciešanas tiem cilvēkiem, kurus tie tiesā un kontrolē. Tie spriedumi un lēmumi, kurus veic cilvēki, kuri pašlaik ir pie varas uz šīs Zemes, ir pavisam nedaudz mazinājuši cilvēces izjusto bezcerību, postu un nesaskaņas. Un šie spriedumi noteikti nepalīdz tiem cilvēkiem, kas tiek notiesāti.

Piemēram, pat piespriežot spriedumu slepkavas gadījumā, netiek piemērots *patiess* taisnīgums. Ne upuris saņem kādu taisnīgumu, nedz arī tie, kurus ietekmējusi upura nāve. Upura tuvinieki parasti dzīvo pastāvīgās sāpēs un atriebības sajūtās, kas mazina viņu mieru un laimi. Savukārt Saules *cilvēcības tipa* cilvēks nekad nebūs apmierināts ar sevi, ja netiks izrādīta pilnīga un beznosacījuma piedošana par jebkuru rīcību, kas paveikta kāda cita cilvēka brīvās gribas pielietojuma dēļ.

Daudzi pasaules vadītāji ir pielietojuši savu varu un kontroli pār rīcības brīvību, atņemot bagātajiem un dodot nabadzīgajiem, — neviens no tiem nav bijis Saules tipa cilvēks. Ir cilvēki, kas iesniedz prasības un soda tos, kas mazina citu cilvēku rīcības brīvību ar slepkavošanu, zagšanu, izvarošanu, asinsgrēku vai jebkādām citām šķietami necilvēcīgām rīcībām, — nevienu šo rīcību nevar veikt Saules tipa cilvēks, neizjūtot lielu diskomfortu un nožēlu.

Kā mēs to zinām? Tāpēc, ka augsti attīstītie Saules tipa cilvēki ir atbildīgi par šo pasauli un viņi NEIEJAUCAS un neierobežo neviena tāda cilvēka rīcības brīvību, kurš pastrādā „noziegumu" pret kādu citu cilvēku. Viņi vēro un ciena brīvo gribu, pat ja kāds pieaugušais nolaupa un nogalina bērnu! Esot mirstīgs, Saules tipa cilvēks nekad nebūtu pastāvīgi un nemitīgi laimīgs, ja izmantotu savu rīcības brīvību, lai ierobežotu kāda cita cilvēka rīcības brīvību, neatkarīgi no rīcības.

19. NEPILNĪGI UN NEPIEMĒROTI VADĪTĀJI NEPILNĪGAJĀ PASAULĒ NAV NEKAS NEPARASTS

Veselais saprāts mums vēsta — ja uz šīs Zemes nebūtu vadītāju un tiesnešu, kas mūs aizsargātu no citiem cilvēkiem, visa pasaule iegrimtu haosā un anarhijā. Tā ir taisnība. Taču — vai haoss un anarhija nav pilnīgs pretstats *pilnīgajai* cilvēku sabiedrībai? Un vai tad mēs neesam šeit, lai pieredzētu šo pretstatu? No otras puses, pasaulē nekad nav bijis tāda laika, kad visiem cilvēkiem ticis bez nosacījumiem piedots par visu, ko tie darījuši. Kas varētu notikt šādā pasaulē? Neviens cilvēks *nepilnīgajā pasaulē* nevar atbildēt uz šo jautājumu, jo neviens to vēl nav pieredzējis.

Kaut arī ir interesanti aplūkot šos kontrastējošos uzskatus, neviens no tiem nevada pie *īstenās realitātes* pareizas izpratnes. Kas patiesībā notiek šeit, uz Zemes? Ja ir tādas augsti attīstītas būtnes, kas pārrauga notiekošo, KĀDĒĻ TĀS NEIEJAUCAS UN NEKO NEDARA?

20. MŪSU RĪCĪBAS MOTIVĀCIJA PILNĪGAJĀ PASAULĒ IR PAVISAM CITĀDA

Tie, kuri rada haosu, anarhiju vai jebkādā veidā necilvēcīgi rīkojas pret citiem, to dara tādēļ, ka šajā dzīvē viņu *nepilnīgā situācija* ļauj viņiem to darīt, turpretim *pilnīgajā pasaulē* viņi tādu rīcību pat neapsvērtu. Mirstīgajā dzīvē viņiem ir dota vara rīkoties atbilstoši savai brīvajai gribai. Viņi var nogalināt, ja to vēlas. Viņi var zagt, ja to vēlas. Viņi var izvarot, ja to vēlas. Neviens nevar atņemt viņu brīvo gribu šādi rīkoties, ja viņi to vēlas.

Kaut arī šīs pasaules vadītāji un tiesneši iesniedz prasības, notiesā un soda tos, kas šādi rīkojas, fakts paliek nemainīgs, ka katram cilvēkam ir dota brīva griba darīt to, ko viņš vai viņas vēlas, neatkarīgi no tā, kādas varētu būt sekas. Salīdzinot katru situāciju, *pilnīgajā pasaulē* cilvēki rīkojas *pilnīgi*, taču *nepilnīgajā pasaulē* — necilvēcīgi (kaut arī cilvēki saglabā savu brīvo gribu abos gadījumos). Tam *iemesls* ir viena liela atšķirība — katrā no šīm pasaulēm ir ļoti atšķirīga **motivācija** brīvās gribas izmantošanā.

21. NEPILNĪGAIS ĶERMENIS MŪS MOTIVĒ RĪKOTIES PRETĒJI MŪSU PATIESAJAI CILVĒCĪBAI

Cilvēki dara to, ko tie dara, jo tos motivē kāda fiziska vai emocionāla vajadzība. Aplūkojot ekstrēmu piemēru, cilvēks izvaro kādu citu cilvēku tādēļ, ka izvarotājs tiecas apmierināt savu vajadzību, kas tam ir tajā brīdī. Šīs rīcības pilnībā motivē *nepilnīgā ķermeņa* vajadzības un vēlmes *nepilnīgā* vidē. Kaut arī daži varētu argumentēt, ka izvarošanas cēlonis ir nepieciešamība pēc kontroles (varas), tiem ir taisnība tikai tajā aspektā, ka izvarotājs tiecas *kontrolēt* spēju apmierināt seksuālo motivāciju. Ja izvarotājam nebūt seksuālu dziņu, tas neizvarotu. Ja cilvēks vēlētos tikai iegūt *kontroli* (un daudzi *nepilnīgie* cilvēki to vēlas), tad tas

darītu citas lietas, piemēram, dzītos pēc varas pār citiem — likuma piemērošanā, politikā, biznesā vai kļūstot par garīgo līderi vai pat par vecāku.

Aplūkojot citu piemēru, daudzas jaunas meitenes, kuras atklāj, ka viņām piemīt pavisam neliela kontrole pār savu vidi vai pār savu dzīvi, tiecas pēc grūtniecības un bērna radīšanas, kuru, viņuprāt, viņas spēs *kontrolēt*. Šīs meitenes motivē vajadzība kontrolēt kaut ko pasaulē, kas nomācoši kontrolē viņu brīvo gribu.

Esot mūsu mirstīgajos ķermeņos, mums tiek ļauts nodarboties ar seksu. Hormoni, kurus veido mūsu dzimumorgāni, ir dzinulis tam, lai mēs nodarbotos ar seksu. Vairums cilvēku darīs jebko, lai apmierinātu šo vajadzību. Tas ietver mūsu izsmalcinātās motivācijas uzlikt grimu, veikt plastisko operāciju vai melot par to, kas mēs *patiesībā esam*, lai iegūtu iemeslu un stimulu izmantot kādu citu cilvēku. Lai kas arī būtu vajadzīgs mūsu seksuālās vajadzības apmierināšanai, mums šajā pasaulē ir dota brīvā griba, lai attiecīgi rīkotos. Un šīs motivācijas izriet no mūsu *nepilnīgā* ķermeņa vajadzībām.

Taču, ja vajadzība, iemesls un stimuls tiktu atņemti, kas tad sekmētu rīcību? *Pilnīgajā pasaulē* nav tādu fizisko vai emocionālo vajadzību, kas nebūtu apmierinātas. Tādēļ *pilnīgajā pasaulē* nepastāv nekādas motivācijas rīkoties pretēji mūsu cilvēcībai.

22. NEPILNĪGĀ ĶERMEŅA VAJADZĪBĀM JĀTIEK APMIERINĀTĀM

Nepilnīgajā pasaulē mums ir fizioloģiskās vajadzības, kas jāapmierina, un šīs fiziskās vajadzības bieži vien rada sekundāras, taču spēcīgas psiholoģiskās vajadzības. Mums ir šādas fiziskās vajadzības: elpot, ēst, dzert un izdalīt tās pārtikas un šķidrumu daļas, ko mūsu ķermenis pilnībā nepārstrādā. Mums ir nepieciešams miegs. Vairumam cilvēku ir nepieciešams sekss.

Šīm vajadzībām ietekmējot mūs, mūsu ķermeņi ir pakļauti dabas likumiem un tiecas saglabāt līdzsvara stāvokli. Katra no mūsu šūnām tiecas pēc homeostāzes stāvokļa, jo vajadzība pēc līdzsvara tajās ir ieprogrammēta. Lai uzturētu šo līdzsvara stāvokli, mūsu *nepilnīgie* ķermeņi ir atkarīgi no apkārtējās vides, uzņemot un izdalot visu nepieciešamo. Mūsu vajadzības pavisam noteikti ne vienmēr tiek apmierinātas šajā *nepilnīgajā pasaulē*, kur mājo mūsu *nepilnīgie* ķermeņi.

23. PILNĪGAIS ĶERMENIS IZSLĒDZ FIZIOLOĢISKO VAJADZĪBU IESPĒJU

Taču kādas būtu vajadzības, ja mums būtu *pilnīgs ķermenis*? Mēs jau esam paskaidrojuši, ka pilnīgais ķermenis *nav pakļauts* apkārtējai videi. Tā vietā „dabas likumi" ir pakļauti *pilnīgajam ķermenim*. Mēs esam pārrunājuši to, kā mūsu *esence* ir enerģijas ražotne, kas no apkārtējās vides paņem daļiņas, kas atrodas visas matērijas pamatstruktūrā, un pārvērš tās enerģijā, kas mums nepieciešama *pilnīgajam* ķermenim.

Pilnīgajā pasaulē mums nav nepieciešams elpot, ēst vai dzert. Vienīgie ekskrementi, kas izdalās no mūsu ķermeņa, ir visas matērijas pamatstruktūras daļiņu formā — tādā, kā mēs tās uzņēmām. Citiem vārdiem sakot, pilnīgais ķermenis „elpo". Šī „elpošana" ir līdzīga osmozei, kur

matērijas pamatelementi izplatās caur puscaurlaidīgu membrānu, no kā ir veidots *pilnīgais* galvaskauss. Var teikt, ka tas „izelpo" caur apgriezto (reverso) osmozi. Ar mūsu *esences* spēku *pilnīgais* ķermenis uztur savu homeostāzi neatkarīgi no tā, kādā Visuma vidē tas atrodas.

24. ESOT BEZ RAIZĒM PAR MŪSU FIZIOLOĢISKAJĀM VAJADZĪBĀM, MAINĀS MŪSU MOTIVĀCIJA RĪKOTIES

Izslēdzot mūsu fizioloģiskās vajadzības, tiek izslēgtas daudzas cilvēciskās dabas motivācijas, tostarp spēcīgie psiholoģiskie motīvi. *Pilnīgajā pasaulē* izdzīvošanas instinkts vairs nebūs visspēcīgākais cilvēku stimulators. Cilvēkiem, kuri visi būs *vienlīdz stipri,* princips, ka izdzīvo *stiprākais*, vairs neko nenozīmēs.

Nebūs vairs „bagāto" un „nabago". Nebūs vairs nabadzības izraisīta bada — visos tā drausmīgajos veidos. Mūsu vides ierobežoto resursu uzkrāšana kļūs par pagātni. Kā gan kāds cilvēks varētu uzkrāt Visuma *neierobežotos* resursus, kas ir brīvi pieejami visiem?

Pilnīgais ķermenis izmantos tikai tos Visuma materiālus, kas tam ir nepieciešami. Tas ieelpo (kā izskaidrots iepriekš) elementu komponentus, izmanto tos pēc cilvēka patikas un pēc tam izelpo tos apkārtējā vidē, uzturot itin visu noteiktā līdzsvara kārtībā.

Nebūs vairs nekādu „noziegumu" pret kādu citu personu, mēģinot apmierināt mūsu *nepilnīgā ķermeņa* vajadzības. Piemēram, kā gan cilvēks, kuram nav dzimumorgānu (un līdz ar to atbilstošo hormonu, kas rada vēlmi pēc seksa) varētu pastrādāt dzimumnoziegumu? *Kādēļ* lai tas to darītu un *kā* tas to darītu?

Pilnīgajam ķermenim nepiemīt nekādas cilvēciskas vēlmes pēc kaut kā, kas jau nebūtu pieejams neierobežotā pārpilnībā. *Pilnīgajā* pasaulē nepastāv nekādu cilvēka fizioloģisko vajadzību.

25. MŪSU PERSONĪGĀ DROŠĪBA IR ĻOTI SVARĪGA

Tomēr visiem cilvēkiem, pat tiem, kuriem ir *pilnīgais* ķermenis, ir citas svarīgas vajadzības. Mums visiem piemīt vajadzība justies pilnīgi drošiem un pasargātiem savā vidē. Mums ir jāzina, ka neviens cilvēks nevar mums nodarīt pāri. Mums ir jāzina, ka neviens nevar mums atņemt mūsu rīcības brīvību izmantot mūsu ķermeni tā, kā mēs to vēlamies.

Nekad nevar būt tāda brīža, kad *pilnīgais* cilvēks varētu izjust personīgu apdraudējumu un bailes no kaut kā nezināma. Mums ir jābūt beznosacījuma rīcības brīvībai, kā arī pārliecībai, ka šī brīvība vienmēr tiks aizsargāta. Un mums ir jāzina viss, kas ir zināms par itin visu Visumā, tādējādi ne no kā nebaidoties.

26. NEPILNĪGAIS ĶERMENIS KOMPENSĒ MŪSU FIZIOLOĢISKĀS VAJADZĪBAS

Ja mēs savā *nepilnīgajā* ķermenī dienu iztiekam bez pārtikas un ūdens, mūsu ķermeņi pielāgojas un mēs drīz vien pat nemanām, ka esam izsalkuši vai izslāpuši. Ja mūsu ķermenis ir

pakļauts ekstrēmiem laikapstākļiem, tas pielāgosies, līdz mēs ar laiku pieradīsim pie aukstuma vai karstuma.

Lai arī mūsu ķermenis pielāgojas un nomierina mūsu prātu attiecībā uz faktu, ka mūsu fizioloģiskās vajadzības netiek apmierinātas, *nepilnīgais ķermenis* var nomirt! Šī iemesla dēļ cilvēki jūtas mierīgi hipotermijas un pārkaršanas pēdējos etapos. Tie vēlas tikai gulēt. Vēlme gulēt ir ķermeņa vēstījums smadzenēm: „Tu nevēlies pieredzēt to, kas notiks tālāk, tādēļ dodies gulēt!" Mūsu *nepilnīgie* ķermeņi ir veidoti žēlsirdīgā veidā, lai mums nevajadzētu pieredzēt vai atcerēties pirmsnāves traumu, kurai mūsu *nepilnīgie ķermeņi* bieži vien tiek pakļauti. Tikai nedaudzi cilvēki, kuri pieredzējuši *fiziski* traumatisku notikumu, spēj atcerēties sāpes vai pat dažus pēdējos brīžus, kas bija pirms traumas. Taču, kad cilvēks pieredz **emocionāli** traumatisku notikumu, šīs atmiņas ir daudz spēcīgākas par citām atmiņām, kas uzglabājas mūsu smadzenēs. Emocionālais stress ir lielāks mūsu nelaimīguma sekmētājs nekā mūsu fizioloģisko vajadzību neapmierināšana.

27. MUMS IR NEPIECIEŠAMS JUSTIES NOVĒRTĒTIEM UN PIEŅEMTIEM

Emocionālās vajadzības ir vislielākais laimīguma un nelaimīguma avots mūsu dzīvēs. Tās ietver vajadzību pēc tuvām attiecībām ar ģimeni un draugiem. Tās ietver romantiskās attiecības, kas attīstās līdztekus seksuālās intimitātes fiziskajai pusei. Daudziem cilvēkiem ir sekss vienam ar otru, taču pastāvīga un paliekoša laime patiesi ir rodama ikdienas pieredzēs, kuras cilvēks gūst kopā ar savu partneri, ilgu laiku pirms un pēc tam, kad tikušas apmierinātas seksuālās vajadzības.

Šīs vajadzības mums asociējas ar „mīlestību", kā mēs pārrunājām to jau iepriekš. Jo vairāk kāds cilvēks, dzīvnieks vai lieta apmierina mūsu emocionālās vajadzības, jo lielāku „mīlestību" (vērtību) mēs izjūtam pret to. Šīs emocionālās vajadzības ietver arī vajadzību pēc pašcieņas, kas ir saistīta ar vajadzību, lai pret mums izturētos vienādi un ar vienādu cieņu — tāpat kā pret citiem. Pateicoties tai cieņai, ko mēs saņēmām pirmsmirstīgajā pasaulē, kas ir reģistrēta mūsu *esencē*, mums piemīt pastāvīga vajadzība justies pārliecinātiem, kas mēs esam vienlīdzīgi ar visiem pārējiem.

28. MŪSU EMOCIONĀLO VAJADZĪBU APMIERINĀŠANA IR SVARĪGA MŪSU LAIMEI

Tādējādi fizioloģiskās vajadzības ir maznozīmīgākas par mūsu emocionālajām vajadzībām. Daži cilvēki atsakās no pārtikas un ūdens, lai viņu ķermeņi būtu īstajā izmērā un formā, apmierinot vajadzību tikt citu cilvēku pieņemtiem. Daži liedz sev miegu, lai tie varētu paveikt to, ko citi varētu uzskatīt par pasaulīgiem vai materiāliem „panākumiem".

Ikviens no mums laiku pa laikam ir izmantojis savu ķermeni un tā maņas, lai *rīkotos* tādā veidā, kas neatbilst mūsu *patiesajai būtībai*, lai citu mūs pieņemtu un cienītu. Visas ciešanas, ko mēs pieredzam šajā dzīvē, ieskaitot visas ciešanas, ko mēs radām cits citam, ir saistītas ar

emocionālajām vajadzībām, kas netiek apmierinātas, vai ar mūsu vēlmi apmierināt šīs vajadzības. Šīs emocionālās vajadzības tika *nopamatotas* mūsos caur to, kā mūsu pirmsmirstīgajā pasaulē pret mums izturējās mūsu Saules tipa radītāji/vecāki.

29. PILNĪGAJĀ PASAULĒ MŪSU EMOCIONĀLĀS VAJADZĪBAS VIENMĒR TIEK APMIERINĀTAS

Emocionālās vajadzības izraisa mūsos vēlmi kļūt tādiem, ko *nepilnīgā pasaule* sagaida un ciena, taču ne tādiem, kas mēs *patiesībā* esam, — indivīdiem, kas tiecas pēc savas laimes atšķirīgi no visiem citiem. Ja mēs spētu apmierināt visas savas vajadzības, mēs atrastu savu *īsteno* PATĪBU! Tad visas mūsu rīcības motivētu tas, *kas mēs patiesībā esam*, nevis tas, kādiem, mūsuprāt, mums „jābūt", lai apmierinātu savas emocionālās vajadzības.

Pilnīgā pasaule vai nu apmierina visas mūsu vajadzības, vai nu paņem tās prom. Izturēšanās pret ikvienu ir vienlīdzīga. Ikvienam ir vienāda izpratne par Visumu (tā tiek iegūta bezgalīgi ilgā laika posmā mūsu attīstības pirmajā etapā — mūsu *Nopamatošanas procesā*). Mums nav ne no kā jābaidās, jo tur nav nekā nezināma. Un vislielāko pārliecību par mūsu personīgo drošību jeb to, kas mums nodrošina, ka neviens nekad neietekmēs mūsu brīvo gribu, sniedz zināšanas, kas pastāv spēcīgs *pārraugs*, kurš katram no mums garantē šo drošību.

30. TĀS MIRSTĪGĀS RĪCĪBAS, KAS NEATSPOGUĻO MŪSU PATIESO PATĪBU, RADA NELAIMĪGUMU

Tas, kā mēs jūtamies par to, ko mēs darām (mūsu emocionālo vajadzību apmierināšanu) tieši atklāj kādu no *cilvēcības tipiem*, ko mēs esam pārrunājuši. Tomēr ne visas mūsu rīcības *nepilnīgajā ķermenī* ir saskaņā ar mūsu *patieso patību*, tādēļ tās ne vienmēr pareizi atspoguļo mūsu cilvēcības tipu. Un, kad tās nav saskaņā, mūsu emocionālās vajadzības netiek apmierinātas un mēs ciešam sekas.

Ja mēs kādā pieredzē gūstam pastāvīgu un paliekošu laimi, tad mēs varam zināt, ka mūsu rīcība atspoguļo to, kas mēs *patiešām esam*. Kādā noteiktā pieredzē mēs varētu gūt tūlītēju apmierinājumu, taču mēs nekad negūsim pastāvīgu un paliekošu laimi, ja vien mūsu rīcība nesaskanēs ar to, kas mēs *patiešām esam*.

Tādēļ mēs iepriekš minējām, ka Saules tipa cilvēks *nepilnīgajā* ķermenī *var* būt vadītājs vai tiesnesis, taču šādā pieredzē tas nekad negūs pastāvīgu un paliekošu laimi. Tāpat arī Mēness vai Zvaigžņu tipa cilvēks varētu izjust laimes brīdī rīcībā, kas kalpo kādam citam, taču tas nekad nebūs pastāvīgi un ilgstošu laiku. Tie varētu izjust līdzjūtību pret ciešanās esošu bērnu un ziedot kādai labdarības organizācijai, kas šķietami kalpo bērna vajadzībām. Taču Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem tāda dzīve, kas veltīta pastāvīgai un ilgstošai kalpošanai kādam bērnam, nav atbilstoša viņu laimes būtībai.

Šajā pašā piemērā — viņi varētu ik mēnesi ziedot kādu summu un, to darot, izjust prieku, *ne*veicot nevienu citu darbību, lai noskaidrotu, *kādēļ* bērnu ir skārusi nabadzība, un *ne*darot visu

iespējamo, lai novērstu šo nabadzību. Taču patiess Saules tipa cilvēks izanalizētu bērna nabadzību un neiejauktos, JA šī iejaukšanās sagrautu to cilvēku mācīšanās un atbildīguma situāciju, kuri ir atbildīgi par bērna trūkumu. Turklāt Saules tipa cilvēks nerīkosies tā, ka vienu dienu pabaros bērnu un nākamajā dienā aizmirsīs par šī bērna izsalkumu. Citiem vārdiem sakot, Saules tipa cilvēks rīkotos ikviena cilvēka labā, tostarp bērna labā.

JA tā būtu atbilstoša rīcība un tas būtu visu citu cilvēku labākajās interesēs, kurus ietekmējusi šī bērna nabadzība, Saules tipa cilvēks atdotu savu dzīvību, lai uzlabotu bērna situāciju. Tāda būtu Saules tipa cilvēku rīcība, citādi tie nespētu rast pastāvīgu un paliekošu laimi savā esamībā — ja zinātu, ka bērns dzīvo nabadzībā. Neatdodot savu dzīvību, tie nekad nespētu rast pastāvīgu un paliekošu laimi, dzīvojot tādā pasaulē, kurā pastāv nabadzība un nevienlīdzība.

31. PAŠLAIK PIE VARAS IR NEPAREIZIE CILVĒKI

Vairums cilvēku uz šīs Zemes ir Mēness tipa cilvēki. Tie vēlas kalpot paši sev un neuzņemties atbildību par citu cilvēku laimi. Zvaigžņu tipa cilvēki parasti ir plašāk pazīstami, kaut arī to skaits ir mazāks. Zvaigžņu tipa cilvēki bieži vien ir pie varas politikā, biznesā, izklaides industrijā, kultūrā un sabiedriskās organizācijās, un tie pastrādā vairumu noziegumu pret citiem cilvēkiem. Šie cilvēki lielāko daļu no savas enerģijas izmanto tam, lai tos saskatītu, sadzirdētu, pieņemtu un atzītu citi cilvēki. Tiem ir nepieciešams, lai tiem kalpotu citi.

Tomēr visā, ko tie dara šeit, mirstībā, Zvaigžņu tipa cilvēkus (tāpat kā visus pārējos) viņu radītāji nekad nenosoda par izvēlēto laimes ceļu — lai tiem kalpotu citi. Tiem ir šādas tiesības, un augsti attīstīto Saules tipa cilvēku pienākums ir kalpot viņiem visās vajadzībās un dot Mēness tipa cilvēkiem visas iespējas kalpot pašiem sev.

Tomēr mūsu *nepilnīgajā pasaulē* gūtās mācības pierādīs mums pārējiem un viņiem (Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēkiem), ka viņiem *nevajadzētu dot* nekādu varu vai kontroli pār citu cilvēku brīvo gribu vai matēriju, no kā sastāv viss Visums. Mirstīgās dzīves laikā mēs pieredzam, ko viņi dara ar šo varu un kontroli. Viņi atbalsta un turpina *nepilnīgo pasauli* un joprojām turpinātu to darīt, pat nonākot *pilnīgajā* pasaulē, tādējādi liekot tai kļūt *nepilnīgai*.

32. ZVAIGŽŅU TIPA CILVĒKIEM IR GRŪTI RAST LAIMI

Zvaigžņu tipa cilvēki ir visneapmierinātākie ar *nepilnīgās pasaules* vispārējo vidi. Mirstīgā dzīve nav iestatīta tā, lai ļautu Saules tipa cilvēkiem būt viņu kalpiem, turklāt *nepilnīgās pasaules* sabiedrības nesekmē uz kalpošanu vērstu gaisotni. Zvaigžņu tipa cilvēki ir visnestabilākie no visiem cilvēkiem un savos meklējumos saņemt ārējus stimulus, kas tiem vajadzīgi, lai justos laimīgi, tie pievēršas daudzām fiziskās un emocionālās manipulācijas metodēm.

Dažas no *fiziskajām manipulācijām*, ko tie izmanto, ir stimulanti, kas tiešā veidā ietekmē viņu domāšanu. Gan dabiskās, gan sintētiskās vielas (kas ietver alkoholu, vīnu un citas apreibinošas vielas, kas ietekmē mūsu smadzenes, kā arī „medikamenti", kurus radījuši „gudri"

zinātnieki un kurus izraksta „gudri" ārsti), rada lietotājam tādu stāvokli, kurā tas vairs nealkst pēc ārējas stimulācijas. Tomēr arī Mēness un pat Saules tipa cilvēki *nepilnīgajos ķermeņos* bieži izmantos šos pašus fiziskos stimulantus, lai manipulētu savas smadzenes tādā stāvoklī, kurā tie vairs neapzinās faktu, ka tie nespēj rast pastāvīgu un paliekošu laimi *nepilnīgajā pasaulē*.

33. EMOCIONĀLĀS MANIPULĀCIJAS TIEK IZMANTOTAS, LAI GŪTU LABUMU

Zvaigžņu tipa cilvēki visbiežāk izmanto *emocionālās manipulācijas*, lai gūtu kaut kāda veida ārējus stimulus. Kaut arī Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem, esot savos *nepilnīgajos ķermeņos*, arī ir nosliece laiku pa laikam izmantot emocionālās manipulācijas, tie to dara dažādos nolūkos, citiem vārdiem, kā tika paskaidrots iepriekš, tādā veidā, kā notiek apmaiņa starp katra indivīda un apkārtējās vides enerģijas struktūrām). Mēness tipa cilvēki emocionālo manipulāciju izmantos, lai apmierinātu savas vajadzības, un Saules tipa cilvēki to izmantos, lai apmierinātu citu cilvēku vajadzības.

Piemēram, „mīlestības" vērtību sistēmā, ja Zvaigžņu tipa mīļotais cilvēks pielieto savu brīvo gribu un vairs nevēlas dzīvot kopā ar to, Zvaigžņu tipa cilvēks draudēs (uzbruks) savam mīļotajam. Zvaigžņu tipa cilvēki gūst īslaicīgu emocionālo līdzsvaru, uzskatot, ka tie var radīt tikpat lielas sāpes un ciešanas savam neuzticīgajam partnerim, kādas tika nodarītas tiem. Viņi izmanto emocionālo manipulāciju un reizēm — fizisko manipulāciju, lai radītu ārējus stimulus, kas kalpo viņu vajadzībām.

Savukārt Mēness tipa cilvēki visdrīzāk aizies no izjukušajām attiecībām un iekšēji pārdzīvos savas sāpes. Viņi nemeklēs atriebību, bet drīzāk nevēlēsies ar šo personu vairs nekādas turpmākas attiecības.

Saules tipa cilvēki, kaut arī reti sastopami, priecāsies par to, ka viņu mīļotais cilvēks ir atradis lielākas laimes izredzes ar kādu citu cilvēku. Tomēr tas ir diezgan maz ticams, ka Saules tipa cilvēka partneris jebkad vēlētos to pamest vai meklēt ko labāku „mīlas jomā", jo Saules tipa cilvēki ir vērsti uz kalpošanu.

34. CILVĒKIEM IR EGO

Viena no *nepilnīgajām* psiholoģijas teorijām cilvēka motivāciju iedala trīs atsevišķās kategorijās: Id, Ego un Superego. Saskaņā ar šo „teoriju", Id ir saistīts ar vajadzību apmierināt mūsu fizioloģiskās un emocionālās vajadzības, un to vislabāk var salīdzināt ar priekšstatiem par mūsu *nepilnīgā ķermeņa* vajadzībām, kas pārrunāti šajā grāmatā.

Superego vislabāk var saistīt ar to, ko mēs mācāmies caur pieredzi. Tas ir saistīts ar mūsu morālo apziņu, kas attīstās, pateicoties likumiem un ierobežojumiem, ko nosaka mūsu vecāki, un citu cilvēku gaidām. Tas ir vistuvāk saistīts ar mūsu *patiesās* cilvēcības definīciju. To var salīdzināt ar to, kā mēs tikām *nopamatoti* mūsu esamības sākumā, — vai nu nepareizi *nepilnīgajā pasaulē*, vai pareizi (to mēs neatceramies) *pilnīgajā* pasaulē.

Ego ir saistīts ar Superego (mūsu cilvēcību) jeb veidu, kā mēs uztveram citus cilvēkus un

savu vidi. Ego mēģina kontrolēt Id vēlmes un cenšas rast līdzsvaru cilvēka dzīvē, saskaņojot tā rīcības ar Superego.

Cilvēki ir vienīgās dzīvās būtnes, kurām ir Ego. Tās ir vienīgās būtnes, kuras apzinās sevi un var pieņemt lēmumus attiecībā uz savu uzvedību. „Vai tas man sniegs laimi vai nesniegs?" Šajā lēmumu pieņemšanas procesā galvenā loma ir Ego. Tas mūs atšķir no dzīvniekiem (kaut arī reizēm mēs *rīkojamies* kā dzīvnieki).

Lai arī dzīvniekiem nav Ego, tiem visiem ir Id un tie var attīstīt Superego. Tāpat kā mēs tiekam apmācīti, kā mums jāuzvedas, arī dzīvnieki var tikt noteiktā veidā apmācīti, tādējādi attīstot Superego — līdzīgi cilvēkiem. Tieši tādēļ daži dzīvnieki pārtop lieliskos mājdzīvniekos. Tiem izveidojas *cilvēkiem* līdzīgs Superego.

Tomēr vienīgi cilvēki var attīstīt Ego un attiecīgi rīkoties. Tas ir pateicoties viņu unikālajai brīvajai gribai.

35. MĒS NO VISA SPĒKA CENŠAMIES AIZSARGĀT SAVU EGO

Visi cilvēki ļoti cenšas aizsargāt savu Ego. Mēs tiecamies pēc līdzsvara starp mūsu ķermeņa vajadzībām (Id) un mūsu vecāku, vienaudžu un citu cilvēku gaidām (Superego).

Esot ar pašreizējām zināšanām par mūsu *esenci*, mēs varam saprast, ka mūsu Ego pastāvīgi mēģina radīt tādas pieredzes, kas ir saskaņā ar mūsu *esencē* esošajām pieredzēm. Tādēļ cilvēki, kuriem ir nepieciešami citi cilvēki, kas tiem kalpotu, šķiet „**ego**istiskāki" par citiem. Lai justos līdzsvaroti, viņi pastāvīgi alkst pēc ārējiem stimuliem.

36. MEDIJI, EKSTRASENSI UN MISTIĶI RODAS ZVAIGŽŅU TIPA CILVĒKU VAJADZĪBU DĒĻ

Iespējas kļūt par politisko vadītāju, tiesnesi, biznesa līderi, garīgo līderi, filmas zvaigzni, aktieri vai nonākt kādā citā no daudzajiem amatiem, kas saistīts ar pasaulīgiem panākumiem un slavu, ir ļoti nelielas. Tie zvaigžņu tipa cilvēki, kuri neatbilst tām gaidām, kas nepieciešams, lai iekļautos kādā no šīm kategorijām, rada pasaulē paši *savu* statusu, tādējādi piešķirot sev vērtību.

Zvaigžņu tipa cilvēki rada „patības" sajūtu, kas atkarīga no ārējiem stimuliem. Viņi pat var radīt misticisma un neredzamā pasauli. Tas ietver tos cilvēkus, kuri uzskata, ka ir mediji, ekstrasensi, vai kuri apgalvo, ka spēj lasīt citu cilvēku domas un sajūtas. Tas ietver arī tos, kuriem ir priekšnojauta vai sajūta par tā klātesamību, ko tie raksturo kā „ļaunumu", vai kuri citādi izmanto negatīvu *realitātes* pieredzi un rada *iedomātu* esamību, kas izslēdz šo negatīvismu.

37. CITI CILVĒKI VAR SAJUST MŪSU DOMU ENERĢIJU

Visas mūsu domas ir ģenerētas enerģijas formas, kas tiek izdalītas no mūsu fiziskā ķermeņa. Citiem vārdiem — kad mēs *domājam*, mēs apkārtējā vidē izdalām enerģiju. Līdztekus

mūsu spējai izdalīt enerģiju, mums piemīt spēja tikt ietekmētiem no apkārtējās vides enerģijas. Tādēļ mēs spējam *sajust* citu cilvēku ģenerēto enerģiju (kas ir daļa no neverbālās komunikācijas — papildus parastajai „ķermeņa valodai").

Šī spēja sajust cita cilvēka emocionālo noskaņojumu visās normālās *nepilnīgās* smadzenēs izpaužas vienādi, un nedod nekādu pārākumu tiem, kuri apgalvo, ka tiem piemīt lielākas psihiskās spējas nekā citiem. Tomēr tie, kuri pretendē uz pārdabiskām spējām, *iemācās*, kā izmantot savu *normālo* spēju sajust cilvēku emocijas. Praktizējot un kultivējot šo spēju, „ekstrasensi" spēj izdibināt citu cilvēku sajūtas un reakcijas. Tas tos vada pie pārliecības, ka tie spēj lasīt citu cilvēku domas vai zināt kaut ko, kas varētu būt noticis attiecīgā cilvēka pagātnē.

Tomēr to spēj ikviens *normāls* cilvēks, ja vien patrenējas. Un ekstrasensi ir tikai viens to cilvēku piemērs, kas uzskata, ka tie ir „izraudzītie", ar kuriem *nemanāmi* sazinās *slēpti* citplanētieši vai augsti attīstītas būtnes no citām, nezināmām sfērām vai pasaulēm.

38. TICOT, KA VIENS CILVĒKS IR ĪPAŠĀKS PAR CITU, TIEK IGNORĒTA ĪSTENĀ REALITĀTE

Tikai pavisam nedaudzi cilvēki patiešām ir „izraudzīti". Izraudzītie ***patiesie*** vēstneši patiešām ***redz ar savām fiziskajām acīm un ar citām fiziskajām maņām uztver*** citus cilvēkus, ar kuriem tie komunicē. Šie **nedaudzie** zina visu lietu *īsteno realitāti*. Tā var atšķirt tos, kuri *uzskata*, ka ir *izraudzīti*, no tiem, kas *patiešām* tādi ir. Tie, kas *patiešām* tādi ir, spēj sniegt atbildes uz dzīves mistērijām, šīs mistērijas izskaidrojot. Tie, kas tādi nav, izdomā attaisnojumus tam, kādēļ tie nespēj sniegt atbildes uz dzīves mistērijām.

Īsteni izraudzītie vienmēr atzīs, ka savas zināšanas ieguvuši, runājot vaigu vaigā ar augsti attīstītu cilvēku *īstenā fiziskajā ķermenī*. Dzīves mistērijas vienkārši ir visas tās lietas, ko augsti attīstītie cilvēki zina, bet mirstīgie nespēj atcerēties. Neviens *patiesais vēstnesis nepilnīgajā ķermenī* nevar zināt to, ko zina augsti attīstītie cilvēki, ja vien šīs zināšanas nesaņem no augsti attīstītā cilvēka.

Patiesais vēstnesis spēj atbildēt uz jebkuru jautājumu par *cilvēcisko realitāti*, turpretim pašpasludināts, taču nepatiess „izraudzītais" to nespēj. Kaut arī uz Zemes ir daudz cilvēku, kuri apgalvo, ka sazinās ar citu pasauļu iemītniekiem, tādu, kas tā patiešām dara, ir *ļoti, ļoti maz*. *Patiesā vēstneša* saziņa ar citu pasauļu iemītniekiem attiecas uz visiem cilvēkiem, un tā nekad neradītu sekošanu kādam līderim vai šķelšanos cilvēku starpā. **Īstenās patiesības** vēsts vienmēr apliecina beznosacījuma vienlīdzību un taisnīgumu. Tie, kuri **nepatiesi** apgalvo, ka tiem piemīt kādas pārdabiskas spējas vai spēki, kas citiem nepiemīt, rada nevienlīdzību, nevis atbalsta **īsteno patiesību**.

Nonākot saskarē ar vairākuma skepticismu, Zvaigžņu tipa cilvēki stingri turas pie sava ego un aizstāv savus apgalvojumus par *viltus realitāti* ar tikpat lielu enerģiju, kādu tie izmantoja, radot šo realitāti iesākumā. Ir grūti pārliecināt Zvaigžņu tipa cilvēkus, ka viņu realitāte ir viņu *pašu* izveidota, jo, to darot, krītas viņu personīgā vērtība. Tiek apdraudēts viņu ego.

Taču Mēness vai Saules tipa cilvēks, kurš attīstījis šādas maldīgas „Zvaigžņu tipa

cilvēku" tieksmes, nekad nebūs pastāvīgi laimīgs, dzīvojot pēc viņu uzskatiem. Viņi bieži vien nonāk pie pareizas izpratnes par to, kas notiek viņu prātā. Saskaroties ar **īsteno patiesību**, ka visas šīs pieredzes patiesībā notiek viņu pašu prātā, viņi vieglāk spēj mainīt savu uztveri (jo viņiem nav tāda pati vajadzība kā Zvaigžņu tipa cilvēkiem). Tādējādi viņi gūst lielāku līdzsvarotību un prieku, jo zina, ka viņi nav ne ar ko „īpašāki" par kādu citu.

39. MŪSU EMOCIONĀLĀS VAJADZĪBAS RADA MALDĪGAS REALITĀTES

Īstenā patiesība parādīs, ka tas, ko Zvaigžņu tipa cilvēki apgalvo, ka viņi var darīt, *patiešām* ir patiesība! Tomēr viņu uztveri par to, kas *patiesībā* notiek, sagroza viņu nespēja apzināti izskaidrot, kā darbojas viņu personīgais fenomens. Viņi zina tikai to, ka tas darbojas!

Taču viņi neaptver, ka *ikvienam no mums* ir tādas pašas spējas kā viņiem. Mēs visi esam mediji un ekstrasensi un spējam lasīt cits cita domas un sajūtas (caur neverbālo ķermeņa valodu, kā tika izskaidrots iepriekš). Nedaudz patrenējoties un koncentrējoties, arī mēs varētu pārliecināt citus par savām unikālajām spējām.

Mums visiem ir bijusi kaut kāda veida slikta priekšnojauta vai sajūta, tomēr daudzi izvēlas raksturot šo sajūtu vienkārši kā negatīvu pieredzi, nevis kā „ļaunumu". Un, kā pirmoreiz tika teikts šajā grāmatā, mēs visi spējam uztvert enerģijas struktūras jeb frekvences no augsti attīstītām būtnēm, kuras radīja Saules sistēmu un mūs šeit novietoja. Taču mēs vienmēr varam būt droši, ka neviens no mums nesaņems kaut ko īpašu. Augsti attīstītās būtnes iedarbojas uz mums visiem vienādi (un šīs enerģijas struktūras nekad nebūs negatīvas, ja nāks no augsti attīstītiem Saules tipa cilvēkiem).

40. VISIEM PIEMĪT SPĒJA PIEREDZĒT FENOMENUS

Atšķirība starp fenomeniem, ko pieredz Zvaigžņu tipa cilvēki, kuriem nepieciešams, lai tiem kalpotu citi, un ko pieredz citi cilvēcības tipi (vairums no mums), ir tajā, ka Zvaigžņu tipa cilvēki KONCENTRĒ LIELU ENERĢIJAS DAĻU tam, ko mēs visi varētu darīt, ja savās pūlēs ietvertu tikpat daudz enerģijas. Vairums no mums vienkārši neizvēlas to darīt. Ikvienu fenomenu, kas radīts kāda cilvēka prātā, var atkārtot vai radīt jebkurš cits cilvēks. Viss atkarīgs no tā, cik lielas pūles mēs veltām tā radīšanai.

41. ĪSTENĀ REALITĀTE AIZSTĀJ MŪSU PERSONĪGĀS REALITĀTES

Izpratne par šiem cilvēku emocionālo, pašradīto fenomenu veidiem padara šos fenomenus par nozīmīgu un saprotamu daļu no tā, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*. Par nožēlu tiem, kam nepieciešami ārēji pagodinājuma stimuli vai cita veida atlīdzība no citiem (vai nu naudiska, vai emocionāla), atklāsme par **īsteno patiesību** liks viņiem meklēt citu stimulu veidu, kas kalpotu viņu vajadzībām; vai arī viņi pilnīgi noraidīs **īsteno patiesību** un turpinās saglabāt savu *īpašo* statusu.

Vai nu viņi to spēj vai nespēj pieņemt, ***īstenā realitāte*** **rada vienādu realitātes potenciālu vienlīdzīgi visiem cilvēkiem, kas apveltīti ar brīvo gribu**. Lai kāda arī būtu kāda cilvēka izgudrotā personīgā realitāte, mēs visi, ja vien to vēlētos un pieliktu pūles, varētu radīt tieši tādu pašu realitāti. Šī **īstenā patiesība** („par nožēlu" Zvaigžņu tipa cilvēkiem) neatbalsta to cilvēku emocionālās vajadzības, kuri pastāvīgi alkst apmierināt savas vajadzības.

42. SAPŅI UN PERSONĪGĀS REALITĀTES IZRIET NO VIENA UN TĀ PAŠA AVOTA

Šajā *nepilnīgajā pasaulē* nav tāda cilvēka, kurš nebūtu pieredzējis kāda veida sapni. Šīs pieredzes ir „sapņi", kad mēs esam aizmiguši, un „vīzijas", kad mēs esam nomodā. Reizēm cilvēki koncentrējas uz to, kas šķiet psiholoģiski fenomeni, caur „vizualizācijas tehniku", meditējot vai koncentrējoties uz kaut ko, ko tie vēlas sasniegt.

Cītīgi studējot to, ko mēs līdz šim esam atklājuši šajā grāmatā, būs skaidrs, ka tās pieredzes, kas saistītas ar garīgajiem fenomeniem, veidojas tajā *nepilnīgo smadzeņu* daļā, kas mūsu sajūtu enerģijas struktūras pārvērš domās. Tas tika aprakstīts kā mūsu iekšējais „kinoteātris".

Tā ir vieta, kur mēs formulējam un pieredzam savus sapņus un vīzijas. Tā ir vieta, kur mēs ģenerējam savu domu enerģijas struktūras. Tas ietver mediju un ekstrasensu domas (divi no daudzajiem piemēriem, kas apgalvo, ka spēj lasīt citu cilvēku domas un sajūtas), tos, kuriem ir sajūta par tā klātesamību, ko tie raksturo kā „ļaunumu", un tos, kuri uzskata, ka ir „izraudzītie", ar kuriem sazinās neredzēti citplanētieši vai augsti attīstītas būtnes no kādas citas nezināmas pasaules. Tā ir vieta, kur tiek projicēti viņu koncentrēšanās līmeņi. Šajā smadzeņu daļā **viņi rada paši savu realitāti — savrup no *īstenās realitātes*, kas visus ietekmē vienādi.**

43. PERSONĪGAS REALITĀTES ŠĶIET TIKPAT REĀLAS KĀ MŪSU SAPŅI

Kad šie fenomenu pretendenti koncentrējoties izdala enerģiju no savām *nepilnīgajām smadzenēm*, viņu smadzeņu radītais „plīvurs" kļūst plānāks, pieļaujot lielāku enerģijas pārnesi no *esences*, kaut arī šī enerģija bieži vien tiek sašķobīta un nepareizi iztulkota joprojām pastāvošā plīvura dēļ. Kā tika izskaidrots iepriekš, „plīvurs" vienkārši ir *nepilnīgo smadzeņu* nespēja piekļūt un pareizi sakārtot *esences* izdalītās enerģijas struktūras racionālās un apzinātās domās.

Tomēr, kad kāds cilvēks koncentrē pietiekami daudz enerģijas „projicēšanas telpā", kas parāda to, kas redzams mūsu iekšējā „kinoteātrī", cauri izkļūst vairāk *esences* enerģijas. Tad šis cilvēks sāk uztvert un domāt tā, ka rada tādu „realitāti", ko vienīgi pats spēj pieredzēt. Šīs jaunās percepcijas un realitātes kļūst par šī cilvēka **apzinātajiem sapņiem**. Šīs jaunās personīgās realitātes var būt tikpat nošķirtas no *īstenās realitātes* kā mūsu neapzinātie sapņi, taču apzinošajam prātam tās var šķist pavisam reālas.

44. PERSONĪGĀS REALITĀTES TIEK PIEREDZĒTAS PRĀTĀ

Vairums cilvēku nerada sapņus, līdz tie aizmieg un cauri smadzenēm izkļūst *esences* enerģijas emisijas — kad tie nekoncentrējas uz kaut ko konkrētu. Kad mēs esam pie pilnas apziņas un „domājam", mūsu *nepilnīgās smadzenes* rada tādas enerģijas struktūras, kas bloķē *esences* izdalīto enerģiju.

Galu galā visas prāta pieredzes veidojas *prātā* un tur arī tiek pieredzētas. Ekstrasensoriskās sajūtas, mediju balsis, citu cilvēku domu un sajūtu uztveršana, „ļaunuma" sajušana vai sajūta, kas mēs esam „īpaši izraudzīti", — tās visas ir **apzināti veidotas domas.** Sapņi ir zemapziņas domas. Tomēr neatkarīgi no tā, vai mūsu domas tiek pieredzētas neapzināti vai apzināti, tās vienkārši ir **tikai mūsu domas**! Un tieši tāpat kā mūsu sapņi šķiet reāli, kamēr mēs sapņojam, jebkura doma, ko mēs varam ģenerēt, var šķist tikpat reāla, kad esam nomodā.

Mēs visi esam kādu situāciju pārvērtuši tādā realitātē, kādu mēs *vēlamies*, lai tā būtu, kaut arī tā tāda nav. Ar savu *nepilnīgo* prātu mēs spējam manipulēt ar šo situāciju, radot „pierādījumu" druskas, kas atbalsta to, kam mēs *vēlamies* ticēt. Kad mēs esam pārliecinājuši sevi par to, ka pierādījumi par šo situāciju ir īsti, kaut arī tie tādi nav, mēs turēsimies pie savas *jaunās realitātes* kā **vienīgās** realitātes.

45. MĒS SPĒJAM KONTROLĒT IEDOMĀTĀS REALITĀTES

Izvēloties vienu no daudzajiem piemēriem, aplūkosim situāciju, kurā vīrs slēpj no sievas savas telefona sarunas. Viņai ienākot istabā, viņš, iespējams, novēršas no viņas un sāk runāt klusāk. Ja viņa sieva pajautā par viņa neparasto uzvedību, viņš varētu sniegt tādu attaisnojumu, kas, sievasprāt, nevar būt patiess. Taču kāda ir šīs situācijas *īstenā* realitāte? Vai šis vīrs krāpj savu sievu, vai arī viņš plāno sagādāt viņai pārsteigumu?

Mēs esam mācījušies, ka mūsu *nepilnīgie* prāti ļoti apgrūtina to, lai mēs zinātu **īsteno patiesību**, jo tā ir daļa no mūsu paredzētās pieredzes mirstībā. Arī mūsu pagātnes pieredzes rada personīgo nedrošību. Ja, izmantojot iepriekš minēto piemēru, sieva agrāk ir tikusi krāpta vai viņa ir krāpusi savu vīru un slēpusi no viņa savas personīgās telefona sarunas, tad viņai ir tāda pieredze, ko viņas prāts spēj atcerēties un radīt pierādījumu, kas atbalsta viņas *iedomāto realitāti* (situācijas uztveri).

Par šādiem piemēriem varētu sarakstīt daudz grāmatu. *Nepilnīgais* veids, kādā mēs bieži vien veidojam savu personīgo uztveri, ir cēlonis emocionālam un fiziskam postam. Svarīgākais, ko mums vajadzētu saprast, ir tas, ka mēs esam **pakļauti** šādām sajūtām un mums jāpieliek pūles, lai kontrolētu un mazinātu (ja mēs vēlamies) tās *personīgās realitātes*, ko mēs radām savā prātā, kas nav ***īstenas*** *realitātes*. Vēlreiz atkārtojot:

> **Īstenā Patiesība** (ar lielo burtu „P") ir jebkas, kam piekrīt ikviena brīvi domājoša un ar brīvo gribu apveltīta (ne-aizvēdekļota/ne-mirstīga) cilvēciska būtne Visumā. Tas ir kaut kas, ko neviens no mums savā pilnīgajā stāvoklī, esot pilnīgi

godīgiem, nevarētu noliegt. **Īstenā Patiesība** nekad nemainās. Tai neko nevar pievienot vai atņemt. Tā ir vienāda visā Visumā; un jebkur, kur ir atrodami augsti attīstīti, pilnīgoti cilvēki, nepastāv nekādu domstarpību par tās saturu un faktu pārliecinošo izklāstu. (Skat. 15. nodaļa, 4. sadaļa.)

46. MĒS VARAM PAŠI SEV NODROŠINĀT EMOCIONĀLO „TERAPIJU"

Vieglākais veids, kā mēs varam pierādīt savas personīgās realitātes, ir noskaidrojot citu cilvēku izpratni, kuri, iespējams, nav vienisprātis ar mums. Kas viņiem būtu sakāms par kādu situāciju? Tas ir novedis pie tā, ka daudzi cilvēki apmeklē terapijas sesijas, kur apmācīts terapeits padara par nederīgām daudzas pašradītas personīgās realitātes. Kaut arī šīs sesijas var sniegt kādus pozitīvus rezultātus, bieži vien tās ir dārgas un nav visiem vienlīdz pieejamas. Pat terapeitiem ir nepieciešama terapija! Tādēļ vislabākā terapija ir lielāka izpratne par mūsu *nepilnīgo* stāvokli un mācīšanās kontrolēt mūsu prātus ar mūsu pašu *esences* spēku, kurā ietverta visa *īstenā realitāte* — vienādi visiem cilvēkiem.

Iespējams, lasītājs tagad vēlētos uzzināt par metodēm, kuras var izmantot, lai pieslēgtos *esences* spēkam, kas var atturēt no tādu realitāšu izgudrošanas, kas nav patiesas. Kas būtu jādara? Kā tas ir jādara?

Kaut arī izpratne par mūsu vājībām var mūs spiest stāties tām pretī un ar mūsu brīvās gribas spēku zināmā mērā tās pārvarēt, tomēr, ja mēs to spētu darīt visu laiku, tad nolūks, kādēļ mēs esam šeit, mirstībā, būtu izjaukts. Mums ir nepieciešams pieredzēt esamību *nepilnīgā* ķermenī, lai mēs spētu novērtēt *pilnīgo* ķermeni, kurš mums būs mūžīgi. Tādēļ šo metožu izklāsts nav ietverts šīs grāmatas saturā. Taču, nedaudz mazāk koncentrējoties uz to, kas apēno mūsu *nepilnīgās smadzenes*, mums būs vajadzīgā enerģija, lai pieslēgtos esencei, kaut arī mirstībā tas nekad nenotiks pilnīgi nekļūdīgi.

47. TIE CILVĒKI, KURU REALITĀTES IR MALDĪGAS, TĀS AIZSTĀVĒS

Daži cilvēki apgalvo, ka ir pieredzējuši situācijas, ka kāds cits cilvēks spēj par viņiem zināt to, ko neviens cilvēks nevarētu zināt. Tas ietver tos, kas pat neapzinās, ka viņiem ir šādas spējas. Tie apgalvo, ka cilvēks, kurš apdāvināts ar šādām īpašām spējām, ir runājis ar kādu no viņu mirušajiem radiniekiem vai tuviniekiem un tam tika pateikts tas, ko varēja zināt vienīgi šis radinieks vai tuvinieks.

Šādi pārliecināti cilvēki neaptver, ka, lai arī šādu īpašu prāta spēju demonstrācijas daudzas reizes ir guvušas sekmes, tomēr daudz vairāk reižu tās ir izgāzušās. Taču persona, kurai pieaug pašapziņa, pateicoties *„personīgajām īpašajām spējām*", nekad neteiks jaunam ārēja stimula avotam (iespējamam ticīgajam) par tām reizēm, kad šīs spējas nedarbojās. Tā aizstāvēs savas „spējas", lai aizsargātu savu Ego.

48. ĪPAŠĀS SPĒJAS NAV DAĻA NO MUMS PAREDZĒTĀS PIEREDZES

Izņemot tos gadījumus, ko mēs iepriekš pārrunājām saistībā ar autismu, savantiem un citām smadzeņu *anomālijām*, NEVIENAM CILVĒKAM NAV DOTS, NE ARĪ TAS VAR ATTĪSTĪT KĀDU ĪPAŠU SPĒKU VAI SPĒJAS NEPILNĪGAJĀ ĶERMENĪ, ko **tāpat** nespētu attīstīt jebkurš cits cilvēks, ja uz to attiecīgi koncentrētos. *Nepilnīgajām smadzenēm* nav iespējams darboties citādi, nekā tām ir paredzēts. Tā kā mēs visi šeit, mirstībā, esam tādēļ, lai pieredzētu cilvēciskās pilnības pretstatu, kādēļ gan lai kādam no mums būtu netaisns pārākums pār kādu citu cilvēku?

Ja patiešām mūsu radītāji būtu jebkad radījuši nevienlīdzību, dāvājot dažiem no mums tādas priekšrocības un spējas, kuru citiem nav, tad tie būtu radījuši atrunāšanās iespēju:

„Ja jūs man būtu devuši spējas lasīt domas, runāt ar mirušajiem, paredzēt nākotni, redzēt pagātni vai pieredzēt „ļaunuma" un dievišķas iejaukšanās sajūtas, tad es nekad nebūtu rīkojies tā, kā es to darīju, esot savā nepilnīgajā ķermenī! Tādēļ kā gan jūs, radītāji/augsti attīstītās būtnes, zināt, ka man nevar tikt uzticēts spēks kontrolēt elementus un spēja nodarboties ar seksu, ja jūsu nodrošinātā darbības vieta nebija visiem vienlīdzīga un taisnīga?"

49. VISIEM ITIN VISS IR TAISNĪGS UN VIENLĪDZĪGS

Mūsu radītāji nekad nav šķirojuši un nekad nešķiros cilvēkus. Pret mums it visā izturas vienādi. Nav nekādu „īpašu" vai „izraudzītu" cilvēku, vai tādu, kuri būtu „cienīgāki" vai „taisnīgāki" par citiem (izņemot **patiesā vēstneša** gadījumu, kā iepriekš tika izskaidrots). Mūsu radītāji ir izveidojuši pasauli mūsu attīstības otrajam etapam, kas mums ļauj īstenot tos mērķus, ko viņi bija paredzējuši, attiecībā uz mūsu pieredzi šajā pasaulē. Viņi mums sniedz dzīves pieredzi, ko mēs izvēlējāmies gūt, lai mēs varētu pierādīt sev savu PATĪBU. Kādu dienu atklāsies, ka itin viss, kas pastāv mūsu *nepilnīgajā pasaulē*, ir godīgs un taisnīgs pret mums visiem. Galu galā mums nebūs nekādu atrunu.

50. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS BŪTNES IEJAUCAS TIKAI TAD, JA NO TĀ VISIEM IR VIENLĪDZ LIELS LABUMS

Kā tika minēts iepriekš, ir reizes, kad augsti attīstītās būtnes iejaucas mūsu darbībā uz šīs Zemes, komunicējot ar kāda cilvēka prātu. Taču, kā mēs pārrunājām, tas notiek VIENĪGI tad, ja viņu iejaukšanās kaut kādā veidā palīdzēs vienlīdz mums visiem, nevis tikai vienam cilvēkam, ar kuru notiek komunikācija. Ja augsti attīstītās būtnes vēlas uzdot kādam cilvēkam darīt viņu gribu, viņi VIENMĒR šo uzdevumu dos šī cilvēka klātienē. Tas NEKAD netiks darīts tikai izraudzītā cilvēka prātā.

Lai aizsargātu mūsu visu tiesības uz brīvo gribu, augsti attīstītās būtnes nekontrolē un nevar kontrolēt mūsu prātus. Viņi var sūtīt domas enerģijas impulsus, kas pēc savas dabas ir suģestīvi, līdzīgi kā mēs varam izteikt savu viedokli citiem ar savu ārējo balss aparātu par to, ko

kādam vajadzētu vai nevajadzētu darīt. Kad indivīds ir uztvēris šo enerģijas pārnesi, šim cilvēkam **tad ir jāizlemj**, vai viņš vai viņa pieņems vai nepieņems viedokli, ko sniedzis neredzams un nesaskatāms Saules tipa kalpotājs.

Veids, kā šīs augsti attīstītās būtnes komunicē ar mirstīgajiem, ir tik smalks un neuzkrītošs, ka cilvēks, kurš uztver šo komunikāciju, nespēj atšķirt savas domas no suģestīvās domas, ko viņa prātam pievadījis augsti attīstīts *novērotājs* (pārraugs). Atkal — šīs augsti attīstītās saziņas formas ar *nepilnīgajiem prātiem* ir ļoti smalkas, lai neietekmētu tās personas brīvo gribu, kas saņem komunikāciju. Mūsu *nepilnīgajiem prātiem* piemīt ievērojamas spējas radīt pašiem savas sarunas savā galvā, kas noris *tikai* starp mums un mūsu pašu prātu.

51. TICĪBA ĀRĒJĀM IETEKMĒM MAZINA PERSONĪGO ATBILDĪBU

Tie, kuri tic vai pārliecina sevi par to, ka saņem komunikāciju no kāda „augstāka avota", to nesaņem. Ja cilvēks domā, ka viņš ir „izraudzīts" vai „īpašs" un atrodas tiešā saziņā ar kādu ārēju spēku, tad viņa rīcības brīvība ir ietekmēta. Esot ar šo „sajūtu", viņš sajutīs pamudinājumu un motivāciju rīkoties saskaņā ar intuīcijas impulsiem, jo tas tic, ka tie nāk no kāda „augstāka spēka", nevis no cilvēka paša prāta. Tas neuzņemsies nekādu personīgo atbildību par savām domām un rīcību. Tas kļūs par savu impulsu „marioneti", kas visdrīzāk apdraudēs citu cilvēku brīvo gribu.

Par nožēlu tiem, kam ir nosliece uz šādām „sajūtām", kādu dienu tie uzzinās, ka viss, ko tie darīja, *ticot*, ka kalpo kādam ārējam „augstākam spēkam", ir viņu *īstenās patības* tiešs atspulgs. Viņi būs pilnībā atbildīgi par savu rīcību, un viņiem nebūs nekāda attaisnojuma par to, ka kāds ārējs spēks (labs vai slikts) spieda tos rīkoties.

52. TĀDA „AUGSTĀKA SPĒKA" NEMAZ NAV

Tāda „augstāka spēka" nemaz nav, vai labāk — mūsu individuālā *esence* IR mūsu personīgais „augstākais spēks". Kā iepriekš tika pārrunāts, visi cilvēki ir *vienlīdzīgi* attiecībā uz zināšanām, kas uzglabājas mūsu *esencē*. Kad noslēdzās mūsu pirmsmirstīgās *nopamatošanas* laiks, kad mēs dzīvojām mūsu radītāju Saules sistēmā, mēs zinājām visu, ko viņi zina, — visu, kas vien ir zināms par Visumu un tā saistību ar mums. Šīs zināšanas bija nepieciešamas, lai mēs varētu sev izvēlēties pareizo cilvēcības tipu.

Jāpatur prātā, ka, saskaņā ar mūsu *nepilnīgo* prātu laika uztveri, mēs tur dzīvojām miljardiem gadu ilgi! Nebūtu taisnīgi, ja pirms izvēles veikšanas par to, kurš cilvēcības tips ir vislabāk mums piemērots, mēs neiegūtu pilnīgas zināšanas par visu, kas vien ir zināms par cilvēku. Ja mēs nezinātu ko tādu, ko zina kāds cits, rastos attaisnojums: *„Ja vien es to būtu zinājis!"*

Kā iepriekš tika pārrunāts, dažām nenormālām *nepilnīgām* smadzenēm *piemīt* spēja pieslēgties *esences* spēkam (savanti, autisti). Taču šie nedaudzie cilvēki nekad neattaisnosies, ka

viņu neparasto spēju cēlonis bija kāds cits cilvēks vai kaut kas ārējs. Ja viņu *īpašo* spēju cēlonis ir „augstāks spēks", tad šis pats spēks ir cēlonis arī viņu *nespējai* aizšņorēt savas kurpes bez citu palīdzības.

53. ĶERMEŅA TIPS NEIETEKMĒ PILNĪGĀS ZINĀŠANAS

VIENĪGĀS atšķirības starp **augsti attīstītiem**, **pilnīgotiem** cilvēkiem ir rodamas viņu spējās atbilstoši viņu ķermeņa tipam. „Spējas" nekādi neatspoguļo cilvēka zināšanas vai pieredzi. Tieši pretēji — daži no izcilākajiem *nepilnīgajiem prātiem* mūsu pašreizējā pasaulē ir ievērojami ierobežoti savās fiziskajās spējās.

Slavenais fiziķis Stīvens Hopkins ir lielisks tāda cilvēka piemērs, kuram ir daudz *pasaulīgu* zināšanu, taču ļoti nelielas spējas tās pielietot. Ja viņam nebūtu pieejamas tehnoloģijas, viņš nespētu pielietot savas zināšanas. (Tomēr jāpatur prātā, ka tas, ko zina Hopkins, nav **īstenā patiesība.** Viņa pasaulīgās zināšanas balstās uz teorijām un pieņēmumiem, un viņa pētījumi par realitāti balstās uz to, ko citi pirms viņa ir pieņēmuši, apvienojumā ar to, ko viņš pievieno viņu *nepilnīgajiem* secinājumiem. Taču viņa *esence* ir tikpat spēcīga un tikpat lielā mērā piepildīta ar **īsteno patiesību** kā jebkura cita cilvēka *esence* visā Visumā.)

54. VAIRUMS CILVĒKU VĒLAS KALPOT PAŠI SEV

Mēs esam runājuši par dažādiem cilvēku tipiem, kuri, esot patiesi pret sevi un to, kas sniedz tiem laimi, kļūst par tādiem cilvēkiem, kuru vajadzību apmierināšanai ir nepieciešami ārēji stimuli. Tie ir tipiski Zvaigžņu cilvēcības tipi. (Un tie ir tikpat *pilnīgi* kā visi pārējie cilvēcības tipi.)

Tagad mēs pārrunāsim, ko dara vairums cilvēku, kas ir Mēness tipa, — tie, kas vēlas kalpot paši sev. Šiem tipiem ir raksturīgi būt par Zvaigžņu tipa cilvēku sekotājiem *nepilnīgajā pasaulē*. Tas ir iemesls tam, kādēļ vairums cilvēku ir *sekotāji*, nevis *līderi*. Tie labāk seko kādam citam cilvēkam, lai pašiem nebūtu jātērē sava enerģija.

Mēness tipa cilvēki lielāku līdzsvaru gūst, iekšēji pārdzīvojot savas emocijas un sniedzot tādu pārliecinošu atbildes reakciju uz apkārtējo vidi, kas viņus apmierina. Viņiem nav vajadzības, stimulu un motivācijas dalīties tajā, kam viņi tic (vai tajā, kas viņus apmierina), ar citiem. Daži no viņu dzīves vadmotīviem varētu skanēt šādi: „Katram savs"; „Liec mani mierā, un es likšu tevi mierā"; „Es cienu tavus uzskatus, tādēļ cieni manus uzskatus"; un „Es darīšu, ko es vēlos, un tu dari, ko tu vēlies".

55. VAIRUMS CILVĒKU JŪTAS APMIERINĀTI, PIEDEROT KĀDAI GRUPAI

Mēness tipa cilvēki rīkojas, radot par sevi tādu personisko paziņojumu, ka viņu rīcībai nav vajadzīgas nekādas ārējas atbildes reakcijas — ne pozitīvas, ne negatīvas. Viņi nejūtas ērti, ja atrodas „uzmanības" centrā. Saskarsmi ar citiem cilvēkiem viņi lielākoties uztver kā

panesamu, ja var „pazust pūlī" un piedalīties tajā, ko dara visi pārējie. Viņi nevar vadīt citus, jo nerod prieku, ja jāsaka citiem, kas ir jādara, jo viņi paši nezina, kas pat viņiem ir pareizais, atrodoties *nepilnīgajā* pasaulē.

Mēness tipa cilvēki pastāvīgi cenšas noskaidrot, *kas viņi ir*, jo viņi ir godīgi pret sevi un pieņem secinājumu, ka nezina, kas viņi *patiesībā* ir. Viņi dzīvē izmēģina daudz ko dažādu, lai saprastu, kas ir un kas nav piemērots. Viņi pievienojas citiem, līdzīgi domājošiem, un pieredz „šabloniskās domāšanas" mentalitāti.

Viņiem piemīt nosliece izvairīties no konfliktiem ar citiem (īpaši ar Zvaigžņu tipa cilvēkiem) un pievienoties dažādu tipu grupām, kas apmierina viņu neatliekamo vēlmi izprast sevi. Viņi klausās dažādos „līderos" un izlemj, kuri no tiem apmierina viņu pašreizējās emocionālās vajadzības.

Pēc pievienošanās kādai noteiktai „grupai" viņi izvairās no kritiskas domāšanas un nerod nekādu vajadzību analizēt to realitāti, ko šī grupa tiem piedāvā. Viņi jūtas apmierināti ar savu izvēli piederēt kādai noteiktai grupai un izvairās no tāda viedokļa paušanas, kas nav saskaņā ar viņu izvēlētās grupas citu biedru viedokli, pat ja grupas doma, kas pausta vienprātībā, ietekmē viņu personīgo līdzsvaru.

56. VAIRUMS CILVĒKU GŪST LABUMU, JA TOS VADA CITI

Mēness tipa cilvēki ir vislabākie karavīri, darba ņēmēji, politiskie birokrāti un garīgo grupējumu sekotāji, kuri sekmē un atbalsta „augstāk stāvošos" par viņiem. Viņi ir pilnībā apmierināti ar savu lomu — pakļauties augstākai autoritātei, ja vien „augstākā vara" viņu iztapšanu atalgo. Karavīri izjūt gandarījumu par sasniegto, kad tiek apbalvoti ar medaļu vai augstāku dienesta pakāpi; darba ņēmēji augstu vērtē paaugstināšanu amatā un algas palielinājumu; birokrātiem patīk viņu priekšnieku paustā atzinība un uzslava; un garīgo grupējumu sekotāji jūtas pieņemti un vērtīgi, kad izpilda pārdabiskās vadības pavēles. Viņi visi gūst personīgu gandarījumu, kad viņu priekšnieki („augstākā vara") saņem godu un slavu, kas, viņuprāt, ir panākta, pateicoties *viņiem*.

57. SAVĀ GRUPĀ MĒS GŪSTAM PERSONISKO VĒRTĪBU

Mēness tipa cilvēki uzmeklē jebkāda veida „grupu", ko nodibinājis Zvaigžņu tipa līderis. Dažām no šīm grupām ir tādi plāni, kas rada daudz posta, ko mēs pieredzam mūsu *nepilnīgajā pasaulē*. Marodieru un teroristu bandas (armijas un flotes) var atbalstīt Mēness tipa cilvēki, kuri tiecas pēc kaut kāda veida piederības grupai, kas to esamībai piešķir jēgu. Tie saņem atlīdzību no savas grupas vai nu naudiskā izteiksmē, vai kā emocionālu novērtējumu grupas vadības struktūrā. Lai arī tie tiecas pēc augstāka stāvokļa attiecīgās grupas ietvaros, parasti tie nejūtas ērti, nokļūstot grupas vadībā.

58. ŠABLONISKĀS DOMĀŠANAS MENTALITĀTE APSLĒPJ ĪSTENO PATĪBU

Šabloniskās domāšanas mentalitāte var būt viens no bīstamākajiem cilvēciskās dabas aspektiem. Nevēloties tikt uzskatīti par muļķiem un/vai tiecoties izvairīties no apkaunojuma vai citu grupas biedru sadusmošanas, Mēness tipa cilvēki apspiež savu iekšējo cilvēcīgumu un pieņem neracionālus lēmumus, vai atbalsta savu līderu neracionālos lēmumus. Viņus var viegli pārliecināt, ka *pareizais* veids ir tas, kā rīkojas ieceltais un pieņemtais *līderis*.

Tomēr, atrodoties ārpus savas izvēlētās grupas ietekmes, Mēness tipa cilvēki bieži vien apšauba grupas darbību lietderību. Esot vienatnē, Mēness tipa cilvēks vairāk sliecas rīkoties atbildīgi un *cilvēcīgāk* (lielākā saskaņā ar savas cilvēciskās *esences* iestatījumiem) nekā tad, kad atrodas savā izvēlētajā grupā. Savukārt šabloniskās domāšanas spēks Mēness tipa cilvēkam var likt rīkoties pilnīgi pretēji tam, kā tas parasti rīkojas *ārpus* grupas. Vairums karu, genocīdu un nežēlību pret cilvēkiem ir rezultāts Mēness tipa cilvēku (vairākuma) šabloniskās domāšanas sindromam.

59. GRUPAS RADA VIENOJOŠU ENERĢIJU

Kad cilvēku grupas apvienojas kādam noteiktam, vienotam mērķim, tās caur šabloniskās domāšanas mentalitāti rada spēcīgus enerģijas līmeņus. Šādi esot vienoti, grupas biedri sajūt emocionālā personiskā spēka ārkārtīgi spēcīgas sajūtas.

Piemēram, sporta pasākuma apmeklējums ģenerē milzīgu enerģijas daudzumu, kas ietekmē indivīda vispārējo emocionālo un fizisko stāvokli. „Fani" ģenerē šīs enerģijas struktūras atkarībā no tā, cik labi viņu izvēlētajai komandai veicas sacensībās. Neatkarīgi no tā, vai komanda uzvar vai zaudē, visi klātesošie nenoliedzami sajūt izdalīto kumulatīvo (kopīgo) enerģiju. Šajā piemērā Mēness tipa cilvēki labi jutīsies gan ar negatīvajām zaudējuma sajūtām, gan ar pozitīvajām uzvaras sajūtām.

Zvaigžņu tipa cilvēki centīsies nokļūt skatītāju uzmanības centrā un izcelties kā fani ar lielāku entuziasmu nekā citiem, tādējādi „noēdot" pūļa radīto enerģiju. Turpretī Saules tipa cilvēki vienmēr sajutīsies neērti un bēdīgi attiecībā uz tiem, kas zaudē. Jebkurā gadījumā, Saules tipa cilvēki vismazāk ietekmējas no šabloniskās domāšanas mentalitātes.

60. GRUPAS ENERĢIJA SEKMĒ GRUPAS VIENOTĪBU

Spēcīgā enerģija, ko ģenerē cilvēku grupas, veicina cilvēku vienotību grupas ietvaros. Turklāt tā cilvēkos rosina vēlmi, lai citi cilvēki, kas atrodas ārpus attiecīgās grupas, pievienotos tiem un izjustu to pašu enerģiju, ko tie izjūt savā grupā. Tāpat — ja kāds grupas loceklis grupu pamet, palikušie grupas locekļi izjūt vienojošu enerģiju — bēdas un atsvešināšanos.

Visas ticību (uzskatu) sistēmas *nepilnīgajā* pasaulē rada šabloniskās domāšanas mentalitāti. Parasti šīs grupas aizsāk kāds harizmātisks Zvaigžņu tipa cilvēks, kurš meklē pēc kaut kā tāda savā apkārtējā vidē, kas apmierinātu viņa vai viņas iekšējās ilgas pēc uzmanības un

slavas. Līdzīgi kā entuziasma pārpilni fani, grupu līderi pārtiek no grupas vēlmēm un motivē grupas locekļus pētīt un paplašināt savu vienojošo uzskatu sistēmu.

61. GRUPU VIENOTĪBA VAR NOVEST CILVĒCI POSTĀ

Kā tika minēts iepriekš, šis cilvēciskais fenomens — šabloniskās domāšanas mentalitāte — attaisno un atbalsta karus, slepkavības un genocīdu pret tiem, kas atrodas ārpus šīs „grupas". „Grupas" locekļi spēj izslēgt savu cilvēcību un priecāties par jebkura cilvēka iznīcināšanu, kas atrodas ārpus to grupas, tikpat viegli kā sporta fans spēj izslēgt cilvēcisko līdzjūtību un taktiskumu pret viesu komandu; nepastāv nav nekādas emocionālās atšķirības.

Jo lielāka ir „grupas" saite (ģenerētā enerģija), jo vieglāk tās locekļiem ir izslēgt jebkādas rūpes par jebkuru cilvēku ārpus grupas. Šīs vienojošās saites vispirms izveidojas starp indivīdu un cilvēku, kurš tam piešķir vērtību (cilvēku, ko tas „mīl"), tad šīs saites turpina veidoties ģimenē, tad — sabiedrībā, tad — nācijā un tad — visā pasaulē.

Saišu veidošanās ārpus indivīda rada lielas problēmas attiecībā uz cilvēcīgumu. Viena cilvēka ģimene, sabiedrība un nācija kļūst svarīgāka par kāda cita cilvēka ģimeni, sabiedrību un nāciju. Un, to aizsargājot, tiek attaisnota otra iznīcināšana.

62. TĀS GRUPAS, KAS NEATBALSTA BRĪVO GRIBU, PASTĀVĪGI APDRAUD BRĪVO GRIBU UN CILVĒCĪBU

Tā kā mēs, *Homo sapiens* („gudrie"), nemitīgi cenšamies atrast sevi, mēs esam atbildīgi par daudzu „grupu" radīšanu mūsu *nepilnīgajā pasaulē*. Parasti mēs nespējam (ar savām *nepilnīgajām smadzenēm*) vai vismaz nevēlamies saprast, kuras grupas sniedz labumu visai cilvēcei un kuras — nesniedz. Tomēr drošs pārbaudes veids ir samērā vienkāršs:

Tā kā cilvēka esības nozīmīgākā daļa ir spēja izmantot mūsu brīvo gribu, **jebkura un ikviena grupa, kas jebkādā veidā kavē šo brīvo gribu, nevar būt laba mūsu cilvēcībai**. Visļaunākās grupas ir tās, kur brīvā griba vispār netiek pieļauta vai kur tā tiek ārkārtīgi ierobežota.

Šīs grupas kontrolē, ko to locekļi domā un dara, un piedraud ar izraidīšanu un reizēm pat ar nāvi — ikvienam, kas pamet „grupu" un pielieto savu rīcības brīvību, lai domātu citādāk. Šīs grupas vada autoritāri (Zvaigžņu tipa) līderi, kas ir pārliecinājuši savus sekotājus, ka *vienīgi tie* zina, kas ir pareizi cilvēcei, nedodot saviem sekotājiem šajā sakarā nekādu izvēli. Šāda šabloniskās domāšanas mentalitāte ir pilnīgs pretstats tam, kā mūsu cilvēcība tika *nopamatota* iesākumā. Tas ir vislielākais apdraudējums mūsu mieram un laimei.

63. PILNĪGAJĀ PASAULĒ NAV NEKĀDU GRUPU

Mūsu nopamatošanas laikā mūsu Saules tipa radītāji no mums neko negaidīja (tiem nebija nekādu gaidu). Tie mums ļāva kļūt par atšķirīgiem un unikāliem indivīdiem, pielietojot

savu brīvo gribu, lai kļūtu tādi, kādi *mēs* vēlējāmies kļūt, nevis tādi, kādi *tie* vēlējās, lai mēs kļūtu. *Pilnīgajā pasaulē* nebija nekādu „grupu", tur bija tikai indivīdi, kas pieredzēja savu *personīgo laimi*. Kad mēs atkal būsim *pilnīgajā* pasaulē, vajadzība apšaubīt to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*, vairs nebūs daļa no mūsu sajūtām.

Pilnīgajā pasaulē mēs zināsim, ka mēs pastāvam sevis dēļ. Mēs zināsim, ka Visums pastāv ikvienam no mums individuāli. Un mums būs nelokāma un nešaubīga izpratne, ka mūs radīja Saules tipa cilvēki, kas pēc savas būtības ir spiesti kalpot katrā mūsu *individuālajā* vajadzībā. Dzīvojot šajā pasaulē (tāpat kā tas bija mūsu sākotnējā *pilnīgajā* pasaulē), mēs kļūsim par viena „grupu", viena „armiju" un viena „bandu". Mēs kļūsim tādi, kādi mēs *patiešām* esam, un mums nebūs vajadzīgs, lai kāds mums pateiktu, *kas mēs esam* vai kādiem mums jābūt, — mēs kļūsim tādi, kādi mēs *patiesībā* esam!

KOPSAVILKUMS

Kaut arī mēs nekad netiksim nosodīti par pieredzēm, kas mums bija mūsu *nepilnīgajā ķermenī*, kādudien mēs atzīsim, ka mūsu rīcība šeit, uz šīs Zemes, pierādīja to, kas mēs patiesībā esam, un kādēļ vairākumam no mums nevar tikt uzticēta vara un kontrole pār citiem.

Mēs atzīsim visus savus aizspriedumus un fanātismu pret citiem cilvēkiem, ko mēs attīstījām, pielietojot savu neierobežoto brīvo gribu. Mēs atzīsim, ka mēs nedomājām par citiem tā, kā mēs domājām par sevi, kā arī mēs neizturējāmies pret citiem tā, kā mēs vēlētos, lai pret mums izturas, ja mēs būtu citu vietā. Mēs atzīsim, ka reizēm mēs rūpējāmies vairāk par sevi un tiem, ko mēs augsti vērtējām (mūsu mīļajiem), nevis par tiem, ko mēs augsti nevērtējām.

Mēs varēsim pārdomāt nemainīgo un pārliecinošo *patiesību*, ka mēs esam tas, *kas mēs esam*. Mūsu rīcība aptuveni 100 dzīvju laikā, ko mēs būsim dzīvojuši, nezinot, kas mēs bijām iepriekš, mūs pārliecinās par to, ko mēs darām ar neierobežotu brīvo gribu un spēju pieredzēt seksu. Vairākumam no mums vairs nebūs jautājumu par to, vai mums var vai nevar tikt piešķirtas radītāja pilnvaras un spējas. Un, esot nedaudz neapmierināti, vairums no mums sapratīs un pieņems, ka mums nekad vairs nebūs spēju pieredzēt seksu.

Taču pirms šīs atmaksas stundas mums būs jāiziet cauri vēl vienam cilvēciskās attīstības etapam, kas vēl vairāk nostiprinās to, *kas mēs esam*, un mums paliks vēl mazāk attaisnojumu par savām rīcībām. Mums ir nepieciešama pieredze, kur mēs varam pilnībā koncentrēties uz to, *kas mēs esam*, un mācīties būt tik apmierinātiem ar sevi, cik vien tas ir iespējams. Mums ir nepieciešama pieredze — ko nozīmē dzīvot **pilnīgā pasaulē**, esot *nepilnīgā ķermenī*.

17. NODAĻA Sagatavošanās jaunajai pasaulei

Nav svarīgi, cik ilgu laiku mēs būtu iestiguši sajūtā par saviem ierobežojumiem. Ja mēs ieejam aptumšotā istabā un ieslēdzam gaismu, nav svarīgi, vai istaba bijusi tumša vienu dienu, nedēļu vai desmit tūkstoš gadu, — mēs ieslēdzam gaismu, un tā kļūst apgaismota. Kad mēs kontrolējam savu spēju mīlēt un būt laimīgiem, gaisma ir tikusi ieslēgta.

— Šarona Zalcberga

1. MUMS NEPIECIEŠAMS VAIRĀK PIERĀDĪJUMU TAM, KAS MĒS PATIESĪBĀ ESAM

Mēs esam pārrunājuši, kā mēs varam pārbaudīt savu *cilvēcības tipu*, — pēc tā, kā mēs nolemjam rīkoties, dzīvojot *nepilnīgajā pasaulē*, esot ar *nepilnīgu ķermeni*. Esot spiesti dzīvot ar *nepilnīgu* cilvēcisko dabu un pieredzēt dzīves likstas, ko tā rada, mēs aizvien varam nebūt pārliecināti, ka tādos pašos apstākļos mēs rīkotos atšķirīgi no mūsu radītājiem. Iespējams, mēs joprojām pretendētu uz attaisnojumu, ka mūsu rīcības motivācijas un sekas ir tieši saistītas ar *nepilnīgās pasaules* postu un nevienlīdzību. Mēs joprojām varētu nebūt pārliecināti, ka, nonākot labākos cilvēces apstākļos, mēs nepareizi izmantotu savas brīvās gribas spēku.

Vai mēs tāpat rīkotos arī **pilnīgajā pasaulē**, esot ar **pilnīgu ķermeni**, kur mums būtu ļauts neierobežoti izmantot mūsu brīvo gribu (kā arī spēju pieredzēt seksu), taču kur visas dzīves pamatvajadzības mums tiktu nodrošinātas bez darba vai maksas? Kā lai mēs zinām, vai, nonākot labākos apstākļos, mēs nejustos tikpat labi līdzās Saules tipa augsti attīstītajiem cilvēkiem, kā to cilvēku klātbūtnē, kas pieder mūsu pašu *cilvēcības tipam*?

Jāpienāk tādam laikam, kad mums jākļūst nešaubīgi pārliecinātiem, ka tas, ko mēs esam izvēlējušies, tiešām ir tas, kas mēs *patiešām* esam, un ka šim *cilvēcības tipam* uzliktie ierobežojumi ir pilnīgi godīgi un taisnīgi. Mums jātiek nodrošinātai pieredzei — dzīvot *atšķirīgā* pasaulē no tās, kurā mēs pašlaik dzīvojam, — tādā pasaulē, kas mums beidzot palīdzēs pārliecināt mūs par patiesību.

2. JAUNĀ PASAULE MUMS PALĪDZĒS PAŠREALIZĒTIES

Mūsu attīstības nākamajā etapā (beidzamajā etapā, pirms mēs atgriežamies, lai kļūtu par *pilnīgotiem, augsti attīstītiem cilvēkiem*, kas mēs esam), mums aizvien būs *nepilnīgs ķermenis* un mēs saglabāsim, ja izvēlēsimies, spēju baudīt seksu. Tomēr šajā *jaunajā pasaulē* tiks nodrošinātas visas mūsu fizioloģiskās un emocionālās vajadzības. Ar augsti attīstītām tehnoloģijām, kas tiks atvestas uz šo Zemi, mēs spēsim piekļūt savas *esences* enerģijas emisijām. Kaut arī mūsu *nepilnīgās smadzenes* joprojām to pilnībā neļaus, taču, izmantojot augsti attīstīto būtņu augsti attīstītās tehnoloģijas, mēs uzzināsim daudz vairāk par savām iepriekšējām dzīvēm. Šī tehnoloģija mums ļaus pieslēgties savai *esencei* un pārsūtīt pieredzes attiecīgos attēlos, ko

mūsu *nepilnīgās* maņas spēs uztvert, kā arī reaģēt. Vairāk piekļūstot savām pagātnes pieredzēm, mēs sevi labāk iepazīsim un novērosim tās izvēles, kuras veicām pagātnē. (Vairāk par to tiks runāts vēlāk.)

Uz šīs *jaunās Zemes* tiks izveidoti dažādi apgabali dažādiem cilvēcības tipiem. Tiks izveidots kultūras centrs jeb valsts, kas nodrošinās pulcēšanās vietu Saules tipa cilvēkiem, lai tie darītu to, kas tiem sniedz paliekošu un pastāvīgu laimi. Tiks izveidotas valstis arī Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem, kur šo cilvēcības tipu cilvēki varēs brīvi dzīvot, darot to, kas viņus dara laimīgus. Ikviens uz Zemes varēs brīvi ceļot uz šīm dažādajām pasaules vietām un paši pieredzēt, kā ir — dzīvot katra *cilvēcības tipa* cilvēku vidū. To darot, mēs sapratīsim, kur mēs jūtamies vislabāk.

3. ESOT PĀRLIECINĀTI PAR SAVU CILVĒCĪBAS TIPU, MĒS SAŅEMSIM ATTIECĪGU PILNĪGO ĶERMENI

Šīs *jaunās sabiedrības* galīgais mērķis un nolūks ir tāds, lai mēs beidzot saprastu, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*, un pieņemtu tos nosacījumus, kas noteikti mūsu izvēlētajam *cilvēcības tipam*. Kad mēs būsim gatavi to pieņemt pēc savas pašu brīvās gribas izvēles, mēs atkal saņemsim **pilnīgo ķermeni**, kas mums piederēs mūžīgi. Tomēr, pirms mēs vairāk runājam par šo jauno Zemi un sabiedrību, lai labāk izprastu tās nolūku mūsu attīstībā, mums jāaplūko cilvēces stāvoklis, kas vada uz šīm nozīmīgajām izmaiņām.

4. SABIEDRĪBAS PROBLĒMAS IR PLAŠI IZPLATĪTAS UN PIEAUGOŠAS

Šī grāmata tika publicēta *aptuveni* 2012. gadā. Šajā laikā kultūras un sabiedrības, kas attīstījušās uz Zemes, piedzīvo nestabilitāti un noslieci uz bezcerību. Monetārās sistēmas, kas kontrolē tirdzniecību un komerciju, no kā ir atkarīgi visi cilvēki, piedzīvo iepriekš nepieredzētas izmaiņas — veidā, kā tās tiek pārvaldītas un kontrolētas, lai ietekmētu un stabilizētu sabiedrību.

Turpina pieaugt sociālās problēmas, jo aizvien vairāk un vairāk cilvēku apšauba autoritātes un likumus, kas pārvalda viņu dzīvi. Pieaug nevienlīdzība starp bagātajiem un nabagajiem, liekot mazināties vērtībai, kas piešķirta cilvēka dzīvībai, jo bagātajiem aizvien mazāk kļūst vajadzīgi tie, kas reiz strādāja, lai atbalstītu viņu dzīvesveidu.

5. TEHNOLOĢIJAS MAZINA CILVĒKA VĒRTĪBU

To problēmu cēloni, ar ko cilvēce šajā laikā saskaras, lielā mērā var attiecināt uz ārkārtīgajiem sasniegumiem rūpniecības un tehnoloģiju jomā. Taču tehnoloģijas un rūpniecība pašas par sevi nerada problēmas. Tās rada cilvēki, kas to kontrolē.

Datortehnoloģijas aizstāj cilvēka saprātu. Vairs nav nepieciešamības pēc *reālas* personas, kas izmantotu savas smadzenes, lai risinātu tās problēmas un jautājumus, kas saistītas ar ražošanas un izgatavošanas nozarēm.

Daži klikšķi uz attiecīga datora klaviatūras, uz kā uzstādīta atbilstoša datorprogramma, var atrisināt lielāko daļu no problēmām, kas reiz prasīja cilvēku apzinātu domāšanu. Cilvēka izdomas spējas un brīvās gribas un saprāta izmantošana, lai iegūtu zināšanas, kļūst par pagājušās ēras paliekām. Pareizi ieprogrammēts dators aizvieto cilvēka saprātu visos dzīves aspektos uz planētas Zeme.

Roboti un animācijas tehnoloģijas aizvieto cilvēku darbaspēku daudzās rūpnīcās, kas ražo preces. Datori tiek ieviesti pakalpojumu nozarē, mazinot vajadzību pēc cilvēka personības un gudrības. Kad cilvēks piezvana kādas kompānijas klientu apkalpošanas nodaļai, tas sākumā izdzird datora ģenerētu ziņu.

Sasniegumi ražošanas un izgatavošanas jomā ir *mazinājuši vērtību* lielākajai daļai cilvēku. Cilvēks vairs neizmanto savu unikālo brīvo gribu, lai radītu tādu produktu vai pakalpojumu, kas citiem būtu nepieciešams, tādējādi radot vajadzību, kad galu galā *palielinātu* šī cilvēka vērtību. Tā vietā cilvēka atjautību pārspēj milzīgu korporāciju automatizācija un tehnoloģijas, kas spēj piedāvāt tos pašus produktus un pakalpojumus daudz efektīvāk un par daudz zemāku cenu.

Pasaulē lēnām, taču pakāpeniski zaudē savu cilvēcību!

6. NEPILNĪGĀS TEHNOLOĢIJAS NODARA KAITĒJUMU VIDEI UN KONTROLĒ MŪSU BRĪVO GRIBU

Šie sasniegumi ne tikai *devalvē* cilvēci, bet arī ietekmē Zemes trauslās vides dabisko līdzsvaru. Kad vien notiek kāda mijiedarbība starp sintētiskiem produktiem (mākslīgi veidotiem, lai līdzinātos kaut kam dabiskam) un dabisko pasauli, dabiskā pasaule kļūst par zaudētāju. Sintētiskos materiālus nerada augsti attīstītie cilvēki, kam ir zināšanas par to, kā radīt tādus materiālus, kas labi iederas dabiskajā vidē. Drīzāk tos rada *nepilnīgie* zinātnieki un ražotāji, kas raizējas nevis par to, ko viņu produkti nodarīs dabiskajai pasaulei, bet gan par to, cik daudz naudas tie ienesīs.

Šī iemesla dēļ zeme tiek piesārņota ar sintētiskiem produktiem, kas viegli nesadalās un izjauc mūsu dabiskās pasaules līdzsvaru. Panākumi zinātnē un tehnoloģijās tiek gūti mākslīgi, izmantojot ķīmiskās sintēzes reakcijas, kas mēģina atdarināt dabiskās realitātes. Tiek izmantotas mākslīgas ķermeņa daļas, lai aizvietotu dabiskās daļas. Centienos imitēt dabiskos augus, tiek izgudrotas sintētiskas zāles. Dabiskajā pasaulē atrodamie gēni un DNS tiek manipulēti un izmainīti, lai apmierinātu mainīgās pasaules prasības, un tas notiek tādā mērā, ka dabiskā pasaule vairs nespēj mūs nodrošināt ar visu nepieciešamo, lai mēs būtu laimīgi.

Mēs aizvien vairāk un vairāk tiecamies pēc tehnoloģijām. Mēs esam atkarīgi no tām. Mēs iekārojam tās. Un tātad mēs esam pieļāvuši, ka tās kontrolē mūsu dzīves.

7. TIE, KURI TIECAS PĒC NAUDAS, IEROBEŽO BRĪVO GRIBU

Tie, kas ir pie varas un kas gūst peļņu no šiem tehnoloģiju sasniegumiem, ir atbildīgi par

to izmantošanu. Tie ir atbildīgi par to, ko augsti attīstītas tehnoloģijas nodara citiem cilvēkiem un dabiskajai pasaulei. Tie ir tirgotāji un politiskie spēki pasaulē. Tie tiecas pēc varas, goda un ietekmes pār citiem cilvēkiem. Tie kontrolē to vienu lietu, no kuras mēs visi esam kļuvuši atkarīgi, lai izdzīvotu, — NAUDU — abstrakto vērtību, ko mēs esam pieļāvuši, ka tā tiek piešķirta zemes resursiem un visam pārējam.

Uz Zemes nav neviena cilvēka, kurš var kaut ko nopirkt vai pārdot, ja vien tas nepielieto ekonomiskās sistēmas, kas balstās uz naudu. Tā kā mūsu visu izdzīvošana ir atkarīga no naudas, ar mūsu brīvo gribu manipulē, to kontrolē un ierobežo tie, kas pārvalda naudas vērtību, maiņu un pieejamību.

8. CILVĒCE PIELŪDZ NAUDU

Abstraktā vērtība, ko mēs piešķiram naudai, pakāpeniski ir kļuvusi par *vienīgo* sistēmu, pēc kuras mēs nosakām savu vērtību. Cilvēki tiek vērtēti pēc tā, cik daudz tiem ir naudas, cik daudz naudas tie pelna, un pēc īpašumiem, ko tie par šo naudu ir iegādājušies. Tas mums liek pastāvīgi tērēt lielāko daļu savas enerģijas, lai lietotu naudu vai domātu par to, cik daudz mums tās ir vai nav, un kā mēs varētu iegūt vairāk naudas.

Mēs tiekam dienām un naktīm spīdzināti to pieredžu dēļ, ko sniedz naudas pārpilnība vai tās trūkums. Nauda uz mums ir atstājusi savu zīmi. Panākumu *tēls* un vērtības, ko tas ir radījis mūsu prātos, piesārņo mūsu *patieso* cilvēcību un liek mums ignorēt emocionālo līdzsvaru, ko mēs saucam par laimi. Tas noteikti uz mums ir atstājis savu zīmi. Skaitlis, ko mēs esam piedēvējuši naudas vērtībai, ir radījis tādu ekonomisko sistēmu, kurai līdzīgu pasaule nekad iepriekš nav pazinusi.

Šo mūsu radīto ekonomisko vērtību sistēmu var salīdzināt ar „Lielu zvēru", uz kura muguras jāj zemes iedzīvotāji, turot vienā rokā vīna kausu un esot apreibuši ar pasaules materiālajām lietām. Taču pasaules iedzīvotāji neredz, kurš šis *Lielais zvērs* tos nes. Taču tie par to neraizējas. Kādēļ gan tiem būtu jāraizējas par to, ja vien tie bauda braucienu un dzērumu vai mēģina apreibināties?

9. MĒS ESAM PĀRDEVUŠI SAVU CILVĒCĪBU PAR NAUDU

Mēs neesam patiesi un uzticīgi pret savu cilvēcību. Mūsu cilvēcība ir ietverta mūsu *esencē*, un tā tika nopamatota mūsos, pirms mēs nonācām šajā pasaulē. Mūsu cilvēcība tiek aizgrūsta aizvien dziļāk un dziļāk mūsu zemapziņas prātā, un mēs tai pievēršam aizvien mazāk vērības. Mūsu prātus ir aizmiglojušas pasaules rūpes un raizes un centieni kļūt tādiem, kā pasaule no mums sagaida. Tiek izšķiesta enerģija, kas nepieciešama, lai uzturētu atbilstošu līdzsvaru starp mūsu *pilnīgās esences* enerģijas līmeņiem un mūsu *nepilnīgajām smadzenēm*, kas ir atbildīgas par mūsu apzinātajām domām. Šī enerģija tiek izšķiesta, kad mēs nemitīgi alkstam pēc pasaulīgā.

Mūsu cilvēcības *zīme* ir pastāvīga vēlme pēc citu cilvēku labklājības. Mūsu cilvēcības

simbols (apliecinājums) ir mūsu gatavība darīt visu nepieciešamo, lai dzīvotu mierā un saskaņā ar citiem cilvēkiem. Šo *zīmi* un *simbolu* (mūsu cilvēcības *būtību*) mums deva mūsu mātes, kuras bija atbildīgas par to, lai mūsu cilvēcība tiktu pareizi *nopamatota*. Un tā tika pareizi nopamatota! Mēs tikai to neatceramies. Tā kā mēs nespējam atcerēties, mēs pārdodam savu *zīmi* un *simbolu* par naudu.

Mūsu politiķi ir *pārdevuši* savu cilvēcību par slavu, varu un personīgo peļņu. Tos atbalstošie birokrāti ir *pārdevuši* savu cilvēcību — apmaiņā pret titulu un valdības samaksas kategoriju, kas atspoguļojas viņu atalgojumā. Tiek attaisnota neētiska un korumpēta rīcība attieksmes dēļ, kas pauž: „Tas ir mans darbs!" Karavīri nogalina, jo tas ir „viņu darbs", un tie ir pārdevuši savas cilvēcības *zīmi* un *simbolu* par samaksu un pagodinājumiem, ko tie saņem no saviem augstāk stāvošiem virsniekiem. Policijas amatpersonas, prokurori, tiesneši un labošanas iestāžu administratori ir pārdevuši savu *zīmi* un *simbolu* par naudu. Tie nesaskata sociālās problēmas, ko rada viņu rīcība, un tie savu rīcību attaisno, izsaucoties: „Es tikai daru savu darbu!" Tirdzniecības pārstāvji attaisno savas cilvēcības ļaunprātīgu izmantošanu, lai iegūtu ne tikai materiālus labumus, bet arī emocionālus ieguvumus un pakalpojumus, jo tas ir „viņu darbs". Tā viņi pelna savu naudu, un tā viņiem tiek *atlīdzināts* (ne tikai naudas izteiksmē).

Visā pasaulē cilvēki attaisno savu rīcību, kas ir pretēja tam, kas, kā tie zina, ir pareizi, jo tas ir „viņu darbs" — tā rīkoties. Tie attaisno savas cilvēcības trūkumu, izsaucoties: „Kādam tas ir jādara! Ja es to nedarīšu, to darīs kāds cits, un kādēļ gan man nenopelnīt **naudu**?" Izturēties pret citiem tā, kā cilvēks vēlas, lai pret viņu izturētos, — šāda cilvēcība reti kad izpaužas. Šis senais cilvēcības likums ticis aizvietots ar: „Dari citiem tā, kā citi dara tev", vai: „Lai *vispirms* citi dara tev".

10. LĪDERI NESEKMĪGI IZMANTO VARU CITU CILVĒKU LABUMAM

Mūsu pasaules līderiem, kuri tiecas pēc varas un tās saglabāšanas pār citiem, ir tikusi dota iespēja apliecināt sev, kā tie rīkosies ar šādu varu. Tiem ir dota vara izmantot savu cilvēcību tā, lai sniegtu labumu mums, pārējiem, neizjaucot mūsu dabiskās pasaules trauslo līdzsvaru un tajā pašā laikā vienlīdzīgi nodrošinot visu cilvēku vajadzības.

Piemēram, šajos laikos Amerikas Savienotās Valstis, pateicoties tehnoloģiju sasniegumiem un izmantojot ekonomiskās sistēmas, ko tā kontrolē, spēj paēdināt **visu pasauli**. Tās spēj nodrošināt tīras un kvalitatīvas mājvietas visiem pasaules iedzīvotājiem. Tās spēj nodrošināt ikvienam vislabāko veselības aprūpi. Tās spēj daudz ko darīt *visas* cilvēces labā.

Taču tās nedara to! Tā vietā tās pārdod savas cilvēcības *zīmi* un *simbolu* jeb, citiem vārdiem, par augstāku prioritāti izvirza NAUDU, nevis cilvēkus! Amerikas Savienoto Valstu iedzīvotāji ir nostādījuši sevi un savu svarīgumu augstāk par visiem pārējiem pasaulē. Būt „amerikānim" tiem nozīmē vairāk nekā tas, ko *būt amerikānim* nodara pārējai pasaulei. „Amerikāņu sapnis" un tā atkarība no naudas un patērnieciskuma kavē pielietot mūsdienu lielos tehnoloģiskos sasniegumus (un daudzus sasniegumus, kas vēl būs tuvākajā nākotnē), lai atrisinātu visas cilvēces problēmas.

11. MĒS SPĒJAM VISUS VIENLĪDZĪGI APGĀDĀT

Amerikas Savienoto Valstu līderiem nav *nekāda attaisnojuma*, kādēļ tie nevar izmantot savu varu visu amerikāņu labumam vienlīdz vienādi vai pat visas pasaules labumam. Nevienā cilvēces vēstures posmā līdz pat mūsdienām cilvēcei uz šīs planētas nav bijis tādu spēju un tehnoloģiju, lai radītu produktus un pakalpojumus, kas palielinātu mūsu apmierinātības līmeni. Šī iespēja tika pataupīta mūsu attīstības uz šīs Zemes otrā etapa pēdējām dienām — *bez* augstāk attīstītu cilvēku sabiedrību iejaukšanās.

Kā jau tika pārrunāts, mūsu radītāji ar nolūku nodrošināja, lai tās tehnoloģijas un sasniegumi, ko mēs pieredzam mūsdienās, netiktu atklāti iepriekš pagātnē, jo viņi zināja, kā ar šīm tehnoloģijām rīkosies *nepilnīgā cilvēka daba*. Viņi zināja, ka tad, kad mirstīgajiem cilvēkiem tiks ļauts atklāt to, kas tiem ir mūsdienās, tie spēs iznīcināt sevi un planētu, uz kuras tie dzīvo.

Kāds varētu domāt, ka laika gaitā mēs iemācītos, kā būt cilvēcīgākiem, un izmantotu savu brīvo gribu, lai radītu mieru uz Zemes. Taču kopš vēstures pirmsākumiem nekas nav mainījies. Mēs joprojām izturamies cits pret citu necilvēcīgi, neraugoties uz mūsu sasniegumiem tehnoloģiju jomā. Mēs mācāmies, ka neatkarīgi no tā, cik liela vara mums tiek uzticēta, vairums no mums nekad to neizmantos pareizi — vienlīdz vienādi visu cilvēku labumam.

12. TIE, KAS ALKST PĒC VARAS, UZSKATĀMI PARĀDA, KĀ TO NEPAREIZI IZMANTO

Iemesls tam, kādēļ mūsu radītāji pieļauj mūsdienās šādus sasniegumus, ir tāds, lai tiem, kam ir vara un valdīšana pār šiem sasniegumiem, nebūtu attaisnojumu. Atkal — vēl viens ļoti svarīgs šīs *nepilnīgās pasaules* nolūks ir parādīt mums, ka tikai pavisam nedaudziem ar brīvo gribu apveltītiem cilvēkiem var tikt uzticēts augsti attīstīta radītāja spēks, ko iesākumā mēs visi vēlējāmies. Ja mums netiktu dots **spēks un spējas** darīt to, kas sniedz labumu visai cilvēcei, kā tad varētu pierādīt, ka mēs nepareizi izmantotu šo spēku?

Tā kā tiem, kam *pašlaik* ir dota vara uz šīs Zemes, piemīt spējas (ar augsti attīstītām tehnoloģijām) uzlabot cilvēces stāvokli, **ja** tie neizmantos šo spēku, lai to darītu, tie būs pierādījuši sev un mums pārējiem, ka tiem **nevar** tikt uzticēts šis spēks. Tādējādi šie Zvaigžņu un Mēness tipa cilvēki būs pierādījuši sev to, ko viņu augsti attīstītās, pilnīgās mātes centās tiem stāstīt viņu *Nopamatošanas procesa* laikā: Jums nevar tikt uzticēts šāds spēks. Iespējams, ka tolaik daudzi no mums būtu varējuši apstrīdēt šo jautājumu, taču pēc tam, kad būsim pieredzējuši, ko mēs darījām ar varu (spēku) mūsu attīstības otrajā etapā mirstīgajā dzīvē, mums vairs nebūs nekādu argumentu.

13. MĒS PIEREDZAM NELAIMĪGUMU, KO IZRAISA MŪSU SEKSUALITĀTE

Vēl viens strīdus jautājums, kas mums bija ar mūsu pirmsmirstīgajiem vecākiem, bija saistībā ar seksu. Mēs prātojām: „Kādēļ mums *visiem* nevarētu būt spēks un spējas, kas saistītas ar seksu?" Pašlaik uz Zemes mums tiek ļauts īstenot savas seksuālās vēlmes kā nekad iepriekš mūsu vēsturē.

Sekss vairs nav tabu (aizliegtais temats). Tas ir dabisks un pilnīgi racionāls mūsu ķermeņu pielietojums. Tas ir kļuvis ļoti baudāms, īpaši ņemot vērā to, ka dzimumakta sekām vairs nav obligāti jābūt bērna radīšanai. Kontracepcijas līdzekļu izmantošana pieaugs un attīstīties līdzīgi kā viss cits pasaulē. Mazinās morālās vērtības, kas ierobežoja seksu, un tā tam jānotiek, lai mēs visi varētu brīvi pielietot savu spēju pieredzēt seksa apbrīnojamo spēku un sensoro piepildījumu.

Cilvēki tika radīti, lai pieredzētu prieku, izmantojot sava ķermeņa maņas. Kā mēs esam pārrunājuši šajā grāmatā, mūsu ķermenim ir īpaši orgāni, kas saistīti ar mūsu maņām un tādējādi sniedz mums spēju pieredzēt prieku. Mēs esam pārrunājuši arī to, kā mūsu dzimumorgāni sniedz mums papildus veidu, kā mēs varam izmantot *visas savas maņas vienlaikus*. Nav neviena attaisnojama iemesla, kādēļ kādam *nepilnīgam* cilvēkam nevarētu tikt ļauts izmantot visas savas maņas, kā tas paredzēts atbilstoši radīšanai, — jebkurā brīdī, kad vien tas vēlas.

Tomēr, to darot, stingri jātiek aizsargātai individuālajai brīvajai gribai. Nav attaisnojams, ja kāds bauda savu dzimumorgānu sniegtu sensoro piepildījumu kopā ar kādu citu personu, kas nespēj pats izvēlēties vai nevēlas piedalīties šajā seksuālās pieredzes aktā. Tas sevī ietver mazus bērnus, cilvēkus ar garīgās attīstības traucējumiem un tos, kas tiek izvaroti vai piespiesti pret savu gribu. Arī lopiskums (seksuāla aktivitāte starp cilvēku un dzīvnieku) ir tiešs pārkāpums — nevis brīvās gribas dēļ, jo dzīvniekiem tādas nav, bet to likumu dēļ, ko mūsu radītāji ir noteikuši visām dzīvajām radībām saistībā ar to, kā to ķermeņi seksuāli reaģē savas sugas ietvaros.

Morāles normas un likumi ir jāciena un jāuztur, taču tie attiecas tikai uz citu cilvēku brīvās gribas ierobežošanu. Jebkādu seksuālo uzvedību, kas nemazina cita cilvēka brīvo gribu, vajadzētu aizsargāt un atbalstīt kā personisku, cilvēka izvēlētu rīcību. Cilvēku nevajadzētu nekādā veidā nosodīt, balstoties uz viņa vai viņas seksuālo orientāciju vai pārliecību. Mums visiem ir tiesības izbaudīt savu fizisko ķermeni, kas mums ir dots, un mums visiem būtu jāaizsargā cits cita tiesības darīt to, ko mēs katrs individuāli izvēlamies.

Pateicoties šai mūsu seksuālo spēju atbrīvošanai, mēs mācāmies par problēmām, kuras sekss var radīt attiecībā uz mūsu emocionālo līdzsvarotību. Seksuālajām spējām kļūstot individuālākām un atbrīvotākām, mēs mācāmies nošķirt seksa aktu no mūsu dziļajām, personīgajām emocijām. *Šķiet*, ka šis akts ne ar ko neatšķiras no ēšanas vai pārējo ķermeņa maņu apmierināšanas. Tomēr neatkarīgi no tā, kāds tas „šķiet", seksuālās pieredzes mūs joprojām ietekmē emocionāli.

Rīkojoties pēc brīvas gribas, seksuāls akts rada tikai laimi, kaut arī tā ir īslaicīga — kad tā tiek pieredzēta. Tomēr realitāte nemainās, ka kādudien *vienīgi* tie, kas izvēlas turpināt cilvēces

pastāvēšanu, spēs pieredzēt seksu ar saviem *pilnīgajiem* ķermeņiem. Pārējiem *pilnīgotajiem* ķermeņiem nebūs attiecīgo orgānu. Un bez šiem orgāniem mēs nespēsim no jauna izdzīvot nevienu seksuālo pieredzi. Šīs pagātnes seksuālās pieredzes būs mums tikpat nederīgas, lai tās baudītu, kādas tās ir maziem bērniem, kuri redz mirstīgo pieaugušo seksuālās aktivitātes, — bērnam tās ir pilnīgi nesaistošas. Spējas pieredzēt seksu zaudēšana vienmēr būs kaut kas tāds, ko mēs nekad pilnībā nesapratīsim, un tas mums nekad nebūs izprotams. Tomēr tāda lietu kārtība *vienmēr ir pastāvējusi* un turpinās pastāvēt visā Visumā. Un, gūstot savas pieredzes uz šīs Zemes, mums tiks dota iespēja to pieņemt un atzīt, ka tā tam jābūt.

14. NELAIMĪGUMS IR MŪSU CILVĒCĪBAS TRŪKUMA PRET SEVI UN CITIEM SEKAS

Nelaimīgums rodas, ja pastāvīgi tiek ignorēts mūsu cilvēciskās *esences* spēks. *Bēdas ir dabisks, **fizisks** blakusprodukts* tiem mūsu rīcību radītajiem enerģijas līmeņiem, kas ir pretēji tiem, ko izdala mūsu *esence*. Nelaimīgumu un bēdas izraisa necilvēcīgās rīcības, ko mēs nodarām sev un cits citam, tostarp tas, ko mēs **nedarām** citu labā.

Kā jau šajā grāmatā tika pārrunāts, mūsu bēdu pamatā ir tas, ka mēs nespējam viegli atcerēties, kas mēs *patiešām* esam, un esam atstāti uz šīs Zemes vienatnē — bez to būtņu iejaukšanās, kas sākotnēji mums palīdzēja nopamatot mūsu cilvēcību. Tā tam bija jānotiek, lai mēs varētu pieredzēt bēdas; un mūsu attīstības otrā etapa nolūks tiek ļoti sekmīgi īstenots.

15. MĒS NETIKĀM RADĪTI, LAI VIENMĒR BŪTU NELAIMĪGI

Tomēr mēs *netikām* radīti, lai dzīvotu pastāvīgās bēdās un bez cerības uz laimi un paliekošu mieru. Cik tas būtu nežēlīgs un netaisns spriedums — pieņemt, ka augsti attīstītie cilvēki dāvāja mums dzīvību un brīvo gribu, kas mūs padarīja par sevis apzinošām būtnēm, tikai tādēļ, lai mēs pastāvīgi justos nelaimīgi! Cik gan sadistiskam jābūt, lai tā rīkotos?

Kādēļ lai tie mūs radītu *pilnīgā* cilvēku pasaulē, kur ir viss nepieciešamais, lai mēs pielietotu savu rīcības brīvību, darot visu, ko mēs vēlamies, tikai tādēļ, lai mēs savu esamību noslēgtu pasaulē, kas pilna cilvēcisku ciešanu, bēdu un bezcerības? Vai kāds no mums radītu bērnu, zinot, ka mēs radām bērnu tādā pasaulē, kas beidzas ar nāvi (neesamību), un ka līdz tam brīdim, kad bērns nonāks līdz šīm beigām, tas cietīs visdažādākajos nožēlojamos apstākļos? Ja mēs nespējam *iztēloties* to, ka mēs tā rīkotos, kā gan kāds varētu pieņemt, ka augsti attīstītie cilvēki tā rīkotos?

16. PILNĪGĀ PASAULE PADARA MŪS PILNĪBĀ ATBILDĪGUS PAR MŪSU RĪCĪBU

Mūsu *nepilnīgajai pasaulei* jātop pārvērstai *pilnīgā* pasaulē, kur mēs vairs nevarēsim novelt vainu par savu rīcību uz apkārtējo vidi. Mums ir nepieciešama iespēja turpināt pielietot

savu brīvo gribu un pilnībā kontrolēt savu apkārtējo vidi — tā vietā, lai vide kontrolētu mūs. Mums ir vajadzīga šī pieredze, lai mēs spētu labāk saprast, *kas mēs esam izvēlējušies būt*. Kā iepriekš tika minēts, vienīgi *pilnīgajā* pasaulē ar brīvo gribu apveltītie cilvēki var būt pilnībā atbildīgi par savu rīcību.

Tādēļ, lai mums sniegtu šādu pieredzi, mums ir nepieciešams dzīvot *pilnīgā pasaulē*, esot *nepilnīgā ķermenī*. Tikai tad tie attaisnojumi, ar ko mēs varētu attaisnot savu rīcību, varēs tikt atmaskoti un izslēgti.

17. KĀDĒĻ ĪSTENĀ PATIESĪBA TIEK ATKLĀTA TAGAD?

Mēs esam runājuši par to, kādēļ *īstenā realitāte* tika no mums atturēta mūsu pārbaudes perioda uz šīs Zemes laikā. Mēs esam izskaidrojuši, kādēļ mums nevar būt pilnīga piekļuve mūsu atmiņām par iepriekšējām dzīvēm un par lielu daļu no mūsu pašreizējās dzīves. Tādēļ, ja tas ir mirstības nolūks, tad ***kādēļ*** šīs **īstenās patiesības** tiek atklātas šajā grāmatā tagad? Vēl labāk — *kā īstenā realitāte* tiek mums atklāta? Kas ir šis autors? Kā lai mēs zinām, vai autors nav visu pats izdomājis, kas rakstīts šajā grāmatā, lai autors gūtu personīgu peļņu? Kurš autoram deva zināšanas un pilnvaras to darīt?

18. ĪSTENĀS PATIESĪBAS ZINĀŠANAS IZSLĒDZ VISUS ATTAISNOJUMUS

Šī grāmata — *patiess* izskaidrojums par *Cilvēcisko realitāti* — tika publicēta *aptuveni* 2012. gadā viena galvenā nolūka dēļ — lai izslēgtu jebkādus attaisnojumus, kas daudziem būs par to, kādēļ tiem nevar tikt piešķirti Saules tipa cilvēku spēki un spējas. Pirms šīs grāmatas publicēšanas persona būtu varējusi viegli sūdzēties mūsu radītājiem, ka mirstība nav taisnīga pārbaude.

Daži būtu varējuši apgalvot:

> *Jūs nevēlējāties, ka mēs zinātu īsteno realitāti, lai mēs pieredzētu laimes pretstatu. Jūs visu iestatījāt tā, lai mēs ciestu neveiksmi! Mēs saprotam, ka jūs atklāti neiejaucāties mūsu dzīvēs, lai mēs varētu pierādīt sev to, kā mēs rīkotos, ja mēs domātu, ka neviens mūs neredz. Bet kādēļ gan jūs mums nedevāt* ***īsteno patiesību****, vienlaikus ļaujot mums pastāvēt tādā stāvoklī, kur mēs nedomātu, ka kāds mūs vēro? Iespējams, mēs neciestu neveiksmi,* ***ja*** *vien mēs būtu zinājuši* ***īsteno patiesību****!*

Kā mēs pārrunāsim vēlāk, šis attaisnojums tiks izslēgts, kad mums tiks ļauts dzīvot *jaunajā pasaulē*, kas veidota pēc *pilnīgās* pasaules parauga, kur mēs tikām *nopamatoti*, tomēr mums joprojām būs visi spēki, spējas un pārbaudes pieredzes, kas mums ļautas mūsu *nepilnīgajā* ķermenī.

19. 2012. GADS IR NOZĪMĪGS LAIKA PERIODS

Šai Zemei ir noteikts laiks, kad mūsu radītāji atklās sevi pasaulei. Šis laiks ir aptuveni 135 gadi (plus mīnus pieci gadi) kopš brīža, kad tika publicēta šī grāmata. Mēs to zinām, jo augsti attīstītās būtnes, kas pārrauga šo Saules sistēmu, ir izskaidrojuši šo laika periodu tiem „izraudzītajiem", kam ir dotas visas atbildes par *cilvēcisko realitāti* un kas ir snieguši tās mums, lai *pilnīga* izpratne par **īsteno patiesību** varētu sniegt labumu mums visiem.

Ar 2012. gadu ir saistītas vairākas interesantas teorijas un uzskati. Kā mēs zinām, daži ticēja, ka tas būs pasaules gals. Citi ticēja, ka tas būs *jaunas* pasaules — labākas pasaules — sākums.

Visi šie pieņēmumi tika izgudroti dažu cilvēku prātos, kuri spēja pieslēgties savas *esences* spēkam un mēģināja noformulēt izskaidrojumu tam, ko tie izjuta. Kā iepriekš tika pārrunāts, viņi radīja *savu* personīgo realitāti, kas ne ar ko neatšķiras no viņu sapņiem. Neviena no šīm teorijām nav pareiza.

20. IESPĒJA UZZINĀT ĪSTENO PATIESĪBU IR DOTA VISIEM

Ikvienai cilvēka *esencei*, kas nozīmēta šajā Saules sistēmā, būs iespēja dzīvot mirstībā tajā laikā, kad ***īstenās realitātes*** pilnība būs vienlīdz pieejama visā pasaulē. Šajā Saules sistēmā ir nozīmēti aptuveni 15 miljardi cilvēku. Cilvēka vidējais dzīves ilgums uz šīs Zemes pašlaik ir aptuveni 72 gadi. Tādējādi mēs varam pieņemt, ka divu paaudžu laikā (ap 144 gadu laikā) cilvēku skaits no pašreizējiem 7,5 miljardiem pieaugs līdz visiem 15 miljardiem, un mums visiem būs iespēja dzīvot uz Zemes laikā, kad ir pieejama **īstenā patiesība**, esot bez drošām zināšanām par to, ka citi augsti attīstīti cilvēki dzīvo citās Visuma daļās.

Neviens no mums nekad nevarēs attaisnoties, ka tam netika dota iespēja apliecināt savu *cilvēcības tipu* laikā, kad **īstenās patiesības** pilnība bija uz Zemes, — laikā, kad mēs bijām brīvi rīkoties pēc savas brīvās gribas, nezinot, ka mūs pārrauga citi augsti attīstīti cilvēki. Atcerieties, ka, ja mēs *pavisam noteikti* zinātu, ka mēs tiekam vēroti, mūsu brīvās gribas izpausme būtu traucēta un mēs nekad nerīkotos *patiesi* saskaņā ar savu *cilvēcības tipu*. Tomēr (un to ir ļoti, ļoti svarīgi paturēt prātā), kaut arī **īstenā patiesība** būs pieejama mums visiem, tas cilvēkam neatņem brīvo gribu noraidīt to vai pat nemeklēt pēc tās.

21. DAUDZI CILVĒKI NORAIDĪS ĪSTENO PATIESĪBU LEPNĪBAS DĒĻ

Šajā grāmatā ir ietverta ***īstenās patiesības*** prezentācija. Tā tiks publicēta un padarīta pieejama visiem cilvēkiem uz Zemes. Pateicoties pašreizējām interneta tehnoloģijām un augsti attīstītām pasaules mēroga saziņas tehnoloģijām, kas būs tuvā nākotnē, ikvienam cilvēkam būs pieeja **īstenajām patiesībām**, kas pirmo reizi cilvēces vēsturē prezentētas šajā grāmatā.

Kaut arī šī grāmata tiks padarīta vienādi pieejama visiem cilvēkiem, tas nenozīmē, ka ikviens to vienādi pieņems. Tā kā tā norāda uz **katras** idejas, **katras** koncepcijas, **katra**

priekšstata un **katras** domas kļūdainumu, ko radījuši *nepilnīgu* cilvēku prāti *nepilnīgā pasaulē*, tās atklāsmes daudzus aizvainos. Daudzi izsmies ideju par to, ka tie neko nezina par **īsteno patiesību**. Tiem būs ļoti grūti pieņemt, ka viss, kam tie ir ticējuši un ko tie ir mācījušies savas dzīves laikā, ir nepareizs vai kļūdains *pilnīgās cilvēciskās realitātes* atainojums.

Jā, personiskā lepnība un egocentriskums (tas, kas tika iedēstīts mūsu *esencēs* mūsu sākotnējās *nopamatošanas* laikā) daudzus atturēs no šīs grāmatas lasīšanas. Daudzi, kas tic, ka tiem *jau* ir patiesība, neko citu nemeklēs; tādēļ atbilstoši savai izvēlei tie nekad neatklās šo grāmatu. Tomēr šī grāmata aizvien visiem būs vienlīdz pieejama. Tas tā ir tādēļ, lai nevienam nekad nebūtu attaisnojuma tam, kādēļ tie to neatrada un neļāva tai ietekmēt savas brīvās gribas izvēles.

22. MUMS NEBŪS NEKĀDA ATTAISNOJUMA PAR PATIESĪBAS NORAIDĪŠANU

Nevienam no mums nebūs attaisnojuma tam, ka **īstenā patiesība** nebija mums pieejama mūsu pārbaudes etapa laikā, kad mēs bijām atstāti vienatnē — bez augsti attīstītu cilvēku iejaukšanās. Mūsu cilvēciskās attīstības otrā etapa beigās *nepilnīgajā* ķermenī mēs spēsim atskatīties uz savām iepriekšējām dzīvēm, un viena no tām (vairākumam no mums) noteikti būs laika posmā starp 2012. un 2145. gadu. Mēs vērosim, ko mēs darījām katrā no savām dzīvēm, un mums nepaliks neviena aizbildinājuma vai attaisnojuma par savām rīcībām — NEVIENA!

23. VIENAM MIRSTĪGAJAM CILVĒKAM IR DOTA PILNĪGA IZPRATNE PAR VISU

Kā iepriekš tika paskaidrots, augsti attīstītie cilvēki reizēm iejaucas mūsu pārbaudes etapā, lai nodrošinātu visiem vienlīdzību un taisnīgumu. Dažkārt tie nolemj, kurai personai tie atklās savu (kā cilvēka, tomēr augsti attīstīta) *patieso identitāti* un mācīs šim cilvēkam ***īsteno realitāti***.

Tas tiek paveikts ļoti vienkāršā veidā. Kā tika paskaidrots, mums visiem ir pilnīgas universālas zināšanas par visu, un tās ir reģistrētas mūsu *esencē*. Mūsu *nepilnīgās fiziskās smadzenes* „aizplīvuro" šīs zināšanas jeb drīzāk — traucē mums tām piekļūt. Augsti attīstīta būtne spēj radīt ceļu caur šo „plīvuru", kas pilnīgāk savieno *nepilnīgās* smadzenes ar šī cilvēka *esenci*.

Esot ar šādu īstu, fizisku savienojumu, šis cilvēks tad spēj piekļūt atmiņām un izpratnei, kas glabājas tā *esencē*. Pateicoties šai unikālajai spējai, šis cilvēks tad spēj īstenot to nolūku, kādēļ viņam vai viņai tika dota šī spēja. Šādā veidā (un tas ir **vienīgais veids**) *nepilnīgs*, mirstīgs cilvēks iegūst izpratni par cilvēka esamības noslēpumiem — pat tik pilnīgu izpratni par visu, kāda ir jebkuram augsti attīstītam cilvēkam, kas atrodams visā Visumā.

24. VIENS IZRAUDZĪTAIS IZMANTOS ZINĀŠANAS PAR ĪSTENO PATIESĪBU VIENLĪDZĪGI VISU CILVĒKU LABUMAM

Tagad mēs zinām, *kā* tiek dotas zināšanas par *īsteno realitāti*, taču vēl būtiskāks jautājums varētu būt par to, *kā* augsti attīstītās būtnes izvēlas personu, kam dot šo spēku. Turklāt kā mēs, pārējie, varam droši zināt, ka šī persona patiešām ir pareizi izraudzīta, nevis tikai rada savu *personīgo realitāti*, kā to dara tie, kas apgalvo, ka tiem piemīt „mediju" vai „ekstrasensu" spējas, kā tika pārrunāts iepriekš?

Atbilde ir ietverta izpratnē, ka šīs zināšanas tiks dotas VIENĪGI tādam cilvēkam, kam ir Saules tipa *esence*. Šis cilvēks **nekad** neizmantos šo spēku peļņas nolūkā — lai iegūtu naudu vai citu cilvēku cieņu. Persona, kas pieder šim *cilvēcības tipam*, *nekad* nepieļaus, ka viņam vai viņai *sekotu* cilvēku grupa vai radītu šabloniskās domāšanas mentalitāti, kur tie, kas tic šim „izraudzītajam", izolētu un nošķirtu sevi no apkārtējās sabiedrības. Viss, ko šie „izraudzītie" dara, sniegs **vienlīdz vienādu** labumu **visiem** pasaules iedzīvotājiem. Tie nekad nepaziņos, ka zina, kā arī nekad neatklās jebkādu informāciju par kādu citu cilvēku mirstībā, ko tie neatklātu par visiem pārējiem, IZŅEMOT, ja, to darot, ikviens cilvēks pasaulē no tā gūst labumu. Tie nekad neizmantos savu izpratni par ***īsteno realitāti***, izņemot nolūku — vienlīdz vienādi *kalpot* visas pasaules mērķiem.

25. IZRAUDZĪTIE SAŅEM SAVU UZDEVUMU KLĀTIENĒ NO AUGSTI ATTĪSTĪTAS BŪTNES

Šie „izraudzītie" *nekad* neapgalvos, ka informāciju par to, kā tiem vajadzētu izmantot savas *jaunās spējas* (savu uzdevumu), tie saņem no kāda ārēja avota, ko tie nespēj redzēt ar savām fiziskajām acīm un dzirdēt ar savām fiziskajām ausīm. Šim „ārējam avotam" *jābūt* cilvēka veidolā, un tam jābūt tikpat atpazīstamam kā jebkuram citam cilvēkam. Tā nevar būt un nekad nebūs kaut kāda ēteriska (gaistoša) izpausme. Šim avotam jābūt īstam, ķermeniskam augsti attīstītam cilvēkam.

Augsti attīstītiem cilvēkiem ir ķermenis no miesas un kauliem — nekas cits! Iemesls, kādēļ personai ir svarīgi saņemt atbilstošus norādījumus klātienē no īsta cilvēka, ir tāds, ka *nepilnīgās* smadzenes var maldināt mirstīgu cilvēku, kā iepriekš tika izskaidrots šajā grāmatā. Mūsu *nepilnīgais* prāts spēj radīt domas. Klātienes saruna ar augsti attīstītu cilvēku, kas komunicē līdzīgi tam, kā cilvēki pieraduši saņemt informāciju (tas ir, verbāli), nodrošina to, ka „izraudzītais" kaut ko neizgudro pats *savā* prātā. Kad augsti attīstīta būtne sniedz norādījumus ar savu balsi, ko sadzird mirstīgā „izraudzītā" ausis, nevar būt nekādu pārpratumu.

Apkopojot šo būtisko principu par tiem, kas tiek „izraudzīti" zināt **īsteno patiesību**:

„izraudzītajam" **patiešām** ir jātiekas ar augsti attīstītu cilvēku no citas galaktikas vai Saules sistēmas. Augsti attīstītajai būtnei ir **fiziski** jānoregulē „izraudzītā" smadzenes, lai sniegtu piekļuvi *esencei*. „Izraudzītājiem" tiks doti tikai tādi uzdevumi, kas ietekmēs visus pasaules iedzīvotājus vienlīdz vienādi, *NEIETEKMĒJOT* neviena cilvēka brīvo gribu. Līdz ar uzdevumu

tiek sniegtas spējas atspēkot itin visu, kas **nav īstena patiesība** vai kas normālam cilvēkam nav saprotams. „Izraudzītais" spēj atbildēt uz jebkuru jautājumu par *cilvēcisko realitāti*. Ja *nav* atbilstības **visiem** šiem kritērijiem, tad persona, kas apgalvo, ka tai ir „īpaša" atskārsme vai izpratne, kas nāk no kāda „augstāka avota", nevis no pašas personas, tad tā savā prātā ar iztēles palīdzību rada savu *personīgo realitāti*.

26. TIE, KAS IR IZRAUDZĪTI, SPĒJ ATBILDĒT UZ JEBKURU JAUTĀJUMU PAR DZĪVES PATIESO JĒGU

Vissvarīgākais faktors, lai noteiktu, vai kāds cilvēks *patiešām* ir izraudzīts veikt kādu *noteiktu* darbu konkrētā nolūkā, ir tas, vai šis cilvēks spēj vai nespēj izskaidrot **visas dzīves mistērijas**. Vai šis cilvēks spēj atbildēt uz visiem jautājumiem par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*? Kaut arī šī cilvēka atbildes bieži vien varētu tikt pasaules noraidītas, vai šīs atbildes šķiet *pilnīgi* loģiskas vidusmēra cilvēka intelektam?

Pats svarīgākais — vai viss, ko tas māca kā *īsteno realitāti* (jeb **īsteno patiesību**), sagrauj visu, kas ir zināms, uzskatīts, izpausts, prātots un izklāstīts *nepilnīgajā pasaulē*? (Jāpatur prātā, ka tas, ko mēs izdomājam mūsu *nepilnīgajā* pasaulē, ir tālu no īstenās cilvēciskās realitātes.) Vai tas, ko šis cilvēks māca, rada labāku pasauli mums visiem un sniedz patīkamu sajūtu, ka mācītais ir taisnīgs un objektīvs attiecībā uz visiem cilvēkiem?

(Tas rada līdzsvarotību ar to, ko mēs jau zinām, taču nevaram atcerēties, — ar to, kas uzglabājas mūsu *esencē*.) Vai tas, ko šis cilvēks māca, palīdz mums labāk saprast to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*?

27. VAIRUMAM CILVĒKU NEPATĪK TAS, KO MĀCA ŠIE IZRAUDZĪTIE

Nepilnīgajai pasaulei kopumā ir grūti pieņemt *patiesos* „izraudzītos", jo tas, ko tie atklāj, parasti iznīcina visas iepriekš apgūtās „zināšanas". Šie „izraudzītie" tiek ienīsti, izsmieti, zākāti un saņem ļoti maz uzslavu un uzmundrinājumu no vairākuma cilvēku pasaulē (taču viņiem tas nav svarīgi).

Kad vien kāds no šiem cilvēkiem ir pastāvējis cilvēku vidū, parasti tas tiek to cilvēku nogalināts, kurus tā vēstījums un zināšanas ir apdraudējušas viņu paštēlu un vērtību. Tos parasti nogalina tie, kas jūtas **īstenās patiesības** apdraudēti. Tas ietver līderus, politiķus, tiesnešus, medijus un ekstrasensus, un visus citus, kas ir pārliecinājuši sevi un citus, ka tiem ir *īpašas* spējas, kas tos nostāda spēka un varas stāvoklī pār citiem. Un tā kā vairākums cilvēku *nepilnīgajā pasaulē* gūst sev personīgo vērtību no kāda no šiem līderiem utt., cilvēki visbiežāk rīkojas pēc savu līderu ieteikumiem. Viņu vadītāji tos pārliecina, ka ikvienu, kas apgalvo, ka tam piemīt neparasts spēks, lai spētu izskaidrot **īsteno patiesību**, kas nesaskan vai ir pretrunā ar *viņu patiesību*, ir jāizslēdz.

28. IZRAUDZĪŠANAS LAIKI SAKRĪT AR CILVĒCISKĀS DABAS SEKU IZPAUSMĒM

Šie „izraudzītie" tiek izvēlēti noteiktos laika periodos visā cilvēces vēsturē uz šīs Zemes, tomēr ir bijuši laiki, kad nekur uz Zemes nav ticis *izraudzīts* neviens mirstīgais, kas atklātu kādu daļu no **īstenās patiesības**. Šie „izraudzītie" atnāk un aiziet, kā to par noderīgu uzskata augsti attīstītās būtnes, kas pārrauga mūsu pasauli.

„Izraudzītā" cilvēka klātesamības laiks mūsu vidū parasti sakrīt ar kādu mūsu attīstības otrā etapa pārejas periodu. Šos „pārejas periodus" nosaka tas, kā mēs rīkojamies ar savu brīvo gribu.

29. SAVOS NEPILNĪGAJOS ĶERMEŅOS MĒS IZEJAM CAURI SEPTIŅIEM PĀREJAS PERIODIEM

Pavisam ir septiņi (7) „pārejas etapi", kuriem mēs izejam cauri mirstības laikā. Šos periodus nevajadzētu jaukt ar cilvēciskās attīstības trīs (3) galvenajiem etapiem. Šie septiņi „pārejas etapi" notiek vienīgi mirstībā (cilvēciskās attīstības *otrā* etapa laikā), kas parasti notiek šīs Zemes laicīgās pastāvēšanas laikā.

Pirmais etaps

Tika radīti *nepilnīgie ķermeņi*, kas mums tiek doti. Šie ķermeņi deva mums spēju pēc savas gribas vairoties. Mums tika mācīti cilvēcības pamatlikumi, un mēs tikām sūtīti pasaulē, lai izmantotu tās resursus un uzturētu savus *nepilnīgos ķermeņus*. Mums tika dots spēks darboties un lai uz mums iedarbotos, saskaņā ar Zemes dabas likumiem.

Otrais etaps

Tā kā mums netika mācīts rakstīt, mūsu pirmajiem priekštečiem nebija veida, kā nodot tālāk informāciju par to, kā izturēties citam pret citu (šos „cilvēcības pamatlikumus"). Drīz vien mēs sapratām, ka mums ir dots spēks un vara ne tikai pār dabu (pateicoties mūsu augsti attīstītajam intelektam, salīdzinājumā ar pārējiem dzīvniekiem, kas bija uz Zemes), bet mums bija vara arī citam pār citu — spēcīgajam pār vājo. Tādējādi otrā etapa laikā notika pirmās slepkavības karu veidā, lai aizsargātu kādu cilvēku uzskatu sistēmu (ticību), un par Zemes ierobežotajiem resursiem.

Trešais etaps

Šī etapa laikā, pieaugot karadarbības līdzekļu daudzumam, kas tika izmantoti pašaizsardzībai, mēs sapratām, ka Zemes resursi ***nav*** neierobežoti un ka tie ir jākontrolē. Mēs sākām piešķirt abstraktas vērtības Zemes lietām un cits citam. Šī etapa laikā mūsu cilvēcību sāka

ietekmēt „naudas" koncepcija.

Ceturtais etaps

Ceturtā etapa laikā mēs mācījāmies organizēt sevi civilizācijās, nācijās un sabiedrībās, kas atbalstīja to, ko mēs apguvām un pieredzējām pirmo trīs etapu laikā. Mēs iemācījāmies izmantot savu brīvo gribu, lai uzturētu sevi un savas ģimenes, aizsargātu tās kara laikā un iegūtu vairāk bagātību nekā citiem. Mēs to šķietami attaisnojām, jo mūsu bagātības palīdzēja mūsu izvēlētajām grupām (ģimenēm, sabiedrībām un nācijām) un mums pašiem.

Piektais etaps

Nedaudziem cilvēkiem, kuri bija aizsargāti, dzīvojot civilizētu nāciju nodalītajās un izolētajās robežās, bija iespēja un liela privilēģija darīt neko citu, kā vien domāt visas dienas garumā. Šajā etapā radās tas, ko *nepilnīgais prāts* varētu attiecināt uz cilvēku domāšanas renesansi (uzplaukumu). Tas deva dažiem cilvēkiem iespēju uzlabot savas metodes, cenšoties noskaidrot, kāda ir šīs dzīves jēga. Neviens cilvēks, kurš ir spiests smagi un nemitīgi strādāt, lai uzturētu savu dzīvību, nevar koncentrēt savu enerģiju tam, lai domātu par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*. Tas iespējams vienīgi tad, kad cilvēks spēj atbrīvot savu enerģiju un ļauj *esences* enerģijai ietekmēt savas domas.

Šajā etapā radās „izcili" filozofi, oratori, rakstnieki u.c. Neviens no tiem neradās tādā dzīves situācijā, kur nebūtu pietiekami daudz laika, lai izmantotu cilvēcisko *saprātu* un *iztēli*, domājot par *cilvēcisko realitāti*. Drīz vien tie tika godāti un cienīti, un nereti apskausti par savu *vieglo* dzīvesveidu. Saņemot šo godu un cieņu, tie sāka mazināt cilvēciskā prāta brīvo gribu un aizvietot to ar izgudrotām *nepilnības* realitātēm, kas radās viņu pašu prātos. Tie neatrada neko labāku, ar ko dzīvē nodarboties, kā domāt un radīt sev vērtību.

„Brīvās gribas mazināšana", kā minēts iepriekš, nozīmē, ka tas, kas cilvēkiem tika mācīts un ko tie bez piepūles sāka pieņemt, deva tiem mazākas iespējas izprast savu *patieso realitāti*. Izglītības iestādes, koledžas, universitātes, vietas, kur cilvēki iegūst pasaulīgu godu un cieņu ar diplomiem un apbalvojumiem, sāka ieņemt ***īstenā saprāta*** un ***īstenās cilvēcības*** vietu. Šajās izglītošanās iestādēs *nepilnīgā izpratne*, kas tika izgudrota to cilvēku prātos, kurus pasaule izvēlējās pieņemt kā „gudros", tika pastāvīgi pārstrādāta, no jauna izgudrota un atkārtota cilvēku prātos, līdz šķita, ka *nepilnīgo* cilvēku izgudrotās *tukšās un muļķīgās iedomas* ir vienīgā pieņemtā realitāte (un tā aizvien tāda ir).

Sestais etaps

Šis ir tehnoloģisko un rūpniecisko izgudrojumu etaps. Šajā pārejas etapā mūsu radītāji beidzot mums ļāva rīkoties atbilstoši mūsu *nepilnīgā saprāta un domāšanas procesiem*, lai radītu visu, ko vien mēs paši varētu izgudrot. Iepriekšējo pārejas etapu laikā šī spēja tika pārraudzīta un

kavēta (kā izskaidrots iepriekš), lai novērstu pārāk daudzu tehnoloģiju ieviešanu uz Zemes, kas varētu sekmēt cilvēces priekšlaicīgu bojāeju. Ja augsti attīstītie *pārraugi* nebūtu iejaukušies mūsu priekšteču domu atturēšanā, tad tie, kas dzīvoja pirms mums, būtu atklājuši elektrību un tās tehnoloģijas, kuras mēs pieredzam mūsdienās. Kā jau tika paskaidrots, ja tas tiktu pieļauts, cilvēce jau sen būtu pašiznīcinājusies.

Septītais etaps

Mēs esam tuvu šī pārejas etapa sākumam. Šī etapa sākumā mēs īstenosim pāreju no *nepilnīgu cilvēku* dzīves *nepilnīgā pasaulē* uz *nepilnīgu cilvēku* dzīvi ***pilnīgā pasaulē***. Tad mēs pieredzēsim, ko nozīmē dzīvot kā *nepilnīgiem cilvēkiem,* esot *pilnīgā pasaulē*.

Šo etapu sekmēs mūsu pašu brīvā griba un izvēle padarīt pasauli par labāku vietu vienlīdz vienādi visiem cilvēkiem, vai arī tas notiks pret mūsu brīvo gribu, un to īstenos augsti attīstītie cilvēki, kas pārrauga šo Saules sistēmu. Kā jau tika minēts — lai sniegtu mums iespēju darīt to pašiem *bez* viņu iejaukšanās, šajā grāmatā mums tiek sniegta pilnīga izpratne par ***īsteno realitāti***. Nākamajā nodaļā tiks prezentēts precīzs plāns, kas darbosies mums visiem, nemazinot neviena cilvēka rīcības brīvību. Īstenojot šo plānu, mums ir iespēja vienot visu pasauli un izveidot cilvēcības pamatu, ko mēs nekad iepriekš nespējām paveikt. Tas būtu pirmais solis, kā pārmainīt mūsu pasauli no tādas, kāda tā ir pašlaik, *jaunā pasaulē*.

30. „IZRAUDZĪTIE" SNIEDZ MUMS IESPĒJU SAPRAST MŪSU RĪCĪBU IETEKMI UZ MUMS

Pirms katra „pārejas etapa", izņemot pirmo etapu, tika izvēlēts viens cilvēks, un tam tika uzdots noteikts darbs, kas vienlīdz vienādi sniegtu labumu visai cilvēcei, atbilstoši katrai konkrētajai kultūrai, kurā šis „izraudzītais" tika nosūtīts. Šis „labums" sniedz Zemes iedzīvotājiem iespēju sagatavoties katram nākamajam etapam. Ja šie „izraudzītie" netiktu piemēroti izvietoti, tad mirstīgajiem būtu attaisnojums tam, kādēļ tie rīkojās tā, kā tie rīkojās.

Piemēram, kāds tika *izraudzīts*, lai mūs brīdinātu par genocīdu, kas notiktu, ja mēs sāktu izrādīt varu pār citiem cilvēkiem (otrais etaps). Bija kāds, kas mūs brīdināja par nevienlīdzību un nabadzību, kas īstenotos, ja mēs sāktu piešķirt abstraktas vērtības pasaules lietām un cits citam (trešais etaps). Bija kāds, kas mūs brīdināja par to, kas notiktu, ja mēs izolētos ģimenēs, sabiedrībās, valstīs un nācijās, un izveidotu iedomātas robežas, sienas un sētas, kas pasargātu mūsu savtīgās intereses (ceturtais etaps). Bija kāds, kas mūs brīdināja par mūsu pašu *personīgo realitāšu* radīšanu un tad to uzspiešanu citiem, izmantojot mentālas manipulācijas (ar rakstīto vārdu un īpašām oratora spējām), lai mēs pieņemtu šīs nepatiesās realitātes kā **īstenu patiesību** (piektais etaps). Bija kāds, kas mūs brīdināja par to, kas notiktu, kad mēs sāktu attīstīt rūpniecību un tehnoloģijas (sestais etaps). Un visbeidzot kāds (šīs grāmatas autors) tika izraudzīts, lai mūs brīdinātu par to, kas notiks mūsu pasaulē tāpēc, ka mēs neuzklausījām tos, kas bija pirms viņa, lai sagatavotos mūsu pasaules pārveidošanai *pilnīgā* pasaulē (septītais etaps).

Vienmēr jāpatur prātā, ka katra mūsu radītāju starpniecība uz šīs Zemes tiek veikta, lai nevienam cilvēkam nepaliktu kāds attaisnojums. Tā kā šie brīdinājumi tiek doti laikā, kad mēs neatrodamies augsti attīstītu būtņu ietekmē un kontrolē, cilvēkiem nebūs nekādu attaisnojumu tam, kādēļ tie izmantoja savu rīcības brīvību tā, kā tie to izmantoja.

31. IZRAUDZĪTO SKAITS, KAS BRĪDINA CILVĒCI, IR ATŠĶIRĪGS DAŽĀDOS LAIKA PERIODOS

Tā kā pirmo sešu (6) pārejas etapu laikā uz Zemes nepastāvēja vispasaules saziņas iespēju, katrā pārejas periodā bija vairāk par vienu izraudzīto. Parasti bija *viens* izraudzītais *katrā* kultūrā, kas pastāvēja uz Zemes; taču katrā kultūrā vienmēr bija *tikai viens*. No šo *izraudzīto* mācībām par **īsteno patiesību** (no tā, ko tiem tolaik tika **ļauts** atklāt) radās daudz mitoloģiju, leģendu un tradicionālo ticību sistēmu, kas ir mūsdienās, vairākums no kurām ierobežo brīvo gribu un mūsu spēju zināt **īstenās patiesības**, ko tie patiesībā mācīja.

Pašlaik mēs spējam sniegt informāciju vienlīdz vienādi visās pasaules daļās. Tādēļ šajā laikā ir nepieciešams *tikai viens*, kas nozīmēts būt par „brīdinājuma balsi" pasaules iedzīvotājiem. Sagatavojoties septītajam un pēdējam cilvēciskās attīstības uz šīs Zemes pārejas etapam un esot ar modernām tehnoloģijām, kas turpina attīstīties, šī *viena* vēstījums tiks padarīts pieejams visiem cilvēkiem visās pasaules daļās. Šis *pēdējais* vēstījums aizstās, pārspēs un ietvers visas citas mācības par **īsteno patiesību,** kas tika sniegtas iepriekš. Tas atklās cilvēcei visu, kas ticis apslēpts no tās kopš šīs pasaules radīšanas. Tas patiešām kļūs par brīnumainu darbu un brīnumu šīs Zemes iedzīvotājiem.

32. ĒGIPTIEŠU UN MAIJU KULTŪRAS ATSTĀJA LIECĪBAS

Mūsu radītāji pieļāva, ka paliek nelieli empīriskie pierādījumi, lai palīdzētu pierādīt patiesību par to, kas nupat tika atklāts šajā grāmatā (tas ir, par augsti attīstīto būtņu mijiedarbību ar cilvēci uz šīs Zemes). Daži no šiem pierādījumi cēlušies no ēģiptiešu un maiju kultūrām. *Otrā* pārejas etapa sākumā kāds „izraudzītais" dzīvoja senās ēģiptiešu civilizācijas vidū (Austrumu puslodē); un *ceturtā* pārejas etapa sākumā kāds „izraudzītais" dzīvoja maiju civilizācijas vidū (Rietumu puslodē).

Šie konkrētie „izraudzītie" ne tikai mācīja cilvēcības pamatlikumus, bet arī sniedza cilvēkiem dažas idejas un ieskatus par zinātni un tehnoloģijām, kas pastāv *pilnīgajā pasaulē*. No „izraudzītajiem", kas tika sūtīti to vidū, šo ļaužu kultūras ieguva zināšanas par augsti attīstītām civilizācijām. Pateicoties informācijas druskām, ko tie saņēma, šie ļaudis radīja senas tehnoloģijas, kas samulsina mūsdienu antropologus un citus *cienījamus* intelektuāļus, kas cenšas saprast, kur šie sendienu cilvēki ieguva savas zināšanas.

33. ĒĢIPTIEŠI MĀCĒJA PAGATAVOT CEMENTU

Piemēram, ēģiptieši izgudroja pilnveidotu (tam laikam) cementa recepti, ko tie izmantoja bluķu veidošanā, ko kuriem tie cēla savas Lielās piramīdas. Šo piramīdu celtniecībā tika izmantota saliekama bluķu veidne, kurā tie iebēra šo „īpašo" cementa maisījumu. Saliekamā veidne bija ļoti viegla, un tas ļāva ēģiptiešiem un tiem, kas zināja šī cementa „recepti", izgatavot vienu bluķu slāni un pēc tam pārnest veidni uz nākamo līmeni, kas bija augstāk. Nākamajā līmenī veidne tika atkal salikta, un tad strādnieki sajauca cementu un pārnesa to ar spaiņiem, lai veidotu piramīdas nākamo līmeni.

Kad maisījums bija sacietējis, izveidojās ciets bluķis, ko nepārspēj neviens cilvēku izgatavotais cements mūsdienās. Piramīdas forma kopumā ir vērsta uz kosmosu, un senajiem cilvēkiem tika mācīts, ka tur dzīvo augsti attīstītie cilvēki. Tā kā ēģiptieši godāja savus līderus kā „augsti attīstītus cilvēkus", kas bija izraudzīti, lai tos vadītu, piramīdas tika celtas kā viņu kapenes, un tās norādīja tajā virzienā, kur, kā ļaudis ticēja, pēc savas nāves devās viņu vadītāji.

Mūsdienu zinātnieki, arheologi un ģeologi (un visi citi, kuri savam vārdam ir pievienojuši kādu titulu, lai sev piešķirtu vērtību savu pētījumu dēļ) ir neziņā par to, kā šīs Lielās piramīdas tika uzceltas tuksneša vidū. Viņi ir apmulsuši, jo tie nezina „recepti". Viss, kas tiem ir vajadzīgs, ir pajautāt „izraudzītajam". Tad šis izraudzītais izlems, vai „slepenās receptes" atklāšana nāks vai nenāks par labu visai cilvēcei.

34. IEMESLS, KĀDĒĻ MAIJU KALENDĀRS BEIDZAS AR 2012. GADU

Arī seno maiju kultūrā tika celtas piramīdas, kas bija līdzīgas kā ēģiptiešiem. Tomēr visneizprotamākais jautājums attiecībā uz šo Rietumu puslodes kultūru ir tas, ka maiju kalendārs noslēdzas ar 2012. gadu. Iemesls, kādēļ tas noslēdzas ar šo gadu, ir mulsinājis arī mūsdienu intelektuāļus. Tomēr tikai viens *izraudzītais*, kam ir šīs zināšanas, zinātu, *kādēļ* tas tā ir.

Maijiem tika mācīts par cilvēciskās attīstības septiņiem pārejas etapiem. Kad maiju līderi izveidoja sava laika kalendāru, to vidū bija viens, kurš bija izraudzīts, lai mācītu tiem sīkāk par šo attīstības etapu katru daļu. Maijiem tika mācīts, ka neziņas perioda beigas attiecībā uz *īsteno realitāti* ir aprēķinātas, ka, saskaņā ar mūsdienu kalendāriem, būs 2012. gadā. Tiem tika mācīts, ka līdz šim gadam uz Zemes cilvēkiem TIKS ATJAUNOTAS VISAS LIETAS.

Maiji kļūdaini pieņēma, ka, ja līdz šim laikam viss tiks atjaunots, tas ir, ja pasaules iedzīvotājiem tiks izskaidrota visa **īstenā patiesība**, tad ieradīsies arī augsti attīstītās būtnes, kas šo visu zina. Tie pieņēma, ka pasaule, kuru tie pazina visā tās *nepilnībā* un postā, beigsies tad, kad *patiesā realitāte* jeb **īstenā patiesība** būs pieejama pasaules iedzīvotājiem. Tie nosprieda, ka tajā laikā vairs nebūs vajadzība uzskaitīt laiku, sevišķi tāpēc, ka laika skaitīšana un pārvaldīšana bija nepieciešama vienīgi *nepilnīgajā pasaulē*.

Vienu lietu tie noteica pareizi! Līdz 2012. gadam **īstenā patiesība būs pieejama** visiem pasaules iedzīvotājiem (tas ir šīs grāmatas mērķis). Taču tas, ko tie pilnībā neizprata, bija tas, ko pasaules iedzīvotāji darīs, kad tie saņems **īsteno patiesību**. Tie cerēja, ka ikviens priecāsies, kad

augsti attīstītie cilvēki beidzot mums sniegs galīgas atbildes uz jautājumiem par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*. Maiju ļaudis neaptvēra, kāds nākotnē būs cilvēka *nepilnīgā* prāta stāvoklis. Tie neko nezināja par lepnību, augstprātību un stūrgalvību saistībā ar egocentriskiem cilvēkiem, kas nedomā par ***patieso realitāti*** un kas tik tālu atkrituši no tās.

Senie maiji nevarēja iedomāties, ka, lai arī **īstenā patiesība būs pieejama cilvēkiem**, vairākumam būs ļoti grūti pieņemt tās patiesības, kas ir pretrunā ar visu, kam tie ir ticējuši kopš dzimšanas (pretrunā ar to, kas ir ietekmējis viņu vecākus un priekštečus kopš šīs *nepilnīgās pasaules* iesākuma). Tie nespēja *iztēloties*, ka vairākums no pasaules iedzīvotājiem visdrīzāk noraidīs **īsteno patiesību**, tās vietā izvēloties turpināt pieņemt *nepilnīgo realitāti*, ar ko tie ir apraduši.

35. NEVIENĀ SENATNES TEKSTĀ NAV PILNĪGAS JEB ĪSTENAS PATIESĪBAS

Tie, kas tika *izraudzīti* brīdināt cilvēci, atstāja cilvēkiem, pie kuriem tie tika sūtīti, **īstenās patiesības** daļiņas. Šīs „daļiņas" bija nevis pilnīgs izklāsts par to, ko mācīja šie „izraudzītie", bet gan tas, ko cilvēki atcerējās (saglabāja) no to mācībām. Tā kā *izraudzītajiem* tika norādīts neatstāt nevienu rakstisku liecību par to, ko tie mācīja, šīs „daļiņas", ko cilvēki saglabāja, bieži vien tika nepareizi izskaidrotas un izmainītas. Vairumu no *izraudzītajiem* galu galā nogalināja politiskie un garīgie līderi, kas zaudēja savu personisko vērtību un ietekmi ļaužu vidū, kas uzklausīja šos *izraudzītos*, Kaut arī lielākā daļa no tā, ko mācīja šie izraudzītie, tika sagrozīta, dažas patiesības, ko tie atstāja, var deformētā veidolā atrast mitoloģijās un ticību sistēmās, kas secīgi nodotas daudzu seno pasaules kultūru paaudzēs.

Neviens *patiess* „izraudzītais" neko neatstāja rakstiskā veidā, **izņemot**, ja tam tika norādīts tā darīt, lai darbotos pretī viltus skolotāju publicētajiem rakstiem, kas maldināja ļaudis ticēt tam, ka tie ir „izraudzīti", lai gan tie tādi nebija. Kā iepriekš tika pārrunāts, pasaules līderi varēja izmainīt viņu rakstīto, lai atspoguļotu to, ko šie līderi vēlējās, lai to sekotāji ticētu. Tā kā netika atstāti nekādi pārbaudāmi raksti, tas, ko „izraudzītie" patiesībā mācīja, tika pārveidots savstarpēji nesaistītos **īstenās patiesības** fragmentos sajaukumā ar šo līderu *tukšajām un muļķīgajām iedomām*. No šīm izgudrotajām realitātēm radās daudzi rakstiski manuskripti, kas mūsdienās visā pasaulē tiek pieņemti kā „patiesība".

Miljardiem cilvēku tic seniem dokumentiem, kurus uzrakstījuši tie, kas, viņuprāt, patiešām ir „izraudzītie". Tomēr neviens sendienu dokuments un manuskripts neatbilst kritērijiem attiecībā uz to, ko būtu sarakstījis *patiess* „izraudzītais", kā izklāstīts iepriekš. Neviens senatnes dokuments neatbalsta beznosacījuma tiesības uz brīvo gribu un nesniedz padomu, kas atbalstītu šīs tiesības; citiem vārdiem, nevienā no tiem nav sniegts pilnīgs izklāsts par to, kā cilvēkiem būtu jāizturas citam pret citu. Neviens sendienu rakstiskais dokuments pienācīgi un kodolīgi neatrisina cilvēcisko dilemmu: *KAS ES ESMU* un *KĀDĒĻ ES PASTĀVU*?

Tādējādi ikviens un visi senatnes teksti nav nekas vairāk par savstarpēji nesaistītiem **īstenās patiesības** fragmentiem sajaukumā ar *nepilnīgās cilvēciskās izpratnes* tukšajām un muļķīgajām iedomām.

36. JAUNĀ PASAULE TIKS ĪSTENOTA VAI NU AR MŪSU SPĒKIEM, VAI AR MŪSU RADĪTĀJU IEJAUKŠANOS

Kādudien pasaulē, ko mēs tagad pazīstam, notiks krasas pārmaiņas. Šīs pārmaiņas nenotiks postošu kataklizmu dēļ, kā to bieži vien pareģo tie, kas pauž tukšas un muļķīgas iedomas, — tie, kas nezina *īsteno realitāti*. (Nav tā, ka kāda mūsu *cilvēciskās iztēles* daļa būtu muļķīga, taču tikai tad, kad tie, kas apgalvo, ka viņu *iztēle* ir **īstena realitāte**, kad tā tāda nav, tie kļūst par muļķiem.) Mūsu pasaule nemainīsies arī tādēļ, ka uz Zemes ieradīsies kādi nezināmi citplanētieši, lai to iznīcinātu un mūs sagūstītu. Tā izmainīsies pēc viena vai otra tālākminētā scenārija.

Pirmkārt, krasas pārmaiņas notiktu, ja mēs visi kopīgi beidzot pieņemtu *īsteno realitāti,* ka ikviens cilvēks ir vienlīdz vienādi atbildīgs par visām problēmām, ar kurām saskaras cilvēce, un, to atzīstot, **mēs darītu visu iespējamo**, lai novērstu šīs problēmas. Otrkārt, ja to nedarīsim mēs, tad augsti attīstītie cilvēki, kas mūs šeit novietoja un kas ir atbildīgi par šo Saules sistēmu, paši ieradīsies uz Zemes, atklās sevi visai cilvēcei un paši veiks nepieciešamās izmaiņas.

Kaut arī tas nav noteikti neiespējami, pirmā scenārija piepildīšanās, *ņemot vērā mūsu rīcības pagātnē*, ir ļoti maz ticama, **(taču tā aizvien ir iespējama un vēlama).** Otrais variants ir vairāk iespējams, un tas būs risinājums, ja mēs kaut kādā veidā paši nespēsim vienoties un to paveikt.

37. SAGATAVOTAJAM PĀRRAUGAM BIJA JĀTIEK PĀRBAUDĪTAM

Mēs esam pārrunājuši nepieciešamību pēc „pārrauga", kurš tika *nopamatots* atšķirīgi no mums pārējiem, lai viņš varētu taisnīgi un objektīvi „pārraudzīt" mūsu Saules sistēmu. Mēs pārrunājām, cik svarīgi mums bija iemācīties uzticēties šim „pāraugam", lai mēs spētu pieņemt viņu kā galīgo un pilnīgo diktatoru pēc Universālajiem likumiem, ar ko vienmēr tiek pārvaldītas pilnīgās cilvēku sabiedrības.

Taču kā gan mēs varētu uzticēties šādai personai valdīt pār mūsu brīvo gribu, ja šīs personas spēks un brīvā griba netiktu pārbaudīta līdzīgi kā mums? Citiem vārdiem sakot, kā gan mēs zinātu, vai šis „pārraugs" tika pareizi *nopamatots*, lai viņš nepareizi neizmantotu savu varu un zināšanas un nepieļautu kļūdas, mūs pārvaldot?

Lai pierādītu sevi mums, viņš tika sūtīts uz Zemes, lai pieredzētu mirstību līdzīgi tam, kā to pieredzam mēs, pārējie; un tas notika cilvēciskās attīstības Septiņu pārejas etapu pašā vidū. Viņa *esence* tika ievietota *nepilnīgā ķermenī* Ceturtā pārejas etapa vidū, kad uz Zemes tika izveidota *pirmā* no lielākajām cilvēku civilizācijām. Šī varenā impērija aizņēma ceturto daļu no tolaik zināmās pasaules, un tai bija vairāk spēka un varas pār cilvēci nekā kādai pirms tās un pēc tās — līdz Amerikas Savienoto Valstu izveidei. Tā bija Romas impērija.

38. MŪSU PĀRRAUGS TIKA PĀRBAUDĪTS LĪDZĪGI MUMS

Šīs varenās impērijas laikā bija klātesoši visi nepieciešamie apstākļi, lai pārbaudītu mūsu „pārraugu". Bija jātiek pierādītam, vai viņš neizmantotu nepareizi savu spēku un spējas, attiecoties pret kādu no mums nevienlīdzīgi, neatkarīgi no tā, cik ļaunprātīgi mēs izmantotu savu *cilvēcību*. Romiešu kultūrā zēla nauda, prestižs, izglītība, ģimenes, kopienas un visas citas idejas, ko radījusi un augstu vērtē *nepilnīgā* cilvēce.

Kā gan šis „pārraugs" izmantotu savu rīcības brīvību šādā laika periodā? Vai viņš pielietos savu spēku, lai iznīcinātu ienaidnieku, ja viņa dzīvība tiktu apdraudēta? Vai viņš nosodīs kādu cilvēku par dzīvesveidu, kādu šis cilvēks ir izvēlējies? Vai viņš rīkosies kaut kādā veidā nepiemēroti tam *pilnīgajam pārraugam*, kurš mums visiem ir nepieciešams un kuru mēs cienītu un pieņemtu par savu Augstāko valdnieku?

Kaut arī tikai nedaudziem senatnes manuskriptiem, kas sarakstīti par šo personu, var uzticēties kā „**īstenai patiesībai**" par viņa dzīvi uz šīs Zemes, šāda persona tik tiešām pastāvēja. Tā tam bija jābūt! Nebija neviena cita veida, kā mēs patiešām varētu uzzināt, vai viņam var uzticēties pāri visiem pārējiem, ja vien viņš nebūtu izgājis cauri tādai pašai pārbaudes pieredzei, kā to dara tie, kuru dēļ viņš tika radīts un *nopamatots* — uzņemties atbildību un tos pārraudzīt.

39. MŪSU PĀRRAUGS APSOLĪJA KĀDUDIEN PĀRVEIDOT MŪSU PASAULI

Šis „pārraugs" mācīja to pašu, ko mācīja „izraudzītie", kas tika sūtīti pasaulē pirms viņa, un to pašu, ko mācīja „izraudzītie", kas tika sūtīti pēc viņa. Protams, viņu nogalināja tie, kam viņa mācības un dzīvesveids apdraudēja to personīgo vērtību un autoritāti sabiedrībā.

Taču, pirms viņš tika nogalināts, viņš pavēstīja saviem domubiedriem, ka kādudien viņš atgriezīsies uz Zemes, taču šoreiz *pilnīgā ķermenī*. Viņa ķermenim būs visi tie spēki, kas piemīt augsti attīstītajiem radītājiem, kas radīja viņu, kā arī spējas darīt to, ko nespēj pat mūsu radītāji. Viņš apsolīja, ka tad, kad pienāks *īstais laiks*, viņš atkal atgriezīsies uz Zemes un pieteiks *jaunās pasaules* sākumu, kas veidota pēc tās pasaules parauga, kur mēs esam dzīvojuši iepriekš, — pēc *pilnīgās pasaules* parauga!

40. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI IERADĪSIES UZ ZEMES TAD, KAD TIE MUMS BŪS NEPIECIEŠAMI

„Īstais laiks", kad jānāk „pārraugam", būs tad, kad mēs būsim izsmēluši visu savu enerģiju, cenšoties radīt *pilnīgu* pasauli, izmantojot *nepilnīgus* līdzekļus, vai arī tad, kad mēs vienkārši atteiksimies mēģināt to darīt. Viņš un daudzi citi augsti attīstīti cilvēki no tās Saules sistēmas, kur mēs sākumā tikām radīti, ieradīsies uz šīs Zemes tad, kad cilvēce būs uz pašiznīcināšanās un visas dabas iznīcināšanas robežas (izņemot, ja cilvēce mainīs savu virzību un rīkosies pretēji tam, ko no tās varētu sagaidīt, ņemot vērā tās *necilvēcību* pagātnē).

Ja vien mēs paši neatklāsim (nenoskaidrosim) savu *cilvēcību*, tie nāks tad, kad mēs būsim

sapratuši, ka tikai nedaudziem no mums var tikt uzticēts spēks un vara pār kādu citu, izņemot sevi. Tie nāks laikā, kad visa pasaule vēlēsies zināt, KĀDA TAM VISAM IR JĒGA. KAS MĒS ESAM? KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM? KĀDĒĻ ŠĶIET, KA MĒS NESPĒJAM RĪKOTIES PAREIZI UZ ŠĪS ZEMES, LAI RADĪTU MIERU UN LAIMI MŪSU VIDŪ? Kad mēs būsim sapratuši, cik „nepilnīgi" ir mūsu uzskati, un kad mēs būsim pietiekami pazemīgi, lai aptvertu, ka mums vajadzīga palīdzība, tie ieradīsies un izglābs mūs no mums pašiem.

41. AUGSTI ATTĪSTĪTĀS BŪTNES PĀRVEIDOS MŪSU PASAULI PILNĪGĀ PASAULĒ

Augsti attīstītie cilvēki paņems sev līdzi augsti attīstītas tehnoloģijas, kas nepieciešamas, lai izlabotu to postu, ko mēs esam nodarījuši dabai. Tie ieradīsies ar tādām tehnoloģijām, kas pārspēs un anulēs visas tā sauktās „augsti attīstītās tehnoloģijas", ko mēs esam izgudrojuši savā *nepilnīgajā pasaulē*. Tie pilnībā likvidēs visus iznīcināšanas ieročus, kas var atņemt cilvēka dzīvību. Neviens ierocis nedarbosies, neviens lielgabals un raķete nešaus, un nestrādās **neviena** lieta, kuras nolūks ir nodarīt kaitējumu cilvēka dzīvībai.

Tie ieviesīs līdzekļus, ar ko ražot pārtiku, apģērbu, mājas un visu citu dzīvei nepieciešamo, **nekaitējot** dabiskajai videi un **neņemot** par to samaksu. Tie novērsīs nabadzību, sniedzot itin visu, ko cilvēki vēlas savai personīgajai laimei, — **bez** samaksas. Tie novērsīs nevienlīdzību, izskaidrojot, ka *pilnīgajā cilvēku pasaulē* visi cilvēki ir vienlīdzīgi neatkarīgi no tā, ko tie izvēlas darīt ar savu rīcības brīvību, kamēr vien tas, ko tie dara, neietekmē kāda cita cilvēka rīcības brīvību. Būtībā (angliski „in *essence*" — vārdu spēle) tie vairākkārtīgi atkārtos to, kas rakstīts šajā grāmatā.

42. RĪCĪBAS BRĪVĪBA PALIKS NETRAUCĒTA

Šie augsti attīstītie cilvēki visu iepriekšminēto darīs, neierobežojot mūsu rīcības brīvību, IZŅEMOT attiecībā uz visu kara ieroču radīšanu un visu citu, kas nodara ļaunu cilvēkiem, — attiecībā uz to, kas ir nederīgs un novecojis. Tie neļaus nevienam cilvēkam nogalināt citu cilvēku. Tomēr tie neiejauksies pasaules kultūrās un ticību sistēmās. Ja kāds cilvēks vēlas turpināt ticēt kādā noteiktā veidā, tie netraucēs šim cilvēkam to darīt. Taču tie mācīs **īsteno patiesību** tiem, kas vēlas klausīties, kas tiem ir sakāms par *pilnīgajām* pasaulēm, kas pastāv citās Visuma daļās, — par pasaulēm, no kurienes tie ieradušies … no kurienes mēs esam ieradušies!

43. ĪSTENĀ PATIESĪBA IZDELDĒS CILVĒKU LEPNĪBU

Tie, kas ieradīsies uz Zemes, neierobežos mūsu brīvo gribu domāt tā, kā mēs vēlamies domāt, un ticēt tā, kā mēs vēlamies ticēt. Mums nebūs jāpieņem *viņu uzskati* tikai tādēļ, ka *viņi* saka, ka *viņu* uzskati ir labāki par mūsējiem. Tomēr, ņemot vērā to, kā viņi ieradīsies uz Zemes, daudzi vēlēsies dzirdēt, kas viņiem ir sakāms.

Viņu runasvīrs būs „pārraugs", kas nozīmēts šai Saules sistēmai. Tas, ko viņš teiks, būs kā „abpusgriezīgs ass zobens". Citiem vārdiem sakot, tas, ko viņš teiks, tiks uzņemts vienā no diviem veidiem (no šejienes radusies metafora *abpus*griezīgais zobens): cilvēks vai nu priecāsies par viņa teikto, vai arī viņa lepnība, egoisms vai pašvērtība tiks sarauta gabalos un radīs šim cilvēkam bēdas, vaimanas un pastāvīgas neapmierinātības stāvokli.

44. TIRGOTĀJI UN VIŅU PRECES, KĀ ARĪ VISA NAUDA ZAUDĒS SAVU VĒRTĪBU

Pasaules tirgotājiem būs raižpilni jāviebjas, jo visam, ko tie pārdos, lai gūtu peļņu, nebūs nekādas vērtības. Kaut arī tie var turpināt mēģināt pārdot savas preces atklātā tirgū par naudu, kurš gan pie vesela prāta esošs cilvēks maksās par tirgotāju sliktākām precēm, ja daudz labākas, modernas preces, ko sagādās nesen ieradušās augsti attīstītās būtnes, būs pieejamas *par brīvu*?

Galu galā nauda kļūs rudimentāra. Augsti attīstītie cilvēki „izveidos veikalu" un radīs tādas preces, kas pastāv augsti attīstītās pasaulēs, bez maksas. Iespējams, tirgotāji vēlēsies piemērot prettrestu un pretmonopola likumus, lai viņu preces nezaudētu savu vērtību netaisnīgā konkurencē, taču tur nebūs neviena šerifa, kas piegādātu pavēstes un sūdzības. Visas militārpersonas, policija un visi citi juridiskie izpildvaras līdzekļi (viņu ieroči), kas izmantoti, lai kontrolētu komerciju, būs bezspēcīgi pret šīm augsti attīstītām būtnēm.

Nonākot saskarē ar kādu likumu, ko radījuši *nepilnīgie* cilvēki *nepilnīgajā* pasaulē, šīs augsti attīstītās būtnes atbildēs:

> „Šī Zeme ir Visuma daļa. Universālā likuma noteikumi aizstāj jebkuru likumu, ko jūs esat radījuši uz šīs Zemes. Jūsu tiesnešiem, jūsu juristiem un jūsu tiesu un juridisko iestāžu amatpersonām nav nekādas jurisdikcijas pār jums. Viņi var valdīt pār tiem cilvēkiem, kas joprojām vēlas pieļaut viņu varu un pilnvaras. Taču viņiem un viņu likumiem nav nekādas varas pār visu pārējo Visumu un ikvienu cilvēku, kas ir uz šīs Zemes, kas vēlas klausīt mums un mūsu likumam."

45. NEPILNĪGĀS TIESU UN SODU IZPILDES SISTĒMAS VAIRS NEBŪS SPĒKĀ

Tā kā Universālā likuma noteikumi aizliedz ikvienam cilvēkam traucēt citu cilvēku brīvajai gribai jebkāda iemesla dēļ, izņemot, lai aizsargātu brīvo gribu, ikviens *zemes* likuma noteikums, kas šādi neatbalsta rīcības brīvību, kļūs rudimentārs. Cietumi tiks atvērti, un visi cietumnieki, kas bija pakļauti zemākajiem likumiem un tām sekām, ko radīja *nepilnīgi* cilvēki, tiks atbrīvoti no ieslodzījuma.

Atbrīvotie slepkavas, izvarotāji, zagļi un visi citi, kas pastrādājuši noziegumus pret „valsts likumu", esot *nepilnīgajā* pasaulē, nonāks Universālā likuma noteikumu pakļautībā. Tiekot atbrīvoti no ieslodzījuma, saņemot pilnīgu piedošanu un mācoties **īsteno patiesību**, tie, kurus reiz *pazemoja* tie paši likumi, kas turēja tos ieslodzījumā, priecāsies par to, ka tie tagad

tiek *paaugstināti* līdz tādam pašam cilvēcības līmenim, kāds ir tiem, kas tos notiesāja un turēja ieslodzījumā. Šo augsti attīstīto būtņu spēks caurstrāvos visu pasauli un jebkādā veidā aizliegs ietekmēt ikviena cilvēka rīcības brīvību.

46. ĀRSTU, ZINĀTNIEKU UN VĒSTURNIEKU IEGŪTĀS ZINĀŠANAS KĻŪS NEKAM NEDERĪGAS

Pateicoties savām zināšanām un spēkam, augsti attīstītie cilvēki dziedinās visus cilvēkus no to slimībām — gan fiziskām, gan garīgām. Šīs augsti attīstītās būtnes atklās, kas tiek darīts un kā tas tiek darīts *pilnīgajās* cilvēku pasaulēs. Ārstu, psihologu, zinātnieku un pētnieku — visu to cilvēku, kas veltījuši savu dzīvi, lai izprastu iemeslus, kādēļ cilvēki rīkojas tā, kā tie rīkojas, un šīs pasaules lietu kārtību, — studijas un zināšanas kļūs novecojušas (rudimentāras).

Nebūs vairs nekādu rakstisku pierakstu par vēsturi. Šie bieži vien *viltotie* un nepatiesu informāciju saturošie vēsturiskie dokumenti tiks aizstāti ar faktiskiem, augsti attīstītiem videofilmām līdzīgiem materiāliem par jebkuru notikumu, kas noticis jebkurā brīdī uz mūsu planētas. Tā vietā, lai dotos uz bibliotēku, kas pilna ar tagad nederīgām grāmatām, kas ietver kļūdainu un subjektīvu informāciju, **īstenā patiesība** būs pieejama visiem, un to varēsim **redzēt paši savām acīm.** Kaut ko noskatoties, cilvēks varēs veidot savu viedokli (izpratni) par jebkuru konkrēto notikumu, kas noticis uz Zemes. Vēsture tad būs tas, kā katrs cilvēks uztvers attiecīgo notikumu. Mēs nonāksim pie izpratnes par to, cik smieklīgi nederīga ir mūsu mirstīgā izglītības sistēma attiecībā uz mūsu *cilvēcību* un mūsu ***īsteno realitāti***.

47. VISAS LAICĪGĀS ZINĀŠANAS KĻŪS NOVECOJUŠAS

Karaļi, prezidenti, valdību vadītāji, valstsvīri, tiesneši, juristi, ārsti, zinātnieki un izglītotie — visi, kas domā, ka tiem ir kāda vara pār citiem vai kādas īpašas zināšanas, kas ir nepieciešamas pasaules iedzīvotājiem, — agonijā vaidēs. Tie sapratīs, ka šie augsti attīstītie cilvēki ir ieradušies ar tādām zināšanām un tehnoloģijām, kas aizvieto un iznīcina itin visu, kas, viņuprāt, reiz bija vērtīgs cilvēcei. Tie drīz vien aptvers, ka nekas — PILNĪGI NEKAS —, kas tika vai tiek radīts *nepilnīgajā pasaulē*, nestāv ne tuvu klāt tam, ko šīs augsti attīstītās būtnes atnesīs uz mūsu Zemi no savām *pilnīgajām pasaulēm*.

48. MĒS SPĒSIM PIEKĻŪT SAVĀM PAGĀTNES ATMIŅĀM

Augsti attīstītās tehnoloģijas, ko atnesīs augsti attīstītie cilvēki, ietvers spēju, kas personai ļaus apiet *nepilnīgo* smadzeņu „plīvuru" un piekļūt visām pieredzēm, kas reģistrētas šīs personas *esencē*. Mēs spēsim aplūkot jebkuru un visas mūsu pagātnes pieredzes vieglāk, nekā mēs pašlaik varam skatīties filmas, kas glabājas mūsdienu datoros, ar dažu vienkāršu klikšķu palīdzību. Izmantojot augsti attīstītas tehnoloģijas, kuras varētu nosaukt par „***L**ife **E**xperience **A**dvanced*

***R**etrospection **N**avigation* (**LEARN**)", (dzīves pieredzes augsti attīstītu retrospekcijas navigāciju (**MĀCIES**)), mūsu iepriekšējo dzīvju pieredzes tiks rādītas mūsu smadzenēs dzīvāk nekā jebkurš sapnis, ko mēs pašlaik pieredzam miega laikā.

Mēs no jauna izdzīvosim visu, ko mēs darījām. Izmantojot **MĀCIES** tehnoloģiju, mēs varēsim zināt, kas mēs bijām pagātnē, un pats svarīgākais — kā mēs rīkojāmies ar savu brīvo gribu. Piekļuve **MĀCIES** palielinās mūsu izpratni par to, *kas mēs esam* un *kādēļ mēs pastāvam*, tādējādi ļaujot mums kļūt apmierinātākiem ar savu izvēlēto *cilvēcības tipu*.

49. TIKS RADĪTA BEZNOSACĪJUMA VISPĀRĒJA VIENLĪDZĪBA

Īstenā realitāte padarīs nederīgas visas ticību sistēmas. Tie, kas domā, ka ir īpaši vai ka tiem ir kādas īpašas „dāvanas", stāvēs nokaunējušies un tiks emocionāli sodīti. Šis emocionālais sods būs divkāršs: 1) aptverot, ka tie sevi ir maldinājuši, un 2) redzot to cilvēku neticību un necieņu, kas reiz ticēja, ka tiem ir to iedomātās īpašās „dāvanas" un „spēki".

Pasaules iedzīvotāji sāks saprast, cik vienlīdzīgi un taisnīgi pret mums izturējās mūsu radītāji mūsu pārbaudes laikā uz šīs Zemes, un ka nevienam nav nekādu netaisnīgu priekšrocību attiecībā pret kādu citu cilvēku. Mēs redzēsim cits citu kā vienlīdzīgus. Mēs izpratīsim vienlīdzīgo cilvēka vērtību, kāda ir neizglītotiem nevīžām, kas dzīvo netīrākajos graustos, un tiem, kas ir paši izglītotākie un bagātākie, kuru mājokļu sienas dekorē *nepilnīgās pasaules* izglītības bezvērtīgie sertifikāti un grādi. Tad mēs zināsim, cik gan mēs esam vienlīdzīgi — pat salīdzinājumā ar augsti attīstītajām būtnēm!

50. VISSPĒCĪGĀKIE CILVĒKI KALPO PĀRĒJIEM

Ideja, kas „samulsinās gudrākos", — vairākuma labumam — ir fakts, ka šīs augsti attīstītās būtnes, kas nesen kā ieradušās, ir MŪSU KALPI! Pirmā persona, kas mēģinās tos godāt vai paust tiem pateicību vai uzslavas, saņems stingru un mīlošu rājienu: „Jūs netikāt radīti, lai kalpotu mums. Mēs esam šeit pēc savas pašu izvēles, lai kalpotu jums."

Tie, kas bija pārliecināti, ka kaut kur *cilvēciskajā realitātē* pastāv tie, kam pieder visas bagātības un daudz kalpotāju, un spēks un vara pār Visumu, būs ļoti vīlušies, kad atklās, ka VISVARENĀKIE UN VISSPĒCĪGĀKIE CILVĒKI MŪSU VIDŪ RĪKOJAS TĀ, IT KĀ TIE BŪTU VISNENOZĪMĪGĀKIE NO MUMS. Viņi ir **mūsu** kalpi! Mēs esam viņu kungi! Viņi dara to, ko mēs vēlamies, lai viņi darītu mūsu laimes labad. Viņi mums nepavēl! Viņi pilda *mūsu* pavēles!

Tad nabagie līksmos! Tad lēnprātīgie valdīs pasaulē! Tad tie, kuri reiz paaugstināja sevi pār citiem, jutīsies niecīgi to cilvēku klātbūtnē, kurus tie reiz pārvaldīja, kontrolēja un pazemoja. Tie, kurus viņi reiz noniecināja, tiks paaugstināti — nevis pār viņiem, bet tie būs vienlīdzīgi viņiem. Visnenozīmīgākie *nepilnīgās pasaules* cilvēki piecelsies un ieņems savas vietas līdzās visiem citiem — vienlīdzībā un godā. Vairs nebūs „nenozīmīgāko", kā arī nebūs vairs „varenāko".

51. MŪSU PĀRRAUGA MŪŽĪGĀ PARTNERE KLIEDĒS VISUS AIZSPRIEDUMUS

Kad mūsu īpašais pārraugs (tas, kurš ir nozīmēts mūsu Saules sistēmā) ieradīsies kopā ar citiem augsti attīstītiem cilvēkiem savā pilnīgajā godībā kā mūsu kalps, viņš paņems sev līdzi piemēru par vienu no *nepilnīgās* cilvēciskās spriestspējas un uztveres lielākajiem paradoksiem. Viņam līdzās būs pilnīgota sieviete, ko pasaule pazīs kā to, kas reiz bija laicīga prostitūta.

Jā, tā sieviete, kas viņa pirmsmirstīgās dzīves laikā izveidoja saikni ar šo augsti attīstīto cilvēku pārraugu un kļuva tam tuva, un tā, kuru pārraugs izraudzījās par savu mūžīgi partneri, reiz bija laicīga prostitūta, kas klaiņoja savas dzimtās pilsētas ielās, meklējot kādu, kas viņai maksātu par seksu. Pateicoties šim vienam paradoksam, visa cilvēciskā spriestspēja tiks pazemināta līdz cilvēku kļūdainās uztveres un neziņas līmenim, ko mums uzspiedušas „morālās vērtības", kas nostiprinājušās mūsu *nepilnīgajā pasaulē*.

Tad tie, kas reiz meta akmeņus, arestēja un vajāja katru prostitūtu, kas dzīvoja to dzīves laikā, vēlēsies, lai no kalnu virsotnēm gāztos akmeņi un apbērtu tos, apslēpjot viņu dziļo apkaunojumu. Un tie, kas izsmēju citus par viņu dzīvesveidu, seksuālo orientāciju vai ādas krāsu, jutīsies ļoti neērti. Ikviens, kam būs jebkādi aizspriedumi vai neiejūtīgi uzskati, jutīsies neveikli, kad redzēs augsti attīstītos cilvēkus ar visdažādākajiem ādas toņiem, visdažādāko seksuālo pārliecību un personību, — un visi palīdzēs šo *nepilnīgo pasauli* pārvērst *pilnīgajā pasaulē,* kas līdzīgai tai, no kurienes tie ieradušies.

52. MĒS TIESĀSIM PAŠI SEVI

Augsti attīstītās būtnes netiesās mūs. Nebūs nekāda tribunāla, kas mūs tiesātu atbilstoši tam, kā mēs, būdami mirstīgie, izturējāmies cits pret citu. Vienīgais spriedums, kas pastāvēs, būs mūsu personīgais spriedums. Kad mums beidzot tiks mācīta **īstenā patiesība**, mēs sāksim saskatīt savas muļķības. Vienīgais sods par jebko, ko mēs esam darījuši ar savu rīcības brīvību, būs tas, *kā mēs uztversim sevi* un to, ko mēs esam darījuši.

Tie no mums, kas reiz domāja, ka mums var tikt uzticētas mūsu radītāju spējas un spēks, pazemīgi atzīs, ka, balstoties uz mūsu pieredzēm uz šīs Zemes, mums *nevajadzētu* uzticēt to spēku, kas viņiem piemīt. Viņu klātbūtnē mēs redzēsim piemēru tam — tieši kā Saules tipa kalpotāji rīkojas ar to spēku, kas tiem piemīt. Tad mēs daudz pilnīgāk izpratīsim *nepilnīgās pasaules* nolūku — sniegt mums iespēju būt lieciniekiem tam, ko Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki dara ar *savu* brīvo gribu. Viņu rīcības ļoti atšķiras no Saules tipa cilvēku rīcībām. Mēs *beidzot* spēsim pieņemt to, *kas mēs esam*, un mums vairs nebūs vēlmes būt tādiem, kādi mēs neesam.

53. UNIVERSĀLAIS LIKUMS RADĪS PILNĪGU PASAULI

Mūsu pasaule tiks pārvērsta pilnīgā cilvēku sabiedrībā, pateicoties augsti attīstītām

būtnēm, kas nostādīs mūsu Zemi Universālā likuma jurisdikcijā — tā likuma, kas pastāv visās citās *pilnīgajās pasaulēs*, kas atrodamas visā Visumā, jurisdikcijā. Visas pasaules valdības galu galā kritīs. Kritīs visas cilvēku radītās institūcijas, kas mums likušas nošķirties citam no cita un veidot grupējumus, kuros valda neiecietība un naids. Kritīs visi aizspriedumi un uzskati, kas vienu personu nostādīja augstāk par kādu citu.

Ikviena individuālā persona kļūs vērtīgāka par jebko citu Visumā. Ikviens no mums kļūs par savas individuālās valstības valdītāju, un mums būs spēcīgi kalpi, kas apkalpos katru mūsu vajadzību. Visums atkal griezīsies ap katru no mums, kā tas bija tad, kad mēs iesākumā tikām radīti *pilnīgajā pasaulē.* Ikviens no mums saskatīs sevi kā lieliskāko būtni Visumā — jo mēs tādi esam!

Vienīgais nelaimīguma avots būs mūsu nespēja pieņemt to, kas mēs esam izvēlējušies būt. Taču, kad mums būs bijusi iespēja dzīvot tādā pasaulē, kur attiecībā uz mums nekādu gaidu par to, kādiem mums *vajadzētu būt*, mēs spēsim pieņemt sevi tādus, kādi mēs *patiesībā* esam. Kad mēs būsim pašrealizējušies, mēs būsim laimīgi par to, *kas mēs esam*, un mēs būsim mūžam apmierināti ar to, par ko mēs esam izvēlējušies būt.

KOPSAVILKUMS

Dzīve *pilnīgā pasaulē,* esot *nepilnīgā ķermenī*, ir būtisks solis ceļā uz mūsu pašrealizāciju. Mēs pieredzējām dzīvi *pilnīgā pasaulē,* esot *pilnīgā ķermenī*, taču mums nebija reālas izpratnes par to, ko patiesībā nozīmē „pilnīgs".

Dzīve *nepilnīgā pasaulē,* esot *nepilnīgā ķermenī*, sniedz mums salīdzinošu pieredzi, kas mums nepieciešama, lai novērtētu (saprastu) visu, ko nozīmē būt cilvēkam. **Tādā veidā mēs uzzinām, ko nozīmē „pilnīgs"!** Cilvēki savā visaugstāk attīstītajā veidolā ir *pilnīgi*. Mēs vienmēr būsim — tāpat kā citi mums līdzīgi cilvēki vienmēr ir bijuši — *vispilnīgākā* dzīvības forma Visumā.

Kaut arī ir ļoti iegūt pārliecību par mūsu *pilnīgumu*, balstoties uz mūsu pieredzēm šajā *nepilnīgajā pasaulē*, taču tad, kad mēs iegūsim dzīves pieredzi *pilnīgā pasaulē,* esot *nepilnīgā ķermenī*, mums beidzot nebūs par to nekādu šaubu.

Itin viss, kas notiek mūsu personīgajā Visumā, ir ar nolūku palīdzēt mums iegūt labāku izpratni par mūsu individuālo cilvēcisko esamību. Mums vēl ir aptuveni 135 gadi, lai noskaidrotu, cik *pilnīgi* mēs varam būt, un sāktu apdomāt to, *kas mēs patiesībā esam* savās rīcībās. Ja mēs līdz tam laikam to nenoskaidrosim, tad tie, kas ir ļoti līdzīgi mums, bet jau ir ieguvuši pārliecību par *cilvēciskās pilnības* ieguvumiem, atgriezīsies mūsu Saules sistēmā, iejauksies mūsu dzīvēs un palīdzēs mums nonākt līdz tai pašai izpratnei, kas tiem jau ir:

VISI CILVĒKI IR VIENLĪDZĪGI UN PILNĪGI,
UN CILVĒKS IR AUGSTĀKĀ DZĪVĪBAS FORMA VISUMĀ!

18. NODAĻA **Nākotnes padarīšana par šodienas realitāti**

Es esmu pasaules pilsonis.
— Diogens Lāertijs

1. LAI PILNVEIDOTOS, MUMS NEPIECIEŠAMAS MĀCĪBAS, KO SNIEDZ NEPILNĪGĀ DZĪVE

Jebkādas mācīšanās mērķis ir iegūt noderīgas zināšanas, saprātu vai kādas citas zināšanas kādā noteiktā, strukturētā laika periodā. Mācība ir vērtīga, ja tā māca ko tādu, kas iepriekš nav ticis saprasts vai pieņemts. Vislabākās mācības bieži vien tiek iegūtas tiešā pieredzē.

Mācības, kuras mums nepieciešams apgūt *nepilnīgās* mirstības laikā (cilvēciskās attīstības otrā etapa laikā), ir izklāstītas šajā grāmatā. Mums bija nepieciešama tieša *nepilnīgās pasaules* pieredze, kas mums ļautu pieredzēt pretstatu visam tam, kas pastāv *pilnīgajā pasaulē*. Mums bija nepieciešama pieredze par to, kas notiktu, ja mēs tiktu atstāti vienatnē, kontrolējot savu ķermeni un apkārtējo vidi. Lai pastiprinātu šo pieredzi, mums tika dota beznosacījuma brīvā griba un līdzīgi spēki, kādi piemīt augsti attīstītiem cilvēkiem, — taču ierobežoti. Papildus spējai dominēt savā vidē un izmantot to saskaņā ar mūsu brīvo gribu, mums tika dota spēja radīt citus *nepilnīgus* cilvēkus, baudot seksa fiziskās sajūtas.

Mums bija vajadzīga iespaidīga mācība, kas tika pasniegta atbilstošā mācīšanās vidē, lai palīdzētu mums saprast, kādēļ tikai daži no mums izmantotu savu spēku un brīvo gribu tā, kā to dara augsti attīstītie radītāji, — kalpošanā citiem. Mūsu sākotnējā pasaulē, kur mēs iesākumā tikām radīti un dzīvojām kā augsti attīstīti cilvēki, mums bija grūti saprast un pieņemt šo universālo faktu par cilvēcisko dzīvi. Ja mēs iegūstam zināšanas vai izpratni par to, ko mēs iepriekš nesapratām vai nepieņēmām, tad mācīšanās ir bijusi sekmīga un „skološanās" vairs nav nepieciešama.

2. APMEKLĒJOT „DZĪVES SKOLU", MĒS APGŪSTAM VĒRTĪGAS MĀCĪBAS

„Skola", ko mēs apmeklējam un kur tiek mācītas svarīgas cilvēcības mācības *nepilnīgajā pasaulē*, ir zināma kā *mirstība*. Šī ir tāda esamība, kurā mēs esam aizmirsuši to, ko mēs mācījāmies pirms šīs skolas apmeklēšanas; jeb precīzāk — mums netiek ļauts tieši atmiņēties jebko, kas bijis ārpus šīs „skolas pagalma". Bija paredzēts, lai mēs izmantotu visas savas spējas un enerģiju, lai studētu un mācītos to, kas tiek mācīts šajā skolā. Esot bez raizēm par to, kas notiek ārpus skolas, mēs esam labākā situācijā, lai apgūtu mācības un atkārtotu tās atkal un atkal, un atkal, līdz mēs saprotam attiecīgās mācības nolūku.

Tas, ko mēs apgūstam, atkārtoti pieredzot vienu un to pašu mācību, ietekmē mūsu spēju saprast un pieņemt paredzētās mācības nolūku. Kā iepriekš tika minēts, ikviens no mums rīkojas

atbilstoši savam *cilvēcības tipam*, neatkarīgi no tā, cik reižu mūsu *esence* ir mirstīgajā ķermenī. Katru reizi, kad mēs apmeklējam šo „skolu", mēs izejam to pašu mācību kursu un vienmēr saņemam tieši tādu pašu atzīmi par apgūtajām mācībām. Citiem vārdiem — neatkarīgi no tā, cik daudz reižu mēs esam dzīvojuši uz šīs Zemes, ikviens no mums reaģē uz sev apkārtējo vidi līdzīgi tam, kā mēs reaģētu visās savās inkarnācijās, esot tādos pašos apstākļos. Tomēr līdz ar katru jaunu dzīvi mūsu apstākļi mainās. Šie mainīgie apstākļi nodrošina mums daudz dažādu mācību. Dažādu mācību plašā daudzveidība nostiprina vispārējo nolūku, kādēļ mēs apmeklējam šo „skolu". Neraugoties uz mūsu atšķirīgajiem apstākļiem, mēs vienmēr rīkosimies atbilstoši savam *cilvēcības tipam*. Būtiskā mācība, ko mums bija paredzēts apgūt, atrodoties šajā *nepilnīgajā pasaulē*, ir šāda:

MĒS ESAM TĀDI, KĀDI MĒS ESAM! Un tas ir labi — būt tam, *kas mēs esam*.

3. MŪSU AUGSTI ATTĪSTĪTIE SKOLOTĀJI PĀRLIECINĀS, LAI IKVIENS NO MUMS PABEIGTU ŠO SKOLU

Mācību programmu un stundu plānus, ko izmantot, lai mācītu mums nepieciešamās mācības, mums sagatavoja un iedeva augsti attīstītie skolotāji. Šie *nemanāmie* skolotāji ir jau apmeklējuši *to pašu skolu* un ieguvuši atbilstošus grādus, kas tiem ļāva kļūt par mūsu „skolotājiem". Tie zina, ko tie dara. Tie ir mācījuši dažādu „studentu grupu" neskaitāmās klasēs ļoti, ļoti ilgu laiku. Tie zina, kāda mācību vide un programma ir nepieciešama katram atsevišķam studentam.

Neizdošanās rādītājs, mācot studentiem to, ko tiem nepieciešams apgūt, ir 0%. Skolotājiem ir nevainojama reputācija, un tie garantē skolas beigšanu. Ikviens students, beidzot mācības, izvēlas saņemt diplomu, kā tika solīts mācību sākumā. Šis diploms ir šāds: pastāvīga un mūžīga dzīve, kā cilvēkam dzīvojot savā individuālajā Visuma daļā. Tā ir garantija, ka ikvienam no mums būs spējas un neierobežoti resursi īstenot savas individuālās vēlmes pēc laimes *pilnīgā* cilvēciskā vidē. Kaut arī mums visiem būs iespēja pabeigt šo skolu un saņemt diplomu, pastāv iespēja, ka daži nevēlēsies piekrist dažiem nosacījumiem attiecībā uz savu personīgo cilvēcību un atteiksies saņemt savu diplomu. (Par to jau nedaudz tika runāts un sīkāk tiks izskaidrots vēlāk.)

4. MĒS VARAM NOKĀRTOT GALA PĀRBAUDĪJUMU, KAD VIEN MĒS ESAM TAM GATAVI

Veids, kā ir izveidota **reālā** „dzīves skola", atšķiras no *nepilnīgajām* skolām, kuras ir izveidojuši *neakreditēti* un *nekvalificēti* skolotāji un profesori, kas māca nederīgu, *nepilnīgu* mācību programmu. (Kā paskaidrots šajā grāmatā, nekas no tā, ko mēs mācāmies šajā *nepilnīgajā pasaulē*, izņemot to, ko mēs mācāmies caur tās sniegto pieredzi, nav nekādi noderīgs augsti attīstītam cilvēkam, kas dzīvo *pilnīgajā pasaulē,* — PILNĪGI NEKAS!)

Mūsu *nepilnīgajās* skolās mēs tiekam *spiesti* ievērot noteiktu „kredītstundu" priekšnoteikumus un prasības, lai iegūtu attiecīgo grādu vai diplomu. Taču „dzīves skolā", kur vienīgais studiju kurss ir *īstenā realitāte*, studenti būs gatavi to pabeigt un saņemt savu diplomu, kad vien tie būs apguvuši visaptverošo, būtisko mācību, kas paredzēta dzīves skolā. Jebkurā studiju kursa brīdī studenti var apliecināt savu zināšanu atbilstību, kārtojot „gala pārbaudījumu", lai noskaidrotu, vai tie ir ieguvuši tās zināšanas, kuru apguve tiek sagaidīta. Ja pārbaudījums tiek nokārtots, tad mācīšanās tiek pārtraukta un mēs beidzot tiekam *nosūtīti mājās*, lai baudītu visu, ko esam apguvuši.

5. JA MĒS NEVARAM NOKĀRTOT PĀRBAUDĪJUMU, MUMS TIKS DOTAS ATBILDES

„Skolotāju rokasgrāmatas" pēdējā sadaļa par to, kā pasniegt dzīves mācības, sniedz skolotājiem norādījumu ierasties uz Zemes un *sniegt* mums gala pārbaudījuma (eksāmena) atbildes — ja mums pašiem neizdodas tās apgūt. Viņi to darīs tad, kad redzēs, ka studentiem nav izdevies iemācīties no savām mācībām un norādījumiem, — neatkarīgi no tā, cik liela pacietība tika aizrādīta un cik daudz reižu mācības tika pasniegtas nodarbību laikā.

Jāpatur prātā, ka bija paredzēts, lai ikviens, kas apmeklē „dzīves skolu", to pabeigtu. Tādēļ, ja mēs paši neapgūstam tās mācības, kas mūs sagatavo skolas beigšanai, tad augsti attīstītie skolotāji SNIEGS MUMS EKSĀMENA ATBILDES! (Tādējādi viņi var saglabāt 100% panākumu līmeni.) Vai nu mums patīk viņu atbildes vai nepatīk, mums jāpieņem, ka šīs atbildes pareizi un patiesi atspoguļo būtiski svarīgo mācību, ko paredzēts apgūt mūsu zemes dzīves laikā. Mums ir jāpieņem, **KAS MĒS ESAM.**

6. GALA PĀRBAUDĪJUMS APLIECINA, KA MĒS ESAM IEGUVUŠI PILNĪGU IZGLĪTĪBU

„Dzīves skolas" eksāmens aptver mācības, kuras mums paredzēts apgūt mūsu mirstības laikā. Eksāmena trīs galvenās sadaļas ir šādas:

• KĀDU VĒRTĒJUMU PAR CILVĒKA ESAMĪBU MĒS IEGUVĀM NO DZĪVES MĀCĪBĀM?

• KO MĒS DARĪJĀM AR SAVU BEZNOSACĪJUMA RĪCĪBAS BRĪVĪBU?

• VAI MĒS SAPROTAM UN VAI MĒS ESAM APMIERINĀTI AR SAVU IZVĒLĒTO CILVĒCĪBAS TIPU UN VISIEM AR TO SAISTĪTAJIEM IEROBEŽOJUMIEM?

7. EKSĀMENĀ IEGŪTĀ ATZĪME IR MŪSU PERSONĪGAIS CILVĒCĪBAS TIPS

Šīm trim galvenajām eksāmena *sadaļām* ir daudz *apakšsadaļu* (dažādas pieredzes, kuras mēs gūstam mirstības laikā). Katrā apakšsadaļā ir daudz jautājumu ar atbilžu variantiem un vienīgi trim iespējamām atbildēm, un **tās visas ir pareizas**! Katrs jautājums ar atbilžu variantiem attiecas uz atšķirīgu *cilvēcības tipu*. Ja mēs godīgi atbildēsim uz jautājumiem, mēs nokārtosim savas cilvēcības eksāmenu. Mūsu iegūtā atzīme būs tas *cilvēcības tips*, kas attiecas uz katru no mums. *Šis eksāmens **pierādīs*** to, *kas mēs esam*.

Eksāmens ir samērā vienkāršs un viegli saprotams. Tajā nav iespējams izkrist! Kāds varētu domāt, ka, ja visi studenti tikai godīgi atbildētu uz jautājumiem, tad nebūtu nekādas nozīmes turpināt skolas apmeklēšanu. Taču pat pirms pirmās dienas, pirms mēs devāmies uz skolu, mums tika parādīts eksāmens un visi jautājumi. Tomēr neviens no mums nespēja uz tiem godīgi atbildēt, jo mēs vēl nebijām saņēmuši nevienu mācību, kas mums mācītu pareizo atbildi. Citiem vārdiem sakot, ikviens no mums izvēlējās savu individuālo *cilvēcības tipu* līdz ar attiecīgajiem parametriem un ierobežojumiem. Taču mēs aizvien nebijām pārliecināti, kādēļ mums nevarētu uzticēt Saules (uz kalpošanu vērstā) cilvēcības tipa augsti attīstītos spēkus. Ikviens no mums domāja:

„Kaut arī citi varētu nepareizi izmantot šo spēku, **es** noteikti nekad to nedarītu!”

Mums vēl nebija pieredzes saistībā ar šo spēku, tādēļ mēs nevarējām atbildēt, vai patiešām tas *cilvēcības tips*, ko mēs sev esam izvēlējušies, mūs mūžīgi apmierinās.

Pat pēc tūkstošiem gadu ilgas laicīgās skolas apmeklēšanas vairākums no mums, ja eksāmens tiktu veikts skolas laikā, aizvien varētu krāpties. Kā gan mēs varētu krāpties eksāmenā, kurā nav nepareizu atbilžu? Mēs krāpjamies, ja neesam godīgi pret sevi un izvēlamies tādu atbildi, kas *nav* tā atbilde, ko mēs apguvām no savām dzīves mācībām. Mūsu augsti attīstītie skolotāji zinās, vai mēs krāpjamies, jo viņi pazīst ikvienu no mums un viņiem ir pieraksts par to, kā mēs atbildējām uz jautājumiem tad, kad mēs saņēmām mācības skolas nodarbībās.

8. GALA EKSĀMENĀ MĒS NEVARAM KRĀPTIES

Lai pienācīgi saprastu iepriekš minēto līdzību par „dzīves skolu”, ir nepieciešams vēlreiz atkārtot to, ko mēs jau pārrunājām saistībā ar eksāmena saturu. Neviens no mums nevēlas atteikties no iespējas iegūt neierobežotu cilvēcisko spēku — pēc savas gribas kontrolēt elementus, un neviens no mums nevēlas atteikties no seksa. Tā ir daļa no mūsu cilvēciskās pamatdabas — uzskatīt, ka mums var tikt uzticēts *jebkas*, ko var ikviens cits vienlīdzīgs cilvēks.

Ja šie augstākie cilvēciskie spēki mums tiek liegti, mēs varētu domāt, ka tādēļ, ka mums tiek pavēstīts, ka mēs neesam uzticības cienīgi, no tā izriet, ka mēs esam nevienlīdzīgi attiecībā

pret citiem, kam *var* uzticēties. Kaut arī tā nav *īstena patiesība* un tas ir pilnīgi pretēji Vienlīdzības likumam, pat *iespējas* pieļaušana par cilvēku nevienlīdzību liek mums sajust apjukumu, jo šāda nevienlīdzība ir pilnīgi pretēja mūsu *cilvēciskajam nopamatojumam*.

Tomēr mēs zinām, ka, ja mēs neatzīmējam tās atbildes uz eksāmena jautājumiem, kas atbilst Saules–radītāja cilvēcības tipam (tie, kas kalpo citiem), mums nekad nebūs šo spēju. Tādējādi mūsu mirstīgā cilvēciskā daba vēlas krāpties un atzīmēt to atbildi, kas atbilst tam *cilvēcības tipam*, kam mēs dotu *priekšroku*, nevis tam, k*as mēs patiesībā esam*. Taču nav iespējams krāpties tādā eksāmenā, kurā katram studentam līdzās ir augsti attīstīts skolotājs, kas zina, kura atbilde ir godīga un kas skatās un vēro, kā katra atbilde tiek atzīmēta.

Tomēr, ejot cauri mirstībai, neviens no mums pilnīgi droši nezinās, kurš *cilvēcības tips* vislabāk atbilst mūsu individuālajām vēlmēm pēc laimes. Analizējot katru izvēli, ko mēs veicam, mirstības laikā sastopoties ar dažādām situācijām, ir jāapsver pārāk daudz atšķirīgu parametru un mainīgo lielumu. Piemēram, Saules *cilvēcības tipa* cilvēks nekad nejutīsies ērti, aizstāvot savas intereses, ja tiek apdraudētas kāda cita cilvēka intereses. Taču, tā kā cilvēks nezina savu patieso *cilvēcības tipu*, izvēle, ko katrs veic, esot mirstīgs, varētu būt pilnīgi atšķirīga no tās izvēles, ko viņš vai viņa būtu veicis, ja itin viss, kas saistīts ar pašreizējo situāciju, tiktu pilnībā izprasts.

9. KOPĀ MĒS VISI VARAM ABSOLVĒT ĀTRĀK

Kā iepriekš tika minēts, ja mēs godīgi neatbildam uz jautājumiem vai apstājamies pie kāda jautājuma, jo nevēlamies atzīt pareizo atbildi, mūsu augsti attīstītie skolotāji galu galā mums sniegs pareizās atbildes. Jebkurā „mācību gada" laikā mēs varam kārtot gala eksāmenu; un, ja mēs godīgi atbildam, mēs varam beigt drebuļus un ikdienas vienmuļību, kas saistīta ar skolas apmeklēšanu. Vienīgais, kas mūs no tā kavē, ir mūsu brīvā griba.

Un ir viens nosacījums, lai skolu pabeigtu ātrāk: MUMS VISIEM TAS IR JĀDARA KOPĀ. Nevienu mūsu „izlaiduma klasē" nedrīkst atstāt aiz sevis. Mums kā grupai ir jāvēlas kārtot gala eksāmenu kopā un godīgi atbildēt uz jautājumiem. To mēs varam paveikt, palīdzot cits citam apgūt mācības.

Mēs varam mācīties kopā un radīt tādu klases gaisotni, kas ļauj pat lēnākajam skolēnam saprast atbildes uz jautājumiem. Citiem vārdiem sakot, mums kopīgi ir jāizveido tāda pasaule, kurā mēs spējam izzināt to, *kas mēs esam*. Mums jāpalīdz cits citam atklāt savu individualitāti, lai mēs varētu būt laimīgi ar to, par ko mēs esam izvēlējušies būt. Kā iepriekš tika pārrunāts, pašlaik mēs nespējam izpētīt savu individualitāti, jo no mums tiek prasīts veltīt visu savu enerģiju tam, lai gādātu par savām pamatvajadzībām, savu personīgo drošību un tām gaidām, ko pasaule mums uzlikusi.

Tomēr ir daži cilvēki, kas pieder mūsu „grupai" un kas jau ir bez ierunām pieņēmuši savu cilvēcības tipu. Tie ir saņēmuši savu *pilnīgo* ķermeni un mājo uz kādas planētas mums tuvā Saules sistēmā. Šiem nedaudzajiem ir nepabeigts darbs, ko tie iesāka, kad bija mūsu vidū kā mirstīgie. Taču īpaša nolūka dēļ, kas bija paredzēts, lai palīdzētu mums, pārējiem, sagatavoties absolvēšanai, tie nepabeidza savu darbu, kad bija mūsu vidū. Viņu darbs netika pabeigts tad, kad

tie bija mirstīgi, jo viņu specifiskā darba beidzamā fāze bija pēc viņu laika *nepilnīgajā* ķermenī.

Kā iepriekš pārrunājām, ir daži „izraudzītie", kas tagad ir gatavi „absolvēšanai" un ir saņēmuši savu pilnīgo ķermeni, lai palīdzētu sagatavoties mums — pārējiem. Arī viņi ir daļa no mūsu „grupas" jeb bērnu grupas, un viņi turpinās mums nemanāmi palīdzēt, kā to dara augsti attīstītie radītāji. Tādēļ, ka viņi nevēlas, lai tos pielūgtu vai uzskatītu jebkādā ziņā nevienlīdzīgus attiecībā pret mums, pārējiem, viņi nedara sevi zināmus. Viņi darbojas vienīgi caur citiem *mirstīgiem* „izraudzītajiem" — vienlīdz vienādi mūsu visu labumam.

10. ABSOLVĒŠANAI VAJADZĪGA PIENĀCĪGA CILVĒCĪBA

Viens no šīs grāmatas galvenajiem nolūkiem ir palīdzēt vienot mūs un iedvesmot mūs kā grupu (kas ietver visus cilvēkus uz Zemes), lai mēs saņemtos un paziņotu, ka esam gatavi kārtot gala eksāmenu un godīgi atbildēt uz jautājumiem, tādējādi pabeidzot šo skolu. Citiem vārdiem sakot — ja mēs apgūtu tās mācības, ko mums paredzējuši mūsu radītāji, mēs pārvērstu mūsu pasauli miera un drošības pasaulē, kur laime vairs nebūtu mērķis, bet gan garantija. Ja mēs varam to kopīgi paveikt, tad mums nav nepieciešams gaidīt augsti attīstītās būtnes, kas to izdarīs mūsu vietā. Mēs varam pabeigt šo *nepilnīgo pasauli* ātrāk, nekā tas tiek sagaidīts un izplānots mūsu radītāju plānā šai Saules sistēmai.

Darot to, ko darītu mūsu radītāji, ja viņi būtu šeit, mēs varam pasteidzināt šīs dzīves nolūka īstenošanos. Lai to paveiktu, mums ir jāpierāda sava *patiesā* cilvēcība. Mūsu „patiesā cilvēcība" ir priekšstats par pilnīgu vienlīdzību un spēju pielietot beznosacījuma brīvo gribu (kas tiek ierobežota tikai tad, kad tā traucē kāda cita cilvēka brīvajai gribai), kas mums tika mācīts mūsu *Nopamatošanas procesā* mūsu sākotnējā pasaulē. Mums ir jāpierāda, ka uz mums var paļauties — ka mēs mierīgi sadzīvosim cits ar citu un izturēsimies pret ikvienu cilvēku vienlīdzīgi un ar cieņu. Un mums ir jāpierāda, ka mēs to varam bez spiediena, ko radītu augsti attīstītu cilvēku klātbūtne, kuriem mēs vēlētos līdzināties tikai tāpēc, ka viņi ir augstāk „attīstīti" par mums. Mums visiem ir jāvēlas pašiem kārtot gala eksāmenu!

11. PIEMĒROTA VIDE MĀCĪBU APGUVEI

Pirmais, kas mums jādara, lai „ātrāk absolvētu", ir jārada tāda mācīšanās vide, kurā mēs visi varētu vienlīdz vienādi koncentrēt visu savu uzmanību uz mācībām, nevis uz fiziskajām izdzīvošanas vajadzībām. Kad tiks radīta pienācīga mācīšanās vide, tad mācības, kuras mēs apgūsim, vadīs mūs uz pašrealizēšanos jeb zināšanām par to, *kas mēs esam*. Tas tad sniegs mums iespēju dzīvot saskaņā ar mūsu individuālajām vēlmēm pēc laimes.

Lai radītu šādu „vidi", ir vajadzīgs, lai mēs apvienotos kā pasaule un nojauktu robežas, kas pastāv nāciju, rasu un kultūru starpā, nojauktu uzskatu sistēmas un viedokļus, kas mēs sašķeļ un izolē citu no cita. Ja mēs nespēsim vienoties un miermīlīgi palīdzēt cits citam, mēs nekad nespēsim pareizi atbildēt uz eksāmena jautājumiem. No tā izriet, ka mums būs jāgaida mūsu *skolotāji*, kas mums sniegs atbildes.

12. MŪSU SAVSTARPĒJĀ IZTURĒŠANĀS PIERĀDA TO, KA MĒS NEESAM GATAVI

Vairākums cilvēku dzīvo aizspriedumos, ko radījusi viņu *nepilnīgā* ***mirstīgā*** *nopamatošana*. Mēs nezinām, kā cienīt ikvienu cilvēku kā sev vienlīdzīgu. Bailes tur mūs nopamatoto aizspriedumu važās pret citiem un liek mums slikti izturēties citam pret citu. Mēs rūpējamies vienīgi par sevi un tiem, kurus mēs mīlam (tiem, kas mums piešķir vērtību).

Mūsu laicīgā drošība balstās aizspriedumos, ko rada radniecības un draudzības saites un zemes resursi (proti, nauda), kas stiprina šīs saites. Ja mūsu ģimene un mīļie ir drošībā, tad arī mūsu personīgā vērtība ir droša un pasargāta. Ikviens cits uz Zemes kļūst par mūsu drošības iespējamu apdraudējumu. Tas liek mums kļūt vienaldzīgiem pret citu cilvēku nožēlojamo stāvokli, kas dzīvo ārpus mūsu drošajiem emocionālajiem un bieži vien fiziskajiem cietokšņiem. Mēs neļaujam citu cilvēku nabadzībai un nedrošībai ietekmēt mūsu emocionālo stāvokli.

Mūsu aizspriedumi ir radījuši noslieci ignorēt to, kas notiek ar kādu cilvēku, kas ir ārpus to cilvēku loka, kas piešķir mums personīgo vērtību un drošību. Mēs esam pieļāvuši, ka attaisnojam cilvēku devalvāciju, mūsu personīgā labuma dēļ. Patlaban mēs nesekmīgi kārtojam savas *patiesās* cilvēcības eksāmenu. Mēs nerīkojamies tā, kā mēs zinām, ka mums vajadzētu rīkoties, kā tas ir iestatīts mūsu *esencē*. Taču, kā iepriekš tika pārrunāts, mūsu neizdošanās patiesībā ir sekmes, aptverot to, ka vairākums no mums nespēj būt tāds *cilvēcības tips*, kas gūst paliekošu iekšējo mieru un laimi kalpošanā citiem.

13. NO MŪSU MĀCĪBĀM MŪS ATTUR MŪSU LĪDERI

Līdz pat šim brīdim mūsu *nepilnīgajā pasaulē* mums nav izdevies nodibināt paliekošu mieru un laimi. Mēs visi to spējam izdarīt, pieskaņojot savas rīcības tām *nopamatotajām* pieredzēm, kas ir reģistrētas mūsu *esencē* un kas iesākumā izveidoja mūsu *cilvēcību*. Taču, tā kā mēs esam nolieguši savu cilvēcību tik ilgu laiku, mēs varam redzēt, cik grūti tagad ir apvienoties un mainīt mūsu pasauli. Mēs redzam, cik acīmredzami veltīgi ir pārveidot mūsu pasauli tādā pasaulē, kur mūsu *vienīgais* mērķis būtu mūsu sajūtas un zināšanas par mūsu pašu individualitāti (taču veltīgums ir būtiska mācība, kas mums jāapgūst). Spēju pašrealizēties mēs esam nostādījuši krietni aiz pastāvīgās vajadzības pieskaņoties mūsu *nepilnīgās pasaules* gaidām.

Mūsu ceļā stāv līderi, kam ir fiziska un emocionāla vara pār mums, jeb precīzāk — kam **mēs ļaujam** izrādīt varu pār mums. Tā kā mūsu politiskajiem līderiem ir vara pār mums, pateicoties viņu ieročiem, mēs nespējam celties kā vienota grupa un fiziski paņemt atpakaļ savu varu. Ir vajadzīgi tikai daži karavīri, kas ir „pārdevuši savu cilvēcību par naudu" un kas zina, kā izmantot mūsdienu ieroču tehnoloģijas, lai pakļautu miljoniem cilvēku. Turklāt, ja mēs izmantotu zobenu, lai tiktu vaļā no zobeniem, tas tikai radītu nemitīgu asinsizliešanu. Tādēļ, kaut arī mēs reāli nevaram iegūt atpakaļ to kontroli, ko mūsu valdības fiziski pār mums īsteno, mēs **varam** apvienoties un atbrīvot sevi no emocionālās kontroles, ko mēs esam pieļāvuši pār sevi.

Un mēs **varam** būt vienoti emocionālajā spēkā, lai pārliecinātu, **pat pieprasītu** to, lai mūsu valdības maina savu kursu.

14. MŪSU ATŠĶIRĪGĀS UZSKATU SISTĒMAS KAVĒ MŪS NO EKSĀMENA NOKĀRTOŠANAS

Fiziskā un emocionālā kontrole, kas mūsu līderiem ir pār mums, tika iegūta (un tiek stiprināta), „iedvešot" mūsos patriotisma un teritorialitātes šķeltnieciskās jūtas pret dažādām nācijām un kultūrām, kurās mēs esam iedalīti. Taču šī kontrole tiek uzturēta, ļaunprātīgi izmantojot uzskatu sistēmas, kas veido mūsu vērtības, ietekmē mūsu emocijas un nosaka to, kā mēs izturamies cits pret citu.

Ja mēs visi piederētu vienai un tai pašai nācijai un kultūrai, mēs aizvien tiesātu cits citu atbilstoši tām uzskatu sistēmām, kas ir iedvestas mūsu prātos un rada mūsu personīgos aizspriedumus. Mēs joprojām atšķirīgi izturētos pret tiem, kas ir no citām uzskatu sistēmām, nekā pret citiem, kas pieder mūsu pieņemtajai „grupai". Mēs joprojām iemainītu tiesības uz brīvo gribu un individuālo izpausmi pret ierobežojošajiem parametriem, ko nosaka šo uzskatu sistēmu līderi, kam mēs esam devuši varu pār mūsu *patieso* cilvēcību. Šie līderi izmanto mūsu *patieso cilvēcību* savam personīgajam labumam un liek mums kļūt tiem līdzīgiem.

15. MUMS TIEK DOTA MUMS NEPIECIEŠAMĀ INFORMĀCIJA, LAI NOKĀRTOTU EKSĀMENU

Šīs grāmatas *CILVĒCISKĀ REALITĀTE — kas mēs esam un kādēļ mēs pastāvam* nolūks ir palīdzēt mums atgūt emocionālo spēku, ko mēs esam iemainījuši pret nacionālo patriotismu un uzskatu sistēmām, kas mūs izolē un nošķir citu no cita. Šajā grāmatā tiek izskaidrots, ka mēs visi esam **vienlīdz vienādi** mūsu radītāju priekšā. Tajā tiek atklāts, ka mūsu patriotiskā uztvere un uzskatu sistēmas **nav īstena patiesība.** Tajā tiek izskaidrots, ka *pilnīgajā augsti attīstīto* cilvēku pasaulē nepastāv nekādas institūcijas vai varas, kas jebkādā veidā (fiziski vai emocionāli) ierobežotu mūsu cilvēcību. Nepastāv nekādu valstisko robežu, kas sekmētu loģistisku cilvēces šķelšanos. Nepastāv nekādu emocionālo robežu, kas ierobežotu mūsu tiesības pielietot savu brīvo gribu atbilstoši mūsu sirdsapziņas balsij, kamēr vien tas, ko mēs darām, neierobežo kāda cita cilvēka brīvo gribu.

Vēl ir ticis atklāts, ka tie, kas ir atbildīgi par mūsu esamību (tas ir, mūsu augsti attīstītie radītāji/vecāki), ir nevis mūsu līderi, **bet gan mūsu kalpi.** Mēs tikām radīti tādēļ, lai mēs varētu pieredzēt tādu pašu laimes sajūtu, kādu pieredz visi augsti attīstītie cilvēki visā Visumā. Mūsu radītāji ir atbildīgi par to, lai nodrošinātu mums šo laimi. Galu galā tika izskaidrots, ka itin viss, kas saistīts ar mūsu *nepilnīgo pasauli*, ir PRETSTATS tai *pilnīgajai pasaulei*, un tādējādi ir NEPILNĪGS!

16. ĪSTENĀ PATIESĪBA DARA MŪS BRĪVUS, LAI MĒS BEIDZOT MĀCĪTOS TO, KO MUMS NEPIECIEŠAMS IEMĀCĪTIES

Pateicoties **īstenajai patiesībai**, kas tiek sniegta šajā grāmatā, mums vairs nav jāpaliek iekaltiem neziņas, aizspriedumu un nevienlīdzības tukšajās un muļķīgajās važās, ar ko mūs saistījuši mūsu līderi. **Atslēga** tai slēdzenei, kas stingri tur šīs važas ap mums, ir **īstenā patiesība**. Mums jāizmanto šī „atslēga", lai atslēgtu slēdzeni, noņemtu važas un atbrīvotu sevi! Ja mēs nespējam sevi atbrīvot, tad tas ir tādēļ, ka mēs atsakāmies atzīt šo „atslēgu" un izmantot to, lai atraisītu važas, kas mūs saista. Tas ir tādēļ, ka mēs atsakāmies atzīt **īsteno patiesību.** Tādā gadījumā mums ir jāgaida, kad ieradīsies tie, kam ir slēdzenes „atslēga".

Ja mēs paši to nevaram izdarīt, kādudien ieradīsies augsti attīstītie cilvēki un atbrīvos mūs no mūsu važām. Un cik gan liels būs mūsu prieks, kad mēs būsim brīvi! Kad tie ieradīsies, tie paņems atslēgu un atslēgs mūsu važas. Un ar slēdzeni un važām savās rokās tie satvers cilvēku neziņu, aizspriedumus un nevienlīdzību un sasaistīs visu, kas ir pretējs *patiesai cilvēcībai,* un aizslēgs to uz mūžiem.

17. MĒS VARAM ATRISINĀT CILVĒCĪBAS PROBLĒMAS

Ja mēs izvēlamies izmantot **īstenās patiesības** „atslēgu" un atslēgt važas, lai *atbrīvotu sevi*, tad mēs varam paveikt to, kas ir nepieciešams, lai pārveidotu šo pasauli paši saviem spēkiem — bez augsti attīstīto cilvēku iejaukšanās. Ja mēs paveiksim šādu varoņdarbu, mēs būsim izrādījuši savas cilvēcības neticamo spēku un apliecinājuši savas brīvās gribas spēku, kas ir augsti attīstīto cilvēku spēks. Tādējādi mēs progresētu savā cilvēcībā!

Gūstot šādas sekmes, mēs attīstītu pašcieņu un pašapziņu, kas ir būtiski, lai mēs pienācīgi saprastu to, *kas mēs esam*. Tad mēs kā cilvēce (vieni paši) pareizi atbildētu uz „gala eksāmena" jautājumiem, kas tiek doti „dzīves skolā". Un tad mēs būtu droši, ka augsti attīstītie cilvēki, kas radīja mūsu Saules sistēmu, ieradīsies nevis tādēļ, lai mūs samulsinātu mūsu neziņas dēļ, bet gan tādēļ, lai mūs apskautu un apsveiktu par to, ko jebkad paveikušas tikai dažas „izlaiduma klases" citās Saules sistēmās.

18. CITAS PASAULES IR NOKĀRTOJUŠAS EKSĀMENU PRIEKŠLAIKUS

Ir bijis pavisam nedaudz (ļoti neliels procents) cilvēku, kas izgājuši savas attīstības otro etapu *nepilnīgajā* pasaulē un spējuši nodibināt paliekošu mieru un laimi pirms augsti attīstīto cilvēku iejaukšanās, kas tiem parādītu īsto ceļu. Tie nokārtoja eksāmenu, pirms tiem tika sniegtas atbildes! Tie novērsa nabadzību un nevienlīdzību savā vidū un palīdzēja cits citam pašrealizēties. Un aptuveni tajā pašā viņu pārejas etapa laikā (kā mūsu pašreizējā laikā), kad tika ieviestas tehnoloģijas un tās tika pieļautas uz viņu „zemes", viņi bija gatavi darīt to, kas jādara, un viņi to paveica! Mēs tagad esam tādā pašā situācijā. Mums nav nekāda attaisnojuma par neizdošanos, jo tas **ir ticis paveikts** jau iepriekš!

Tā kā visām citām „izlaiduma klasēm” visās citās Visuma saules sistēmās tika doti norādījumi par to, kā radīt atbilstošu mācīšanās vidi, lai visi studenti varētu priekšlaikus absolvēt, tagad mums tiek dots, kā izklāstīts tālāk, tas, ko mums nepieciešams darīt uz mūsu Zemes šajā laikā. Mums vairs nebūs attaisnojuma: „Ak, ja vien mēs būtu zinājuši, kas jādara!”

MUMS TAGAD TAS TIEK TEIKTS!
ŠEIT TAS IR:

19. MŪSU „MĀCĪBĀS” MUMS VAR PALĪDZĒT TEHNOLOĢIJAS

Mums ir jāizmanto mums pieejamās tehnoloģijas, lai vienlīdz vienādi visiem cilvēkiem nodrošinātu dzīves pamatvajadzības. Mums ir jānodrošina, lai visiem studentiem būtu pietiekami daudz veselīgas pārtikas, lai tie varētu pienācīgi studēt. Mums ir jānodrošina, vai visi valkātu pienācīgu skolas formu (apģērbu), lai tiem nebūtu jānāk uz skolu, savā izskatā esot nevienlīdzīgiem attiecībā pret citiem. Mums ir jānodrošina, lai visiem studentiem būtu droša, silta un tīra mājvieta, kur atgriezties pēc skolas, kur tie var pildīt savus mājasdarbus. Mums ir jānodrošina, ka gadījumā, ja kāds students saslimst vai ar to notiek nelaimes gadījums, viņš vai viņa tiktu savlaicīgi un pienācīgi aprūpēts. Tas viss mums ir jānodrošina, neizjaucot apkārtējās vides dabisko līdzsvaru. Un, to visu darot, mums ir jāsaglabā un jāaizsargā ikviena cilvēka brīvā griba!

20. JA MĒS NEATBALSTĪSIM CILVĒCĪBU, TAD TĀ TURPINĀS SAIRT

Iespējams, daži uzskata, ka šāds utopisks, ideālistisks priekšlikums nav iespējams mūsu pašreizējā pasaulē. Šie „daži” nepārprotami KĻŪDĀS! Mēs to ne tikai varam — mēs to varam īstenot tikai dažu gadu laikā! Mēs to varam paveikt, nesagraujot brīvo tirgu, jeb precīzāk — nesagraujot to cilvēku brīvo gribu, kas vēlas gūt peļņu un kļūt bagāti. Patiesībā mēs varam palīdzēt tiem, kam ir tiesības uz savu brīvo gribu un vēlmi būt bagātiem, kļūt vēl turīgākiem — vienkārši atbalstot šo priekšlikumu! Mēs to varam īstenot, neieviešot lielas pārmaiņas tajā, kā pašlaik darbojas mūsu pasaule. Un, ja mēs TO NEDARĪSIM, tad mūsu pasaule aizvien vairāk un vairāk sairs nemieru, depresijas, kņadas un haosa stāvoklī — tā, kā tas vēl nav bijis nevienā citā mūsu *nepilnīgās pasaules* vēstures laikmetā.

21. LŪK, KĀ MĒS TO VARAM PAVEIKT!

Mēs to varam paveikt! LŪK, KĀ:

(PIEZĪME: Turpmāk sniegtie apraksti ir konkrētu programmu izklāsti, un tie ir nosaukti [ar saīsinājumiem] atbilstoši katram mērķim, kā tie atrodami Amerikas Savienotajās Valstīs, kur šo

plānu varētu visātrāk ieviest un īstenot. Katra programma ir daudz detalizētāka, nekā tas ir izklāstīts šeit. Taču, pielietojot veselo saprātu, lasītājs spēs noskaidrot citus svarīgos un vajadzīgos izklāstīto programmu aspektus, ko nepieciešams ieviest gan Amerikā, gan visā pārējā pasaulē.)

I. PĀRTIKA

Lai nodrošinātu pārtiku visiem, ikvienam cilvēkam tiks iedoti „PĀRTIKAS PILNVAROJUMA KREDĪTI" (angliski: „FOOD AUTHORIZATION CREDITS for EVERYONE" (FACE)). Šie kredīti glabāsies kartēs, un tie būs izmantojami visos pārtikas veikalos visā pasaulē. Taču tie ļaus cilvēkam iegādāties *tikai* **labu** un **veselīgu** pārtiku.

Tiks izveidota pasaules mēroga komisija, kuras sastāvā būs pasaules vadošās amatpersonas veselības un uzturzinātnes jomā. Šī komisija noteiks, kurus produktus varēs iegādāties ar FACE karti. Netiks atļauts nekas, kas cilvēka organismam var nodarīt jebkādu kaitējumu; tas nozīmē, ka netiks atļauti nekādi gāzētie, saldinātie (bezalkoholiskie) dzērieni, nekāda pārstrādāta pārtika, nekādas konfektes un nekādi saldie ēdieni — nekas, kas uz cilvēka ķermeni var atstāt negatīvas sekas. Ja kāds cilvēks vēlas citu pārtiku, ko nevar iegādāties ar FACE karti, tad šim cilvēkam jāstrādā un jāpelna nauda, lai iegādātos to, ko viņš vai viņa vēlas.

FACE serviss (FACES) būs atbildīgs par tās pārtikas kvalitāti un drošību, ko tas pilnvaro. Tā pārraudzībā būs kvalitātes inspektori, kuru galvenais uzdevums būs pārbaudīt visas pārtikas ražošanu, kas ir atļauta.

Lūk, piemērs. Lauksaimniekam, kas vēlas audzēt pārtiku, kas atbilst FACE programmai, jāpiesakās FACES, lai saņemtu produkcijas atļauju. Inspektors apmeklēs saimniecību un pārbaudīs ražošanas līdzekļus un produkcijas kvalitāti. Ja kaut kas nebūs atbilstoši FACES standartiem, lauksaimnieka pieteikums tiks noraidīts. Inspektori nodrošinās drošību un kvalitāti, sākot no saimniecības līdz veikalam — līdz pat patērētāja mutei.

Jebkurš iepakots produkts, ko ražo jebkāda kompānija, tiks pārbaudīts, ievērojot tādu pašu stingru pārbaudes procesu. Lai novērstu komisijas locekļu un inspektoru krāpšanos un korupciju (piemēram, saņemot „kukuli", kas sekmētu kāda noteikta produkta apstiprināšanu), jebkurš FACES noteikumu pārkāpums tiks uzskatīts par *noziegumu pret cilvēci* un tiks atbilstoši sodīts. Gan FACES komisijas locekļi, gan inspektori tiks pietiekami labi atalgoti, un viņu darbs būs laba karjeras iespēja, par ko konkurēs daudzi labi izglītoti cilvēki.

FACE karte tiks pieņemta arī katrā *pilnvarotā* sabiedriskās ēdināšanas vietā (restorānā) tiem, kam nav vēlmes vai iespēju pašiem pagatavot ēdienu. Kartei tiks noteikta ikdienas pirkuma summa. Šie pilnvarotie restorāni tiks pārbaudīti un apstiprināti, balstoties uz pārtikas kvalitāti, ko tie piedāvā, un pārtikai, protams, jābūt veselīgai. Pēc sākotnējā standartu sliekšņa sasniegšanas starp restorānu uzņēmējiem sāksies konkurence, sacenšoties par to, kuram būs visgaršīgākie ēdieni un jaukākā gaisotne, lai vilinātu pusdienot FACE karšu turētājus.

Par piemēru ņemot pašreizējās tirgus tendences bufetes veida restorānos, cilvēks vidēji iztērē 10 ASV dolārus par „zviedru galda" tipa maltīti. Ir skaidrs, ka šie restorāni gūst peļņu, piedāvājot maltīti par tādu cenu, un konkurē ar daudzām citiem restorānu ķēdēm, lai iegūtu klientus. Tā kā, ieviešot FACE programmu, klientu loks ievērojami paplašināsies, būs lielāka konkurence par vislabākajiem ēdieniem un par FACES līguma saņemšanu.

Tāda pat konkurence pastāvēs pārējo pārtikas ražotāju starpā, kas nogādā savus produktus tirdzniecības vietās. FACES noteikumi nepieļaus kādas vienas kompānijas monopolstāvokli. Pilnvarojumu saņems tie, kas piedāvās **vislabāko** pārtiku par **vislabāko** cenu. Jebkura pārtikas produkta vai restorāna pilnvarošanu būs tik vienkārši veikt, kā dažu klikšķu izdarīšana uz FACES galvenā datora — līdzīgi tam, kā kredītkaršu kompānijas parasti pārrauga kredītkaršu lietošanu.

Pieaugot konkurencei uzņēmējdarbībā, lai ražotu tādus pārtikas produktus un sniegtu tādus pakalpojumus, kas atbilst FACES standartiem, ievērojami pieaugs veselīgas pārtikas un ar to saistīto pakalpojumu kvalitāte brīvā tirgus apstākļos. Pārtikas ražotāji saņems samaksu no pārtikas mazumtirgotājiem tieši tāpat, kā tas pašlaik notiek brīvajos tirgos. Pārtikas mazumtirgotājiem, kuri būs pilnvaroti pieņemt FACE kartes, tiks atlīdzināts līdzi tam, kā ASV Zemkopības departaments (USDA) atlīdzina tiem mazumtirgotājiem, kas pieņem pārtikas kartītes (Food Stamps). USDA pārtikas kartīšu programma ir praktisks piemērs tam, kā darbotos FACE programma (kaut arī tā neļaus iegādāties neveselīgu pārtiku).

Tā kā mēs esam pieraduši ēst to, ko vēlamies un kad vien vēlamies, un, tā kā pēc šī plāna mēs varēsim iegādāties tikai labu, veselīgu pārtiku, **pieaugs motivācija strādāt.** Tie, kas izvēlēsies nestrādāt, ēdīs tikai tādu pārtiku, kas galu galā uzlabos viņu vispārējo fizisko veselību. Neviens godprātīgs cilvēks vairs neturēs zīmi, kur teikts: „Strādāšu par vēdera tiesu". Ja kāds *vēl* turēs šādu zīmi, tad garāmgājēji vairs nejutīs sirdsapziņas pārmetumus par savas naudas nedošanu.

Turklāt neviens nevarēs ļaunprātīgi izmantot FACE programmu, iegādājoties pārāk daudz pārtikas un mēģinot to pārdot par naudu. Tie, kuriem kāds mēģinātu pārdot pārtiku, izsauksies: *„Kādēļ gan man būtu jāmaksā nauda par pārtiku, ko es varu saņemt par velti — tāpat kā tu*?"

Nebūs nekāda apgrūtināta pieteikšanās procesa vai personīgo līdzekļu un finanšu pārraudzības, lai saņemtu FACE karti. Tu vari saņemt karti, ja esi cilvēks! Tu vari saņemt karti — vai esi bagāts, vai nabags! Tā nauda, ko cilvēki parasti tērētu pārtikai, tiks novirzīta citiem pirkumiem, kas atbalsta brīvā tirgus ekonomiku. Personai, kas izmanto FACE karti, būs vairāk naudas, lai iegādātos citas lietas atbilstoši savai individualitātei.

Tā kā mūsdienu ekonomika jau ir pasaules mēroga konglomerāts, kur vienas valsts ekonomiskā struktūra tieši ietekmē visas pārējās valstis, nebūtu grūti ieviest FACE programmu visā pasaulē. Ja pārtikas mazumtirgotāji zinātu, ka 5 miljoniem trūcīgo afrikāņu ir savas FACE kartes, tie cīnītos par sava biznesa izveidi, lai gūtu peļņu Āfrikā, tādējādi paātrinot procesu, lai šie cilvēku sāktu izmantot savas kartes. Laika gaitā pieaugtu pārtikas ražošana visā pasaulē, kas saskanētu ne tikai ar FACES noteiktajiem kvalitātes un veselīguma prasībām, bet arī ar karšu turētāju prasībām. Pārtikas ražošana un mazumtirdzniecības veikali un restorāni aizstātu ieroču

ražošanu, kas ir visienesīgākais bizness pasaulē. Iztēlosimies to!

(PIEZĪME: Pirms izskaidrojuma par to, kā tiks finansēta FACE programma, vispirms tiks pārrunātas citas programmas, kas mums nodrošinās citas pamatvajadzības. Pēc tam, kad tiks izklāstītas citas programmas, tiks detalizēti parādīts, kur radīsies nauda, lai tās finansētu. To ir svarīgi pieminēt, jo daudzu lasītāju prātos var būt aizspriedumi saistībā ar „naudas" jautājumu. Būtu jāturpina ar atvērtu prātu lasīt un uzzināt par pārējām programmām. Lasītājs var būt drošs, ka „nauda" visu šo programmu ieviešanai ir pieejama, ja tiks iegūta pareiza izpratne par „naudu" — par to, kā „nauda" tiek radīta un kontrolēta. Turpini lasīt, esot ar „cerību", ka mēs to varam paveikt un ka tu [lasītāj] iegūsi lielāku izpratni par šo nekā tad, ja tavs prāts paliks noslēgts tavas pašreizējās pieredzes *nepilnīguma* dēļ. Mums **ir** pa spēkam *pilnīgot* savu pieredzi!)

II. MĀJOKLIS

Katram cilvēkam tiks iedots „MĀJOKĻA PALĪDZĪBAS TALONS" (angliski: „HOUSING ASSISTANCE VOUCHER for EVERYONE" (HAVE)). Šis talons tiks izmantots, lai īrētu HAVE servisa (HAVES) apstiprinātu mājokli. Šo talonu varēs izmantot arī ilgtermiņa maksājumiem par moteli vai viesnīcu — ārkārtas gadījumos, kad nepieciešams mājoklis.

Valdība atlīdzinās izdevumus mājokļu īpašniekiem, nekustamā īpašuma pārvaldes kompānijām vai viesnīcu un moteļu ķēdēm saskaņā ar vidējo īres maksu attiecīgajā rajonā. Pirms HAVE pakalpojumu sniegšanas nekustamo īpašumu īpašniekiem būs jāiegūst HAVES atļauja. HAVES inspektori pārliecināsies, vai šie īpašumi ir drošas dzīvesvietas.

Šī programma būs ļoti līdzīga ASV Mājokļu un pilsētu attīstības departamenta 8. sadaļas programmai (the U.S. Department of Housing and Urban Development's Section 8 program); atšķirības būs tādas, ka talonu varēs saņemt ikviens, kas to vēlēsies, un talons apmaksās īres izdevumus 100% apmērā, un šī summa nebūs atkarīga no personas ienākumiem. Īres summu palīdzēs noteikt īrējamās vienības platība.

Ģimenēm ar bērniem būs vajadzīgs tikai viens HAVE talons uz ģimeni. Summa būs atkarīga no bērnu skaitu, kas nav sasnieguši 18 gadu vecumu, un arī no nepieciešamo guļamistabu skaita. Sasniedzot 18 gadu vecumu, katra persona būs tiesīga uz savu HAVE talonu. Mājokļa īpašnieks saņems tikai **vienu** HAVE par īrējamo vienību neatkarīgi no tā, cik daudz pieaugušo un bērnu tajā dzīvo. Tā kā īpašniekam būs jāapstiprina nomnieki, tas varēs noteikt apdzīvošanas ierobežojumus atbilstoši sava mājokļa uzturēšanas vajadzībām.

Galvenie šīs programmas darbinieki būs HAVES inspektori. Tie tiks apmācīti, kā pārbaudīt mājokļus un garantēt to drošību. Vienīgi tad, kad mājokļa īpašnieks saņems inspektora atļauju, tam būs atļauja saņemt HAVE talonu apmaksu. Katrs mājoklis ik gadu tiks pārbaudīts.

Cilvēki, kas izmantos HAVE programmu, varēs sazināties ar inspektoru, ja būs jebkādi pārkāpumi no mājokļa īpašnieka puses. Ja kāds nomnieks pārkāps kādu spēkā esošu mājokļa īpašnieka/nomnieka likumu, mājokļa īpašnieks varēs to izlikt.

Mājokļu īpašniekiem tiks garantēts maksājums par katru HAVE talonu, ko tie saņems par sava īpašuma īri. Lai novērstu krāpšanos, tiks piemēroti stingri kriminālsodi. Ja kāds mājokļa īpašnieks tiks atzīts par vainīgu kādā HAVES likumu pārkāpumā, tam šī programma tiks liegta uz kādu noteiktu laiku vai pavisam — atkarībā no pārkāpuma smaguma.

HAVE palīdzības programma palīdzēs cilvēkiem atrast mājokļus tajā rajonā, kurā tie vēlas dzīvot, kā arī palīdzēs mājokļu īpašniekiem to problēmu risināšanā. Nomnieki būs atbildīgi par sava mājokļa pienācīgu uzturēšanu un apkopi. Tie, kas pastāvīgi pārkāps galvenos mājokļa uzturēšanas likumus, tiks sodīti. Sods varētu ietvert nosūtīšanu apcietinājumā uz „Managed Family Facilities" (Pārvaldītajām ģimeņu ēkām), kur ģimene varēs dzīvot, taču tās brīvība tiks ierobežota, līdz šī ģimene iemācīsies, kā pienācīgi rūpēties par īpašumu. Šīs pārvaldītās ģimeņu ēkas tiks izveidotas kā mācību, nevis kā soda iestādes. Tomēr tie, kam nevarēs uzticēt rūpes par HAVES subsidētajiem mājokļiem un kas atkārtoti būs apliecinājuši savu nevēlēšanos to darīt, būs *spiesti* dzīvot šajās drošajās, sakārtotajās un pārvaldītajās ēkās.

Katram mājoklim tiks piešķirts noteikts skaits HAVES enerģijas kredītu, kas nodrošinās dzīvesvietu ar elektrību un gāzi atkarībā no nomājamās platības un cilvēku skaita, kas dzīvo mājoklī. Mājokļu īpašnieki būs atbildīgi par atkritumu savākšanu, kanalizāciju un ūdensapgādi. Atlīdzība par šiem pamata komunālajiem pakalpojumiem tiks iekļauta nomājamā mājokļa pieņemtajā tirgus vērtībā, ko noteiks īpašnieks un apstiprinās HAVES inspektors.

HAVES programma varēs tikt izmantota, lai iegūtu jebkādas īpašumtiesības. Ja kāda persona vēlēsies iegūt īpašumā savu mājokli, tai būs jāpiedalās brīvā tirgus sistēmā. Taču, piemēram, jauns pāris, izmantojot HAVES, varēs iekrāt pietiekamu pirmo iemaksu, lai iegādātos savu mājokli. Ja šis pāris izvēlēsies izmantot HAVES programmu līdz laikam, kad tas būs sakrājis pietiekami daudz naudas, lai uzreiz iegādātos mājokli, tās būs šīs ģimenes tiesības.

Brīvais tirgus plauks, jo to naudu, ko cilvēki būtu tērējuši mājokļa izmaksām, tie tērēs citām lietām. Būvniecības uzņēmumi un nekustamā īpašuma attīstītāji steigsies, lai būvētu HAVES apstiprinātus mājokļus, jo tie zinās, ka īres maksa ir garantēta. Uzņēmumu savstarpējā konkurence radīs labākus mājokļus ikvienam, jo cilvēki sāks **izvēlēties**, kur tie dzīvos. Ja kāds cilvēks dzīvos HAVES apstiprinātā mājoklī un kaut kur citur tiks uzcelts labāks mājoklis, nekas neliegs šim cilvēkam pārcelties uz labāku dzīvesvietu.

Inženieri, arhitekti un attīstītāji konkurēs par galvenajiem līgumiem, kas nepieciešami, lai apgādātu ar mājokļiem pasaules iedzīvotājus (tieši tāpat kā tie darīja, lai izveidotu milzīgo Lasvegasas pilsētu Nevadā, ASV, tuksneša vidū)! Tehnoloģijas uzlabos mājokļu kvalitātes augšupeju visā pasaulē. Kur vien cilvēkiem būs vajadzīgs mājoklis, tie to iegūs, izmantojot HAVE programmu. Un, kad cilvēkiem būs līdzekļi, lai samaksātu par savu privātmāju, citi vēlēsies iegūt šo naudu, nodrošinot tiem šādu mājokli un gūstot peļņu.

III. VESELĪBAS APRŪPE

„VESELĪBAS UN VISPĀRĒJĀS MEDICĪNISKĀS PALĪDZĪBAS SERVISS" (angliski: „HEALTH and UNIVERSAL MEDICAL ASSISTANCE NEEDS for EVERYONE SERVICE" (HUMANES)) nodrošinās ikviena cilvēka fiziskās un garīgās veselības aprūpi. (Šī programma ir līdzīga ASV Medicare/Medicaid sistēmām.) HUMANES programmā cilvēki izvēlēsies savu ārstu, slimnīcu, zobārstu, farmaceitu, psihologu, terapeitu utt., atbilstoši savām personīgajām vajadzībām un vēlmēm.

Visvairāk pacientu dosies pie vislabākajiem ārstiem un uz vislabākajām slimnīcām, tādēļ **tie pelnīs visvairāk naudas.** HUMANES izveidos komisiju, kas noteiks atbilstošas naudas summas, kas tiks kompensētas veselības aprūpes nodrošinātājiem par to pakalpojumiem. HUMANES garantēs, ka ikviens, kurš nodrošinās labu veselības aprūpi, saņems **ļoti labu** atlīdzību par saviem pakalpojumiem.

Labi paēdinātam, labi izmitinātam un labi apģērbtam cilvēkam nekas nav svarīgāks par savu veselību. Tādēļ veselības aprūpes sniedzēji būs pietiekami labi atalgoti, lai sniegtu visefektīvāko un modernāko veselības aprūpi visiem cilvēkiem. Un atkal — cilvēki varēs *izvēlēties* savu ārstu vai slimnīcu, kur tie vēlas doties ārstēties, un nebūs nekādu ierobežojumu. Veselības aprūpes sniedzēji izvirzīsies brīvā tirgus konkurences priekšplānā. Neviena valsts pārvaldes amatpersona nepelnīs vairāk par veselības aprūpes profesionāļiem, tādējādi vilinot tos, kas vēlas kļūt bagāti, ar pamudinājumu un iespējām tādiem kļūt.

Katrai personai būs sava HUMANE karte, kas identificēs šo personu, un šajā kartē būs iešifrēta attiecīgās personas medicīniskā vēsture. Lai kur arī persona izvēlētos doties, tai līdzi būs sava medicīniskā vēsture. Tiks izveidota Vispārējā medicīniskā datubāze, kurā būs visi pieraksti par katra cilvēka medicīnisko vēsturi. Ja kāds nozaudēs savu karti, medicīniskā informācija būs viegli pieejama. Protams, visa šī informācija būs pilnīgi konfidenciāla. Pietiks tikai ar pirkstu nospiedumu vai noskenētu acu zīlīšu attēlu, lai piekļūtu jebkura cilvēka medicīniskajiem pierakstiem.

HUMANES komisijas locekļi varēs pārraudzīt veselības aprūpi, kas tiek sniegta ikvienam cilvēkam. Pateicoties centralizētai datubāzei, tiks izslēgta veselības aprūpes sniedzēju iespēja apkrāpt sistēmu. Šie komisijas locekļi izlems, kādi medicīniskie, farmaceitiskie, zobārstniecības un garīgās veselības aprūpes pakalpojumi tiks sniegti, lai vienlīdz vienādi nodrošinātu visu cilvēku veselību un labklājību.

HUMANES neapmaksās tādu nevajadzīgu medicīnisko aprūpi kā kosmētiskās operācijas un citus nebūtiskus pakalpojumus, kas neattiecas uz cilvēka vispārējo veselības stāvokli. Tomēr tās plastiskās operācijas, kas novērsīs nelaimes gadījumu izraisītus bojājumus, tiks atlīdzinātas, taču netiks atlīdzinātas tās operācijas, kas saistītas ar cilvēka iedomību.

Jebkāda HUMANES programmas ļaunprātīga izmantošana tiks uzskatīta par *noziegumu pret cilvēci* un tiks sodīta atbilstoši nozieguma smagumam. Daži mūsdienu veselības aprūpes sniedzēji izraksta pārāk lielus rēķinus vai saņem samaksu par neesošiem pacientiem. Ja kāds

veselības aprūpes sniedzējs tiks atzīts par vainīgu HUMANES ļaunprātīgā izmantošanā, tas zaudēs savu iespēju piedalīties šajā programmā un tiks pakļauts citiem krimināls odiem.

Cilvēki nevarēs ļaunprātīgi izmantot šo programmu, jo atlīdzināmās procedūras tiks piemērotas un reģistrētas konkrēti viņiem. Būtībā, ja darbotos iepriekš minētā FACE programma, vairākums cilvēku ēstu daudz veselīgāk, tādējādi kopumā mazinot vajadzību pēc vispārējās veselības aprūpes. Nauda, kas tiktu ietaupīta, neļaujot iegādāties nepilnvērtīgu pārtiku (angliski — „junk food") (kā tas pašlaik notiek esošajā pārtikas kartīšu programmā) un cilvēkiem atveseļojoties, būs pietiekamā daudzumā, lai maksātu veselības aprūpes profesionāļiem, kuri vēlas kļūt bagāti, sniedzot cilvēkiem veselības aprūpi.

HUMANES programmas dzīvotspējas pamatā būs veselības aprūpes profesionāļu vēlme saņemt pienācīgu samaksu par saviem pakalpojumiem. Kad viņi zinās, ka viņi tiks novērtēti un atalgoti atbilstoši savām vajadzībām un vēlmēm, viņi darīs visu iespējamo, lai nodrošinātu kvalitatīvu veselības aprūpi. Daži cilvēki turpināsies piedalīties šajā programmā, lai rūpētos par pasaules iedzīvotāju labklājību. Taču šāda ir pašreizējā cilvēciskā daba — jo labāka samaksa, jo labāka aprūpe. HUMANES programma tiks izveidota tā, lai pastāvētu konkurence, kas brīvā tirgus sistēmā ceļ kvalitāti.

IV. APĢĒRBS

Vairākumam cilvēku, kas dzīvo pasaules civilizētajās sabiedrībās un valstīs, ir pilni skapji ar lieku apģērbu. Tiks radīti „APĢĒRBA PALĪDZĪBAS RESURSU PAKALPOJUMI IKVIENAM" (angliski: „CLOTHING ASSISTANCE RESOURCES for EVERYONE SERVICE" (CARES)), lai nodrošinātu apģērbu ikvienam, kam tas vajadzīgs. Pasaules sabiedrībās tiks izvietotas lietota apģērba tvertnes, kurās cilvēki varēs ielikt nevajadzīgo apģērbu. CARES radīs veidu, kā šo apģērbu savākt, izmazgāt un izvietot CARES izplatīšanas vietās visā pasaulē, kur ikviens varēs bez maksas paņemt apģērbu, kas tam vajadzīgs. Ja kāds apģērbs netiks paņemts gada laikā, tas tiks nosūtīts uz CARES pārstrādes centru, kur apģērbs tiks pārstrādāts citos produktos, pēc kā būs pieprasījums brīvā tirgus sistēmā. Ienākumi, kas tiks gūti no apģērbu pārstrādes, galu galā būs pietiekami lieli, lai apmaksātu pārējās CARES vajadzības.

V. IZGLĪTĪBA

„IZGLĪTĪBAS UN KVALITATĪVAS MĀCĪŠANĀS VISPĀRĒJĀ PALĪDZĪBA" (angliski: „EDUCATION and QUALITY UNIVERSAL ASSISTANCE for LEARNING" (EQUAL)) būs pieejama visiem cilvēkiem bez maksas. Neviena valdība nevarēs prasīt maksu par izglītību. Tai jābūt vienlīdz vienādi pieejamai visiem pasaules iedzīvotājiem. Tomēr

izglītības ieguves prasības var paaugstināt un uzlabot, lai cilvēkiem būtu grūti iegūt izglītību kādā noteiktā jomā, nodrošinot to, lai šie grādi netiktu ļaunprātīgi izmantoti.

Piemēram, tiem, kas vēlēsies kļūt par ārstu, būs jāievēro medicīniskās izglītības iestādes stingri noteikumi, kas nodrošinās ārstu kvalifikāciju. Tā kā medicīniskās iestādēs ikviens varēs mācīties par brīvu, būs svarīgi ierobežot grāda ieguvi, un to varēs iegūt vienīgi tie, kas to patiesi vēlas, tādējādi nodrošinot kvalitatīvus medicīniskos profesionāļus.

Pateicoties tam, kas izglītība būs bez maksas, palielināsies cilvēces kopējais intelekta līmenis. Tas radīs konkurenci dažādu skolu starpā un izglītoto cilvēku augstāku kvalifikāciju. Pats svarīgākais — ikviens cilvēks varēs mācīties to, kas atbalsta viņa vai viņas individualitāti. Cilvēkiem vairs nebūs nekādu attaisnojumu par to, kādēļ tie nav ieguvuši atbilstošu izglītību savā personīgi izraudzītajā jomā.

Tomēr tiem, kuri nevēlēsies ievērot izglītības ieguves stingrās prasības, lai iegūtu attiecīgo grādu, tas nebūs obligāti jādara. Tā kā visas viņu pamatvajadzības tiks nodrošinātas, viņi varēs mācīties vai nemācīties — atkarībā no tā, kas viņus dara laimīgus.

Jau tika paskaidrots, ka itin visam, ko mēs līdz šim esam mācījušies mūsu esamības uz šīs Zemes laikā, nav nekāda sakara ar augsti attīstīto, *pilnīgo* cilvēku pasauli. Tomēr mēs aizvien dzīvojam *nepilnīguma* stāvoklī un esam pakļauti šīs pasaules mācībām. Jebkas, ko mēs vēlamies apgūt par *nepilnīgumu*, mums palīdzēs pieņemt gala lēmumu, jo būsim guvuši salīdzinošu izpratni par *pilnīgumu* un *nepilnīgumu*. Tādēļ mums vajadzētu tikt mudinātiem un atbalstītiem, lai mācītos visu, ko mēs vēlamies zināt par mūsu mirstīgo pasauli.

Skolu administratoriem, profesoriem un skolotājiem tiks maksāts atbilstoši pašreizējā brīvā tirgus tendencēm. Kaut arī šo pakalpojumu sniedzēji nav tik svarīgi kā veselības aprūpes sniedzēji attiecībā uz cilvēku pamatvajadzībām, tie *ir* svarīgi attiecībā uz cilvēku, kas dzīvo brīvā tirgus pasaulē, emocionālo stāvokli. Tos vajadzētu atalgot, balstoties uz viņu spēju saglabāt studentus savās klasēs. Tā kā izglītība būs bez maksas, skolas savstarpēji sacentīsies, lai algotu pašus labākos skolotājus, kas piesaistīs vairāk studentu. Skolām būs jāpiedāvā tādas mācību klases, kādas studenti vēlēsies. Vajadzība pēc izglītības radīs izglītības piedāvājumu, tāpat kā tas notiek visos citos brīvā tirgus ekonomikas aspektos.

Privātās skolas paliks privātas, peļņu gūstošas vadības pārziņā. Tām tiks maksāts līdzīgi tam, kā pašlaik tiek maksāts ASV publisko skolu sistēmā. Ja kāds uzņēmējs izglītības jomā vēlēsies nodibināt skolu, kas piesaistītu studentus un nodrošinātu tās izglītības disciplīnas, kas atbilst EQUAL vadlīnijām, tad tam būs jākonkurē ar esošajām skolām. Ik dienu tiks reģistrēta apmeklētība, un skolām tiks maksāts, pamatojoties uz studentu apmeklētību. Studentiem būs „Izglītības karte", kas līdzīga kredītkartei, un to varēs izmantot, lai maksātu par savu izglītību. Jebkāda EQUAL ļaunprātīga izmantošana, no skolu administratoru un skolotāju puses, tiks uzskatīta par noziegumu pret cilvēci un tiks atbilstoši sodīta.

VI. VEIDS, KĀ APMAKSĀT FACES, HAVES, HUMANES, CARES un EQUALS PROGRAMMAS, IR VIENKĀRŠS

Kā mēs apmaksāsim šīs programmas? Tās visas ir saistītas ar NAUDU!

Mēs esam tie, kas nosaka abstraktās vērtības, ko mēs esam piešķīruši cits citam un zemes resursiem. Mēs kontrolējam to, cik daudz naudas tiek nodrukāts, kas simbolizē šīs vērtības. Mēs varam nodrukāt tik daudz naudas, cik tas ir nepieciešams, lai atbalstītu cilvēka dzīvības vērtību. Mēs varam piešķirt skaitli (vērtību) itin visam, kam mēs to vēlamies. Jo vairāk naudas būs pieejama, jo lielāka būs iespēja, ka tā proporcionāli izkliedēsies pasaules iedzīvotāju starpā, saskaņā ar viņu *vēlmēm* — jo viņu *vajadzības* jau būs nodrošinātas.

Tiks ieviests **Starptautiskais pretinflācijas likums** (SPI). Tas būs ļoti būtisks tādēļ, lai nodrukātā nauda varētu stabilizēt tirgus un izplatīties pasaules iedzīvotāju starpā. Pasaules valdības varēs ieviest pretinflācijas likumus, kuri būs jāievēro visām nācijām. Šie likumi ļaus (un tiem vajadzētu ļaut) cilvēkam kļūt turīgam, gūstot peļņu ar produktu vai pakalpojumu, ko tas sniedz pasaulei brīvā tirgus sistēmā, taču ar ierobežojumiem.

Pretinflācijas likumi netraucēs cilvēkam gūt peļņu, taču tie paildzinās laiku, kurā šī peļņa varēs tikt iegūta. Piemēram, ja SPI pieļaus tikai 1% inflāciju gadā, kompānijas varēs ik gadu paaugstināt savas cenas par 1%. Tā kā mums tagad ir pasaules mēroga ekonomika (hipotētiski — ņemot vērā šos priekšlikumus), visām pārējām kompānijām būs jāievēro tādi paši cenu kontroles likumi. Kompānijai, kas pašlaik var celt savas cenas tikai par 1%, tas radīs godīgas priekšrocības, kamēr tās piegādātājiem un ražotājiem būs ļauts paaugstināt savas cenas lielākā apmērā. Kompānijas gūtā peļņa būs atkarīga no *pieprasījuma*, ko tā rada attiecībā uz saviem produktiem un pakalpojumiem.

---

22. MŪSU VAJADZĪBU NODROŠINĀŠANA UZLABOS CILVĒKU DZĪVI

FACE, HAVE, HUMANE, CARE un EQUAL programmu ieviešana mazinās vajadzību pēc arodbiedrībām un citiem aizsardzības pasākumiem, ko pašlaik izmanto darba ņēmēji, kas ir *spiesti* strādāt nepieciešamības dēļ — lai varētu izdzīvot. Cilvēks vairs nebūs *spiests* strādāt tādā kompānijā, kas slikti izturas pret saviem darbiniekiem. Tā kā cilvēka pamatvajadzības jau būs apmierinātas, tad, ja kādai kompānijai būs vajadzīgi darbinieki, tai vajadzēs konkurēt par darbaspēku un uzturēt tādu uzņēmējdarbības vidi, kas piesaistītu jaunus darbiniekus un vilinātu ilglaicīgus darbiniekus palikt šajā kompānijā.

Neatkarīgi no tā, ko kritiķi varētu teikt, cilvēki NEPALIKS slinki, kad tiks apmierinātas viņu pamatvajadzības bez vajadzības strādāt. Mēs pēc savas būtības nebūsim laimīgi, ja mēs *tikai dzīvosim* un elposim. Mums nepieciešams pētīt dzīves iespējas. Mums nepieciešams radīt vērtību savai individualitātei. Tomēr ir jāpieņem, ka visi cilvēki **nav** radīti kā vienlīdzīgi šajā *nepilnīgajā*

pasaulē. Daudziem cilvēkiem nav tādu prāta, fizisko vai emocionālo spēju, lai būtu nodarbināti kā pārējie cilvēki. Tā nav viņu pašu vaina — tā ir viņu *nepilnīgā* dabiskā ķermeņa vaina.

Daudziem no mums (bet noteikti ne visiem) mūsu pamatvajadzības tika nodrošinātas uz šīs Zemes mūsu *mirstīgās nopamatošanas* gadu laikā, kad mēs bijām mazi bērni. Mūsu vecāki un sabiedrība piespieda mūs vergot pasaulē ieviestajām ekonomiskajām sistēmām, kad *viņi* noteica nevis to, vai mēs esam gatavi, bet kad *viņi* bija gatavi pārtraukt mūs uzturēt. Vai tas ir taisnīgi? Vai mēs vēlējāmies piedzimt nabadzībā? Ja mums tiktu dota izvēle, vai mēs neizvēlētos piedzimt labklājībā? Un *neviens* no mums nekad nebūtu ar mieru tikt piespiests būt par vergu ekonomiskā situācijā, kuru mēs paši neradījām.

23. DAUDZI JAUNIEŠU NOZIEGUMI TIKS NOVĒRSTI

FACE, HAVE, HUMANE, CARE un EQUAL programmu ieviešana ievērojami samazinās prostitūciju, narkotiku lietošanu un lielāko daļu citu noziegumu. Tā kā mums ir tehnoloģijas, lai ieviestu šīs programmas un tagad mēs saprotam, kā tās darbosies, mēs paši kļūstam atbildīgi par šiem noziegumiem.

Pasaulē nav tādas jaunas meitenes, kura ļautu, lai viņu seksuāli izmantotu vīrieši, ja būtu nodrošinātas viņas pamatvajadzības. Lielākoties prostitūcija mūsu *nepilnīgajā pasaulē* ir tiešs nabadzības rezultāts. Vecāki liek saviem bērniem nodarboties ar prostitūciju, lai pabarotu pārējos ģimenes locekļus. Tagad mums vairs nav nekāda attaisnojuma tam, lai turpinātu pieļaut šādu fiziski un emocionāli graujošu dzīvesveidu.

Tagad, pateicoties tam, kas izklāstīts šajā grāmatā, mums piemīt spēja un mums ir **plāns**, lai apturētu šo un visās pārējās **necilvēcīguma** izpausmes. Ja mēs to nedarīsim, mēs visi esam pelnījuši ciest sekas.

24. MĒS RADĪSIM CERĪBU, KAS VADĪS UZ MIERU

Kad plāns tiks ieviests, pasaules iedzīvotāji atgūs cerību un paļāvību uz citiem cilvēkiem. Viņi sāks sevi saskatīt kā vērtīgu cilvēces daļu un attiecīgi sāks rīkoties. Visu cilvēku, kas dzīvo uz šīs Zemes (kuru dzīve iesākās nevis pēc pašu izvēles, bet tā tika citu cilvēku uzspiesta), pamatvajadzību nodrošināšana radīs pasaules cilvēkos tādu emocionālo pārmaiņu, kāda nekad iepriekš nav pieredzēta šīs Zemes cilvēku pierakstītajā vēsturē.

Tā savukārt radīs mieru un laimi, kas piepildīs katru māju, sabiedrību un nāciju. Tā apvienos cilvēci zem viena vienkārša *patiesas cilvēcības* likuma:

MĒS ESAM NODROŠINĀJUŠI CITIEM TO, KO MĒS VĒLĒTOS, LAI MUMS NODROŠINĀTU LĪDZĪGOS APSTĀKĻOS!

25. PAR VIENĪGO LABDARĪBAS ORGANIZĀCIJU KĻŪS VIENOTĀ CILVĒCE

Vainas apziņu mēs izjūtam mūsu cilvēciskās *esences* smalko enerģijas emisiju dēļ (kad mēs rīkojamies pretēji savai *patiesajai nopamatotajai cilvēcībai*). Mēs vairs nejutīsim vainas apziņu, ejot garām kādam ubagam vai bezpajumtniekam, kas dzīvo uz ielas. Mēs vairs nejutīsim emocionālu vajadzību ziedot labdarības organizācijām un fondiem, kas ir izveidoti, lai (*šķietami*) novērstu nabadzību un nevienlīdzību. (Patiesībā tie ir izveidoti, lai to dibinātāji un administratori gūtu personīgu labumu — vai nu naudas izteiksmē, vai saņemot atzinību un slavu — uz nabadzīgo rēķina.) Vairs nebūs vajadzības pēc labdarības iestādēm vai organizācijām, kas spēlētu uz mūsu jūtām. MĒS KĻŪSIM PAR LABDARĪBAS ORGANIZĀCIJU! Mēs radīsim jaunu Vispasaules vienoto fondu (www.wwunited.org), kas liks mūsu līderiem nodrošināt, lai neviens no mums atkal nepaliktu bez pārtikas, pajumtes, apģērba, veselības aprūpes un izglītības.

26. SPĒKS IZRĀDĪT MŪSU PATIESO CILVĒCĪBU

Mēs varam būt vienoti, izrādot savu *patieso cilvēcību* un savu spēju vērtēt visus cilvēkus kā vienlīdz vienādus attiecībā uz to, kas mēs *patiešām* esam! **Mēs esam augsti attīstīti cilvēki, kas iziet svarīgu mūsu personīgās attīstības etapu.** Vai nu mēs to pieņemam vai nepieņemam, ja mēs arī turpmāk neizturēsimies cits pret citu tā, kā pienāktos, tad kādudien *ĪSTIE* augsti attīstītie cilvēki ieradīsies uz mūsu Zemes un, sniedzot mums „atbildes uz eksāmena jautājumiem", piespiedīs mūs saprast, *kas mēs **patiesībā** esam*.

27. MŪSU PAŠREIZĒJO EKONOMISKO SISTĒMU GUDRS IZVĒRTĒJUMS

Viens no īstajiem „izraudzītajiem" (cilvēku vēstnešiem šeit, uz Zemes, kurš pārstāv augsti attīstītos cilvēkus) ir bijis liecinieks dažādām ekonomiskajām sistēmām, kas izveidojušās un beigušas pastāvēt visā cilvēces vēsturē uz šīs Zemes. Turklāt viņam bija piekļuve informācijai par to, kas vispārēji notika citās cilvēku civilizācijās, kas atrodas mūsu Visumā, — civilizācijās, kur citi cilvēki iziet savas attīstības otro etapu *nepilnīgajās pasaulēs*. Neatklājot savu *patieso identitāti* citiem laikabiedriem, viņš uzrakstīja tēlainu stāstījumu par to, kas ar *mums* notiks mūsdienās.

Šis *izraudzītais* salīdzināja globālās ekonomiskās sistēmas, kurām ir milzīgs spēks un kontrole pār mūsu dzīvēm, ar sievieti, kas tērpta purpurā un sarkanā audumā, kas greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm, kurai rokā ir zelta kauss, pilns ar negantībām un netīrumiem — saistībā ar to, kā viņa (šīs ekonomiskās sistēmas) ietekmē pasaules iedzīvotājus. Viņas vārds paliek kā *noslēpums* Zemes iedzīvotājiem, kas nozīmē, ka neviens īsti neizprot, kā šie ekonomiskie spēki darbojas.

Viņš salīdzināja viņu (ekonomiskās sistēmas) ar netikli, kas vilina cilvēkus gulēt ar viņu par naudu. Viņa ir „netikļu māte" un *viņas vārda noslēpums* un darbi izpaužas negantībās, ko veic tie, kam ir vara pār pasauli. Tie ir tie, kas drukā naudu, nosaka procentu likmes, aprēķina

dažādu valūtu vērtību pasaules nācijās un manipulē ar to. Tie ir tie, kas izdod likumus un noteikumus par to, kā pārvaldīt naudas lietošanu. Tie ir tie, kas ir pārdevuši savu cilvēcību par naudu un ļaunprātīgi izmanto savu varu, lai gūtu labumu sev un sev līdzīgiem, nevis visiem pasaules cilvēkiem vienlīdz vienādi.

Šis *izraudzītais* alegoriski raksturoja tos, kas guvuši labumu no nevienlīdzības un citu cilvēku apspiešanas, proti, pasaules karaļus un politiķus, kas stājas ārlaulības sakaros ar netikli, un pasaules tirgotājus, kas kļūst bagāti, pateicoties viņas delikatešu pārpilnībai.

28. KAS NOTIKS, KAD AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI IERADĪSIES UZ ZEMES

Šis *izraudzītais* turpināja savu alegoriju, izskaidrojot, kas parasti notiek, kad augsti attīstītie cilvēki iejaucas *nepilnīgās pasaules* darīšanās un sāk veidot *pilnīgu pasauli pēc tās pasaules parauga, kurā mēs reiz dzīvojām*. Viņš alegoriski attēloja pasaules karaļus un politiķus, kuri pārkāpuši laulību un izlaidīgi dzīvojuši ar netikli, un, redzot viņas krišanu un „sadegšanu" **īstenās patiesības** zināšanu simboliskajā „ugunī", bēdājas par viņu un apraud viņu.

Šī „uguns" ir *pilnīgās* cilvēku pasaules zināšanas un augsti attīstīto tehnoloģiju spēks, kur nauda nepastāv un kur pret visiem cilvēkiem izturas vienlīdz vienādi — bez kādiem nosacījumiem. Šo augsti attīstīto būtņu kompetence un tehnoloģijas aizstās brīvā tirgus komercijas un tirdzniecības sistēmas, kur piedāvājums un pieprasījums ir svarīgāks par cilvēku vērtību.

29. LĪDERI UN TIRGOTĀJI TIKS „SADEDZINĀTI"

Iepriekš minētais dziļi alegoriskais stāstījums ataino pašreizējos ekonomiskās politikas noteicējus, kas stāv nomaļus un ir liecinieki „viņas sadegšanas dūmiem", ko izraisījis „uguns", ko uz Zemes atnesuši augsti attīstītie cilvēki. Tie stāvēs nokaunējušies un bailēs no pasaules iedzīvotājiem, kas redzēs tos (visus politiķus, karaļus, tirgotājus) tādus, kādi tie ir patiesībā.

Cilvēki sapratīs, kā šie varas brokeri manipulēja ar tiem un pievīla tos. Personīgā vērtība, vara, slava un gods, kas nāciju līderiem reiz bija cilvēku vidū, sadegs līdz ar viņu noteikumiem un likumiem. Viņu zelta, sudraba, dārgakmeņu un pērļu rotām, tāpat arī smalka lina, zīda un auduma precēm un visiem pārējiem produktiem vairs nebūs nekādas vērtības salīdzinājumā ar to, ko augsti attīstītie cilvēki ieviesīs uz Zemes.

Šo lietu tirgotāji, kuri bija kļuvuši bagāti, pateicoties savai *laulības pārkāpšanai* ar metaforisko „visas zemes netikli", stāvēs nomaļus kopā ar pasaules karaļiem un politiķiem — raudot un gaudojot. Tie raudās:

> „Vai! Vai! Šī varenā peļņas sistēma, ko mēs esam izveidojuši, lai padarītu bagātus sevi un savas ģimenes, — vienā stundā tik lielas bagātības ir pilnībā zaudējušas savu vērtību!"

Šie tirgotāji, karaļi un politiķi vairs nepiešķirs vērtību cilvēku dvēselēm. Pasaules iedzīvotāji būs savstarpēji vienlīdzīgi un vienlīdzīgi visiem citiem cilvēkiem, kas atrodami visā

Visumā.

KOPSAVILKUMS

Cilvēki, kas atrodas šajā Saules sistēmā, izlaiduma klasi beigs *ap* mūsu ēras 3150. gadu. Mums jau tagad ir zināšanas par to, kas jādara, lai mēs visi varētu absolvēt kopā.

Mums jāuzņemas *kontrole* pār mūsu pasauli un līderiem, kurus mēs ievēlam, dodot tiem varu pār mums. Mums jāstāv saliedētiem un jāpieprasa, lai vara, ko mēs dodam šiem līderiem, tiek izmantota vienlīdz vienādi visu cilvēku labumam. Mums augstu jāvērtē katrs students, kas iegūst izglītību „Dzīves skolā", tāpat kā mēs vēlamies, lai mēs tiktu novērtēti, neatkarīgi no ekonomiskās situācijas, kādā atrodas katrs cilvēks. Mums uzskatāmi jāparāda savas cilvēcības *spēks*! Mums ir jārīkojas tā, kā mēs zinām, ka mums jārīkojas, kā mēs zinām, ka mēs varam rīkoties, lai pieskaņotu savu emocionālo stāvokli tam, kas ir *nopamatots* mūsu zemapziņas atmiņās. Mums ir jāieklausās savā *veselajā saprātā*! Mums ir jāaizsargā citam citu, esot vienoti kā *vienlīdzīgi* cilvēki!

Mums ir spēks un mēs spējam padarīt nākotni par šodienas realitāti! Mēs esam **cilvēki** — VISSVARĪGĀKĀ DZĪVĪBAS FORMA VISUMĀ! Sāksim rīkoties cilvēcīgi!

Tomēr pastāv varbūtība, ka bailes, lepnība un aizspriedumi aizkavēs mūs darīt to, kas mums ir jādara. Ja mēs cietīsim neveiksmi mūsu pašu cilvēcības eksāmenā, mums būs jāgaida mūsu radītāji, kas mūs izglābs no mums pašiem. Kad viņi galu galā ieradīsies uz šīs Zemes, vai nu lai mūs izglābtu no mums pašiem, vai lai mūs apsveiktu par mūsu cilvēcību, viņi mums visiem sniegs to, ko viņi jau bauda …

… PILNĪGU CILVĒKU PASAULI!

19. NODAĻA Mūžīgā dzīve mūsu pilnīgajās pasaulēs

Iztēlojies — paradīzes nemaz nav,
Ja pacenšas, to izdarīt ir viegli,
Un elles zem mums nav,
Virs mums vien padebeši jauki,
Iztēlojies — visi cilvēki
Dzīvo tagadnē ik brīdi …

Iztēlojies — robežu un valstu nav,
To izdarīt nav grūti nepavisam,
Nav iemeslu ne nogalēt, ne mirt,
Un reliģija nepastāv neviena,
Iztēlojies — visi cilvēki
Dzīvo savstarpējā mierā …

Tu vari domāt — sapņotājs es esmu,
Bet zini — ne vienīgais es tāds,
Es ceru — kādudien tu mūsu pulkā nāksi
Un pasaule kā viena atkal kļūs.

Iztēlojies — īpašumu nu vairs nav,
Es ceru — tu to spēsi,
Un alkatības, bada nemaz nav,
Vien cilvēciska brālība,
Iztēlojies visus cilvēkus
Vienlīdzīgus šajā saulē.

Tu vari domāt — sapņotājs es esmu,
Bet zini — ne vienīgais es tāds,
Es ceru — kādudien tu mūsu pulkā nāksi
Un pasaule kā viena atkal dzīvos.

— Džons Lenons

1. MUMS JĀPIEŅEM MŪSU CILVĒCĪBAS TIPA NOSACĪJUMI

Kad uz šīs Zemes mirstīgo starpā, kam aizvien būs *nepilnīgi ķermeņi*, tiks izveidota

pilnīgā pasaule, vēl aizvien būs daudz kas jādara, lai pārveidotu mūsu Saules sistēmu *pilnīgā* vietā, kur mēs mūžam dzīvosim mierā un laimē. Kā iepriekš tika minēts, vissvarīgākā daļa no mūsu mācīšanās pieredzes uz šīs Zemes ir pieņemt to, *kas mēs esam*, nezinot par citiem augstāk attīstītiem cilvēkiem un neesot ar viņiem saskarē. Kad mēs spēsim pieņemt to, *kas mēs esam* attiecībā pret visiem pārējiem, mums tiks dots *pilnīgs* ķermenis, kas būs atbilstošs mūsu *cilvēcības tipam*, kā tika aprakstīts šīs grāmatas iepriekšējās nodaļās.

Taču, kā jau tika minēts, kaut arī kādu dienu cilvēce *zinās* par augsti attīstītām būtnēm un tai būs pilnīga izpratne par ***īsteno realitāti***, tomēr tiem, kam nav Saules *cilvēcības tipa*, joprojām būs grūti atteikties no savas spējas pieredzēt seksu. No otras puses, balstoties uz mūsu pieredzēm, kas gūtas mirstībā, vairākumam no mums būs viegli pieņemt, ka tiem, kas nevēlas kalpot citiem cilvēkiem, nevajadzētu dot spēku kontrolēt un pārvaldīt elementus. Tomēr daudziem nebūs tik viegli pieņemt faktu, ka tiem jāatsakās no sensoro receptoru sistēmas un orgāniem, kas saistīti ar spēju pieredzēt seksu, kas cilvēkam ļauj pieredzēt lielāku fizisko baudu nekā ar jebkuru citu maņu. Un, kamēr mēs to nespēsim pieņemt, ja mūsu izvēlētais *cilvēcības tips* nav Saules radītāja tips, mēs nebūsim gatavi saņemt *pilnīgo* cilvēka ķermeni.

Cilvēcei tiks atvēlēti daudzi, daudzi, esamības gadi *pilnīgajā pasaulē*, turpinot dzīvot *nepilnīgos ķermeņos*, lai mēs iegūtu visas nepieciešamās pieredzes, kas mūs pārliecinātu par visu Visuma mūžīgo likumu taisnīgumu un nolūku. Galu galā, netiekot traucētai mūsu rīcības brīvībai, vairākums no mums pakļausies to Universālajam likumam un pilnvarām, kas to īsteno visas cilvēces labumam visās Visuma daļās.

2. MŪSU SKAISTUMA NEPILNĪGĀ UZTVERE GALVENOKĀRT BALSTĀS MŪSU SEKSUĀLAJĀ VĒLMĒ

Mūsu *nepilnīgajā* stāvoklī mums patīk lūkoties citam uz citu un pašiem uz sevi un izjust spēcīgu estētisko skaistumu, ko cilvēka ķermenis sniedz mūsu maņām. Piemēram, skaista sieviete dabiski nevēlēsies atteikties no sava sievišķīgā veidola, jo tādā gadījumā viņa vairs neizskatīsies „seksīga". Mēs uzzināsim, ka *pilnīgajā* cilvēku pasaulē skaistums nav saistīts ar seksualitāti (izņemot Saules tipa pāru gadījumos un mātēm, kuras izvēlēsies sava attiecīgā partnera vai savu ķermeni, balstoties uz to, ko katrs no tiem uzskata par seksuāli pievilcīgu). Uzzinot šo **īsteno patiesību**, daudzi, kuriem joprojām būs *nepilnīgais ķermenis*, kas var pieredzēt seksu, izjutīs mulsinošu disharmoniju, domājot par visām savām pagātnes pieredzēm, kas saistītas ar seksu, un to, kāda loma šajās pieredzēs bija fiziskajam skaistumam.

Dzīvojot *pilnīgajā pasaulē* ar *nepilnīgiem ķermeņiem*, vīrieši un sievietes varēs pārveidot savus ķermeņus atbilstoši savai personīgajai skaistuma uztverei. Līdzīgi kā sievietes (un daži vīrieši) pašlaik tiecas uzlikt uz savām sejām pēc iespējas labāku meikapu un veikt plastiskās operācijas, lai uzlabotu savu skaistumu, taču, pateicoties augsti attīstītām tehnoloģijām, kas būs pieejamas, sievietes un vīrieši izskatīsies tik *perfekti*, kā vien to vēlēsies. Pateicoties šīm iespējām, sekss kļūs par vēl būtiskāku mūsu cilvēciskās dabas daļu, nekā tas ir pašlaik.

Pilnīgā pasaule un valdība, kas tiks izveidota, lai pārvaldītu *nepilnīgos* cilvēkus, vairs

nenoteiks, kā ar brīvo gribu apveltītajiem, par sevi atbildīgiem cilvēkiem būtu jāpielieto sava seksualitāte. Tomēr cilvēku sabiedrību aizvien ietekmēs tās pašas problēmas, kas saistītas ar seksu, kādas ir pašlaik. Iekāre, greizsirdība, fiziskās alkas, neuzticība un viss cits, kas cilvēkiem liek pieredzēt emocionālo spiedienu seksuālās vēlmes dēļ, būs tikpat izplatīts, kā tas pašlaik ir *nepilnīgajā pasaulē*. Šīs emocionālās problēmas turpinās pastāvēt, neraugoties uz tādu sabiedrību, kas atbalstīs visu cilvēku tiesības baudīt seksa fizisko baudu neatkarīgi no tā, kādā veidā viņi to izvēlas pieredzēt.

Skaistuma *nepilnīgā* uztvere galvenokārt ir atkarīga no ķermeņa seksuālās dabas ietekmes. Citiem vārdiem, mūsu *nepilnīgie ķermeņi* ir iestatīti tā, lai tie iekārotu un vēlētos seksu ar *visskaistākajiem* mūsu sugas pārstāvjiem. Kad kāds cilvēks apsvērs savu izvēlēto *cilvēcības tipu*, tas iedomāsies par to, kāda būs viņa vai viņas skaistuma uztvere, kad viņš vai viņa būs izvēlējusies atsacīties no spējas pieredzēt seksu. Tie, kuri zina, ka to *cilvēcības tips* nepieļauj seksualitāti, prātos par to, kas notiks tad, kad tie saņems savu pilnīgo ķermeni. Vai viņi atcerēsies, cik brīnišķīgi bija nodarboties ar seksu un kā bija — justies „seksuāli pievilcīgam"?

Tas būtu nežēlīgi, ja cilvēkam tiktu atņemts skaistums attiecībā uz seksuālo pievilcību un pēc tam tas mūžam spilgti atcerētos ne tikai *skaisto, pievilcīgo* ķermeni, ar ko tas pieredzēja seksu, bet arī satriecošās sajūtas, kas tika izjustas paša akta laikā. Mūsu radītāji nav tik ļauni. ***Īstenajā realitātē*** tas notiek tā:

3. SEKSUĀLĀS PIEREDZES, KAS REĢISTRĒTAS MIRSTĪBAS LAIKĀ, NETIKS NO JAUNA IZDZĪVOTAS JEB NO JAUNA PIEREDZĒTAS

Saskaņā ar visu lietu *pilnīgo kārtību* un beznosacījuma taisnīgumu, mūsu *nepilnīgie ķermeņi* tika radīti žēlsirdīga nolūka dēļ. Šajā nolūkā nozīmīga loma ir arī mūsu mūžīgās un *pilnīgās esences* dabai.

Kad mūsu *nepilnīgais ķermenis* kļūst seksuāli uzbudināts, tajā notiek īstas fiziskas pārmaiņas. Tās tiek izjustas visā ķermenī, un tās rada mūsu dzimumorgāni un sensoro receptoru sistēmas, kas saistītas ar seksu. Kaut gan pieredze par katru konkrēto notikumu tiek reģistrēta *esencē*, šīs atmiņas nevar no jauna izdzīvot jeb no jauna pieredzēt kā *seksuālu* notikumu, ja nav fiziskā ķermeņa ar atbilstošiem dzimumorgāniem. Tādēļ tad, kad persona saņems *pilnīgas* smadzenes, kas spēs atcerēties jebkuru pagātnes pieredzi kā spilgtu realitāti, it kā šis notikums notiktu pirmo reizi, jebkura pagātnes notikuma seksuālā pieredze kļūs par šīs personas ***īstenās realitātes*** rudimentāru daļu (kaut arī atmiņas par notikumu saglabāsies). Tas būs tā, it kā mēs sapņotu par kādu notikumu un vērotu kādu personu, kas mēs neesam, gūstam pieredzi, kurā mēs ***reāli*** nepiedalāmies.

Seksuālās pieredzes, ko mēs gūstam mirstības laikā, tiek reģistrētas un tās paliek atmiņā VIENĪGI mūsu *nepilnīgajās smadzenēs*, kas ir savienotas ar mūsu *nepilnīgā ķermeņa* nerviem un maņu receptoriem! Seksuālā enerģija, ko rada *nepilnīgais ķermenis* seksuālā uzbudinājuma un šī uzbudināja apmierināšanas laikā, NETIEK REĢISTRETA *ESENCĒ* TĀDĀ PAŠĀ VEIDĀ, KĀ TĀ TIEK REĢISTRĒTA MŪSU NEPILNĪGAJĀS SMADZENĒS!

Cilvēka esences nolūks ir papildināt *pilnīgo cilvēka ķermeni*, nevis *nepilnīgo* ķermeni. Tiekot nopamatoti *pilnīgajā* cilvēku pasaulē, nevienam no mums (kā no jauna radītiem cilvēkiem) nebija dzimumorgānu, tādējādi mēs neguvām nekādas *nopamatotas* seksuālās pieredzes, ar kurām salīdzināt vai saistīt jebkādas nākotnē gūtas līdzsvarotības sajūtas, ko mēs atpazītu kā prieku un laimi. Kā iepriekš tika minēts, mēs varējām novērot cilvēkus, kas iziet caur savu cilvēciskās attīstības otro etapu uz savām „zemēm", gūstot arī seksuālas pieredzes. Taču tās nebija „mūsu" pieredzes — tās bija „viņu" pieredzes. Mēs neko nesapratām par to, ko viņi dara.

Mēs redzējām, ka dzimumakts, šķiet, sniedz milzīgu fizisko baudu tā dalībniekiem. Taču mēs redzējām arī visas sociālās problēmas, ko sekss radīja *nepilnīgajiem* cilvēkiem. Mēs vērojām dzimumaktu un reaģējām uz to tā, kā reaģētu mazs bērns, ja redzētu mammu un tēti nodarbojamies ar seksu, — kaut arī vecāku fiziskā reakcija ir dīvaina, tā nekādi neietekmē bērnu. Kad *nepilnīgās pasaules* morāle un ētika inficē bērna prātu, bērna ķermenim nobriestot un kļūstot seksuāli uzbudinātam, tikai tad šo bērnu negatīvi ietekmē seksa *patiesā* daba.

4. PILNĪGĀ SEKSUĀLĀ PIEREDZĒ NETIEK GŪTAS NEGATĪVAS EMOCIJAS

Esot ar pilnīgu ķermeni, mēs spēsim atcerēties jebkuru pieredzi, it kā tā notikusi tikai pirms brīža, taču, esot ar bezdzimuma ķermeni, mēs nespēsim no jauna izdzīvot nevienu no mūsu pagātnes seksuālajām pieredzēm. Nespēja no jauna pieredzēt pagātnes seksuālās pieredzes, kas reģistrētas mūsu *esencē,* ir divu galveno nolūku dēļ. Pats svarīgākais nolūks ir tāds, ka tad, kad Mēness, Zvaigžņu un tie Saules tipa cilvēki, kas nevēlas būt atbildīgi par bērniem, saņems savu *pilnīgo* ķermeni, tie netiks apgrūtināti ar to, ka būtu no jauna jāizdzīvo ārkārtējās sensorās pieredzes, kas saistītas ar seksu. Tādējādi viņi neizjutīs trūkumu pēc tā, ko tie nevar no jauna izdzīvot jeb pieredzēt.

Kaut arī katru konkrēto notikumu varēs atcerēties, tas nekad netiks *no jauna izdzīvots* tā, kā tas tika pieredzēts, tādējādi tas tiks padarīts par personas cilvēciskās pieredzes rudimentāru daļu. Turpretī, piemēram, atmiņas par to, kā izskatījās un smaržoja kāds zieds, vienmēr tiks no jauna izdzīvotas tieši tā, kā tās pirmoreiz tika iegūtas. Tas iespējams tādēļ, ka *pilnīgajam ķermenim* ir redzes un ožas sensorie receptori un orgāni (acis un ausis), kas saistīti ar šīm maņām.

Otrs nolūks tam, kādēļ tie, kuriem nebūs dzimumorgānu, nespēs no jauna pieredzēt pagātnes notikumu seksuālo komponenti, ir garantēt tiem, kas kļūs par Saules tipa pāriem, ka neviens no partneriem savā *pilnīgajā ķermenī* nevēlēsies seksu ar kādu citu personu, nevis savu izvēlēto partneri. Nebūs iespējams no jauna izdzīvot nevienu no viņu *mirstīgajām* seksuālajām pieredzēm, ko viņi guva pagātnē savos *nepilnīgajos* ķermeņos, tādēļ *vienīgi* tās pieredzes atminoties varēs no jauna pieredzēt, kuras tiem būs vienam ar otru viņu *pilnīgajos ķermeņos ar pilnīgotajiem dzimumorgāniem*.

Vecāku/radītāju pilnīgajos ķermeņos *pilnīgotā seksuālā sensorā sistēma*, kas ietver *pilnīgus dzimumorgānus*, rada tādas enerģijas un sensoro uzbudinājumu, kādu nevar radīt

nepilnīgais ķermenis, un otrādi. Citiem vārdiem, visa enerģija, ko rada *nepilnīgā* seksuālā sensorā sistēma, nav saderīga ar *pilnīgo seksuālo sensoro sistēmu*. Tādēļ tie seksuālo notikumu enerģijas līmeņi, kas tiek uzglabāti *esencē*, dzīvojot *nepilnīgajā ķermenī*, nevar tikt atkārtoti izmantoti (no jauna izdzīvoti) *pilnīgotajā ķermenī*.

Saules tipa partneri spēs atcerēties ar seksualitāti saistītus notikumus, kas reģistrēti viņu *esencē*, taču viņu *pilnīgotie seksuālie maņu receptori* nereaģēs uz šo enerģiju. Pagātnes seksuālā notikuma atcerēšanās ar dzimumu apveltītam Saules tipa cilvēkam būs līdzīga sapnim par brāli vai māsu, kas nodarbojas ar seksu, — tas neizraisīs nekādu seksuālo uzbudinājumu.

Pilnīgajā pasaulē pilnīgos ķermeņos netiek gūtas nekādas negatīvas cilvēciskās emocijas, kas saistītas ar seksu. Tā kā mūsu seksuālās pieredzes ir iespējams pieredzēt vienīgi mūsu fiziskajās *nepilnīgajās* smadzenēs, tad, kad mūsu mirstīgā dzīve beidzas, noslēdzas arī spēja no jauna izdzīvot šīs personas seksuālās pieredzes. (Pieredze tiek reģistrēta esencē, taču netiek reģistrēta pieredzes *seksuālā komponente*.) Tos Saules tipa cilvēkus, kuriem tiks doti pilnīgi ķermeņi ar dzimumorgāniem, neietekmēs neviena *mirstībā* gūta seksuālā pieredze, IZŅEMOT tās, ko tie gūs, esot savos *pilnīgajos* ķermeņos.

Tā kā *pilnīgā* ķermeņa smadzenes *neuzglabā* atmiņas (kā tika izskaidrots iepriekš), seksa pieredze, kas gūta *pilnīgajā* pasaulē, tiek reģistrēta *esencē*. *Esences* spēks uzlabo seksuālo pieredzi augstāk par jebko, ko ļauts pieredzēt *nepilnīgajiem* cilvēkiem. Pateicoties tam, ka ar dzimumu apveltītie Saules tipa cilvēki var atcerēties visu seksuālo pieredzi (kas tiek gūta viņu *pilnīgajos* ķermeņos), it kā tas notiktu tikai pirms mirkļa, katra seksuālā pieredze būs iepriekšējās turpinājums, padarot šo pieredzi par mūžam aizvien baudāmāku notikumu. Tas ir kaut kas, ko varēs sagaidīt Saules *cilvēcības tipu* cilvēki saistībā ar savu izvēlēto *cilvēcības tipu*. Kaut gan tiem, kuri zina, ka kļūs par bezdzimuma cilvēkiem sava izvēlētā *cilvēcības tipa* dēļ, būs grūti to atzīt un pieņemt, tomēr to tā nosaka Universālā likuma noteikumi.

5. BEZ SEKSA MŪSU SKAISTUMA UZTVERE IR CITĀDA

Kad cilvēki būs gatavi pieņemt savu pilnīgoto ķermeni, viņi būs pārliecināti, ka atsacīšanās no spējas pieredzēt seksu nozīmīgi nemazinās viņu vispārējo laimi. Viņi būs pārliecināti, ka neatkarīgi no savas seksuālās dabas viņi kļūs kā mazi bērni un viņus vairs neinteresēs sekss, līdzīgi kā pašlaik mirstībā tas neinteresē mazus bērnus. Viņu nespēja pieredzēt seksu neietekmēs viņu spēju mijiedarboties ar apkārtējo vidi un pieredzēt prieka pilnību, pateicoties visām viņu pārējām *pilnīgotajām* maņām.

Tā kā vairākums cilvēku zaudēs savu spēju pieredzēt seksu, mainīsies arī viņu skaistuma uztvere. Viņi izvēlēsies savu ķermeni, balstoties uz to, kas tiem personīgi šķiet skaists, taču tad tas tiks saskatīts ar „bērna acīm". Bērni savu skaistuma uztveri balsta nevis seksā, bet ērtumā un tuvībā (labā pārzināšanā). Tādēļ bērni jūtas ērti pat ļoti nepievilcīgu vecāku klātbūtnē.

Saules tipa cilvēki, kas turpinās pieredzēt seksu, sava ķermeņa izvēli balstīs tajās seksuālajās iezīmēs, kas patīk viņiem un tiem, ar kuriem tie kopā gūs seksuālas pieredzes. Taču tie, kuriem *nebūs* seksa, sava ķermeņa izvēli balstīs tajā, kas tiem ir vislabāk pazīstams un ērts,

balstoties uz savām pagātnes pieredzēm.

Kā iepriekš tika paskaidrots, mūsu sākotnējie ķermeņi tika radīti nevis saskaņā ar *mūsu pašu* skaistuma uztveri, bet saskaņā ar *mūsu augsti attīstītās Saules tipa mātes* skaistuma uztveri. Viņa izvēlējās to, kā *viņa* vēlējās, lai *viņas* bērns izskatītos. Mēs dzīvojām kopā ar viņu *viņas* pasaulē bezgalīgi ilgu laiku salīdzinājumā ar dažiem gadu tūkstošiem, ko esam dzīvojuši *nepilnīgajā pasaulē*, kur mūsu ķermeņa tipu noteica mūsu DNS struktūru dabiskā izlase. Tā kā mūsu *esencē* tika *nopamatota* šī (proti, *mūsu mātes*) skaistuma uztvere, nav grūti izdomāt, kāds ķermenis mums būs visērtākais un vislabāk zināmais. Protams, tas būs tāds ķermenis, kāds mums ir visilgāk bijis mūsu esamības laikā!

6. ASEKSUĀLAS BŪTNES PĀRSVARĀ IZVĒLĒSIES SAVU SĀKOTNĒJO PILNĪGO ĶERMENI

Tie, kuri savu pilnīgo ķermeni izvēlēsies, nebalstoties uz seksuāliem aspektiem, parasti izvēlēsies tādu ķermeni, kādu tiem radīja viņu augsti attīstītā māte. Mēs uzzināsim par šo ķermeni, kad mūsu *nepilnīgās* smadzenes tiks pievienotas „LEARN" (kā izskaidrots 17. nodaļas 48. sadaļā). Pateicoties šim atskatam pagātnē, „no jauna" tiks izdzīvots tas, kā mēs izskatījāmies visās mūsu dzīvēs, lai mēs varētu pēc brīvas gribas izvēlēties, kādu mēs vēlamies savu mūžīgo ķermeni. JA kāds izvēlēsies ķermeni, kas būs atšķirīgs no tā, ko šim cilvēkam izvēlējās tā pirmsmirstīgā māte, tad, protams, šis cilvēks saņems tādu ķermeni, kādu tas izvēlējās. Taču lielākoties (un dabiski) vairākums no mums piekritīs mūsu augsti attīstītās un pilnīgotās mātes *pilnīgajai izvēlei*.

Mēs vērosim visas savas inkarnācijas uz šīs Zemes un savā pirmsmirstīgajā stāvoklī un mēs varēsim redzēt, kā mēs dzīvojām un kā mēs izskatījāmies miljardiem gadu garumā (atbilstoši *nepilnīgajam* zemes laikam), kad mēs izgājām caur savu cilvēciskās *Nopamatošanas procesu*. Vairums no mums sapratīs, ka mūsu mātes radīja vienīgi tādus ķermeņus, kas bija saskaņā ar to, ko visi cilvēku uztvertu kā maksimālo skaistumu. Tādēļ vairums no mums bez šaubīšanās pieņems to ķermeņa tipu, ko mums radīja mūsu mātes.

Kad mēs būsim saņēmuši savu pilnīgo ķermeni un raudzīsimies uz savu atspulgu spogulī, šīs pieredzes enerģija pilnībā saskanēs ar milzum daudzajām pieredzēm, kas uzglabājas mūsu *esencē*, kas tika iegūtas, kad mēs redzējām savu atspulgu, esot mūsu mātes pilnīgajā pasaulē. Kā iepriekš tika paskaidrots, tad, kad mūsu pieredzes saskan ar tām pieredzēm, kas ir *nopamatotas* mūsu *esencē*, mēs izjūtam milzīgu prieku un laimi. Mēs visi būsim ļoti laimīgi ar to ķermeni, ko mēs sev izvēlēsimies, — mūžīgi!

7. SEKSUĀLĀ BRĪVĪBA NEIETVER SEKSU PRET KĀDA CITA CILVĒKA BRĪVO GRIBU

Tā kā mums visiem būs *nepilnīgi ķermeņi*, līdz mēs spēsim pieņemt savu *pilnīgo ķermeni*, mums aizvien būs iespēja izmantot savus dzimumorgānus un baudīt sensorā

apmierinājuma piepildījumu. Seksa fiziskais aspekts vairs netiks uzskatīts par ko citu kā vien baudas gūšanu, tāpat kā tas būs ar jebkuru citu mūsu maņu izmantošanu. Vairs nebūs nekādu morālo tabu (aizliegumu) un ierobežojumu attiecībā uz seksuālu uzvedību. Nebūs nekādu seksuāli transmisīvo slimību un nevēlamu grūtniecību. Cilvēki izmantos savus dzimumorgānus, kā to vēlēsies, taču stingri ievērojot Universālā likuma noteikumu parametrus, kas aizsargā citu cilvēku brīvo gribu.

Ikvienam, kam būs tieksme izvarot, pastrādāt asinsgrēku vai veikt seksuālas darbības, iesaistot bērnus („bērni" ir tie, kas vēl nav pilnībā attīstījuši apziņu par savu rīcības brīvību un par savu pienākumu aizsargāt citu cilvēku brīvo gribu), tiks noņemti tā dzimumorgāni. Daudzi no tiem, kam piemīt nosliece uz jebkādu uzvedību, kas varētu pārkāpt cita cilvēka brīvo gribu, apzināsies savu personīgo tieksmi šādi rīkoties, un lūgs, lai tiktu izslēgtas viņu seksuālās vēlmes. Ja tie, kuriem piemīt tieksme uz šādu uzvedību un kuri paši brīvprātīgi neatsakās no savām seksuālajām spējām, un tie nespēj kontrolēt savu seksuālo dabu, tad (Saules tipa valdības kalpotāja vadībā) tie būs spiesti atsacīties no spējas pieredzēt seksu. Tas nebūt nenozīmē, ka šie tipi uzreiz būs gatavi pieņemt savu *pilnīgoto*, mūžīgo ķermeni. Tomēr parasti tie, kas saprot, ka tiem piemīt nosliece nepareizi izmantot savas seksuālās spējas, vai ka to seksuālās spējas liek tiem justies nelaimīgiem, parasti izvēlas, lai tiem tiktu dots to Mēness vai Zvaigžņu tipa *pilnīgais* ķermenis, tādējādi izslēdzot jebkādu turpmāku savas seksualitātes nepareizu izmantošanu.

8. SEKSS AIZVIEN SAGĀDĀS MUMS BĒDAS PAT PILNĪGAJĀ PASAULĒ

Kaut gan *pilnīgajā pasaulē,* esot *nepilnīgos ķermeņos,* sekss kļūs par tik parastu lietu kā konfektes baudīšana, un ar to nebūs saistīti nekādi fiziskie sarežģījumi, tomēr turpināsies tie paši negatīvie emocionālie efekti, kas pašlaik ir saistīti ar seksu. Mūsu laimi turpinās bojāt greizsirdība un neuzticība. Pārmērīga vēlme dominēt, kā arī dusmas aizvien būs sekas tam, ka mēs nespējam saprast, ka vēlme pieredzēt seksu ir tieši saistīta ar mūsu brīvās gribas vēlmi apmierināt savu fizisko sajūtu ilgas un tai nav nekāda sakara ar mūsu *īsteno* pašvērtību. Vajadzība tikt vērtētiem augstāk kā tikai par „seksa rotaļlietu" turpinās radīt nedrošību un ietekmēs mūsu pašapziņu.

Pat *pilnīgajā pasaulē* personīgajās attiecībās pastāvēs liela neuzticība, kā tas ir pašlaik, kad persona rod lielāku prieku, nodarbojoties ar seksu ar kādu citu personu, nevis to, kurai šī persona ir apsolījusi uzticību. Saskaņā ar likumiem, kas pārvalda rīcības brīvību, personai, kas vēlas citu cilvēku, jātiek atbrīvotai no uzticības saistībām, lai viņš vai viņa varētu pielietot beznosacījuma brīvo gribu. Tomēr vienīgi Mēness vai Zvaigžņu *cilvēcības tipa* cilvēki gūs personīgo mieru un laimi, pārkāpjot uzticības solījumu, lai tiem labāk kalpotu kāds cits vai lai tie kalpotu paši sev. Saules *cilvēcības tipa* cilvēks, kurš ir devis uzticības zvērestu, paliks uzticīgs šim solījumam un nekad nerīkosies tā, lai darītu nelaimīgu otru cilvēku — ne domās, ne rīcībā.

9. SEKSA PIEREDZĒŠANA PILNĪGAJĀ PASAULĒ UZLABOS MŪSU IZPRATNI

Laikā, kad mēs gūsim pieredzi *nepilnīgā ķermenī,* esot *pilnīgajā pasaulē*, mēs sapratīsim, cik ļoti mūsu seksuālā dziņa ietekmē mūsu vispārējo laimi. Pat tad, kad viss pārējais mūsu pasaulē būs *perfekti* pielāgots, lai apmierinātu mūsu individuālās vēlmes pēc laimes, sekss aizvien liks mums justies nelaimīgiem.

Mūsu radītāji ļauj visiem cilvēkiem neatkarīgi no viņu *cilvēcības tipa* turpināt pieredzēt seksu, pirms tie izvēlas saņemt pilnīgu ķermeni, ar ko nevar pieredzēt seksu. Viņi vēlas, lai mēs saprastu galvenos iemeslus, kādēļ tādā gadījumā, ja **visiem** *cilvēcības tipiem* būtu ļauts pieredzēt seksu, tas izjauktu kārtības līdzsvaru, kas ir noteikts visā Visumā mūsu laimei. Ja mūsu radītāji atņemtu dzimumdziņu tiem, kuri izvēlas nebūt atbildīgi par cilvēka dzīvības radīšanu, neļaujot tiem to pieredzēt *pilnīgajā pasaulē*, tie nekad pilnībā nesaprastu problēmas, ko dzimumdziņa var radīt. Tiem mūžīgi būtu šāds attaisnojums: „Kā jūs zināt, ka es nepareizi izmantotu savu seksualitāti, ja es to spētu pieredzēt *pilnīgajā* pasaulē?"

Kad mēs tikām nopamatoti mūsu mātes *pilnīgajā pasaulē,* mums nebija dzimuma, tādēļ mēs nespējām pieredzēt, kā mūs varētu ietekmēt dzimumdziņa. Pat esot ar šo spēju mūsu esamības laikā, dzīvojot *nepilnīgajā pasaulē*, mūs nepārliecinātu par to, ka tas, ka mums tiktu atļauts sekss, būtu iemesls mūsu nelaimīgumam.

Mēs pastāvīgi strīdētos, ka nevis pati „dzimumdziņa" rada mūsu nelaimīgumu, bet drīzāk, ka to rada dzīve *nepilnīgajā pasaulē*. Lai uz visiem laikiem noraidītu šo argumentu, mums tiek ļauts pieredzēt seksu laikā, kad mēs dzīvojam *pilnīgajā pasaulē*, tādējādi pārliecinot mūs, ka vienalga, vai mēs dzīvojam vai nedzīvojam *pilnīgajā pasaulē*, vajadzība apmierināt dziņas, ko rada dzimumorgāni, radīs mums daudz vairāk posta nekā dažas ekstāzes minūtes, kuras mēs izbaudām šīs pieredzes laikā. Spējot pieredzēt seksu *pilnīgajā pasaulē,* Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem (un pat tiem Saules tipa cilvēkiem, kuri nevēlas būt atbildīgi par jaunu cilvēku radīšanu) būs daudz vieglāk pieņemt, ka viņiem vajadzētu atņemt šo vēlmi un spēju.

10. PIEREDZE PĀRLIECINA MŪS PAR TO, KO MUMS NEVAJADZĒTU ĻAUT

Atkal — divas galvenās problēmas, kas mums bija saistībā ar Universālo laimes plānu, bija šādas: 1) vairākumam no mums *nebūs* tā spēka, kas ir mūsu vecākiem/radītājiem; un 2) izpratne, ka vairākumam no mums nebūs spējas pieredzēt seksu, visspēcīgāko sensoro piepildījumu, kas iespējams ar cilvēka ķermeni. Mums tiek sniegtas visas iespējamās iespējas, lai mums palīdzētu iegūt personīgu mieru un mierinājumu saistībā ar šo *realitāti*. Lai iegūtu šo mieru, mums ir jāatzīst, ka, kaut arī mēs nepieredzēsim visa cilvēciskā potenciāla pilnību, tas, ko mēs *spēsim* pieredzēt ar to ķermeni, kas ļauts mūsu *cilvēcības tipam*, galu galā sniegs mums visu laimi, ko mēs jebkad vēlētos.

11. KULTŪRAS CENTRI BALSTĪSIES UZ TRĪS ATŠĶIRĪGIEM CILVĒCĪBAS TIPIEM

Tomēr, pirms mēs saņemsim savu *pilnīgo* ķermeni, vissvarīgākā mūsu esamības daļa *nepilnīgajā ķermenī* ir spēt **pilnībā** pieņemt to, *kas mēs esam*. Lai palīdzētu mums to izdarīt *pilnīgajā pasaulē,* pasaules *nepilnīgie* cilvēki tiks nošķirti saskaņā ar mūsu sevišķo vēlmi pēc laimes.

Kaut arī šo nošķiršanu pārraudzīs augsti attīstīti Saules tipa kalpotāji, pasaules iedzīvotāji dabiski nošķirsies dažādās kultūrās atbilstoši viņu atšķirīgajiem *cilvēcības tipiem*. Mēness tipa cilvēki dabiski izvēlēsies lielu pasaules reģionu, kur tie varēs kalpot paši sev; Zvaigžņu tipa cilvēki pulcēsies tādos pasaules reģionos, kur vislabāk var apkalpot viņu vajadzības; un Saules tipam cilvēki pulcēsies savās kultūrās, kur tie vislabāk varēs kalpot citu cilvēku vajadzībās.

12. ZVAIGŽŅU TIPA KULTŪRAS ATBALSTA VAJADZĪBU PĒC ATZINĪBAS

Zvaigžņu tipa cilvēki tupinās nostādīt sevi tādos stāvokļos, kur tie var saņemt uzslavas no citiem. Viņi dzīvos tā, kā pašlaik dzīvo ārkārtīgi turīgi cilvēki, — ar kalpotāju svītu, kas ir pilnīgi to rīcībā. Saules tipa cilvēku vadībā (izmantojot visaugstāk attīstītos robotu/androīdu speciālistus) šie kalpotāji rūpēsies par visiem Zvaigžņu tipa cilvēku dzīvesveida aspektiem, kas vienmēr balstās uz to, ko indivīds vēlas.

Zvaigžņu tipa cilvēkiem būs kultūras un sabiedrības, kur tie turpinās būs, piemēram, aktieri, atlēti un citādi mākslinieki, kuru izpausmes veidu nolūks ir radīt ārēju atzinību par viņu spējām.

Zvaigžņu tipa cilvēki aizvien *saņems kalpošanu*, pateicoties citu cilvēku aplausiem un atzinīgiem apsveikumiem. Viņi turpinās darboties teātra un citās izklaides jomās, kur tie sevi novietos tādā stāvoklī, lai saņemtu enerģiju no ārpuses — no citiem cilvēkiem. Šīs Zvaigžņu tipa kultūras un sabiedrības apmeklēs gan Saules, gan Mēness tipa cilvēki atbilstoši savam *cilvēcības tipam*. Mēness tipa cilvēki apmeklēs Zvaigžņu tipa kultūras, lai izklaidētos (kalpotu sev), līdzīgi kā vairums *nepilnīgo* cilvēku to dara mūsdienu pasaulē.

Saules tipa cilvēki apmeklēs Zvaigžņu tipa kultūras vienīgi tādēļ, lai apmierinātu mākslinieku vajadzību pēc uzslavām un tādējādi kalpotu. Būtībā vienīgā patiesā vērtība, ko Saules tipa cilvēks jebkad iegūs, tiekot Zvaigžņu tipa cilvēku izklaidēts, ir zināšanas, ka, esot klāt un piedaloties Zvaigžņu tipa dzīvesveidā, Zvaigžņu tipa cilvēki saņem to, kas tiem vajadzīgs. Šī rīcība ir ļoti līdzīga vecāka vai vecvecāka rīcībai, apmeklējot izrādi vai sporta pasākumu, kurā tie nav patiesi ieinteresēti, taču dara, lai stiprinātu un atbalstītu bērna pašapziņu.

13. MĒNESS TIPA KULTŪRĀS TIEK ĻAUTA BEZNOSACĪJUMA PERSONĪGĀ IZPAUSME

Mēness tipa cilvēki galvenokārt dzīvos vienatnē savās mājās un savos zemes gabalos,

kurus tie var apstrādāt un veidot, kā vien to vēlas, lai tas kalpotu viņu labā. Pateicoties augsti attīstītām tehnoloģijām, kas tajā laikā būs pieejamas uz Zemes, nebūs nevienas vietas uz šīs planētas, kas būs neapdzīvota. Augsti attīstītās tehnoloģijas un spēks var kontrolēt atmosfēras spiedienu, kas savukārt var mainīt visus laikapstākļus. Kad vien Mēness tipa cilvēks vēlēsies, lai lītu lietus, tas līs, cik vien tas ir vajadzīgs. Augsti attīstītās tehnoloģijas un zināšanas ļaus Mēness tipa cilvēkiem darīt jebko, kas kalpo viņu individuālajām vajadzībām.

14. SAULES TIPA KULTŪRAS RADA UN AUDZINA BĒRNUS

Saules tipa kultūras galvenokārt būs atbildīgas par bērnu audzināšanu. Izņemot tos kalpotājus, kam pēc savas izvēles nav dzimuma un kas kalpo cilvēku radītāju vajadzībām, vairākumam pārējo Saules tipa cilvēku būs bērni.

Visu cilvēku *esences*, kas nozīmētas šajā Saules sistēmā, mājos *nepilnīgā ķermenī* uz šīs Zemes *pilnīgās pasaules* laikā. Vienīgais izņēmums šim likumam ir tie, kas jau būs saņēmuši savu pilnīgoto ķermeni. Taču tajā laikā uz Zemes būs pat tie, kas būs saņēmuši savus mūžīgos ķermeņus, kas ir nozīmēti šajā Saules sistēmā jeb kas ir daļa no mūsu konkrētās *grupas* jeb cilvēku sērijas.

Tā kā visām *esencēm*, kas nozīmētas šajā Saules sistēmā, nepieciešams mirstīgs ķermenis, Saules tipa vecāki turpinās radīt *nepilnīgus* ķermeņus. Neatkarīgi no tā, vai vecāks ir Saules tipa cilvēks *pilnīgā ķermenī* vai Saules tipa cilvēks *nepilnīgā ķermenī*, visiem cilvēkiem, kas piedzims šajā periodā, tiks dots *nepilnīgs ķermenis*. Un katram cilvēkam šis ķermenis būs tik ilgi, kamēr viņš vai viņa izlems, ka ir pienācis laiks pieņemt savu *cilvēcības tipu* un ar to saistītos ierobežojumus. Taču šajā laika periodā visi *nepilnīgie ķermeņi* tiks radīti aseksuāli, izmantojot augsti attīstītu tehnoloģiju.

Šajā laikā spēja un brīva griba radīt bērnu joprojām būs pieejama visiem *cilvēcības tipiem*; tā nebūs dota tikai Saules tipa cilvēkiem. Tomēr ar laiku, tā kā tad mēs visi sapratīsim *Visuma universālo likumu* un to, kā lietas tiek veiktas augsti attīstītu cilvēku sabiedrībās, tie, kas nevēlas būt atbildīgi par *nepareizu nopamatošanu*, neizvēlēsies būt par vecākiem.

Saules tipa kultūras šķitīs ļoti garlaicīgas un monotonas Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēkiem. Tomēr atrašanās bērnu klātbūtnē sagādās kādu prieku gandrīz katram cilvēkam. Tādēļ Mēness un Zvaigžņu tipa cilvēki apciemos Saules tipa cilvēku kultūras tikai tādēļ, lai redzētu mazus bērnus un priecātos par tiem; līdzīgi kā vecvecāki rīkojas tagad, zinot, ka dienas beigās, pēc laika pavadīšanas ar bērnu, viņi varēs nodot atbildību par bērnu vecākiem.

15. MUMS IR NOTEIKTS LAIKA IEROBEŽOJUMS SAVA LĒMUMA PIEŅEMŠANAI

Neviens no mums nesaņems *pilnīgu* ķermeni, **LĪDZ** mums būs miera un apmierinātības sajūta, kas tiks iegūta, pieņemot savu izvēlēto *cilvēcības tipu*. Vienīgi mēs nosakām, kad mēs esam gatavi, ja vien mēs esam patiešām gatavi. Mēs dzīvosim *nepilnīgā ķermenī pilnīgajā pasaulē* tik ilgi, cik tas būs vajadzīgs, lai mēs iegūtu pārliecību un pieņemtu to, *kas mēs esam*.

Tomēr mūsu radītāji nevar mūžīgi uz mums gaidīt. Ir noteikts laiks, kad mūsu pārbaudes dienas *nepilnīgajā ķermenī* beigsies. Mūsu cilvēciskās attīstības otrajam etapam ir dots laika ierobežojums, kad no mums tiks prasīts vai nu pieņemt sekas tam, ko mēs esam izvēlējušies, vai noraidīt Universālo likumu un kārtību, kas allaž ir pastāvējuši. Mums ir izvēle. Un mēs pat varam izvēlēties *galīgo* nāvi.

Kaut gan būs pavisam maz cilvēku, kas izmantos savu rīcības brīvību, lai noliegtu savu esamību un noraidītu *īstenās realitātes* stāvokli, kas pastāv visā Visumā, tie, kas tā *darīs*, pieredzēs **vienīgo** *paliekošo* nāvi, kas jebkad būs saistīta ar cilvēka dzīvību. Pati *esence*, kurā ir reģistrētas visas cilvēka dzīvju pieredzes, — pati *esence* tam, kas cilvēks ir, — tiks izjaukta.

Kad elementi, no kā veidota *esence*, atgriezīsies savā protonu, neitronu un elektronu atomu pamatstruktūrā, cilvēks pārstās pastāvēt uz mūžīgiem laikiem — tas nekad nedzīvos un no jauna neizdzīvos nekādas pagātnes pieredzes. Kad elementi tiks izjaukti, Visumā nav tāda spēka, kas varētu atjaunot personu, kāda tā bija. Notikumu apkopojums, kas tika pieredzēts, esot cilvēka ķermenī, vairs nepastāvēs. Šī persona, šis unikālais, individuālais cilvēks beigs savu esamību uz mūžīgiem laikiem!

16. NORAIDOT UNIVERSĀLO LIKUMU, MĒS TIEKAM PAKĻAUTI ŽĒLASTĪGAI NĀVEI

Šī *galīgā nāve* ir gan taisnīga, gan žēlastīga. Tā atbalsta taisnību, jo šāda veida cilvēki radītu tikai nemierus un strīdus pārējā cilvēces daļā, kas jau būs pieņēmusi to, ko nosaka Visuma universālais likums (jeb labāk — Cilvēku laimes universālais plāns). Tas ir žēlastīgs, jo šie cilvēki nekad nesapratīs, no kā tie ir atsacījušies, jo tie vienkārši vairs nepastāvēs, lai kaut ko atcerētos vai saprastu!

Mūsu cilvēku grupā būs daudzi, kas būs pārkāpuši katru cilvēcības likumu (daži — ļoti rupjos veidos), dzīvojot *nepilnīgajā ķermenī*. Tomēr neatkarīgi no tā, ko katrs no mums būtu darījis, visi bez nosacījuma tiks „pieņemti". Taču cilvēkiem, kurš noliedz savas cilvēcības pašu *esenci*, ko nosaka Visuma likumi un kārtība, nevar „ļaut" pastāvēt. Tiem būs jāsamaksā galīgais sods par to nosacījumu noraidīšanu, kas noteikti visiem cilvēkiem visā Visumā. Tie vienkārši vairs nepastāvēs.

17. MĒS VARAM IZVĒLĒTIES KĻŪT PILNĪGI JEBKURĀ BRĪDĪ

Kaut gan pastāv laika ierobežojums attiecībā uz to, kad galīgi piekrist un pieņemt nosacījumus, kas attiecas uz mūsu konkrēto *cilvēcības tipu*, nepastāv nekādi ierobežojumu attiecībā uz to, cik *agrīni* mēs varam pieņemt lēmumu — pieņemt savu pilnīgo ķermeni. Savu lēmumu mēs varam pieņemt jebkurā brīdī, atrodoties šajā pagaidu *pilnīgajā pasaulē*, kas mūs sagatavos **galīgajai** *pilnīgajai pasaulei* (uz kādas no mūsu Saules sistēmas planētām), kurā mēs tiksim nozīmēti uz mūžīgiem laikiem. Kad mēs sapratīsim *īsteno realitāti* un būsim gatavi pieņemt to, *kas mēs esam*, mūsu vidū būs augsti attīstīti cilvēki, kuri zinās, kā ikvienam no mums

radīt *pilnīgu* ķermeni. Jebkurā brīdī jebkurš no mums varēs pieņemt lēmumu — veikt šo pārveidošanu.

Līdz tam laikam, kad augsti attīstītie cilvēki ieradīsies mūsu pasaulē, mūsu zinātnieki jau būs atrisinājuši novecošanās mistēriju. Viņi būs izolējuši ģenētiskās struktūras, kas liek mūsu ķermeņiem nolietoties pēc tam, kad esam sasnieguši savu spēku briedumu. Ar precīzas ģenētiskās inženierijas palīdzību viņi novērsīs nāvi, ko izraisa liels vecums. Pirms sāksies pilnīgā pasaule, nākotnē neviens *nepilnīgais ķermenis* nenovecos un nemirs, kaut arī cilvēki turpinās mirt kara, slimību, nelaimes gadījumu un pašnāvību dēļ.

Kad mūsu pasaulē ieradīsies augsti attīstītie cilvēki un sāks ieviest *pilnīgo pasauli,* vairs nebūs karu, slimību, nelaimes gadījumu un pašnāvību. Tajā laikā vairs nebūs „nāves" (mūsu *esences* atdalīšanās no mūsu fiziskā ķermeņa), izņemot to cilvēku gadījumā, kas to izvēlas, kā aprakstīts iepriekš, un „atšķiršanu", kas notiks, kad mēs saņemsim savu galīgo *pilnīgo ķermeni* (tālāk tiek sīkāk paskaidrots).

18. ZINĀTNE ATKLĀS PILNĪGO ĶERMENI

Pirms augsti attīstītie cilvēki ieradīsies uz šīs Zemes, zinātnē tiks gūti lieli sasniegumi medicīnas jomā, kas mūs uzturēs pie dzīvības, taču nebūs tehnoloģiju un izpratnes, kā radīt *pilnīgu ķermeni*. Tomēr, pateicoties pastāvīgiem pētījumiem un attīstībai fizioloģijas zinātņu nozarē, zinātnieki un pētnieki nonāks pie izpratnes par to, kā *varētu* darboties pilnīgs ķermenis, lai sniegtu cilvēkam vislielāko laimi, esot bez *nepilnīgā ķermeņa* negatīvajiem efektiem. Viņi to panāks, izolējot cilvēka galvu no ķermeņa, mākslīgi uzturot to dzīvu un sniedzot enerģijas pulsāciju tieši smadzenēm, kas sniegs ārkārtīgu lielu baudu — visu, ko jebkurš cilvēks jebkad vēlētos.

Persona, kuras galva būs atdalīta no ķermeņa, turpinās redzēt, dzirdēt, garšot, saost un sajust pieskārienus pie savas galvas un jebkādas citas sajūtas, kas tiks nosūtītas smadzenēm, izmantojot enerģijas pulsācijas stimulus, ko ģenerēs dators. Persona spēs izbaudīt jebkuru situāciju tikpat *reāli* kā jebkādus sapņus, ko mēs radām savās galvās. Taču tie tiks pieredzēti nevis kā „sapņi", bet kā ***reāla pieredze***. Piemēram, šāda persona ēdīs, taču pēc tam, kad barība būs pagājusi garām deguna, mutes un mēles maņu receptoriem, barības izies pa cauruli atkritumu tvertnē.

Persona varēs ēst, ko vien, kad vien un cik vien vēlēsies, izvairoties no tukluma un citām nepareizas ēšanas sekām. Mākslīgās asinis un skābeklis, kas tiks pievadīts smadzenēm, lai uzturētu tās dzīvas, tiks uzturētas tīras un tādā kvalitātē, lai ļautu smadzenēm funkcionēt tikpat labi kā jebkurām smadzenēm, kas atrodas tādu personu galvās, kurām ir visas ķermeņa daļas.

Taču neatkarīgi no tā, cik attīstīta kļūs zinātne, tā spēs eksperimentēt vienīgi ar *nepilnīgām smadzenēm* un tās ierobežojumiem. Zinātne nekad neizpratīs cilvēka *esences* struktūru un cilvēka *esences* spēju mijiedarboties ar *pilnīgo* cilvēka ķermeni. Kaut arī zinātniskie eksperimenti un sasniegumi iedvesmos cilvēku iztēli apsvērt cilvēciskās pilnības potenciālu, vienīgi Saules tipa cilvēkiem būs zināšanas un spēks radīt būtisko *pilnīgo cilvēka ķermeni*.

19. AUGSTI ATTĪSTĪTIE CILVĒKI ZINA, KAD MĒS ESAM GATAVI

Vienīgi augsti attīstītie radītāji zina, kā radīt *pilnīgas* smadzenes, kas savu enerģiju saņem no *esences*. Vienīgi *viņi* zina, kā radīt ķermeni ar plašu nervu sistēmu, kas šo enerģiju piegādā visām ķermeņa daļām. Un pats svarīgākais — vienīgi *viņi* zina, kad katrs no mums kļūs pilnīgi pārliecināts par to, *kas mēs esam*. Ja kāda persona paziņos, ka ir gatava saņemt savu *pilnīgo* ķermeni, taču tā nebūs gatava, augsti attīstītie cilvēki to zinās un neļaus šai personai to saņemt.

Piemēram, Mēness tipa cilvēks nekad nevarēs piemānīt augsti attīstītos cilvēkus, kas ir atbildīgi par mūsu pilnīgo ķermeņu radīšanu, lai tam tiktu radīts Saules tipa ķermenis tikai tāpēc, lai tas varētu pieredzēt seksu. Saules tipa cilvēki var nolasīt visas *nepilnīgo* prātu domas, piekļūstot *esencē* uzglabātajai enerģijai. Viņu zina visu, kas ir jāzina par katru no mums. Viņi pastāv tādēļ, lai palīdzētu mums iegūt vislielāko laimi no mūsu esamības, taču arī lai uzturētu pilnīgu kārtību, kas vienmēr ir pastāvējusi mūsu Visumā. Viņi nekad nedarīs neko tādu mūsu labā vai mūsu vietā, kas nebūtu vislabākais mūsu laimei vai visu citu cilvēku laimei visā Visumā.

20. MŪSU AUGSTI ATTĪSTĪTĀS, PIRMSMIRSTĪGĀS MĀTES RADA MŪSU PILNĪGOS ĶERMEŅUS

Kā iepriekš tika paskaidrots, jebkurā brīdī, kad uz šīs Zemes tiks ieviesta *pilnīgā* pasaule, *nepilnīgā* persona varēs izlemt, kad saņemt pilnīgo cilvēka ķermeni. Procedūra, lai pārveidotu *nepilnīgo* ķermeni *pilnīgā* ķermenī, tiek veikta jebkur, kur mēs izvēlamies, lai tā tiktu veikta. Daži izvēlēsies to veikt savu māju noslēgtībā. Citi izvēlēsies to veikt dabas mierīgā vidē. Daži izvēlēsies to veikt kopā ar saviem draugiem, ģimeni un tuviniekiem. Citi to veiks vienatnē.

Procedūru veic divi augsti attīstīti Saules tipa cilvēki. Turklāt piedalās vēl viena persona — augsti attīstītā māte/radītāja, kura radīja mūsu pirmo cilvēcisko ķermeni un *nopamatoja* mūs kā cilvēkus! Viņš tiks atsaukta no savas pasaules, lai apmeklētu katra sava bērna pārveidošanu no *nepilnīgā ķermeņa* atpakaļ *pilnīgajā*! Mātes un bērna atkalsatikšanās būs viena no dziļākajām un svarīgākajām mūsu esamības pieredzēm. Un tas būs ļoti nozīmīgi gan mūsu augsti attīstītajai mātei, gan mums.

Mūsu augsti attīstītās, mūžīgās mātes būs tās, kuras izmantos savu Saules tipa spēku, lai radītu mūsu *perfekto pieaugušā* ķermeni, izmantojot to pašu procedūru, ko viņas izmantoja, kad radīja mūsu *pirmsmirstīgo zīdaiņa* ķermeni. Viņas pazīst ikvienu no mums un ir saglabājušas savā pašu *esencē* mūsu pirmsmirstīgā ķermeņa precīzu molekulāro uzbūvi, kādu viņas mums radīja sākumā. Ja mēs izvēlēsimies kādu citu ķermeņa tipu, nevis to, ko viņas mums radīja, mūsu mātes zinās mūsu vēlmes un radīs tādu ķermeni, kādu mēs vēlamies. Katra mūsu ķermeņa daļa tiks atjaunota vai izveidota to pilnīgā veidolā. Kad šajā ķermenī ieies mūsu *esence*, mums jau būs saglabātas atmiņas par to, kā tas darbojas pēc mūsu brīvās gribas, tādēļ mūs nebūs nepieciešams no jauna iepazīstināt ar to, kā izmantot šos ķermeņus. Šī iemesla dēļ mums nav nepieciešams tapt radītiem kā zīdaiņiem, kādi mēs bijām savā pirmsmirstīgajā stāvoklī, kad mums nebija nekādas

reģistrētas pieredzes par to, kā izmantot cilvēka ķermeni.

21. TIKS NOSTIPRINĀTA SAITE AR MŪSU MĀTI

Pilnīgais ķermenis tiks radīts mūsu acu priekšā. Mēs redzēsim, kā tas viss notiek, esot pie pilnas apziņas. Kad tas tiks radīts, mūsu māte liks mūsu *nepilnīgajam ķermenim* atgāzties gaisā — it kā neredzamā guļamkrēslā. Tad māte paņems tā cilvēka roku, kam tiek veikta pārveidošana, un ar to pašu mīlošo smaidu, ko mēs pirmoreiz redzējām viņas skaistajā sejā, kad mēs pirmoreiz tikām radīti, māte liks mums aizvērt savas acis. Pēdējais, ko mēs redzēsim ar savām *nepilnīgajām* acīm, būs pirmais, ko mēs redzējām ar savām *pilnīgajām zīdaiņa* acīm, kad mēs pirmoreiz tikām radīti, — mūsu mātes neizdibināmo smaidu! Un vēlreiz — tas būs pirmais, ko mēs redzēsim, taču šoreiz ar *pilnīgajām pieaugušā* acīm!

Brīdī, kad mēs aizvērsim savas acis, pēc mūsu mātes pavēles, mūsu jaunais ķermenis atgāzīsies tādā pašā stāvoklī kā mūsu vecais ķermenis. Mēs acumirklī tiksim „iemidzināti" uz tik ilgu laiku, cik mūsu mātei nepieciešams, lai atrastos līdzās mūsu *pilnīgotajam* ķermenim. Tad mūsu māte pavēlēs mūsu *esencei* atstāt veco, *nepilnīgo* ķermeni un ieiet mūsu jaunajā, *pilnīgajā* ķermenī. Viņa paņems mūsu *pilnīgotā* ķermeņa roku un vēros mūs, kad mēs atvērsim savas acis savā jaunajā, *pilnīgajā ķermenī*!

Mūsu esamībā ir bijuši tikai daži mirkļi, kad mēs esam pieredzējuši patiesa „prieka asaras". Šoreiz mēs to pieredzēsim kopā ar savām mātēm. Viņu *esences* emocionālais spēks apvienojumā ar mūsējo radīs tādu enerģētisko apskāvienu, kādu mēs nekad iepriekš nebūsim izjutuši. Pāreja no mūsu *nepilnīgā stāvokļa* mūsu galīgajā ***pilnīgajā stāvoklī*** tad būs pabeigta. Mēs **atkal** būsim augsti attīstīti cilvēki — līdzīgi mūsu radītājiem! Mūsu mātes būs paveikušas to atbildību, ko viņas uzņēmās, kad pirmoreiz mūs radīja. Viņas būs mums iedevušas visu, kas viņām ir un ko mēs vēlamies, — mūžīgo dzīvi un laimi!

Kaut gan mēs vēlēsimies palikt kopā ar savām mātēm, mēs sapratīsim, ka viņām ir jāapmeklē arī citi bērni. Tad vertikālā jeb stāvus stāvoklī, esot vai nu gaisā (jo tad mēs to spēsim), vai uz zemes, mēs apskausim savas mātes, pirms tās dodas projām. Kas tas būs par apskāvienu! Kas tās būs par emocijām!

22. NORĀDĪJUMI PAR TO, KĀ IZTURĒTIES NEPILNĪGU CILVĒKU KLĀTBŪTNĒ, MUMS TIKS DOTI KĀ PILNĪGĀM BŪTNĒM

Tajā pašā brīdī, kad mūsu *esence* pāries uz mūsu jauno ķermeni, mūsu vecais ķermenis tiks sadalīts — molekulu pēc molekulas, katram elementam sadaloties pamatdaļiņās, no kā sastāv visa matērija. Tas tiks paveikts pēc viena vai abu pārējo augsti attīstīto cilvēku pavēles, kas piedalīsies mūsu pārveidošanā no *nepilnības* uz *pilnību*.

Pēc tam, kad mūsu māte būs devusies prom, *abas* augsti attīstītās būtnes, kas piedalījās pārveidošanā, dos mums dažus konkrētus norādījumus par likumiem, kas mums jāievēro, joprojām dzīvojot kopā ar citiem cilvēkiem, kas mājo savos *nepilnīgajos ķermeņos*. Mums nekad

nav bijusi saskare ar *nepilnīgiem* cilvēkiem, esot *pilnīgajā* ķermenī, tādēļ mums nebūs nevienas pieredzes, ko atcerēties par to, kā mums būtu jārīkojas. Pēc nelielas instruktāžas, kas saistīta ar noteiktiem veidiem, kā mūsu jaunais ķermenis var ietekmēt citu cilvēku brīvo gribu, mēs tiksim atstāti vienatnē, ja būsim vieni paši, vai kopā ar tiem, kas piedalījās mūsu pārveidošanā. Kad mēs beidzot būsim kļuvuši par mūžīgiem, pilnīgotiem cilvēkiem, mums nekad vairs nebūs šāda pasākuma, ko būsim pieredzējuši!

23. MŪŽĪGIE PARTNERI PIEDALĀS VIENS OTRA PĀRVEIDOŠANĀ

Saules tipa radītāja/vecāka pārveidošanas procesa gadījumā šis process nedaudz atšķiras, ja šī persona vēlas kā vīrietis vai sieviete būt mūžīgajā partnerībā. Šādā gadījumā ķermenis, kas tiek radīts katram no partneriem, ir atkarīgs no viņa vai viņas dzīvesbiedra vēlmes pēc seksuālās pievilcības. Māte, kura vienmēr ir klāt, izmanto savu Saules tipa prātu, lai sameklētu tā partnera *esenci*, kas tajā brīdī neveic pārveidošanu, un nekavējoties noskaidro, kā viņš vai viņa vēlas, lai izskatītos viņa vai viņas partneris.

Ķermenis tiek radīts tieši tāpat, kā tiek radīti citi *pilnīgotie* ķermeņi. Kad ķermenis ir radīts, visapkārt ir laipni smaidi un nelieli smiekli humora dēļ, jo partneris, kas ticis pārveidots, pirmoreiz ierauga, pēc kā viņa vai viņas partneris ir ilgojies, izsverot visu savu mirstīgo pieredzi. Kāda veida vīrietis vai sieviete bija vispievilcīgākā jūsu partnerim? Tagad jūs to uzzināsiet!

Māte ieņem savu vietu līdzās *nepilnīgajam ķermenim* un otrā pusē, turoties pie otras rokas, ir šīs personas mūžīgais dzīvesbiedrs. Tāpat kā tas ir visu citu cilvēku gadījumā, katram mūžīgajam partnerim ir jāveic izvēle —— pieņemt savu *pilnīgoto ķermeni*, kad tas ir pilnīgi gatavs, lai to darītu. Tādēļ vairums Saules tipa partnerību parasti izvēlas saņemt savus pilnīgotos ķermeņus vienlaikus.

24. MUMS IR PILNĪGAS ATMIŅAS PAR TO, KAS MĒS ESAM

Mūsu *pilnīgais ķermenis* spēj atminēties jebkuru pagātnes notikumu un no jauna to izdzīvot (izņemt seksuālu pieredzi, kā iepriekš tika paskaidrots), it kā tas būtu noticis tikai pirms brīža. Mēs izmantosim savas *esences* sniegto enerģiju, lai atcerētos savas pagātnes pieredzes, līdzīgi kā mēs pašlaik izmantojam savas *nepilnīgās smadzenes*, lai atcerētos pagātnē notikušo. Lielākā atšķirība būs tāda, ka mūsu *pilnīgotās* smadzenes nekad nekavēsies tūliņ pat sniegt atmiņas!

Pašās *pilnīgajās smadzenēs* nav nekādu savu atmiņu, taču tās ir kā vieta, kur mēs varam iesūtīt enerģijas struktūras no mūsu *esences*, kur tās uzglabātas kā atmiņas, un ievietot tās tur, kur tās var atdzīvināt mūsu *pilnīgotie* maņu receptori. Tas notiek mūsu „iekšējā kinoteātrī", kā tika izskaidrots šīs grāmatas iepriekšējā nodaļā.

Pagātnes atmiņas nebombardēs mūsu smadzenes ar pastāvīgām atmiņām par pagātni, kā tas var notikt mūsu *nepilnīgajās smadzenēs*. Mūsu *esence* ir kā precīzi veidota atmiņas mikroshēma, kurā visas mūsu pieredzes tiek organizētas un kategorizētas, lai brīdī, kad kaut kas

mūsu vidē liek „uzdzirkstīt" atmiņām, tā enerģijas struktūra, kas veidoja šīs atmiņas, tiek automātiski atrasta un nosūtīta uz mūsu smadzenēm domas veidošanai.

Izmantojot mūsdienu terminoloģiju, *esenci* vislabāk var raksturot kā ļoti modernu un augsti attīstītu „meklētājprogrammu". Enerģijas avots, kas uzsāk „meklēšanu", nāk no pašas *esences*. Kad mēs koncentrējam savas domas, *esences* „meklētājprogramma" tiek iespējota un nekavējoties skenē uzglabātās enerģijas struktūras, no kurām mēs tad izvēlamies, ko mēs no attiecīgā brīža vēlamies „domāt" un „no jauna izdzīvot".

25. MĒS VISI DZĪVOSIM KOPĀ UZ ZEMES LĪDZ PAT „DZĪVES SKOLAS" BEIGĀM

Šīs pārveidošanas procedūras no *mirstības* uz *nemirstību* tiks turpinātas, līdz ikviens cilvēks, kas dzīvo uz Zemes, — ikviens cilvēks, kas nozīmēts šajā Saules sistēmā, — būs saņēmis savu *pilnīgo ķermeni*, izņemot pavisam nedaudzus cilvēkus, kuri noliegs tā realitāti, kas tie ir, un kuri pēc tam tiks izjaukti. Līdz brīdim, kad pēdējā persona saņems savu ķermeni, Zeme būs ļoti apdzīvota. Reti būs atrodama kāda vieta, kur nav sastopami cilvēki. Tomēr tā nebūs tik ļoti apdzīvota, kā daži varētu domāt.

Tajā laikā būs pieejamas vismodernākās tehnoloģijas arhitektūrā, pārtikas ražošanā, ūdens atjaunošanā un visu pārējo pamatvajadzību nodrošināšanā, kas atbalsta cilvēku dzīvību. Šajā Saules sistēmā ir nozīmēti aptuveni 15 miljardi cilvēku. Visas Zemes sauszemes platība ir aptuveni 57,5 miljoni kvadrātjūdžu. Attiecīgi aprēķinot, katram cilvēkam būs aptuveni 107 000 kvadrātpēdu (aptuveni 2,5 akru) personīgās zemes. (Vidējais mājas lielums ir 2500 kvadrātpēdas (232 kvadrātmetri)). Izmantojot vienkāršus aprēķinus un ņemot vērā tehnoloģijas, kas nākotnē tiks izmantotas, ir viegli iztēloties, kā mēs visi varētu ērti sadzīvot uz Zemes.

26. PLANĒTAS TIKS SAGATAVOTAS, LAI MĒS TĀS APDZĪVOTU

Līdz mēs VISI nebūsim dabūjuši savu *pilnīgo* ķermeni atbilstoši savam *cilvēcības tipam*, augsti attīstītie cilvēki nevarēs pabeigt mūsu Saules sistēmas citu planētu pārveidošanu mūsu individuālajās, mūžīgajās mājvietās. Viņi to nevar izdarīt, jo viņi precīzi nezina, cik daudzi no 15 miljardiem cilvēku izvēlēsies NETURPINĀT savu esamību kā augsti attīstītiem cilvēkiem. Viņiem ir priekšstats par to, balstoties uz viņu milzīgo pieredzi un zināšanām, kas ļāva viņiem jau sākumā noteikt planētu izmērus mūsu Saules sistēmā. Tomēr viņi nezina pilnīgi droši cilvēku brīvās gribas dēļ.

Planētas tiks perfekti sadalītas atbilstoši katra cilvēka individuālajām vēlmēm pēc laimes. Uz nevienas no planētām nebūs kāda daļa, kas nebūs pieprasīta vai izmantota. Merkurs būs Saules tipa pāriem; Venēra — Saules tipa mātēm; Zeme — Saules tipa kalpotājiem; Marss, Jupiters un Saturns — Mēness tipa cilvēkiem; un Urāns, Neptūns un Plutons — Zvaigžņu tipa cilvēkiem (pašreiz zināmo planētu nosaukumi tiek izmantoti **tikai** kā piemēri).

Galvenā asteroīdu joslā, kas atrodas starp Marsu un Jupiteru, tās asteroīdi apvienosies un izveidosies pilnīgi jauna planēta. Uz šīs jaunās planētas mājos mūsu Saules sistēmas pārraugs

kopā ar savu mūžīgo partneri. Saskaņā ar to, kā zinātnieki ir nosaukuši mūsu Saules sistēmas planētas, šo jauno planētu varētu attiecīgi nodēvēt par „Episkopos". Lasītājs var personīgi veikt šī vārda („Episkopos") izpēti, lai noskaidrotu, kādēļ šis nosaukums varētu būt piemērots šai planētai, kas vēl tiks veidota un uz kuras mūžīgi dzīvos mūsu Saules sistēmas pārraugs.

27. KATRAM NO MUMS PIEDERĒS SAVA VISUMA DAĻIŅA

Mūsu Saules sistēmas veidošana jau tika izskaidrota. Izmantojot savas augsti attīstītās tehnoloģijas un apspriežoties ar katru no mums atbilstoši mūsu personīgajām vēlmēm, augsti attīstītie cilvēki, kuri ir pārraudzījuši mūsu Saules sistēmas veidošanu kopš tās sākuma, nodrošinās, lai planētas kļūtu par mūsu mūžīgajām mājvietām. Mēs piedalīsimies mums atvēlētās vietas veidošanā uz planētas, kur mēs dzīvosim, līdzīgi tam, kā mājas īpašnieks rīkotos, sadarbojoties ar arhitektu un būvuzņēmēju, lai celtu savu personīgo sapņu māju.

Mums beidzot piederēs pašiem sava Visuma daļiņa, ko mēs varēsim saukt par savējo. Neviens nekad mūs neizdzīs, kā arī mums nekad nebūs jāatdod sava vieta kādam citam. Tās būs mūsu Mūžīgās Mājas!

28. MŪSU PILNĪGO PASAULI IEROBEŽO VIENĪGI MŪSU IZTĒLE

Tas, kā tieši izskatīsies šīs planētas un kādas izskatīsies mūsu *Mūžīgās Mājas*, ir atkarīgs no mums katra. Pareizi pielietojot savu fantāziju, mēs varam precīzi iztēloties, kā mēs vēlamies, lai izskatītos mūsu mājas.

Pirms mēs ieradāmies uz šīs Zemes, mēs jau zinājām, ko mēs vēlamies, balstoties uz mūsu milzīgo pieredzi, redzot citas pasaules un vērojot visas dažādās vides, kādās cilvēki dzīvo visā Visumā. Par *pilnīgo* pasauli, no kuras mēs ieradāmies, tika runāts jau iepriekš. Izmantojot sniegto aprakstu un pielietojot savu intuitīvo, ar brīvo gribu apveltīto iztēli, jūs savā prātā varat radīt paši savu pasauli. Un tikpat viegli, cik viegli, izmantojot savu iztēli, ir radīt domu par jūsu *pilnīgo pasauli*, mūsu augsti attīstītie radītāji un kalpotāji kādudien palīdzēs jums *realitātē* radīt jūsu pašu **pilnīgo pasauli**!

KOPSAVILKUMS

Mūsu radītāji pazīst ikvienu no mums daudz labāk, nekā mēs pašlaik pazīstam sevi. Visuma nolūks ir atbalstīt ikvienu no mums mūsu ceļojumā kļūt par augstāko dzīvības formu Visumā — par **pilnīgotu cilvēku**. Mums jātiek dotām visām iespējām izprast sevi un pieņemt to, *kas mēs esam*, kā atšķirīgus no visiem pārējiem, taču saistītus vienotā Visumā.

Šo augsti attīstīto cilvēku zināšanas par cilvēcisko dabu palīdz viņiem palīdzēt ikvienam no mums izveidot individuālu dzīves plānu, kas mums palīdz sasniegt augstākās cilvēcības mērķi. Viņi ir dzirdējuši visu veidu attaisnojumus, ko kāds no mums varētu paust par to, ka pret mums neizturas godīgi vai vienlīdzīgi — kā pret visiem pārējiem. Viņu atbildība, darbs un misija

ir nodrošināt mūsu kā cilvēku iespējamo nemirstību un mūžīgo dzīvi. Lai viņu misija būtu sekmīga, ļoti nozīmīga ir mūsu laime. Viņi nekad nav cietuši neveiksmi. Un viņi nekad necietīs neveiksmi!

Viņi mūs ir sagatavojuši nemirstīgai dzīvei un pasaulei, ko mēs varēsim saukt par savējo. Šajā pasaulē mēs dzīvosim mūžīgi. Šajā pasaulē mēs pieredzēsim augstāko savas cilvēcības izjūtu. Šajā pasaulē mēs būsim mūžīgi piepildīti ar PRIEKU un LAIMI!

Šajā pasaulē mēs esam tie, **KAS MĒS ESAM**…

un mēs zinām, **KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM**!

Tā ir mūsu **CILVĒCISKĀ REALITĀTE**!

— Pasaules bez gala.

EPILOGS

ĪSTENĀ REALITĀTE *ir lietas, kādas tās bija, kādas tās ir, kādas tās būs un kādas tās vienmēr ir bijušas, — pasaules bez gala.*

— Anonīms autors

Cilvēku sabiedrības pastāv visā Visumā. Šo sabiedrību ir bezgala daudz, un katra no tām atrodas uz savas planētas, savā Saules sistēmā un savā galaktikā. Dzīvības formas, kas dzīvo šajā sabiedrībās, ir *cilvēki*, kuru izskats ir līdzīgs mūsu pašreizējam fiziskajam izskatam. Cilvēki ir pastāvējuši vienmēr, un tie vienmēr pastāvēs. Cilvēki iziet caur dažādiem cilvēciskās attīstības etapiem visā Visumā. Šos „etapus" var uzlūkot kā laika periodus — **pagātni**, **tagadni** un **nākotni**. Augstākais cilvēciskās esamības stāvoklis ir *pilnīgā* sabiedrībā līdzās *pilnīgiem cilvēkiem*. Cilvēki vienmēr kaut kur visā Visumā ir dzīvojuši šajā būtiskajā un *pilnīgotajā* stāvoklī. Šis stāvoklis sniedz cilvēkam *pilnīgu* esamību, ko varētu raksturot kā pastāvīgu un paliekošu laimi. Šis *cilvēka stāvoklis* ir tik *pilnīgs* un bezgalīgs kā pats Visums.

Cilvēki šajās sabiedrībās atrodas būtiskā laimes stāvoklī, kas papildina viņu īpašās dzīvības formas fizisko dabu. Šī „laime" ir ideāla līdzsvara stāvoklis starp apkārtējo vidi (pašu Visumu) un cilvēka ķermeni. *Pilnīga* laime tiek īstenota, kad pilnīgi tiek apmierinātas cilvēka ķermeņa sensorās sistēmas — redze, tauste, oža, garša, dzirde, prāts un sekss (dažiem). Visu cilvēku sabiedrību galvenais mērķis ir turpināt cilvēces pastāvēšanu un šo „laimi".

Izmantojot augsti attīstītas zināšanas un tehnoloģijas, kas nekādi nevar tikt uzlabotas, šajās *pilnīgajās* pasaulēs tiek radīti jauni cilvēki. Dzīvesveidu, kas tiek pieredzēts šajās pasaulēs, nevar uzlabot, lai tas sniegtu lielāku „laimes" pakāpi, nekā to jau pieredz augsti attīstītie cilvēki. Šī augstākā cilvēciskā pieredze ir Visuma pastāvēšanas nolūks.

Tādējādi Visums pastāv cilvēku dēļ. Tas vienmēr ir pastāvējis un vienmēr pastāvēs. Visā Visumā nav atrodama neviena cita dzīvības forma, kas būtu tik sarežģīta kā cilvēki. Turklāt nav nevienas citas dzīvības formas, kas apzinātos savu esamību, kā arī veidotu tādas attiecības ar apkārtējo vidi un cits ar citu, kā to spēj cilvēki. **Vienīgi** cilvēkiem piemīt **brīvās gribas** spēks — pati svarīgākā no visām dzīvības iezīmēm.

Tie spēj domāt, ka *kaut kam* Visumā jābūt augstākajai saprāta formai, kam piemīt visaugstākais spēks. Ar šo saprātu un spēku jebkura dzīvības forma varētu izmantot savu esamību un savu vidi savam labumam. Tā kā cilvēki ir visaugstākā saprāta forma, tie izmanto visas pārējās dzīvības formas un matēriju, kas vien pastāv. Visas pārējās matērijas formas ir organizētas un radītas cilvēku *dēļ* un viņu labad. Visums ir **cilvēku Visums**, un visas lietas pastāv cilvēku *dēļ*, kas tās rada un uztur.

Tādēļ, ka no jauna radītie cilvēki sākumā piedzimst *pilnīgajā pasaulē*, tiem nav ne jausmas, ne zināšanu par savu *pilnīgo* stāvokli. Tie pilnīgi neapzinās, cik brīnišķīgi ir pastāvēt kā cilvēkam. Tie ir aizmāršīgi un naivi attiecībā uz ārkārtīgo ieguvumu — būt augstākajai dzīvības formai Visumā. To sākotnējā vidē tiek apmierinātas visas tiem paredzētās cilvēciskās vajadzības,

un šī vide sniedz visu nepieciešamo viņu „laimei”. Tiem ir spēks iedarboties un reaģēt uz savu vidi saskaņā ar savas brīvās gribas spēku.

Tomēr, dzīvojot *pilnīgā* cilvēku sabiedrībā, kurā tie sāk pielietot savu unikālo brīvo gribu, no jauna radītie cilvēki nezina, *kādā veidā* izmantot savus sevišķos brīvās gribas spēkus, lai iedarbotos vai reaģētu uz savu vidi. Tie nezina, kā staigāt, turēties virs ūdens vai lidot, vai kādā citā veidā izmantot savu enerģiju, lai kontrolētu matēriju, no kuras tika radīts viņu *pilnīgais* cilvēka ķermenis. Tiem nav nekādas pieredzes; tādējādi tiem nav pagātnes, kas tiem sniegtu pieredzi, lai zinātu, kā pastāvēt kā cilvēkam.

Tie nezina, kā domāt vai ko domāt, un, paliekot vienatnē *bez* vadības, tie būtu atkarīgi no savas apkārtējās vides žēlastības. Apkārtējā vide iedarbotos uz tiem, atņemot viņu brīvo gribu un liekot pielāgoties šīs vides gribai, nevis otrādi. Augsti attīstīti, pilnīgoti cilvēki māca no jauna radītos cilvēkus, kā kontrolēt savu vidi atbilstoši brīvajai gribai. Viņi māca ar piemēru un parāda, tieši kā kļūt par *pilnīgu cilvēku***.** Tā kā no jauna radītajiem cilvēkiem nav citu pieredžu, no kurām smelties, lai veidotu savas individuālās izvēles, no tiem būtībā tiek „prasīts” kļūt cilvēciskiem, kādi ir viņu *pilnīgotie* radītāji. Šādā veidā tiek ielikti pamati mūsu cilvēciskumam.

Mūsu ***cilvēc***ība ir veids, kā mēs, kā cilvēki, izvēlamies iedarboties un reaģēt uz savu apkārtējo vidi. Mūsu *cilvēcības* ***tips*** ir mūsu personīgā izvēle, ko absolūti neiegrožo mūsu augsti attīstīto vecāku vēlmes, kuru vienīgā vēlme ir tāda, lai mēs izvēlētos tādu *tipu,* kas mums sniegtu vislielāko laimi. Mūsu augsti attīstītie vecāki apliecina mums, ka mēs tiksim atbalstīti, lai kādu cilvēcības tipu mēs sev izvēlētos. Viņu atbildība nodrošina, ka katrs no jauna radītais cilvēks izveido tādu cilvēcību, kas ikvienu cilvēku padara par vienu no augstākajām dzīvības formām Visumā.

Tā kā mūsu pirmsmirstīgie vecāki ir atbildīgi par mūsu ***nopamatoto cilvēcību***, viņi nodrošina, ka tas, *kā* mēs pielietojam savas brīvās gribas spēku, *netraucē* neviena cita cilvēka brīvajai gribai un neizjauc dabiskās vides kopējo līdzsvaru, kas atrodama visā Visumā. Viņi nodrošina arī, lai mūsu brīvā griba neizjauktu to, kā lietas vienmēr tiek darītas Visumā, — viņi nodrošina Visuma kārtību.

Bieži vien mēs dalāmies tajā pašā vidē (planētā, Saules sistēmā vai galaktikā) ar daudziem citiem cilvēkiem. Mēs varam darīt, ko vien vēlamies ar savu apkārtējo vidi, ja vien tas, ko mēs darām, netraucē kādam citam cilvēkam darīt to, ko tas vēlas tajā pašā vidē. Mūsu rīcības brīvība nedrīkst tā ietekmēt mūsu kopējo vidi, lai arī citi nevarētu uz to iedarboties pēc savas brīvās gribas. Mēs visi esam vienādi spēcīgi attiecībā uz savas vides izmantošanu, saskaņā ar to, ko mēs nosakām, kas mums sniedz visvairāk prieka — „prieka”, kas izriet no „laimes”.

Mūsu cilvēcības *Nopamatošanas procesa* laikā mēs attīstījām *patības* izjūtu — atšķirīgu no visiem pārējiem. Šī „patība” ir tas, par ko mēs izvēlējāmies kļūt. Tā padara ikvienu no mums unikāli individuālu, atšķirīgu no visiem pārējiem cilvēkiem, kas jebkad ir pastāvējuši vai jebkad pastāvēs Visumā.

Ikviens cilvēks, kas ir pastāvējis pirms mūsu radīšanas, *ir vienmēr mums pastāvējis*. Mēs nekad nezināsim tādu brīdi *savā esamībā*, kad citi nebūtu pastāvējuši. Tāpat, tā kā viss ir vienlīdz vienādi relatīvs, *arī mēs esam vienmēr pastāvējuši*, jo mēs nekad neatcerēsimies laiku, kad mēs

nebūtu pastāvējuši. Kaut gan mūsu pašreizējās *nepilnīgās smadzenes* nespēj pilnīgi aptvert un izprast koncepciju, ka mēs vienmēr esam pastāvējuši, tad, kad mēs atkal saņemsim savu *pilnīgo* cilvēka ķermeni un dzīvosim *pilnīgā* sabiedrībā, mēs šo koncepciju pilnībā izpratīsim.

Mēs pastāvējām *pilnīgajā pasaulē* bezgalīgi ilgu laiku, mācoties visu, kas ir jāzina par to, kā būt cilvēkam, un par *cilvēcisko pilnību*. Kad mūsu radītāji noteica, ka mēs esam gatavi, bija pienācis laiks, lai mēs izmantotu iespēju pieredzēt visu, kas ir *cilvēciskās pilnības* **pretstats**. Pieredzot savas *īstenās cilvēciskās dabas* pretstatu, mēs varētu iegūt izpratni par to, *kas mēs esam*. Turklāt mēs iemācītos pieņemt, ka jābūt kaut kādiem ierobežojumiem un kontrolei attiecībā uz cilvēka brīvās gribas izmantošanu.

Kad mēs zinājām visu, kas ir jāzina par mums pašiem, un itin visu, kas bija zināms par mūsu Visumu, mēs bijām gatavi pārcelties uz šo mūsu *pašu* planētu, mūsu *pašu* Saules sistēmā, mūsu *pašu* galaktikā. Šeit ir tā vieta, kur mēs varam paziņot par savām tiesībām — būtu daļai no bezgalīgā Visuma.

Pēc tam, kad mēs tikām atbilstoši nopamatoti, mūsu vecāki mums palīdzēja radīt planētas pareizā skaitā un atbilstošā lielumā, lai tās būtu pielāgotas mūsu individuālajām vajadzībām un vēlmēm mūsu jaunajā Saules sistēmā. (Vai drīzāk — mēs ietekmējām savus radītājus atbilstoši savām individuālajām vajadzībām un vēlmēm, un viņi izmantoja savu spēku, lai veiktu faktisko radīšanu.)

Katra Saules sistēma ir novietota daudzu citu Saules sistēmu galaktikā, kas atrodas individuālu radītāju jurisdikcijā un atbildības jomā. Kaut arī Visumā ir tik daudz galaktiku, cik ir radītāju (bezgalīgs skaits), uz mums attiecas tikai *viena* galaktika un *viena* Saules sistēma, ja vien mēs paši neizvēlamies kļūt par radītājiem un radīt savu galaktiku ar bezgalīgi daudzām Saules sistēmām.

Pirms mūsu Saules sistēmas planētas tiks pārveidotas *pilnīgajās pasaulēs*, kas līdzīgas tai, kur mēs tikām radīti, viena no tām — Zeme — tika izmantota, kurā tika ļauts izveidoties *nepilnīgajai pasaulei* — bez vai ar pavisam nelielu augsti attīstīto cilvēku iejaukšanos. Mēs (mūsu ***esenču*** sakopojums, kurā ***patiesībā*** *ir ikviens no mums*) tikām ievietoti šajā pasaulē, lai mēs varētu pieredzēt to, kas notiek, kad nepastāv *nekādas kontroles* pār mūsu brīvo gribu un pār dabisko vidi. Mums tika dots ķermenis, kas bija pielāgots *nepilnīgās pasaules* videi; tādēļ *nepilnīgajā ķermenī* mēs nevaram atcerēties neko, ko mēs mācījāmies, pirms mēs piedzimām uz Zemes. Netiekot ierobežoti savas brīvās gribas spēka pielietošanā, lai kontrolētu savu vidi un paši sevi, mēs tad varējām pieredzēt savas individuālās cilvēcības ietekmi.

Mēs pierādām paši sev, kad notiek, kad noteikti *cilvēcība tipi* iegūst varu un kontroli pār citiem. Mēs redzam, kas notiek, kad citi pielieto varu un spēku pār mums, atņemot mūsu rīcības brīvību, — dažkārt fiziskās izdzīvošanas vajadzības dēļ, taču bieži vien personīgās alkatības dēļ. Dzīvojot uz Zemes, mēs redzam, kas notiek, kad ar brīvo gribu apveltītie cilvēki aizstāv savas tiesības pielietot savu brīvo gribu, neraugoties uz to, ko viņu rīcība nodara citiem. Mūsu *nepilnīgajā pasaulē* mēs esam spiesti pieredzēt plaši izplatītu nevienlīdzību.

Šeit, šajā *nepilnīgajā pasaulē*, mēs pieredzam, kas notiek, kad mums tiek dota spēja izmantot visas savas sensorās sistēmas, kas ietver spēju radīt jaunu dzīvību caur seksu. Mēs

redzam, kas notiek, kad mēs nepareizi nopamatojam no jauna radītās būtnes. Mēs pieredzam arī to, ko nozīmē nonākt mūsu apkārtējās vides ietekmes pakļautībā dabas katastrofu, slimību un augu un dzīvnieku valstības mežonīgo spēku dēļ, kas sagādā mums ciešanas, fiziskas sāpes un postu.

Šī *nepilnīgā pasaule* sniedz mums visas pieredzes, kas ir pretējas *pilnīgajai cilvēku pasaulei*. Dzīvojot uz šīs Zemes, mēs varam *tikai cerēt* uz pilnīgāku pasauli, jo mums nepiemīt spēja atcerēties jebko par savu esamību, izņemot to, ko mēs pieredzam uz šīs Zemes. Un, tā kā mēs nevaram atcerēties ko vairāk par savu pašreizējo esamību, mēs nesaprotam, *kādēļ* mēs pat *ceram* uz labāku pasauli. Taču mēs ceram! „Cerība" ir mūsu cilvēcības iekšējā mēraukla vai labāk — tas, ko mēs jūtam, ka var būt iespējams, neskatoties uz neiespējamībām, kas šķietami ir mūsu pašreizējās pieredzes daļa. (Skat. 1. nodaļas 36. sadaļu.)

Kad mūsu radītāji būs noteikuši, ka mēs esam pieredzējuši pietiekami daudz pretstatu, viņi ieradīsies mūsu Saules sistēmā ar smaidu sejās un prieku sirdīs par to, ka mūsu laiks šeit, uz planētas Zeme, ir bijis sekmīgs ikvienam no mums. Kad viņi mums izskaidros mūsu esamības nolūku un daudz pamatīgāk to, *kādēļ* viņi mums ļāva šādi pastāvēt, mums nezinot par viņiem vai neapzinoties viņu iejaukšanos, tad mēs smaidīsim un smiesimies kopā ar viņiem. Tad mēs sapratīsim!

Mēs sapratīsim, cik nozīmīgs ir bijis mūsu laiks *nepilnīgajā pasaulē*, un mēs būsim pārsteigti, uzzinot, ka itin viss, ko mēs esam paveikuši, itin viss, ko mēs esam mācījušies, itin viss, ko mēs esam domājuši, itin viss, pēc kā mēs esam tiekušies, un itin viss, ko mēs esam vēlējušies iegūt, nav **nekas** salīdzinājumā ar to, kas mums reiz bija *pilnīgajā cilvēku pasaulē*. Mēs uzzināsim, ka itin viss saistībā ar mūsu pasauli ir *nepilnīgs* un ka nekas, kas tiek radīts šajā *nepilnīgumā*, nekad nākotnē nepastāvēs. Mēs to sapratīsim pat pirms tam, kad mūsu Saules sistēmas planētas tiks pārveidotas *pilnīgās cilvēku pasaulēs*, kas līdzīgas tai pasaulei, kur mēs reiz dzīvojām.

Mums piemīt kas tāds, kas nepiemīt nevienai citai dzīvības formai uz mūsu Zemes. Mums piemīt **iztēle**. Kaut gan mēs bieži esam pārliecināti, ka mūsu iztēles pielietošana nav daļa no mūsu ***īstenās realitātes***, tas aizvien ir vienīgais informācijas avots par to, kāda varētu izskatīties *pilnīgā cilvēku pasaule*. Mūsu **iztēle ir mūsu pagātnes pieredzes sasaiste ar mūsu nākotnes potenciālu**.

Pielietojot savu iztēli, mēs esam progresējuši tajā, kā mēs kontrolējam savu apkārtējo vidi un liekam tai darīt to, ko **mēs** vēlamies, lai tā darītu. Tehnoloģijas vienkārši ir mūsu brīvās gribas un iztēles pielietošanas gala rezultāts. Mēs izmantojam tehnoloģijas, lai (cerams) uzlabotu mūsu pasauli un tās sociālo un fizisko vidi. Mēs vēlamies, lai šī vide nāktu par labu mūsu cilvēciskajai dabai. Tā kā šķiet, ka tehnoloģijas attīstās straujāk nekā mūsu pašreizējā spēja iztēloties, mēs sākam redzēt, ka mūsu pagātnes *iztēle* kļūst par mūsu nākotnes ***patieso realitāti***. Tādēļ šajā grāmatā tiek izskaidrota tikai neliela pamatdaļiņa no mūsu pilnās **CILVĒCISKĀS REALITĀTES**. Pārējais, ko jebkurš no mums varētu uzzināt par sevi un par pirmsmirstīgo, augsti attīstīto pasauli, kurā mēs sākumā tikām radīti, jeb pasauli, kas varētu būt *pilnīga* ikvienam no mums, ir pieejams, pareizi pielietojot mūsu **iztēles** spēku.

Tā kā *iztēle ir cilvēka brīvās gribas auglis*, tai jātiek piemērotiem kādiem noteiktiem ierobežojumiem un kontroles mehānismiem, lai tā mums pareizi kalpotu, mums labāk izprotot ***īsteno realitāti***. Tā kā ikvienam no mums ir *esence*, kurā ir reģistrētas visas mūsu unikālās *personīgās* pagātnes pieredzes, mēs nevaram sagaidīt, ka mūsu *pašu iztēlē* radītie secinājumi būs pārāki nekā citiem cilvēkiem. Mums ir jāpieņem, ka mūsu iztēle NAV ***īstenā realitāte,*** bet gan apzināti centieni, ko ikviens no mums personīgi mēģina veikt, lai saprastu to, kas, *mūsuprāt,* ir mums pareizais. Mums ir labprātīgi jāpieņem, ka mums ir *nepilnīgas smadzenes*, kas nespēj pilnībā piekļūt tam, kas ir reģistrēts mūsu *esencē.* Un mums ir jāpieņem tas nolūks, kādēļ mums pašlaik ir *nepilnīgas smadzenes*.

Mēs dzīvojam uz šīs Zemes ar nolūku pieredzēt pretstatu visam tam, kas citādi darītu mūs ļoti laimīgus. Tas tā bija paredzēts, lai mēs attīstītos un mācītos. Tomēr mums ir brīvā griba, un, pateicoties šai grāmatai, tagad mums ir labāka izpratne par to, kā pielietot mūsu unikālo cilvēcisko spēku, lai izmainītu mūsu pasauli un pārveidotu to par tādu pasauli, kas sniegtu labumu mums visiem vienlīdz vienādi. Mēs esam aizmirsuši (jeb pareizāk — mēs nevaram atcerēties), cik spēcīgi mēs kā cilvēki patiesībā esam. Mēs ļaujam, lai citi valdītu pār mums un kontrolētu mūs. Mēs ļaujam, lai citi nosaka gaidas attiecībā uz mums un pasaka mums, *kādiem* mums **vajadzētu** būt.

Šī ir mūsu pēdējā iespēja kopīgi rīkoties un pierādīt savu *cilvēcību*. Būdami cilvēcīgi, kā mēs varam zvilnēt un vērot, kā miljardi mūsu līdzcilvēku cieš no nabadzības sekām, kad mēs zinām, ka pastāv vienkāršs veids, kā vienlīdz vienādi nodrošināt ikvienu cilvēku, kas ir uz šīs Zemes (www.wwunited.org)? Kā, esot ar mūsu *cilvēcību*, mēs varam piemērot sodu citiem cilvēkiem, kuri līdzīgi mums dara tikai vislabāko, ko tie spēj darīt, esot *nepilnīgajā ķermenī*? Kā mūsu *cilvēcība* var pastāvīgi atbalstīt un attaisnot citu cilvēku nogalināšanu jebkāda iemesla dēļ? Kā mūsu *cilvēcība* var attaisnot mūsu dabiskās vides izpostīšanu un tās ierobežoto resursu izšķērdēšanu vienīgi tādēļ, ka mēs *domājam*, ka mums ir lielāka nepieciešamība apmierināt savas vajadzības nekā citiem cilvēkiem?

Mēs varam *cerēt* uz labāku pasauli, kurā valda miers, vienlīdzība un pārpilnība, jo reiz mēs tādā dzīvojām. Mēs dzīvojām tādā pasaulē, kur katram cilvēkam tika dots spēks un spēja pielietot savu brīvo gribu šī cilvēka personīgā līdzsvara un laimes labā. Vai mēs varam **iztēloties** visus cilvēkus dzīvojam mierā? Vai mēs varam **iztēloties** *perfektu* cilvēku pasauli? Jā, mēs to varam! Mēs to varam, jo reiz mēs tādā pasaulē dzīvojām, un mūsu gūtās pieredzes ir reģistrētas mūsu *esencē.*

Nepalaidiet garām iespēju apsvērt un ņemt vērā šajā grāmatā izklāstītās ***īstenās realitātes***. Nemeklējiet attaisnojumu tam, lai neatvērtu savu prātu. Par savu nespēju **iztēloties** nevainojiet apspiesto *maldīgo realitātes sajūtu*, ko veidojāt *nevis* **jūs,** bet gan citi *jūsu vietā*. Neatmetiet iespēju, ka jūsu personīgais *cilvēcības tips* (tas, par ko jūs **patiesi esat kļuvuši**, rīkojoties ar savas brīvās gribas spēku) ir atbildīgs par kādu mūsu *nepilnīgās cilvēku pasaules* jomu.

Pirms uz šīs Zemes ierodas citi augstāk attīstīti cilvēki, lai izglābtu mūs no mums pašiem, tagad mums ir dota iespēja demonstrēt savu **patieso cilvēcību**! Ikvienam no mums ir spēks kļūt par to, par ko mēs katrs izvēlējāmies kļūt. Mēs nedrīkstam pieļaut, lai kāds atņemtu mums šo

spēku! Mums ir jābūt tiem, *kas mēs esam*!

Kā mēs varam pretendēt uz individualitāti un personīgo atbildību, ja viss, ko mēs zinām, nāk ārpus mūsu **patiesās patības**? Mums ir jāgūst uzvara nemitīgajā cīņā, kas mūsos notiek starp to, **kas mēs patiesībā esam**, un to, ko *nepilnīgā pasaule* sagaida, lai mēs būtu. Mēs nedrīkstam padoties cīņā par brīvo gribu. Tā ir brīvā griba, kas mūs padara par cilvēkiem. Tā ir brīvā griba, kas sniedz mums līdzsvaru un laimi. Ja mēs pazaudējam savu brīvo gribu, mēs pazaudējam sevi!

Un visbeidzot jāpatur prātā,

ka neviens no mums nevar aizbēgt vai paslēpties no tās ***īstenās realitātes, kas mēs esam***. Kādudien mēs atkal saņemsim *pilnīgo* cilvēka ķermeni, kurā mēs beidzot spēsim atcerēties visas savas pieredzes, sākot no mūsu pirmsmirstīgās radīšanas līdz daudzajām dzīvēm uz šīs Zemes.

Esot šajā *pilnīgajā* ķermenī, mēs galu galā un pilnībā izpratīsim…

CILVĒCISKO REALITĀTI — KAS MĒS ESAM UN KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM!

Izdevēja PIEZĪME: Pearl Publishing, LLC patur visas likumīgās tiesības uz šo grāmatu. Pearl Publishing, LLC ir neliela izdevniecība, ko šīs grāmatas autors ir pilnvarojis kā autora pārstāvi. Gan autora, gan izdevniecības vēlme ir mēģināt izplatīt šo grāmatu visā pasaulē. Ņemot vērā to, ka Pearl Publishing, LLC ir nelieli resursi un sakari, lai sekmētu šīs grāmatas lielu tirāžu un reklāmu, tai ir likumīgas pilnvaras piedāvāt un piešķirt tiesības izdot šo grāmatu jebkuram citam izdevējam, kas uzskata šo grāmatu par vērtīgu un izdevīgu. Autora vienīgais nolūks un vēlme ir padarīt šo grāmatu zināmu un pieejamu visā pasaulē. Jebkurš izdevējs vai tā pārstāvis, kas ir ieinteresēts šīs grāmatas autortiesībās, var sazināties ar Pearl Publishing, LLC, lai iegūtu sīkāku informāciju. 1-888-499-9666

PAR AUTORU

Tā kā **īstenā patiesība** ietver visas lietas, kādas tās ir, kādas tās bija un kādas tās vienmēr būs, neviens nevar saņemt atzinību par tās autorību. **Īstenā patiesība** vienkārši ir!

Grāmatas **CILVĒCISKĀ REALITĀTE — KAS MĒS ESAM UN KĀDĒĻ MĒS PASTĀVAM** autors nevēlas saņemt nekādus pagodinājumus vai atlīdzību (monetāru vai cita veida), kas būtu saistīta ar **īstenās patiesības** prezentēšanu.

Autors ir piešķīris šī darba likumiskās tiesības un autortiesības izdevniecībai, kas ir piekritusi publicēt un pārdot šo grāmatu. Jebkādas autoratlīdzības un peļņa no tās pārdošanas ir vienīgi izdevniecības īpašums, kas tiek pārvaldīts pēc tās ieskatiem. Nolūks, kādēļ izdevniecībai tiek dotas tik plašas tiesības, ir uzlabot šī ļoti svarīgā darba prečspēju un pieejamību, tādējādi padarot to pēc iespējas plašāk pieejamu atbilstoši pašreizējām izdevējdarbības un mārketinga tendencēm.

Šo grāmatu varēja sarakstīt jebkurš cilvēks, ja šim cilvēkam tiktu dota pilnīga piekļuve visām viņa vai viņas pagātnes atmiņām. Taču tādēļ, ka mūsu pašreizējās *nepilnīgās* cilvēka smadzenes nepieļauj šādu piekļuvi, informācija tika sniegta caur šo autoru. Šo autoru izraudzīja un pilnvaroja tie, kuri zina **īsteno patiesību**, lai to pasniegtu šīs grāmatas veidā, kas sarakstīta angļu valodā. Jebkādi turpmāki šīs grāmatas tulkojumi no angļu valodas citās valodās ietver risku zaudēt daļu no tās *patiesās* nozīmes autentiskuma.

Neatkarīgi no tā, ko kāds varētu prātot vai secināt par to, kas sarakstījis šo grāmatu, autors vienmēr paliks…

— anonīms.